DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KIYAMETİN İSYANI BAŞLIYOR!

2

MEDUSA'NIN ÖLÜ KUMLARI

MARAL ATMACA

EPHESUS

Bölüm 1
Meydan Okuma

"Beni anlamaya çalışma, anlaşılmazım. Beni çözmekle uğraşma, karmaşığım. Sadece izle. Ben tüm dengeleri tek tek bozarken sen arkamda durarak seyircim ol. Hani olmaz da yine de olursa, küçük bir ihtimal yorgun düşüp tökezlersem beni tutmak için tam arkamda durduğunu bilmeliyim."

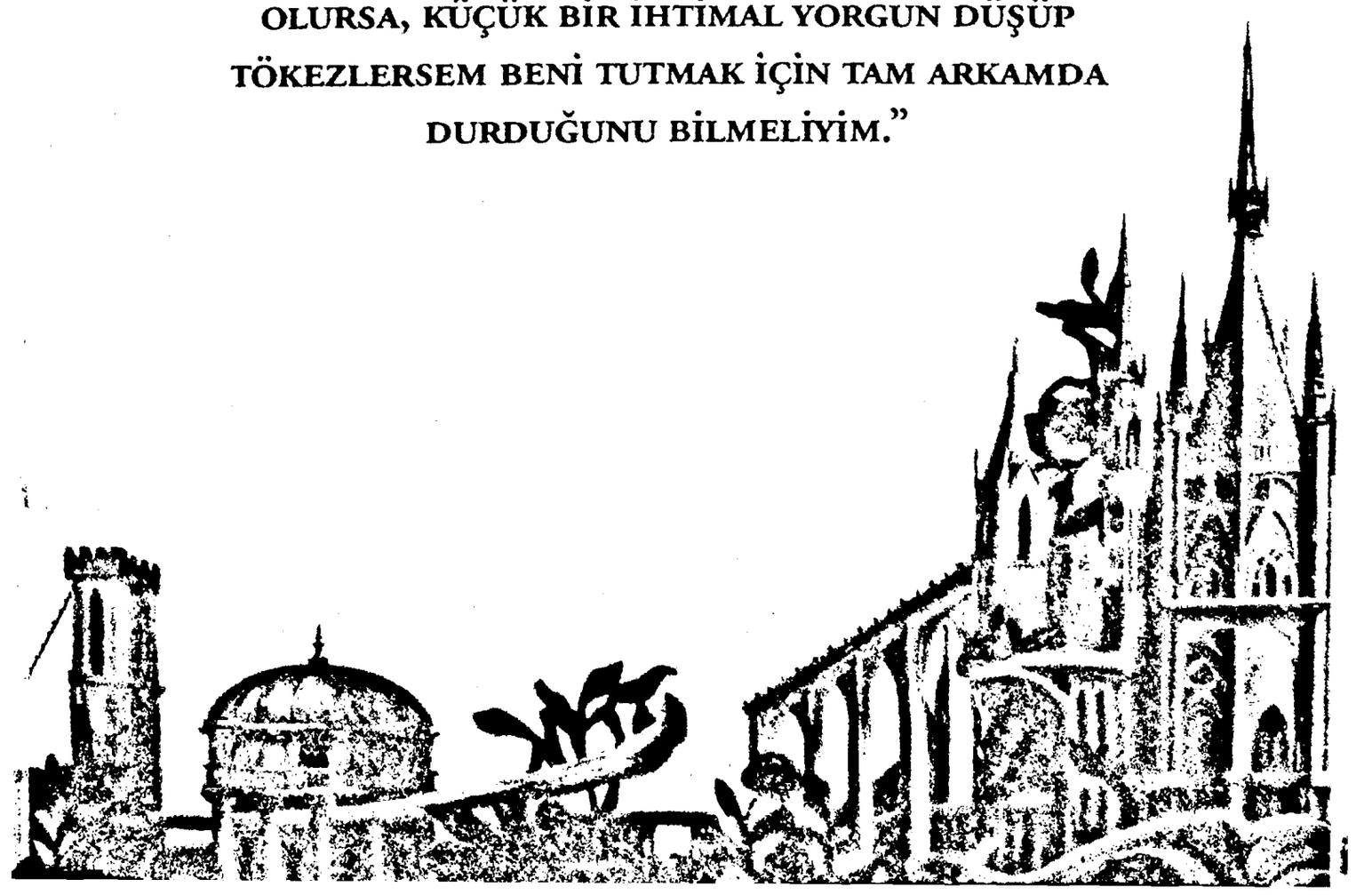

Düzenleme : Seraphina
Tarama : Leo

Kendimi ateşten bir çemberin içinde hissediyordum. Hem de dört bir yandan beni kuşatmış bir ateş. Araf tam bir kâbustu, içinde yüzlerce canavarı gizleyen bir kâbus. Tüm bu canavarlar üzerime gelirken bu kâbustan uyanamadığım gibi bir de tek başıma mücadele etmek zorundaydım. Kaçamıyordum, istesem de kaçıp kurtulamıyordum. Seçeneklerimin içinde kaçmak hiç yer almamıştı ancak savaşmak da istemiyordum. Kim ucunda ölüm olan bir savaşa atılıp bile bile lades derdi ki? Ben kazanmak için kılıcımı kuşanırdım lakin şimdi bana yenil diyorlardı.

Bu bize kurulmuş bir tuzaktı. Bu yarışmanın amacı Doğa ve benim gerçek potansiyelimizi ortaya çıkarıp Aykırı olup olmadığımızı anlamaktı. Eğer herkesten farklı olduğumuzu anlarlarsa bizi oracıkta öldüreceklerdi. Tüm klan liderlerinin Buz Festivali'ne katılma amacı buydu. Farklı bir dünyadan gelen dört kadının onlar için bir tehlike arz edip etmediğini anlamak istiyorlardı. Özellikle Doğa ile ikimizi yakından takip ediyorlardı çünkü Aykırı olduğumuzdan şüpheleniyorlardı. Aykırı'ydık ama bunu asla bilmemeliydiler. Bu geceyi günler öncesinden planlamışlardı, bu kadar kolay kurtulmamıza izin vermeyeceklerdi.

Onlar bir şekilde bizi bu yarışmanın içine dâhil etmeye çalışacaktı. Kazanırsak Aykırı olduğumuz ortaya çıkardı, iki hizmetçinin buradaki savaşçılara karşı bir şansı yoktu. Deneyimsiz bir fâniyken ölümsüzlere karşı kazanamazdık. Bu yarışmanın içinde yer alırsam ölecektim. Aksilik bu ya, şans eseri kazanırsam bu sefer de Aykırı olduğumu anlayıp beni yine öldüreceklerdi. Her yolun sonu ölüme çıkarken biri bana ne halt edeceğimi söyleyebilir miydi?

Bu işten kurtulmak için kendime seçenekler sunuyordum ama hiçbirinin oluru yoktu. *Hastayım* desem... Hayır, bunu yapamazdım çünkü

Doğa'yı o canavarların insafına bırakamazdım. Doğa hastalanmış gibi rol yapsa... Buna da kimse inanmazdı çünkü klan liderleri gelene kadar gayet iyi olduğunu herkes görmüştü. *Aynı anda her ikimiz birden hastalansak...* Bu daha çok dikkat çekerdi. *Akademiden kaçalım,* desem gecenin bu saatinde nereye gidebilirdik ki? *Akademide bir yere saklansak nasıl olurdu?* Hayır, bu hiç olmazdı çünkü haftalar önce kurdukları bu tuzağın meyvesini toplamak için köşe bucak bizi ararlardı.

Birinden yardım isteyebilir miydim? "Saçmalama, Elzem." Maalesef bu da olmazdı çünkü bizim yüzümüzden kimsenin başı belaya girmemeliydi. Belki de ilk kez üçüncü bir seçeneğim yoktu fakat bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu. Bu sefer önceden plan yapmak yerine olayları akışına bırakıp doğaçlama hareket edecektim. Kendime üçüncü bir seçenek bulana kadar olayların gidişatına göre şekil almam daha mantıklıydı.

Bu aptal yarışmada Itır'ı da korumalıydım çünkü her ne kadar güçlü olsa da rakipleri yılların gücüne ve deneyimine sahipti. Üstelik Doğa'nın alacağı hasarı da azaltacak bir şeyler bulmalıydım. Of, tamam, Mara'yı da sahipsiz bırakacak değildim. Bu gece onu da korumalıydım. Bana ne olacağı da pek kimsenin umurunda olmadığı için ben bir şekilde başımın çaresine bakardım.

"Sen artık şu mutfaktan çıkacak mısın?" Kâhyanın öfkeli homurtusu beni daha çok geriyordu. Liderler yarım saat önce gelmişti, şu anda kutlama salonundaydılar. Biz kızları huzuruna çağırmışlardı ama ben gitmek istemiyordum. Araf'taki dört Kalkan'ı herkes merak ediyordu. Elif Kâhya gerekirse saçımdan sürükleyerek beni zorla götürecekmiş gibi bakıyordu.

Mutfak masasının üzerindekileri düzeltiyormuş gibi yapıp kâhyayı görmezden geliyordum. "Davetlerini kibarca reddettiğimi söyleme nezaketinde bulunsanız çok şey kaybetmezsiniz," dediğimde Doğa'nın gülüşünü duydum. Henüz yarışmadan haberi olmadığı için gülebiliyordu ama aynı şeyi kendim için söyleyemezdim.

Çirkin suratını kırıştırarak bana doğru sabırsızca bir adım atan Elif Hanım'ı görünce omuzlarımı dikleştirdim. "Pekâlâ, onları varlığımla şereflendireceğim." Atkuyruğu yaptığım saçımı savurarak yanından geçtim. Bu gece Elzem bebeği karnından yine bıçaklardı artık. Küçük

kızının bez bebeğine benim adımı vermişti ve onu benim yerime koyarak delik deşik ediyordu.

Hasta ruhlu şeytan.

Kâhya önde, ben ve Doğa da onun arkasında bir üst kata çıktık. İsteksiz adımlarla koridorda onu takip ederken bize doğru gelen Mara ve Itır'ı gördüm. Itır diğer günlerden farksızdı, yine bir pantolon ve omuzlarını açık bırakan, gömleğe benzeyen bol bir penye üst giymişti. Önden bağcıklı korsesi ince belini ortaya çıkarıyor, dar pantolonunu içine soktuğu bağcıklı çizmeleri tarzından hiç şaşmadığını gösteriyordu. Festivali zerre kadar umursamayan Itır, belinde kılıcı ve uzun simsiyah saçlarıyla tam bir Amazon kadınıydı. Bastıkları yeri gücüyle âdeta inletircesine yürüyen nadir insanlar olur ya, işte benim kardeşim onlardan biriydi.

Mara ise onun aksine bugün oldukça özenli görünüyordu. Kızıl saçlarını ortaya çıkaran bej tonlarında düz bir elbise giymişti. Beline taktığı gümüş zincirli kemer, elbisesiyle çok uyumluydu. Yanımıza geldiklerinde ilk konuşan Mara olmuştu. "Eğer kendime zengin bir koca bulmamı sağlamayacaksa bu takdim merasiminden nefret ederim," diyerek üzerindeki elbiseyi düzeltti. Bizimle birlikte onlar da kâhyayı takip etmeye başladı. Anlaşılan klan liderleri hepimizi aynı anda görmek istiyordu.

Elif Hanım'ın peşinden yürürken kısık sesle sızlanıyordum. "Birilerinin arkasında yürümekten nefret ediyorum." Önde yürüyen kâhyayı işaret ettim. "O benim arkamda yürümeliydi, ben onun değil."

Itır sırnaşık bir şekilde kolunu omzuma attı. "Kendi dünyanızda bir konağın hanımı olabilirsiniz, leydim," diyerek bana takıldı. "Ama ölümsüzlerin dünyasında siz bir hizmetçisiniz. Bunu o güzel kafanıza sokun artık."

Ona yılışarak kolunun altına girip yürümeye başladım. "En çok neremi güzel buluyorsunuz, lordum?"

Siyahlarının ardında muzır parıltılar oluştu. "Sizinle ilgili her şeyi fazla güzel buluyorum." Çapkınca sırıttı. "Bu gece dans kartınıza adımı yazdırma şansım var mı?"

Kahkaha attım. "Sizin adınız ilk sırada."

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bana âşıksın."

Kıkırdadım. "Hem de uğruna tüm dünyayı yakacak kadar." Bu yalan değildi.

Itır ile şakalaştıktan sonra koridoru dönünce gerginliğim arttı. Itır gerginliğimi fark edince güzel yüzündeki tebessüm silindi. "Endişeli görünüyorsun."

Dudaklarımı sarkıttım. "Sanırım biraz korkuyorum."

İç çekerek omzuma baskı uygulayıp beni göğsüne çekti. "Ben yanındayken korkma." Eğilip dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Kollarımı beline sararak göğsüne sokuldum. "Ben de kardeşim," diye fısıldarken korkumu ondan saklamaya çalışıyordum. "Sana bir şey olmasına izin vermem." Bu gece Akay kadınları için hiç kolay geçmeyecekti.

Mara ve Doğa bize bakınca Itır'ın yalandan öksürerek hemen benden uzaklaşması çok komikti. Akademideki herkes bana olan derin sevgisini biliyorken bunu saklama çabasını anlamıyordum. "Demek zengin koca, ha?" Doğa gülerek paragöz Bilge'ye dönünce Mara sırıttı.

"Boyutlar arası soygun yapmak hobilerim arasında." Doğru söylüyordu, söz konusu para olunca Mara cehenneme düşse orada bile zebanilerle para için anlaşma yapardı.

Kutlama salonuna yaklaşmıştık. İçeriden hiç müzik sesi gelmiyordu. "Peki, şu ana kadar gözüne kestirdiğin kaç kurbanın oldu?" Vereceği cevabın beni kızdıracağını bile bile dayanamayıp sormuştum.

Mavileri sinsice bakarken kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır, lütfen söyleme. Kendi akıl sağlığım için cevabın sende kalsın."

"Akademinin yarısı."

"Mara!"

"Ne?" diyerek gülmeye başladı. "Bu okuldaki tek fakir sensin." Laf arasında beni küçümsemeyi de ihmal etmiyordu. "Diğerlerinin hepsi

zengin ve zengin olan herkesi doğrudan sevesim geliyor." Bağışıklığımı o kadar çökertmişti ki artık bu söylediklerine şaşırmıyordum bile.

Yürümelerine engel olarak önlerine geçtim. "Dinleyin." Üçünü durdurup gözlerimi kısarak her birine bakmaya başladım. "Buradaki erkeklerden kimseyi sevmek yok." Gözlerim özellikle Mara'nın üzerinde oyalanıyordu. "Biz buraya ait değiliz ve onlar da bizim dünyamıza ait değil. Bunun bilincinde olarak hareket edin, geri döndüğümüzde kimsenin kalp ağrısıyla uğraşmak istemiyorum." Günün sonunda her birini yerden toplayan ben olacağım için bir de onların aşk hayatıyla uğraşamazdım.

Bakışlarım Doğa'da durdu. "Asil'den nefret etmeye devam edebilirsin." Başımı hafifçe çevirdim, bir kez daha hedefimde Mara vardı. "Ve sen! Özellikle seni bir erkekle görmeyeceğim. Normal hâlin bile çekilmiyor, âşık bir Mara hiç çekilmez." Kabul ediyordum, buradaki erkeklerin vahşi bir mizacı, sert çehreleri ve yoğun bir güç fışkıran kışkırtıcı vücutları vardı. Dedem yaşında olmalarına rağmen inanılmaz görünüşlere sahiplerdi ama bunları unutup onlara kapılmak tüm planlarımı sekteye uğratabilirdi.

Doğa kabul ederek başını salladı. "Faciayla sonuçlanan bir evlilikten daha yeni çıktım, benim açımdan için rahat olsun." Umarım böyle olurdu çünkü Asil her açıdan ona zarar verecek kişilerin başında geliyordu. Klan lideri olan babasının Doğa'yla uğraşmasını istemiyordum.

Mara gözlerini devirmiş, *ciddi misin* dercesine bana bakıyordu. "Aşk mı?" diye sordu küçümsercesine. "Aşk karın doyurmuyor, ben mantık ilişkisi düşünüyorum." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Buradan birkaç sandık altınla ayrılsam fena olmaz. Merak etme, o altınları harcarken ayrılık acısı çekmem." Tanrı'ya şükürler olsun ki bu kız kimseye âşık olmayacak kadar paraya tapıyordu.

Gözler Itır'a döndüğünde yüzünü buruşturarak bize tersçe baktı. "Buna cevap bile vermeyeceğim." Öğürür gibi bir ses çıkardı. "O sefil karşı cinsin bende uyandırdığı tek duygu tiksinti." Itır konusunda içim rahattı çünkü erkeklerden o kadar nefret ediyordu ki onlara sempati duyma ihtimali yoktu.

Üçü birden bakışlarında soru işaretiyle bana dönünce güldüm. "Sizi uyardığım bir konuda ilk yasağı çiğneyen kişi olmam mümkün değil."

Ölüler şehrinde birine âşık olmaktan çok daha önemli işlerim vardı. Eve dönüş yolunu bulmak gibi. "Söz veriyorum, burada kimseye âşık olmayacağım."

"Siktir!" dedi Itır. "Söz vermek zorunda mıydın?"

"Kesin birine âşık olacak!" dedi Mara. "Şimdi biz onun aşk acısıyla uğraşacağız."

"Elzem, söz vermemen gerektiğini bilmiyor musun?" diyen Doğa da bana çıkıştı. "Şu zamana kadar tuttuğun tek bir sözün bile olmadı."

"Madem öyle, o zaman bu tutacağım ilk sözüm olacak." Hem belki bu sayede söz verme konusundaki uğursuzluğumu da kırmış olurdum. Yine de söz vermesem daha iyiydi tabii.

Elif Kâhya uyarırcasına öksürünce hepimiz yeniden onu takip etmeye başladık. Salonun büyük kapısının önünde durduğumuzda Itır dışında hepimiz fazlasıyla gergindik. Kâhya çift kanatlı kapıyı iterek açtı ve geçmemiz için kenara çekildi. Artık bundan kaçış yoktu. Kızlarla aynı anda içeri girerken nefes aldığımdan bile şüpheliyim. Klan liderlerinin gelişiyle zaten sessizleşen salon bizim varlığımızla ölüm sessizliğine bürünmüştü. "Sakin ol," diyerek sessizce kendimi uyardım. "Onlar da insan sonuçta." Ölümsüz, farklı yeteneklere sahip, büyü yapabilen ve çok iyi kılıç kullanan insanlar.

Sözümü geri alıyorum, onlar insan değil.

Korkumu içime gömüp omuzlarımı dikleştirdim. Kendimden emin adımlarla ilerledim, kızlarla salonun ortasına kadar yürüdük. Durduğumuzda üzerimizde çok fazla meraklı göz vardı. Tam karşımızdaki masa bir uçtan diğer uca uzanacak kadar büyüktü. Uzun, dikdörtgen masada yeni gelenler oturuyordu. Gençlerin hepsi kenara çekilerek ayakta durmuştu. Önemli misafirlerine saygıda kusur etmiyorlardı. En baştaki uzun masayı saymazsak sağ ve soldaki masalar bomboştu. Klan liderlerinin huzurunda oturmak yasak mıydı?

Yeni gelenlerin salgıladıkları yoğun enerji ve bize attıkları delici bakışları, cezaya kalmış bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. İçlerinden biri apaçık bir alaycılıkla sırasıyla dördümüze bakarak tek kaşını havaya kaldırdı. "Demek Kalkanlar bunlar."

Adamın simsiyah saçları, omuzlarından vahşice dökülecek kadar uzundu. Ona bakınca bile Vikingleri görür gibi oluyordum. Kalın kaşlarının altında bize bakan sert çehresi ürkütücüydü. Ellili yaşlarında görünmesine rağmen fazlasıyla dinç duruyordu. Siyah pelerininin altındaki geniş omuzları dimdikti. Gözlerim masadaki elini bulunca yumruğunun üzerindeki siyah hilali gördüm. Dövmesi onun kim olduğunu anlamamı sağlamıştı. Tenebrislerin lideri, yani Asil'in babasıydı, değil mi? Zaten adamın hemen yanında Asil oturuyordu. Oldukça gergin görünüyordu.

Gözlerim aradığı kişiyi bulmak istercesine her birinin üzerinde uzun uzun gezinmeye başladı. Her lider yanında ailesiyle ve klanlarındaki seçkin kişilerle geldiği için masada en az elli kişi vardı. "Neredesin, İblis?" Dudaklarımı kıpırdatarak sessizce söylediklerimi benden başka kimse duymamıştı. Evet, konukların içinde Meliz'i arıyordum. Annemin vücudunu çalan o beden hırsızı neredeydi? Özellikle Tenebrislerin olduğu yöne bakıyordum çünkü Meliz de bir Tenebris'ti.

Efsun Hanım tebessüm ederek ayağa kalkınca kendimi toparlayıp Meliz'i aramayı bıraktım. Akademinin müdiresi sevecen bir ifadeyle, "Merhaba, kızlar," diyerek masadaki konukları işaret etti. "Size ziyaretçilerimizi tanıtayım." Ya da bana iş birlikçisi Meliz'in nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Saygıdan iki büklüm olan müdire, en başta oturan ve yaşıtı gibi görünen kadını gösterdi. "Bilgeler klanının lideri Revan ve ailesi." Başını çevirip yanımdaki kızıl şeytana baktı. "Mara, liderine saygılarını sun, tatlım."

Mara anlayamayarak bana döndüğünde neredeyse gülecektim. "Dizlerini bükerek onun önünde eğilmeni istiyor ama eğer bunu yapmazsan şu yirmi dört yıllık hayatımda ilk kez seni takdir ederim."

Fısıltıyla söylediklerime aynı şekilde cevap verdi. "Ve böylece buradaki yardımlarını benden esirgesin mi?" İnatçı bir tutumla başını iki yana salladı. "Gönderdiği paralar işimi görüyor." Bir adım öne çıkarak eteğinin kenarlarını tuttu ve dizlerini bükerek klan liderinin önünde eğildi. Beni şaşırtmamıştı, bu tam da ondan beklediğim bir şeydi.

"Ne takdir edilesi bir güç." Klan lideri hayranlıkla Mara'ya bakıyordu. "Bilginin gücüyle kuşatılmış bir melez. Bu bana Tanrıların bir armağanı olmalı." Ya da cezası.

Bilgelerin lideri Revan, sanki Mara'nın her şeyi bilen zihnini hissediyormuş gibi ona baktıkça duyduğu gururu gizleyemiyordu. Kadın liderin yanağındaki küre dövmesi, diğer Bilgelerin aksine daha koyu ve ihtişamlıydı. Kahve saçlarında ara ara aklar vardı ama buna rağmen gerçek yaşını oldukça iyi gizliyordu. Ellilerinin ortasında gibi görünmesine rağmen çok daha yaşlı olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bir kulağında kocaman halka bir küpe vardı, diğer kulağı ise boştu. Yakasında tüyler olan kalın elbisesinin üzerine birçok aksesuar takan kadının zevkini hiç beğenmemiştim. Lakin Mara'ya baktıkça hissettiği pozitif duygular beni rahatlatıyordu. En azından kendi melezini korurdu, değil mi?

Kocası onun gölgesinde kalıyordu sanki. Revan'ın yanında oturan cılız adam onun kocası olmalıydı, ikisi de parmağında aynı yüzüğü taşıyordu. Kocasından daha güçlü ve baskın olduğunu herkes anlayabilirdi. Mara ona tebessüm ederek geriye çekildiğinde Efsun Hanım ona hızlıca Revan'ın eşini ve çocuklarını tanıtmıştı. Daha sonra ise karanlıklar lordu, yani Asil'in yanında oturan iri adamı gösterdi. "Tenebrisler klanının lideri Abraham ve ailesi." Tam da tahmin ettiğim gibi onlar Asil'in ailesiydi.

Tıpkı Asil gibi babası da siyah saçlıydı ama Asil'in ela gözlerinden farklı olarak babasının göz rengi siyahtı. Ancak annesi onlar gibi değildi. Eşi ve oğlunun aksine sarışın bir kadındı. Bakıldığında kibar ve güzel biriydi ancak gözlerindeki o keskin pırıltı, görünüşünün aksine fazlasıyla güçlü olduğunu haykırıyordu. Efsun Hanım gözlerini Itır'a dikip, "Itır?" diyerek küçük bir uyarıda bulundu. Saygı sunma sırası kardeşime gelmişti.

Peki, Itır ne yaptı dersiniz? Dizlerini büküp genç kızlara özgü bir selam vermek yerine bir adım öne çıktı. Liderlerine bakıp yumruk yaptığı elini sol göğsüne bastırarak onlara erkeklere özgü bir selam verdi. Bu hareketi Abraham'ın hoşuna gitmiş olmalıydı ki dudakları kıvrıldı. Eşine Itır'ı göstererek, "Sen de onu hissediyor musun?" diye sordu keyifli bir sesle. "Enerjisini hissedebiliyor musun?"

Asil'in annesi bir şeyi anlamak istercesine gözlerini yumdu. Bir süre tepkisiz kaldıktan sonra başını sallayarak gözlerini açtı. Gözlerinde memnun bir ifade vardı. "Çok yoğun ve dizginlenemez bir karanlık." Büyülenmiş gibi baştan aşağı Itır'ı süzmeye başladı. "Bir melezin böylesine bir karanlığı zayıf bedeninde taşıması muhteşem bir olay," dedikten sonra kısa bir an Asil'e döndü. Gözlerindeki o duygu da neyin nesiydi?

Kadının bakışları fazla manidardı. "Sen ne düşünüyorsun, oğlum?" Bu kadın neden aradığı gelini bulmuş gibi Asil'e ima dolu gözlerle bakıyordu?

Ailesinin aksine Asil'in aklında olan tek kadın Doğa olduğu için tepkisizliğini korudu. "Klanımızdaki her kadın gibi o da bir Amazon, efendim." Itır'a göz kırparak ona içtenlikle tebessüm etti.

Daha ilk günden Itır'ı sahiplendiğini biliyordum. Buradakiler kendi klanlarındaki herkesi benimserdi. Annesinin ne yapmaya çalıştığını anladığını sanmıyordum. Tabii, kadın oğlunun ışık tutkusunu bilmiyordu. Annesine efendim diye hitap etmesi de çok garipti. "Hepsi çok tuhaf," diye mırıldandım.

Itır da geriye çekilerek yanımızdaki yerini aldığında Efsun kaldığı yerden liderleri bize tanıtmaya devam etti. Masanın diğer tarafındaki bir aileyi gösterdi. "Koruyucuların lideri Ayvaz ve ailesi." Bunlar Savcı'nın klan liderleriydi.

Efsun sahte gülümsemesini yüzüne kondurarak tekrar bize döndü. "Saygılarınızı sunun, kızlar." Mara önce Tenebrislere, sonra ise Koruyuculara sunmuştu saygısını. Itır da aynı şekilde Bilgelerden sonra Koruyuculara da selam vermişti. Tam Doğa da aynısını yapacaktı ki tırnaklarımı bileğine geçirerek onu durdurdum. Yitik ırkın iki melezi olarak buradaki hiç kimseye saygı göstermeyeceğim gibi onun da bunu yapmasına izin vermeyecektim. Doğa ile ikimiz burada kimsesizdik çünkü bu masada bizim klanımızdan kimse yoktu.

Doğa'nın kolunu tutup ona engel olmam masadakilerin dikkatinden kaçmamıştı. Masadakilerden yükselen öfkeyi soludum. Ayakkabılarımı çıkarsam kim bilir ruhlarında nelerle karşılaşacaktım ama herkesin içinde bunu yapmam çok sakıncalıydı. Diğer liderler gibi ellili yaşlarında görünen Ayvaz, yani Koruyucuların lideri gözünü dikip bana ters

ters bakmaya başladı. Öfke dolu kehribar gözlerine cüretkâr bakışlarla karşılık verdim. Saçları sıfıra vurulmuş yaşlı adamdan aldığım tehlikenin kokusunu göz ardı edemezdim. Sanırım Savcı'nın lideri benden pek hoşlanmamıştı.

Efsun liderleri bize durmaksızın tanıtırken başka bir aileyi gösterdi. "Muhafızların lideri Efendi Feti ve ailesi." Başımı çevirince bizi izleyen adamla göz göze geldim. Bu adam belki de içlerinde en yaşlısıydı. Fakat bir ölümsüz olduğunu düşünürsek benden daha uzun yaşayabileceğini biliyordum. Gri gözleri her birimizin zihnine sızmak ister gibi bakıyordu. Bunu denedi de. Mara hariç, üçümüzün zihnindeki engele takılmış gibi kalın kaşlarını hoşnutsuz bir ifadeyle çattı. Zihinlerimiz mühürlüydü.

Bir piyanisti kıskandıran uzun parmaklarıyla beyaz sakalını sıvazladı. Zihnimiz için aldığımız tedbir onu memnun etmemişti. O kadar yaşlıydı ki uzun saçlarının tamamı beyazdı. Kırışıklarla dolu yüzü insanı tedirgin ederken bakışları fazla sinsiydi. Müdirenin uyarı dolu bakışlarıyla Itır ve Mara onlara da selam verip saygılarını sunmuştu. Ve evet, yine selam vermediğim gibi Doğa'ya da izin vermedim. Hafız'ın lideri bana çok sinsi ve kurnaz biri gibi gelmişti.

Efsun son olarak masanın sağ tarafında, en uçta oturan aileyi gösterdi. "Azınlıkların lideri Cihangir ve ailesi," diyerek Gediz'in ailesini de bize tanıttı. "Araf'ın yargıçlarına saygılarınızı sunun, kızlar."

Klan lideri Cihangir'e baktığımda tek söyleyebileceğim Gediz'in, babasının bir kopyası olduğuydu. Siyah gür saçları düzgün bir şekilde kısa kesilmişti ve ara ara saçlarının içindeki beyazlar dikkat çekiyor, geniş alnındaki belirgin çizgiler yaşını ortaya çıkarıyordu. Adaletin temsilcisi olan adamın bakışları tarafsızdı. Siyah gözleri her birimize tarafsızca bakıyordu. İri kıyım bedeni ve genç erkeklere taş çıkaracak bir karizması olduğunu itiraf etmeliydim. Ne diyebilirim ki Gediz'in babası yaşına rağmen oldukça karizmatikti.

Cihangir'in sağında kıvırcık saçlı, şişman bir kadın oturuyordu. Kızıl saçları bir tavus kuşu gibi kabarmıştı. Tombul yüzündeki çiller beyaz teninde daha belirgindi. Hafif sarkık gıdısı acilen diyet yapması gerektiğinin sinyallerini veriyordu ama bunu hiç sorun etmiyormuş gibi oldukça rahat davranıyordu. Mavi hareleri merakla bizi izlerken

kadının kim olduğunu sorguladım. Cihangir'in eşi olabilir miydi? Hayır, sanmıyordum çünkü Cihangir'in parmağındaki yüzüğün eşini takan kadın, solundaki kadındı.

Cihangir'in solunda oturan kumral kadın ise kızıl saçlının tam tersiydi. Örgülü saçlarını sıkıca bağlamış, taraklı bir tokayla süslemişti. Hafif çekik yeşil gözleri ve pürüzsüz buğday teniyle giydiği bordo elbisenin içinde çok zarifti. Yaşına rağmen daha genç görünse bile anneannemden daha küçük değildi. Buradakilerin hepsi ölümsüz olduğu için yaşlarını doğru şekilde tahmin etmek çok zordu.

Cihangir'in sağında oturan kızıl saçlı kadının yanında Savcı ve Gediz oturuyordu. Savcı'nın bana olan bakışları fazla yoğundu. Beni belki de ilk kez kendi dünyama ait kıyafetlerin içinde gördüğü için beni tepeden tırnağa süzerken onaylamayarak bakıyordu. Efsun merakımızı dindirerek kızıl saçlı kadını işaret etti. "Savcı'nın annesi Zülüf Hanım," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Afallayan bakışlarım anne ve oğul arasında gidip gelmeye başlamıştı. Savcı'nın annesi bu şişman kadın mıydı?

Kilolu olmasını boş verin, bu kadın kızıldı ama Savcı öyle değildi. Biri kızıl, diğeri kahverengi saçlıydı. Birbirleriyle o kadar uyumsuzlardı ki anne oğul olduklarını iddia etmek çok zordu. Savcı gibi yakışıklılığıyla göz dolduran birinin bu tıknaz kadının oğlu olması şaşılacak bir olaydı. Annesinden çok kaybettiği babasına benziyor olmalıydı. Şaşkın bakışlarım ikisi arasında biraz fazla gidip geldiği için Savcı kaşlarını alayla yukarı kaldırınca hemen önüme döndüm. Çilli ve kızıl bir kadının oğlu olduğunu hayal bile edemezdim, annesine yakından uzaktan benzemiyordu.

Efsun Hanım, Cihangir'in diğer yanında oturan kumral kadını gösterdi. "Gediz'in annesi Leyla Hanım." Böylelikle Gediz'in annesini de tanımıştık.

Masada bir sessizlik hâkimken Gediz'in annesinin yanında oturan genç bir adam, "Demek Araf'ta birçok söylentiye sebep olan Kalkanlar bunlar," dedi. Ona doğru döndüğümde ilk dikkatimi çeken şey mavi gözleriydi.

Masmavi gözlere öylesine baktım. Gözleri bir mücevherin koyuluğundaydı. Hafif eğimli burnu çok fazla kavgaya karıştığını gösteriyordu.

Geniş alnını süsleyen uzun, siyah saçlara sahipti. Uzun yüzündeki çıkık elmacık kemikleri ve en az bir aydır tıraş olmamış sakalıyla oldukça bakılasıydı. Gediz ve Savcı'dan birkaç yaş daha büyük gösteriyordu. Efsun'un onları tanıtmasına izin vermeden, "Klan lideri Cihangir'in en büyük oğullarından Aybars," diyerek kendini tanıttı. Daha sonra başıyla yanında oturan adamı işaret etti. "Bu da ikizim Dehliz."

Başımı çevirip onun hemen yanında oturan diğer yabancıya baktığımda afalladım. Birbirlerinin kopyasıydılar. Bunlar tek yumurta ikizleriydi. Üzerlerindeki gömleğin farklı renklerini saymazsak tıpatıp aynılardı. Aybars beyaz, yanındaki ikizi Dehliz ise siyah gömlek giymişti. Evet, şu ana kadar gördüğüm tek fark buydu. Bunun dışında iki resmin arasındaki benzerliği bulmak kadar zordu onları ayırt etmek. Ah, bir de Dehliz'in omzunda simsiyah tüyleri olan bir kuzgun vardı. Mara'nın o kuştan bile şu anda ölesiye korktuğuna emindim. Bunlar Savcı ve Gediz'in abileriydi.

Kızlar aynı şekilde onlara da saygılarını sunmuş ve biz iki Aykırı yine bunun dışında kalmıştık. "Efsun, bu iki meleze buradaki kuralları öğretmedin mi?" Mara'nın lideri Revan kaşlarını çatarak bana ve Doğa'ya bakıyordu. "Bu ne hadsizlik!"

Efsun onun öfkesinden korkarcasına hemen bize döndü. Liderlerden birini kızdırmayı göze alamazdı. Doğa ile ikimize bakarak bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Kızlar, kendinizi tanıtarak liderlere saygılarınızı sunun derhâl," dedi. Bunu yaptığımda onlar da bana saygılarını sunacak mıydı?

"Ben Elzem Akay." Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Ve bir Oyunbaz olarak kendi ırkım dışındakilere saygı göstermeyi reddediyorum," dediğimde salonda uğultular yükselmeye başladı. Tanımadığım insanların önünde eğilip bükülmeyi doğru bulmuyordum.

"Burada klanımdan kimse olmadığına göre saygı göstereceğim kimse de yok." Her biri aynı anda delici bakışlarını bana çevirince kemiklerime kadar titredim. Dikkat çekmeme konusunda oldukça iyi iş çıkarıyordum.

Cihangir tüm öfkeli sesleri susturmak ister gibi, "Gazi kendi sonunu kendi hazırladı, evlat," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Bunun için kimseyi suçlayamazsın."

Azınlıkların lideri Cihangir'e başımı salladım. "Bunu biliyorum, amacım size saygısızlık etmek değil." Sesim hep olduğu gibi fazla kibar, ifadem ise yumuşaktı. "Cüretimi bağışlayın ancak benim anlamadığım bir şey var." Gözlerim sırasıyla masadaki herkesin üzerinde oyalandı, Azınlıklarda bile. "Zekâsıyla ön planda olan bir ırk nasıl yok olabilir?" Halkıma olanların hesabını sorar gibiydim, oysaki umurumda olmamalıydı.

"Oyunbazlar müthiş zeki bir klanmış. Madem öyle, kara büyüye olan tutkuları yüzünden öylesine hazin bir sonu nasıl yaşarlar? Aptal bir insan bile kara büyü kullanırken canavarlaşabileceğini bilirken öylesine zeki yaratıklar bunu nasıl düşünemedi? Üstelik biri değil, hepsi birden yok oldu. Bu çok garip değil mi?" Bu işte kara büyüden fazlası vardı ve ben onu bulup ortadan kaldırarak ırkıma ait tüm bu boş masaları dolduracaktım. Ne diyebilirdim ki... Bağlı olduğumuz ırk kan çeker gibi bizi çekiyordu.

"Diyelim ki bu işin altında sandığın gibi bir şeyler var." Asil'in babası Abraham gülerek arkasına yaslandı. "Bunun için kimi veya kimleri suçlayabilirsin? Hepimiz burada kedi köpek gibiyiz." Masadakileri işaret etti. "Kimse kendi klanı dışındakileri umursamaz. Birbirimize yaptığımız şeyler için kimseye hesap vermeyiz. Bu durumda ne yapabilirsin ki?" Güzel bir soru ve bir o kadar mantıklı bir savunma.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Gözlerinin içine bakarak, "Hiçbir şey," dedim masumca. Kendimi onların gözünde pasif ve yetersiz bir melez olarak göstermeyi sorun etmiyordum çünkü istediğim de tam olarak buydu. Aykırı olduğumdan şüphelenmektense beni zayıf bir melez olarak görmelilerdi. Böylece benden kurtulmaya çalışmazlardı.

"Bu dünyaya bile ait değilim, yitik bir ırk benim sorunum değil." Umursamaz bir ifadeyle omuz silktim. "Hayatımın hiçbir noktasına dâhil olmayan Oyunbazlar benim sorunum değil." Kimsenin önünde eğilip bükülmeden arkaya doğru birkaç adım attım. "Sizlerle tanışmaktan onur duydum. İzninizle, bir hizmetçi olarak yapmam gereken işler var." Bir hanımefendiye yaraşır şekilde gayet sakin adımlarla kapıdan çıktım. Oyunbazlara olanlar umurumdaydı ve bunun altında kimler varsa bulup gerekeni yapacaktım.

Akademiden çıkana kadar durumu iyi idare etmiştim fakat tuttuğum nefesimi avludaki banka oturunca verdim. Elimi korkudan çırpınan kalbime bastırıp kendime gelmeye çalıştım. Çıldıracaktım, hepsi çok tehlikeliydi. Araf'taki tüm klanları içimden sayarak, "Yedi klan, bir Oyunbozan," diye fısıldadım. İşim hiç kolay değildi. Bu tek başına tüm dünyayı karşına almak gibiydi. Yapmam gerekeni yapacaktım.

Aradan beş dakika geçmişti ki duyduğum adım sesleriyle başımı çevirdim. En önde liderler olmak üzere herkes dışarı çıkıyordu. Hemen oturuşumu dikleştirip yıkılmaz bir duruş sergiledim. "Demek buraya geldin, Elzem." Efsun'un bana iyilik yapıyormuş gibi böyle içten bir ses tonuyla konuşması beni deli ediyordu. "Kışlalarda küçük yarışmalar yaparak eğleneceğiz," diyerek bana gülümsedi. "Bize katılmak ister misin?" O küçük eğlencelerinin ne olduğunu bilmesem bu teklifine şaşırabilirdim.

"Çok isterdim, Efsun Hanım." Yüzüme en az onunki kadar yapmacık bir gülümseme kondurdum. "Ancak bir hizmetçinin asillerle eğlendiği nerede görülmüş?" Üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Ne yazık ki bu gece varlığımla sizi şereflendiremeyeceğim."

Savcı'nın abisi Aybars gülüşünü saklamak için başını başka bir tarafa çevirerek, "Bu kız gerçek mi?" dediğinde Savcı, "Korkarım ki evet," diye homurdandı. "Kendine olan düşkünlüğü inanılmaz."

"İnsan kendini sevmeli, Savcı Bey." Oturduğum yerden kalkarak ona sevimli bir şekilde gülümsedim. "İhtiyacımız olan sevgiyi dışarıda aramamalıyız," demiştim ki tersçe bana baktı.

"Anladık, yeter," demesine kahkaha atabilirdim. "Kendine âşıksın, bunu bilmeyen kalmadı." Kendime olan hayranlığıma deli oluyordu.

Liderlerin yanında benimle atışmaktan kaçındığı için onunla daha fazla uğraşmadım. Efsun ise bu gece için planladığı hain planını uygulamak istercesine, "Sen yapılacak işleri dert etme," dedi. "Bize katıl, ben kâhyayla konuşurum." Bir şekilde beni bu yarışmaya dâhil edeceğini bildiğim için daha fazla uzatmadım. Gönülsüzce onların peşine takıldım. Bakalım yarışmaya katılmam için ne gibi tuzaklar hazırlamışlardı. Katılmamı istediklerinde kabul etmeyecektim, bunu göz önünde bulundurmuş olmalıydılar.

En arkalarından ilerleyerek onları takip ederken Hafız adımlarını yavaşlatıp ona yetişmemi sağlamıştı. Yan yana yürüsek bile dikkat çekmemek için ikimiz de dimdik karşıya bakarak yürüyorduk. "Burada bir işler dönüyor, Elzem," diye fısıldadı. "Sen de fark ettin mi?" Kalabalığın içinde yan yana yürürken birbirimize bakamıyorduk.

"Doğa, Bülbül ve beni yarışmaya dâhil etmeyi planlıyorlar," dedim kısık bir sesle. "Sakın nereden bildiğimi sorma çünkü çok sağlam bir kaynaktan öğrendim." Fısıltıyla söylediklerimle birlikte adım atmayı bırakınca onu yürümesi için zorladım. Etraftaki kandiller bize loş bir karanlık sunuyordu. Bu yüzden kimse onun bileğini tutarak yürümesini sağladığımı görmemişti.

Şaşkınlığını üzerinden atınca kaşlarını çattı. "Bu delilik!" Kısık bir sesle dişlerinin arasından konuşmuştu. "Bu tür yarışmalar bir çeşit gövde gösterisi olduğu için her ırk en iyi savaşçılarını arenaya çıkarır. Onlara karşı hiç şansınız yok." Korkudan ölmek için iyi bir sebepti.

"Bunları duymak çok iyi geldi," diyerek alayla güldüm. "Sence ben bunu bilmiyor muyum?"

"Dinle!" Etrafına göz gezdirip bana döndü. Bakışlarındaki endişeyi gizleyemiyordu. "Her savaşçıya beyaz bir mendil verirler," diye fısıldadı. "İlk dakikada o mendili rakibinin önüne at. Bu pes ettiğin anlamına geldiği için müsabaka biter."

"Peki, herkes bunu yapar mı?" Kuşku duyarak gözlerimi kıstım. "Ya da sen hiç yaptın mı?"

Homurdanarak başını iki yana salladı. "Savaş esnasında beyaz mendil onuru temsil ediyor. Kimse onurunu birinin ayaklarının önüne atmaz."

Afalladım. "Ve benim gibi bir gurur abidesinden bunu yapmasını mı istiyorsun?" Çıldırmış olmalıydı. Öleceğimi bilsem bile kimse bana o beyaz mendili yere attıramazdı. Özellikle de o kendini beğenmiş ırkların gözleri önünde... Zaten onların da amacı buydu, o mendili yere atarak kendimi ve ırkımın onurunu ayaklar altına almamdı. Yapmazsam da Aykırı olduğum ortaya çıkardı. Kahretsin!

Hafız etrafımızdaki insanları kontrol ederek bana biraz daha yaklaştı. "Kahrolası gururun hayatından önemli değil!" Kızgın homurtusu

beni ürkütmedi desem yalan olurdu. "Herkes farklı bir dünyadan gelen eğitimsiz bir fâni olduğunu biliyor. Mendili yere atarsan bunun için kimse seni suçlayamaz."

Ben aynı şekilde düşünmüyordum. Güç üzerine kurulu bir dünyadaki ilk adımım kendimi küçük düşürmek olmamalıydı. Hem deneyimsiz davranıp Aykırı olduğumu gizlemeli hem de o maçı kazanmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bana en acilinden bir C şıkkı lazımdı.

Herkes kışlaların yanında durdu. Yetkisi ve kıdem sahibi olmayanlar ayakta dururken liderler ve Araf'ın önde gelen insanları tahtlara oturdu. Hepsi, onlar için hazırlanan yerlere aileleriyle birlikte yerleşmişti. Efsun öne çıkarak hepsine içtenlikle gülümsedi. "Evet, her festivalde gelenek hâline getirdiğimiz yarışmalarımızın bu yılki galibi bakalım hangi ırktan olacak. Lütfen liderlerin seçtiği savaşçılar ismi söylenince bir adım öne çıksın." Liderim bile kayıpken bakalım öne çıkmama neden olacak şey ne olacaktı?

"Oğlum Asil." Karanlıklar lordu Asil, Abraham'ın ağzından adını duymasıyla bunu hep yapıyormuş gibi sırıtarak öne çıktı. Bakalım yarışmacıların içinde ışığını da görünce böyle gülecek miydi?

Abraham birkaç isim daha saydıktan sonra, "Ve melezim Itır," diyerek beni endişeye boğdu. "Küçük melezin yeteneklerini görmek istiyorum." Itır sanki buna dünden razıymış gibi Asil'in yanındaki yerini almıştı. Rakibim kardeşim çıkarsa çıldırırdım!

Bilgelerin lideri Revan da kendi klanından birkaç isim saydıktan sonra, "Ben de kendi melezimi çıkarıyorum," deyince Mara'nın suratının aldığı ifadeyle kahkaha atabilirdim. *Benim niye bundan haberim yok* der gibi liderine bakıyordu. Al sana canına susayan para kaynağın.

"Yapabilirsin." Kadın lider onu cesaretlendirmeye çalıştığında Mara *olmaz* dercesine başını iki yana salladı.

"Yapamam, efendim. Yaşamak için birçok hayalim var ve onları gerçekleştirmek için hayatta olmalıyım." Para, para ve daha çok para gibi.

Revan'ın bakışları hınzırca parıldadı. "Yarışmanın ödülleri içinde bin altın olduğunu söylemiş miydim?" Ah, hayır, işte bunu söylemeyecekti.

Mara'nın gözleri anında ışıldadı. Anlaşılan kadın lider buraya gelmeden önce açgözlü melezi hakkında bilgi edinmişti. "Bin altın, uğruna savaşmak için güzel bir sebep." Mara da öne çıkıp Revan'ın seçtiği grubun yanında durdu. Acaba bizim liderlerimiz de burada olsaydı Revan ve Abraham gibi bizleri sahiplenirler miydi?

Sıra Azınlıkların lideri Cihangir'e geldiğinde ilk baktığı kişi Savcı olmuştu fakat Savcı, "Hayır," diyerek onun teklifini reddetti. Cihangir'in himayesi altında oldukları için Savcı'nın annesi Cihangir'in yanında oturuyordu. Ancak Savcı bir Koruyucu olarak klan lideri Ayvaz'ın yakınındaydı. Onu evlat edinip oğlu gibi büyüten Cihangir'e bakarak, "Ben bir Koruyucu'yum," dedi düz bir sesle. "Arenaya çıkıp Azınlıkları temsilen yarışmam." Araf'taki herkes gibi o da kendi klanına sadıktı, burada klanın güçlüyse insan yerine konuluyordun. Buradakiler klanlarını aileleriymiş gibi sahipleniyorlardı.

Kendi lideri Ayvaz da ondan aynı şeyi istemesin diye Savcı, "Bu tür şeylerin içinde yer almaktan hoşlanmıyorum," diye ekledi. Kimse itiraz etmediğine göre insanlarla iç içe olmaktan rahatsız olduğunu bilmeyen yoktu anlaşılan. Zaten şu anda bile kalabalığı gördükçe festivale lanetler yağdırıyor gibi bakıyordu.

Cihangir onun kararına saygı göstererek, "Komutanlarımdan Aybars ve generalim Dehliz," diyerek en büyük oğullarını seçti. Aybars hevesli bir şekilde öne çıktı ama omzunda kuzgunu olan ikizi bu konuda pek istekli değil gibiydi. Sıkkın bir ifadeyle herkese boş bakışlar atarak öne çıkmıştı. Sanırım Azınlıkların yakışıklı generali de en az Savcı kadar bu tür etkinlikleri sıkıcı buluyordu.

Cihangir birkaç isim daha seçtikten sonra boş bulunup, "Gedi..." demişti ki son anda susunca Aybars babasının bu hâline güldü. Sessiz ikizinin aksine oldukça neşeli ve konuşkan biri olmalıydı ki gülerek Gediz'e döndü. "Yıllar geçmiş olabilir ama ismine yaptığın bu çılgınlığa hâlâ alışamadık." Babası bile onun ismini söyleyemiyordu. Gediz adını lanetlediğini herkese duyurduğu için telaffuz eden kişiyi öldürme hakkını almıştı. Neyse ki beni ve Doğa'yı bunun dışında tutuyordu. Arada dalıyor, ona adıyla sesleniyorduk.

Gediz tüm ailesini görmezden gelerek, "Ben yokum," dedi düz bir sesle. Ailesine karşı mesafeli bir tavır takındığını fark etmiştim. Aybars'a

bakarken gözlerinde hiç duygu yoktu. "Ayrıca yerinde olsam yenilgiyi kabul ederdim çünkü Dehliz'in ipiyle kuyuya inmek aptallık olur."

Aybars ikizini savunarak, "Abin hakkındaki sözlerine dikkat et, kardeşim," dedi. "Dehliz nerede ne yapacağını iyi bilir. Öyle değil mi, Dehliz?" İkizine döndüğünde Dehliz'in ona attığı boş bakışlar Gediz'i güldürdü. "Sana cevap veremez hatta seni duymuyor bile." Bu da ne demekti?

Gediz, Aybars'a bakıp gözleriyle Dehliz'i işaret etti. "Belki de artık ikizinin sağır ve dilsiz olduğunu kabul etmenin vakti geldi. Şu ana kadar hiç konuşmayan birine sürekli bir şeyler söyleyerek kendini komik duruma düşürüyorsun." Aybars kaşlarını çattı. Gediz kimseyi zerre umursamayarak serseri tavrını sürdürüyordu. Afra'ya olanlar yüzünden ailesine öfkesi hâlâ devam ediyordu fakat Savcı'ya karşı öyle değildi. Savcı'dan nefret etmiyor, ona saygı duyuyordu. Belki de öz kardeş olmadıkları için ondan bir beklentisi yoktu.

Abraham kardeş çatışmasından keyif almış gibi Cihangir'e döndü. "Görüyorum ki sürgün bile asi oğlunu dizginleyememiş." Sadece gençler değil, liderler de her fırsatta birbirlerini ezmenin peşindeydi. Abraham'ın dudağının kenarı sinsice kıvrıldı. "Böyle bir oğul her baba için utanç kaynağı olmalı." Barıştan memnun olmayan liderler sulhu bozmak için elinden geleni yaparak birbirlerini kışkırtıyordu.

Cihangir sakinliğinden hiçbir şey kaybetmeyerek başını çevirip ona baktığında fazla soğukkanlı görünüyordu. "Asi bir oğula sahip olmak sarhoş ve kadın düşkünü iki oğula sahip olmaktan daha iyi değil midir?" Abraham hafifçe kaşlarını çatınca Cihangir onun zaafını yakalamış gibi güldü. "Büyük oğulların nerede, Abraham? Her gün birini handan, diğerini de kadınların koynundan çıkarmak yorucu olmalı." Ona Asil'i işaret etti. "Tanrı'ya şükürler olsun ki en küçük oğlun onların izinden gitmiyor." İşte bu çok iyiydi.

Her ikisinin neden olduğu gerginliği başka bir ses bozdu. "Benim seçtiğim savaşçım," diyen Koruyucuların lideri Ayvaz, bakışları beni bulunca sustu. Yaşlı lider büyük bir kinle bana bakıyordu. "Generalim Ceza." Sanki onu bana rakip olarak çıkarıyormuş gibi davranıyordu.

Sağında duran iri adamı benim için öne çıkardığını anlamak zor değildi. Bir gözünde bandaj olan adamı görmek için insanlar başlarını

yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı çünkü dev gibiydi. Zırhlı dev fazlasıyla iri ve güçlüydü. Tek koluyla sarılsa tüm kemiklerimi kırıp atacakmış gibi hissettiriyordu. Ayvaz iki isim daha söyledikten sonra, "Son olarak Tenebrislerden kovulan ve benim himayem altında olan Meliz," diyerek beni bozguna uğrattı. Gözlerimin içine bakarak söylediği son isimle kaskatı kesildim. Savcı'nın klanı Koruyucuların da düşmanım olacağını hissediyordum.

Ruhları öldüren Oyunbazların ve ölü bedenlerin ruhlarını köleleştiren Koruyucuların güçleri birbirine yakınken hangisinin daha güçlü olduğunu kestiremiyordum. Bekle! *Tenebrislerden kovulan* mı demişti? Abraham'ın o şeytanı kendi klanından kovduğunu bilmiyordum. Kim bilir onlara ne yapmıştı!

"Geç kalmadım, değil mi?" Duyduğum sesle iliklerime kadar titredim. Kalabalığın en arkasından sıyrılarak gelen kadınla soluğumu tutmuştum. Meliz kendine yeni bir beden bularak karşıma çıkmıştı. Koruyucularla yaptığı ittifak sonucu fiziksel olarak ona çok benzeyen bir kadını kurban olarak seçmiş, onlardan birinin bedenini almıştı.

Sarı saçlarını tıpkı benim gibi sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Yeşil gözleri intikamla parlıyordu. Bakışlarının hedefinde bir tek ben vardım. Onun gözlerine baktıkça aynı anda birçok duyguyu en somut hâliyle görebiliyordum. İntikam, kin, nefret ve ölüm... Her adımıyla bana olan nefretini haykırdığı için omuzlarımı dikleştirerek başımı kaldırdım. Herkes ikimizin karşılaşmasını soluksuz izlerken korkup kaçacak değildim. Gelip tam karşımda durdu, onunla aynı boydaydık. "Merhaba, Elzem." İçindeki öfkeye rağmen böyle vurdumduymaz davranıyorsa bunu ben de yapabilirdim, değil mi?

Ona kocaman gülümsedim. "Bu sefer yanında yılanlarını getirmemen şaşırtıcı, Meliz." Başımı eğerek arkasına baktım. "Hayret, gerçekten yalnız gelmişsin." Düşünürcesine elimi çeneme koydum. "Dur bir dakika, sen tek başına karşıma çıkamayacağını iyi bilirsin. Ah, hayır, sen bu kadar aptal değilsin." Alay dolu bakışlarım tüm liderlerin üzerinde gezinip Ayvaz'da durunca sırıttım. "Tabii ya! Görüyorum ki yalnız değilsin."

Dişlerini birbirine bastırdığı an ayaklarımda oluşan ısıyla etrafımda yüzlerce ruh olduğunu anlayıp sustum. Ayvaz saniyeler içinde etrafımı

görünmez ruhlarla kuşatmıştı. Bir Oyunbaz olduğum için onların kokusunu sadece ben soluyordum. Ayvaz'ın bu kadar insanın içinde gücünü üzerimde kullanacak kadar pasif bir lider olduğunu sanmıyordum. Yani, en azından öyle olmadığını umuyordum. Ne var canım, en fazla ölürdüm! Sanki daha önce yaşamadığım bir şeydi. Ölümden doğmuşken ikinci kez ölmek beni korkutmuyordu.

"Hafız." Muhafızların lideri Feti, Ayvaz ile aramda olan gerginliğe son vermek için kendi savaşçılarını seçmeye başlamıştı. Feti kendi savaşçılarını öne çıkarırken ben ve Ayvaz hâlâ birbirimize boş bakışlar atıyorduk. Bu yaşlı lider gözlerini benden alamıyordu.

"Evet." Efsun tekrar konuşunca tüm gözler ona döndü. "Fânileri temsil etsin diye akademideki dört ölümlünün arasından hizmetçim Bülbül'ü seçiyorum." Buzlar Kraliçesi Bülbül birkaç kişinin arasından öne çıktığında gözlerinde en küçük bir duygu kırıntısı yoktu yine.

Efsun bir konuda üzülmüş gibi dudaklarını büzdü. "Işıktan Gelenler ve Oyunbazlar ne yazık ki eksik." Bu duruma çok üzülüyormuş gibi davranması yok muydu... Beni deli ediyordu. Kurnaz bakışları bizi buldu. "Kızlar?" derken bakışları Doğa ile ikimizin üzerinde dolanıyordu. "Bu gece kendi klanınızı onurlandırmak ister misiniz?" Evet, işte başlıyorduk.

Asil hızla Doğa'ya döndüğünde bakışlarındaki endişeyi bu sefer gizleyemiyordu. Âdeta *yapma* dercesine ona bakıyordu. Doğa ise yutkunarak *şimdi ne yapacağız* der gibi bana bakmıştı. Onu rahatlatmak için, "Ben hallederim," dedikten sonra başımı çevirip işgüzar müdireye baktım. "Hangi klanı?" diye sordum sakince. Etrafıma bakıp gerçeklikten uzak bir şekilde güldüm. "Ben ortada onurlandıracağımız bir klan göremiyorum, Efsun Hanım. Olmayan bir klanı onurlandırmak iki meleze düşmez." Şaşırmamıştı çünkü bu tepkiyi vereceğimi önceden tahmin etmek zor değildi.

Son derece anlayışlı bir şekilde, "Kararınıza saygı duyuyorum," deyince hiç tasvip etmediğim bir şeyi yapıp ona göz devirmek istedim. Eminim kararıma saygı duyuyordu bu saygısız kadın!

Bir türlü rahat durmayan Efsun Hanım, "Omar?" diyerek dibinden ayrılmayan korumasına döndü. Onun sessiz bakışlarından ne istediğini

anlayan Omar başını sallayıp akademiye doğru yürüdü. İşte şimdi gerçek planını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Yaklaşık on dakika sonra Omar arkasında dört kişiyle geri döndü. Gelenlerin kim olduğunu anlamak için gözlerimi kıstığımda sertçe yutkundum. Onlar yaklaştıkça gördüklerimle hayretler içinde kalmıştım. Oyunbazlar ve Işıktan Gelenler! İki Oyunbaz, iki tane de Işıktan Gelen vardı. Tanıdık enerjilerini hissediyordum. Sefil hâlleri içimi acıtmıştı. Köle olmalılardı, her birinin boynunda kalın prangalar vardı. Tasmaları gördükçe köleliğin yaygın olduğu bu günahlar şehrine lanetler ediyordum.

Kıyafetleri oldukça eskiydi, üstelik vücutları da kir ve is içindeydi. Saçları bile uzun zamandır tarak görmemiş gibi düğümlenmişti. Bu da yetmezmiş gibi Omar'ın yaptığı da akıl alır gibi değildi. Boyunlarındaki tasmaya bağlı bir zincir vardı ve Omar her birinin zincirini elinde tutuyordu. Onları tıpkı bir hayvan gibi peşinden çekmesi dayanılacak gibi değildi. Yanımdaki Doğa'nın gerilen bedeniyle kolunu sıkıca tuttum çünkü asıl tuzağı şimdi fark ediyordum. Efsun onları yarışmaya zorlayarak bizi oyuna dâhil etmenin peşindeydi. Bu gece her ne olursa olsun bu yarışmanın içinde olmayacaktım. Duygularıma yenik düşüp hata yapma lüksüm yoktu.

Doğa ağlamaklı gözlerle bana dönüp onlar için yardım istercesine, "Elzem," diye fısıldadı.

Hassas kalbi planlarımı sekteye uğratmasın diye kolunu daha sıkı tuttum. "Bu yarışmanın içinde olamayız, Doğa. Lütfen seni kışkırtmalarına izin verme." Ona yaklaşıp kulağına doğru eğildim. "Kim olduğumuzu anladıkları an buradan cesedimiz çıkar. Tüm bunlar Aykırı olduğumuzu ortaya çıkarmak için bir tuzak." Umarım uyarımı ciddiye alıp beni zor durumda bırakacak bir şey yapmazdı.

Efsun yarışma için heyecanlanan kalabalığa neşesinden bir şey kaybetmeyerek döndü. "Işıktan Gelenleri ve Oyunbazları temsil edecek köleler de geldi. Artık başlayalım mı?" Elif Kâhya'dan sonra kurtulmak istediğim kişilerin arasına Efsun da adını yazdırmıştı.

Bakışlarım yanımızda geçen Oyunbazları bulunca ikisi beni hissetmiş gibi durdu. "Anne, bu bir şifacı." En fazla on beşinde olan bir çocuğa bakıyordum. Hissettiklerimle gözlerim doldu.

Alnında kocaman bir şişlik vardı ve yüzü yara bere içindeydi. Boynundaki pranganın izleri kızaran teninde görünüyordu. Zayıf bedeni ona bol gelen kıyafetlerin içinde iyice küçülmüştü. Gözleri yardım istercesine bana bakıyordu. Yorgunluktan zor ayakta duran yanındaki kadın onun annesi olmalıydı. Buradakiler anne ve oğlunu oynadıkları kirli oyuna dâhil ederek beni manipüle ediyorlardı. Yumruklarımı sıkarak iki köleye sırtımı döndüm. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kendi ırkıma sırtımı dönerek kime ihanet ediyordum? Onlara mı yoksa kendime mi?

Bir çılgınlık yapmamak için tersçe Efsun'a baktım. "Bu anarşiye seyirci kalıp sizin bir parçanız olmayı reddediyorum. Yürü, Doğa! Bizim burada bir işimiz yok." Doğa'yı peşimden çekip kalabalıktan sıyrıldım. Öfkeli adımlarla kalabalıktan ayrılmış, akademiye doğru ilerliyorduk. "O Işıktan Gelenler çok yaşlı. Bunu kaldıramazlar, Elzem." Doğa'nın ağlamaklı sesini yok sayıp yürümesi için zorladım. Olanları izlemezse acı da çekmezdi. Geri dönüp onlara istediğini vermeyecektim! Eğer geri dönersem çok daha kötüsü yaşanırdı.

Ellerimi şakaklarıma bastırıp başımdaki ağrıyı dindirmeye çalışırken soluğu kulübemde almıştık. Doğa şöminenin ateşiyle ısınarak ona yaptığım çayı içerken gözleri üzerimdeydi. "Strese girince hep baş ağrısı çekiyorsun."

Ellerimi şakaklarımdan çektim. "Sebebi stres değil." Fazla düşünmek beni strese sokuyordu ama sıklıkla baş ağrısı çekmemin sebebi stres değildi.

Şöminenin yanında oturan kıza baktım. Sanki bir şeyler söyleyecekmiş de benden çekiniyormuş gibi sürekli bakışlarını kaçırıyordu. "Bana her şeyi söyleyebilirsin, Doğa." Bugüne kadar onu korkutacak bir şey yaptığımı sanmıyordum.

"Evet." Sıcak çayından bir yudum alırken gözleri hüzün içinde bana bakıyordu. "Ben sana her şeyi söyleyebilirim, söylüyorum da ama sen neden her şeyi kendine saklıyorsun?" Bilmesi gereken şeyleri zaten ona söylüyordum.

"Sen bana asla ihanet etmezsin, değil mi?" Zamansızca sorduğum soru onu afallatmıştı. Yanan şömineye rağmen içerisi buz kesmişti. Kırgın bakan gözleri *bunu nasıl düşünürsün* dercesine bana bakınca ayağa

kalkıp ona sırtımı döndüm. "Ben kötü biri değilim, Doğa." Pencerenin önünde durup dışarıdaki karanlığa bakarken çok yorgun hissediyordum. "Ancak ihanet karşısında kimse benden daha kötü olamaz."

Yutkunuşunu duysam da ona doğru dönmedim. "Yaptığım veya yapacağım her şeyin mutlaka bir sebebi vardır. Beni gördüklerinle yargılama, olur mu? Her şeyi unut ama ihaneti asla affetmeyeceğimi unutma, olur mu?" Akıl şaşar, göz yanılır ama kalp hep doğruyu haykırırdı. Ben kimseyi hiç gördüklerim veya duyduklarımla yargılamamıştım. Son sözü söyleyen hep kalbimdi. Biri yüreğimin terazisinden geçmemişse benim için sınıfta kalıyordu. Belki öz kardeşimden daha çok güvendiğim tek arkadaşıma içimi açamıyor olabilirdim ama beni hissetmeliydi. Ona değer verdiğimi ve onu kaybetmekten korktuğumu bilmeliydi.

"Bu da nereden çıktı?"

Camdaki yansımama bakıyordum. Orada gördüğüm kişi ben değildim. "Bir seferinde annem, yani anneannem akıl hastası olduğumu düşünmüştü." Elimi usulca kaldırıp cama bastırdım. "Beni doktora götürmek istemişti." Gözlerim dolsa da dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı. "Sorunlarım olduğunu düşünüyordu." Pencerede gördüğüm kişinin gözlerine bakıyordum. O da bendim. Diğer elimi kaldırıp cama bastırdığımda beni taklit etti. "Ama benim sorunlarım yoktu. Sorumluluklarım vardı."

"Bazen seni hiç anlamıyorum." Homurdanarak çayını içen kıza *ben de* demek istedim. Bazen ben de kendimi hiç anlamıyordum.

Kalbimde bu gecenin buruk ihanetini taşırken bağırıp haykırarak öfkemi kusmak istiyordum. Beni bir tuzağın içine çekmeye çalışan tüm o insanlara haddini bildirmek istiyordum ama *sus* diyordu mantığım. *Doğru zaman henüz gelmedi, sus ve aptalı oyna* diyordu Oyunbaz tarafım. Bir köşede büzülüp karanlığı yaşayan asıl benliğim ise kaybolmuştu, artık onu bulamıyordum. Doğa'nın beni duymayacağı bir sesle, "Ne gönüllü ne de mecburi," diye mırıldandım. "Böyle olacağını bilemezdik."

Camdaki yansımamın yeşil gözlerine, yani kendi gözlerime baktım. "Ne on iki ayın günahı ne de salının laneti." Yüzümü biraz daha cama yaklaştırdım. "Bana adını söyle."

Geçmişin kapılarını zihnimde teker teker kapatmaya başladım. Her şeyi hızlıca unutuyor olmam muhteşem bir olaydı. Belki de bir Oyunbaz olmamdan kaynaklanıyordu, bilmiyordum ama zihnimin kontrolü hep bendeydi. Neyi unutup neyi hatırlayacağım hep benim elimde olmuştu. Bazen bir şeyi unutuyordum, sonra aradan zaman geçiyordu ve biri bana o konuyla ilgili bir şey söylüyordu. Ben ilk kez duyuyormuşum gibi tepki vermekle kalmayıp bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordum. Zaten bildiğim şeyi hatırlamadığım için onun şokunu tekrar yaşadığım çok sık oluyordu.

Evet, zihnim hastalıklıydı ve evet, karışık zihnimin bana sundukları yanıltıcı olabiliyordu. Bir girdaptan farksız beynimde gerçek ve yalan tamamen birbirine karışmış bir hâldeydi. Bu yüzden kendime söylediğim yalanlara çok hızlı inanıyordum. Kim bilir, belki de annem hep haklıydı. Belki de gerçekten farkında olmadığım sorunlarım vardı. En acısı da kendi iç hesaplaşmamı yaparken bile tüm bunları saniyeler içinde kendime unutturma yeteneğimin olmasıydı. Unutturuyordum da. Böylece en baştan başlayıp yüreğimdeki ağırlıktan kurtularak gayet sağlıklı bir şekilde yaşıyordum. Her şeyi unutuyor olabilirdim ama gerektiğinde onları yeniden hatırlamak için kendime küçük parçalar bırakıyordum.

Zihnimi nasıl yöneteceğimi biliyordum.

"Merak ediyorum, acaba bir kazanan olacak mı?" Fısıltım camda buğu oluştururken sadece bakıyordu. Tıpkı benim de ona baktığım gibi... Birleşen ellerimizin arasındaki ince cam parçası onu hissetmeme engel değildi. Buradaydı, onu hissedebiliyorum. Bana bir nefes kadar hatta bana benden daha yakındı.

Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. Aynısı benim gözlerimde de vardı. Bu özgürlüğün ışıltısıydı ama özgür değildi. Ben de öyle. "Kim efendi, kim köle?" Sessizce sorduğum sorunun cevabını bilmiyordum ama o da bilmiyordu. Benim bilmediğim hiçbir şeyi bilemezdi çünkü o bendim.

"Kölen kim?" Öylece bana bakıyordu. "Efendin kim?" Kaşlarını çattığında kaşlarımı çattığımı fark ettim. İkimizin yıllardır süregelen bu savaşında kazanan hiç olmamıştı. Tıpkı köle ve efendinin belirsiz

olduğu gibi. Evet, o bendim ve o benim yansımamdı. Güldüm. Belki de ben onun yansımasıydım, emin değilim.

"Karanlık..." Ellerimi usulca camdan çektiğimde o da çekmişti. "Bana adını söyle." Sustuğumda o da sustu.

Dudaklarım alayla kıvrıldığında yansımamın kıvrılan dudaklarını izledim. "Bu gece bana çok yaklaştığını itiraf etmeliyim." Güldüm. O da güldü. "Ama bu gece efendi ben olmalıydım." Yüzünü iyice cama yaklaştırdığında yüzümü cama yaklaştırdığımı fark ettim. Göz temasını kesmiyordu, hiç kesmezdi. O genelde gözlerini hiç kaçırmazdı. Ben de kaçırmazdım. Bu konuda benden daha iyi değildi. Ben de ondan daha iyi olduğumu iddia etmiyordum. Aynı anda pes ederdik. O benim yansımamdı, belki de ben onun.

Başımı omzuma doğru eğdiğimde o da başını aynı yöne doğru eğdi. "İyi dinle," diye fısıldadım camdaki ıslak yeşillerine bakarak. Baktığım kendi gözlerimdi. "Bir gün adını öğreneceğim ve o gün geldiğinde..." Dudağımın kenarı tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seninle işim bitecek."

"Elzem, sen orada kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Doğa.

"Kimseyle." Öylece yansımama bakıyordum. "Hiç kimseyle."

Doğa ile olan son konuşmamız bu olmuştu. Kanepeye oturup şöminenin ateşini izledik. Neredeyse üç saat boyunca ne o soru sormuştu ne de ben cevap vermiştim. İkimiz de sessizlik içinde yarışmaların bitmesini bekliyorduk ancak zaman geçtikçe Doğa daha da strese girmeye başlamıştı. Önce bir süre hiç kıpırdamadan öylece durdu ama daha sonra ayağa kalkıp kulübenin içinde volta atmaya başladı. Üçüncü saate girdiğimizde ellerini saçlarından geçiren kızın acı çektiğini görebiliyorum. Irkdaşlarının, o iki Işıktan Gelen'in acısını hissediyordu. Işıktan Gelenler bu konuda en hassas ve duyarlı olan tek klandı.

Kendi ırkından birileri bu kadar yakınındayken onların acısına kayıtsız durması çok zordu. Ellerini kalbine bastırıp dolan gözlerini bana çevirdi. "Ölüyorlar." Özür dilercesine aceleyle bana bakıp, "Üzgünüm, Elzem," dedi ve kulübeden çıkmadan hemen önce ekledi. "Ama ben senin gibi kalpsiz değilim!" Olmadığını iddia ettiği kalbim kasıldı. Bir kalbim vardı. Hem de herkesten daha hassas ve kırılgandı.

"Doğa, hayır!" Hemen duvardaki kandili alarak peşinden aceleyle çıktım. Kapıyı zor kilitlemiştim. Arkasından koşarken aklım beni kalpsiz biri olarak görmesiyle meşguldü. Gerçekten onda bıraktığım izlenim bu muydu? Ben sırf o zarar görmesin diye kendi kardeşimi orada bırakarak onunla buraya gelmiştim. Itır orada ne yapıyor, kimlerle mücadele ediyor diye üç saattir kendimi yiyerek beklemiştim. Evet, bunu en çok Doğa için yapmıştım çünkü benim aksime kontrolünü çok daha hızlı kaybediyordu. Bu aptal kızda gerçek kimliğini deşifre edecek potansiyel vardı.

"Doğa, dur dedim!" Peşinden koşuyordum fakat benden daha hızlıydı. "Etrafımda bu kadar nankör varken sizi düşünmek büyük aptallık!" Kahretsin, onların istediği şekilde hareket ediyordu!

Akademinin arka bahçesine gelene kadar Doğa'yı durduramadığım gibi ona yetişmeyi de başaramamıştım. Söz konusu klanından birileri olunca bir tazıdan daha hızlıydı. Kalabalıktan sıyrılıp öne çıktık. Nefes nefese soluklanırken gördüklerim soluğumu kesti. Seçilen tüm savaşçılar arenadaydı. Liderler tahtlarında oturup masadaki içkilerini keyifle yudumlayarak bu olanları izliyor, oldukça eğleniyor gibi görünüyorlardı. Herkes desteklediği savaşçıya tezahüratlar yaparak bağırıyordu. Arenadaki tüm savaşçılar, aralarında üç adım mesafe bırakarak yan yana dizilmişti. Ellerindeki farklı farklı silahlarla sıranın onlara gelmesini bekliyorlardı.

Her savaşçının karşısında kendi ırklarından bir köle vardı. Bu köleler kilden yapılma bir testiyi kafalarının üstünde tutuyordu. Sanırım oyunu çözmüştüm. Ya testiyi kıracaklardı ya da ıskalayıp kendi klanlarından birinin ölümüne sebep olacaklardı. Çıldırmış olmalılardı! Köle bile olsa kimsenin canını böyle kolayca hiçe sayamazlardı. Bu insanlar gerçekten lanetlenmeyi hak edecek kadar acımasızdı.

Sıra Işıktan Gelen'de olmalıydı. Elinde ok ve yay tutan adamın karşısında onunla gelen yaşlı bir kadın vardı. Onları birbirine kırdıracaklardı. Adam yayı gerip attı. Ok yaşlı kadının koluna isabet edince ikisinin ağladığını görmek beni kahretmişti. "Yine ıska." Birinin gülen sesini duydum. "O testiyi kırmadan sırasını savuşturamaz, bu gidişle karısını öldürecek." Kalbim sızladı. Oku atan ve hedefte olan bu çift aslında karı kocaydı demek. Bu yaşadığım saçmalık nasıl bir cezanın günahıydı!

Efsun bilerek deneyimsiz köleleri seçmiş olmalıydı. Yaşlı adamın daha önce eline yay ve ok almadığı çok belliydi. Adam bir ok daha alıp tam fırlatacaktı ki Doğa, "Dur!" diye haykırıp etrafı sessizliğe boğdu. Ben ona engel olamadan fırlayıp arenaya atlamıştı. İşler kızışıyordu!

Doğa'nın arenaya çıkmasıyla öldürücü bir sessizlik oluştu. Asil yutkunarak geriye dönmüş, ona en büyük kâbusunu yaşatacak kıza bakıyordu. Göz bebekleri titreşirken *ne yaptın sen dercesine* Doğa'ya bakıyordu. Doğa'nın bu yarışmanın içinde yer alma fikri bile suratının bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. "Bir sorun mu var?" Masasında konuşan müdire müsveddesi sorunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Doğa'nın çenesi kasıldı. "Evet, var!" Testiyi tutan kadının kanlı bedenine baktıkça tüm korkusu kaybolup yerini öfkeye bırakıyordu. "Kendi ırkımı ben temsil edeceğim!" Artık onu durdurmak için çok geçti. Yaşlı adamın elindeki ok ve yayı aldığında geceye son damgasını vurmuştu. "Onun yerine ben yarışmak istiyorum!" Asil'in geniş omuzları gerilirken küfrettiğini duydum. Doğa'yı saçlarından sürükleyerek o arenadan çıkarmak ister gibiydi. Aslında bunu yapmayı isteyen sadece o değildi. İlk kez onunla aynı şeyi istiyordum. Gediz oturduğu yerden arkadaşına gülerek baktı. Bu gecenin Asil için çok zor geçeceği belliydi.

Kızgın bakışlarını Doğa'ya dikti. "Kimsenin yerine yarışmayacaksın." Sesini yükseltip başta babası olmak üzere ailesinin dikkatini çekmek istemiyordu ama ona bağırmamak için kendini zor tuttuğunu gizleyemiyordu. "Yarışmaya sonradan dâhil olamazsın." Arenanın dışını işaret etti. "Derhâl git buradan!" Sesi öfkeli çıkıyor olabilirdi ama gözleriyle âdeta *yapma* dercesine ona yalvarıyordu. Titreşen bakışları Doğa'nın merhametine kaldığını düşündürtüyordu.

"Neden?" Doğa diğer yarışmacıları geçerek korkusuzca onun karşısında durdu. "Sence ben bunu başaramaz mıyım?" Sorun bu değil ki aptal.

Asil sıktığı dişlerinin arasından, "Evet!" derken sesi hırlar gibi çıkmıştı. Gitmesi için Doğa'ya yalvarmayı her şeyden çok isterken babasının onu izlediğinin bilincinde olduğu için yüzüne küçümseyici bir ifade kondurdu. Onu aşağılar gibi davranarak yüzünü buruşturdu. "Senin gibi birinin bu yarışmada yeri yok!" Hayır, çok yanlış bir taktik uygulamıştı. Doğa'yı oradan indirmenin yolu bu değildi.

Doğa'yı üzerek buradan kaçıp gitmesini istemişti ancak hamlesi ters tepmişti. Doğa'nın kaşları o kadar hızlı çatıldı ki gökyüzünde tüm dikkatleri çeken birkaç yıldırım parladı. O yıldırımlar her an Asil'in üzerine düşüp onu küle çevirebilirdi. Lanet olsun! Biraz daha böyle devam ederse kim olduğu açığa çıkacaktı. Umarım göz bebekleri bembeyaz olup vücudundan cızırtılı elektrikler çıkaracak kadar kendini kaybetmezdi. Tüm liderler kısa bir an yanıp sönen yıldırımlara baktı. Sonra hepsinin bakışları Doğa'yı buldu. Bu bakışlar iyiye işaret değildi.

Gediz, Doğa'yı küçümser gibi gülüp, "Hepsi bu mu?" diyerek içki şişesine uzandı. "Birkaç yıldırımı şu yaşlı Işıktan Gelen bile çıkarabilir." Şişeyi kafasına dikip birkaç yudum içtikten sonra elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Bu kadar zayıf bir Işıktan Gelen'in o arenada kaç dakika dayanacağını merak ediyorum." Teşekkür edercesine Gediz'e bakıyordum çünkü alay ederek söylediklerinin amacı farklıydı. Aslında liderlere Doğa'nın çıkardığı yıldırımları tüm ışık halkının kolayca yapabileceği bir şey olduğu fikrini aşılıyordu.

Doğa aptalı ise ona değer veren insanların onu korumaya çalıştığından habersiz bir şekilde az önce söyledikleriyle canını sıkan Asil'e dik dik bakıyordu. "Demek benim gibi birinin bu arenada yeri yok, öyle mi?" Saçlarını yüzüne savurarak önüne dönüp başında testi tutan kadına baktı. Bir saniye bile beklemeden yayı gerip oku fırlattı. Gözlerim irice açıldı. Attığı ok hedefi bulmuştu. Doğa'nın fırlattığı ok testiyi kırıp kadını orada dikilmekten kurtarmıştı. Bunu hiç beklemediğim için şoke olmuştum. Doğa ise Asil'e haddini bildirmek ister gibi elindeki yayı sertçe Asil'in göğsüne bastırdı. "Bu müsabakada ben de varım, Tenebris! Benimle yarışmaktan korkuyorsan geri çekilebilirsin!" Kahretsin, bu çok havalıydı.

Ben yapsam kesin ıskalayarak kendimi rezil ederdim.

Asil sabır çekerken Doğa sırasını savuşturduğu için hepsinden uzak bir köşede durdu. Asil sık sık onun olduğu yöne bakıp sıktığı dişlerinin arasından, "İnatçı aptal!" gibi bir şeyler söylüyordu. Doğa'ya olan sinirini çıkarmak ister gibi kemerindeki hançeri çıkarıp kendi hedefine fırlattı. O da testiyi kırmıştı. Geriye çekilip Doğa'dan uzak bir köşede durdu. İkisinin birbirine attığı öfke dolu bakışlar çok komikti.

O okun hedefi tesadüfen bulduğunu biliyordum çünkü Doğa'nın okçuluğa hiç ilgisi olmamıştı. Bir seferinde onunla müzeye gitmiştik, o ise okları es geçmişti. Oklardan çok ilgisini o garip mızraklar çekmişti. Tıpkı benim frizbi bıçaklara hayranlıkla baktığım gibi Doğa da mızraklardan gözlerini alamamıştı. Doğa'nın oyuna dâhil olmasıyla Efsun'un gözleri sinsice parıldadı. Sağ koluna dönüp gülümsedi. "Omar, yeni savaşçımıza beyaz mendilini ver," dedi keyifli bir sesle. "Bu dünyanın kurallarını bilmiyor. Ona mendilin ne anlama geldiğini anlat."

Doğa'yı istediği tuzağa çekmenin memnuniyetiyle kurnaz bakışlarını bana çevirdi. "Hâlâ katılmak istemediğine emin misin, Elzemciğim?" Bu iğrenç sahiplenme ekini kullanabileceği kadar samimi değildik. Samimiyet kurmak istediğim en son kişi bile değildi.

Gözlerim arenadaki Oyunbaz çocukta oyalandı. Sırasını savuşturup annesini vurmadığını görmek rahat bir nefes almamı sağlamıştı. "Teşekkür ederim, Efsun Hanım," diyerek teklifini kibarca reddettim. "Verdiğim kararlardan pek döndüğüm söylenemez." Hiçbir güç beni bu vahşetin bir parçası yapamazdı.

Efsun *göreceğiz* dercesine kısa bir an bana bakıp yerine oturdu. Sıranın Mara'ya geldiğini görünce ona odaklandım. Elinde silah yerine tarot kartları mı vardı? Çıldırmış olmalıydı. Bu yarışma için kart yerine kendine daha yararlı bir silah seçmeliydi. Paragöz kızıla yan profilden bakınca bile fazla rahat olduğunu görebiliyordum. Karşısındaki Bilge kölenin kafasında tuttuğu testiden gözlerini ayırmıyordu. Sanırım kölelik sadece Işıktan Gelenler ve Oyunbazlar için geçerli değildi. Nasıl ki alt sınıftaki yoksul kesimler evlerinde çalışıyorsa daha kötü durumda olanları da acımadan köleleri yapabiliyorlardı.

Mara elindeki kart destesini sakince karıştırıp durduğu için sıkılan Itır yanaklarının içini havayla doldurdu. "Şunu atacak mısın artık!" Hiçbir zaman sabırlı biri olmamıştı.

Itır'ın sabırsız sesine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dikkatimi dağıtma." Elindeki desteden bir kart seçerek başını kaldırdı. İki parmağının arasına sıkıştırdığı kartı frizbi fırlatır gibi ustaca Bilge köleye fırlattı. Kartın ışık hızıyla havada son sürat yol alıp kölenin kafasındaki testiye çarpmasını hayretler içinde izledim. Kart testiye çarptığı an mavi bir ışık belirip kayboldu ve kil testi paramparça olarak kölenin

kafasından aşağıya düştü. Yere düşen kart ise tutuşarak yanmaya başladı. Bir kâğıt parçasının kili nasıl parçaladığını hepimiz izlerken Mara'nın lideri Revan'nın göğsü kabardı. Gördükleri hoşuna gitmişti.

İzlediği gösteriden memnun kalmış gibi dudakları kıvrıldı. "Bilgelik kartlarını bu kadar kısa sürede kullanmayı öğrenmen takdire şayan." Böylece Doğa'dan sonra beni ikinci şoka uğratan kişi Mara olmuştu. İçlerinde en geride kalan melez ben olamazdım. Gerçi Mara günlerdir eğitim alıyordu, bu kadarını da başarabilirdi! O kadar eğitimi ben alsaydım ben de yapabilirdim. Hayır, yapamazdım! O kartı ben fırlatsaydım hedefe ulaşmadan pat diye ayaklarımın önüne düşerdi.

Mara sırasını sonunda savuşturduğu için Itır bariz bir alayla, "Şükürler olsun," dedi.

Onu beklettiği için Mara'ya söylenerek tıpkı Asil gibi kemerindeki hançeri çıkardı. Hançeri fırlattığı gibi testiyi kırınca ellerimi birbirine vurup, "Çok iyi, Itır!" diye bağırdım. Farkında olmadan ona tezahürat yaptığımda gülerek bana döndü. Elini kalbine bastırıp buradaki erkeklerin sıklıkla yaptığı gibi bana selam vererek önümde eğilince kıkırdadım. Onu desteklemem hoşuna gitmişti.

Çocukken de böyleydi. Babam ve abilerim hep meşgul olduğu için Itır'ın okulda katıldığı yarışmalara gidemezdi. Ancak ben hepsinde yanında olur ve ona yalnız olmadığını hissettirmeye çalışırdım. En önlerde durarak avuçlarım sızlayana kadar onu alkışlar, çok iyi olduğunu haykırırdım. Elit bir hanımefendi olmayı bıraktığım nadir anlar Itır'ı desteklediğim zamanlardı. Kendimden bir yaş küçük kardeşimin veli toplantılarına katılmışlığım bile vardı. Her defasında ikimiz için de tam bir fiyaskoyla sonuçlanırdı.

Sıra Hafız'a gelince duruşunu ayarladı. Elindeki baltayı fırlatıp hedefi vurunca tebessüm ettim. Bir köşede arenadaki arkadaşlarını izleyen Gediz, "Bundan daha iyisini yapabilirdim, Muhafız," diyerek ona takıldı.

Gediz'in içkisini yudumlarken söyledikleri onu güldürdü. "Daha iyisini yapamadığın için orada oturuyorsun, Azınlık." Herkes bu konuşmaların iki düşman ırk arasında geçen laf dalaşı olduğunu sanıyordu ama aslında Gediz alaycı tavrının altında ona desteğini hissettiriyor ve yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

"Beni takip et." Tam arkamda duyduğum sesle irkildim. Soluğumu tutarken uzaklaşan adım seslerini duydum ama hemen hareket etmedim. Dikkat çekmek istemediğim için ilk birkaç dakika hiç kıpırdamadan öylece bekledim. Ardından kalabalığın içine daldım fakat hepsini geride bırakıp kalabalıktan sıyrıldığımda Savcı'yı bulamadım. Etrafıma bakarken kandillerin olmadığı tenha bir yere doğru gittiğini görünce ofladım. Gizli saklı buluşmak için karanlığı tercih etmek berbat bir seçimdi. İnsanların bizi görmemesi için karanlık iyi bir perdeydi ama benim için değildi.

Hiç istemesem de diğer herkesi geride bırakıp bahçenin en uç noktasına kadar peşinden gittim. Büyük bir ağacın gövdesine yaslanarak attığım her adımı izleyen adamı güçlükle görüyordum. Aramızda beş adım kala durdum. Onun olduğu yer çok karanlıktı ama benim bulunduğum noktaya az da olsa ışık yansıyordu. Daha o konuşmadan, "Hayır," dedim hızlıca. "O yarışmalara katılmayacağım. Bu konuda içiniz rahat olsun."

Karanlık gölgeler yakışıklı yüzünü benden gizlerken, "Bu konuda söz veriyor musun?" diye sordu ihtiyatlı bir sesle. "Sebep ne olursa olsun bu yarışmanın içinde yer almayacaksın."

Ruhundaki endişeyi tüm gece soluduğumu ona söylemeli miydim? "Söz veriyorum," dedim başımı sallayarak. "Bu gece hiçbir koşulda bu yarışmaya dâhil olmayacağım." Bu konuda yalan söylemiyordum.

Karanlığın içinde onu görmek istercesine gözlerimi kıstım. "Bu tuzağı sevgilinizle birlikte mi hazırladınız?" Efsun'u kastettiğimi iyi biliyordu.

Ondan cevap beklerken karanlığın içinden uzanan bir çift el belimi yakaladı. Beni kendine doğru o kadar hızlı çekmişti ki ona müdahale edemedim. Göğsüne çarptığımda elleri belimi sıkıca tutuyordu. "Bunu özellikle mi yapıyorsun?" Ellerinin altından vücuduma bir ısı yayılmaya başladığı için kalbim kasıldı. Nabzım boğazımda atıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. İçinde bulunduğumuz karanlık onu tüm çıplaklığıyla görmeme engeldi ancak ılık nefesini yüzümde hissediyordum.

"Neyi özellikle mi yapıyorum?"

Üzerime biraz daha eğildiği için yüzüme çarpan nefesiyle kirpiklerim titreşti. "Şu sevgili saçmalığını özellikle mi diline doluyorsun?"

Bana olan yakınlığı yüzünden kalbim kasılırken kolları arasında kuş gibi titrediğimin farkında değildim. "Evet," dememi hiçbir koşulda beklemiyordu.

Şaşkınlığını soludum. "Evet mi?"

Nedenini anlamadığım bir kalp çarpıntısıyla, "Evet," dedim bir kez daha.

"Amaç?"

"Çünkü yüzünüze maske gibi yapışan o *umurumda değilsiniz* diyen mizacınız beni deli ediyor. Bir robot misali yüzünüzde hep aynı umursamaz ifade var."

Biraz daha üzerime eğildi. Kalbimin tekmeleri tüm kaburgalarımı kırabilirdi. Belimdeki parmaklarının tutuşu sıkılaştı. "Umurumda olmak mı isterdin?" Kısık sesi bile fazla kışkırtıcıydı.

İçime hapsolan nefesi sert bir yutkunmayla verdiğimde nefesim yüzüne çarptı. Belimdeki eller gerildi. "Zaten umurunuzdayım, Savcı Bey," diye mırıldandım. "Öyle olmasaydım arenaya çıkmamdan endişe ederek bu gece beni uyarma gereğinde bulunmazdınız." Cüretkâr sözlerimle onu şaşırttıktan sonra kendimi ondan kurtarmaya çalıştım. Belimi daha sert tutarak geriye çekilmeme izin vermedi. Birilerine yakalanma fikri beni endişelendirdiği için, "Biri bizi görebilir," dedim. Onu uyarırken etrafıma endişeli gözlerle bakıyordum. Neyse ki bulunduğumuz yer hem gözden uzak hem de karanlıktı.

Nefesini dudaklarımın tam üzerinde hissettim. Sanki birkaç santim öne doğru hareket etsem dudaklarım onun dudaklarına değecek gibiydi. "Bu seni rahatsız eder mi?" dedikten sonra cevap dahi vermeme izin vermeden çevik bir hareketle yerlerimizi değiştirdi. Belimi tuttuğu gibi sırtımı ağaca yasladığında kalp atışlarım beni bozguna uğratarak dehşet bir hızla ritmini arttırdı. Ağaç ve onun arasında sıkışmıştım. Karanlık sayesinde yüzünü gizliyor olabilirdi ama sıcak nefesini yüzümün her yerinde hissedebiliyorum. "Birlikte görünmemiz seni rahatsız eder mi, Elzem?" Hafif hırıltılı çıkan sesiyle ismimi vurgulaması dizlerimi titretmiş, adımı söyleyiş şekli kan akışımı kesmeye yetmişti. Sert, sahiplenici

ve koruyucuydu. Sanki ona aitmişim gibi davranıyor ve öyle hissettiriyordu.

Bedenimdeki bu heyecan da neyin nesiydi? Lanet olsun, ondan etkileniyor muydum? "Si-siz..." Zayıf çıkan sesim beni dehşete düşürmüştü. Kolay kolay kekeleyen bir kadın değildim. Bu adamın üzerimdeki etkisi endişe vericiydi.

"Evet, ben?" Dudaklarım onunkilere değmiyordu ama dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki ılık nefeslerimiz, aralıklı dudaklarımızdan birbirimizin içine sızıyordu.

Her iki yanımdaki elleri sürtünerek belimi tekrar bulunca, "Kesin şunu," dedim güçlükle. Bana dokunması elleri arasında kıvranmama neden oluyordu.

Parmakları bir yılan gibi belimden kayınca nefes alışlarım hızlandı. "Neyi?" derken kısık sesi bile fazla ayartıcıydı. Benimle oynuyordu.

"Her ne yapıyorsanız onu işte."

Güldü. "Bir şey yapmıyorum, Elzem." Bir süre sustu. Sakalları yanağıma sürtünürken dudakları kulağımın yakınında durdu. "Henüz." Nabzım hızlandı.

Henüz derken?

Aldığım hızlı nefesler yüzünden göğüslerim onun göğüs kafesine sürtününce vücudu taş kesildi. Sertçe yutkunduğunu duydum. "Her öğrencinizi böyle kışkırtır mısınız, Savcı Bey?" demeyi başardım. "Yoksa bu sadece bana özel bir muamele mi?" Bedenimin temasımıza verdiği tepkileri görmezden gelmeye çalışsam da bu hiç kolay değildi. Adi adam! Fırsatını bulmuşken merdivende ona yaptığım şeye misilleme yapıyordu.

Yine gülüşünü duydum. Konuştuğunda kulağıma değen dudakları yüzünden aşırı heyecandan ölebilirdim. "Yaptığım her şey size özel, Elzem Hanım." Zaman durdu. Nefes dahi alamadım. Bu daha önce hiç tatmadığım bir duyguydu.

Biraz daha böyle devam ederse duygular konusunda çok zayıf bir kadın olduğumu anlayacaktı. Bu yüzden kendimi toparlamak adına birkaç kez derin nefes alarak konuyu dağıtmaya çalıştım. Ellerimi

göğsüne bastırarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Sizinle böyle tenha köşelerde buluşmak fazla heyecan verici olsa da öğretmenini ayartan bir öğrenci olduğumu sanmıyorum," diyerek işi şakaya vurdum.

Hemen karanlıktan çıkıp az önceki aydınlık yere geçtim. Ondan uzaklaştığım için rahat bir nefes almıştım. Ruhundaki o huzuru anımsatan bahar esintisi sebepsiz yere tebessüm etmemi sağlamıştı. Ben yanındayken gerçekten mutlu oluyordu. Fark ettiğim detayla dehşete düştüm. Ben az önce karanlıktaydım ve bunu fark etmemiş miydim? Sertçe yutkundum. Onunlayken karanlık beni korkutmamış hatta aklıma bile gelmemişti. O yanımdayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi karanlığı unutmuştum. Savcı'nın üzerimdeki etkisi bu denli büyüktü. Korkularımı yatıştırıp kendimi güvende hissettiriyordu.

"Dinle," derken hâlâ karanlıkta duruyordu. "Tüm bunların sana kurulan bir tuzak olduğunu fark etmişsindir." Sesindeki neşe gibi ruhundaki huzur da kaybolmuştu. "Bu gece herkesin nefretini fazlasıyla kazandın, Elzem. Bu yarışmanın içinde yer alırsan onlara senden kurtulma şansını verirsin. Arenada kalırsan tıpkı arkadaşın gibi dayanamayıp yarışmaya katılacağına eminim. Bu gece kulübenden çıkma." Sesi sıkıntılı geliyordu. Karanlıkta olabilirdi ama ruhundaki stresi hissediyordum. "Yarışmanın en korkunç turu yarın başlayacak. Yarınki avın yarışmacısı olmak istemiyorsan bu gece hiçbir koşulda bu yarışmaya katılma." İçimden bir ses bu av dedikleri şeyde ördek avlamadıklarını söylüyordu.

"Doğa'yı bırakamam."

"Kardeşin için değil de arkadaşın için endişelenmen oldukça şaşırtıcı." Sorgulayıcı sesi çok fazla şey biliyormuş gibi hissettirmişti ama kendimizi ele verecek hiçbir şey yapmamıştık. Aykırı olduğumuzu anlayamazdı, değil mi? Ama şöyle bir şey vardı ki ben bu adamın gözleri önünde birçok bedene girmiştim! Kahretsin, Aykırı olduğumu bilmiyorsa bile şüpheleniyor olmalıydı.

"Kardeşimin aksine Doğa fazla tecrübesiz." Hemen ona sırtımı dönerek uzaklaştım. Buradaki kimseye kendimi ifşa edecek kadar güvenmiyordum.

Yeniden insanların arasından geçip kendime en önlerde yer edindim. Birkaç dakika sonra Savcı da Koruyucuların masasındaki yerini almıştı.

Herkes sırasını savuşturmuş, sıra Bülbül'e gelmişti. Elinde tuttuğu hançeri kaldırıp fırlatınca gördüğüm sahneyle çığlığımı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hedefi bir fâniydi ve Bülbül hançeri onun boğazına saplayarak onu öldürmüştü. Hayır, bu bir tesadüf değildi! Kimse ilk atışta birinin nefes borusuna tesadüfen hedef alamazdı. Bilerek yapmıştı! Elenmenin tek yolu hedefinin ölümünden geçiyor olmalıydı ki sonraki turlara katılmamak için onu öldürmüştü.

Bencilceydi! Bu kızın bu kadar ileri gitmesinin tek sebebi bencillikti çünkü o kölenin bir suçu yoktu. "Çok yazık, bu kadar ilerlemişken elenmen üzücü." Efsun'un söylediklerine inanamıyordum. Üzücü olan Bülbül'ün elenmesi değil, yerde boğazında kanlar fışkırarak can veren insandı.

Ben nasıl bir cehennemin içindeyim?

Bülbül onlara selam verip arenadan çıktığında ruhsuz bakan gözleriyle göz göze geldik. Öfke dolu gözlerle ona bakmama tepki bile vermedi. Ne bekliyordum ki? Başından beri çok tehlikeli bir enerji yayıyordu. Bülbül gibi birinin masum olduğunu düşünmek hataydı. Sebep ne olursa olsun, bu yaptığının kabul gören bir yanı yoktu. "Evet, bakalım sırada hangi tur var." Efsun masasında duran iki cam fanustan birine elini daldırdı ve iki kâğıttan birini çıkartıp açtı. "Dövüş." Kalabalık bunu bekliyormuş gibi tezahüratlar eşliğinde coşkuyla bağırmaya başladı. Sondan bir önceki tur bu olmalıydı. Son tur en korkuncu olmalıydı ki Savcı o turu görmememem için yarışmadan uzak durmamı söylemişti.

Son tur avdı.

Efsun arenadaki savaşçılara döndü. "Dövüş esnasında her şey serbest," derken normal ve sıradan bir şeyden bahseder gibi rahattı. "Rakibiniz pes etmediği sürece onu öldürme hakkına sahipsiniz." Etrafımdaki insanlar ölüm görmek istercesine daha yüksek bir sesle bağırmaya başladı. Tüm bu vahşeti şoke olmuş bir hâlde izliyordum. Arenaya çıkan her iki kişiden biri ölecek miydi? Gözlerim endişeyle Itır, Mara ve Doğa'yı buldu. Üçü de yarışmacıydı. Eğer rakiplerini öldüremezlerse onlar ölecekti. Birbirlerine rakip olarak seçilme ihtimalini düşünemiyordum bile.

Efsun sırıttı. "Şimdi rakiplerinizi seçelim." Psikopat müdire elini kaldırarak kalabalığı sustururken soluğumu tutmuştum. "Kura çekeceğim, siz de isminiz okunduğunda arenaya çıkacaksınız." Elini diğer cam fanusa daldırdı. Bu fanusta katlanmış birçok kâğıt vardı. "Koruyuculardan Ceza." Ayvaz'ın generali bir adım öne çıkınca rakibini seçmek için Efsun bir isim daha çekti. "Oyunbazlardan Zafer." Hayır, hayır, hayır! O devası adama rakip çıkan kişi on beşlerindeki Oyunbaz çocuk olamazdı. Sıska vücudu rakibinin üçte biri kadar bile değildi. Ona karşı kazanması imkânsızdı.

"Bilgelerden Mara." Aklım hâlâ Oyunbaz çocuktayken Efsun'u güçlükle dinliyordum. "Ve Azınlıklardan Dehliz." Mara ve Gediz'in abisi bir adım öne çıktığında Mara'nın yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Dehliz'in omzundaki kuzguna baktıkça ten rengi daha da soluyordu. Mara'nın en büyük korkusu kuşlardı.

"O kuşu kovmadığı sürece beni alt etmek için fazla bir şey yapmasına gerek yok," diye homurdandığını duymuştum. Kuşlardan korktuğu için sağır ve dilsiz olan adama bakamıyordu.

"Muhafızlardan Baki ve yine Muhafızlardan Kâmil." Aynı ırktan iki kişi birbirine rakip çıkmıştı. Kimse itiraz etmediğine göre kurada çıkan her ismi kabul etmek zorunda olmalılardı.

Efsun, "Tenebrislerden Itır," deyince nefesimi tuttum. Tenebrisler büyük bir alkış tufanı kopardı. Tüm bu barbar ırklar arasında en gürültücü olanlar onlardı. Efsun bir kâğıt daha çekip açtığında, "İşte bu ilginç olacak," dedi ve açtığı kâğıdı kaldırarak kalabalığa gösterdi. "Meliz," deyince buz kestim. "Evet, bu gece anne-kızı ölümüne bir dövüşte izleyeceğiz." Ne? Kardeşime o kadar kişinin içinde çıka çıka bir iblis mi çıkmıştı? Bilerek Itır'ın karşısına Meliz'i çıkarmışlardı! Bu kuralar önceden belirlenmişti!

Meliz, Itır üzerinden benimle oynayacaktı.

Itır korkusuzca bir adım öne çıkarak yanında duran kadına bakarken Meliz'in şeytani gözleri bendeydi. Meydan okuyan bakışları sırf canımı yakmak için kendi kızına acımayacağını haykırıyordu. Gözlerinin içine bakarak, "İzin vermem," diye fısıldadım. Kimse duymasa da beni anladığını biliyordum. "Yedi klan, bir Oyunbaz." Kaşlarımı çattım.

"Hepinizin sonu olur ama kardeşime dokunmanıza izin vermem!" Itır için neler yapabileceğimi bilmiyorlarsa beni kardeşimle vurmamalılardı.

Bakışlarımızla apaçık bir şekilde birbirimize meydan okurken Meliz'in dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Burası benim cehennemim," dedi sırıtarak. "Her şeyini kaybetmeden buradan çıkmana izin vermeyeceğim."

Herkesin susup bizi dinlediğinin farkında olmadan omuzlarımı dikleştirdim. Arenanın kenarında dikilen kadına bakarken çenemi kaldırdım. "Henüz seni kendi cehenneminde yakmadıysam kendini şanslı saymalısın." Başımı omzuma doğru eğerek ona gelişigüzel bir bakış attım. "Bir yerde küçük bir kıvılcım varsa onu söndürmem," diyerek ona göz kırptım. "Yangın çıkarırım." Onu o cehennemin odunu yapıp yakmamı istemiyorsa kardeşimden uzak durmalıydı.

Efsun aramızdaki düşmanca söz düellosunu sonlandırarak kuraya devam etti. "Muhafızlardan Hafız ve Azınlıklardan Aybars." Hafız'a rakip olarak en yakın arkadaşının abisi çıkmıştı. Gediz yerinde rahatsızca kıpırdandığında hangisi için daha çok endişelendiğini anlayamadım. Arkadaşı için mi yoksa abisi için miydi endişesi? Çünkü ikisinden biri o arenadan sağ çıkamayacaktı.

Diğer eşleşmeler devam ederken artık hiçbir şey duyamıyordum. Meliz ile göz temasımı kesmeden dümdüz bir şekilde ona bakarken kardeşim için korkmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ne zaman ki kulağıma Efsun'un, "Işıktan Gelenlerden Doğa," diyen sesi geldi, işte o zaman kendimi biraz olsun toparladım. Umarım Doğa'ya doğru düzgün biri çıkardı.

Doğa da öne çıktığında nefesimi tutarak Efsun'un elini fanusa daldırmasını izledim. Tüm kâğıtları sinir bozucu bir yavaşlıkla karıştırması can sıkıcıydı. Nihayet birini alıp fanustan çıkarmayı başarmıştı. Aynı yavaşlıkla kâğıdı açtığında kalbim artık duracak noktaya gelmişti. Başını kaldırıp tek bir kişiye baktı. "Tenebrislerden Asil," deyince Doğa donup kaldı, Asil ise sertçe yutkundu. Bu, kaderin onlara kötü bir şakası olmalıydı... Ya da liderlerin bir tuzağı çünkü yarışmacıların rakibi önceden belirlenmişti. Bu kura buradakileri kandırmak için göstermelik bir şeydi. Hangisi için daha çok üzülmeliyim, bilmiyordum.

Tenebrisler yine büyük bir nidayla Asil'in adını haykırıp ona desteğini sundular fakat Asil hiçbirini duymuyor gibiydi. Siyah gözlerinde büyük bir yıkım varken omuzları yenilgiyle çöktü. İkisinden birinin öleceği müsabakadan kaçamayıp mecburen rakibinin, yani sevdiği kızın yanında durmuştu. Doğa yutkunarak korku içinde ona baktı. "Be-beni incitecek misin?"

Doğa'nın titreyen sesiyle Asil ona doğru döndüğünde bakışlarında büyük bir kırgınlık vardı. "Beni incittiğinden daha fazla değil." Bunları sadece Doğa'nın duyabileceği kadar kısık bir sesle söylemişti ama dudak okumaktan zerre anlamayan ben, sanırım bu sefer doğru anlamıştım. Zor olacaktı, bu sefer her ikisi için çok zor olacaktı. Doğa, onu dinlemeyip yarışmaya katıldığı için ona kırgın ve kızgın olduğunu istese de saklayamıyordu.

Efsun kalan tüm eşleşmeleri hızlıca bitirdiğinde tüm yarışmacılar arenadan inmişti ama Koruyuculardan Ceza ve Oyunbaz çocuk orada kalmıştı. İlk müsabaka onlarınki olduğu için etrafı halatlarla çevrili yüksek arenadan çıkmamışlardı. Zafer iri ve uzun rakibini görmek için başını bir hayli kaldırmak zorunda kalmıştı. Korkudan titrerken elindeki kocaman kılıç onda emanet gibi duruyordu. İki eliyle tutsa bile o kılıcı kaldırması kolay değildi. Tanrım, o daha bir çocuktu. Yarışmanın diğer turlarını kaçırmıştım ama finalden önce son iki tur kaldığına göre şu ana kadar iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirdim. Ancak şimdi tüm şans perileri toplansa bile onu kurtaramazdı çünkü rakibiyle arasında bariz bir fiziksel fark vardı.

Çocuğun gözleri korkusunu ele veriyordu. Yarışma boyunca lanetlerinin onlara verdiği yetenekleri yarışmacılar kullanamazdı. Bu yüzden onun ruhunu emerek ondan kurtulamazdı çünkü bu yasaktı. Yarışmanın amacı fiziksel yetenekleri sergilemekti. Herkes lanetlerinin ona verdiği gücü kullansa bu saçma yarışma daha başlamadan biterdi ama buna izin verilmiyordu. Korktuğum gibi olmuştu çünkü daha Zafer kılıcını ona doğru savuramadan Ceza'nın kılıcı çok sert bir şekilde onun kılıcına çarptı. Tiz sesler çıkaran kılıç Zafer'in elinden savrularak yere düştü. Zavallı çocuk onu almak için eğildiğinde Ceza onun karnına öyle bir tekme attı ki Zafer iki büklüm yere düştü.

Öylesine sert bir tekmeydi ki yüzüstü düşen çocuğun kaburgalarından gelen sesle içim sızladı. Gözlerim yanarken ağlamamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Savcı ile göz göze geldiğimizde bakışları dolan gözlerimde oyalandı. Derin bir nefes alıp *buradan git* dercesine küçük bir işaret yaptı. Olanları görmemi istemediği için başıyla akademiyi işaret edip gitmemi istemişti ama bunu yapamadım. Itır'ın rakibi Meliz'ken istesem de buradan ayrılamazdım. Artık gitmem için çok geçti. Gidersem kardeşimi koruyamazdım.

Zafer'in annesi bir kenarda oğluna bakarak ağlıyordu. Kadının gözyaşları oğlunun o arenadan sağ çıkamayacağının acısıyla akıyordu. Ceza yerdeki çocuğu acımadan kendisine doğru çevirdi. Onun bir çocuk olduğunu umursamadan yetişkin birinin bile dayanamayacağı yumruklarını Oyunbaz'ın yüzüne geçirmeye başladı. Ben bile bu görüntü karşısında yıkılırken annesinin yaşadıklarını tahmin bile edemiyordum. O daha çocuktu! Zafer'in suratına yediği her yumrukla kontrolümü kaybedip, "At şu mendili!" diye bağırdım. Onu kurtarmak için öne doğru atıldım, ona gitmek istedim fakat iki kişi kollarımı tutarak bana engel oldu. Kaşlarımı çatarak iki yandan kollarımı tutan adamlara baktım. "Bu da ne demek oluyor!"

Dikkatli bakınca beni tutan adamların Koruyuculardan olduğunu gördüm. Kolumu çekmeye çalıştığımda daha sıkı tutmuşlardı. İçlerinden biri, "Rahat dur!" dedi bana kızarak. Beni azarlayarak arkaya doğru kabaca çekti. "Savcı oraya çıkmanı yasakladı." Savcı mı? Tabii ya, Savcı! O çokbilmiş herif bunu yapacağımı önceden tahmin ettiği için bu adamları benim yanıma göndermişti. Benimle ilgili kararları alacak konumda değildi!

Dişlerimi sıkarak Savcı'nın olduğu tarafa döndüm. Kati bir suretle yarışmaya katılmama izin vermeyecekmiş gibi bakıyordu. Ben kurtulmaya çalıştıkça kaşları çatılıyor, ela gözlerinin hiddeti artıyordu. *Rahat dur* dercesine bakan gözleri üzerimdeydi. Acı bir nida içimi yakarcasına kulaklarıma ulaştığında hızla arenaya döndüm. Kanlar içinde yatan çocuğun yüzü dağılmış, aldığı son darbeyle bilincini kaybetmişti. Ceza denilen pislik yanında duran kılıcını alınca gözlerim dehşet içinde açıldı. Onu öldürecekti.

Kazandığını göstermek için rakibini öldürmesi gerekiyordu. Zafer'in üzerine eğilip onu öldürmek için kılıcını havaya kaldırınca, "Yapma!" diye boğazımı yırtarcasına haykırdım.

Beni tutan adamlardan kollarımı kurtarmaya çalışıyordum ama beni bırakmıyorlardı. "Öldür! Öldür! Öldür!" Kalabalık büyük bir coşkuyla ölüm isterken ben aklımı kaçırmak üzereydim.

Ceza, "Bitti," diye sırıtarak kılıcını kaldırıp ona saplamaya yeltendi.

"Dur!" diye öyle bir bağırdım ki şiddetli sesim herkesi susturdu. Kollarımı tutan adamları yaşadığım adrenalin patlaması sayesinde sertçe ittim ve koşarak arenaya atladım. Zafer'i korumak istercesine yanında durup Ceza'nın karşısına dikildim. "Beni geçmeden ona dokunamazsın!" Savcı'nın olduğu yöne bakamıyordum bile. Doğa'nın Asil'e yaptığını şimdi ben de ona yapmıştım.

Ceza, Zafer'i bırakıp ayağa kalkarak küçümsercesine beni süzdü. "Sen mi beni durduracaksın?" Güldü. "Bir fâni mi?" Neden olmasın? O çocuğu kurtarmak için Ceza'yı durdurmam gerekiyorsa bunu yapardım.

"Ne o, korktun mu?" diyerek onu kışkırttım. Karşımdaki deve bakıp herkesin beni duyacağı kadar yüksek bir sesle, "Sana meydan okuyorum!" dedim. "Ya kabul edersin ve benimle hesaplaşırsın..." Başımla arenanın dışını gösterdim. "Ya da pes ederek yarışmanın dışında kalırsın. Ben Elzem Akay, bu gece Oyunbaz çocuğun yerine yarışmayı talep ediyorum!" Çatık kaşlarla liderlere döndüm. "Halkımı ben temsil edeceğim." Mademki bu işten kaçışım yoktu, o zaman inceldiği yerden kopacaktı.

Bu gece bir kazanan çıkacağından emin değilim ama kaybeden ben olmamalıyım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 2
Adımı Söyle

"Bir herkesin gördüğü ben vardım, bir de aynadaki yansıma. Ben en karanlık sırların güzel maskesiydim. Ardımda ne gizlediğimi ben bile bilmezdim çünkü dönüp de arkama bakmazdim."

Ayışığı Kitaplığı

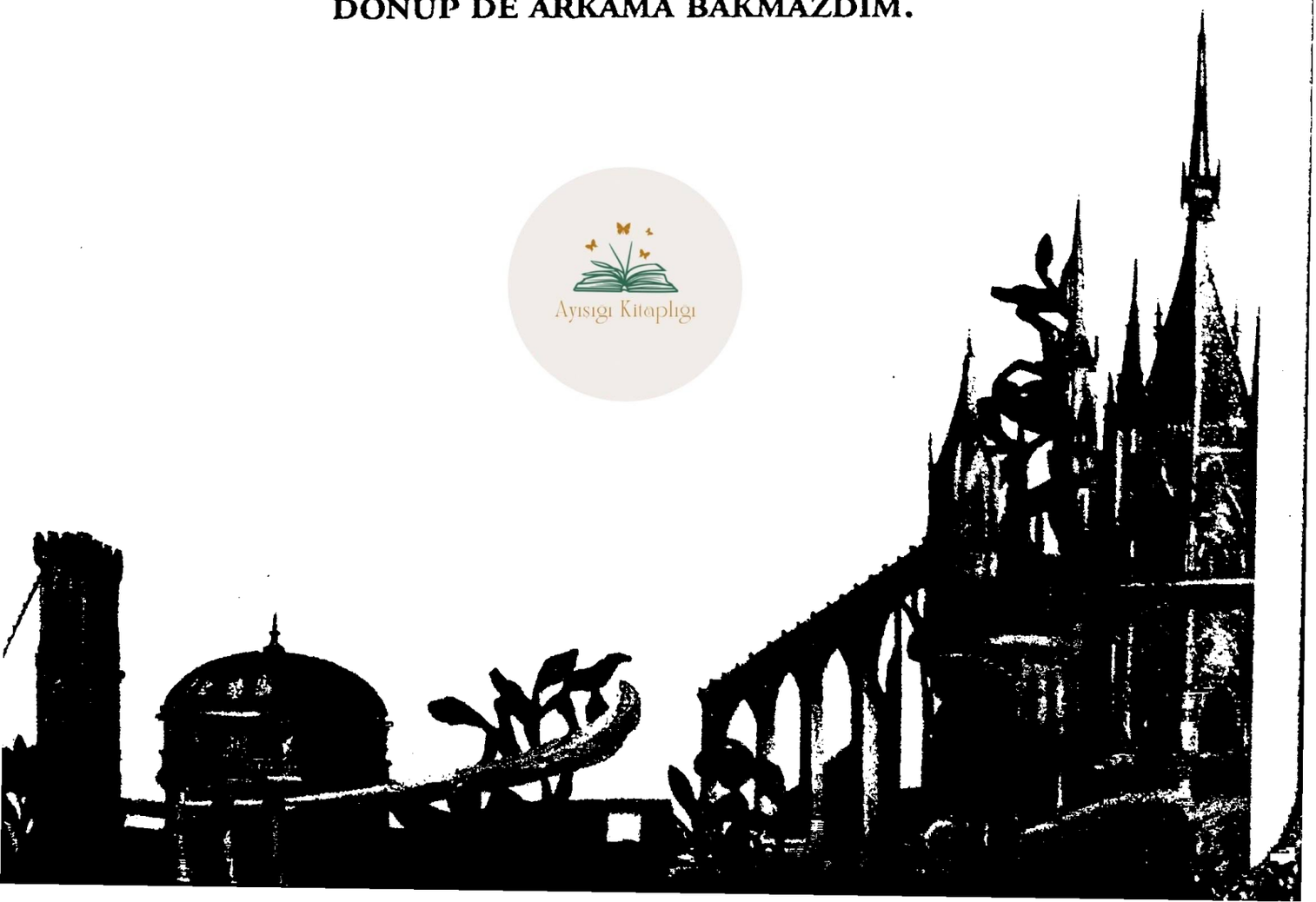

Öfke ne sinsi bir düşman, değil mi? Tıpkı bir yılan gibi içinize çöreklenir, zehrini akıtmak için doğru anı kollardı. Her zaman öfkem aklımın önüne geçip galip gelmezdi ama bazen istisnalar olabiliyordu. Ben genelde aklımla düşünür, kalbimle karar verirdim. Kolay kolay öfkeme yenik düşmezdim. Ancak şimdi işler değişmişti çünkü geldiğim son noktada ne akıl vardı ne de kalp. Bu çılgınlığı yapmama neden olan şey öfkemdi. Çocuklar ve yaşlılar en büyük zaafımken bir çocuğun ölmesine izin veremezdim. Bunu yapsaydım kendi dünyama döndüğümde nasıl bakardım öğrencilerimin yüzüne... Bir öğretmenin en büyük ilkelerinden biri çocukların korumasıydı. Bu yüzden istesem bile bunu izin veremezdim.

Hangi dünyadan ya da ırktan geldiği fark etmeksizin çocuk çocuktu. Doğru kararı verdiğimi biliyordum lakin bu gece arenada sadece Koruyuculardan Ceza ile karşılaşmam yoktu. Yarışmaya dâhil olarak yarınki av turunun da bir parçası olmuştum. Tabii, yarını görmek için önce bu geceden sağ çıkmalıydım. Hiç savaş tecrübem olmadığı hâlde kılıç kuşanıp bir generalle ölümüne savaşmalıydım. Kahretsin ki savaşacağım tek kişi Ceza değildi. Kimse bilmiyordu ama bu arenaya çıkarak aslında iki farklı düşmana meydan okumuştum. Bu düşmanlardan biri herkesin gördüğü Ceza'ydı, diğeri ise kimsenin göremediği karanlık.

Ceza gibi birini yenersem Aykırı olduğum ortaya çıkar ve infaz edilirdim. Yenilirsem de karanlık benim için gelecekti çünkü benim kaybetmek gibi bir lüksüm yoktu. Evet, şu anda iki ucunda ateş olan bir ipin üzerinde duruyordum. Galibiyetin bana getireceği şey zafer değil, ölümdü. Yenilgimin bana yaşatacağı acı dolu bir yıkım beni bekliyordu. Tüm seçenekler tükenmişti, değil mi? Mademki her iki sonuçtan da ölüme çıkıyordu, o zaman ben de atlardım. Bu gece onlara ne zaferi yaşatacaktım ne de yenilgiyi. Evet, bir planım vardı. Neden her ikisini aynı anda yapmıyordum ki? Al sana üçüncü bir şık...

Bu bir intihar.

Ve ben bu arenaya çıkarak çoktan uçurumdan atladım.

Liderler buna dünden razı olduğu için Zafer'in yerine yarışmaya dâhil olmama izin verdi. "Başlayalım mı artık?" Rakibimin sabırsız sesiyle mecburen başımı salladım. Bundan kaçışım yoktu.

"Omar?" Efsun Hanım'ın mesajını alan Omar, arenaya doğru yürüyüp yanıma geldi. Bana beyaz bir mendil uzattı. Mendili atkuyruğu yaptığım saçlarımın etrafına bir toka gibi bağladım. Artık onurumun nişanesini saçlarımda taşıyordum. Tıpkı ruhumu bir pusulayla boynumda taşıdığım gibi.

Zafer'i arenadan çıkardıklarında Ceza ile karşı karşıya durduk. Benden bir tane daha edecek kadar uzun ve iriydi. Ona bakarken boynum kırılabilirdi ya da arkaya doğru pat diye düşebilirdim. Bir kuleye bakar gibi başımı kaldırmış, karşımdaki deve bakıyordum. Bu arenaya atlarken ne düşünüyordum ki? "Yerine beni çıkar, Elzem!" Kardeşimin korku dolu sesini duyunca içim sızladı. Sadece kendi rakibiyle değil, benim rakibimle de dövüşmek istiyordu. Beni korumak için canını hiçe sayıyordu. Oysaki onun müsabakası da kolay geçmeyecekti çünkü rakibi bir iblisti.

Başımı çevirip Itır'a baktığımda yerinde zor duruyordu. Ruhundaki korku beni kemiklerime kadar titretirken yalvarırcasına gözlerimin içine baktı. "Ne olursun beni seç. Bırak, seni ben temsil edeyim. Elzem, sen tokat atmayı bile bilmezsin. Oradan sağ çıkamazsın." Yiyeceğim tek bir yumrukla Itır arenaya atlayacaktı. Bunu gözlerinden görebiliyordum. Meliz gibi bir iblisle dövüşecekken kendi rakibimi de ona vererek zayıf düşmesine neden olamazdım. Dahası bir abla olarak küçük kardeşimi benim yerime buraya çıkaramazdım.

Gediz'e dönüp ona Itır'ı gösterdim. "Arenaya doğru atacağı tek bir adımla ona acı vermekten çekinme." Itır itiraz ederek bağırsa da Gediz ne istediğimi çok iyi anlamıştı. Itır'ı korumaya çalıştığımı anladığı için isteksizce başını salladı.

"Onu senden uzak tutacağım," dedi. Bana itiraz edemezdi çünkü kölem olduğu için emirlerime itaat etmek zorundaydı. Kimse bilmese de Gediz ile aramızda saçma bir efendi-köle ilişkisi vardı. Masasında

rahatça oturuyor olabilirdi ama Itır'ı durdurmak için onun yanına gitmesine gerek yoktu. Itır'ı bunun dışında tutacağını biliyordum.

Yeniden rakibime döndüm. Tam başlayacaktık ki, "Beklemekten sıkıldım. Şu fâninin işini bitirecek misin artık, Ceza?" diyen Savcı'nın sesiyle hızla ona döndüğümde göz göze geldik. Son derece sakin bir şekilde oturan adamın alaycı sözlerinin aksine ruhundaki korkuyu soludum. Benim için korkuyordu. Dili başka söylüyor, gözleri söylediklerini onaylıyordu fakat ruhu endişe içinde kıvranıyordu. Bir Oyunbaz olduğum için ruhunu hissedip sözlerine kırılmayacağımı biliyordu. Bedeni onları kandırırken ruhunu tüm çıplaklığıyla bana sunuyordu. Ela gözleri bana duygusuzca bakıyordu ama aslında öyle değildi.

Rahatça içkisini yudumluyordu lakin rahat değildi. Boş bakan gözleri sanki bana bir şeyler anlatmak istiyordu. Onunla uzun uzun bakışmamız dikkat çekeceği için elimi uzatıp saçlarımdaki lastik tokayı çekip çıkardım. Saçlarım özgür kalıp omuzlarımda salınırken beyaz mendili ve tokayı sıkıca tuttum. Ceza'ya bakıp, "Saçlarımı toplayana kadar iki dakika bekle," dedim. "Yeterince düzgün olmayan saçlarla yarışamayacak kadar görünüşüme önem veriyorum."

Yönüm Ceza'ya dönük olabilirdi ama yüzüme dökülen saçlarımın arasından Savcı'ya bakıyordum. İçkisini dudaklarına götüren adamın masadaki sol eli usulca hareketlendi. Elini yumruk yapmıştı fakat başparmağı yumruğunu sarmamıştı. Elini hafifçe çevirince başparmağının yönü onu gösterdi. Bana vermek istediği mesaj neydi? Bunu anlamak için sadece birkaç saniyem kalmıştı çünkü herkes beklemekten fazlasıyla sıkılmış gibiydi.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz!" Kalabalıktan benzer sesler yükselmeye başladı. İzleyiciler beklemekten sıkılmıştı. Kan ve şiddet görmek istiyorlardı. Baskı yüzünden aklımı toparlayıp Savcı'nın bana anlatmaya çalıştığı şeye odaklanamıyordum. Saçlarımı yüzümden çekme bahanesiyle tekrar ona baktığımda ceketinin iç cebinden köstekli bir saat çıkardığını gördüm. Sıkılmış gibi saate bakıp tekrar cebine koyduğunda yumruk yaptığı elinin iki parmağını açtı ve kapattı. Hadi, Elzem... Şifreleri çözmek senin işin. Bul şunu artık. Baskı altındayken odaklanmam çok zordu!

Önce elimde ne olduğunu gözden geçirmeliydim. İhtimaller üzerinden giderek doğru sonuca ulaşacağımı biliyordum. İlk işaretiyle kendini göstermişti, değil mi? Bekle! Onu dövüşe dâhil etmemi mi istiyordu? Kalbim hızlandı. Benden gerçekten bunu istiyor olabilir miydi? İkinci işaretiyse saat ve iki rakamıyla ilgili bir şeydi. Bu da belirli bir süre demekti, değil mi? Sertçe yutkundum. Tanrım, buldum! Onu maça dâhil etmemi istiyor ama bunu belirli bir süreliğine yapmamı işaret ediyordu. Müsabakanın sonuna kadar kalırsa kurallara göre ya ölecekti ya da öldürecekti. Arenaya çıkmak istediğine göre Ceza'dan korkmuyordu.

Kendi klanından birini öldürmemek için belli bir süreliğine burada olmak istiyordu. Böylece klan liderinin en iyi adamlarından birini öldürerek onların düşmanlığını kazanmazdı. Aslında bunu umursadığını sanmıyordum ama benim için klanından birini öldürürse beni herkesin hedefi hâline getirirdi. Düşündüğü kişi kendisi değil, bendim çünkü benim için Ceza'yı öldürürse Koruyucular ondan çok benden kurtulmayı isteyecekti. Peki, açıp kapattığı o iki parmağı tam olarak hangi süreyi işaret ediyordu? İki saat bir müsabaka için çok fazlaydı, iki dakika da fazla kısa. Benden istediği süre yirmi dakika olmalıydı.

Sanırım tüm şifreleri çözdüm.

Sesimi yükseltip, "Liderlere bir sorum var!" diyerek Ceza'nın yanından geçtim. Parçaları birleştirmenin sevinciyle saçlarımı arkaya doğru savurarak yönümü Azınlıkların lideri Cihangir'e çevirdim. "Sizin adalet sisteminiz nasıl işliyor?" diye sordum son derece kibar bir şekilde. "Oyunbaz çocuk hem yaş olarak hem de güç olarak Ceza ile eşit değildi. Buradaki adaletsizliğe göz yumdunuz. Yanılıyor muyum?" Savcı'yı işin içine dâhil edeceksem bunu doğrudan değil, dolaylı yollardan yapmalıydım. Bir tek bu şekilde başı belaya girmeden yanımdaki yerini alabilirdi.

"Bu ne cüret!" Gediz'in annesi kaşlarını çatan ilk kişi olmuştu. "Bir Oyunbaz nasıl olur da efendimizin adaletini sorgular? Araf'taki hiç kimse bunu yapmaya cesaret edemez." Keşke benim yaptığım gibi zamanında o da kocasının adaletini sorgulasaydı. Belki o zaman kızı Afra yaşıyor olurdu.

"Cüretimi mazur görün, hanımefendi." Onun aksine fazlasıyla soğukkanlı ve sakindim. "Siz de söylediniz, ben bir Oyunbaz'ım. Sorular

türeten bir beynim olduğu için kimse beni suçlayamaz, değil mi? Araf'ta yeni olabilirim ama şu ana kadar takdir ettiğim tek ırk Azınlıklar," diyerek gerginliği yumuşatmaya çalıştım. "Bu gece tanık olduğum adaletsizliğe Azınlıkların sessiz kalması büyük bir hayal kırıklığı yaşamama neden oldu." Tüm liderler bu konuşmanın nereye gideceğini sessizlik içinde beklerken onlara *bekleyin* demek istedim. *Ben sizi kendi oyunuzun içinde alt ederken sizler bekleyin ve görün.*

Tüm oyunlarının içine dâhil et beni, Ölüler şehri. Kalelerini bir bir kuşatıp seni fethettiğimde Elzem Akay'ın kim olduğunu herkes gibi sen de öğreneceksin. Dün üç silahşorlar, bugün Savcı ve yarın daha fazla kişi. Kimisi yanımda, kimisi karşımda ama ben durmayacağım. Kimsenin haberi yok ama fethime başladım bile. Kaybeden ben olmayacaktım çünkü bana kaybetmek hiç öğretilmemişti. Her koşulda kazanmaya programlı bir robot gibiydim. Doğru bir stratejiyle neler yapılmazdı ki...

"Oyunbaz çocuk benden yardım istemedi." Lider Cihangir onu sorgulamamı görmezden gelip bana cevap vermişti. "Adaletle lanetlendik ama bu her haksızlığa karşı çıktığımızı göstermez. Sana şöyle anlatayım," diyerek arkasına yaslandı. "Biri adalet için bize gelmediği sürece sıradan insanlarız ama yardım için bize geldiklerinde karşımızda can düşmanımız bile olsa buna kayıtsız kalamayız." Anladığım kadarıyla lanetleri yardım talebiyle şahlanıyordu. Bu bilgiyle neler yapmazdım ki.

Cihangir aklımda dolaşan tilkilerden habersiz, "Sen nasıl ki ruhları çıplak ayaklarınla daha yoğun soluyorsan biz Azınlıklar da yardım talebiyle harekete geçiyoruz," dedi. "Talep doğrultusunda içgüdülerimize kavuşup karşımızdakinin haklı veya haksız olduğunu hissederiz. Hislerimiz devreye girdiğindeyse gereken kanıtları bulup adaleti sağlarız. Oyunbaz çocuk benden yardım istemedi."

Sanırım şimdi daha iyi anlamıştım buradaki dengeyi. Onlar buranın savcısı veya yargıcıydı. Olur olmadık her şeye karışıp kargaşa çıkarmasınlar diye lanetleri sadece yardım isteyenler için geçerliydi. Aslında çok mantıklıydı çünkü her haksızlığa karışsalardı diğer ırklar şöyle dursun, en başta kendi klanlarını bitirirlerdi. En basitinden, biri kendi eşinin küçük bir hatasında bile laneti yüzünden olay çıkarabilirdi. "Adaletinizin sadece yardım isteyenler için geçerli olduğunu söylediniz, değil mi?" dedim sakince.

"Evet."

"O hâlde sizden adalet istiyorum," diyerek herkesi büyük bir bozguna uğrattım. "Hayır, sizden yardım istemiyorum... Hakkım olan adaleti talep ediyorum." Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Kimse böyle bir şey beklemiyordu. Tüm liderlerin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Adalet istediğimi söylediğim an Cihangir'in simsiyah göz bebeği bal sarısına dönünce dudaklarım keyifle kıvrıldı. Lanetini harekete geçirmiştim, artık istese bile bana kayıtsız kalamazdı.

Koruyucuların lideri şiddetle karşı çıkarak yumruğunu masaya geçirdi. "Yarışmanın ortasında bir mahkeme kurulamaz!" Dişlerini sıkan Ayvaz'a sevimli bir şekilde tebessüm ettim.

"Kalmanız için sizi zorlayamam, lordum." Başımla akademiyi işaret ettim. "İstediğiniz an gidebilirsiniz çünkü o kadar çok şikâyetim var ki büyük ihtimalle sabaha kadar sürer. Ancak hepsi bittiğinde dövüşürüm."

Revan beni küçümsercesine dudaklarını büzdü. "Müsabakadan kaçmak için mahkemeyi kullanıyorsun. Bu çok zavallıca."

Soğukkanlılığımdan hiçbir şey kaybetmeden Mara'nın liderine döndüm. "Beni korkaklıkla itham etmeden önce iki kez düşünün, hanımefendi. Az önce bir deve kafa tutarak korkak olmadığımı kanıtladım. Mahkemeye gerek kalmadan bu işin bitmesini istiyor musunuz?" Her birine uzun uzun baktım. Şu ana kadar her şey planladığım gibi gidiyordu.

Onlara bir süre baktıktan sonra asıl istediğimi sakince söyledim. "O hâlde bana yüzde elli şans yaratın. Ceza benden belki de yüzlerce yaş büyük. Oldukça deneyimli ve usta bir savaşçı." Kendimi işaret ettim. "Bense tokat atmasını bile bilmeyen yirmi dört yaşında bir fâniyim. Sadece saniyeler içinde beni öldürür." Gözlerimi kıstım. "Sizce bile bile lades diyecek birine benziyor muyum?"

Yanaklarımın içini havayla doldurarak şişirdim. En az onlar kadar bu durumdan sıkılmış gibi davranıyordum. "Ayrıca otuz saniye sürecek bir dövüş eminim ki sizi tatmin etmez." Bir şekilde hepsinin kanına girip kendi çıkarıma olan durumu onların çıkarınaymış gibi göstermeliydim. Onları manipüle ederek istediğimi almalıydım.

Bu yarışmada asıl istediklerine değinerek hırslarını beslemeye başladım. "Dahası otuz saniyede kendi potansiyelimi ortaya çıkarıp doğru savunmayı yapamam. Az önce de gördüğünüz gibi öfkelendiğimde hiç beklemediğim şeyler yapabiliyorum. Tıpkı kendimi kontrol edemeyip arenaya atlamam gibi," derken akıllarına sızıp onları yavaş yavaş istediğim noktaya çekiyordum. "Belki de bende Ceza'ya direnecek güç var ama karşılaşma başlar başlamaz kaybedersem bunu nasıl anlayabilirim ki?" Ve altın vuruş! Şimdi her biri birbirine bakıp söylediklerimi düşünmeye başlamıştı. İlk dakikada kaybedersem bir Aykırı olup olmadığımı anlayamazlardı, değil mi?

Rakibini gör, tanı, izle ve zaafını bulup saldır.

Bu taktik hiç eskimez.

Bakışlarıyla anlaşan liderler tüm bu tiyatronun amacını iyi biliyordu. Buraya ben ve Doğa'nın Aykırı olup olmadığını anlamak için gelmişlerdi. İlk dakikada müsabakayı kaybetmem işlerine gelmezdi çünkü tek bir tokatla beyaz mendili yere atıp yarışmadan çekilmemi istemiyorlardı. Tenebrislerin lideri Abraham hepsi adına konuşarak, "Nasıl bir eşitlik istiyorsun?" diye sordu. İşte bu kadar basitti. Şimdi kendi lehime olanı onlara aleyhimeymiş gibi sunmalıydım.

Başımı kaldırıp öz güven dolu bir sesle, "İki kişiye karşı iki kişi," dedim. "Ceza yanına istediği kişiyi seçecek. Tabii, ben de öyle. Karşımda iki usta dövüşçü varken yanımda sadece bir tane olacak."

Bir kez daha kendimi işaret ettim. "Bir nevi ikiye karşı bir kişi olacak çünkü benim performansım ortada." Kendimi küçümseyerek konuşuyordum. Göz göze gelip söylediklerimi kendi aralarında tartışmaya başladılar. Kararlarını sessizliğimi koruyarak sabırsızlık içinde beklemeye başladım. Eğer kabul etmezlerse sırf dövüşmemek için mahkeme konusunda sabaha kadar inat edebilirdim gerçekten. Mahkemeyi uzatmak için onlara birçok şikâyetten bahsedebilirdim. Bu şehirle ilgili o kadar çok şikâyetim vardı ki.

Göz ucuyla Savcı'ya baktım. Dudağının kenarı belli belirsiz kıvrılmıştı, gülmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. Sanırım sergilediğim küçük performans hoşuna gitmişti çünkü planı yapan oydu ama uygulayan bendim. Onu yarışmaya dâhil etmemi isterken eminim ki o bile onu tehlikeye atmadan bunu yapacağımı tahmin etmemişti. Tüm

bu gösteri onu korumak içindi. Bunu anlamış olmalıydı ki bana olan bakışları fazlasıyla derin ve güzeldi.

Öyle bir bakıyordu ki sanki bir anda onun tüm dünyası olmuşum gibi hissettiriyordu. Harika bir takım olduğumuzu inkâr edemezdim. Kimseye belli etmeden ona göz kırptığımda gülüşünü herkesten saklamak için başını eğmek zorunda kalmıştı. Onunla uğraşmayı seviyordum.

Bu sefer liderler adına kararı Ayvaz açıkladı. "Pekâlâ," derken onlara önerdiğim şey aklına yatmış gibi başını salladı. "Talebin kabul edildi." Keşke Savcı klan liderine biraz benzeseydi çünkü Ayvaz'ın aksine tüm taleplerimi reddediyordu. Ayvaz'ın sinsi gözleri *her şekilde öleceksin* der gibi bana bakarken gülmek istedim. Kendime olan bu öz güvenimin tek sebebi Savcı'ya çok güveniyor olmamdan kaynaklanıyordu. Eğer kaybedersek Savcı'nın benden çekeceği vardı.

"Güzel," diyerek başımı salladım. "Ben de şikâyetimden vazgeçiyorum." Yeniden Ceza'nın yanına giderek karşısında durdum. "Yanında yer alacak kişiyi ilk sen seç." Önce ben kartlarımı gösterirsem Savcı'dan daha güçlü birini çıkarabilirdi. Aslına bakarsak klanında Savcı'dan daha güçlü biri olduğunu düşünmüyordum.

Ceza beklemekten kök saldığı için bir an önce bunun bitmesini isteyen bir tonla, "Savcı Gevheri," diyerek beni çok feci bozguna uğrattı. Bu hiçbir koşulda planımın içinde yoktu. İhtimal dâhilinde bile değildi! Savcı'yı yanıma çekmeye çalışırken karşımda olma ihtimali aklıma bile gelmediği için seçim şansını önce Ceza'ya vermiştim. Nasıl böyle bir aptallık yapabildiğimi aklım almıyordu. Sanırım ben de her insan gibi arada bir akıl tutulması yaşıyordum. Gergindim, panik olmuş bir hâldeydim ve tüm bunların içinde çok acil bir D şıkkı arıyordum. Kahretsin, Savcı rakibim olamazdı!

Savcı'ya baktığımda seçim önceliğini Ceza'ya verdiğim için bana tersçe baktığını gördüm. Benim gibi zeki birinin nasıl böyle bir aptallık yapabildiğini sorguluyordu. Oysaki önceliği Ceza'ya verirken aklımda olan tek şey kimi seçtiğimi görüp ondan daha iyi birini arenaya çıkarmamasıydı. Sanki Savcı'dan daha iyisi varmış gibi böyle aptalca bir karar vermiştim. Herkes Savcı'ya bakıp rakibim olarak Ceza'nın yanındaki yerini almasını bekledi.

Ancak Savcı bana olan kızgınlığını ustaca gizleyip yüzünden hiç eksik etmediği o sakinliğiyle, "Hayır," dedi. Bunu söylerken o kadar rahattı ki kimse ruhundan yükselen öfkeyi anlayamazdı. "Daha önce de söylediğim gibi bu tür yarışmalara katılmaktan hazzetmiyorum."

Koruyucuların lideri, "Bir seferliğine oraya çıksan bir şey kaybetmezsin," diyerek ona baskı uyguladı. Ayvaz yönünü tamamen onun olduğu tarafa çevirerek gözlerini ona dikti. "Ceza seni seçti. Bir Koruyucu olarak oraya çıkıp bizi onurlandırmalısın."

"Kime karşı sizi onurlandıracağım?" Savcı'nın dudakları alaycı bir gülüşle kıvrıldı. "Küçük bir fâniye karşı mı?" Gözlerinin ardından karanlık bir parıltı geçtiğinde bunu saklama gereğinde bulunmadı. "Generalimiz Ceza'nın biz Koruyucuları küçük düşürdüğünün farkında değil misiniz? Bir kadının karşısına klanın en güçlü iki adamının çıkması bizi onurlandırmaz, küçük düşürür." İşte bu. Onun egosuna saldır.

Savcı'nın son söyledikleri Ayvaz'ı kızdırmıştı ama ısrar edip insanlara haklılık payı vermedi. Zoraki bir teslimiyetle, "Haklısın," derken seyircilere karşı Koruyucuları kötü göstermemeye çalışıyordu. "Bir kadının karşısına klanımdaki en güçlü iki adamı çıkarmak düşüncesizlik olur." Ceza'ya dönüp, "Başka birini seç," dedi.

Ceza yardım bile almadan iki hamlede boynumu kıracağına çok emin olduğu için fazla düşünmeden, "Koruyuculardan Mahir," dedi. Umarım o da Ceza gibi devlerin soyundan falan gelmiyordur.

Koruyucuların arasından sıyrılıp öne çıkan kişi beni dumura uğratmıştı çünkü benden yalnızca birkaç santim uzundu ve oldukça zayıf biriydi. Tüm gününü güneşin altında geçirmiş gibi kavruk yüzünde beyaz olan tek şey kahverengi gözlerinin akıydı. Sanırım Savcı'nın söylediklerinden sonra Ceza bu durumu fazla abartmayıp normal güçte birini seçmişti. Ancak Ayvaz'ın gülümsemesine bakılırsa durum tam tersiydi. Ayvaz'ın o gülüşünü görmeseydim Ceza'nın karşıma normal birini çıkardığını düşünebilirdim. Bu geceyi sağ çıkarıp çıkaramayacağımı gerçekten merak ediyordum.

Seçim sırası bana geldiği için, "Ben de..." diye mırıldanıp etrafıma bakmaya başladım. Düşünüyormuş gibi elimi çeneme koyup her klandaki savaşçıları uzun uzun inceledim. Eğer hemen Savcı dersem bu bayağı bir dikkat çekerdi. Gözlerim iri bir Muhafız'da durdu. "Sen,"

demiştim ki vazgeçmiş gibi başımı iki yana salladım. "Hayır, sen olmazsın."

Tüm ırkları süzerken Itır onu seçmem için âdeta kendini yiyordu ama bu yapacağım son şey bile değildi. Bilerek beş dakika boyunca savaşçıları uzun uzun inceleyerek herkesin sabrının sınırlarını zorladım. Bakışlarım masadakilere kaydığında önce Efsun'a baktım, sonra da Savcı'ya. Savcı'nın yanındaki kişiye baktım, sonra tekrar Savcı'ya. "Buldum." Her şeyden habersizmiş gibi davranan Savcı'yı işaret edip, "Savcı Gevheri'yi seçiyorum!" dedim.

Sanki aklımda Savcı'yı seçmek hiç yokmuş ama az önceki konuşmalardan yola çıkarak onu seçmişim gibi davrandım. "Ceza onu bana rakip olarak çıkarmak istediğine göre benim için en doğru seçim Savcı Gevheri olmalı."

Masadakilerin gözleri hızla beni buldu. Hiçbiri onu seçmemi beklemiyordu. Dahası Savcı da mükemmel bir performans sergiliyor, afallamış hâlde bana bakıyordu. Rol yapma konusunda en az benim kadar iyiydi. Uğultular yükselmeye, tüm öğrenciler Savcı Hoca'nın arenaya çıkıp çıkmayacağını konuşmaya başlamıştı.

Ayvaz'ın çenesi seğirirken Savcı'ya kızgınlıkla baktı. Ceza'nın yanında yer alsaydı bütün bunların olmayacağını söyler gibi bakıyordu. Ancak ona da tam olarak kızamıyordu çünkü onu seçerek benim aklıma Savcı'yı düşüren Ceza'ydı. En azından Ayvaz öyle olduğunu düşünüyordu. Başını çevirip bana baktığında iliklerime kadar ürperdim. Ayvaz'ın ruhundaki öfke o kadar hızlı bir şekilde büyüyordu ki az kalsın korkuyla vazgeçtiğimi söyleyecektim. "Klanımdaki en iyi iki adamımı bir Oyunbaz için birbirine kırdırmayacağım!" Dişlerinin arasından tıslarcasına söylediklerleriyle arkama bile bakmadan kaçabilirdim.

"Madem öyle, o zaman Savcı Bey benim safımda sadece yirmi dakika yer alsın," dediğimde farkında değillerdi ama her şey bizim istediğimiz şekilde ilerliyordu. "Yirmi dakikanın sonunda Mahir ve Savcı Bey oyun dışı kalır." Ceza'yı işaret ettim. "Sadece biz devam ederiz." Gözlerimi Ayvaz'a diktim. "Bu şekilde klanınızın güçlü savaşçıları birbirlerini öldürmek zorunda kalmaz. Bu süreyi yirmi dakikayla sınırlı tutabiliriz. Sizin için uygun mu?" Ve böylece onun itirazını da kendi lehime çevirmiştim. İstediğim şeyi onun isteğiymiş gibi yansıtmıştım.

Ayvaz homurdanarak sustu. Bu kabul ettiği anlamına geliyordu. Tam her şey yoluna girdi demiştim ki Savcı donuk bir suratla bana baktı. "Sen az önce söylediklerimi duymadın mı?" diyerek beni afallattı. "Bu tür şeylerin içinde yer almaktan hoşlanmıyorum." Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Kendi klanımdan biri için bile o arenaya çıkmamışken sence senin için çıkar mıyım? Başka birini seç, ben yokum." Ayvaz'ın dudakları kıvrıldı. Olanları çok hızlı kavramıştım. Ceza'nın yanında olmayı reddettiği için bu konuda hevesli olduğunu onlara gösteremezdi.

Harika! Şimdi de onu ikna etmeliydim çünkü beyimiz hevesli görünmemek için işi yokuşa sürmeye kararlıydı! Neden o rahatına bakarak otururken burada her şeyi ben halletmek zorundaydım? "Tekrar düşünmenizi talep ediyorum."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Reddedildi." Aksi hiç olmadı ki.

Bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Rica etsem tekrar düşünür müsünüz?" dedim. Dakikalardır birilerini ikna etmek için canım çıkmıştı, şimdi bir de onunla uğraşıyordum. "Lütfen kararınızı tekrar gözden geçirin."

Dudaklarını birbirine mi bastırmıştı? Bekle... Bu adi herif gülüşünü mü saklamaya çalışıyordu? "Tekrar düşündüm ve hayır." Ama ben bunu var ya! Şeytan diyor git başkasını seç, dımdızlak kalsın ortada! Kim bilir yine neyin intikamını alıyordu benden.

Tırnaklarımı avuç içime bastırarak öfkemi gizlemeye çalışırken hiç rahat değildim. Her an sinirden yerimde tepinebilirdim. "Genç bir kadını geri çevirmeniz ne kadar kaba bir adam olduğunuzu gözler önüne seriyor," diyerek onu kınadım. "Neden beni şaşırtarak sizin hakkınızdaki düşüncelerimi değiştirmiyorsunuz?" Şimdi gidip başkasını seçersem asıl o zaman görürdü benimle uğraşmayı! Aslında bunu yapıp ona haddini bildirmeyi her şeyden çok istiyordum ama bu arenadan tek parça hâlinde çıkmak istiyorsam yanımda onun gibi biri olmalıydı.

Oldukça eğleniyormuş gibi muzır bakışlarla beni izliyordu. "Benim hakkımdaki düşüncelerine önem vermiyor olmam ne kadar güzel, değil mi?" Meydan okurcasına gözlerimin içine baktı. "Öğrencim bile değilsin. Neden sana yardım edeyim ki?" Yapabilseydim en sağlamından bir küfür savururdum. Şimdi bu inadının sebebini anlıyordum. Onun dersini bırakmamı hazmedemiyordu. Anlaşılan dersinde sürekli

yaramazlık yapan öğrencisi olmayınca sınıfı fazla çekilmez olmuştu. Bu durumu kullanarak beni geri istiyordu. Her durumu en az benim kadar kendi çıkarına kullanmasını iyi bilen bu adamdan nefret ediyordum.

Asla olmaz dercesine ona baktığımda tek kaşını usulca yukarı kaldırdı. *Öyle mi* der gibi bakınca omuz silktim. Tekrar onun öğrencisi olmayacaktım. Resmen bakışlarımızla anlaşıyorduk. Kartlarını sonuna kadar oynayıp, "Siz devam edin," diyerek ayağa kalktı. "Ben odama çekiliyorum." Şaka mı bu? Beni çıldırtıyordu!

Sinirle, "Tamam!" dedim yüksek bir sesle.

Başını yavaşça bana doğru çevirdiğinde gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Bir şey mi söyledin?" Neden kafasına meteor falan düşmüyordu ki?

Sesindeki o keyifli tını beni deli ediyordu. "Kabul ettiğimi söylüyorum. Ah, yanlış söyledim... Kabul edin demek istedim." Vermek istediğim mesajı almıştı. Ruhundan süzülen o memnuniyeti solumamak için farklı bir ırktan olmayı ne kadar çok isterdim, anlatamam. Çıkarcı pisliğin tekiydi.

Yüzüne bıkkın bir ifade kondurup nefesini sertçe verdi. "Anlaşılan kabul etmezsem sabaha kadar buradakileri bekletip duracaksın." Bana yardım etmeyi hiç istemiyormuş gibi bezgin bir suratla, "Peki," dedi. "Yirmi dakikalığına yanında yer alacağım." Sinir krizleri geçirerek ona bakıyordum. Adam istediğini elde etmekle kalmamış, bir de diğerlerine iyilik yapıyormuş gibi davranmıştı. Lanet olsun, çok fazla ortak yönümüz vardı.

Birkaç basamağı çıkıp arenayı çevreleyen halatın altından geçerek yanıma geldi. Yanıma geldiğinde herkes başlamamızı beklerken, "Önce sana bir silah seçelim," dedi.

Benden önce yarışan Oyunbaz çocuğun kılıcını aldım fakat kılıç o kadar ağırdı ki taşımakta güçlük çekmiştim. Bunu havaya kaldırsam kolum ya kılıcın ağırlığıyla öne doğru düşerdi ya da arkaya. Yüzünü buruşturarak, "İndir elindeki o şeyi," dedi. "Tenebrislerin silahı bir Oyunbaz'ın elinde eğreti duruyor."

Arenadan indiğinde merakla onu izliyordum. Hemen yan taraftaki kışlaya girip raflardaki silahlara hızlıca baktı. İki tane gümüş rengi,

yuvarlak frizbi bıçakla birlikte birkaç şey daha alıp yanıma geldi. Herkes onu izlerken halka şeklindeki bıçakları tıpkı birer bilezik gibi bileğine geçirdi. "Ellerini uzat." Ona itaat ederek ellerimi uzattım. Ne yapacaktı?

Raflardan aldığı bir diğer şeyin sargı bezi olduğunu gördüm. Oyunbaz olduğum için ellerime fazla temas etmemeye çalışarak sargı bezini açtı. Avuçlarımı sarmaya başladığında şaşkınca ona bakıyordum. Bana bakmak yerine ellerimle ilgileniyordu. "Bunlar bıçakları fırlattığında veya yumruk attığında ellerini korur." Duraksayıp başını kaldırdı. Gözleri kısılmıştı. "Bana yumruk atmayı bildiğini söyle." Şiddete karşı olduğumu söylerken şaka yapmıyordum.

"Bir seferinde Itır aniden karşıma çıkınca korkup refleksle koluna vurmuştum." Ona sevimlice gülümsedim. "Bu sayılır mı?"

Gülmemeye çalışarak başını salladı. "Duymak istediğim tam olarak buydu." Bu durumdan pek şikâyetçiymiş gibi görünmüyordu.

Ellerimi sardıktan sonra koltuk altıma sıkıştırdığım beyaz mendili alıp bileğime bağladı. "Dayanamadığın yerde pes et lakin bu mendili sakın yere atma." Hafız'ın aksine böyle söylemesi beni şaşırtmıştı.

"Bu mendil canımdan daha mı önemli?"

Gözlerimin içine anlam veremediğim bir duyguyla baktı. "İzin ver de canını ben düşüneyim." Bileğime bağladığı mendili işaret etti. "Sense bu şeye sahip çık. En az hayatın kadar onurunun nişanesi olan bu mendil de önemli benim için." Nabzım hızlandı. İşte duymak istediğim tek şey buydu.

Üzerime eğilip, "Dinle," dedi. Diğerleri duymasın diye sesini özellikle düşük bir desibelde tutuyordu. "Ayvaz sağ kolu Ceza'yı benim insafıma bırakmayacak kadar kurnaz biri. Ceza'yı öldürürsem sonuçları ikimiz için de ağır olur." Derin bir nefes aldığında bakışları sıkkındı. "Bu yirmi dakikada Mahir'i oyalayıp özellikle Ceza'ya odaklanacağım ki ben çıktığımda sana zarar verecek gücü bulamasın."

Frizbi bıçaklarını bileğimden çıkarıp elime tutuşturdu. "Bu bıçakları Araf'taki kimse Oyunbazlardan daha iyi kullanamaz. Arkamda kal ve gerektiğinde kendi klanının silahlarını kullanmaktan çekinme." Ne

yani, bu bıçaklar benim halkıma mı aitti? Belki de bu yüzden bu bıçaklara karşı hep bir ilgim olmuştu.

Rakiplerimize doğru yürüyünce koşarak ona yetiştim. "Pekâlâ, ben ne yapmalıyım? Partner olarak dövüştüğümüze göre size yardım etmeliyim." Öylece bir kenarda durup izleyecek değildim.

Başını çevirip anlamaz gözlerle bana baktı. "Partner ne demek?" Doğru ya, benim dünyamdaki çoğu kelimeyi bilmiyordu.

"Eş," dedim safça. "İki kişi aynı takımda olunca onlara partner deriz. Diğer anlamı da eş."

"Bana yardım etmek istiyor musun?"

"Evet."

"Arkamda kal." Ne? Kendi klanından iki kişiye karşı tek başına mı olacaktı?

Şiddetle karşı çıktım. "Hayır, kendi eşimi savunmasız bırakacak değilim." Hiçbir şey yapamasam bile en azından onunla dayak yerdim, olur biterdi.

Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki... Ela irisleri fazla anlamlı bakıyordu. "Ben de kendi eşimi tehlikeye atacak bir adam değilim." Acaba hâlâ partner anlamına gelen eşlerden mi bahsediyorduk? Sesi fazla kinayeli çıkmıştı.

Beni bırakıp rakiplerinin karşısında durunca korkum daha baskın geldiği için onlardan beş adım geride bekledim. "Ya da ben hiç karışmayayım," dedim bir korkak gibi. Şimdi durduk yere dayak yemenin bir manası yoktu, değil mi? En mantıklı olanı yaparak önceliği kendi hayatıma vermiştim. Sonuçta Savcı Hoca da onların bir parçasıydı ve ona olacaklar beni ilgilendirmezdi. Kararımı vermiştim, hiç karışmayacaktım.

On Beş Dakika Sonra

"Hadi, hadi, hadi!" Dişlerimin arasında sabırsızca fısıldıyordum. Lanet olsun ki Savcı'nın işi çok zordu.

Tam da tahmin ettiği gibi yaşlı lider Ayvaz, generalini korumak için büyü ve ruhlardan yardım almayı yasaklamıştı. Üçü fiziksel yeteneklerini sergilemek zorundaydı. Aslında Savcı tek başına ikisinin üstesinden iyi geliyordu ancak karşı tarafın kurallara tamamen uyduğunu sanmıyordum. Mahir, Savcı için kolay bir hedefti lakin Ceza öyle değildi çünkü son on beş dakikadır hile yapıyordu. Savcı ne zaman onu alt etmeye yaklaşsa arenadaki ruhların varlığını soluyordum. Ceza'nın çağırdığı ruhlar izleyicileri kuşkulandırmadan Savcı'yı yavaşlatıyordu.

Mesela birkaç dakika önce Savcı onu alt etmeye çok yaklaşmıştı ancak Ceza'ya attığı yumruk ona dönmüş gibi dişlerini sıkarak geri çekilmişti. O hâlini görünce Ceza'nın Azınlıklardan bir ruhu yardıma çağırdığını anlamıştım. Dikkat çekmeyecek bir dozda Savcı'ya acı vererek onu geri püskürtmüştü. İki kişi olmalarına rağmen Savcı'nın bileğini bükemeyeceklerini iyi bildikleri için diğerlerine çaktırmadan ruhlardan yardım alıyorlardı. Ne de olsa ruhları köleleştirip onları kullanmak Koruyucuların başlıca yetenekleri arasındaydı.

Keşke Savcı da adil bir şekilde dövüşmeyi bırakıp aynı şeyi yapsaydı! Tüm bunlara rağmen Savcı on beş dakika boyunca onları benden uzak tutmayı başarmıştı. Çağırdıkları ruhlara rağmen onlara karşı koymayı iyi biliyordu. Onları benden uzak tutması olağanüstü bir çabaydı. Ancak şöyle bir şey vardı ki çok kötü yara aldığı da sugötürmez bir gerçekti. Ruhların yardımı olmadan Savcı'nın karşısında bir şansları olmadığını geride bıraktığım her dakikada daha iyi anlamıştım. Ne yazık ki ikisine karşı tek başına mücadele ediyordu.

Ceza ile kılıçları havada çarpışınca iki metalin buluşmasıyla kıvılcımlar çıktı. Kendimi bir savaş filminin içindeymişim gibi hissediyordum. Savcı, adamın karnına tekme atarak onu geriye püskürttü. Hemen sonrasında kılıcını savurup Ceza'nın kolunda ciddi bir yara açtı ve hızlı bir şekilde arkasına dönerek daha Mahir ona zarar vermeden kılıcıyla onu engelledi. Ceza'nın kılıç tutan kolundan kanlar akarken Mahir'in kılıcını yere düşürmesine sebep olmuştu. "Muhteşem," diye fısıldadım. Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen tek kelime ona olan hayranlığımı yansıtıyordu.

O şu anda tüm kalabalığı sessizliğe boğarak herkesi kendine hayran bırakacak kadar iyiydi. Buradaki çoğu kişi tıpkı benim gibi Savcı'nın ruhları kontrol etmek dışında hiçbir becerisi olmadığını düşünmüş

olmalıydı ki hepsi çok şaşkındı. İzlediğimiz her sahne Savcı Gevheri'nin sanılanın aksine çok daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu. Dövüş konusunda bir numara oldukları söylenen Tenebrisler bile şoke olmuş bir hâlde onu izliyordu. Liderleri Abraham'ın gözlerindeki tek duygu meraktı. Liderler aptal değildi, hepsi iyi bir gözlemciydi.

Ceza'nın müsabakanın başından beri ruhların yardımını aldığını gözlemleyerek anlamış olmalılardı. Buna rağmen Savcı'nın yenilmemesi herkes gibi liderlerin de takdirini kazanmıştı. Kanayan kolunu tutan Ceza dişlerini sıkınca arenada bir kez daha ruhların varlığını soludum. Buna daha fazla dayanamayıp spor ayakkabılarımı çıkarmaya başladım. Derin bir nefes alarak, "Kim efendi, kim köle," diye fısıldadım. Kalbim hızlanırken bu yapacağım şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum ama yapmalıydım. Bunu Savcı için yapmalıydım.

Saçlarımla yüzümü kapatarak başımı eğdim. Doğrudan ayaklarıma bakarak saçlarımla gizlediğim yüzümü herkesten sakladım. "Bu bittiğinde payıma düşen cezayı kabul ediyorum," diye mırıldandığımda kalbim korkuyla kıvranıyordu. Bu cezanın büyüklüğünü çok iyi bildiğim için dudaklarımdan birazdan çıkacak olan o cümlenin benim için korkunç sonuçları olacaktı. Kendime yasakladığım o ölümcül cümle dilimi acıtırken, "Yardım et bana," diye fısıldadım. Bu üç kelimenin benim için ne tür sonuçları olduğunu kimse bilemezdi.

"Oyunbaz tarafımı kontrolde tut ki istediğimde durabileyim. Bu gece sen efendisin, ben köle. Şimdi yapman gerekeni yap." İçimdeki uyanışın kükreyişini zihnimde duyduğumda emaresi yüzüme yansımasın diye başımı eğmiştim.

Ayaklarım yerle buluştuğunda Ceza yanındaki ruhlarla Savcı'ya saldırmak üzereydi. Fakat boğazından çıkan acı dolu bir nidayla dizlerinin üzerine küt diye yıkıldı. Tüm gözler bana dönmüştü. Bana baktıklarını anlamam için başımı yerden kaldırmama gerek yoktu çünkü beslenirken hepsinin bakışlarını üzerimde hissediyordum. Evet, Ceza ve çağırdığı ruhlarla beslenmeye başlamıştım.

Savcı'nın, "Elzem, hayır!" diyen telaşlı sesini duyunca başımı kaldırmadan elimi yukarı kaldırarak onu durdurdum.

"Liderlerin neden sesi çıkmıyor?" Buz gibi gözlerle çıplak ayaklarıma bakarken sesim bakışlarımdan daha soğuktu. "Ya da başka bir şekilde

mi sormalıyım... Buna itiraz etmeye hakları var mı?" Ben konuşurken onlar sadece benim sesimi duyuyordu ama ben aynı anda iki ses duyuyordum. Benim dudaklarımdan çıkan iki farklı ses.

Ceza'nın ruhu toprağın üzerinden kayarak ayak parmaklarıma ulaşırken acıdan kükreyerek, "Bu kural dışı!" diye bağırınca beslenmenin bende yarattığı hazla dudaklarım kıvrıldı ama başımı kaldırmadığım için onlar bunu görmedi. Gözlerimin kan kırmızısına dönüşmemesi için kendimi zor tutuyordum çünkü bu olduğunda istesem de duramazdım. Yardım aldığım için Oyunbaz tarafım şu an kontrol altındaydı ama bu yardımın da benim için iyi sonuçları olmayacaktı.

"Demek kural dışı?" Soğuk bir şekilde güldüm. "O hâlde yarışmanın başında diskalifiye olman gerekiyordu çünkü on beş dakikadır ruhların yardımını alan sensin."

Ruhunu parça parça emdiğim için yerde acılar içinde kıvranırken, "Yalan söylüyorsun!" diyen kızgın sesini duydum.

"Bir Oyunbaz'ı kandıramazsın," diyen Cihangir'in sesini duydum. "İçimizde ruhları tüm çıplaklığıyla soluyan bir tek o var. Kuralların dışına çıktığını söylüyorsa ona inanmalıyız. Asıl merak ettiğim şey, bu fâninin ne istediği. Herkesin içinde ruhunla beslenmeyecek kadar akıllı olduğunu umuyorum." Bana çizgiyi geçmemem için açık açık uyarıda bulunuyordu.

Ayak parmaklarımdan sızan ruhlar, aç birinin dişinin kavuğuna bile yetmeyecek kadar düşük dozdaydı. Kontrolümü kaybetmemek için istediğim yoğunlukta beslenemiyordum ve bunu yapan ben değildim. Yardım istediğim için içime çektiğim ruhların etkisinin bu kadar az olması benim yüzümden değildi. Bu konuda çok acemi olduğum için beslenmeye başladığımda genelde bedendeki ruhun hepsini kendime çekiyor, dozunu ayarlayamıyordum. İstediğim yardım, herkesin önünde bir canavara dönüşmemem için dizginlerimi sıkıca elinde tutuyordu.

Cihangir'in sorusuna cevap verip, "Ne mi istiyorum?" dedim ayaklarıma bakmaya devam ederken. Ruhların ışıltılı parıltısı ayak parmaklarımdan damarlarıma sızıyordu. "Beslenme hakkı," dediğimde kalabalıktan gürültülü uğultular yükselmeye başladı. "Ceza bir kez daha kural ihlali yaparsa onun ruhuyla beslenme hakkını istiyorum. Adil bir müsabaka olması için talebim kabul edilmeli."

"Talebin kabul edildi," diyen klan lideri Cihangir bir kez daha adaletli davranmıştı. "Şimdi ayakkabılarını giy, küçük fâni."

Başımı biraz daha eğdim ve derin nefesler alarak ayakkabılarımı giydim. Ruhlarla olan temasımı kesmeme yardım eden güce minnettar değildim çünkü bunun acısını benden çıkaracaktı. Başımı kaldırıp saçlarımı yüzümden çektiğimde Savcı gözlerini kısmış bir hâlde bana bakarak az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Anlaşma boyunca başımı yerden hiç kaldırmamam onu kuşkulandırmıştı. Ela irisleri ne işler karıştırdığımı sorguluyordu.

Neyse ki şüpheci bakışlarıyla beni uzun süre rahatsız etmedi çünkü müsabaka kaldığı yerden devam etmişti. Geriye sadece birkaç dakikası kalmıştı. Arenadan ayrılmadan önce benim için işleri kolaylaştırmalıydı. Ceza ruhların yardımını alamadığı için Savcı'nın kılıç darbeleriyle sersemlemeye başladı. Her çarpışmada Savcı onun kılıç darbelerinden kurtulup kılıcıyla onun bir yerlerini kesiyordu. Onu öldürecek ciddi yaralar yerine yavaşlatacak hafif yaralar açıyordu.

Onunla yalnız kaldığımda bana zarar veremeyecek kadar yaralı olmasını istiyordu. Bu yüzden çoğunlukla kılıç tutan koluna ve onu ayakta tutan uzun bacaklarına saldırıyordu. Onun saldırı ve savunma şeklini gören tüm genç kızlar büyülenmişçesine iç çekerek onu izliyordu. Liderleri bile etkisi altına almayı başarmıştı çünkü ruhların yardımı olmadan iki rakibine soğuk terler döktürüyordu.

Tenebrislerin lideri Abraham, Savcı'yı izlerken kısa bir an Koruyuculardan Ayvaz'a baktı. "Onu neden birliğine atamadığını merak ediyorum."

Savcı tek bir yumrukta Mahir'i yere yıkıp nefes nefese kalmış bir şekilde Ceza'ya dönünce Abraham, "Bir Koruyucu'nun böylesine dövüşmesi görülmüş şey değil," dedi. "Tenebrislerde bile böyle bir savaşçı bulmak çok zor."

Hepsi gözlerini kısarak Savcı'yı izlerken Bilgelerin lideri Revan büyülenmiş gibi iç çekti. "Ona kalırsa hiçbir Koruyucu iblisleri kölesi yapacak kadar iyi değildir ama bu çocuk henüz on beş yaşındayken bunu yapıyordu. Bilgelerden olmaması klanım için büyük kayıp. Böyle bir komutanın önderliğinde ordum yenilmez olabilirdi." Revan buna gerçekten üzülüyormuş gibi sesli bir şekilde nefesini vermişti.

Savcı'yı izleyen klan lideri Ayvaz'ın gözlerinde büyük bir gurur vardı. "Ordunun başına geçmek yerine burada öğretmenlik yapacak kadar inatçı bir çocuk. Generalim olmasını ona sık sık teklif ediyorum ancak kalede yaşamak yerine akademide yaşamayı seçiyor." Ama neden? Koskoca bir orduya komutanlık yapmak yerine neden öğretmenliği seçmişti? Buradakiler için güç ve şöhret her şeyden daha önemliydi. Emrindeki yüzlerce adamla birlikte ismini herkese duyurmak varken neden yeteneğini gizliyor ve öğretmenlik yapmayı seçiyordu?

Ben onun gibi dövüşmeyi bileceğim ve bana yönetmem için bir ordu dolusu adam verecekler ama hayır diyeceğim, öyle mi? Hemen kabul ederdim. O orduyla kim bilir kaç baskın, kaç seferberlik yapardım... Hayali bile güzeldi. Keşke zekâ dışında biraz da savaş sanatlarında iyi olsaydım. Savcı, Ceza ile ilgilenirken arkasından sinsice ona yaklaşan Mahir'i bu sefer fark etmemişti. Ceza'nın yumruğu Savcı'yı sersemletip bir adım geriye püskürttü. Acıyla inlemesi canımı yakmıştı.

Bıçakları tek bir elimde tutarak ona doğru koştum. Arkadan ona yaklaşmak üzere olan Mahir'in önüne geçtiğimde ne yaptığımın farkında bile değildim. "Ondan uzak dur!" diye bağırarak o an aklıma gelen tek şeyi yaptım. Bacaklarının arasına tekme atmak nereden aklıma gelmişti, bilmiyordum ama geriye sendelediğine göre işe yaramıştı.

Biri arkadan omzuma dokununca korkuyla sıçradım ve panikle arkamı döndüğüm gibi suratına yumruğumu geçirdim. Kime vurduğumu görmem ise utanç içinde inlememe neden olmuştu. Savaş sanatları gerçekten de benim gibi bir hanımefendiye uygun değildi. O yumruğun hedefi Savcı olmamalıydı. Panikleyerek, "Çok özür dilerim," dedim hızlıca. Bana şaşkınca bakan adamın bakışları karşısında utançla kıvranıyordum. Nasıl becerdiğimi bilmiyordum ama attığım yumrukla dudağını kanatmıştım.

Ne yapacağımı bilemez bir hâlde ona bakıyor, dudağındaki kanı gördükçe içim sızlıyordu. "Siz arkadan koluma dokununca boş bulundum." Gözlerimin ardı sızlayınca sesim ağlamaklı çıkmıştı. "Üzgünüm."

Hemen ağlayabilen biri değilim ama titreşen gözlerim tüm bu strese dayanamadığı için yine dolmuştu. Bunu görünce bakışlarını yumuşatıp gülümsedi. "Yumruk atacağın taraf rakip takım, aptal kadın," diyerek

bana takıldı. "Ama hakkını vermeliyim, sıkı bir yumruktu." Başparmağını hafifçe kanayan dudağına bastırırken gözleri fazlasıyla neşeli bakıyordu. Mazoşist olabilir miydi?

Hemen arkasında bu sefer de Ceza ona yaklaşmaya çalıştı. Benim arkamda Mahir olmalıydı ki aynı anda birbirimize doğru aceleyle bir adım attık. Belimi tutarak beni göğsüne çekince, ellerimi omuzlarına bastırarak parmak uçlarımda yükseldim. Yanağım sakallarına sürtünürken Ceza'nın onun ensesine doğru savurduğu kılıcı son anda durdurmuştum. Elimi kaldırıp tuttuğum bıçakları kılıca siper ettim. Kılıç frizbi bıçaklara sertçe çarparak kıvılcımlar çıkardı.

Ceza'nın hamlesini savuşturduğum gibi Savcı'nın kucağına zıpladım. Bacaklarımı sıkıca beline dolayıp elimdeki bıçaklardan birini aldım ve tüm gücümle Ceza'ya savurdum. Tesadüf bu ya, hedefi tuttırmayı başarmıştım çünkü yuvarlak bıçak Ceza'nın zırhını yarıp göğsünü çizmişti. Birinin acı dolu inleyişini duyunca yavaşça başımı çevirdim ve Mahir'in karnına tutarak arkaya doğru sendelediğini gördüm. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum. Mahir bana arkamdan saldırınca Savcı beni korumak için göğsüne çekerek ona vurmuştu.

Hemen sonrasında kucağına atlamam sanırım onun da beklediği bir şey değildi. "Elzem?" derken belimi sıkıca tutuyor, afallamış bir hâlde bana bakıyordu.

Başımı ona doğru eğince saçlarım yüzüne döküldü. "Efendim?"

Dayanamayıp güldü. Güldüğünde gözlerinin çevresinde belli belirsiz ortaya çıkan birkaç kırışık onu çok karizmatik gösteriyordu. Gözleri muziplikle ışıldadı. "Kucağımdan inmeyi düşünüyor musun?" Etrafımızdaki insanları işaret etti. "Onlara fazla müstehcen bir görüntü sunuyoruz." Ne demişti bu şimdi? *Ne demek müstehcen bir görüntü?*

Gözlerimi kocaman açtığımda bulunduğumuz pozisyon yüzünden ölmek istedim. Bacaklarımı beline dolamış hâlde ne halt yiyordum ben? Bunun nasıl göründüğünü daha yeni idrak ediyordum.

Tüm ısı yüzüme toplanırken, "Sizi korumak içindi!" diye ona çıkıştım. Olanların tek suçlusu oymuş gibi ona kızarak hemen yere atladım. "Ceza size arkanızdan yaklaşıyordu, ne yapmamı bekliyordunuz? O devi durdurmam için yüksek bir yerde olmalıydım. Müstehcenmiş... Yok müstehcenlik. Ayrıca size de bir daha yardım etmeyeceğim!" O

kadar çok utanmıştım ki aceleyle saçlarımla yüzümü kapattım. Ondan uzaklaşmak için arenanın kenarına doğru yürüdüğümde gülüşünü duydum.

"Seni utandırdım mı?" Yok canım, hiç yapar mıydı öyle şeyler!

Onlardan uzak bir yerde durduğumda keyfi yerine gelmiş gibi gülerek başını iki yana salladı. Olanlardan sonra enerjiyle dolmuş gibi bu sefer daha güçlü bir şekilde rakiplerine odaklandı. Ceza ve Mahir'e yaptıklarını görünce küskün bir tavırla kollarımı göğsümde birleştirdim. "Adam resmen benimle dalga geçerek şarj oluyor." Homurdandığım esnada Itır'ın kıskanç bakışları içime korku saldı. Az önce Savcı'nın kucağına atladığım için bana çok kızdığını görebiliyordum. İşin trajik tarafı Efsun Hanım da nefesimi kesmek istercesine bana bakıyordu. Aman ne güzel!

Yeniden Savcı'ya döndüm. Çok iyi gidiyordu ama Ayvaz'ın olduğu tarafa bakınca kısa bir an duraksadı. Garip olansa tam o esnada ayak tabanlarımın yanmaya başlamasıydı. Ayaklarımda önce küçük bir karıncalanma oluştu. Daha sonra kor ateşin üzerinde çıplak ayaklarla yürüyormuşum gibi dehşet bir sızı hissettim. Saç diplerimden başlayan bir ürperti tüylerimi diken diken etti. Tüm duyularım kırmızı alarm vermeye başlamıştı. Ayaklarım spor ayakkabılara sığmamaya başladı.

Gittikçe bana yaklaşan tehlikenin korkusuyla yutkundum. Savcı, Ayvaz'ın bana gönderdiği tehlikeyi görmüştü. Bir klan liderinin keyfi bir şekilde bir hizmetçiyi öldürmesini kimse sorun etmezdi. Savcı'nın çatılan kaşlarını gördüm. Birkaç adım geriye çekilerek Ceza ve Mahir'in işini bitirmeye karar verdi. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında bakışları yanımdaki boşlukta oyalandı. Ne gördüğünü bilmiyordum ama bu onu kızdırmıştı. Yumruklarını sıkarken çenesinde bir kas seğirdi.

Savcı ile göz göze geldiğimizde *kaybet* der gibi bana bakıyordu. *Yaşamak için kaybet* diyordu. Büyük bir tehlike bana doğru yaklaşırken hayatım ve işkence arasında sıkışıp kalmıştım. Büyü kullanılmasını yasaklamışlardı ama o lider bozuntusu kazanmamıza izin vermeyecekti. Bu benim maçımdı ama Savcı öyle bir performans sergilemişti ki Ayvaz kendi koyduğu kuralı bozmakla kalmamıştı, Savcı'yı benimle tehdit ediyordu.

Üstelik diğer liderler de buna sessiz kalıp Savcı'nın müsabakayı bitirmesine izin vermiyordu. Eğer biraz daha müdahale etmeselerdi Savcı; Ceza ve Mahir'e beyaz mendili attırmak üzereydi. Yirmi dakikalık maçı sonlandırmadan önce benim hiç yara almamamı istemişti. Ancak Savcı bunu yaparsa onlarla tek başıma savaşıp gerçek potansiyelimi ortaya çıkaramazdım. Aykırı olup olmadığımı anlamak için kenarda durmamalıydım. Savcı bile onların beni rahat bırakmayacağını anlamış gibi hiç istemese de bileğimdeki beyaz mendili işaret etti. Oysaki maçın başında bu mendili bileğimden çıkarmamaya çok kararlıydı. Ne yazık ki onu köşeye sıkıştırmışlardı.

Omuzlarım çöktü. Onların istediğini yapıp kaybedecektim. Bunu yapmazsam Ayvaz yanıma diktiği ruhla beni öldürtecekti. Bu gece bana yapılan haksızlığın hesabını sormak için önce hayatta kalmalıydım. Bu yüzden yaşamak için kaybedecektim. Başıma gelecekleri bile bile bunu yapmak çok koyuyordu bana. Bir gün gelecek, hak etmedikleri bu zaferi onların burnundan getirerek hepsine ödetecektim. Besin zincirinin en altındayken her birinin üzerine basa basa yükseleceğim günler de gelirdi elbet.

Gönülsüz bir teslimiyetle, "Yirmi dakika doldu," diyen Savcı maçtan çekildi. Mahir ve Savcı'nın arenadan çıkmasının zamanı gelmişti. Bundan sonrasında Ceza ile tek başımızdaydık.

Arenadan çıkmadan önce onun yanına gittiğimde biraz soluklanıyormuş gibi yapıp hemen sahadan çıkmadı. Üstünü başını düzeltiyormuş gibi davranırken daha fazla dikkat çekmemek için doğrudan bana bakmıyordu. "Dinle," dedi kısık bir sesle. "Ayvaz fazla kibirlidir. Şartlar ne olursa olsun Ceza'nın kaybetmesine izin vermeyecek. Ben çıktıktan sonra ikinci tur başlayacak." Beni burada tek başına bırakacak olmanın öfkesiyle yüzü gerildi. "Müsabaka başlar başlamaz o siktiğimin mendilini çıkarıp yere at!"

"Bunu yaparım ama bir şartla."

Bana bakmadı ama sinirden çenesini sıktığı için dişleri gıcırdadı. "Bana şart koşacak durumda değilsin. Seni öldürecekler!" diye hırladı. "Ayvaz artık Aykırı olup olmadığınla ilgilenmiyor, istediği tek şey senden kurtulmak!"

"Umurumda değil," diyerek onu daha fazla kızdırdım. "Şartımı kabul etmezseniz sonunda ölecek de olsam bu mendili yere atmam."

Kısık bir sesle küfrederek, "Şu siktiğimin şartını söyle!" deyince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Hanımefendi ruhum küfürlerden tiksinirken bu vahşi barbar bu gece ağzını çok sık bozuyordu.

"Gideceksiniz," diye mırıldandım. "Arenadan çıktığınız gibi bir kez olsun arkanıza bakmadan akademiye gideceksiniz." Sesimdeki otorite kırılırken kısık sesim yalvarır gibiydi. "Bu mendil benim onurumun nişanesi. Onurumu birilerinin ayaklarının altına atarken bunu görmenizi istemiyorum," dediğimde hızla bana döndü. Sözlerim nefesini keserken boğazındaki âdemelmasını hareket ettirecek bir şiddetle yutkunmuştu. Yapmak zorunda olduğum şeyi engelleyemediği için gözlerinin ardında derin bir acı ve yoğun bir suçluluk vardı.

Ona daha iyi hissettirmek için burukça gülümsedim. "Sorun değil," diye fısıldadım. "Ait olmadığım bir dünyadaki aptal bir mendil benim için bir anlam ifade etmiyor. Lütfen isteğimi geri çevirmeyin ve arkanıza bile bakmadan gidin." Gözlerimin yeşili titreşti. "Buna tanık olmamanız benim için çok önemli."

Bunu hiç istemese de bana istediğimi verip ağır ağır başını salladı. Yanımdan geçerken, "Hemen o mendilden kurtul ve peşimden akademiye gel," dedi sıkkın bir sesle. Mahir'den sonra o da arenadan çıktığında kaderimle baş başa kalmıştım. Ceza aldığı tüm yaralara rağmen üzerime gelirken beni mutlu eden tek şey Savcı'nın sözünde durmasıydı. Ondan istediğim gibi bana sırtını dönerek gitti. Bunu ben istediğim hâlde gidişi içimde bir burukluk bırakmıştı. Oysaki sevinmeliydim çünkü kalırsa istediğim şeyi onun bakışları altında yapamazdım.

Bakışlarımı tekrar Ceza'ya çevirdim. Bir ölümsüz olduğu için onca darbeye iyi dayanan Ceza sırıttı. "Sonunda baş başa kaldık." Bir fâniyi öldürecek bu yaralar ölümsüzlerde pek işe yaramıyordu. Yüzü gözü kanlar içindeyken sırıtarak bana doğru yürüdü.

Bileğimdeki lastik tokayı çıkarıp saçlarımı yukarıdan topladım. "Hadi başlayalım," derken şaşırtıcı bir şekilde çok sakindim. "Ama öncesinde bana bir dakika izin ver." Ona spor ayakkabımı işaret ettim. "Bağcığım çözülmüş, bunu hallettikten hemen sonra seninim."

Eğilip spor ayakkabımın bağcığını bağlarken, "Kim efendi, kim köle," diye mırıldandım. Sadece benim duyacağım bir fısıltıyla konuşurken, "Bu gece ikinci kez efendim sen ol ve bir kez daha yardım istediğim için beni iki kat cezalandır," dedim. Dolan gözlerimden yaşlar akmıyordu. Bu geceyi sağ çıkarabileceğimi hiç sanmıyordum.

Üstlendiğim cezanın büyüklüğüyle bana yasak olan o cümleyi söyleyip, "Lütfen bana yardım et," dedim mırıltıyla. "Daha sonra bana istediğini yap ama bu insanların içinde eğdirme başımı." Yirmi dört yıllık hayatımda, içimdeki karanlıktan aynı gecede ikinci kez yardım istemiştim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Yardım istemek bana yasaktı. Zayıflık, âcizlik ve gözyaşı yasaktı. Nefes aldığım her saniye güçlü olmak zorundaydım. Omuzlarım hep dik, başım yukarıda olmalıydı. Aksi takdirde karanlık benim için gelirdi. Yirmi dört yıldır bununla yaşıyordum. Herkesin sandığı gibi şımarık züppenin teki değildim, böyle olmak zorundaydım. Ben dizlerimin üzerine düşemezdim. Başkalarından yardım istediğimde bile bana olanları çok iyi biliyordum. Ondan yardım istemem ise ölümüme bile neden olabilirdi. Bu riski göze alarak tek bir gecede ikinci kez karanlığın yardımını istemiştim.

Ayakkabımın bağcığını bağlayarak ayağa kalktığımda damarlarıma sızan gücü hissettim. Damarlarıma sızan yoğun güç vücudumdaki kılcal damarları bile patlatacak kadar yoğundu. Tüm gözeneklerim açılırken kalbim çıldırmış gibi hızlanmaya başlamıştı. Ona benliğimi açtım ve onunla bütünleştim. Bana sunduğu her şeyi kabul ederken burun deliklerim genişleyecek kadar hızlı nefesler alıyordum. Kulaklarımda kükreyişinin uğultusunu duyarken vücudum bu basınç karşısında direnmeye çalışıyordu.

Dişlerimi sıkıp içimdeki tüm ışıkları söndürerek onun karanlığına teslim oldum. Bu gönüllü ama bir o kadar da zoraki bir teslimiyetti. Başımı küçük bir açıyla eğip ellerime baktım. Avuç içimdeki çizgiler değişirken ellerimin üstünde şişen damarları gördüm. Uzun kollu bir hırka ve pantolon giydiğim için şanslıydım, aksi takdirde herkes vücudumdaki değişimi görebilirdi. Ben ellerime bakarken beklemekten sıkılan Ceza, Savcı'nın onun egosunda açtığı yarayı benimle kapatmak istercesine suratıma yumruğunu savurdu.

İnsanüstü bir reflekse hızla başımı kaldırıp bileğini yakaladım. Bıkkın bir ifadeyle ona bakarken sakinliğim herkesi hayrete düşürecek türdendi. "Yüzüme vurulmasından pek hoşlanmam," derken gözümü dahi kırpmadan Ceza'ya bakıyordum.

Buz gibi bir sesle ince parmaklarımın sardığı bileğini fazladan hiçbir güç uygulamadan sıkmaya başladım. Bunu yaparken onunla göz temasını bir an olsun kesmiyordum. "Aslına bakarsan," diyerek sırıttım. "Bana vurulmasından da hiç hoşlanmam," dedikten hemen sonra diz kapağının altındaki kemiğe tekme atarak dizlerinin üzerine düşmesine sebep oldum. Dizine attığım sıradan bir tekme bile kemiğin kırılma sesini duymamı sağlamıştı. Karşımda diz çöküp kırılan kemiği yüzünden böğürerek bağırırken hâlâ bileğini avuçlarımda tutuyordum.

Tam karşımda diz çökmüş pozisyondaydı ve ısrarla bileğini tutuyordum. O kadar sakindim ki etrafımdaki herkes şaşkınlık içinde bana ve karşımda diz çöktürdüğüm deve bakarken ben fazla soğukkanlıydım. Ceza kalkmaya yeltenince tırnaklarımı bileğine geçirdim. Bakışlarımı ellerime çevirdiğimde tırnaklarımda kan vardı. Avucuma sığmayan bileğini hiç zorlanmadan bir anda çevirdiğimde kırılan kemiğin çıkardığı sesle dudaklarım yana doğru kıvrıldı. Cezanın acı dolu kükreyişi kalabalığın hayret nidalarına karışmaya başlamıştı. Bense fazla sakin, fazla acımasız ve fazla profesyoneldim.

Kendimden iki katı iri bir adamın önce ayak kemiğini, sonra da bileğini kırarken çok rahattım. Sanki cılız bir dalı kırar gibi bunu kolaylıkla yapmıştım. Ceza'nın acıdan dolu kükremesi kulaklarımı sağır etmeye başladığı için, "Kes şunu," dedim sakince. "Henüz başlamadım bile. Benimle yalnız kalmak için çok heyecanlıydın, değil mi?" İçimdeki vahşi duyguların heyecanıyla dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "İstediğin oldu."

Ayağımı kaldırıp yüzüne tekme atarak onu sırtüstü yere düşürdüm. Ona doğru yürürken avına yaklaşmakta olan bir yırtıcı gibi yavaş ve sinsiydim. Benden kaçmasını istiyordum çünkü onu yakaladığımda yapacaklarım beni daha çok tatmin ederdi. Ceza yerde bileğini ve kırılan dizini tutarak çırpınırken ayağımı kaldırıp boğazına bastırdım. Gırtlağına baskı uygulayarak nefesini kesmiştim. "Ben kimim, biliyor musun?" Üzerine eğildiğimde ayağımın altında çırpınıyordu.

Nefes alamadığı her saniye yüzü kızarıp şişiyor, gözleri kocaman açılıyordu. Yuvalarından fırlayacakmış gibi irice açılan gözlerine sırıtarak baktım. "Karanlık."

Ayağımın altında can çekişirken fısıltımı duyduğunu sanmıyordum. "Peki, beni nasıl alt edeceğini de söylememi ister misin?" Ayağımı boğazına biraz daha bastırdım. "Adımı söyle. Elzem değil, Oyunbaz değil, bir fâni hiç değil. Adımı söyle, durayım." Neden bahsettiğimi zerre kadar anlayacak durumda değildi.

Üzerine biraz daha eğilip nefessizlikten bir balon gibi şişen yüzüne baktım. "Yirmi dört yıldan sonra onu benden yardım isteyecek kadar zorladınız." Sırf bunun için bile sefil suratını paramparça edip burayı onun kanıyla yıkayabilirdim.

"Ona yapacaklarım sana yapmak istediklerimden daha az acı verici değil. Sadece bunun için bile ucuz hayatına son verebilirim!" Neden bahsettiğimi anlamayan sefile bakarken dişlerimi sıktım. "Canını bağışlamamın tek nedeni onun için işleri daha fazla zorlaştırmamak!" O kızın tek başına mücadele ettiği şeyin ne kadar zor olduğunu bu ahmak insanlar bilemezdi!

Havalı finalleri seven bir kadın olduğu için geri kalan kısmı ona bıraktım. "Gerisi sende, Güzel," diye mırıldandım. Bunu benden başka kimse duymamıştı. Hatta ayağımın altındaki şu ahmak bile. Ağzından köpüklü salyalar çıkarıp nefes almak için çırpınırken beni duyacak durumda değildi. Derin bir nefes alarak geldiğim yere geri dönmeye başladım. "Şimdilik hoşça kal." Sinirden güldüm. "Bu gece bir kez daha buluşacağız."

Her buluşmamız onun için fazla acı vericiydi.

İrkilerek gözlerimi açtığımda Ceza'yı ayaklarımın altında can çekişirken görmenin şokuyla az kalsın yerimden sıçrayacaktım. Neyse ki son anda kendime hâkim olabildim. Tekrar uyandığımda buna benzer bir şeyle karşılaşacağımı bildiğimden şoku üzerimde çok hızlı atmıştım. Uykuya dalmadan önce kendimi buna hazırladığımdan gördüklerimin etkisinden saniyeler içinde çıkmıştım. Karanlığın benim yerime Ceza'nın icabına bakacağını bildiğim için bu manzara sandığım kadar beni ürkütmemişti.

Başımı kaldırdığımda etrafımdaki herkes şoke olmuş bir hâlde bana bakıyordu. Bunu benim yaptığımı düşündükleri için dehşete kapılmışlardı. Gülmemeye çalıştım. Bunu ben yapmışım gibi davranmak benim için zor değildi. Sonuçta karanlıkla yaptığım anlaşmayı bizim dışımızda kimse bilmiyordu. Kapanışı benim yapmama izin verdiği için ona teşekkür etmeliydim. Bu anlaşmanın sonucunda bana yapacaklarını hatırlayınca teşekkürü hızlıca aklımdan çıkardım.

Ayvaz'ın afallamış gözleriyle bakışlarım buluştuğunda dudaklarım ruhsuzca kıvrıldı. Gözlerinin içine baktım, bileğimdeki mendili çözerek havaya kaldırdım. "Zaferinizi kutlarım, lordum."

Parmaklarımı açtığımda mendil havada süzülerek yere düştü. Ayağımı Ceza'nın boğazından çektim. "Bu da benden size küçük bir hediye." Yerde can çekişen generalini gösterdim. "Galibiyetinizin şerefine sağ kolunuzun hayatını size bağışlıyorum." Saçlarımdaki tokayı çıkardıktan sonra saçlarımı savurarak, "İyi geceler, lordum," dedim ona sinir krizleri geçirterek. Omuzlarım dik bir şekilde arenadan indiğimde yenilgim bile ayrı bir zarafeti içinde barındırıyordu.

Mendili yere atmamı çok istiyordu, değil mi? Bunu yaparsam kazanacaktı. İyi ya, ben de en iyi adamını önümde diz çöktürüp kazandığımı herkesin gözüne sokarak kaybetmiştim. Kazanırsam onlar beni öldürecekti, kaybettiğimde ise karanlık. Alın size Elzem Akay usulü zafer içinde yenilgi! Tabii, bunu yardım almadan yapamazdım ama şimdi bunu düşünmek istemiyordum.

Başta Itır olmak üzere herkesin şaşkın bakışları eşliğinden kalabalıktan sıyrıldım. Sırtımda herkesin bakışlarını hissettiğim için bir an bile gardımı düşürmeden dimdik bir şekilde akademiye doğru yürüdüm. "Onlar kim ki beni köşeye sıkıştıracak," diye homurdandım. "Sonuçları ağır olsa da her zaman bir seçeneğim olur benim." Tanrım, Koruyucuların liderini herkesin gözlerinin önünde küçük düşürmüştüm.

Generalini karşımda diz çöktürüp canını bağışlayarak Ayvaz'ı aşağılamıştım. Bu yaptığımı yanıma bırakacak birine benzemiyordu. Neyse, bunu da zamanı geldiğinde düşünürdüm artık. Şu an için tek düşündüğüm kulübeme gidip Itır ve kızların müsabakası başlamadan cezamı çekmekti. Umarım onların sırası hemen gelmezdi. Oradan ayrılmasaydım karanlık beni herkesin içinde kuşatıp canımı yakabilirdi.

Cezalar konusunda hiçbir zaman yalnız kalmamı beklememişti. Zayıf düştüğüm her an ortaya çıkardı. Böyle anlarda bendeki tersliği kimse anlamasın diye hemen yalnız kalacağım bir yerlere saklanıyordum.

Etrafımdaki ışığın titremesiyle yolda olduğunu anlayıp yalnız kalacağım bir yerlere kaçıyordum. Birilerinden yardım istediğimde veya hata yaptığımda beni cezalandırmak için mutlaka benim için gelirdi. Akademiye doğru yürürken yanından geçtiğim her kandil asılı olduğu direklerde titreşince acı içinde inledim. "En korkuncu yeni başlıyor." Bu gece tam olarak kaybetmediğim için cezam da o kadar büyük olmamalıydı, değil mi? Lanet olsun, hiçbir koşulda ondan yardım istememeliydim.

Yemin ederim ki canıma tak etmişti artık. O kadar çok şeyle uğraşıyordum ki kibirli diktatör diye yargıladıkları bu kadının kendi içinde verdiği savaşı kimse görmüyordu. Kandillerden birinin patlamasıyla koşmaya başladım. "Bir gecede iki ziyaret... Haksızlık!" Yarışlar başlamadan önce Savcı'nın yanında zaten bir kez bana saldırmaya kalkışmıştı.

Eğer kendi cezamı verip kolumu kesmeseydim onu durduramazdım. Savcı'ya yakalanmamak için kendi kanımı dökmek zorunda kalmıştım çünkü karanlığı durduran tek şey buydu. Bir hata yapıyorsam bunun karşılığında cezalandırılmalıydım. Ben yapmazsam o yapardı. "Az önce herkese hava atmak kolaydı tabii, şimdi yiyorsa buna da kafa tut!" Her şey tersine dönmüşken birazdan olacakları kestiremiyordum. Işık! Bana ulaşmadan ışığa çıkmazsam her şey biterdi!

Aydınlık bir yere geçmeden, o yapmadan kendi kanımı dökmeliydim. İçim acıdı. Kendi kanımı döksem bile bu gece onu durduramazdım çünkü daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmış ve ondan yardım isteyecek kadar âciz duruma düşmüştüm. Karşılığında damarlarımdaki tüm kanı akıtıp kurutsam bile bana gelmesini engelleyemezdim. "Yıllardır bir defolup gitmedi!"

Arka bahçeden çıkıp duvarın köşesini döndüğüm gibi akademinin ön kapısına varmıştım. Koşarak kuzey kapısından geçerek telaş içinde kulübemi bulmaya çalıştım ancak zamanında yetişebileceğimden emin değildim. Sadece iki dakika içinde âdeta ışık hızıyla ilerleyerek kulübemin kapısının önünde durdum. Anahtarı cebimden çıkarıp kilidi

açmaya çalıştım fakat ellerim o kadar titriyordu ki bir türlü anahtarı yerine sokamıyordum.

Gergindim, paniklemiş durumdaydım ve korkuyordum. "Ha-hadi... Lütfen açıl." Hıçkırıklarımı engelleyemiyordum. Anahtarı kilit deliğine yerleştirememek beni deli ediyordu. Soluk soluğa durup sakinleşmeye çalıştım. Fazla zamanım kalmamıştı.

Yaklaşan tehlikeyi hissedince, "Hadi artık!" diye bağırıp bir türlü açamadığım kapıya vurdum. Benim için geliyordu.

Ellerim o kadar çok titriyordu ki kapıyı açmak şöyle dursun, anahtarı tutmakta zorlanıyordum. Etraftaki tüm kulübelerin ışıklarını söndürerek bana geliyordu fakat ben bir türlü içeri giremiyordum. Kesik kesik hıçkırıyordum ancak gözlerimden tek bir damla yaş bile dökülmüyordu. Aldığım hızlı soluklar havaya karışırken son ana kadar denemeyi hiç bırakmadım. İçeri girdiğimde de değişen bir şey olmayacaktı ama o zaman bunu herkesin görebileceği bir yerde yapmayacaktı. Bu yüzden kulübeye girmek istiyordum. Nabzımın atışını boğazımda hissettim.

Geriye sadece saniyelerim kalmıştı. "Açıl artık!"

Ciğerlerim soluksuz kalmıştı. Kalbim aşırı adrenalinden dolayı patlamak üzereydi. Bedenim öylesine titriyordu ki panikatağım saklandığı yerden çıkıp bana kötü bir sürpriz yapmanın planlarını kuruyordu. Kapıyı zorlayıp açmaya çalışırken korkudan dişlerimi sıktım. "Hadi, hadi, hadi!" Geriye sadece saniyelerim kalmışken bu kapı artık açılmalıydı! Son kulübenin ışığı da söndüğü anda açılan kapıyla kendimi içeri attım. Uzun uğraşlar sonucu karanlık kulübeme girmiştim. Asıl kâbusum yeni başlıyordu.

Bunu hak etmiyorum.

İnleyerek elimi boynumdaki pençe izlerine bastırırken acı o kadar yoğundu ki tam olarak bedenimin neresinin daha yaralı olduğunu kestiremiyordum. Çenem titrerken ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ge-geçti." O kadar çok titriyordum ki vücudumun her noktası yoğun acılar karşısında sarsılıyordu. Açık bir yaraya tuz basmışlar gibi canım yanıyordu.

Çektiğim ızdırabın simgesi olan hıçkırık dudaklarımdan dökülürken ağlamamak için başımı yukarı kaldırdım. "Şşş... Geçti, Elzem." Kendimi avutmaya çalışarak karanlık gökyüzüne baktım. Kulübemin içi kendi kanımla yıkandığı için orada durmak istememiştim. Güçlükle yaktığım kandili alarak âdeta sürünürcesine yaralı bedenimi dışarı atmıştım. Kimse kulübeyi o hâlde görmesin diye kapıyı peşimden kapatırken bile çok zorlanmıştım. Ayakta durmakta güçlük çektiğim için kapının eşiğine yığılmıştım.

Kimsecikler görmesin diye saçlarımı önüne çekerek boynumdaki pençe izlerini gizlemiştim. Karnımdaki morlukları hırkam gizliyordu. Hırkamdaki kanları gizleyen şey ise karnıma çektiğim dizlerimdi. Burnumdan akan kanları elimin tersiyle silsem de alnımdaki ve yanağımdaki morlukları gizleyeceğim bir şey yoktu. Bana ışık olan kandilin cılız ışığı korkularımı yatıştırıyordu ama beni karanlıktan koruyamıyordu. Yara bere içinde gökyüzüne bakıp rahatlamak için şarkımı söylüyordum. İyi bir gece geçirdiğim pek söylenemezdi.

"On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava nemli gözyaşı, dışarıda hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı içinde bir çocuk." Etimdeki sinirler bile acıyordu.

Göz pınarlarımı zorlayan gözyaşlarının sızısıyla kendime hâkim olmaya çalışıyordum. "On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava puslu çaresizlik, dışarıda bir canavar ve canavarın yanında yardım çığlıkları atan bir çocuk." Canımı yakarken bana hiç acımıyordu. Ben bile kendime acıyordum ama o, acımıyordu.

"On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava ihanet karanlığı, dışarıda ihanet ve ihanetin içinde bir çocuk." Bunu bana yapanın kim olduğunu bilmemek beni kahrediyordu.

"On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava umutsuzluk, dışarıda soğuk bir kahkaha ve yolunu kaybetmiş bir çocuk." Bu şarkının her bir kelimesinde koskoca bir mazi vardı.

"On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava ısısız yenilgi, dışarıda ölüm ve ölümün pençesinde bir çocuk," diyerek iç çektim.

"Bir fâniye göre fazla ürkütücü bir şarkı, değil mi?" Savcı'nın sesini duyunca sıçrayarak ona doğru döndüm. Elimi kalbime bastırdım, karanlığın içinden çıkan adam bana doğru yürüdükçe gerginliğim arttı.

Karnımı iyice dizlerime yaslayıp hırkamın ön kısmını gizlemeye çalıştım. Hırkamın önü kustuğum kanlarla kirlenmişti.

Yüzümdeki yaraları gizlemek için saçlarımı biraz daha yüzüme çektim ama görse bile sorun olmazdı. Beni arenada bırakıp gittiği için orada olanları görmemişti. Bu yüzden Ceza'nın yüzümü bu hâle getirdiğini düşünecekti. Omzumun üzerinde duran pelerin sırtımdaki pençe izlerini şimdilik gizliyordu. Ellerimi dizlerime sararak oturduğum kapı eşiğinde küçüldükçe küçüldüm. Pençe izlerini gizlememin başka bir yolu yoktu. "Burada ne işiniz var, Savcı Bey?" dediğimde sesimi olabildiğince acısız ve normal çıkarmaya çalışıyordum.

Üzerindeki kanlı kıyafetlerden kurtulup siyah bir gömlek ve pantolon giymişti. Hava çok soğuktu ama kalın ceketi onu sıcak tutuyordu. Yeni banyo yaptığını gösteren nemli saçları kışın soğuğunda neden böyle dışarı çıktığını sorgulatıyordu. Benim attığım yumruğu saymazsak çenesinin altında ve şakağında küçük bir yara vardı. Dövüş esnasında en büyük yaraları yüzüne değil de vücudunun farklı yerlerine alacak kadar şanslıydı. Ciddi yaraların hepsini kıyafetlerinin kapattığı yerlere aldığını biliyordum. Attığı her adımla dağılmış hâlimi daha iyi gördüğü için yanıma otururken ruhundaki öfkeyi soludum.

Hâlimi gördükçe ruhunda artan siniri ustaca gizleyecek kadar tepkisizdi. Beni bu hâlde görmek onu daha fazla kızdırıyor olmalıydı ki gözleri karanlık gökyüzündeydi. Yanıma oturup tıpkı benim gibi gökyüzüne bakmaya başladı. "Kazandığını söylediler. Bu nasıl oldu?" Yarına her şeyi öğrenirdi ama en azından bu gece sorularını savuşturabilirdim.

"Tüm kemiklerim sızladığına göre kolay olduğunu söyleyemem." Yıldızları izlerken yarın öğreneceği şeyler için küçük bir zemin hazırlamaya çalıştım. "Ceza'yı alt etmek için hile yapmak zorunda kaldım."

"Hmm," diyen mırıltısını duydum. "Ne tür bir hile?"

"Yardım aldım."

"Kimden?"

"Adını lanetleyen kardeşinizden," diyerek ona yalan söyledim. Gidip bunu doğrudan kardeşine soracak değildi ama her ihtimale karşı gereken önlemi almayı düşünüyordum. Gediz ile konuşup yalanımı tasdiklemesini isteyebilirdim.

"Kardeşiniz bana acımış olmalı ki liderlere belli etmeden Ceza'nın hayati fonksiyonlarını uyuşturmaya başladı. Bunu fark ettiğim an saldırıya geçtim. Attığım zayıf yumruklar Ceza'da büyük bir acı bırakıyordu ama aslında bunu yapan ben değildim. Kardeşiniz hareketlerimi takip ettiği için ben yumruk attıkça Ceza'ya yoğun bir acı veriyordu ve böylece herkes bunu yapanın benim yumruklarım olduğunu düşündü." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Itır onu zehirlediğinde kardeşinizin hayatını kurtarmıştım. Sanırım bana olan borcunu ödemek istedi." Ceza'yı nasıl yendiğimi anlamasın diye ona sunacağım en mantıklı yalan buydu.

Aklına başka bir ihtimal gelmemiş olmalıydı ki söylediklerime ikna olmuştu. Bir şeylerden şüpheleniyorsa bile bunu şu an için anlamam mümkün değildi. Aramızda uzun bir sessizlik oluştuğunda ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım. Yalanıma inanıp inanmadığını bilmek istiyordum. Sessizlik içinde bir şeyler söylemesini beklerken şifacı bedenim kendisini hızla iyileştirmeye başlamıştı. Yaralarımın bana verdiği acılar artık daha katlanır bir hâle gelmişti.

Sabaha vücudumun, kendini yenileyip yüzümdeki morluklar da dâhil olmak üzere bedenimdeki tüm pençe izlerinden kurtulacağına emindim. Şifacı bir Oyunbaz olmanın böyle artıları vardı. Artık o kadar çok acımıyordu. Her ikimiz de kara bulutların kasvetini izlerken bu süreçte birbirimize hiç bakmamıştık. Yan yana oturmuş öylesine boş boş karanlığa bakıyorduk fakat sessizliği yine ilk bozan o olmuştu. Bana kalsa sabaha kadar susardım. "Nasıl hissediyorsun?"

Bunun cevabını almak için ne denli sabırsızlandığını kıvranan ruhundan anlayabiliyorum. O bu kadar yakınımdayken ruhunu tüm çıplaklığıyla solumam daha kolaydı. Benim için endişeleniyordu. Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. "Adamakıllı dayak yemiş gibi. Peki ya siz?" Aslında onun da benden farklı bir yanı yoktu.

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştim." Ciddi olamazdı. Ruhunu soluyunca karşılaştığım keyifli duygularla gözlerim büyüdü. Ciddiydi! Arenada benimle aynı takımda olup klanına karşı mücadele etmek onu gerçekten eğlendirmişti.

«Kaybettiğimizin farkında mısınız?" Aslında her şekilde kazandığımız için onlar kaybettiğimizi sanıyordu. Onca şeyden sonra kaybettim diyemezdim.

İtiraz edercesine, "Hayır," dedi tok bir sesle. "Kaybetmedik. Onların kazanmasına izin verdik."

Haklıydı çünkü klan lideri Ayvaz kaybetmemiz için elinden geleni yapmaktan çekinmemişti. Kazanacağımız bir mücadeleyi kaybetmemiz için bizi zorlamıştı. Zaten bu yüzden ona bir ders vererek o arenadan çıkmıştım. Finalde yaptıklarım onun için bir utanç kaynağı olmalıydı çünkü onu herkesin içinde küçük düşürmüştüm. Hem de tüm liderlerin gözleri önünde bunu yapmıştım.

"Yarışma konusunda bu kadar cömert olmayı bırakmalıyız belki de." Gökyüzüne bakmayı bırakıp ona döndüm ve ona yüzümdeki morlukları gösterdim. "Hem de acilen." Bir daha zor kaybederim artık. Birilerinden yardım istemeye gelince... Asla!

Yüzüme baktığında patlayan dudağımı görmek çenesinin kasılmasına neden olmuştu. Yanağımdaki morlukları ve yarılan kaşımı görünce dişlerini kırmak istercesine sıktı. Ceza'nın yaptığını düşündüğü yaralara büyük bir öfkeyle bakıyordu. Gözlerinin renginin kısa bir an kehribar sarısına dönüşmesi sertçe yutkunmama neden oldu. Neyse ki bu çok kısa sürmüştü. Kendini sakinleştirmek için derin derin nefesler alınca gözleri eski rengine büründü.

İçinde büyüyen öfke beni endişelendirmeye başlamıştı. Kalbim kasıldı. Beni düşündüğümden daha fazla umursuyordu. Onu sakinleştirmek için gülmeye çalışarak, "Yoksa morluklar bana yakışmamış mı?" diyerek alay ettim. Aklını Ceza'dan uzaklaştırmaya çalışıyordum çünkü ruhundaki katliamı solumak beni endişelendiriyordu.

Sözlerim sinirlerini yumuşatmak yerine onu daha çok gerdi. Gözleri durmaksızın yüzümdeki yaralardan dolaşırken, "Yakışmamış," dedi buz gibi bir sesle. "Şu anda yüzünde gördüğüm hiçbir şey sana yakışmamış." Haddinden fazla ciddiydi.

Güldüm. "Oysaki sizde de fena durmuyor." Müsabaka esnasında kazayla vurduğum dudağını işaret ettim. Dudağını patlatmıştım. "Kim yapmışsa ona teşekkür etmeliyim. Ah, bir dakika... O yumruğun sahibi bendim, değil mi?"

Bu sefer işe yaradı. Sözlerim suratındaki ciddiyeti keskin bir bıçak gibi yarınca belli belirsiz güldü. "En eğlenceli kısmı buydu." Panik hâlde ona vurmam onu çok eğlendirmişti.

"Gidip kızların ne durumda olduğuna bakmalıyım." Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ama adım atacak gücüm yoktu. Bunu ondan gizlemek için elimden gelen tüm çabayı gösteriyordum. "Beni revire götürür müsünüz?" diye sorarken biraz çekingendim. Vücudumda yürüyecek gücü bulabilseydim bunu ondan asla istemezdim ama yürüyemeyecek kadar kötü durumdaydım. "Bu hâldeyken kardeşime yardım edemem. Önce revire gitmeliyim."

Cevabını beklerken ayakta durabilmek için kendimi zorluyordum. "Ruh formunda dolaşmama kızdığınızı biliyorum ama yaralı bir vücutla kızlara yardım edemem. Sizden isteğim bedenimi revire götürüp vücudumun etrafına bir koruma büyüsü yapmanız. Meliz akademideyken bedenimin güvende olması gerekiyor," dedikten sonra cevap vermesini beklemeden derin bir nefes alarak vücudumu terk ettim.

Ruhum süzülerek dışarı çıktığında yere düşmek üzere olan cansız bedenimi son anda tutmayı başarmıştı. Bedenimi kucağına alıp doğrulduğunda gözleri yine onaylamazcasına bana bakıyordu. Tam bir şey söyleyecekti ki, "Canım çok yanıyordu," diyerek merhametini uyandırmaya çalıştım. "Ceza'nın darbelerinden sonra vücudumda ağrımayan yer yoktu. Ruh formundayken acı hissetmiyorum."

Beni ruh formunda bir tek o gördüğü için kollarında bedenimi tutarken çatık kaşlarla ruhuma bakıyordu. "Bir süre ruh hâlinde olmak acılarımı dindirir. Böylece geri döndüğümde şifacı vücudum çoktan kendini iyileştirmiş olacağı için acı hissetmem."

Sözlerim fazla mantıklı olduğu için itiraza yer vermiyordu. Hiç istemese de burnundan sert bir nefes vererek önerimi kabul etmek zorunda kaldı. "Oraya gittiğinde sadece seyirci ol ve mümkünse hiçbir şeye müdahale etme," diyerek çatık kaşlarla beni uyardı.

"Bu gece bir kişinin bedenine daha girersen hoşuna gitmeyecek şeyler yapabilirim. Daha fazla kimsenin dikkatini çekecek bir şey yapma," demişti ki dikkatini çeken şeyle sertçe yutkundu. Kollarında uyuyan bedenimin açıkta kalan boynunu görünce kaskatı kesilmişti. Başım geriye düştüğü için boynumdaki derin pençe izleri görülüyordu.

Omuzları gerildi. "Bu da nedir?" Başını eğerek yakından baktığında yan yana duran dört keskin çizginin korkunç görüntüsüyle karşılaştı. Soluğum kesildi. Boynumu derin bir şekilde yaran dört pençe izini görmüştü.

Pençe izlerine baktıkça afalladı, sarsıldı hatta şoke oldu. Görmeyi beklemediği şeylere bakıyordu. "Bir erkek savaşta tırnakları yerine yumruklarını konuşturur." Başını kaldırdığında kaşları çatıktı. "Üstelik bunlar bir insana ait değil." Gözlerimin içine kanımı donduracak bir sertlikle baktı. "Boynundaki bu şeyler bir yaratığın pençe izlerine benziyor. Tırnak izleri deriyi çizer, pençe izleri ise deşer." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Boynun deşilmiş bir vaziyette."

İçimde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalışırken ona bakmak için kendimi zorladım. "Ceza denilen o dev pekâlâ derimi deşebilirdi çünkü insan olamayacak kadar iri." Yalan söylediğimi çok iyi bildiği için dişlerini sıkarak bana doğru bir adım attı. Bunu yaparken kollarında tuttuğu vücudumu korumak ister gibi göğsüne bastırdığının farkında değildi.

Söylediğim yalanın memnuniyetsizliği yüzünü kaplarken sıktığı dişlerinin gıcırtısını duydum. "Bunu sana kim yaptı?" Tersçe bana baktı. "Sakın Ceza olduğunu iddia etme çünkü bu pençe izleri ona ait olamaz!"

"Bunu bana değil, klanınızdaki o deve sorun," diyerek söylediğim yalanda ısrar ettim. Bana kolay kolay gerçeği itiraf ettiremezdi.

Sinirli bakışları beni ürkütse de geri adım atamazdım. "Size yalan söylemiyorum. Vücudumdaki her şey Ceza'nın eseri. O arenada olanları herkes gördü. Bana inanmıyorsanız istediğiniz kişiye sorabilirsiniz." Kahretsin, Ceza'nın bana dokunmasına gerek kalmadan yardım alarak onun işini bitirmiştim. Arenada olanları öğrendiğinde şu anda ona yalan söylediğimi anlayacaktı ama bu önemli değildi. Şu an için tek önceliğim bu konuşmayı en iyi şekilde atlatmaktı. Diğer sorunları zamanı gelince halledebilirdim.

Gözlerini kıstı. Son derece kararlı bir şekilde bana bakıyordu. "Bunun peşini bırakmayacağımı biliyorsun." Ona yalan söylediğimi çok iyi bildiği için sinirle bana bakıyordu. "Umarım yine söylediğin yalanlara her ikimizi de inandırmaya çalışmıyorsundur."

"İstediğiniz araştırmayı yapabilirsiniz." Ona sırtımı dönüp hızlı adımlarla akademiye yürümeye başladım. "Cevaplar bende yok."

Güneş doğmadan tüm cevapları kendi zihnimin içine gömüp en başta kendimden gizleyeceğim için benden öğreneceği bir şey olmayacaktı. Çünkü ne sorarsa sorsun neden bahsettiğini anlamayacaktım. Küçük sırrımı bunca zamandır nasıl koruduğumu sanıyordu? İnandırıcı cevaplar vermek için önce tüm gerçekleri unutmalıydım ve kendime bir şeyleri unutturmakta üstüme yoktu. Attığım her adımla bu gece kulübemde olanları çoktan unutmaya başladığımı bir bilseydi... Bazı şeyler sır olarak kalmalıydı.

Ruh formunda koşarak akademinin arka bahçesine geldim. Kışlaların yanında durduğumda kimse beni göremediği için insanların arasından geçtim. Özellikle kimseye çarpmamaya çalışıyordum çünkü bazen farkında olmadan birilerinin bedenine giriyordum. Bunun örnekleriyle daha önce karşılaşmıştım ve hiçbiri de iyi bir deneyim olmamıştı. İnsanlara değmemeye çalışarak en önlere yürüdüm. Yarışacak savaşçılar diğerlerinden ayrı bir yerde durduğu için onların yanına doğru ilerledim.

Doğa'nın birkaç adım uzağında durduğumda fazla gergindim. Şükürler olsun ki sıra kızlara daha yeni gelmişti. Zamanında geldiğime sevinmiştim. "Yarım saattir bu adam neyi bekliyor?" diyen Hafız beklemekten sıkılmış gibiydi. "Yıkımın kardeşleri içinde bir tek Dehliz'i anlayamıyorum." Hepsinin baktığı yere dönünce arenada karşı karşıya duran Mara ve Dehliz'i gördüm. Sıra ikisine gelmişti. Mara'yı korumak için geç kalmamıştım.

Hafız ile rakip oldukları için Aybars ikizini izlerken aynı zamanda Hafız'a cevap verdi. "Dehliz buradaki herkesten çok farklı." Aybars da birazdan o arenaya çıkacak savaşçılardan biri olduğu için diğer yarışmacıların yanında duruyordu. "Herkesin düşündüğünün aksine Dehliz bir korkak değil," dediğinde içli bakışları arenada hiç kıpırdamadan duran ikizinin üzerinde oyalanıyordu. "Diğer herkesten farklı olarak uğruna savaşacağı bir şey yok."

Hafız başını kaldırıp birazdan arenada kıyasıya kapışacağı Aybars'a baktı. "Karısına olanlardan sonra böyle birine dönüştüğü doğru mu?"

Aybars ona tıpatıp benzeyen ikizine bakarken başını salladı. "Karısını kaybettiğinden beri böyle birine dönüştü." Dehliz'in karşısında duran Mara'yı işaret etti. "Generalimizin rakibi bir kadın olduğu için bu kadar tepkisiz. Dehliz bir kadına karşı dövüşemeyecek kadar prensip sahibi. Bilge kızın beyaz mendili atıp pes etmesini bekliyor."

Aybars sıkıntıyla nefesini koyverdi. "Mara bunu yapmazsa korkarım ki Dehliz, Azınlıklar için bir utanç kaynağı olmayı göze alıp bileğindeki mendili yere atacak. Onu incitmemek için onurunu hiçe sayması babamın hoşuna gitmeyecektir." İkizi için endişeleniyordu. Benim tanıdığım Mara normalde ne onura ne de gurura önem verirdi ama o mendili yere atmayacağını biliyordum. Bunu onuru için değil, bin altın ödülünü almak için yapmayacaktı.

İkisi arenada karşı karşıya durmuş hâlde insanları haddinden fazla bekletmiş olmalılardı ki Mara esneyerek rakibine baktı. Karşısındaki adamın tehlikeli bir klanın generali olmasını umursamadan bıkkınca ona bakıyordu. "Artık başlayacak mısın?" Sıkılmış gibi yanaklarını havayla şişirerek nefesini bıraktı. "Anladık, sağır ve dilsizsin ama özürlü de olamazsın ya," dediğinde Dehliz'i aşağılamasına kaşlarımı çattım. Dehliz'i hiç tanımıyordum ama tek bir kılıç darbesiyle Mara'yı ikiye böleceğini anlamak zor değildi. Bunu yapmaktan kaçınan birine Mara'nın davranış şekli çok yanlıştı.

Mara haddini iyice aşarak elini kaldırıp şakağına iki kere hafifçe vurdu. "Zihinsel olarak da mı engellisin?" Onu küçük düşürdüğünün farkında mıydı? Dehliz sırf onu incitmemek için okları üzerine çekerek saldırıda bulunmuyordu. Böyle bir adamı rencide etmesini doğru bulmuyordum.

Beklemekten sıkılan Mara kaşlarını çatarak, "Pekâlâ, bu kadar yeterli. Ben başlıyorum!" dedi sabırsızca. Bu paragöz kızın ne kılıcı vardı ne de oku. Bu aptal savaşmak için hangi silahı seçmişti? Pelerininin cebinden bir deste kart çıkarıp havaya fırlatınca yere düşmeyen kartlar afallamama neden oldu. Kartların biri bile yere düşmemişti.

Tüm kartlar Mara'nın etrafında tıpkı bir hortum gibi dönüyordu. Benim dışımda kimse şaşırmadığına göre buradaki herkes bunun Bilgelere özgü bir saldırı şekli olduğunu zaten biliyordu. Kartların Mara'nın etrafında süratle dönmesi benim açımdan şaşılacak bir olaydı. Dehliz

bu görüntü karşısında bile tepkisizliğini koruyarak kılıcını kınından çıkarmamıştı. İfadesiz gözlerle sadece izliyordu. Mara etrafında dönen kartlardan birini sıçrayarak yakaladı.

İki parmağının arasına sıkıştırdığı kartın ön yüzüne bakınca dudakları usulca kıvrıldı. "Pentagon'un büyü zinciri." Bu sözlerle ne kastettiğini bilmiyordum ama en doğru kartı seçmiş gibi sesi keyifli çıkmıştı.

Gözleri maviden sarıya dönüşmeye başlayınca hemen harekete geçtim. Mara yeni büyü sözlerine başlamıştı ki koşarak arenaya atladım. Gözlerimi kapatıp Mara ile bütünleşmeyi dilediğim an ruhum buharlaşıp ona doğru süzüldü. Sadece saniyeler içinde onun bedenindeydim. Gözlerimi açtığım an etrafımda uçuşan tüm kartlar yere düştü. Sanırım onları havada tutan Mara'nın enerjisiydi ama ben onun bedenine girince Mara'nın ruhu uykuya dalmıştı. Elimde Mara'nın seçtiği o tuhaf kartla Dehliz'in karşısında öylece duruyordum. Herkes beni Mara sanıyordu.

Tüm klan liderleri buradayken yakalanmamak için çok dikkatli olmalıydım. Eğer kim olduğum ortaya çıkarsa herkes beden çalabilen bir Aykırı olduğumu anlardı. Elimde tuttuğum kartın üzerinde bir adam vardı. Zincirden bir kırbaç tutan adamın gözleri iki kara delikten oluşuyordu. Zincir vücuduna dolanmıştı. Yüzümü buruşturarak bu uğursuz kartı da yere attım. Kızların hiçbiri son tura kalmamalıydı çünkü son tur avdı. Av tam olarak neydi, bilmiyordum ama ördek avlayıp geri dönmeyeceklerine çok emindim.

Son tura kalmamaları için hepsinin bu turda elenmesi gerekiyordu. Dehliz ile göz göze geldiğimizde mavileri duygudan yoksun bir şekilde bana bakıyordu. Karşısındaki kişinin az önce onu aşağılayan kadın olduğunu düşünüyordu. Neyse ki sağır olduğu için Mara'nın söylediği o şeyleri duymamıştı. Ona tebessüm ettim. Ona doğru yürüyüp aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Başımı kaldırıp benden uzun olan adama baktım. "Kazanacağım hiçbir ödül bir generalin onurundan daha değerli değil."

Koruyucuların generalini herkesin içinde küçük düşürmüşken bunları söylemem çok komikti ama Ceza ve Dehliz'i aynı kefeye koyamazdım. Ceza'nın aksine Dehliz bir kadını incitmeye yanaşmamıştı. Konuşmak için dudaklarımı aralayıp, "Üzgünüm, lordum," dedim.

Mara'nın sesi kulaklarıma dolmuştu. Buna alışacağımı sanmıyordum ama alışmalıydım çünkü şu an için ben Mara'ydım.

Tüm mahcubiyetimle Dehliz'e bakıp, "Az önceki kabalığımı bağışlayın," dedim. Mara onu hiç hoş olmayan bir şekilde rencide etmişti.

Bileğimdeki beyaz mendili çözüp Dehliz'in ayaklarının önüne atarak onu şaşırttım. Sadece onu değil, buradaki herkesi şaşırtmıştım. "Bir Azınlık'a karşı hiç şansım yokken karşılık vermem aptallık olurdu." Ona içtenlikle tebessüm edip dizlerimi hafifçe bükerek selam verdiğimde onu gerçek anlamda afallattım.

Bu selamı ona Mara'nın verdiğini sanıyordu. Oysaki ona selam veren bu kadın kolay kolay kimsenin karşısında dizlerini bükmezdi. Bir tek saygımı kazananlara gerektiği gibi selam verirdim ve Mara'yı incitmeyerek Dehliz bu gece saygımı kazanmıştı. Karşısında dizlerimi kırarak hafifçe eğildiğimde boş bakan gözlerinde küçük bir duygu kırıntısı yakaladım. Mavilerinde mahcubiyetin getirdiği bir özür vardı.

Beni yanlış değerlendirdiğini düşünüyordu çünkü bu hareketimle takdirini kazanmıştım. Onun onurunu düşünerek sınırları zorlamadan beyaz mendili yere atmam bana karşı mahcup hissetmesine neden olmuştu. Aslında Mara'yı olması gerektiği gibi değerlendirmişti ve onun hakkında yanılmamıştı ama şimdi tam tersi düşünüyordu. Saygısını kazanan kişi bendim ama o bunu bilmediği için tüm bunları Mara'nın yaptığını sanıyordu.

Omzundaki kuzgun kanat çırparak etrafımda uçuşunca insanların bizi izlediğini umursamadan kıkırdayarak elimi Dehliz'in kuzgununa uzattım. "Buraya gel, sevimli şey." Evcil bir hayvan olmalıydı. Uzattığım elimin bileğine konunca içim sıcacık olmuştu. "Sen çok akıllı bir kuşsun."

Parmaklarım kuzgunun parlak siyah tüylerinin üzerinde gezinmeye başladığında hiç kıpırdamadan onu sevmeme izin verdi. Bu kadar uysal olmasına gülümseyerek başımı kaldırıp Dehliz'e baktım. "Bir adı var mı?"

Dehliz şaşkınlıkla bileğime konan kuşuna bakıyordu. Gözlerinde öylesine hayret verici bir ifade vardı ki sanki bu kuş ondan başka kimseyle yakınlık kurmuyormuş gibiydi. Bakışlarındaki garipliği anlayamadığım için ona bileğimdeki kuzgunu işaret ettim. "Bir adı var, değil mi?"

Sorumu tekrarladığımda fark ettiğim şeyle acı içinde inledim. "Üzgünüm." Beni duyamıyordu ve bana cevap veremezdi. Engelini unutarak karşımda normal biri varmış gibi onunla konuşmaya çalıştığımı daha yeni fark ediyordum.

O zaman mendili yere atarken diğer söylediklerimi de duymamıştı, değil mi? Tüm minneti sözlerime değil, yere attığım mendile olmalıydı. Kuzgunu ona doğru tuttuğumda kuş tekrar sahibinin omzuna doğru uçtu. Şimdi tekrar onun omzuna konmuştu. Ellerimi hareket ettirip, "Seninle tanışmak büyük bir onur, Dehliz," dedim işaret dilinde. Belki işaret dili biliyordur diye konuşma engelli bir öğrencim için öğrendiğim işaret dilini kullanmıştım.

Benim dünyamdaki işaret dili burada ne kadar işe yarıyordu, bilmiyordum ama şansımı denemek istemiştim. Bu da yeterli olmazsa diye konuşurken dudak okuma ihtimaline karşı dudaklarımı fazla yavaş kıpırdatmıştım. Kötü olduğum hiçbir konu olamazdı. Bana doğru yaklaştığında gözleri artık o kadar da boş bakmıyordu. Başta ailesi ve ikizi Aybars olmak üzere herkesi şaşırtarak bileğimi tuttu. Başını eğerek avucuma parmağıyla bir şeyler yazmaya başladı. Hiçbir harfi kaçırmamaya çalışarak parmağıyla avucuma yazdığı şeyleri okumaya çalıştım. Avucuma sürtünen parmakları yazmayı bitirince göz göze geldik. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Avucuma, "O onur bana ait, küçük hanım," yazmıştı. Dudak okuyabiliyordu.

Bileğimi bırakıp bir adım geriye çekildi. Gözlerimin içine bakarak yumruğunu sol göğsüne bastırıp önümde hafifçe eğilerek beni selamladı. Ben de dizlerimi tekrar kırarak selamını aldım. Doğrulduğumda Koruyucuların masasında oturan adamla göz göze gelince sertçe yutkundum. Savcı buradaydı! Kahretsin, masadaki eli yumruk olmuştu ve çenesini sıkarak bana bakıyordu. Acaba ne zamandır beni izliyordu? Ruhunda soluduğum devasa kıskançlığa karşı hazırlıklı olmadığım için iliklerime kadar titredim. Çatık kaşlarla Dehliz ile ikimize bakarken kim bilir aklından ne geçiyordu.

Beni abisinden kıskanmış olamazdı, değil mi?

Öz kardeş olmasalar da onlar aynı ailede büyüyen kardeşlerdi. Savcı'dan soluduğum kıskançlığın boyutu azımsanamazdı. Girdiğim her bedenin içindeki kişinin ben olduğumu hemen anlıyordu. Tıpkı şu

anda Mara'nın bedeninde olduğumu anladığı gibi. Dehliz'e karşı yaptıklarımı ve Dehliz'in bileğimi tutarak benimle konuşması hiç hoşuna gitmemiş gibi bakıyordu. Savcı'nın yakıcı bakışlarından kurtulmak için hemen ona sırtımı döndüm. Dehliz ile birbirimize karşılıklı selam verdikten sonra ikimiz de arenadan indik.

Bunu yaparken Bilgelerin lideri Revan'a hiç bakmıyordum. Altın için bile olsa savaşmak yerine mücadeleden geri çekilen Mara onda büyük bir hayal kırıklığı yaratmış olmalıydı. Aslında yaşadığı hayal kırıklığının mimarisi bendim ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kimse mücadeleden çekilmeme pek şaşırmamıştı çünkü melez bir fâninin korkup vazgeçmesi bekledikleri bir şeydi. Ancak Itır ve Doğa kocaman açtıkları gözleriyle bana bakıp duruyordu. Mara'nın çil çil altınları elinin tersiyle geri çevirmesini beklemiyorlardı.

Yarışmanın ödüllerinden biri olan bin altın için Mara'nın her şeyi yapacağını en iyi onlar biliyordu. Doğa konuşmak için kendini zorlayıp, "Itır," diyerek ona beni gösterdi. "Mara az önce altın ödülünden vazgeçip mendili yere mi attı yoksa bana mı öyle geliyor?"

En az onun kadar şaşkın olan Itır ruhsuzca güldü. "Belki de arada paragöz tarafını törpüleyip insan olabiliyordur." Bence bu dediklerine kendi de inanmıyordu çünkü burada bahsettikleri kişi Mara'ydı.

Dehliz'in ikizi Aybars ise başka bir konuda şaşkınlık yaşıyordu. "Dehliz'in sinir bozucu kuşu o kızın bileğine mi kondu?" Hafız ile konuşurken gözlerini kırpıştırıp açtı. "O lanet hayvan şu zamana kadar bir kere bile ona dokunmama izin vermedi." Kuzgun bana doğru uçunca Dehliz bu yüzden o kadar çok şaşırmıştı demek ki.

Şimdi Mara'nın bedenini odasına götürüp onu odaya kilitlemeliydim. Bu gece bana daha fazla sorun çıkarmasını istemiyordum. Sırasıyla bu gece kızların bedenine girip onlar için en güvenli şeyi yapacaktım. Evet, Mara'ya yaptığım şeyi onlar için de yapacaktım. Akademiye girip Mara'nın odasına çıkmak benim için çok kolay olmuştu. Asıl zor olan, birkaç odaya daha girip o odalardan birkaç şişe içki çalmamdı. Daha zor olansa bir şişe içkinin hepsini içmek için kendimi zorlamamdı. Bir şişeyi bitirdikten sonra yeterince sarhoş olduğuma kanaat getirip yatağa girdim.

Mara fazla içmekten sızarken onun bedenini terk edip odasından çıktım. Tekrar akademinin arka bahçesine gelmiştim. Mara yarın şiddetli bir baş ağrısıyla uyandığında büyük bir ihtimalle çok fazla soru soracaktı. O içkiler bu gece onu sorunsuz bir şekilde uyuttuğu sürece yarın olacaklarla ilgilenmiyordum. Tek amacım bu geceyi atlatmaktı. Yarın için birçok soru sorsa bile cevaplar için karşısında muhatap alacağı birini bulamayacaktı çünkü tüm bunlarda payım olduğunu bilmiyordu.

Mara'dan sonraki savaşçılar çoktan sırasını savuşturduğu için arenada Itır ile Meliz vardı. İkisi bir süredir mücadele ediyor olmalıydı ki Itır ter içinde kalmıştı. Yine Doğa'nın yanında durdum. Meliz ve Itır'ın kılıçları havada çarpışmıştı. Ölümüne dövüşen kardeşimi kalbim ellerimde izliyordum. "Bir iblise karşı hiç şansı yok." Hafız'ın mırıltıyla söyledikleri endişemi daha da büyütüyordu. En kötüsü de haklı olmasıydı. Itır öfkesini kontrol etmedikçe ona karşı bir şansı olamazdı ve Itır'ın öfke kontrolü hiç olmamıştı.

Kılıçları tekrar havada çarpıştı. Biz yarışmacılar arenanın hemen dışında durduğumuz için onların konuşmalarını duyuyorduk. Meliz onun gözlerinin içine bakarak sırıttı. "Berbat bir dövüşçüsün." Öfke kontrolü olmadığını çok iyi bildiği için onu kışkırtıyordu.

Kılıçları birbirinden ayrıldığı an Itır onun karnına tekme atarak Meliz'i kendisinden uzaklaştırdı. Meliz hiç beklemeden yeniden atağa geçti. Itır'a karşı o kadar hızlı ve çevik hareketlerde bulunuyordu ki Itır onun her bir darbesini ucu ucuna savuşturuyordu. Meliz de yılların deneyimi varken Itır uzun süre onun karşısında duramazdı. Bu kahrolası kadın kılıçta çok iyiydi. Ancak rakibinin bir iblis olmasına rağmen Itır da fena değildi. Araf'a geleli çok olmamıştı, yani aldığı dersler yeterli değildi. Fakat buna rağmen çok iyi idare ediyordu.

Daha da iyi olabilirdi ama yeterince odaklanamıyor gibiydi. En küçük şeyde dikkati dağılıyor, gözleri sürekli kalabalıkta oyalanıyordu. Yine başını çevirip arenanın dışına bakınca omuzları yenilgiyle çökmüştü. İçim öyle bir acıdı ki ne yapacağımı bilemedim. Itır beni arıyordu. Her konuda yanında olup ona desteğini sunan ablasını arıyordu. Bu yüzden dikkati bu kadar kolay dağılıyordu çünkü beni burada göremiyordu. Bir ruh olduğum için burada olduğumu bilmiyor ve bu da onu üzüyordu. Kafası benimle meşgulken rakibine odaklanamıyordu.

Onun dikkatsizliğinden faydalanan Meliz bu fırsatı en iyi şekilde kullandı. Sıktığı yumruğunu Itır'ın tam kalbinin üzerine geçirince Itır arkaya doğru savruldu. Nefesim kesilerek kardeşimin yere savrulmasını izledim. Onun göğsüne çarpan yumruk benim kalbimi deşmiş, nefesimi kesmişti. Elini kalbine bastırarak kalkınca gözleri yine kalabalığı taradı. Aradığını bulamamış olacaktı ki siyah gözleri dolduğu esnada yeni bir yumruğu çenesine yedi. Kahretsin, Itır beni arıyordu.

Beni görmedikçe müsabakaya konsantre olamazdı. Ablasının onun için burada olduğunu görmeliydi çünkü bana çok düşkündü. Onu yalnız bıraktığımı düşündüğü için odaklanamıyordu. "Buradayım, Itır," diye mırıldandım ama sesimi benim dışımda kimse duymadı. Dudaklarından süzülen kanlara içim acıyarak bakıp, "Yalnız değilsin," diye fısıldadım. "Zayıf tarafını bulup oradan saldır, güzelim." Çaresizliğim karşısında ağlamak istedim. "Düşündüğünden daha fazla sana yakınım, Itır."

Onları izlerken ikisinin hareketlerini analiz yaparak beynime kazıyordum. Meliz'in bir zayıflığı olmalıydı, olmak zorundaydı. Kılıcı elinde tutuşu ustacaydı, özellikle Itır'ın her darbesinde hiç ter dökmeden kolaylıkla kurtulması takdire şayandı. Önce kılıçla Itır'ı yoruyor, sonra da bulduğu boşluktan yararlanıp Itır'ın nefes dahi almasına izin vermeden tekme ve yumruklarla ona saldırıyordu. Kusursuz bir performans sergileyen bu kadında bir kusur bulmak mümkün değildi. Bekle, o da neydi? Sol eliyle mi kılıcı tutuyordu? Demek ki bu yılan solaktı.

Itır da iblis annesi gibi solaktı ama Itır'ın şöyle bir avantajı vardı ki solak olmasına rağmen tıpkı şu anda yaptığı gibi iki elini de çok iyi kullanabiliyordu. Itır sol eliyle kılıcı tutarken aynı zamanda sağ elini de çok iyi kullanıyordu. Peki, Meliz de aynısını yapabiliyor muydu? Itır nefes nefese geriye çekildiğinde Meliz kılıcı sağ eline aldı. Kolu yoruldukça kılıç iki eli arasında yer değiştiriyor olmalıydı. Itır onun sol koluna saldırmalıydı. Bakalım sağ elini ne kadar iyi kullanıyordu... İyi ama ruh formundayken bunu Itır'a nasıl söyleyecektim ki?

Itır beni görmedikçe kaybetmesi yakındı. Şu anda hayatı üzerine oynadığı için desteğime ihtiyacı vardı. İkisinden biri ölmedikçe ya da yenilgiyi kabullenip beyaz mendili yere atmadıkça bu müsabaka bitmeyecekti. Itır bir kez daha bulduğu boşlukta kalabalığa bakınca içim

sızladı. "Bedenim sana gösteremeyeceğim kadar kötü durumda." Burada olduğumu keşke bilseydi. "Beni hisset."

Kılıçlar bir kez daha havada çarpışınca Meliz'in dudakları sinsice kıvrıldı. "Boşuna bekleme, gelmeyecek," diyerek onun zaaflarıyla oynamaya başladı. "Sen burada ecel terleri döküp onu beklerken çok sevgili ablan gösterisini yaptı ve sıcak yatağında uyumaya gitti." Kardeşimi onun insafına bırakıp gider miyim sanıyordu? Hayır, bu asla yapmayacağım bir şeydi.

Itır'ın şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Elzem gelecek!" derken bundan zerre kadar şüphe duymuyordu. "O bana hep gelir!" Yapma... Bunu yapma. Ben olmasam da yeterince güçlüsün. Kendine güven ve ona gereken dersi ver. Meliz'in onu kışkırtmasına izin verirse her şey biterdi.

Meliz kahkaha attı. "Hani, nerede Elzem?" Kılıcını öyle bir savurdu ki Itır'ın kılıcı çınlama sesleri çıkararak elinden düştü. "O gelmeyecek! Seni kendi çıkarları için yanında tuttuğunu anlamayacak kadar aptalsın!" Elindeki kılıç havayı yararak Itır'ın karnını çapraz bir şekilde kesince soluğum kesildi. Onu yaralamıştı. Kendi kızının kanını akıtacak kadar ileri gitmişti.

Kardeşimin kanını dökmüştü.

Itır'ın acı dolu iniltisiyle dişlerimi sıktım. Karnından akan kanları görünce gözüm döndü. "Kimin kardeşine bulaştığın hakkında en ufak bir fikrin yok!" diye bağırdığımda ruhum histeri krizleriyle titremeye başladı.

Saç diplerimden başlayan bir ürperti tüylerimi diken diken ediyordu. Parmaklarımda oluşan karıncalanma tenime nüfuz ederken nefesim hızlanmıştı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her bir kalp atışıyla öfkemin boyutu had safhaya ulaşıyordu. Itır kanadıkça kan beynime sıçrıyordu. Tek bir damla kanına dünyayı yakacağım kardeşimi gözlerimin önünde yaralamıştı. Bunun bir bedeli olacaktı... Hem de çok ağır bir bedel!

Itır'ı böyle çaresizlik içinde görmek beynimdeki tüm şalterlerin atmasına neden olmuştu. O hâlâ benim yardımıma ihtiyaç duyan bir çocuktu. Kanayan karnını tutmuş, yardım istercesine beni arıyordu ve bu görüntü aklımı kaçırmama neden olacaktı. Onun yanında olmak

için buradaydım, acısına seyirci kalmak için değil. Henüz dokuz yaşındayken ve beni tek dünyası ilan etmişken buna daha fazla seyirci kalamazdım. Geçmiş zihnimde canlanırken yumruklarımı sıkarak Meliz'in elindeki kılıca bakıyordum. O kılıcın üzerinde kardeşimin kanı vardı.

"Bu berbat bir resim, Itır."

"Ama senin için yapmıştım."

"Beni önce dövüp daha sonra bana resim yapınca kendini affettirmiyorsun. Ayrıca bu ne böyle? Yuvarlak bir dairenin içinde bir kız çizerek aklınca beni esaretin altına aldığını mı gösteriyorsun?"

"Hayır, Elzem! O daire benim dünyam ve dünyamın içinde sadece sen varsın," dediğinde henüz dokuz yaşındaydı. Çipil çipil gözleriyle bana bakıp, *"Benim dünyamda sadece sen varsın çünkü sen benim tüm dünyamsın,"* demişti.

O günün başında beni dövmüştü. Ben onunla konuşmayı kesince akşam dudaklarını sarkıtarak odama gelmişti. Elinde beceriksizce çizdiği bir resim tutuyor, ıslak gözlerle bana bakıyordu. Benden nasıl özür dileyeceğini bilmediği için onun hayatındaki önemimi resimle göstermeye çalışmıştı. Hep olduğu gibi o gün bir kez daha bende açtığı tüm yaralara rağmen onu affetmiş ve sarıp sarmalamıştım. Her ne kadar ertesi gün beni yine dövecek bir şeyler bulmuş olsa da!

Itır'ın elleri kendini korumak istercesine kanlar akan karnındaydı. Gözleri ise yardım istercesine beni arıyordu. Neredeyse yarım saattir bir iblise karşı mücadele eden kız aslında buradaki çoğu kişiye göre çok iyi bir iş çıkarmıştı. Lakin yorulmuştu çünkü rakibi ona göre fazla iyi ve tecrübeliydi. Meliz kılıcının ucunu yere sürterek ona sinsice yaklaşırken Itır gözlerini yumdu. Ben yoktum ve o, annesine karşı kazanacağına dair tüm umutlarını kaybetmişti. Bu yüzden kaderine teslim olarak ölümü bekliyordu.

Yine ve yine koşarak arenaya atlarken buldum kendimi. Sanırım bunu, bu gece çok fazla yapacaktım. Meliz ona yaklaşmıştı ki hemen arkasına geçtim. Elimi uzatıp Meliz'in çıplak boynuna tırnaklarımı geçirdiğimde içimdeki açlık duygusunu özgür bıraktım. Ruhu parmaklarıma bulaştığında acı dolu iniltisini susturmak için boştaki kolumu boynuna doladım. Elimi ağzına bastırarak atacağı tüm çığlıkları susturmuştum. Çok dikkatli olmalıydım, kimse ne yaptığımı anlamamalıydı.

Başımı arkaya doğru çevirmeye kalkıştığı an Itır yerdeki kılıcı aldı ve ona doğru atılarak, "Cehenneme git!" diye bağırdı.

Kılıcın yarısı Meliz'in göğsüne saplanınca hemen ellerimi çekerek geriye çekildim. Her şeyi Itır yapmış gibi görünmeliydi. Kimse ona yardım ettiğimi anlamasın diye Meliz'in ruhuyla tam olarak beslenmeden ondan uzaklaşmıştım. Itır onu yere düşürüp üst üste kılıcı Meliz'in karnına saplayınca hemen ona sırtımı döndüm. Bu korkunç vahşeti görmek istediğimden emin değildim. Kısa bir anlığına Meliz'in dikkatini dağıtmamı avantaja çevirmesi iyi bir şeydi. Eğer Itır bunu yapmasaydı onu Meliz'den korumak için ben yapmak zorunda kalacaktım.

Kendimi deşifre etme pahasına Meliz'in ruhunu sömürüp onu kardeşimden uzak tutmak ihtimallerimin arasındaydı. Neyse ki buna gerek kalmadan Itır çok hızlı düşünüp harekete geçmişti. Meliz'in cansız bedeni yerde kanlar içinde kalınca tüm Tenebrisler ayağa kalkıp küçük savaşçılarını alkışladı. Ona tezahürat etmeye başlamışlardı. "Yardımım olmasaydı zor kazanırdı," diye homurdandım ama kimse beni duymadı. "Ona buna koşturmaktan canım çıktı." Başarının hepsini Itır sahiplenebilirdi. İyi olduğu sürece bunu sorun etmiyordum.

O iblisin bedeni daha önce de benim tarafımdan öldürüldüğü için ondan kurtulduğumuzu düşünmek aptallık olurdu. Yakında yeni bir bedenle karşıma çıkacağına emindim. Itır'ın Tenebris arkadaşları koşarak onun yanına gelmişti. Her biri onu kutlamış, sonra da revire giderken ona eşlik etmişti. Rahat bir nefes aldım, şimdilik Itır da güvendeydi. Geriye bir tek Doğa kalmıştı. Onu da güvence altına aldığımda buradaki işim bitmiş olacaktı. Bu gece benim için gerçekten çok zorlu geçiyordu.

Bir Aykırı olduğum için kimse ruh formunda olduğumu görmüyordu. Bir kişi dışında... Üzerimdeki delici bakışların sahibini hissetsem bile ona doğru dönmedim. Savcı bana kızgındı çünkü beni uyardığı hâlde önce Mara'nın bedenine girmiş, sonra da Meliz'in dikkatini dağıtıp Itır'a zaman kazandırmıştım. Tüm bunlar kendimi riske attığım şeylerdi. Yakalanırsam bana ne yapacaklarını çok iyi bildiği için Savcı fazla gergindi. En az benim kadar... Kendimi ele verecek bir şey yapmadan bu gecenin son bulmasını istiyordu.

Tanık olduğu şeyler Savcı'yı delirtmek için yeterliydi. Yarışmanın geri kalanını bir köşede sessizlik içinde izlemiştim. Sırası gelen herkes arenaya çıkıyordu. Beni korkutan bir diğer müsabaka Hafız ve Aybars arasında olandı. Her ikisi de o kadar iyi dövüşmüştü ki... Asil arkadaşı için endişelenirken Gediz ikisi için de endişelenmişti. Arenada kozlarını paylaşanlardan biri en yakın arkadaşıydı, diğeri de abisi. Bu yüzden Gediz taraf tutamamıştı. Aybars kazanınca Asil ve Gediz rahat bir nefes almıştı çünkü Hafız ölmek yerine yenilgiyi kabul etmişti.

Hiç istemese de beyaz mendili yere atmak zorunda kalmıştı. Dövüş konusunda Aybars ondan daha iyiydi. Asıl endişelenmem gereken müsabaka başlamak üzereydi çünkü sıra Asil ve Doğa'ya gelmişti. Asil ve Doğa ringe çıkarken tüm Tenebrislerin Asil'in adını haykırması onu mutlu etmiyordu çünkü rakibi Doğa'ydı. Her ikisi de karşı karşıya durduğunda Asil derin bir nefes alarak Doğa'ya baktı. Onu izleyen halkı umurunda değildi. Onu asıl endişelendiren kişi klan lideri babasıydı.

Asil eğer beyaz mendili atıp Doğa'ya yenilirse ona olan duygularını babası anlardı. İkisi hakkındaki söylentiler çoktan babasının kulağına ulaşmış olmalıydı. Abraham oğlunun bir Işıktan Gelen'e tutulduğunu kendi gözleriyle görürse rahat durmazdı. Buna göz yumacak birine benzemiyordu. Anladığım kadarıyla Asil'in iki abisi işe yaramaz alkoliğin tekiydi. Abraham büyük oğullarını değil Asil'i vârisi olarak görüyor olmalıydı. Ondan sonra yerine geçecek olan oğlunun Lux klanından biriyle olmasına izin vermezdi.

Burada melezlerle olan birliktelikleri onaylamıyorlardı. Hepsi de kendi safkanını kendi gibi olanlarla paylaşmayı doğru buluyordu. Bir melezle yapılan birliktelikte doğan çocuklar iki farklı klana ait olacağı için buna şiddetle karşılardı. Bu yüzden Asil babasının Doğa'ya bir şey yapmasından çok korkuyordu. Abraham söylentilerin gerçeklik payı var mı diye ikisinin mücadelesini sabırsızlıkla beklediğini gizleyemiyordu.

Asil kısa bir an babasına bakınca o da benim gördüğüm şeyleri görmüş gibi sıkkın bir ifadeyle Doğa'ya döndü. "Mendili at, Günışığı," derken bakışlarıyla âdeta Doğa'ya yalvarıyordu. "Seni incitmek zorunda bırakma beni." Hâlâ ringin içinde olduğum için kalabalığın yoğun tezahüratlarına rağmen onu duymuştum.

Doğa inatçı bir tutumla başını iki yana salladı. "Hayır, atmayacağım." Bir kere inat etti ya, artık öldürseniz geri adım atmazdı. "Sürekli hor gördüğün klanımı bir kez daha senin karşında küçük düşürmeyeceğim." Asil ormandaki o yaşlı Işıktan Gelen'i bu kinci kızın gözleri önünde öldürmemeliydi.

Asil'in ela irisleri kızgınlıkla harlandı. "Bana karşı bir şansın yok!" Dişlerini sıkan adam, onun bu inadı karşısında çıldırıyordu. "Babam burada. Beni zorlamadan at şu mendili." İkisinin çok yakınında durduğum için aralarındaki konuşmayı sadece ben duyuyordum.

Doğa'yı bu müsabakadan nasıl vazgeçireceğini bilmediği için onun karşısında âdeta çırpınıyordu. Kılıcının üzerinde duran elini sıkarak, "İlla onur diyorsan sana söz, yalnız kaldığımız her fırsatta ben onurumu düşürürüm ayaklarının altına," dedi hisli bir sesle. "Ama gözünü seveyim, babamın karşısında zorlama beni." O kadar çaresizdi ki her konuda ondan zayıf birine yalvarıyordu. Kendini düşündüğü için değil, Doğa'nın zarar görmesinden korktuğu için ona yalvarıyordu. Çünkü mecbur kalırsa babasına Doğa'dan hoşlanmadığını kanıtlamak için ona zarar verebilirdi.

Mavi gözlerinden inatçılık akan Doğa omuzlarını dikleştirdi. "Başlayalım artık, Tenebris. Bu gece her şekilde de kaybetmeni sağlayacağım." Verdiği mesaj çok açıktı. Doğa'yı incitirse onu kaybederdi ama yapmazsa da Doğa'ya karşı kaybederdi.

Bu aptal kızın bir türlü anlamak istemediği şey, Asil'in ona yenilmek gibi bir lüksü olmadığıydı. Asil bunu yaptığı an Abraham'ın suikastçıları Doğa'nın peşine düşüp ondan kurtulmaya çalışırdı. Abraham oğlunun bir Işıktan Gelen'e gönlünü kaptırmasını kabul etmeyecekti. Asil için o kadar çok üzülüyordum ki mümkün olsa ona da yardım ederdim. Ancak Doğa'nın koruyucu kalkanı onun bedenine girmeme izin vermezdi. Doğa bir şekilde o kalkanla kendisini hep koruma altına alıyordu. Onun bedenine girmeye kalkışmak bile yoğun bir yıldırım akımına maruz kalmama sebep olabilirdi.

Asil bunun üstesinden tek başına gelmek zorundaydı.

Bölüm 3
Işık ve Karanlık

"Asla yan yana gelmeyecek, hiçbir koşulda ortak bir noktada buluşmayacak bazı insanlar vardı ve biz onlardan biriydik. Işığın olduğu yerde karanlık barınamazdı, karanlığın hüküm sürdüğü bir yerde de ışık var olmazdı. Bunu bilmesine rağmen ondaki fütursuz bir sevdaydı."

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Doğa

Asil ile arenaya çıktığımızda karşımda durmakta ne denli güçlük çektiğini görebiliyorum çünkü bu ölümüne bir müsabakaydı. İkimizden biri yenilgisini duyurmadıkça ve birimiz ölmedikçe son bulmayacaktı. Benimle bu ringde olmaktan hoşlanmadığını ve bana karşı mücadele etmek istemediğini görebiliyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O bir Tenebris'ti ve en çok Işıktan Gelenlerden nefret eden bir klana aitti. Yitik bir klandan gelmeme rağmen bu insanlar başından beri beni hiç rahat bırakmamıştı. Bugün bile aynı şeyi yapıyorlardı.

Halkımdan kimsenin burada olmamasına rağmen köleleri yaptıkları o iki Işıktan Gelen'i hedef olarak kullanmışlardı. Bir akademi dolusu Tenebris'le günlerimi geçiriyordum ve bana iğrentiyle bakmalarından sıkılmıştım. Asil belki onlar gibi bana tiksintiyle bakmıyordu ama bu onun da Lux halkından nefret ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu yüzden onun işini kolaylaştırmak için bugün o mendili yere atmayacaktım. Tüm o gürültücü Tenebrisleri sevindirip beyaz mendili sakladığım yerden çıkarmayacaktım. Sonuç ne olursa olsun bunu yapmayacaktım.

Kendim için seçtiğim silah mızraktı. Mızraklara karşı hep bir ilgim vardı ve hiçbir zaman bunun nedenini anlamamıştım. Ta ki buraya gelene kadar. Mızraklar halkımın silahıydı, Lux klanını temsil ediyordu. Kendim için en doğru silahı seçtiğimi biliyordum artık. Uzun süre birbirimize bakıp kimsenin dikkatini çekmek istemiyorduk. Bu yüzden bir an önce başlamalıydık. Ancak Asil ilk adımı atmak için pek istekli görünmüyordu.

Başlamamızı sabırsızlıkla bekleyen insanların konuşmalarını ikimiz de duyuyorduk. "Asil'in sorunu ne?" diyorlardı. "Şu Işıktan Gelen kıza fazla iltimas tanıyor."

"Bu gece çok garip davranıyor. Çoktan başlaması gerekiyordu."

"Şu sefil kıza karşı hiçbir saldırıda bulunmuyor. Neler dönüyor, bilmiyorum ama klanı huysuzlanmaya başladı."

"Abraham'ın gittikçe öfkelendiği de çok aşikâr. Eminim o da oğlunun ne yapmaya çalıştığını bilmiyordur." Buna benzer birçok fısıltı kulağımıza geliyordu lakin Asil ısrarla başlamak istemiyordu. Çok fazla dikkat çekiyorduk. Artık birimizin başlaması gerekiyordu.

Tüm Tenebrisler hâlâ neden Asil'in beni öldürmediğini sorguluyordu çünkü bunu yapmak onun için hiç zor değildi. Daha önce beni eğitmeye çalışmıştı ve ondan neler öğrendiğimi test etmek için güzel bir fırsatım vardı. Onun başlamayacağını anlayınca parmaklarımı avucumun içinde sıkarak ona vurmaya çalıştım. Asil için benim darbemden kurtulmak fazla kolaydı. Sadece iki adım arkaya atarak ilk hamlemi savuşturmuştu. Henüz dövüşmeyi bile bilmiyordum. Asil ile olan dövüş derslerinde yeterince öğrenecek kadar eğitim görmemiştim.

Israrla bana karşılık vermemesi beni kızdırmaya başlamıştı. "Şunu yapmayı kes!" Sinirlenmeye başlıyordum. "Bana karşılık vermeyecek kadar mı küçümsüyorsun beni?"

Kızgın gözlerle bana baktığında bakışları beni aptal olmakla suçlar gibiydi. "Yapamam, hatun!" diyerek bana tersçe baktı. "Sana karşılık veremem." Çoktan vazgeçmiş gibi bana sırtını dönmesiyle afalladım. Beni bırakıp arenadan çıkmak için yürüdü. Bana zarar vermektense kendi klanının önünde pasif duruma düşmeyi seçmişti.

Bir anda vücuduma saplanan yoğun acıyla inleyerek öne doğru büküldüğümde Asil hızla bana doğru döndü. Acıdan kasılan yüzümü görünce bunun bana kimin yaptığını görmek için hemen etrafına baktı. Biri bana acı veriyordu ve o bunu anlamıştı. Bunu yapan tek klan sadece Azınlıklardı. Onlardan başka kimse birine dokunmadan acı veremezdi. Canımı gerçek anlamda yakan bir acı değildi ama beni kıvrandırmak için yeterliydi. Asil'in gözleri can dostu Gediz'in üzerinde oyalanınca kızgınlıkla kaşlarını çattı. Bana acı veren kişi Gediz miydi?

Gediz'in ona verdiği mesaj çok açıktı. Şimdi arenadan çıkarsa Asil'in babası bana daha fazlasını yapacaktı. Gediz onu bana karşılık vermeye zorluyordu. Tüm bu baskıya daha fazla dayanamayan Asil kılıcını çekerek karşıma geçince Gediz bana acı vermeyi kesti. Beyaz mendili yere atıp onu bu sorundan kurtarmadığım için çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Silahını seç, ışığın kızı!" dediğinde artık ne olacaksa olsun der gibiydi.

Elimi göğsümden nefes nefese çekip silahların olduğu rafa doğru yürüdüm. Gediz'in bana yaşattığı o küçük çaplı acı bile soluğumu kestiği için çok hızlı nefes alıyordum. Buradaki her çeşit silaha bakarken bir köşede duran mızraklar gözüme ilişti. Mızraklara karşı yoğun bir ilgim vardı. İçgüdüsel olarak mızrakların olduğu yere doğru yürüyüp onlardan birini aldım. Asil'e doğru dönüp, "Başlayalım mı artık?" dedim sakince.

Elimdeki mızrağı herkesi afallatacak bir şekilde tek elimle döndürdüğümde buradakilerden şaşkın uğultular yükselmişti. Mızrağı tutuşum şaşırtıcı derecede ustacaydı. Sanki bunu kullanmak için doğmuştum. Mızraklar halkıma ait silahlardan biriydi, değil mi? Tenebrisler nasıl ki kılıçta usta savaşçılarsa Işıktan Gelenler de mızrak kullanmakta çok iyi olmalıydı çünkü sebebini anlayamadığım bir şekilde elimde tuttuğum mızrakla bütünleşmiş gibiydim. Sanki bu şeyi benden daha iyi kimse kullanamazmış gibi geliyordu.

Elzem'in aksine bazı şeyleri çok hızlı kabulleniyordum. Lanetimi çoktan uyandırmış bile olabilirdim çünkü buna direnmiyordum. Asil'in karşısında durduğumda olanlar çok daha ilginçti. Mücadeleye başladığımızda başta Asil olmak üzere herkesi şaşırtacak kadar mızrağı iyi kullanmaya başlamıştım. Bu en çok beni şaşırtıyordu çünkü bunu yapabildiğimi bile bilmiyordum. Sanki bu konuda doğuştan gelen bir yeteneğim vardı.

Asil'in kılıç darbelerini elimdeki mızrakla ustaca savuşturuyor, bir kılıç gibi mızrağı kullanıyor ve onunla bütünleşiyordum. Kılıç ve mızrak havada her çarpıştığında tiz sesler çıkarırken Asil bir türlü tam performansını göstermiyordu. Çoğunlukla savunmada kalıyordu ve o da dikkat çekmemek içindi. Arada beni incitmeyecek küçük ataklarda bulunuyordu ama hiçbir zaman fazla ileri gitmiyordu. Tek elimde

tuttuğum mızrağı kolumun altından çevirip sivri ucunu Asil'in boynuna doğru savurduğumda kılıcıyla hamlemi savuşturdu.

Bunu yaparken hiç zorlanmamıştı. Gözlerinin ardından karanlık bir parıltı geçti. Eğlenmeye başlamış gibiydi. "Çok iyi, Günışığı," diyerek beni desteklemesine inanamadım. Rakibimmiş gibi davranmıyordu!

Bana doğru bir adım atmadan önce, "Yüzünü koru," diyerek kılıcını bana doğru savurunca mızrağı kılıca siper ederek yüzümün kesilmesine engel oldum. Eğer zamanında beni uyarmasaydı belki bunu yapmak için geç kalabilirdim.

Hep savunmada kalması babasının gazabını üzerine çekeceği için saldırı sırası ondaydı. Seyircilerimize benden nefret ettiğini düşündürmek ister gibi çatık kaşları bir an bile olsun düzelmezken, "Bacaklar, Günışığı," diyerek sıradaki hamlesini bana söyledi ve hemen sonra bacaklarıma saldırdı. Kılıcını bacaklarıma doğru savurduğu an mızrağı dizlerimin önüne çekerek onu yine durdurmuştum. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "İşte böyle, güzel ışığım," diyerek kalbimi titretti. "Komutlara harfiyen uy."

Ondan nefret etmeme izin vermiyordu.

Arenada sadece ikimiz olduğumuz için kısık sesle olan konuşmalarımızı bizden başka kimse duymuyordu. Asil bir anda ölümcül bir müsabakayı bir eğitime çevirmişti. Geceleri bana verdiği o derslerdeki gibi ne zaman saldırıya veya savunmaya geçeceğimi o söylemeye başlamıştı. Hareketlerimde saniyelik bir duraksama bile olmuyordu. İzleyenlerin gördüğü tek şey kıyasıya mücadele eden iki kişiydi ama aslında gerçek bunun tam tersiydi.

İşin trajikomik tarafı ise çoktan Asil'in etkisi altına girmemdi. Onun komutlarının dışına çıkmak yerine ona uyum sağlıyordum. Asla olmaması gereken bir güven duygusunu bana aşılamaya başlamıştı. Bir şekilde benim için en iyisini düşündüğüne inanıyordum. Tıpkı su gibiydim. Hangi kabın içine dökerseniz onun şeklini alırdım. Yapım gereği çok uysal biri olduğum için ciddi anlamda damarıma basmadıkları sürece kolay kolay bir şeylere karşı çıkmazdım. Asil bunu fark etmiş gibi ringde beni kışkırtmak yerine tatlı sözlerle beni avutmaya başlamış ve düşünceli hareketleriyle ona olan öfkemi yatıştırmıştı.

Onun isteği üzerine üst üste ona saldırdığımda bir süre savunmada kalarak öne çıkmama izin verdi. Ta ki çevik bir hareketle mızrağı tutan elimin bileğini yakalayana kadar. Bileğimi yakaladığı gibi hafifçe sıkarak belimin arkasına bastırdı. Beni bir anda kendisine doğru çekince onun göğsüne çarptım. Tek kaşını yukarı kaldırıp, "Bakıyorum da kalkanın yok," diyerek alay etti.

Ter içinde kalan nemli yüzüme ve hızlı nefesler almaktan aralanan dudaklarıma baktı. Dünyanın en güzel şeyine bakar gibiydi bakışları. "Kalkanın yok, küçük ışığım," diyerek bana bunu bir kez daha hatırlattığında gözlerinin odağında dudaklarım vardı. Bakışları koyulaştı. "Seni tam şu anda öpsem bana ne engel olabilir?" Kalbim tekledi.

Aramızdaki yakınlıktan faydalanarak ona hayatının şokunu yaşattım. Peki bunu nasıl mı yaptım? Bir saniye bile düşünmeden başımı geriye çektim ve tüm gücümle suratına kafa attım. Kısık bir sesle küfredip beni bıraktığında hemen kollarının arasından çıkarak ondan uzaklaştım. Burnundan akan kanları elinin tersiyle silerken bana kızgınlıkla bakıyordu. Mızrağımı yanımda tutarken meydan okurcasına sert bakışlarına karşılık verdim. "Güneşe dimdik bakma, ışık seni kör eder."

Koluyla burnundaki kanı durdurduktan sonra omuzlarını dikleştirerek doğruldu. Gözlerinde beliren o delice ifadeyle kalbim yoğun ritimlerle atmaya başladı. "Güneşin ta kendisine tutulmuşken senin ışığın beni korkutur mu sanıyorsun?" Kalbimin kükremesi kontrol edilemez bir şekilde arttı. Benden vazgeçmeyeceğini daha iyi anlatamazdı.

İnatçı bakışlarıma karşılık verdi. "Bir gün kalbini fethettiğimde kör olmakla bir sorunum olmadığını anlayacaksın." Elimdeki mızrağı gösterdi. "Şimdi biraz kan dökme zamanı. Tenebrisler kan görmeden tatmin olmayacak."

Afalladım. "Seni yaralamamı mı istersin?"

Birazdan söyleyeceği şeyin bende yaratacağı etkiyi tahmin ediyormuş gibi gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Bahsettiğim kan benim değildi."

Kahretsin.

Kaşlarımı çattım. "Vahşi baban tatmin olsun diye beni yaralamana izin vermeyeceğim."

O da bunu istemiyormuş gibi ifadesi gergindi. Bana karşı kılıcını çekerek saldırınca hemen mızrağımı kendime siper ederek onu durdurdum. Daha doğrusu onu durdurmam için bana gereken zamanı tanımıştı. Kılıç ve mızrak sürekli çarpışırken, "Dinle," dedi benimle mücadele etmeye devam ederek. "Şu ana kadar olan şeylerin açıklamasını biraz eğlendiğimi söyleyerek yapabilirim ama oyalandıkça babamın şüpheleri artıyor."

Kılıcıyla vurarak ona doğru savurduğum mızraktan kendini koruyarak son derece ciddi bir suratla bana baktı. "Beni tanıyan herkes şu zamana kadar hiçbir müsabakayı kaybetmediğimi bilir." Bunları söylerken saldırılarını bir an olsun kesmedi. Hepsi de engelleyeceğim saldırılardı. Hâlâ bu konuda fazla ölçülüydü. "Biraz daha sert davranıp canını yakmazsam seni babamdan koruyamam."

"Senin tarafından korunmaya ihtiyacım yok!" Kendi etrafımda döndüğüm gibi mızrağın keskin ucunu omzuna geçirdim. Sertçe yutkundum. Kalabalık hayretler içinde kalmıştı fakat benden daha şaşkın olamazlardı. Asil o hamleyi engelleyecek güçteydi, bunu yapabilirdi ama yapmamıştı. Neden kendini korumamıştı? Onu yaralamama izin vermişti. Aklım almıyordu.

Kılıç tutan eline doğru akan kanları görmek anlam veremediğim bir şekilde canımı yaktı. Kalbimdeki bu sızı da neyin nesiydi? Sanki onun omzundaki yaradan daha büyüğünü bu gece yüreğime almıştım. İçimi acıtan, nefesimi kesen ve bana kendimi berbat hissettiren bir şeyler vardı. Mızrağımın ucu hâlâ onun omzuna saplıyken sinirlenmesini, hatta içimdeki tüm ışığı söndürüp beni karanlığa gömmesini bekledim. Ancak bana kızgın değildi. Dolan gözlerime bakarken sinirli olmak dışında her şeydi... Ağlamak üzere olduğumu görünce, "Şşş," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun yok."

Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. "Se-seni yaraladım." O kadar çok titriyordum ki elimi korkuyla mızraktan çekip tüm gardımı indirerek mızrağın deştiği omzuna bakıyordum. "Bana izin vermemeliydin." Tüm cesaretimi kaybedip hıçkırdım. O mızrağın hâlâ omzunda olması bile benim için katlanılmaz bir acıydı. Neden böyle hissettiğimi bile bilmiyordum ve bunu bilmemek beni çıldırtıyordu.

Gözlerimden taşan yaşlar yanaklarımı ıslatıyor, yaptığım şeye inanamayan gözlerle bakıyordum. "Be-ben çok üzgünüm. Bunu yapmak istememiştim." Vücudumdan kıvılcımlar çıkmaya başlayınca Asil hemen omzundaki mızrağı çıkarıp bana doğru yürüdü. Bunu o kadar hızlı yaptı ki gözleri acıyla titreşti. "Küçük bir yara, sakin ol." Korkunun beni ele geçirmesinden endişe ediyordu. Kontrolümü kaybedersem neler olacağını tahmin etmek zor değildi. Öyle anlarda tek istediğim etrafımdaki her şeyi yıldırımlarla yakıp küle çevirmekti.

Tam karşımda durduğunda bir an bana dokunmak istedi ama vücudumda cızırtılar çıkararak hareket eden elektrik akımını görünce bana dokunmaktan vazgeçti. İçimi ısıtan gözlerle bana bakarken bakışları oldukça yumuşaktı. "Birimizin kanı dökülmedikçe bu saçmalık son bulmayacaktı," diye fısıldadı. "Tüm bu insanlar kan görmek istiyor." Bakışlarında gözlerimin ardını sızlatıp bana kendimi berbat hissettiren bir sevgi vardı. Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle baktı ve "Senin bir damla kanını dökmektense damarlarımdaki tüm kanı akıtabilirim," dedi. Omurgama buz gibi bir his yayıldı. İliklerime kadar titredim.

En yanlış kadına kalbini kaptırmıştı.

Müsabakanın başında bunu asla yapmayacağıma çok emindim ama artık bunu bitirmek istiyordum. Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Benimle dövüşmekten seni sadece yere atacağım beyaz mendil kurtarır, değil mi?" Kalkanlar içinde en duygusal ve nahif olanı bendim. Bence bu olanlara çok bile dayanmıştım.

Üzgün gözlerle ona bakmamı katlanılmaz bulmuş olmalıydı ki beni neşelendirmek için işi muzırlığa vurdu. Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben burada onca zamandır sana ne anlatıyorum?"

Ona tersçe bakarak, "Benimle uğraşma," dedim. "Yoksa mendili hiç atmam!"

Yarası canını yakıyor olabilirdi ama buna rağmen güldü. "İnadına kurban olduğum ışığım... Yorma beni ve at artık şu mendili." Bana karşı olan bu sahiplenici tutumu beni rahatsız etmeliydi ama etmiyordu. Keşke etseydi ama son günlerde onunla ilgili şeyler garip bir şekilde hoşuma gitmeye başlamıştı. Bana olan bakışı, üzerime titreyişi ve beni kendinden bile sakınması son günlerde beni mutlu ediyordu. Neyin değiştiğini bilmiyordum ama ilgisi fazla güzel gelmeye başlamıştı.

Ona olan duygularımın değişmeye başladığını ondan gizlemek için hoşnutsuz bir ifade takındım. "Ben senin ışığın değilim hatta hiçbir şeyin değilim." Katı bakışlarla onu uyardım. "Bana ışığım deyip durmazsan sevinirim."

Onu olduğundan daha karizmatik gösteren bir hareketle dudağının köşesi kıvrıldı. "Hoşuna gitsin veya gitmesin, sen benim ışığımsın." Israrcıydı, ölümcüldü ve anlaşılmazdı. Gözlerini titreşen gözlerime kenetlediğinde haddinden fazla sahipleniciydi. "Birine ait olacaksan bu sadece ben olabilirim. Aksini iddia eden kimseyi yaşatmam."

"Sana ait değilim!"

Dişlerini sıktı. "Olmadığını sanıyorsun ama öylesin!" Bana dik dik bakarken şakaklarındaki damarlar belirginleşmeye başlamıştı. "Bir tek bana ait olduğunu zamanla sen de kabullenecceksin!"

"Beni korkutarak mı bunu kabul ettireceksin?"

"Öperek kabul ettirmek isterdim ama o siktiğimin kalkanını her zaman indirmiyorsun." Gözlerimi irice açtığımda yaramaz çocuklar gibi gülerek, "Ne bakıyorsun?" dedi. "Seni öpmek için çıldırdığımı biliyor olmalısın."

"Bilmiyordum!"

Keyifli bir şekilde sırıttı. "Artık biliyorsun."

Vücudumu cayır cayır yakan bir ısı derimin altına yayılınca hemen konuyu değiştirmeye çalıştım. "Mendili yere atarım ama önce bir konuda bana söz vereceksin." Şu mendilden nefret etmeye başlamıştım.

Hiç düşünmeden, "Tamam," diyerek başını salladı. En az benim kadar bu durumdan sıkılmaya başlamıştı. "İstediğin tüm sözleri veriyorum."

"Bir daha hiç karşıma çıkmayacaksın. Bu konuda bana söz verirsen mendili yere atarım."

Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki ürkerek bir adım geriye çekilmek zorunda kaldım. "O sikik mendil umurumda mı sanıyorsun!" Her fırsatta onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım için kızgınlıkla bana bakıyordu. "Mendili atmayıp rakibim olmakta ısrar ediyorsan ben de önce döver, sonra severim seni!"

Bu herif normal değil!

Döverek sevmek nedir ya! Ne dediğinin farkında mıydı? Akıl hastası herif iyice çıldırmıştı. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açılmış bir hâlde ona bakıyordum. "Sen iyi değilsin."

Bir türlü bana ulaşamamak onu çıldırtıyor olmalıydı ki sinirden yumruğunu sıkıyordu. Ona kayıtsız kalmam omzunda açtığım yaradan daha fazla canını yakıyormuş gibi bu konudaki öfkesini gizleme gereğinde bulunmuyordu. "İlişme bana," dediğinde sesi kanımı donduracak kadar sertti. Söz konusu duyguları olunca fazla açık sözlüydü. "Seni seviyorsam ne olmuş?" Buna hakkı varmış gibi hesap sorarcasına dik dik bakıyordu. "Seni sevmemin sana bir zararı var mı?"

"Evet."

"Yok, lanet olası!" diyerek beni tersleyince irkildim. "Sana olan duygularımın sana bir zararı yok!" Sağlam kolunu kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirirken gittikçe daha fazla sinirlenmeye başlaması beni endişelendiriyordu. "Her dediğine eyvallah, hepsi başım gözüm üstüne ama seni sevmeme karışamazsın!"

Karşımdaki akıl hastasına inanamayan gözlerle bakıyordum. "Sevdiğini iddia ettiğin kişi benim! Tabii ki karışırım."

Çıldırdı. "İddia etmiyorum, sevdiğimi söylüyorum!"

"Biraz daha böyle devam edersen bu mendili yere asla atmam."

"Çok da umurumda!" Kaşlarını çatarak arenanın dışındaki insanları gösterdi. "Ben sana burada bir şeyler anlatmaya çalışırken hepsi zaten her şeyi anladı!"

Kafam karışmış bir hâlde ona bakmaya başladım. "Neyi anladılar?"

Şakaklarındaki damarlar nabız gibi attığında sıktığı dişlerinin arasından, "Senin bir türlü anlamak istemediğin şeyi!" dedi.

Gözlerimi merakla kırpıştırdım. "O nedir?"

"Siktir et, daha fazla seni sevdiğimi söylemeyeceğim!"

Kıkırdadım. "Yine söyledin."

Kendisine küfreder gibi kısık bir sesle bir şeyler homurdanırken, "Bununla bir sorunum yok," demesi çok tatlıydı.

Onu daha fazla kızdırmamak için mendili atmaya karar verdim ve göğsümün arasına sıkıştırdığım mendili çıkarıp yere attım. Asil'i memnun eder sanmıştım ama düşündüğümden daha fazla kızdırmıştı. Elbisenin açık yakasından görünen göğüslerimin kıvrımına bakarken kaşları hiç olmadığı kadar çatıktı. "Sen o şeyi göğüslerinin arasında mı saklıyordun?" Bizi izleyen kalabalığı kan beynine sıçramış gibi işaret etti. "Herkesin gözleri önünde mi çıkardın onu?"

Yemin ederim delirmek üzereydim. Sinirden ağlamak ister gibi ona bakarken, "Atmamı istedin, ben de attım," dedim.

Ağız dolusu küfrederken hemen eğilip yere attığım mendili aldı. "O kadar erkeğin içinde bunu göğüslerinin arasından çıkaramazsın!" Mendili avucunda sıkarken yanıma gelip elbisenin yakasını yukarı çekiştirmeye başladı. "Şimdi hepsinin bakışları senin göğüslerinde! Kapat şunları."

Bana sinir krizleri geçirten dengesiz herife şoke olmuş gözlerle bakıyordum. "Bu yaptığını baban da görüyor, farkında mısın?"

Yakamı düzeltip göğüslerimi istediği gibi kapattığında sıkkın ifadesinden bir şey kaybetmemişti. "Babam konusunda artık yapabileceğim bir şey yok çünkü görmemesi gereken her şeyi müsabakanın başından beri gördü." Bana sırtını dönüp ringden çıkmak için yürüdü. "Bundan sonra yapacağım tek şey seni ondan korumanın yollarını aramak." İçim sıkıntıyla doldu. Babası gerçekten peşime düşer miydi?

Asil'in peşinden ringden inerken çok fazla endişeliydim. Daha onunla uğraşamazken bir de başıma benden kurtulmak isteyen babası çıkmıştı. "Bir bitmediniz!"

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 4
Yorgun Savaşçı

"O gün kar yağıyordu. Gökyüzü onun gelişini kutlamak istercesine yağdırıyordu beyaz ışıktan tozlarını. Ve kulaklarımda tek bir ses... 'Geldi!' diyordu bu ses. 'O geldi.' Hoş geldin karanlığıma, kadın. Hoş geldin."

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Savcı

Onun için duyduğum tedirginliği gizlemeye çalışarak bulunduğum yerden onu izliyordum. Gözlerim hiç rahat durmayan Oyunbaz'ın üzerindeydi. Asil ve Doğa arenada kozlarını paylaşırken Elzem o sahadan inmemişti. Bir ruh olarak ikisinin yakınında duruyor, gerektiğinde müdahale etmek için yanlarından ayrılmıyordu. Benden başka kimse onu görmediği için fazla rahattı. Keşke aynı rahatlığa bana da yaşatabilseydi. Gece boyunca her şeye müdahale edip durduğu için yakalanması an meselesiydi fakat buna rağmen hayatını riske atmaktan çekinmiyordu.

Doğa o arenada tek başına olduğunu sanıyordu ama aslında koruyucu meleği ona çok yakındı. Nasıl ki Mara ve Itır için gerekeni yaptıysa Doğa için de yapacağına emindim. Zaten bu yüzden arkadaşına bu kadar yakın duruyordu. Doğa'nın kalkanının ne zaman devreye gireceğini bilmediği için onun vücuduna giremiyordu. Ancak en küçük bir aksilikte Doğa'yı korumak için Asil'in vücuduna girip beyaz mendili yere atacağına emindim. Tüm gece ne çok yorulmuştu... Kimse onu görmemiş, duymamıştı ama tüm gece çırpınıp durmuştu.

Bu gece aslında şimdiye kadar onu hiç tanımadığımı fark ettim. Bu Oyunbaz fâni bana bu gece bambaşka bir Elzem Akay göstermişti. Fedakârdı... Hem de haddinden fazla. Kendi klanında olması şart değildi. O Oyunbaz yerine farklı bir klandan başka bir çocuk olsaydı yine onun yerine geçerdi, değil mi? Çocuklara zaafı olduğunu artık biliyordum. Ceza'ya meydan okurken büyüleyiciydi. Hepsi bu kadarla da sınırlı değildi. Önce o çocuğu, sonra Bilge kızı kurtarmış ve daha sonra da kız kardeşine yardım etmişti. Kalkanları tek başına çekip almıştı ölüm oyunundan.

Asıl garip olansa onları kurtardığını hiçbirine belli etmemişti. Sanki kimsenin teşekkürüyle ve minnetiyle ilgilenmiyordu. Hep böyle miydi bu kadın? Bize gösterdiği o bıktırıcı otoritesinin altında böylesine fedakâr birini mi gizliyordu? Onların kendisine minnet etmesiyle veya borçlu kalmasıyla ilgilenmediğinden onlar için çırpındığını hiçbirinin yüzüne vurmuyordu. Herkese gösterdiği Elzem ve kendisine sakladığı Elzem birbirinden çok farklıydı.

Melez kızlarda şu ana kadar gözlemlediğim şeylerden biri de hepsinin ona karşı tepkili olduğuydu. Kız kardeşi ona derin bir sevgiyle bağlıydı ama ablasını her fırsatta yargılamaktan da geri durmuyordu. Mara ise eskiden onun hizmetçisi olduğu için Elzem'e karşı ezici ve tahammülsüzdü. Bir tek Işıktan Gelen arkadaşı onun yanındaymış görünüyordu ama onun da Oyunbaz hakkında bazı şikâyetleri olduğunu herkes fark edebilirdi. Onu anlamıyor, anlamadıkları için de eleştiriyorlardı.

Aslında bu konuda onlara kızamazdım çünkü birkaç saat öncesine kadar ben de onlarla aynı fikirdeydim. Bu gece izlediğim Elzem Akay beni dumura uğratmıştı ama öncesinde kızlarla aynı fikirdeydim. Elzem gerçekte nasıl biri olduğunu kibirli tavırlarıyla çok iyi gizliyordu. Sanki kibri ve küstahlığı en büyük maskesiydi. Bu gece herkes için koşturup durduğunu görünce aslında onu hiç tanımadığım gerçeğiyle yüzleşmiştim.

Hiç yorulmuyor muydu? Sürekli birileri için koşturup durmak onu hiç yormuyor muydu?

Kimdi Elzem Akay? Bir kadın nasıl böyle zeki ve sıra dışı olabilirdi? Zekiydi... Zekâlarıyla ön planda olan tanıdığım tüm Oyunbazlardan daha zekiydi. Bir fâni nasıl böylesine kusursuz yaratılabilirdi? Sadece zekâsı değil, aynı zamanda cılız bedenindeki güç, öz güveni ve daha onunla ilgili birçok şey kafa karıştırıcıydı. Kolay kolay öfkelenmiyordu, bu yönüyle birbirimize benziyorduk. Aramızdaki tek fark vardı... Elzem tatlı tatlı tebessüm eder, kelime oyunları yaparak sizi yerden yere vururdu ve siz bunu kolay kolay anlayamazdınız.

Bu gece tüm liderleri tek başına nasıl alt ettiğini hatırlayınca dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. İstediği şeyi nasıl alacağını biliyordu bu kadın. Açıkçası ona beni oyuna dâhil etmesini söylerken bunu nasıl yapacağını gerçekten merak ediyordum. Anında plan yapan beyni beni

bir kez daha hayrete düşürmüştü. Şaşırtıcı derecede hızlı düşünüp uyguluyordu. Liderlere sergilediği performansı hayranlık uyandırıcıydı. Bu fâni kadın Araf'ın karanlığına düşen cennetten küçük bir parçaydı. Işıktan bir parça.

Yakınımdayken bana yaşattığı o huzuru, küçük bir tebessüme muhtaç kalmış dudaklarıma getirdiği gülüşü ve oyunlar oynayan çocuksu yanı garip bir şekilde ilgimi çekiyordu. Bana yaşattığı mutluluğun sebebini sorgulamak istemiyordum.

Beni Elzem ile ilgili düşüncelerden kurtaran koluma hafifçe dokunan Efsun olmuştu. "Sıkıldın, değil mi?" Bal sarısı gözleri fazla ilgili bakıyordu. "Kalabalık seni hep rahatsız etmiştir. Dilersen odana çekilebilirsin." Tebessüm etti. "Seni burada kalman için zorlamak istemiyorum."

Bana karşı ilgisi olduğunu gizleme gereğinde bulunmuyordu. Benden yaşça büyük olmasını sorun etmiyordum. Kendimden yaşça büyük bir kadına da hislerim olabilirdi ama ona karşı içimde herhangi bir duygu yoktu. Hiç yoktu. Aslına bakarsanız şu zamana kadar Araf'ta ilgimi çeken tek bir kadın bile karşıma çıkmamıştı. Gözlerim doğrudan o kaçık ruhu bulunca dudaklarım belli belirsiz kıvrıldı. Belki de bir şeyler değişmeye başlamıştı.

Efsun'un bakışlarına karşılık verip, "Beni düşündüğünüz için minnettarım," dedim donuk bir sesle. Sesimdeki hissizlik bir tek Elzem'in yanında değişiyordu. Anlam veremediğim bir şekilde beni canlı tutarak her defasında gülümsetiyordu. Uzanıp Efsun'un boş kadehini doldurarak gayet saygılı ama mesafeli bir şekilde ona uzattım. "Bu geceyi katlanır kılmak için daha fazla içmeliyim." Kadehini ona verdim. "Neden bana eşlik etmiyorsunuz?"

Bana her baktığında gözlerinde oluşan o ışıltı yine ortaya çıktı. Uzattığım kadehi aldı. "Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" Bazen neden onu sevemediğimi sorguluyordum.

Efsun güzel bir kadındı ve konum sahibiydi. Beni zor durumda bırakacak bir hizmetçi değildi. Sürekli beni iğneleyip canımı sıkacak şeyler de yapmıyordu. Başını yine nasıl bir belaya soktu diye onun için endişelenmem de gerekmiyordu. Karşıma geçip bana tatlı tatlı gülümserken ince göndermelerde de bulunmuyordu. Her fırsatta buraya ait

olmadığını söyleyip beni sinirlendirmiyordu da. Üstelik Efsun benim dünyama aitti ve her an çekip gitme ihtimali yoktu. Kibarlıktan kırılmıyor ya da etrafta bir prenses gibi gezmiyordu.

Sürekli benden bir şeyler gizleyen bir sır küpü de değildi. Efsun'u kiminle kıyasladığımı fark edince dişlerimi sıktım. O baş belası kadın beynimin merkezine kadar istila etmiş gibiydi. Onu düşüncelerimden kovamıyordum. Efsun bir erkeğin kadınlarda aradığı tüm özelliklere sahip olabilirdi ama zerre kadar ilgimi çekmiyordu. "Ceza ve şu Oyunbaz kızın mücadelesi nasıl geçti?" diyerek Efsun'un ağzını aramaya başladım. Elzem'in vücudundaki o pençe izleri Ceza'ya ait olamazdı. Benden ne sakladığını er veya geç öğrenecektim.

Elzem'den bahsedince Efsun'un yüzünde gözle görülür bir değişim oldu. "Hepimiz hâlâ bunun şokunu yaşıyoruz." Ayvaz onu duymasın diye sandalyesinde kayıp bana biraz yaklaştı. "Sen gittikten sonra burnu bile kanamadan saniyeler içinde Ceza'yı alt etti." Beynimden vurulmuşa döndüm. Ne demek burnu bile kanamadan?

Detayları merak ettiğimi gizlemeden gözlerine baktım. "Neler söylediğinizin farkında mısınız? Ceza'dan bahsediyoruz. Bir fâniye nasıl yenilebilir?"

Hatırladıkça daha fazla şoke oluyormuş gibi irisleri büyüdü. "Sen gittikten sonra ayakkabılarını bağlamak için Ceza'dan izin istedi. Ayakkabılarının bağcığını bağlayıp kalktıktan sonra sanki bambaşka bir kadına dönüştü. Ceza'nın bileğini ve bacağını kırarak onu yere düşürdüğünde o kadar sakindi ki... Sanki Ceza'dan daha güçlüydü." Elzem'in bir şeyler sakladığından eminmiş gibi bakışları kısıktı. "Ceza'nın gırtlağına ayağını basıp onu nefessiz bırakarak galibiyetini herkesin gözüne soktu. Daha sonra da Ceza'nın canını bağışlayıp mendili yere atarak klan liderini aşağıladı." Buz kestim. Bunlar duymayı beklediğim şeyler değildi.

Bunlar bir fâninin yapacağı şeyler değildi.

Gözlerim hızla Elzem'in olduğu yönü bulduğunda Asil ve Doğa'nın arenadan çıktığını gördüm. Doğa'nın arenadan çıkıp akademiye doğru yürümesiyle Elzem'in buradaki işi bitmişti. Gitmek yerine başını çevirip bana baktığında göz göze geldik. Yeşillerine ne sakladığını öğrenmek ister gibi bakıyordum. Onunla ilgili kafamı kurcalayan çok

şey vardı. Yirmi dördünde küçük bir fâni nasıl burnu bile kanamadan Ceza'yı alt edebilirdi? Bu mümkün değildi. İşini kolaylaştıracak bir büyüye başvurduğunu da sanmıyordum çünkü henüz büyü yapmayı bile bilmiyordu.

Üstelik müsabakada büyü yasaktı. Bunu denese bile hemen yakalanırdı. Büyüler mutlaka arkasında bir iz bırakırdı. Kafamı karıştıran bir diğer şeyse vücudundaki o pençe izleriydi. Bunu ona Ceza yapmadıysa kim yapmıştı? Neden gerçeği saklamaya çalışıyordu? Çözülmesi zor bir bulmaca gibiydi! Hepsi bu da değildi... Yarışlar başlamadan önce onunla akademideydim. Koridordaki tüm o kandillerin bir anda sönmesi ve Elzem'in oradaki davranışları da çok şüpheliydi.

Bir saldırıya uğramış gibi davranmıştı, daha şaşırtıcı olansa kendini yaralayınca tüm o gariplikler son bulmuştu. Onu tehdit eden, ölesiye korkutan bir şeyler olduğu çok açıktı ama bunu bana söylemek yerine saklamaya çalışıyordu! Neden yardımımı istemiyordu? Kimseden yardım istemeyecek kadar bir şeyleri tek başına yapmaya alışmıştı ama istemeliydi. Belli ki üstesinden gelemediği bir sorunu vardı. Gerçeği öğrenmedikçe ona yardım edemezdim. Onu korkutan şeyin ne olduğunu bana söylese onu peşindeki tehditten koruyabilirdim ama bunu yapmayacak kadar başına buyruktu!

Ona olan bakışlarımdan bir terslik olduğunu sezmiş gibi buraya doğru bir adım atınca kaşlarımı çatarak onu durdurdum. Kızgınlıkla ona bakıp akademiyi işaret edince bu sefer bana fazla zorluk çıkarmadı. İsteğim üzerine sırtını dönüp akademiye doğru yürüdü. Bu gece bana daha fazla sorun çıkarmasını istemiyordum. Bilgelerin lideri Revan, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu diğer liderlere. "Bu turda Oyunbaz'ın ve Işıktan Gelen'in kendini ele vereceğine çok emindim fakat ikisi son tura bile kalamadı." Onların Aykırı olup olmadığını hiçbiri anlayamamıştı.

Muhafızların lideri Feti güldü. Elindeki tavuk budundan iştahlı bir ısırık aldı. "Eğer şüphelendiğimiz gibi birer Aykırılarsa bunu çok iyi gizliyorlar."

Azınlıklar lideri Cihangir, yani babam, daima az ve öz konuşan biriydi. "Gerçeği anlamak kolay olmayacak," dediğinde herkes bakışlarını ona çevirmişti. Babamsa gayriihtiyari bir şekilde boş arenaya bakıyordu.

Müsabakanın bu geceki turları bittiği için çalan müziğin sesiyle herkes eğlenmeye başlamıştı. Fakat babamın düşünceli bakışları arenada oyalanıp duruyordu. "Işıktan Gelen kızın asıl kalkanı korkaklığı." Çok yerinde bir tespitte bulunmuştu.

"Katılıyorum," dedi Efsun. "Doğa o kadar korkak ki bu kadar ürkek olması onu herkesin gözünde pasif biri yapıyor. Bu da insanların onu bir tehdit olarak görmemesini sağlıyor. Gerçekte öyle biri mi yoksa korkaklığı aslında kamuflajı mı kestiremiyorum. Üstelik yanındakine çok hızlı uyum sağlıyor." Bakışları Asil'in babası Abraham'ın üzerinde gezindi. "Arenadayken Asil ile mücadele etmek yerine Asil'in onu yönlendirmesine izin verdi. Bakıldığında çok sinsice bir taktik."

Abraham kontrollü davranıp, "Asil ona acıdığı için merhamet etti," dedi ama gerçeğin tam tersi olduğunu herkes gibi o da görmüştü. Asil ona merhamet etmemişti. Sevdiği kadına kıyamamıştı. Abraham liderlere karşı açık vermemeye çalışıyordu ama oğlunun Doğa'ya olan düşkünlüğü onu öfkeden delirtiyordu. Buradan çıkar çıkmaz Tenebrislerden birkaçını Doğa'dan kurtulması için göndereceğini tahmin etmek zor değildi.

Abraham'ı biraz tanıdıysam gurur kaynağı olan tek oğlunun bir Işıktan Gelen'le olmasına izin vermezdi. Buradaki herkes gibi Tenebrisler de kendi kanlarına farklı bir klanın kanı karışsın istemezdi. Meliz'in soyu onlar için bir utanç kaynağıydı çünkü Tenebrislerdeki tek melez Meliz'di. Meliz'in babası bir Gorgon'du ve aynı zamanda Medusa'nın yeğenlerinden biriydi. Evet, saçları yılana dönüşen ve baktığı herkesi taşa çeviren gerçek Medusa'dan bahsediyorum. Meliz öylesine tehlikeli bir kadının soyundan geliyordu.

Gorgon babası, Muhafız bir adamın bedenini çalarak Tenebris bir kadınla birlikte olmuştu. Bu birliktelikte Meliz dünyaya gelmişti. Meliz asla yaşanmaması gereken yasak bir ilişkinin meyvesiydi. Bir Gorgon'dan dünyaya gelen tüm çocuklar iblis doğardı. Abraham onu kullanmak için Meliz'in bir melez olmasını sorun etmemişti. Yarı Tenebris olan Meliz'i klanına kabul etmişti çünkü istediği an Meliz'in iblis güçlerinden faydalanabiliyordu. Fakat Elzem, Meliz'in bedenini öldürerek onun zayıflamasına neden olmuştu.

Bundan sonra Meliz'in alacağı hiçbir beden ona eski gücünü veremezdi çünkü gücün kaynağı asıl bedendi ve Meliz kendi bedenini kaybetmişti. Meliz bedenini kaybettiği için zayıflayınca da Abraham onu çok kolay gözden çıkarmıştı. Tenebrislerden kovulunca bu sefer de Koruyucuların yanına sığınmıştı. Ayvaz'ın da Abraham'dan aşağı kalır bir yanı olduğunu sanmıyordum. Meliz'den bir çıkar elde edemezse onu kovmaktan çekinmeyeceğini biliyordum.

Elzem'in konusu geçince bakışlarım hızla Bilge Revan'ı buldu. "Oyunbaz kız hakkında ne düşünüyorsunuz?" Doğa'dan çok Elzem'i sorun ettiklerini biliyordum çünkü Elzem bu gece yeteneklerini sergilemeden bile onların çok fazla gözüne batmıştı.

"Zeki ve tehlikeli," dedi babam. İleri görüşlü biri olduğu için liderler arasında sözü dinlenen biriydi.

Gözleri bir kez daha boş arenayı buldu. Sanki Elzem'in tüm performansını kafasından canlandırıyormuş gibiydi. "O küçük Oyunbaz'da liderlik vasfı olduğunu düşünüyorum." Herkes yerinde gergince kıpırdanınca babamı susturmanın yollarını aramaya başladım. "Olayları halletme şekli olağanüstü. Klan lideri Gazi'nin kızı olsaydı bu kadar olurdu." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kim inanır ki onun bir fâni olduğuna." Bu sözleri duymak liderlerin hoşuna gitmemişti.

"Onu yanlış değerlendirdiğini düşünüyorum." Elzem ile zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi içkimi sakince yudumlamaya devam ettim. "Ne tür meziyetleri olduğunu görmek için onun öğrencim olmasına izin verdim ama umduğumdan daha zayıf."

Onu küçümsercesine yüzümü buruşturdum. "Bir Oyunbaz'a göre ezberi çok kötü. Büyülerin nasıl okunduğunu bile hâlâ çözemedi. Oyunbazlar için o kız bir utanç kaynağı olmalı." Ezberi o kadar iyiydi ki okuduğu bir şeyi bir daha asla unutmuyordu.

Arenada ona yardım ettiğim için bana fazlasıyla sinirli olan Ayvaz yönünü bana çevirdi. Sert bakışlarıyla beni ezmeye çalışıyordu. Oysaki beni zerre kadar etkilemiyordu. "Ceza'ya neler yaptığını görmedin. Söylediğin gibi zayıf biriyse Ceza'yı nasıl yenebilir?" Bu konuda artık bir kuyruk yarası vardı.

"Ceza'yı nasıl yendiği çok açık değil mi?" Umursamazlığımı koruyarak güldüm. "Ceza'yı yeterince zayıflatmıştım. O da son dokunuşları yaptı."

Ayvaz kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Kendi klanından birini bir Oyunbaz için zayıflattığınla övünüyor musun?"

Elimdeki kadehi yavaşça masaya bıraktım. "O kız umurumda bile değil," dediğimde Gediz gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. Gözlerindeki kinayeyi görmezden gelerek Ayvaz'a döndüm. "Orada korumaya çalıştığım o değildi, kendi onurumdu." Ona duymak istediklerini söyledim. "Bir Koruyucu kendi öz ailesine bile boyun eğmez. Neden Ceza'ya karşı kendimi pasif duruma düşüreyim? Üstelik onun kazanması için ona yeterince şans tanıdım ve ruhlardan yardım aldığını ifşa etmedim."

"Kızdan kurtul," dedi Ayvaz. Elzem'e karşı büyük bir kin besliyordu. "İyice güçlenip daha fazla başımızı ağrıtmadan kurtul ondan." Öfkeyle doldum. Dizimin üzerinde duran elimi sıkarken öfkemi ustaca gizlemek hep yaptığım şeylerden biriydi. Elzem'den kurtulmak, buradakilerden kurtulmaktan daha zordu benim için. Onun tek bir saç teline buradaki herkesi harcayacağımı bilmeden bana ondan kurtulmamı söylemesi çok ironikti.

Sükûnetimi koruyup Ayvaz'a donuk gözlerle bakarken tüm Koruyucuları lidersiz bırakmaya bir adım uzaktım. "Benim işim akademideki öğrencilere ders vermek, onlardan kurtulmak değil." Aynı klanda olmamız ona itaat edeceğim anlamına gelmiyordu.

Masadaki üzümlerden bir tane koparıp ağzıma attım. "Beni ordundaki suikastçılardan biri sanıyorsan yanılıyorsun. Özel işlerin için başka birini bul." Sandalyemi iterek ayağa kalktım. "Önemsiz bir Oyunbaz'ın peşine düşmekten daha önemli işlerim var," dedikten sonra masadan uzaklaştım.

Aynı klandan olabilirdik ama hiçbir zaman ondan emir almamıştım. Bunun olması için ne kadar ısrar ederse etsin ordunun komutanlığını kabul etmiyordum. O sinsi piç diğerlerin lideriydi, benim değil. Beni komutanı olarak atamak istemesinin nedeni bile kontrol etme isteğinden kaynaklanıyordu. Klan lideri Ayvaz dâhil olmak üzere Araf'taki tüm Koruyuculardan daha güçlü olduğumu bilmeyen yoktu. Onlar

sadece Araf'taki klanlara ait ruhları köleleştirebiliyordu fakat ben her türden ruhu emrim altına alabilen tek Koruyucu'ydum.

İstediğimde Ayvaz'ın saltanatına son verebileceğimi çok iyi biliyordu çünkü onun sahip olduğu ordunun üç katı ruh emrimdeydi. Hepsi de en tehlikeli ruhlardan oluşuyordu. Zamanında Ayvaz benden de kurtulmaya çalışmıştı. İblisleri bile köleleştiren bir Koruyucu'yu Aykırı olmakla suçlamıştı fakat Aykırı değildim. Öyle olmadığımı, sadece onlardan daha yetenekli olduğumu kabullenmek onun için hiç kolay olmamıştı. Bana olan son saldırısında az kalsın klandaki herkesi helak ediyordum. Beni durdurmak için babamdan yardım istemek zorunda kalmıştı.

Azınlıkların lideri Cihangir tam zamanında Koruyucuların klanına gelmiş ve sulh için beni ve Ayvaz'ı zorlamıştı. Ayvaz onun iktidarı için bir tehdit olmadığımı kabullenip beni ve annemi rahat bırakacaktı. Karşılığında ben de o ve diğer Koruyucuları rahat bırakacaktım. Kanla yapılan bir anlaşmayı karşılıklı olarak mühürlediğimizde aramızdaki çekişme son bulmuştu. Sözünde durmuş, annem üzerinden beni kışkırtmayı ve her fırsatta bana suikast düzenlemeyi bırakmıştı.

Bunun karşılığında ben de onun yoluna çıkmayarak hep istediğim gibi akademide sakin bir hayat sürdürmeye başladım. Elzem'in aksine benim istediğim güç ve iktidar değildi. Bunu isteseydim zaten çoktan elde etmiştim. Ayvaz'dan kurtulup Koruyucuların yeni lideri olmak benim için hiç zor değildi. Kızıyla evlenerek bile bunu yapabilirdim ama güç uğruna entrikalarla dolu bir hayat değildi benim istediğim. Ben tüm bunlardan uzak, sakin ve huzurlu bir hayat yaşamak istiyordum.

Şu zamana kadar yaptığım da tam olarak buydu lakin Elzem'in gelişiyle hayatım hiç istemediğim bir şekilde hareketlenmeye başlamıştı. Akademiye girdiğimde güney kanadın merdivenine oturduğunu gördüm. Hizmetçilerin güney kanattaki merdiveni kullanması yasaktı ama bu küçük kaçık ruh kuralları çiğnemeye bayılıyordu. Ona doğru yürürken, "Neden hâlâ bedenine dönmedin?" diye sordum. Ruh formundaydı.

Ayaklarını merdivenden sarkıtarak otururken omuzlarını silkti. "Vücudumu kontrol ettim, aldığı yaralar henüz kapanmamış. Sabaha kadar o yaralarla acı çekmek istemediğim için bu gece hayalet gibi

takılacağım." Onun gibi titiz birinin yerde oturmasını şaşırtıcı bulabilirdim. Tabii altındaki o garip minder olmasaydı. Ruhken bile yere temas etmeyecek kadar değişikti.

Yanından geçip merdivenin basamaklarını çıkarken, "Beni takip et," dedim düz bir sesle. "Bu geceyi bir hayalet olarak geçirmene müsaade edeceksem ortalıkta dolaşıp sorun çıkarmadığından emin olmalıyım." Onu biraz tanıdıysam ruh olmayı fırsat bilip ilk iş olarak hemen yasaklı kütüphaneye girmeye çalışırdı. Geceyi benim odamda geçirmeliydi. Bana sorun çıkarmayacağından emin olmanın tek yolu buydu. Kendi dünyasına dönecek yolu bulmasına izin veremezdim.

Odama çıktığımda kapıyı onun için açıp içeri girsin diye kenara çekildim. Beceriksiz bir ruh olduğu için henüz bir şeylerin içinde geçmeyi bilmiyordu. Gerçi istese de bunu yapamazdı çünkü bedeni ölmeden gerçek bir ruh olamazdı. İçeri girdiğinde kapıyı kapatarak ona döndüm. Kandillerin ışığını kontrol ediyor, duvardaki gaz lambalarını biraz daha açarak odayı istediği şekilde aydınlatıyordu. Karanlıktan bu kadar çok korkmasının sebebi neydi? Onunkisi sıradan bir karanlık korkusu değildi. Ne zaman karanlıkta kalsa çok garip davranıyordu.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığımda güzel gözlerini belertti. "Neden soyunuyorsunuz?" Korku dolu ifadesi çok komikti. Oyunbaz olan oydu. Burada korkması gereken bendim ama o, bu işi ikimiz adına da fazlasıyla üstleniyordu.

"Soyunmuyorum, sadece gömleğimi çıkarıyorum çünkü uyuyacağım." Ona yatağı işaret ettim. "Kıyafetlerle yatağa girmemi bekleme benden."

Bakışları çıplak tenimde yoğun bir şekilde gezinmeye başladı. Tüm kan yanaklarına toplandığında ne kadar tapılası göründüğü hakkında en küçük bir fikri yoktu. Sadece göğsüme bakmak bile yanaklarına büyüleyici bir güzellik katmıştı. Utangaç bir kadın olduğunu düşünmemiştim çünkü çoğunlukla cüretkâr biriydi. Ancak ne zaman beni üstsüz görse savunmasız bir kız çocuğu gibi yanakları kızarıyor, gizleyemediği bir tutkuyla alt dudağını dişliyordu. O böyle baktıkça da içimde gem vuramadığım bir şeyler uyanıyordu.

Bir kadının vücudunu keşfetme isteğim şu an için normal sayılabilirdi. Ama o kadın bir Oyunbaz ise hiçbir şey kolay değildi. Normal hiç

değildi. Buna ikimiz adına bir son vermek için hemen dolaptan rahat bir şeyler çıkarıp giydim. Üzerimden çıkardığım gömleği düzgün bir şekilde bir köşeye koyarken her hareketimi izliyordu. Liderler buradayken her an odadan çıkmamın gerekmesi ihtimaline karşı pantolonumu çıkarmadım. Onların kızlar konusunda rahat durmayacağını kestirmek zor değildi.

Şömineye odun atarken ona yatağı işaret ettim. "Yatakta sen uyuyabilirsin. Ben kanepede yatarım."

Şömineyi tutuştururken, "Ruhlar uyumaz, Savcı Bey," diyen nahif sesini duydum. Sesinin kadifemsi bir yumuşaklığı vardı. Bu ses tonuyla konuşunca dünyanın en saçma şeyini bile söylese insanda onu saatlerce dinleme isteği uyandırıyordu. Ve o çoğunlukla bu ses tonuyla konuşurdu.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzandım. "Ben uyuyacağım. Sakın bu odanın dışına çıkma." Kollarımı ensemde birleştirerek gözlerimi yumdum. "Ses çıkarıp beni uyandırma," dediğimde huysuzca homurdandı.

"Acaba..."

"Hayır," dedim sertçe. "Düşünme bile."

"Ama daha ne söyleyeceğimi duymadınız." Tahmin etmesi zor değildi.

"Bir Oyunbaz'la yatağımı paylaşmayacağım. Şimdi sessiz ol." Elzem ruhlar konusunda açlık içindeyken bunu yapmak benim için ölümcül olabilirdi. Aklıma gelenlerle gözlerimi açtığımda yatağın kenarında dikiliyordu. Ruhları görmeye alışık olmayan biri için bu ürkütücü olabilirdi ama benim için değildi. Ruhlar hayatımın her alanında olduğu için tepemde dikilmesi beni korkutmuyordu. Üstelik ürkütücü olmayacak kadar güzeldi.

Ona bakıp uzun zamandır aklımda olan ve ona ona kabul ettirmek istediğim şeyi söyledim. "Beslenmek ister misin?" Onun için Ölüler Diyarı'ndan istediği kadar ruh çağırabilirdim. Açlığını dindirirse gerçek anlamda bizim dünyamızın bir parçası olacaktı. Ruhundaki açlığı dindirip beslenirse her şeyiyle Araf'tan biri olacaktı. Kalkanlardan bir tek o lanetine direniyor ve bunu kabul etmiyordu.

Itır bir ölümsüz olduğunu çoktan kabullenip bir Tenebris olarak karanlığı kontrol etmeye başlamıştı. Itır lanetine direnmek yerine ona teslim olmayı seçtiği için artık bu dünyanın bir parçasıydı. Mara ve Doğa birer fâni olabilirdi fakat onlar da direnmek yerine çoktan lanetlerine teslim olmuştu. Bu yüzden Mara, Bilgelere özgü güçlere kavuşup onların kadim kartlarını kullanabiliyordu. Aynı şekilde Doğa'nın etrafına ördüğü kalkan ve çıkardığı yıldırımlar da lanetinin ona sunduğu ayrıcalıklardan biriydi.

Lanetlerine direnmeyip kabullendiklerinde klanlarının sahip olduğu yeteneklere onlar da sahip olmaya başlamıştı. Ancak Elzem hâlâ klanına ait ayrıcalıklara kavuşamamıştı çünkü bizim gibi birer lanetli olmasına rağmen bunu reddediyor ve beslenmeye yanaşmıyordu. Hepimiz gibi o da lanetlenmişti fakat bunu kabullenmek istemiyordu. Araf'ın bir parçası olmamak için beslenmeyi reddediyordu. Beni asıl endişelendiren de tam olarak buydu. O da buradaki herkes gibi doğuştan lanetliydi ve lanetinin ona sunduğu ayrıcalığı kabul etmezse ölecekti.

Ruhlara olan açlığından olmasa bile laneti onu öldürecekti. Ya ona teslim olacaktı ya da onun tarafından öldürülecekti. Oysaki beslense birçok sorun ortadan kalkacaktı. Hem hayati riski ortadan kalkacaktı hem de kendisini buraya ait hissedecek ve her fırsatta gitmeyi düşünmeyecekti. Evet, en çok bu yüzden istiyordum beslenmesini. Sonsuza kadar burada kalması için. Bir kez beslenirse nereye giderse gitsin Araf'tan kurtulamayacaktı çünkü Araf kendisine ait olanın peşini bırakmazdı.

Elzem benim dünyama aitti ve burada kalmalıydı.

Ve henüz bilmiyordu ama Elzem farklı bir dünyaya daha aitti.

Bölüm 5
Açlık

"Bana sunduğu şey belki beni bir süre daha yaşatırdı ancak benim dışımdaki birçok ruhu katlederdi."

Elzem

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak Savcı'ya baktım. Bana ruhlarla beslenmeyi öneren adama inanamayan gözlerle bakıyordum çünkü söylediği şey çılgınlıktan ibaretti. Beslenirsem lanetim gerçek anlamda uyanmış olacaktı. Bu olduğunda ise buradakilerden bir farkım kalmayacaktı. Bu yüzden ona sırtımı dönerek pencereye doğru yürüdüm. Bu kahrolası lanetin bana sunacağı ayrıcalıklara ihtiyacım yoktu. Kendi başıma bir şeyler yapmaya alışkındım. Anne rahminde lanetlenmeyi ben istememiştim. Bu yüzden bu saçmalığın bir parçası olmayacaktım.

Pencereden dışarıyı izlerken yataktaki hareketlenmeyi duydum. Başımı çevirince Savcı'nın yatakta oturduğunu gördüm. Sıkıntı içinde bana bakıyordu. "Bir de şu açıdan bak," diyerek beni ikna etme girişimlerine devam etti. "Beslenirsen tekrar ruhlara acıkana kadar bir süre de olsa sevdiklerine korkmadan çıplak elle dokunabileceksin."

Sırtımı pencerenin yanındaki duvara yaslayarak inatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Sizin dünyanızda sevdiğim sadece iki kişi var ve onlar da Itır ile Doğa. Onlara da dokunurken gereken tedbiri alıyorum. Bunun için beslenmeme gerek yok." Sakince söylediklerim odayı doldurdu ve aramızda dile dökülmeyen sözlerin ukdesini bıraktı.

Ayağa kalkarken gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bakışlarından ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. "Benim dünyamda başka dokunmak istediğin kimse yok mu?" Dudaklarından dökülenler, soğuk bir kamçı gibi omurgama çarptığında yutkunamadım. Soru sorma şekli fazla kinayeliydi.

"Burada Itır ve Doğa dışında sevdiğim kimse yok." Kendimi ona bakmak için zorladım. "İnsanları nadiren severim." Omuzlarımı dikleştirdim. "Gücü ise daima." Başımı kaldırarak göz temasını kesmedim. "Bendeki tüm olay bu," diyerek saçlarımı arkaya doğru savurdum.

Gözlerinin irislerinde yıldırımı andıran bir ifade geçtiğinde tüm şimşekler benim içimde çaktı. Ürperdim. "Güç sana ihtiyacın olan sevgiyi veremez."

"Hah," diye alaycı ve aynı zamanda anlaşılmaz bir ses çıkardım. "İhtiyacım olan ve daima ihtiyaç duyacağım şey sevgi değil. Güç. İktidarda olduğum sürece herkes beni sever."

Bakışları öfkeyle parladı. "Onların hepsi sahip olduğun güçten faydalanmak isteyen bir avuç dalkavuktan ibaret olacaktır." Gözlerinde acıyan ve aynı zamanda beni küçümseyen bir ifade oluştu. "Birileri tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim."

Beni kızdırmasına izin vermemeliydim ama en az benim kadar iyi bir laf cambazı olduğu için üzerinde durduğum ipin sallanmasına neden olmuştu söyledikleri. Yere ilk düşen kişi olmamak için dik dik ona baktım. "Itır ve Doğa beni seviyor, bu da demektir ki sevilmenin ne olduğunu ve nasıl hissettirdiğini biliyorum."

Gözlerinin ardından acı bir eğlence geçti. "Bir erkek tarafından sevilmenin sana nasıl hissettirdiğini biliyor musun?" Kalp atışlarım hızlandı.

Böyle bir soru beklemediğim için donmuş bir şekilde ona bakıyordum. Duvar ve onun arasından sıkışmışken kalbimin çıkardığı sesleri duyacak diye korktum. Benim aksime o çok rahattı. O kadar rahattı ki avını köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi panik olmuş hâlimi eğlenerek izliyordu. Üzerime eğildiğinde yakınlığının bende uyandırdığı heyecan karşısında titredim. Sırtım soğuk duvara temas ederken, "Söylesene, Elzem Akay?" diyerek üzerime eğildi. Altın sarısı saçlarımdan bir tutamı parmağına doladığında titreyişlerim karşısında ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. Gözlerimin içine baktı ve "Daha önce bir erkek sana dokundu mu?" diye sordu.

Nefes dahi alamadım.

Hayır sözcüğü boğazımı tırmaladığında onu içimde tutmak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Bunu yapmak büyük bir hataydı çünkü gereken cevabı almış gibi dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Hayır, değil mi?" Ruhunda yükselen hazzı solumamak için burnumu kapatmak istedim. Bir bakire olduğumu anlamasından nefret etmiştim.

Daha önce hiçbir erkeğin bana dokunmadığını bilmek endişe verici bir şekilde onu sevindirmişti. Sanki bana dokunmaya sadece onun hakkı varmış gibi gözlerinde oluşan vahşi sahiplenme karşısında nabzım hızlandı.

Kendimi bu durumdan kurtarmak için, "Yanılıyorsunuz," demiştim ki beni çok hızlı susturdu.

"Nadiren yanılırım ve bu konuda yanılmıyorum. Neden olduğunu biliyor musun?" Başımı iki yana salladığımda, "Çünkü sen bir Oyunbaz'sın," dedi. Tüm Oyunbazların alnında *bakire* mi yazıyordu, anlamadım ki.

Karakteristik sesi dikkatimi dağıtıyor, bakışlarındaki sıcaklık söylediklerine odaklanmama engel oluyordu. "Oyunbazlar sadece kendi türündekilerle birlikte olabilirler. Diğer herkes için yatakta fazla ölümcüller." Derimin altı ısındı. Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mıydı?

Bakışları yanaklarımı bulunca beni utandırmak onu eğlendiriyormuş gibi gülümsedi. "Kendi dünyandaki tek Oyunbaz olduğunu ve burada henüz hiçbir Oyunbaz'la tanışmadığını düşünürsek..." Çıldırtan bir ifadeyle gözlerimin en derinine baktı. "Daha önce kimseyle yakınlaşmadığını anlamak zor değil."

"Pekâlâ, bu kadar yeter." Bu can sıkıcı konudan kurtulmak için ondan uzaklaşmak istedim ama gitmeme izin vermedi. Kolunu başımın üstünden uzatıp elini arkamdaki duvara yasladı. İri vücuduyla gözümü korkutarak geçmeme müsaade etmedi.

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Bunu utanç verici bir şey olarak mı görüyorsun?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Olduğum veya olmadığım şey beni rahatsız etmiyor. Beni rahatsız eden bunu sizinle konuşmak."

Kaslı kolu başımın üstünden arkamdaki duvara yaslıyken omuzlarını bükerek başını biraz daha bana doğru eğdi. "Rahatsızlık duymadan benimle her şeyi konuşabilirsin. Konuşmalısın da." Sözleri sert bakışlarıyla birleşince bu bir ricadan çok emir gibi geliyordu. "Beni anlıyor musun?"

Hayır, anlamıyordum ve açıkçası ne yapmaya çalıştığını da çözemiyordum. Bu gece çok garip davranıyordu. "Bunu neden yapayım?" Üzerime eğilmiş olsa da hâlâ ona bakmak için başımı yukarı kaldırmak

zorundaydım. "Siz bana kendi hakkınızda hiçbir şey anlatmazken ben neden size bir şeyler anlatayım?"

"Sor," diyerek beni şaşırttı. Benimle savaşmak yerine uzlaşmayı seçmesini beklemiyordum. Ilımlı bakışlarla, "Hakkımda ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Böyle bir soruyla karşılaşacağıma hiç ihtimal vermediğim için bu konu üzerinde pek kafa yormamıştım. "Tek bir soru hakkım mı var?"

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Kafanın içinde kaç soru var?"

"Milyonlarca."

Keyifli gözlerle başını yavaşça salladı. "Şimdilik sadece üç soru hakkın var."

"Sevgilinizin adı nedir?" Bu soruyu sormak bile dilimi utanç içinde ısırmama neden olmuştu çünkü beni ele veren bir soruydu. Daha doğrusu, onunla ilgilendiğimi düşündüren bir soruydu. Keşke ilk sorunun üzerinde biraz düşünseydim ama artık olan olmuştu. Umarım onunla ilgilendiğim için böyle bir soru sorduğumu düşünmezdi.

Parmağına doladığı saçımı çekip bıraktığında saç tutamımda küçük bir bukle oluşturmuştu. Bakışlarını saçımdaki bukleden çekip gözlerime kenetlediğinde hızlanan kalbim yüzünden göğüs kafesim hareket etmeye başlamıştı ve buna engel olmanın bir yolu yoktu. İlk sorumu tam da korktuğum bir şekilde anlamış olmalıydı ki gözleri gayriihtiyari bir şekilde bana baktı. "Sevgilim olmadığı için sana vereceğim bir isim de yok."

"Eski sevgilinizin adı?"

"Sanırım sana bu konuda da bir isim veremem." Kolunu çekerek benden uzaklaşırken sorduğum sorular yüzünden kızgın görünmüyordu. Raftaki içki şişesini çıkarırken kızmaktan çok sıkılmış gibiydi. Belki de sorduğum soruları fazla sıkıcı bulmuştu.

Benden uzaklaşmasıyla ciğerlerime hava doluşunca ne zamandır nefesimi tuttuğumu anlayamadım. "Neden bana bir isim veremiyorsunuz?" Alay ederek güldüm. "İçlerinden birini seçemeyeceğiniz kadar çok mu sevgiliniz oldu?"

Şişenin mantarını çıkarırken oldukça rahattı. "Aksine. Bir tane bile olmadı." Beni şoke ederek kadehe uzandı ve kendine bir kadeh içki doldurdu. "Sana bir isim vermem için önce hayatımda bir kadın olmalıydı." Başını omzuna doğru eğip gözlerime baktı. "Ama *şu ana dek* kadınlar hayatımda hiç yer edinmedi." Nabzım boğazımda atmaya başladı. *Şu ana dek* derken yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakmıştı.

Dudaklarım aralandı ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için onları kapattım. Kendimi tutamadım ve tekrar dudaklarımı kıpırdattım. "Yani şimdi siz..." Yutkundum. "Daha önce hiçbir kadınla çıkmadınız mı?"

Gözlerini kıstı. "Çıkmak sözcüğünü tanımlá? Bir kadınla tam olarak nereye çıkmam gerekiyor?"

Benim dünyamdaki ifade şekline yabancıydı. "Şey... Birlikte olmak." Odanın içi küçülüyormuş gibi terlemeye başladım. "Sevgili anlamında birlikte olmak." Böyle bir şeye ihtimal dahi vermediğim için oldukça şaşkındım. "Aslında..." Yatağı işaret ettim. "Her iki anlamda da birlikte olmak." Ecel terleri dökerken onunla ilgili bir konu beni şekilden şekle sokmuştu. "Böyle bir şeyin hiç olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Ben bunu ona sorarken bile fazla tedirginken o çok rahat, çok profesyoneldi. Sırtını duvara yaslayıp içkisini yudumlarken onun yerine üstlendiğim kıvranışlarıma eğlenen gözlerle bakıyordu. "Her iki anlamda da hayatımda daha önce hiç kadın olmadı." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Senin aksine bunları seninle konuşmaktan utanmıyor veya rahatsızlık duymuyorum."

"Peki ya başkasıyla konuşurken?"

"Konusunu bile açmaya cesaret edemezler."

Bakire olduğumu anladığında çok utanmıştım. Beni utandıran bakire olmak değildi, bunu onunla konuşmaktı. O ise benimle aynı şartlarda olduğunu söylerken hiç gocunmuyordu. Beni hayretler içinde bırakan bunun nasıl mümkün olduğuydu. Yani o fazla yakışıklı, fazla karizmatik ve fazla albenisi olan biriydi. Gençti, güçlüydü ve cezbediciydi. Tek bir bakışıyla bile kadınların ayaklarını yerden kesebilirdi. Daha önce hiçbir kadına dokunmadığına inanmak çok güçtü. Üstelik o ölümsüzdü ve en şaşırtıcı olan da buydu.

Gerçek yaşını bilmiyordum ama oldukça uzun bir yaşamı olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bunca yıldır bir kadına dokunmaması benim için inanılması çok güç bir olaydı. Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalı ki gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Bana inanmıyorsun?" Bu bir sorudan çok gerçekliği sorgulanamaz bir tanıydı.

"Şey... İnanmak çok güç." Parmağımla onu işaret ettim. "Size bakınca tek gördüğüm..." Dudaklarımı birbirine bastırıp son anda kendimi susturduğumda gözlerinin ardından vahşi bir parıltı geçti.

"Devam et." Ne söylemek üzere olduğumu anlamıştı ve bu onu keyiflendirmişti. "Bana bakınca tek gördüğün ne?"

Yirmi dört yıllık hayatımın tüm utangaçlığını tek bir gecede bana yaşattığı için bundan kurtulmak istercesine derin bir nefes aldım. Liseli kızlar gibi bir erkek karşısında utanıp çekinmemeliydim. Kendimi ona bakmaya zorladım. "Bakınca gördüğüm tek şey her kadının arzuladığı bir erkek. Durum böyleyken daha önce bir kadına dokunmadığınıza inanmak çok güç."

Kaşlarını imalı bir şekilde yukarı kaldırırken bana olan bakışları alaycıydı. "Kadınların beni arzulaması benim de onları arzulayacağım anlamına gelmiyor. Konu nasıl göründüğümüzse..." Baştan aşağı beni süzdü. "Ben de sana bakınca çirkin birini görmüyorum." Bakışları ağır bir şekilde üzerimde gezinince yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Aksine oldukça güzel bir kadın görüyorum." Bakışlarının altında ezilen ve eriyen vücudumdaki ısıyı gizlemenin bir yolu olmalıydı. Kışkırtıcı irisleri gözlerime kenetlendi. "Sıra dışı bir güzelliğe sahip olmana rağmen hâlâ bakiresin. Ben sana inanıyorken sen neden bana inanmakta güçlük çekiyorsun?"

Acı gülüşüm havaya karıştı. "Çünkü siz bir ölümsüzsünüz ve erkeksiniz. Cinsellik konusunda erkeklerin kadınlara göre daha sabırsız ve zayıf olduğu kanıtlanmış bir gerçek."

"Sen böyle konuşunca bir istisna olduğumu düşünmeye başladım." Gülüşüyle kalbimi hızlandırdı. Gülüşünün hipnoz edici bir etkisi vardı. "Ve bunun iyi hissettirdiğini pek söyleyemem."

"Tek gecelik ilişkileriniz bile olmadı mı?"

"Bu, kadınları nesneleştirmekle aynı şey değil mi?" Çehresi ciddiyetle kasılırken yüzünde ve bakışlarında alaya yer yoktu. "Bir şeyler hissetmediğim bir kadına dokunmayı doğru bulmuyorum."

Bu konuda katı kuralları varmış gibi son derece soğuk bir şekilde bana bakıyordu. "İhtiyaçtan kaynaklı birliktelikler ucuz zevklerden başka bir şey değildir. Ucuz olan şeyler değersizdir ve benim için değeri olmayan bir kadın yatağımda olamaz." Ciğerlerim sıkıştığında nefes almam biraz daha güçleşti.

Savcı Gevheri her anlamıyla gerçek dışıydı.

Ona olan hayranlığım bir kat daha artmıştı. Güçlü iradesi ve bu konudaki düşünceleri fazla berraktı. Kendini savunma şekli bile o kadar güzeldi ki büyülenmemek elde değildi. Kendi zevkleri uğruna kadınları bir obje olarak gören tüm o erkeklerden çok farklıydı. Takdirimi ve hayranlığımı gerçek anlamda bir kez daha kazanmıştı. "Şimdi." Sırtını yasladığı duvardan ayırdı. "Önceki soruma geri dönelim." Kadehi kafasına dikip tüm içkiyi bir dikişte içti. Şarabın keskinliğiyle burnundan nefesini vererek boş kadehi masaya bıraktı. "Bir erkek tarafından sevilmenin sana nasıl hissettireceğini biliyor musun?"

Ellerim terlemeye başladı. "Fiziksel olarak mı yoksa..."

"Her iki yönden."

Yönünü tamamen bana çevirdiğinde yoğun bakışlarından kaçmanın bir yolu yoktu. "Sanırım bilmiyorum." Sinirle güldüm. "Erkeklerin sevgisini kazanmak konusunda çok yetersizim. Kendi dünyamda beş kişiyle çıkmıştım. Yani sevgili oldum," dedim onun anlayabileceği kelimeleri kullanmaya çalışarak. "Ama hepsi de bir ay sonra beni terk etti."

"Muhtemelen bir Oyunbaz olmandan kaynaklanmıştır." Sorunun bende olmadığını hissettirmek istercesine bakışlarına bir sıcaklık yayıldı. "Geldiğin yerde farkında değildin ama sen hep bir avcıydın. O aptallar yaydığın tehlikeli enerjiyi sezip senden kaçmış olabilir." Yine de hepsi tarafından bir mesajla terk edilmek benim açımdan çok gurur kırıcıydı.

Yürüyüp karşımda durdu. Yüzümün önüne düşen bir tutam saçıma yine dokundu ama bu sefer parmağına dolamak yerine kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının tersi yanağıma sürtünüp hafifçe okşayınca nefesim kesildi. "Sen sevilmek istemiyorsun, sevgiyi satın almak

istiyorsun çünkü sevilmenin ne olduğunu bilmiyorsun." Kalbim donsabun kokusu burnuma ulaştı. "Birinin tüm dünyası olmayı değil, yödu, sonra da parçalanıp tuzla buz oldu. Üzerime eğildiğinde ferahlatıcı neteceğin bir dünya istiyorsun."

Kalbimde başlayan titreme bir sarsıntıya dönüşerek tüm vücuduma yayıldı. "Bunun ne sakıncası var?" Yanağıma sürtünen parmakları yüzünden konuşmaktan zorlanıyordum. "Bir erkeğin kalbini kazanmak dünyayı fethetmekten daha zor olmamalı."

Elini yüzümden çekip benden uzaklaştı. Dokunuşunun yanağımda bıraktığı boşluk hissi büyük bir yoksunluğa dönüştü. Bana sırtını dönüp şömineye doğru yürüdü. "Bazı konularda hâlâ toy bir çocuk olduğun o kadar belli ki."

"Yirmi dört yaşındayım, Savcı Bey," dedim soğuk ve mesafeli bir sesle. Bu konuşma hiç hoşuma gitmemişti çünkü köşeye sıkıştırmaya çalıştığı bendim.

Durup omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerinde hiç şüphesiz ki açık bir alay vardı. "Peki, ben kaç yaşındayım dersin, Elzem Hanım?" Şömineye iki odun atarak bana döndü. Ağır adımlarla bana doğru yürümeye devam edince nabzım hızlandı. Attığı her adımla odanın içindeki oksijen azalmaya başlamıştı. "Yaşım hakkında bir varsayımda bulun."

Cevap vermeden önce uzun uzun ona baktım. Tek bir telinde bile aklar olmayan gür kahverengi saçlarında oyalandı bakışlarım. Odadaki loş ışıkta canlılığıyla göz dolduran saçlarına dokunmak ister gibi bakıyordum. Her bir tutamının arasından parmaklarımı geçirmenin nasıl bir his olduğunu merak etmeden duramadım. Ela gözlerindeki baştan çıkarıcı ifade kanımı kaynatıyordu. Sadece gözlerine bakmak bile bana kendimi özel hissettiriyordu çünkü bakışlarıyla bunu hissettiren biriydi. Sinirlendiğinde kaşlarının arasında ortaya çıkan iki çizgi, burnunun düzgün şekli ve etli dudaklarıyla nefes kesiciydi.

Yüzü bir zanaatkârın elinden çıkmış gibiyken onda kusur bulmak çok zordu. Atletik vücudu ve beni gölgesinde bırakan uzun boyuyla yaşını doğru şekilde tahmin etmek çok zordu. İnsanın içini titreten vahşi, erkeksi ve çarpıcı bir görüntüsü vardı. Ona bakınca tek gördüğüm yirmi beş veya yirmi altı yaşlarında bir adamdı. Ancak gösterdiği yaşın çok daha üstünde olduğunu biliyordum çünkü o bir ölümsüzdü. Bundan

yola çıkarak, "Yetmiş yaşında olabilir misiniz?" diye sordum. Umarım doğru tahminde bulunmamışımdır. Bu durumda elliye bile razıydım.

Duruşu ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar kayıtsızdı ama bakışları öyle değildi. Bakışlarında gizleyemediği bir kaygı vardı hatta aynı kaygı ve endişeyi ruhunda da taşıyordu. Sanki gerçek yaşını bana söylediğinde vereceğim tepkiyi kestiremiyor, söyleyip söylememek konusunda tereddütler yaşıyordu. İçinde yaşadığı çelişkiler canını sıkmış gibi, "Seksen beş yaşındayım," dedi.

Hadi be!

Elliye bile razıydım.

Dudaklarından çıkan üç kelime ikimizin arasına yıldırım gibi düştü. Doğum günüm henüz gelmediği için gerçek anlamda yirmi dört bile olmamıştım ve o seksen beş yaşında mıydı? Doğum günüme çok az kaldığı için kendimi yirmi dört sayıyordum. Ben yirmi dört, o ise seksen beş. Bu durumda aramızda kaç yaş vardı? Kahretsin, altmış bir yaş! Sahip olduğum yaştan neredeyse üç katı daha fazla. Bunun şaşkınlığını yüzümden nasıl sileceğimi bilemedim. Bana *küçük Oyunbaz* derken artık bunu alay etmek için söylemediğini biliyordum çünkü kendiyle kıyaslayınca onun gözünde ben çok küçüktüm.

Yüzümdeki şaşkınlık ve afallamışlık ifadesini yanlış değerlendirdi. Uzun süre sessiz kaldığım için yaşının benim için sorun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Başından beri onu asıl endişelendiren buydu, aramızdaki yaş farkını sorun etmem... Tam olarak ne için sorun etmeliydim? Onunla aramızda bir şey yoktu ki. Bu konuda ne düşündüğümü önemsememeliydi. Gözlerinde oluşan hırçın ifade kızgınlığa dönüştüğünde, "Dışarı çık," dedi son derece ciddi bir sesle. Yaşını sorun ettiğimi düşünüyordu.

Bunu sorun etmiyordum. Şaşkınlığımın asıl sebebi seksen beş yaşında olmasına rağmen bu kadar genç görünmesiydi. Ancak o sessizliğimi farklı anlamlara yorarak sinirli bir şekilde bana kapıyı gösterdi. "Revire gidip bedenine gir." Onu kızdırdığım için bakışlarındaki sıcaklık kaybolmuştu.

Son derece soğuk ve mesafeli bir şekilde bana bakıyordu. "Kendi bedenin dışında farklı bir bedene girersen sana unutamayacağın bir ders

vermekten çekinmem." Yürüyüp benim için kapıyı açtı. "Umarım kendi iyiliğin için bu uyarımı ciddiye alırsın."

Suskunluğumu yanlış değerlendirdiği yetmezmiş gibi bir de üstüne beni tehdit etmesine inanamadım. Yürüyüp benim için açtığı kapının önünde durup ona baktım. Beni kızdırdığı kadar onu kızdırmak için omuzlarımı dikleştirdim.

"Bu konuda endişeniz olmasın. Uyarınızı ciddiye alacağım." Küstah bir ifadeyle çenemi kaldırdım. "Büyüklerimin sözünü dinlerim." Hayır, dinlemezdim. "Özellikle de dedem yaşındakilere asla saygısızlık yapmam." Saçlarımı arkaya doğru savurarak dışarı çıktığımda kapıyı arkamdan sertçe çarptı.

İçeriden, "Kahrolası kadın!" diyen sesini duyunca çarptığı kapıya ters ters baktım. Vahşi barbar!

Güneşin doğmasıyla kulübemden çıktım, kendimi çok yorgun hissediyordum. Dün gece Savcı beni odasından kovunca revire inip bedenimle bütünleşmiştim. Daha sonra kulübeme gelip yorgunluk içinde sızmıştım. Dün gecenin yorgunluğu yetmezmiş gibi sabah çok erken saatlerde uyanmak zorunda kalmıştım. Vücudumdaki darp ve pençe izlerinin kapandığını görmek beni mutlu etmişti. İzi bile kalmamıştı. Şafakla birlikte uyandığım için kuyudan su çekip mutfaktaki ocağı yakmıştım. Suyu ısıtıp tenimdeki kan ve terden kurtulmak için banyo yapmıştım, bu da bana çok iyi gelmişti.

Erken kalkmamın tek sebebi bu değildi. Vücudumdaki kanlardan kurtulduğum gibi kulübemin içindeki kan ve dağınıklıktan da kurtulmalıydım. Kulübeyi daha yaşanır bir hâle getirmem üç saatimi almıştı. Kırılan her şeyi dışarı atmış, tüm o dağınıklığı toplayıp temizlemiştim. Sürekli kuyudan su çekip ısıtarak duvar ve fayanslardaki kanı silmek hiç kolay olmamıştı. Çetin bir kış mevsimine girdiğimiz için kuyudaki su çok soğuktu. Suyu ılıtmadan kullanmaya kalkışmak insanın parmaklarını sızlatıyordu.

O kadar yorgunluğun üzerine bir de bunlar eklenince hâliyle tüm enerjim tükendi. Bir köşeye kıvrılıp kendimi daha iyi hissedene kadar uyumak istiyordum çünkü çok erken saatlerde kalktığım için çok uykusuzdum. Birkaç saatlik uykuyla duruyordum. Bugün çalışacak hiç

hâlim yoktu ama Elif Kâhya'nın bunu anlayacağını sanmıyordum. Kadın zaten benden nefret ediyordu, bir de üstüne işten kaytarmam onu çıldırtırdı. Söz konusu ben olunca fazla kalpsiz ve gaddardı. Üstelik klan liderleri hâlâ akademideydi. Onlar buradayken hizmetçilerin işi her zamankinden daha zordu.

Bu akşam festivalin son turu vardı. Av dedikleri şey neyse o bitmeden gitmeyeceklerini biliyorum. Benim kulübem hepsinden daha uzak bir yerde olduğu için nihayet diğerlerinin kulübelerinin olduğu yere geldim. Daha ben ona seslenmeden Doğa tam zamanında kulübesinden çıktı. Tıpkı benim gibi fazla uykulu görünüyordu. "Günaydın, Elzem." Pelerinini takmaya çalışarak bana doğru yürüdü. Bunu yaparken hep olduğu gibi yine sızlanıyordu. "Tahminen bizi ne zaman bu lanet yerden çıkarıp kendi dünyamıza götürürsün? Öldürüleceğimden korkmadan rahat rahat uyuyacağım bir dünyada olmayı özledim."

Birlikte yürürken soğuk hava yüzünden ellerimi uzun pelerinimin içinde tutmaya çalışıyordum. "Dün gece uyuyamadın mı? Neden?" Aslında sebebini biliyordum ama orada olup arenada olanları izlediğimi bilmediği için olanlardan haberim yokmuş gibi davranıyordum.

Alt dudağını sarkıttığında tıpkı küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "Dün gece neler olduğunu bilmiyorsun tabii," diyerek bana Asil ile olan müsabakasını anlattı. Zaten bildiğim şeyleri ondan dinlerken şaşırmış gibi davranmaya çalışıyordum. Doğa ise Asil ile olanları ve Asil'in babası hakkındaki endişelerini bana anlatıp duruyordu. Asil yüzünden Abraham'ın ona bir şey yapmasından çok korkuyordu.

"Sakinleş lütfen." Onu rahatlatmak için koluna dokunup sıcak bir ifadeyle gülümsedim. "Etrafına çektiğin kalkanını düşürmediğin sürece kimse sana bir şey yapamaz."

Umutsuzluk içinde bakışlarını kaçırdı. "Sorun da tam olarak bu." Suratı biraz daha asıldı. "Diğer Işıktan Gelenlerin aksine kalkanı nasıl ortaya çıkardığımı ve nasıl ortadan kaldırdığımı bilmiyorum. Bunu nasıl yaptığımı bilmediğim için etrafımdaki kalkanın varlığını da yokluğunu da anlayamıyorum." Bu da onun kendisini sürekli tehlikede hissetmesine neden oluyordu. İçgüdüsel olarak o kalkanı bir şekilde ortaya çıkartıyordu. Genelde kendisini tehlikede hissettiği her an kalkanı ortaya çıkıyordu.

"Doğa, kalkanı nasıl kullanacağını bilmiyor olabilirsin ama güvende hissetmediğin tüm o anlarda etrafına bir kalkan ördüğünü biliyoruz." Gülmemeye çalışarak, "Korkmaya devam et," dedim. "Korktuğun sürece kendini güvende hissedemezsin ve güvende hissedemeyince kalkanı hep çıkarırsın."

Gözlerini belerterek bana döndü. "Bana verdiğin tavsiye hep korku içinde ve kaygılı mı olmak?"

"Sen şu kalkanı kontrol etmeyi öğrenene kadar, evet."

"Bu çok zalimce bir tavsiye! Sürekli korku dolu bir ruh hâlinde olmak nasıl bir şey bilemezsin."

Komik değildi ama gerçek hislerimi gizlemek için güldüm. "Emin ol, Doğa... Korkmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum." Korkunun en koyu tonunu yaşıyordum. Sürekli tehdit altında olmanın nasıl hissettirdiğini benden daha iyi kimse bilemezdi.

Bülbül, Rana, Mizgin ve Hacer'i görünce adımlarımızı hızlandırdık. Onlar da bize doğru geliyordu. Mizgin, "Biz de tam sizi uyandırmaya geliyorduk," derken çok telaşlı görünüyordu. "Geç kalmadan hemen akademiye gidelim."

Onlarla isteksizce adımlarımı akademiye doğru attığımda Bülbül dışında hepsinin meraklı bakışları üzerimdeydi. "Pekâlâ, neler oluyor? Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?"

Hacer koluma yapışarak hayranlık ve merak dolu bakışlarını bana dikti. "Arenada Ceza'yı nasıl yenebildin?"

"Rica ederim şu ellerini çek üzerimden." Kolumu tutuşundan kurtararak yana doğru kaydım. "Aşırı samimiyetten hoşlanmadığımı biliyorsunuz."

Bu sefer de Mizgin koluma yapıştı. "Küstahlığı bırak da anlat, Elzem."

Göz ucuyla kolumdaki dolgun ellerine baktım. "Bunu yaparsam bana dokunmayı bırakacak mısınız?"

Hepsi aynı anda başını sallayınca, "Adrenalin patlaması," dedim sakince.

"Adrenalin patlaması mı?" diye şaşkınca soludu Rana.

Şaşkın ifadelerini çok komik bulduğum için gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Adrenal bezleriniz çok fazla adrenalin ürettiğinde insan vücudunda bir çeşit patlama yaşanır. Stres, kaygı ve yoğun bir gerginliğin ortaya çıkardığı bir adrenalin patlamasını yaşadığınızda normalde yapamayacağınız şeyleri yapmanıza olanak sağlar. Kan dolaşımı ve nefes almanın hızlanması sonucunda kaslar yoğun bir efor harcar. Öyle anlarda insan bir boğayı bile tek başına devirebilir." Sakince anlattıklarım onlar için yeterli olmalıydı ama hepsi kuşkulu gözlerle bakınca bana inanmadıklarını anladım. İnanmalarına da gerek yoktu. Onlara verdiklerimle yetinseler yeterdi.

Bülbül kısık gözlerini bana dikip tam bir şey söyleyecekti ki, "Buzlar kraliçesinin sesini bile duymak istemiyorum," diyerek yanından hızla geçtim. "Dün bile isteye birini öldürdün."

Kızlarla birlikte peşimden gelirken o donuk sesiyle, "Yapmam gerekeni yaptım," dedi. "Son tura kalmamak için elenmem gerekiyordu ve tek yol buydu."

Hacer onu destekleyerek başını salladı. "Haklı," diyerek onu savundu. "Şu zamana kadar son tura kalan yarışmacıların sadece yarısı geri dönebildi."

Doğa'nın beti benzi attı. "Kalan yarısına ne oldu?"

Hacer dudaklarını büzerek iç çekti. "Kimse bilmiyor. Her yıl yirmiye yakın yarışmacı son tura katılıyor ama sadece yarısı geri dönebiliyor. Geçen yılki yarışmacıların içinde Muhafızların lideri Feti'nin oğlu da vardı ama o da geri dönemedi." Kahretsin, Itır son tura kalanlardan biriydi. Küçük yardımımla Meliz'e karşı kazanmıştı. Neden Mara'ya yaptığım şeyi ona da yapıp bedenine girerek mendilini yere atmamıştım ki! O esnada aklım Meliz ile o kadar meşguldü ki bunu düşünememiştim.

"Avda tam olarak neler oluyor?" diye sorduğumda kızlar birbirine bakıp durdu. Bunun cevabını onlar da bilmiyormuş gibiydi.

Mizgin omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bunu sadece daha önce ava katılanlar bilebilir."

"Peki, daha önce ava katılıp da kurtulan birileri var mı akademide?"

Akademinin avlusuna girdiğimizde Bülbül gözleriyle bir yeri işaret etti. "Azınlıkların gizemli generali her yıl av turundan sağ çıkan nadir insanlardan biri."

Başımı çevirince Dehliz'i gördüm. Çardakta tek başına oturmuş, elindeki garip taşla kılıcını keskinleştiriyordu. Siyah saçlarını ensesinde sımsıkı bağlayan adam zırhının içinde göz korkutuyordu. Kuzgunu yine omzundaydı. "Ama o sana son turda neler olduğunu söyleyemez çünkü sağır ve dilsiz," dedi Mizgin. Kızlar akademiye girerken ben şansımı denemek için kalmıştım. Bildiklerini bana anlatmanın bir yolu olmalıydı.

Tam Dehliz'e doğru yürüyecektim ki Mara akademiden dışarı fırladı. Itır ise onu sakinleştirmek için onun peşinden koşuyordu. "Mara, bekle!" diye bağırıyordu ama Mara pek duracak gibi değildi.

Çatık kaşlarla çardakta duran Dehliz'e doğru ilerlediğini gördüğümde ne olduğunu anladım. Dün gece Mara'nın vücuduna girip Dehliz'e karşı kaybetmesini sağlamıştım. Daha sonra da onu sarhoş edip odasında uyutmuştum. Tüm bunları Dehliz'in yaptığını düşünüyor olmalıydı. Muhtemelen sabah uyanır uyanmaz neler olduğunu Itır'a sormuş ve Itır ona olanları anlatınca çıldırmıştı. İşin ucunda bin altın olduğunu düşünürsek böyle bir tepki vermesine şaşmamak gerekti.

Dehliz onu görünce ayağa kalkıp yumruğunu sol göğsüne bastırarak Mara'ya selam verdi. İçim suçlulukla doldu. Karşısındaki kadının dün geceki o düşünceli kadın olduğunu sanıyordu. Omzundaki kuzgun yüzünden Mara ona fazla yaklaşmadan belli bir mesafede durarak kaşlarını çattı. "Anlaşılan prensipleri olan bir general değilsin!" Kelimelerinin öyle şiddetli bir etkisi vardı ki dudaklarının hareketini okuyan Dehliz neye uğradığını şaşırdı.

Mara onda yarattığı sarsıntıyı zerre kadar umursamadan sıktığı dişleri arasında tısladı. "Kazanmak için ne tür bir büyü yapıp bana o mendili attırdın, bilmiyorum ama bu çok aşağılıkça bir hareketti!" Öfke ateşiyle yanan gözlerini onun karanlık okyanusu andıran mavilerine dikti. "Azınlıkların engelli sefil generalinden de daha azı beklenemezdi!"

Dehliz'in surat ifadesi kasıldı. Omuzları gerilirken karşısındaki kadının inanılmaz değişiminin şokundaydı. Neler olduğunu anlamaya çalıştığı esnada omuzlarındaki kuzgunu kanat çırparak havalandı. Siyah kuzgun ağıt gibi tiz bir ses çıkararak bana doğru uçtu. Gerildim, panikledim hatta dehşete düştüm. Dün gece Mara'nın vücudundayken kuzgun bana uçmuştu. Aybars bu kuşun kolay kolay kimseye gitmediğini söylemişti. Kuzgunun benim, yani Mara'nın bileğine konduğunu

herkes gibi Dehliz de görmüştü. Şimdi ise Mara yerine kuzgun bana doğru kanat çırpmıştı. Bu kuş sanki dün gece yaptıklarımı Dehliz'e ifşa etmek ister gibi üzerimde kanat çırpmaya başlamıştı.

Başımın üzerinde daireler çizip uçarak kalın sesler çıkarıp ötmesiyle Dehliz'in bakışları hızla beni buldu. Panikleyerek arkaya doğru bir adım attım. Küçük bir kuşun kanat çırpmasıyla gerçeği anlayamazdı, değil mi? Dün gece Mara'nın vücudunda olduğumu asla anlamamalıydı çünkü anlarsa bu benim sonum olurdu. Sadece iblisler ve bu dünyadaki bedeni ölenler farklı bedenleri çalabilirdi. Ben bir Aykırı olduğum için ölmeden de bunu yapabiliyordum. Araf'ta Aykırı olanları yaşatmıyorlardı. Dehliz'in kız kardeşi bile Aykırı olduğu için öldürülmüşken beni hiç yaşatmazlardı.

Gediz bu yüzden hepsine çok kızgındı çünkü bir Aykırı diye hiçbiri Afra'nın ölümüne engel olmamış, babaları Cihangir'in kararına göz yummuşlardı. Dehliz beden çalan bir hırsız olduğumu anlarsa diğer herkes gibi o da benden kurtulmak isteyebilirdi. Belki de bunun için elini hiç kirletmez, bu bilgiyi doğrudan liderlerle paylaşabilirdi. Bu yüzden hiçbir koşulda dün gece arenada karşısındaki kadının ben olduğumu anlamamalıydı. Kuzgun omzuma konduğunda ise mavileri kısıldı. Bakışları karşısında kıpırdayamadım.

O bir generaldi! Eminim babası ve diğer liderlerin Aykırı olduğumdan şüphelendiğini biliyordu. Şimdi ise bu kuş beni ele verircesine omzuma konmuştu. Kuşu omzumdan iterek, "Lütfen git," dedim ondan kurtulmaya çalışırken. Onu kovduğumda bile gitmedi. Israrla başımın üzerinde uçup daireler çizmeye başladı.

"Bu da neyin nesi?" Mara'nın dehşet içinde çıkan sesini duyunca hemen ona döndüm. Kuşlardan çok korktuğunu biliyordum ama kafamın üstünde uçup duran kuşa bakışları endişe vericiydi. Göz bebeklerinin siyahı mavi irislerine yayılarak büyüdü ve gözleri tamamen siyah rengini aldı. Mara nefes dahi almadan donup kalırken hepimiz şaşkınlıkla değişen gözlerine baktık. Gözlerinin mavisi simsiyah olmuştu. Siyah dışında geriye hiç renk kalmamıştı.

"Mara?" Endişeyle ona doğru yürüdüğümde hiç kıpırdamadığını fark ettim. Transa girmiş gibi tek bir noktada takılı kalmıştı ve artık nefes bile almıyordu. Oyunbaz içgüdülerim devreye girdiğinde bile kalbinin yavaşlayan ritmini duyabiliyordum. Gözleri kuzgunun olduğu

noktaya bakarken öylece donmuştu. Sanki koluna dokunsak yere düşüp parçalanacak gibiydi. Bir porselen bebeğin donukluğuyla kirpikleri bile hareket etmiyordu.

Itır onu sarsıp kendine getirmek için elini uzatınca Dehliz hemen onun bileğini yakaladı. Bunun kötü bir fikir olduğunu anlatmak istercesine Itır'a bakıp başını iki yana salladı. Mara için endişelenerek, "Ona neler oluyor?" dediğimde bana olan bakışı, cevabı onun da bilmediğini gösteriyordu. Ona neler olduğunu o da bilmiyordu ama ona dokunmamızın kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Mara bir heykelden daha katı ve hareketsizdi.

Mara'ya neler oluyorsa Tanrı'ya şükürler olsun ki bu çok kısa sürdü. Bir anda irkilerek ciğerlerine büyük bir nefes çektiğinde göz bebeklerindeki siyah mühür dağılmaya başladı. Buz gibi bir suyun içine atılmışçasına sıçradı. Sanki kötü bir kâbustan uyanmış hızlı hızlı nefesler alıyordu. Ona ne olduğunu o da bilmiyormuş gibi bir süre bize bakarak gözlerini kırpıştırdı. Sanki kısa bir süreliğine farklı bir yerdeymiş gibi nerede olduğunu anlamak için etrafına baktı. Suratı bir kireçten daha solgundu. Az önce donduğunda burada değilmiş gibi ya da ayaküstü bir kâbus görmüş gibi davranıyordu.

Gözleri üzerimde uçup kalın sesiyle ciyaklayan kuzgunu bulunca sertçe yutkundu. Başını eğip bana baktı, daha sonra tekrar kuzguna. Bu hareketi birkaç kez tekrarladı. Kuzgundan sonra bir kez daha bana baktı ve bakışları bende durdu. "Şu uğursuz kuştan uzak dur," dedikten sonra koşarak akademiye girdi. Bu da neydi şimdi?

Dehliz onun arkasından düşünceli gözlerle bakarken Itır'ın derdi çok başkaydı. Az önce yaşanan garipliği çok normal karşılayıp kızgın bakışlarını bana dikmişti. "Dün gece seni çok bekledim."

"Itır, ben..."

"Boş versene. Seni dinlemek istemiyorum!" dedikten sonra Mara'nın peşinden hızlı adımlarla akademiye yürüdü. "Eminim yanımda olmaktan daha önemli işlerin vardır. Ne de olsa senin için her şey benden daha önemli!"

Kendimi savunma fırsatı bile tanımayan kardeşimin arkasından üzgün gözlerle bakıyordum. Gerçi durup bir açıklama istese ona ne söyleyecektim ki? Henüz bir Aykırı olduğumu bile bilmiyordu. Dün

gece ruh formunda orada olup ona yardım ettiğimi söylesem bu sefer de Aykırı olduğumu ondan gizlediğim için bana kızacak, ona hiç güvenmediğimi düşünecekti. Dünya üzerinde kimseye Itır'dan daha çok güvenemezdim ama olduğum şeyi ona söyleyemiyordum.

Bunun nedeni akademiye ilk geldiğimde Efsun'un odasında o hayaletin bana söyledikleriydi. Itır'a güvenmememi ima ettiği için içimden bir ses Aykırı olduğum gerçeğini Itır'ın bilmemesi gerektiğini söylüyordu. Arkasından bakarken, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Keşke sana karşı daha dürüst olabilsem." Beni hiç duymadı çünkü çoktan akademiye girip gözden kaybolmuştu.

Üzerimde hissettiğim bakışların yoğunluğuyla yalnız olmadığımı hatırlayıp kendimi toparlamaya çalıştım. Dehliz'in bana olan bakışları düşünceli ve gizemliydi. Uzun elbisemin eteklerini tutup son derece saygılı bir sesle, "General," diyerek dizlerimi hafifçe büktüm.

Dudaklarını oynattı ve hiç sesi çıkmasa da "*Leydim*," diyerek yumruğunu sol göğsünün üzerine bastırarak bana selam verdi. Dilsiz olabilirdi ama kıpırdattığı dudaklarının hareketinden o tek kelimelik *leydim* sözcüğünü anlamıştım.

Onun yanında ne kadar çok kalırsam kim olduğumu daha hızlı anlar diye kabalık etmeden, "İzninizle," diyerek akademiye doğru yürüdüm. Sırtımdaki bakışları tüm gözeneklerime sızıp kanımı dondurduğu için adımlarımı hızlandırdım.

Dün geceki kızın ben olduğumu anlamış olamaz, değil mi?

✦

Akşama kadar mutfakta çalışarak akademinin içinde görünmemeye dikkat ettim. Liderler buradayken gözlerine görünüp benimle uğraşmalarını istemiyordum. Neyse ki Elif Kâhya bu konuda bana çok yardımcı olup oda temizliği yerine beni mutfakta çalıştırmıştı. Aslında bile isteye yaptığı bir iyilik değildi. Benim gibi sefil birinin ortalıkta dolaşıp çok kıymetli liderlerin tadını kaçırmasını istememişti. Bu onun sözleriydi. Bu yüzden beni soğan kokularıyla zehirleneceğim mutfakta çalışmakla görevlendirmişti. Mutfakta olmak yerine ahırlarda çalışmayı bile göze alabilirdim.

Soğana alerjim olduğu için uzun süre mutfakta bulunmak benim için hiç kolay değildi. Kazanlarda pişen yemeklerin çoğuna bir hayli

soğan ekleyip durmuşlardı. Soğanın keskin kokusu burnuma ulaştıkça kalbim hızlanmış, kan dolaşımım yavaşlamış ve boğulma tehlikesi yaşayıp durmuştum. Öyle anlarda sürekli mutfağın bahçeye açılan kapısını kullanıp kendimi dışarı attığım için buradaki herkese tembel olduğumu düşündürmüştüm.

Bu insanlar alerjinin ne olduğunu ve ölümcül boyutlarını bilmediği için gösterdiğim alerjik reaksiyonları tembel biri olmama yormuştu. Ya temiz hava almak için hemen dışarı çıkıyor ya da bu karda kışta hepsinin üşümesine neden olarak tüm kapı ve pencereleri açıyordum. Yemek buharlarının birbirine karıştığı mutfak çok boğucuydu. Aşçılardan biri büyük tahta kaşığı elime tutuşturup, "Neden bir işe yarayıp yemeği karıştırmıyorsun?" diyerek beni ocağın üzerindeki kazana doğru itti.

"Rica ederim üzerime gelip durmayın." Kazandan uzak durarak bahçeye açılan kapıya doğru yürüdüm. "Siz medeniyet yoksunu insanlar alerjinin ne olduğunu bilmiyorsunuz diye burada kendimi zehirleyecek değilim. Yemeklerinizin hepsinde soğan kullanmayı bıraksaydınız ben de belki onları karıştırırdım." Kapıyı açtığımda içeriye doluşan buz gibi havayla hepsi bana kızmaya başladı.

Şişman gövdesiyle iki kişilik yer kaplayan aşçılardan biri, "Kokudan rahatsız oluyorsan defol buradan!" diyerek beni tersleyince kapıyı sonuna kadar açtım. Onların aksine çok sakindim. Her ne kadar mutfak çalışılanları tarafından hırpalanmaktan asil ruhum incinse de.

"Birazcık soğuk hava kimseyi öldürmez. Lütfen kendi işinizle meşgul olur musunuz?"

İçlerinden biri masanın üstündeki hasır sepeti sinirle bana fırlattı. "Tüm gün ayak altında dolaşıp car car konuştuğun yetti artık! Bir prenses gibi davranmayı bırak da seraya gidip salata için biraz yeşillik getir!"

"Sesinizin tınısına dikkat ederseniz sevinirim. İnsanların benimle yüksek sesle konuşmasından rahatsızlık duyuyorum." Eğilip yerdeki sepeti aldım ama hemen sonra bıraktım. "Bu sepeti kullanamam."

Hiç de hijyen olmayan bir şekilde uzun tırnaklarıyla hamur yoğuran sıska kadın, "Sepeti neden kullanamıyorsun, prenses hazretleri?" diyerek benimle dalga geçti. "Yoksa incileriniz mi dökülür?"

"Sepetin yan tarafı yamulmuş." Omuzlarımı dikleştirdim. "Eğri ve orantısız olan şeylere tahammülüm yok." Başımı mağrur bir ifadeyle

kaldırdım. "Hepsi bu da değil, bende aynı zamanda simetri hastalığı da var. Bu yüzden etrafımdaki objelerin eşit ağırlıklarda ve tek bir hizada olmasını isterim."

Mutfaktaki dağınıklığa bakıp yüzümü buruşturdum. "Aynı zamanda ben titizlik hastasıyım da. Gereken temizliği yapmama rağmen asla yeterince temiz olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden birkaç kez daha temizlemek zorunda kalıyorum."

Derin bir nefes alarak beni anlamadıklarına çok emin olduğum bu insanlara baktım. Söylediklerim ve kullandığım terimleri istediğim doğrultuda anladıklarını sanmıyordum. Omuzlarım çöktü. "Kime ne anlatıyorum ki." Göz devirir gibi bana baktıklarında bu insanlara bir şeyler anlatmaya çalışarak vaktimi harcadığımı anladım. Neden bahsettiğimi bile bilmiyorlardı.

Benim gibi takıntılı düşüncelere sahip olan ve bu düşüncelerin neden olduğu zoraki davranışlarda bulunan çok fazla insan vardı. Rahatsızlıklarımın günlük hayatımı olumsuz anlamda etkilemek dışında benim için ölümcül bir boyutu yoktu. Bu kadar mükemmeliyetçi olmamın nedenlerinden biri de tam olarak buydu, mükemmel sonuçlar alma ihtiyacı duymak. Hayır, obsesif kompulsif bozukluğu[1] olan hastalardan biri değilim. Bakıldığında OKB hastalarıyla benzer semptomlara sahiptim ama aslında onlardan biri değildim.

Kimsenin gazabını daha fazla üzerime çekmemek için askıya astığım pelerinimi üzerime geçirdim. İlkine göre şekli daha düzgün bir sepet alarak mutfağın arka kapısından dışarı çıktım. Seralara doğru yürürken çiseleyen kar tanelerini izliyordum. Koluma taktığım sepetteki iki elmadan bir tanesini alıp yemeye başladım. Tam dört kez yıkayıp etraftakileri çıldırttığım yeşil elmadan büyük bir ısırık aldım. Şu saate kadar mutfakta çalışmıştım ama orada pişen şeylerden bir lokma bile almamıştım. Hijyen kurallarına uymayan o insanların pişirdiği şeyleri yemeyecektim.

Akşam kulübeme giderken gerekli malzemeleri yanımda götürüp yine kendi yemeğimi kendim hazırlayacaktım. Gökyüzü bulutluydu, karlı havalar yaklaşıyordu muhtemelen. Akşam olmasına henüz iki saat vardı ama hava şimdiden kararmaya başlamıştı. Neyse ki endişe

[1]OKB, takıntılı düşüncelerle (obsesyonlar) ve bu düşüncelerin neden olduğu zorlantılı davranışlarla (kompulsiyonlar) tanımlanan ruhsal bir hastalıktır. (Editör Notu)

edeceğim kadar karanlık değildi. Seraların olduğu bahçeye doğru yürürken üç silahşorları gördüm. Asil, Gediz ve Hafız kendi aralarında takılıyordu. "Aileleriniz buradayken üçünüzün yan yana görünmesi sakıncalı olmaz mı?" dediğimde aynı anda bana doğru döndüler.

Gediz kırmızı pelerinime ve kolumdaki sepete bakıp alay ederek güldü. "Onlara görünmemek için sebze bahçesinin yakınlarındayız, kırmızı başlıklı kız," diyerek alay etti.

"Nasıl ya, sizde de mi var bu masal?"

Kafa karışıklığıyla bana baktı. "Hangi masal?"

"*Kırmızı Başlıklı Kız* masalı."

Yüzünde komik bir ifade oluştu. "Bu saçma isimde bir masalınız olduğunu mu söylüyorsun?" dediğinde kıkırdadım. Anlaşılan pelerinimin renginden dolayı bana öyle söylemişti.

Pelerinimin şapkasını kafamdan çekerek onlara seraları işaret ettim. "Siz beyler bana eşlik etmek ister misiniz?" Elimdeki elmadan kocaman bir ısırık aldım. "Açıkçası salata için hangi malzemeleri almam gerektiğini bilmiyorum."

Asil gözleriyle elimdeki yeşil elmayı işaret etti. "O şeyi sesli bir şekilde yemeyi bırakırsan neden olmasın."

"Hey, ben bir şey yerken şapırdatmam."

Hafız güldü. "Anlaşılan bu söylediğin elmalar için geçerli değil."

"Elma yerken ses çıkarmıyorum."

"Çıkarıyorsun," dedi Asil.

Hafız onu destekledi. "Ne zaman eline elma alsan katır kütür sesler çıkartıyorsun."

Gediz ise sırıttı. "Kulağa ateşli gelmediğini söyleyemem."

Kahkaha attım. "Her şeyi cinsellikle bağdaştırma." Gediz içlerinden en çapkın olanıydı. Hafız erdemli ve Asil de kaba ama romantik olandı. Üçü birbirinden zıt kutuplardaydı.

Yanımdaki üç yakışıklıyla yeşilliklerin olduğu seraya girdiğimde sıcak ve boğucu bir hava bizi kucakladı. Hepimiz gereken malzemeleri almak için bir yere dağıldık. "Temiz ve titiz bir işçilik istediğimi belirtmeme

gerek var mı?" Söylediklerimle Asil soğanların olduğu kısımdan kısa bir an bana baktı. Elinde köküyle söktüğü yeşil soğanlardan bir demet tutuyordu.

Dik dik ona baktığımda o da aynı terslikle bana bakmaya başladı. "Saçakların toprağın altında kalması gerektiğini söyleyeceksen bunu çok önceden söylemeliydin." Toprağıyla birlikte söktüğü soğanları yukarı kaldırıp baktı. "Bunları ben temizlemem." Belki de onların burada olması iyi bir fikir değildi.

"Bakın burada ne varmış." Gediz'in sesiyle ona döndüğümde turpların arasında bulduğu bir tavşanı kulaklarından tutmuş, yukarı kaldırmıştı. Kırmızı gözlü kar beyazı tavşana bakınca, "Hey!" diyerek hemen Gediz'e doğru yürüdüm. "Kulaklarından tuttuğun o şey benim yavrum!" Bu benim yavru tavşanımdı. Sürekli ortalardan kaybolan ve olur olmadık anlarda karşıma çıkan o yavru tavşan.

Gediz'in nasırlı kaba ellerinden tavşanı alıp göğsüme bastırdım. Evcil hayvanım olacağını aklından bile geçirmemiş olacaktı ki garip bir suratla kucağımdaki tavşana bakıyordu. "Senin mi?"

Başımı sallayarak tavşanımın yumuşak tüylerini okşadım. "Onu fânilerin bölgesindeki pazarcı bir kadından almıştım."

Bana hayatımda duyduğum en garip soruyu sordu. "Fânilerin tavşanı neden bizim bölgemizde?"

"Çünkü onu sahiplendim."

Gözlerinin ardında apaçık bir alay belirdi. "Sahiplenmek için neden kendin gibi sevimli bir yaratığı seçtin?" Tavşanı işaret etti. "Bu şeyin sana bir faydası dokunmaz. Bir hayvan besleyeceksen sana yarar sağlamalı. Köpekler ve kurtlar ne için var sanıyorsun?" Düşünce yapısı insanı çıldırtırdı.

"İnsanlar hayvanlardan bir karşılık bekleyerek onları sahiplenmez." Ona olan bakışlarım oldukça eleştireldi. "Sen sahiplenmek için neyi seçerdin?"

Gözlerinde hınzırca bir parıltı oluştu. "Her istediğimde dizlerinin üzerine çöküp pantolonumun önünü açan kadınlar da seçenekler arasında mı?" Asil gülerken Hafız kısık bir sesle küfretti. Bense duyduğum müstehcen sözler karşısında utanmakla meşguldüm. İflah olmaz bir seks düşkünüydü!

Ona öldürecekmiş gibi baktığımda gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Haklısın, umutsuz bir bakireyle bunları konuşmam doğru değil."

"Tanrı aşkına, neden herkes bana bunu söylüyor!" diyerek ona çıkıştığımda ağzımdan kaçırdıklarımla gözlerinde ölümcül bir parıltı geçti.

"Yakın zamanda biriyle daha böyle bir konuşma yaptığını mı söylüyorsun?" Evet, hem de kardeşiyle.

Hafız'ın omuzları gerildi. "Biri seni rahatsız mı etti?"

Asil'in çenesinde bir kas seğirdi. "Kim?"

Üçüne bakınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Çoğunlukla beni sinir eden bir üçlüydü ama böyle durumlarda haddinden fazla koruyucu olabiliyorlardı. Akıllarından geçen ve onları böylesine sinirlendiren şeyi tahmin etmek zor değildi. Birinin beni taciz edip bir şeylere zorladığını düşünüyorlardı. Bu yüzden üçü bir anda gerilmişti. "Düşündüğünüz gibi birileri beni bir yerlere kıstırıp zorla bir şey yapmaya çalışmadı." Tavşanı sıkıca kucağımda tutarken boştaki elimi kaldırıp onlara gösterdim. "Böyle bir şeye cüret edenin ruhunu emmekten çekinmem." Bu bilgi onları rahatlatmak için yeterliydi.

Gizlice seraya sıvışıp buradaki sebzelerle beslenen uyanık tavşanı bir köşeye bıraktığımda kaldığımız yerden sepeti doldurmaya devam ettik. Burada bulduğum bıçağı ustaca kullanıp maydanozları kopartırken, "Av turunda neler olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum. Onlardan bana eşlik etmesini istememin asıl nedeni buydu. "Itır son tura kaldığı için bu gece avda onu neyin beklediğini bilmeliyim."

Üçü göz göze geldiğinde birbirlerine olan anlamlı bakışlardan beni iyi şeylerin beklemediğini anladım. Hafız yüzünü ovuşturup, "Yıkım mücadeleye katılmadı," dedi Gediz'i kastederek. "Bense son tura kalamadım." Başıyla Asil'i işaret etti. "İçimizde bir tek o son tura kaldı ama o da istediğin bilgiyi sana veremez."

"Neden?"

Asil'in gözlerinin kenarı kırıştı. "Her yıl av sahası değişiyor. Avlanacağımız şeyi ve boyutu liderler seçiyor."

"Boyut derken?" Elimdeki maydanozlarla şaşkınca ona bakıyordum. "Ormana gidip bir şeyler avlayacağınızı sanıyordum. Boyut derken düşündüğüm şeyi kastetmiyorsun, değil mi?"

Üçünün yüzü ifadesizdi ancak bakışlarıyla korktuğum şeyi doğruluyordu. "Saçmalık bu!" Maydanozları bırakıp sinirle ayağa kalktım. "Bu işi neden ormanda halletmiyorsunuz ki!" Boyutlar arası bir avdan bahsediyorlardı. Bunun nasıl mümkün olacağından çok Itır'ın orada ne yapacağını düşünmeye başlamıştım.

Bu konuyu kapatmak istercesine Gediz, "Bunları düşünüp canını sıkma," diyerek elindeki marulu basket atar gibi sepetime attı. Eğer sepetin kulpu olmasaydı hedefi tutturabilirdi. "Son tura kalamadığın için sen onlarla gidemezsin. Kardeşin için yapabileceğin bir şey yok."

Bakışlarım Asil'i bulduğunda ne istediğimi anladığını için başını salladı. "Orada ona yardım etmek için elimden geleni yaparım ama gideceğimiz yeri kestiremediğim için benim bile yardıma ihtiyacım olabilir." Sözleri benim için umut verici değildi.

Bahçede gereken sebzelerle sepetimi doldurduktan sonra yerdeki tavşanı alıp zorla Gediz'e verdim. "Yavru tavşanın burada sebzeleri yediğini anlarlarsa muhtemelen ondan tavşan yahnisi yaparlar. Yarına kadar benim için ona bakmanı istiyorum."

İri elleri arasında tuttuğu tavşana dünyanın en garip şeyiymiş gibi baktı. "Benden bu şeyin bakıcısı olmamı mı istiyorsun?"

"Sadece yarına kadar."

"Bu sırada sen ne yapacaksın?"

"Bunu bilmen gerekmiyor." Bu gece için farklı planlarım vardı. Bakalım boyutlar arası seyahat nasıl olacaktı? Evet, Itır için bunu yapacaktım.

Tavşanı kendinden uzak tutmak için her türlü çabaya giriyordu. "Neden buna ben bakıyorum? Asil veya Hafız'a verebilirsin. Daha da iyisini yapıp onu Işıktan Gelen arkadaşına verebilirsin." Tek eliyle tuttuğu tavşana yakın olmamak için kolunu dümdüz bir şekilde uzatmıştı.

Çünkü benim kölemsin dercesine gözlerine küstahça baktım. "Belki de artık benim için işe yarar bir şeyler yaptığını görmek istiyorumdur." Kendinden bir kol boyu uzak tuttuğu tavşanı işaret ettim. "Ondan

kurtulursan veya yemeye kalkışırsan canını okurum. Şimdi uslu bir çocuk ol ve yavru tavşanla iyi geçin."

Sepetimi alıp seranın kapısına doğru yürüdüğümde arkamdan, "Adı nedir bu şeyin?" diye sordu. Sesi küfreder gibiydi.

"Şimdilik ona yavru tavşan diyebilirsin." Ona gerçek anlamda bir isim vermemiştim. Sürekli farklı şekillerde hitap ettiğim için henüz kalıcı bir ismi yoktu.

Kapıdan çıkmak üzereyken en büyük sorunumuz buymuş gibi yine sesini duydum. "Adı yavru tavşan mı? Çok yaratıcı. Peki büyüdüğünde ne olacak?"

"Büyük tavşan," dediğimde Gediz homurdanırken Asil ve Hafız gülmeye başlamıştı.

Mutfağa geri döndüğümde çoktan akşam yemeği için gereken hazırlıklar başlamıştı. Liderler yemekhane yerine toplantı salonunda yemeklerini yiyeceği için beni salonu hazırlamaya göndermişlerdi. Tüm gün soğan konusunda şikâyet ettiğim için mutfaktakiler artık bana mutfağın dışındaki işleri vermeye başlamıştı. Kucağımda düzgünce katlanmış kırmızı kadife masa örtülerini tutarken üst katın merdivenini tırmanmaya başladım. Yukarı çıktığımda koridorda Itır ile karşılaştım. Hemen ona doğru yürüyüp, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Yanındaki Tenebris arkadaşlarını göndermek yerine beni görmek istemiyormuş gibi, "Hayır," dedi son derece mesafeli bir sesle. Kardeşim buz gibi gözlerle bana bakıyordu. "Bencilliğin için mazeretlerini duymak istemiyorum."

Midem kasıldı.

Bundan daha fazla şaşıramazdım. "Bencil olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sorduğum soruyla sıkkın bir nefesle bana döndü. Burnundan nefesini vererek, "Düşünmüyorum, Elzem," dedi duygudan yoksun kuru bir sesle. "Bencil biri olduğunu biliyorum. Ben dün gece arenada seni beklerken sen sıcak yatağında uyuyordun." Bunları söyledikten hemen sonra arkadaşlarıyla yanımdan ayrıldı. Eğer buzdan bir kalbim olsaydı bu sözler karşısında şimdiye paramparça olmuştu. Ben onun için kendimi son tura dâhil etmenin yollarını ararken o beni bencillikle

suçluyordu. Bazen ona verdiğim değeri ve onun için yaptıklarımı hiç görmediğini, görmek istemediğini düşünüyordum.

Toplantı salonuna girip uzun masaya yürürken gözlerimdeki sızıyı dindirmenin bir yolu yoktu. Burada bir hizmetçi olup tüm bu insanların beni hırpalamasına izin vermemin sebebi bile Itır'dı. Elif Kâhya beni bir köle gibi çalıştırıp her gün canıma okuyordu. Bazen bana yapılan zulümler çok fazla geliyordu ve o anlarda çekip gitmek istiyordum. Araf'tan çıkamasam bile fânilerin tarafında kendime küçük bir kulübe bulup yaşamımı orada sürdürmek istiyordum.

Ancak gidemiyordum çünkü kardeşim akademiyi ve klanının ona sağladığı ayrıcalıkları çok sevdiği için benimle gelmek istemiyordu. Onu bırakıp gitmektense burada hizmetçilik yapıyordum çünkü çekip gidersem ve Itır'ın yardımıma ihtiyacı olursa zamanında müdahale edemezdim. Burada kalmamın tek sebebi eve giden yolu bulmak değildi, Itır başta olmak üzere kızları korumak için burada kalıyor ve tüm bu zorluklara katlanıyordum. Karşılığında ise her konuda suçlanıyordum.

O kadar yorgun ve yılgındım ki sanki tüm dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyordum. Buna rağmen çok istememe rağmen ne ağlayabilir ne de sızlanıp şikâyet edebilirdim. Avaz avaz ağlayıp içimde biriken bu çaresizliği haykırmayı ne çok isterdim. Belki de tüm ihtiyacım olan buydu, doyasıya ağlamak. Bir insan gözyaşlarına bile özlem duyabilir miydi? Bana yasaklanan gözyaşları içimde biriktikçe canımı yakan, yaktıkça kanatan bir hançere dönüşüyordu.

Kadife örtüleri uzun dikdörtgen masaya sererken, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyen bir sesle arkama döndüm. Kapıdan içeri giren Koruyucuların lideri Ayvaz'ı görünce yönümü tamamen ona doğru çevirdim.

Aralanan dudaklarımda sadece iki kelime döküldü. "Konuşabilir miyiz?"

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 6
Açlık

"Ölüler şehrinin bana öğrettiği ilk şeylerden biri de gerektiğinde düşmanınla bile iş birliği yapmaktı."

Verdiğim bu karardan pişman olup olmayacağımı yarına kadar bilemezdim ancak yanlış bir karar vermediğimi biliyorum. Ayvaz ile yaptığım o küçük konuşma ikimiz açısından da olumlu geçmişti. Beni son tura dâhil edecekti. Bunun için birden fazla nedeni vardı. Bu nedenlerden biri yakın dövüş turunda arenada onu ve generali Ceza'yı herkesin gözleri önünde küçük düşürmemdi. Bu yüzden av turuna katılmam onu mutlu edecekti. Avda avlanıp öldüğümü görmek istiyordu. Beni son tura dâhil etmesinin başka bir nedeni ise avda ölmezsem bile bir Aykırı olduğumu ortaya çıkaracak bir şeyler yapma ihtimalimdi.

Sonuç odaklı düşünürsek küçük anlaşmamız ikimizin de isteklerini içeriyordu. Ben kardeşimi korumak için oraya gitmek istiyordum, Ayvaz ise orada ölmem için. Akşam yemeklerini çoktan yemişlerdi. Mutfakta bulaşıkları yıkarken akademide dönen şeyleri henüz bilmiyordum. Ta ki Elif Kâhya'nın içeri girip, "Oyunbaz," diyerek bana seslenmesine kadar. Ellerimdeki köpüklerle ona döndüğümde hep olduğu gibi bana olan bakışları yine fazla tiksindiriciydi. "Koruyucuların lideri seni bekliyor." Bunları söyledikten sonra bana sırtını dönüp mutfaktan çıktı. "Beni takip et."

Duru suyla elimi yıkadıktan sonra önüme bağladığım önlükle ellerimi kuruladım. Önlüğümü çıkarıp askıdaki pelerinimi alarak mutfaktan çıktım. Etrafta dolaşan tek bir öğrenci olmadığına göre festivalin son turu başlamak üzereydi. Elif Hanım'ın peşinden merdiveni çıkarken pelerinimi takıp boynumun altındaki tokasını düğümledim. Ne için çağrıldığımı çok iyi biliyordum. Gideceğimiz yerin hava şartlarını bilmediğim için tedbirli olmakta fayda vardı. Karma derslerin verildiği sınıfın önünde durunca herkesin içeride olduğunu anladım. Akademideki herkesi içine alacak tek yer karma ders gördükleri sınıftı.

Elif Hanım'ın peşinden içeri girdiğimde yanılmadığımı gördüm. Gerçekten de herkes buradaydı. Her klanın öğrencisi kendilerine ait sıralarda oturuyordu. Bu sınıfın içinde ikişerli yedi sıra vardı ve her sıra bir klanın öğrencisine aitti. Doğa, Işıktan Gelenlere ait sırada tek başına oturuyordu çünkü onun dışında burada Lux klanından kimse yoktu. Benim klanıma ait sıralar ise bomboştu. Doğa'nın klanı en azından Araf'tan göçtükleri için kayıp bir ırk olarak biliniyordu ancak ben helak olmuş bir klanın meleziydim. Benim halkımın insanları bir canavara dönüşerek helak olmuştu.

Liderler kara tahtanın önünde duruyor, yarışmacılar ise bir köşede yan yana durmuş bir şekilde onları bekliyordu. Tahtanın önünde kocaman ayaklı bir ayna vardı. Diğer aynaların aksine bu yuvarlak aynanın camı zümrüt yeşiliydi. Son tura kalan sadece dokuz yarışmacı vardı ve Itır da onlardan biriydi. Savaşçı kıyafetlerini giymiş, saçlarını örerek sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Asil'in yanında dimdik dururken gözlerini kısarak bana bakıyordu. Itır'ın gözlerinde olan aynı ifade Savcı'nın da bakışlarında vardı.

Savcı liderlerin yanında dururken neden buraya çağrıldığımı sorgular gibi bana bakıyordu. İçeri girdiğimde çehresi kasılmış, omuzları gerilmişti. Burada neler olduğunu ama en önemlisi benim neye dâhil olduğumu anlamak ister gibiydi. Henüz Ayvaz ile yaptığım kısa görüşmeyi bilmiyordu. Gelişimle gözleri sinsice parıldayan Ayvaz, "Son yarışmacımız da geldi," diyerek buradaki herkesi şaşırttı. Önceden liderlere gereken bilgiyi vermiş olmalıydı ki onlar tepkisizdi fakat geri kalanı için aynı şeyleri söyleyemezdim.

Savcı beyninden vurulmuşa dönmüş gibi gerildi. *Ne yaptın sen* dercesine bana bakarken sadece bakışlarıyla bile beni ürkütüyordu. Ela irisleri katı bir ifadeye büründüğünde sıktığı yumruğunu bir tek ben gördüm. Belki de ilk kez öfkesini dizginlemekte güçlük çekiyordu. Kızgınlık dolu bakışları beni bir odaya kapatıp aklım başıma gelene kadar cezalandırmak ister gibiydi. Bakışları bu denli sert, hırçın ve vahşiydi. Öfkesini bu insanlardan gizlemeye çalıştıkça şakağındaki damarlar belirginleşip bir nabız gibi atmaya başlıyordu.

İfadesindeki sertlikten hiçbir şey kaybetmeden Ayvaz'a dönüp, "Bu siktiğimin yerinde neler oluyor?" dediğinde sınıfta buz gibi bir

atmosfer oluştu. Pek küfreden biri değildi. Öyleyse bile benim yanımda bunu sıklıkla yapmazdı ancak şimdi öfkesine gem vuramayan biriydi. "Yarışmayı kaybeden kimse son tura katılamaz! Bu konudaki kurallar ne zamandır çiğneniyor?" Konuşma şekli fazla sert ve eziciydi. Sanki karşısında klan lideri değil de herhangi biri varmış gibi korkusuzdu.

Üvey babası Cihangir onda bir terslik olduğunu sezmiş gibi bakışları ben ve Savcı arasında gidip gelmeye başladı. Savcı kolay kolay bir şeylere müdahale edip karışan biri değildi. Savcı'nın dün gece benimle o arenada bulunması ve şimdi de yarışmaya katılmama karşı çıkması Cihangir'in ikimize daha çok bakmasına neden olmuştu. Aklından neler geçtiğini anlayamıyorum ama Savcı ile ikimiz arasında gezinen bakışları fazla bilgeydi.

Savcı'nın omzuna dokunup uyarı anlamında onun omzunu sıktı. "Sakin ol, evlat." Diğer liderlere karşı bir açık vermemek ister gibi, "Kurallara olan bağlığını hepimiz iyi biliyoruz," dedi. Oğluna olan bakışları fazla kinayeliydi. "Son tura dâhil olmayı kız istedi."

Savcı'nın delici bakışları bir ok gibi beni bulduğunda öfkesini kemiklerime kadar hissettim. Bana sinirliydi ve bunu gizlemesinin bir yolu yoktu. Bana olan bakışları öylesine sarsıcıydı ki gözlerinin keskinliğini kaburgalarımın arasında hissettim. Kelimeleri dişlerinin arasından ezercesine, "Demek o istedi," derken *ne hâlin varsa gör der* gibiydi. "Madem o istedi, o zaman istediği gibi olsun." İçimde bir şeyler koptu. Benim için savaşmaktan vazgeçmiş gibiydi.

Bilgelerin lideri Revan yönünü sınıftakilere doğru çevirdi. "Kurallarda değişen bir şey yok çünkü dün gece hepinizin de gördüğü gibi Elzem zaten son tura katılmaya hak kazanmıştı. Rakibini yenmesine rağmen mendilini yere atması çok ince bir davranıştı. Bunun karşılığında son tura katılmayı talep etti ve bizler de bir istisna yaparak talebini kabul ettik." Gözleri önce Itır'ı, sonra da beni buldu. "Buradaki herkes son turun işleyişini biliyor ama siz melezler burada yenisiniz. Bu yüzden sizler için gereken bilgiyi hızlıca anlatacağım."

Can kulağıyla onu dinlerken öğretmen masasının üzerinde duran on kolyeyi işaret etti. Kolyelerin ucunda yumurta büyüklüğünde siyah bir doğal taş vardı. Revan onları bize göstererek, "Her biriniz o kolyelerden

birini takarak boyut kapısından geçeceksiniz," dedi. Kolyelerin amacını anlayamamıştım.

"Tanrıların diyarından gelen bu taş size gittiğiniz yerdeki zamanı gösterecek. Tanrıların taşı her iki saatte bir renk değiştiriyor. İki saati dolmak üzere olduğu için birazdan yeni rengine dönüştüğünde süreniz başlamış olacak. Taştaki son nokta değişmeden eve dönemezseniz orada kalırsınız." Göğsümde şiddetli bir sancı meydana geldi. Ne demek orada kalırız? Zamanında dönemezsek buraya hiç gelemeyebilirdik. Anlatmaya çalıştığı bu muydu?

Lanet olsun!

"Neden bir taş kaderimizi belirliyor?" diye sorduğumda bana olan öfkesinden hiçbir şey kaybetmeyen Savcı, "Kaderinizi belirleyen taş değil, sürenizin iki saatle sınırlı olması," dedi. Fazla soğuk ve acımasızdı. Bulaştığım bu şeyin ağır sonuçlarını bana gösterip haddimi bildirmek ister gibi sertti bakışları. "İki saat içinde geri dönemezseniz orada kalırsınız."

"Kapı kapandığında tekrar açamaz mısınız?"

"Açabilirim ama hiçliğe gidiyorsunuz," dedi Revan. "Yani Kader Sarmalı'na. Oradaki dünya her iki saatte bir kendini yenileyip değiştiği için ikinci kez aynı yere kapı açmak mümkün değil. Tesadüf eseri bunu başarsam bile sizler kapıyı bulamazsınız çünkü Kader Sarmalı sizleri çoktan farklı bir yere savurmuş olur."

Yeterince beni korkutmamış gibi gözlerimin içine bakıp o nefret ettiğim şeytani ifadesiyle, "Bu yüzden oradaki iki saatlik süre hepiniz için hayati önem taşıyor," dedi. Harika, çok iyi hatta mükemmel! Baş belası kardeşim için kendimi hiçliğin ortasına attığımı bilmek çok iyi hissettirdi!

Eğer Itır bana bir daha bencil derse kafasını koparacağım!

Tahtanın önünde duran garip aynayı gösterdiler. Revan aynanın yeşil kristal yüzeyini okşayarak, "Kolyeleriniz boynunuzda olduğu sürece sizleri bu aynadan izleyeceğiz," dedi. "Aynalar yansımaları göstermek için vardır, sesleri duyurmak için değil. Sesinizi ve yardım çığlıklarınızı duyamayız." O konuşurken benim tek düşündüğüm orada yardım çığlıkları atacak kadar ne yaşayacağımızdı.

Kolyedeki taşların siyah rengi yeşile dönüşmeye başlayınca Abraham, "Zaman geldi," diyerek sabırsız bir hâlde yarışmacılara kolyelerini işaret etti. Kendi öz oğlu da bu Kader Sarmalı dedikleri yere giderken bu heyecanı biraz fazla değil miydi?

"Peki orada ne yapacağız?" diye sordu Itır.

Ona cevap veren kendi klanının lideriydi. "Sizden istediğimiz şey, Kız Kardeşlerin tapınağını bulup onlardan birinin tılsımını bize getirmeniz. Göreviniz oldukça basit."

"Mutlaka bir zorluğu olmalı," derken üslubumdaki alaycılığı gizleyemiyordum. "Değişken bir dünyada kaybolmanın dışındaki zorluklardan bahsediyorum."

Savcı yönünü bana doğru çevirerek ihtiyacım olan cevabı verdi. "Kız Kardeşlerin tapınağını şu zamana kadar kimse bulmayı başaramadı. Kader Sarmalı onların kontrolünde olduğu için kendilerini gizlemeyi çok iyi biliyorlar."

"Tam olarak kaç tane kız kardeşten bahsediyoruz?"

Dudağının köşesi tatsız bir şekilde kıvrıldı. "Oldukça çok." Gözlerindeki kinayeyle, "Sana tavsiyem, onlardan biriyle karşılaşırsan sivri ve iğneleyici dilini ağzının içinde tutman," dedi. Şimdi iğneleyici olan kimmiş bakalım?

Revan öne çıkıp tahtaya yaklaştı. Anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanarak kara tahtaya bakmaya başlamıştı. Bu sırada Savcı da sırasıyla kolyelerimizi bize dağıtmaya başladı. Büyü sözlerini mırıldanırken Revan'ın göz bebekleri değişiyordu. Savcı son kolyeyi alarak bana doğru yürüyünce bakışlarımı Revan'dan çekmek zorunda kaldım. Kırmak istercesine kolyemin taşını sıkarak karşımda durdu. Sinirliydi. Savcı'nın ifadesi hissizdi ancak başını kaldırıp doğrudan gözlerime baktığında irislerinde ürpertici bir parıltı geçti. Bana hiç olmadığı kadar kızgındı.

Herkesin dikkati Kader Sarmalı'na kapı açmaya çalışan Revan'da olduğu için Savcı, "Geri dönmeyi başarsan iyi olur!" dedi sertçe. Sesi damarlarımdaki kanı ateşe çevirecek bir yakıcılıktaydı.

İçimde yarattığı korkuyu bastırıp kendimi ona bakmaya zorladım. "Kardeşim için bunu yapmalıydım."

Bir kaş çatışıyla susturuldum. "Orada değil kardeşini, takımdan birilerini görürsen şanslısın." Kolyeyi ipinden tutarak bana uzattı. Bunu yaparken bana olan bakışları omurgama soğuk bir his yayıyordu. Benim için fazla endişeliydi. "Oraya neden Kader Sarmalı dediklerini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladığımda son derece ciddi bir ifadeyle, "Seni bekleyen kaderin şekline bürünür," dedi kısık bir sesle. "Sandığın gibi orada Itır'ı bulup ona yardım edemeyeceksin çünkü içeri girdiğinizde her biriniz kendi kaderinizle yüzleşeceksiniz." Suratı göz ardı edemeyeceğim bir uyarıyla kasıldı. "Orada gördüğün şeyler bir yanılgı da olabilir, gerçeğin ta kendisi de. Aldatıcı bir dünya olduğunu unutursan işaretleri takip edip dönemezsin."

Kolyeyi ondan alıp boynuma takarken korkumu gizleyemedim. "Beni izleyecek misiniz?"

Gözlerimin içine bakarak iç çekti. "Her anını izleyeceğim." Başıyla aynayı işaret etti. "Bunun için var." Hemen sonrasında boynumdaki kolyeyi gösterdi. "Bunu çıkarmadığın sürece orada yaptığınız her şeyi izleyeceğiz." Çenesi kasıldı. "Bunun bilincinde ol ve oradaki hareketlerine dikkat et." Midem kasıldı. Aykırı olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim ama sanki beni bu konuda uyarıyordu. İzleneceğim için orada yapacaklarıma dikkat etmemi söylüyordu.

"Kapı sizler için hazır." Revan'ın sesini duyduğumda Savcı dişlerini sıktı. Beni oraya göndermek istemediğini fazlasıyla belli ediyordu. Endişelerini dindirmek için ona gülümsemeye çalıştım. "Geri döneceğim."

"Dönsen iyi edersin."

Kara tahtadan çıkan gri dumanlar bir süre sonra tahtayı tamamen yutmuştu. Duvarın o kısmında görünen tek şey yoğun bir dumandı. Asil başını çevirip kısa bir an Doğa'nın olduğu tarafa baktı. Geri dönüp dönmeyeceğinden emin olmadığı için bakışlarıyla onunla vedalaşır gibiydi. Ancak Doğa ona bakmak yerine bana bakıyordu. "Dikkatli ol, Elzem," derken tek düşündüğü bendim. Ona gülümseyerek başımı sal-

Herkes fokurdayıp daha çok büyüyen dumanın içine sırasıyla girip kaybolduğunda Itır bana doğru bir adım attı. Oraya benimle girip yanımda olmak istiyordu fakat Asil onu durdurdu. Itır'ın elini tutup parmaklarını onun ellerinin arasına geçirdi. "Kapıdan geçerken elimi bırakmazsan benimle aynı yere düşersin," dedi.

Itır itiraz etmek için ağzını açmıştı ki, "Onu dinle, Itır," dedim. "Asil ile geçmen daha güvenli." Asil dövüş sanatlarında çok iyi bir kılıç ustasıydı. İkisinin aynı anda kapıdan geçmesi kardeşim için bir avantajdı.

Bu kapıdan benimle geçmek istediğini fazla belli ederek kaşlarını büktü. "Ya seni orada bulamazsam ve başına bir şey gelirse?" Gözlerinde gördüğüm saf korkunun sebebi bendim. Orada bana bir şey olmasından çok korkuyordu. Siyahlarında sadece korku yoktu. Aynı zamanda pişmanlık ve suçluluk da vardı. Süt dökmüş kediye dönüp üzgün ve mahzun bir ifadeyle başını eğdi. "Eğer sana bencil dediğim için kendini bu tehlikeye atıyorsan..."

"Kaldır şu başını, Itır." Onu susturup daha fazla konuşmasına izin vermedim. O böyleydi işte. Önce üzer, sonra da üzdüğü için pişman olurdu. "Sen bana o sözleri söylemeden önce ben zaten bu konudaki kararımı vermiştim. Gittiğin her yere peşinden gelip seni bulacağımı biliyorsun. Sen beni bulamazsan bile ben senin için gelirim."

Sürekli ona olan sevgimi sorgulaması beni çok yoruyordu. Kimse Itır kadar beni yoramaz ve üzemezdi. Buna rağmen ona olan sevgimden eksilen bir şeyler olmazdı çünkü Itır'a olan sabrım ve sevgimin bir sonu yoktu.

Itır ve Asil yoğun dumanın içine birlikte girip kayboldu. Tüm yarışmacılar sırasıyla girdiği için geriye bir tek ben kalmıştım. Hepsi ikişerli gruplar hâlinde kapıdan geçmişti. Savcının abileri Dehliz ve Aybars bile orada birbirlerini kaybetmemek için aynı anda girmişti. Herkesin gözleri üzerimdeyken içim acıdı çünkü bilmediğim bir cehenneme tek başıma girecektim. Kimsesizler gibi. Bakışlarımdaki burukluğu yakalayan Savcı göz göze geldiğimiz an bendeki bu ifadeyi silmek ister gibi bana doğru bir adım attı.

Sanki tüm gemileri yakıp benimle bir bilinmezliğe açılmayı göze almıştı. Fakat babası onun kolunu yakalayarak onu durdurdu. İkisi göz göze geldiğinde bakışlarıyla konuşmaya başlamışlardı. Cihangir bunun

ağır sonuçları olacağını ona hatırlatmak ister gibi bakıyordu. Tüm liderlerin gözleri önünde bir hizmetçi için Kader Sarmalı'na giremezdi. Savcı'nın boynundaki damarlar belirginleşti. Beni tek başıma buradan göndermek istemiyordu ama benimle gelmesi işleri ikimiz için de çok zorlaştırırdı.

Savcı'nın bakışları sık sık gri duman ve benim aramda gidip geldi. En sonunda dişlerini sıkarak sınıftan çıktı. Beni görmezse gidişimi izlemek zorunda kalmazdı. Her defasında onu dinlemeyip başımı belaya soktuğum için gidişine kızamadım. Ben gittikten sonra orada neler yaptığımı görmek için dayanamayıp buraya döneceğini biliyordum. Ne de olsa beni izleyeceği ayna buradaydı. Liderler sabırsızlıkla beni beklese de kapıdan geçecek cesareti kendimde bulamadım. Korkmamın sebebi orada beni neyin beklediğini bilmememdi.

Bilinmezlikler insanı her zaman korkuturdu. Cesaretimi hiç olmadık bir anda kaybetmek benim açımdan kötüydü. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirerek gizemli sis bulutuna doğru yürüdüm. Henüz bir adım atmıştım ki, "Geç kalmadım umarım," diyen bir sesle adımlarım kendiliğinden durdu. Kahretsin!

Meliz.

Itır'ın iblis annesinin ruhunun kokusunu soluyunca başımı hemen kapıya çevirdim. İçeriye benim fiziksel özelliklerimi taşıyan bir kadın girdi. Tıpkı benim gibi sarı saçları ve yeşil gözleri olan güzel bir kadın. Meliz genelde öldürdüğüm bedenine benzeyen bedenleri çalıyordu. Koruyuculardan sarışın bir kadının bedenini çalmıştı. Koruyucuların lideri buna tepkisiz kaldığına göre bu olanlardan haberi vardı. Kolları lastikli, beyaz bir gömleğin üstüne bağcıklı, siyah bir korse takmıştı. Deri pantolonu ve uzun çizmeleriyle bana Itır'ı anımsattı.

Aslına bakarsak Tenebrislerin savaşçı kadınları hep bu tarzda giyiniyordu. Koruyuculardan birinin bedenini çalmış olabilirdi ama bu durum Meliz'in bir Tenebris olduğunu değiştirmiyordu. Bana yaptığı kötü sürprizin izlerini yüzümde görmek ister gibi bakarken sırıttı. "Tekrar karşılaştık, Elzem."

Tepkisizliğimi koruyarak yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Sanırım buna son vermenin tek yolu seni öldürmeye ruhundan başlamak, İblis."

Benim tarafımdan hoş karşılanmadığına üzülmüş gibi dudaklarını yalandan büzdü. "Böyle konuşmaya devam edersen beni gördüğüne sevinmediğini düşüneceğim."

"Günümü şenlendirdiğini söylemem fazla mı abartıya kaçar?"

"Yüz ifadeni daha sevecen bir şekle sokarsan belki sana inanabilirim."

"En kısa zamanda bir plastik cerrahtan randevu alırım," dedikten sonra liderlere döndüm. Yakalarına yapışıp *onun burada ne işi var* diye sormak istiyordum.

Elenmesine rağmen Meliz'i neden yarışmaya dâhil ettiklerini sormak istedim fakat bana verecekleri cevabı tahmin etmek zor değildi. Bu konuda bana bir ayrıcalık sağlanmışken *neden ona da aynısını yapmayalım* diyeceklerdi. Ayvaz'ın sinsi bakışlarını görünce bunun da onun işi olduğunu anladım. Yaşlı çakal arenada onu aşağılamamı kolay kolay unutacak biri değildi. Meliz'i bu saçma yarışa dâhil etmişti çünkü orada bir şeyler beni öldürmezse bunu Meliz'in yapmasını istiyordu. Benden kurtulmaya kararlıydı. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Sırf onunla aynı yere düşmemek için hemen geçit kapısına doğru yürüdüm. Bu lanet kapıdan bir saniye bile ondan önce geçersem belki aynı yere düşmezdik. Griden siyaha dönüşen dumanın içine girdiğimde hiçbir şey umduğum gibi gitmemişti çünkü neyin peşinde olduğumu anlayan Meliz hemen arkamdan gelmişti. Bu da yetmezmiş gibi koluma sıkıca yapışmıştı! Artık etrafımdaki kimseyi göremiyordum hatta kolumda ellerini hissettiğim Meliz'i bile.

Kara tahtayı bile göremediğim için biraz daha ilerleyip ona çarpmak istemiyordum bu yüzden ellerimi öne uzatarak yürüdüm. Birkaç adım daha atınca içimde elektrik akımları oluşmaya başladı. Sanki Doğa'nın elektrikleri vücuduma girmiş gibi yakıcı bir his beni sardı. Kalbim patlayacakmış gibi hızlandı ve ciğerlerime çektiğim keskin hava boğazımı yakıp gözlerimi sızlatmaya başladı. Etrafımdaki sis yavaş yavaş dağılmaya başlayınca gözlerimi kıstım. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyordum.

Etrafımdaki duman dağılınca kendimi asma bir köprünün üzerinde buldum. Göz korkutucu iki uçurumu birbirine bağlayan ince bir köprünün üzerindeydim. Köprü o kadar inceydi ki yan yana iki kişi karşıya

geçemezdi. Köprünün tam ortasında duruyordum. Aşağısı korkunç görünüyordu. Küçük bir rüzgâr esse bile köprü sallandığı için sıkıca köprünün kenarına tutundum. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak bulunduğum yeri kontrol ederken ayaklarımda hissettiğim sıcaklıkla refleks olarak başımı hızla eğdim. Kafamın üstünde geçen bir kılıcın varlığını iliklerime kadar hissettim.

Hemen arkamı dönünce Meliz'in ikinci saldırısıyla geriye çekildim. Kendimi kılıçtan kurtarmak için sadece birkaç saniyem olmuştu. Arkaya doğru sıçrayarak attığım adımlar yüzünden köprü sallanmaya başlayınca ikimiz de dengemizi zor koruduk. Tıpkı benim gibi bir eliyle köprünün kenarını tutarken diğer elindeki kılıcı kalbime saplamak için müthiş bir istek duyuyordu. "Muhtemelen o küçük beynin idrak edemiyor ama en küçük bir hareketimizde uçurumun dibini boylarız!" Çatık kaşlarla ona bakarken sinirden dişlerimi sıktım. "Bu lanet yerden çıkana kadar istesen de istemesen de benimle ateşkes yapmak zorundasın!"

Köprü çok eski olduğu için küçük bir sarsıntı yüzünden çatırdayarak sağa sola sallanmaya başlamıştı. Buna o sebep olmuştu çünkü bana saldırmasaydı köprüde bu kadar hareketlilik olmazdı. Bana bakarken bile gözlerindeki tiksintiyi gizleyemezken üzerime atlamak için sarsıntının durmasını bekliyordu. "Senden daha güçlü ve deneyimliyim. Buradan çıkmak için yardımına ihtiyacım yok!"

Köprüdeki çürük basamaklara basıp arkaya doğru dikkatli adımlar atarken güldüm. "Ama benden daha zeki değilsin. Şu zamana kadar buraya gelen insanların sadece yarısı geri dönebilmiş." Bu aptala göz ardı ettiği bir gerçeği göstermek ister gibi bakarken, "İçimden bir ses burada her şeyin güçle ilgili olmadığını söylüyor," dedim. Sözlerimle onu oyalarken aramıza biraz mesafe koymak için küçük adımlarla geri geri yürüyordum. "Zekâ ve strateji gereken konularda bana ihtiyacın olacak."

Beni küçümsercesine kahkaha attı. "Benden daha zeki değilsin. Senin kuş beynine ihtiyacım yok."

"Bu ne cüret!" Omuzlarımı dikleştirip kınarcasına ona baktığımda aramıza on basamaklık bir mesafe koymayı başarmıştım. "Ben sadece asil bir soydan gelmiyorum, aynı zamanda üstün zekâmla da insanları

etkileyebiliyorum." İki adım daha arkaya atıp başımı kaldırdım. "Saygısızlığa tahammülüm olmadığını iyi biliyorsun." Bir basamak daha arkaya çekildim. "Bir Tenebris'ten daha azını beklemediğim için bu saygısızlığını görmezden geleceğim." Saçlarımı omzumdan arkaya doğru savurarak, "Lütfen bir süre görüşmeyelim," dedim ve arkamı döndüğüm gibi köprünün karşısına doğru koşmaya başladım.

Ne yapmaya çalıştığımı anladığı için arkamdan bir küfür savurup, "Bu sefer benden bu kadar kolay kurtulamayacaksın!" diye bağırdı. *Belki kurtulacağım, nereden biliyor?*

Köprü eski olsa da şükürler olsun ki ahşap basamaklar çok sağlamdı. Basamakları âdeta ikişerli şekilde atlayarak ondan önce karşıya ulaşmayı başardım. Köprüden çıktığım gibi hemen kolonlardan birinin yanına koştum. Göğsümde sakladığım hançeri çıkartıp köprüyü havada tutan ilk halatı kesmeye başladım. Meliz tüm gücüyle köprüyü geçmeye çalıştı ama daha o köprüden çıkmadan ilk halatı kesmeyi başardım. Halatlardan biri kopunca asma köprü yamuldu. Köprünün bir tarafında oluşan sarsıntı yüzünden dengesini koruyamayıp düştü ama son anda köprünün kenarını tutmayı başarmıştı.

Kılıcı çoktan uçurumu boylamıştı çünkü boşlukta sallanırken iki eliyle sıkıca köprünün kenarını tutuyor, kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Eğildiğim yerden doğrulup diğer kolonun yanında durduğumda, "Bunu yaparsan sonuçlarına katlanırsın!" diye bağırdı kızgınlıkla. Tutunduğu dala can simidi gibi asılırken beni tehdit edecek durumda değildi.

Köprüyü havada tutan son halatın yanında durup pelerinimin cebinden çıkardığım yeşil elmadan bir ısırık aldım. "Ateşkes teklifimi kabul etmeliydin."

Ölüm korkusuyla, "Kabul ediyorum!" diye bağırdı. Gittikçe daha fazla güç kaybediyordu. Uzun süre tutunamazdı.

Gülmemeye çalışarak elmamı keyifle yemeye başladım. "Tanrım, ne kadar da kabayım." Elimdeki elmayı gösterdim. "Elma ister misin, İblis?" Sanki sabah çayında bir arkadaşımla sıradan bir konuşma yapıyormuşum gibi çok rahat, çok sakindim. "Yanımda bir tane daha var."

Kendini havada tutmaya çalışırken küfrederek, "Senin o elmaların umurumda bile değil!" diye bağırdı. "Buradan çıkmama yardım et!" İçinde bulunduğu zor durumdan kendini kurtarmak için tüm tuşlara basmaya başlamıştı. "Buradan çıkana kadar ateşkes yapalım! Zeki olabilirsin ama fiziksel olarak zayıfsın. Yardımıma ihtiyacın olacak!"

Dudaklarım tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben ve kuş beynim teklifinle ilgilenmiyoruz." Eğilip halatı kesmeye başladım. "Yeni vücudunu sevmeye başlamıştım. Bu kadar hızlı kaybetmen çok üzücü." Halatı kestiğimde savrularak düşmeye başladı. Haykırışları ve kulağımı tırmalayan küfürleri duyduğum son şeydi.

Başımı eğip aşağıya baktığımda tek gördüğüm yoğun bir sisti. Acaba aşağıda ne vardı? Büyük ihtimalle sivri kayalar. Gerçi tuzlu suyun kokusunu da alabiliyordum ama başka bir yerden geliyor olabilirdi. "Umarım tekrar görüşmek zorunda kalmayız." Elmamdan yeni bir ısırık daha alarak beni bekleyen ormanın içine girdim. Araf'takilerin tüm bunları izlediğini hatırlayınca güldüm. Benden kurtulmak için Meliz'den daha fazlasını bana göndermeleri gerekiyordu.

Şimdi sırada Kız Kardeşlerin mabedini bulup onlardan tılsımı almak vardı.

✦

"Bu ne saçma bir av turu!" Liderlere kızarak bu tuhaf ormanın içinde yürüyordum. "Av deyince insanın aklına avlanmak gelir, ortada olmayan bir tılsımı bulmak değil!"

Ormanın boğucu bir havası olduğu için çok fazla terlemiş ve susamıştım. Üzerimdeki Orta Çağ kıyafetleri de bana hiç yardımcı olmuyordu. Elbisenin üzerinden göğüs kafesime taktığım korseyi çoktan çıkarıp atmıştım. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Elbisenin uzun eteği yanından geçtiğim her dala takılıp canımı sıkıyordu. Bu yüzden yanımdaki hançerin yardımıyla uzun eteğimi dizlerimin üzerine kadar kesip kısaltmıştım. "Sizin ahlak anlayışınız umurumda değil!" Bacaklarımın görünmesinden çok bu lanet yerden çıkmayı umursuyordum.

İlerledikçe ayaklarımın altındaki sızı artmaya başlamıştı. Ayak tabanlarım bir tek tehlikede olduğumda kırmızı alarm veriyordu. Bu sinyal vericiler sanırım Oyunbazlara özel bir içgüdüydü. Böyle anlarda

ne zaman ayakkabılarımı çıkarsam korkunç şeylerle karşılaşıyordum. Ancak şimdi bir terslik vardı. Etrafımda ruhani varlıklarla ilgili bir şey hissetmediğim için ayakkabılarımı çıkarmadım. Sanki çıkarsam bile bir şey görmeyecektim. Tehlike göremediğim değil, beni bekleyen bir şeyden kaynaklanıyor gibiydi. Burada bir şey vardı.

Başımı kaldırıp etrafıma dikkatlice bakınca gördüklerimle kanım dondu. "Bu da nedir?" Dakikalarımı liderlere kızarak geçirdiğim için ilerledikçe etrafımda oluşan garipliği fark etmemiştim.

Hayır, hayır, böylesine bir dalgınlığın kurbanı olmuş olamazdım. Ben aynı anda birçok şeye konsantre olabilen biriydim. Liderlere kızıp dururken etrafındaki değişikliği fark edemeyecek kadar avare biri değildim. Normal diye adlandırılacak bir ormanın içindeydim ama ayaklarımdaki sızı başladığı an etrafımdaki her şey değişmişti. Başımı kaldırıp bakana kadar bu değişken dünyanın ilk silsilesini yediğimi anlayamadım. Bir mağaradaydım. Belki de bir şeyin ininde veya yuvasında, emin değildim.

Birkaç dakika önce gördüğüm tüm o ağaçlar şimdi yerini bir mağaranın nemli ve tamamı örümcek ağıyla kaplı duvarlarına bırakmıştı. Etrafıma korku dolu gözlerle bakarken, "Tanrım," diye mırıldandım. Ne çok örümcek ağı vardı, üstelik bunlar bildiğimiz ağlar gibi değildi. Nasıl söylesem... Daha iri ve kalın bir dokusu vardı. Şey gibiydi... Daha iri ve büyük bir örümceğin ağları gibi.

Başımı kaldırıp tamamı ağlardan oluşan tavana baktım. Buz saçağı şeklinde sarkan ağların görüntüsü korkunçtu. En kötüsü bu değildi, orada gördüğüm insan şeklindeki kozalardı. Midem kasıldı. "Hassiktir!" Pek küfreden biri değildim ama tavanda gördüklerim sağlam bir küfrü hak ediyordu. Mağaranın tamamı örümcek ağıyla mumyalanmış insanlardan oluşuyordu. Yüzleri bile görünmüyordu hatta çoğu tavandan sarkıyordu. Nasıl bir örümcek bir insanı bu denli mumyalayıp tavana asabilirdi?

Örümcek ağının tam ortasına düşmüş gibiyim.

"Seni sürtük!" Tam arkamda Meliz'in sesini duyunca hemen arkamı döndüm. Sırılsıklam bir hâlde burnundan soluyarak elindeki sopayı bana savurunca hemen geriye çekildim. Anlaşılan köprüyü kestiğimde

sivri kayalıkların üstüne değil de suyun içine düşmüştü. Bu da aldığım tuzlu suyun kokusunun nedenini açıklıyordu.

Sudan nasıl çıkmayı başarmıştı, bunca zamandır neler yapıyordu, bilmiyordum ama iki saatin sonunda değişen dünyayla bir kez daha kendini benimle aynı yerde bulmuştu. Kin dolu gözlerine bakılırsa bu onun açısından iyi ama benim açımdan kötü bir gelişmeydi. Onu öldürmeye çalıştığımı düşünürsek şimdi canıma okumak için yeni bir sebebi daha vardı. Bana baktıkça öfkesi arttığı için aldığı hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesi şiddetle sarsılıyordu. Omuzları inip kalkarken avını köşeye sıkıştıran vahşi bir hayvan gibi hırlayarak adım adım bana yaklaşıyordu.

Yerdeki yapışkan ağların üzerine basıp arkaya doğru küçük adımlar atarken yüzüme yumuşak bir ifade kondurdum. "Seni görmek ne güzel." Elinde sıkıca tuttuğu ve onunla beynimi patlatmak istediği kalın sopayı işaret ettim. "Yeni kılıcına bayıldım. Saçlarının üzerindeki bu şeyler yosun mu?" Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Sana renk katmış."

Arkaya doğru attığım her adımla bana doğru yürürken gözleri nefretle parıldadı. "Boğazını kesip kanını tüm vücuduna yaydığımda kırmızı da sana renk katacak!"

Yüzümdeki sahte hayal kırıklığını görmemesi imkânsızdı. "Kırmızı en sevdiğim renk olsa da damarlarımdaki kırmızılığı görmek istediğimden emin değilim." Başımı omzuma doğru eğip oyunbaz bir ifadeyle, "Örümceklerle aran nasıl?" diye sordum neşeden uzak bir sesle.

Tek derdi beni parçalamak olan aptal, "Nefret ederim!" dediğinde gözlerini benden ayırmadığı için henüz etrafımızdaki şeyleri görmemişti. "Tıpkı senden de nefret ettiğim gibi!"

Sinirle güldüm. "Bu konuda duygularımızın karşılıklı olduğunu söylememe gerek bile yok." Ellerimi iki yandan açtım. "Etrafına bak, iblis."

Bir kez daha onu atlatıp elinden kurtulmayayım diye aramızda iki adım kalana kadar bana yaklaştı. Önceliği ben kaçmadan beni öldürmekti. Daha sonra başını çevirip etrafına göz gezdirdi. Gördükleri karşısında göz bebeklerinin siyahı büyüyüp yeşil irislerini talan etmeye başlamıştı. Her yerde yoğun bir şekilde olan hatta burada başka hiçbir şey olmayan örümcek ağlarına dehşete kapılarak baktı. Suratındaki tüm

kan çekilip yüzü bembeyaz olurken birkaç kez sesli bir şekilde yutkunmuştu. Konuşmak için dudaklarını araladı ama yaşadığı dehşet sesini bastırdığı için tek kelime edemedi.

Bunun için birkaç kez dudaklarını açıp kapatmak zorunda kalmıştı. "Ta-Tanrım... Bu da neyin nesi?" dediğinde titreyen sesindeki korku nefesimi kesti. Bir iblisi bile bu denli korkutan şeyin bana yaşattığı korku azımsanamazdı. Sanırım başımız ciddi anlamda beladaydı.

Bu aşamada birbirimizle savaşmak yerine ateşkes yapmamız gerektiğini o da anladığı için bembeyaz bir suratla bana döndü. "Ateşkes teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Bu lanet yerden çıkana kadar evet."

"Güzel." Başını hızlıca salladı. "Kader Sarmalı'ndan çıkana kadar bir ateşkesimiz var. Kendi iyiliğin için buna sadık kalsan iyi edersin."

Büyüklüğünü kestiremediğimiz bir örümcek yuvasındayken ikimiz de vermemiz gereken en doğru kararı vermiştik. Burada birbirimizle savaşıp bir örümceğin akşam yemeği olmaktansa düşmanımla iş birliği yapıp onunla kurtulmayı yeğlerdim. Güç ve strateji bizi buradan ayrı ayrı kurtaramazdı. Araf'a geri dönmek istiyorsak aynı anda ikisine sahip olmalıydık ve ikisine de sahip olmanın tek yolu iş birliğinden geçiyordu. Başını kaldırıp kocaman gözlerle tavandan sarkan mumyalara bakarken, "Sence bunu onlara ne yapmış olabilir?" diye sordu.

"İpek böceklerinin bunu yaptığını düşünmek fazla mı iyimser bir düşünce olur? Ya da sevimli tırtıllar?" Can sıkıcı bir şekilde sakindim ve böyle olmam beni korkutmaya başlamıştı.

Gözleri her yıl turnuvada buraya gelip avlanan yarışmacıların mumyalarında oyalanırken yüzünü buruşturdu. "Bu kozaların içinden bir kelebek çıkacağını sanmıyorum." Bana dönüp ayaklarımı işaret etti. "Oyunbaz içgüdülerin yaklaşmakta olan bir tehlike seziyor mu?"

"Az önceye kadar evet ama şimdi ayaklarımda herhangi bir acı yok. Muhtemelen sen de buraya gelmek üzere olduğun için tehlike sinyali verdiler."

"Bu demek oluyor ki tüm bu şeyleri yapan yaratık henüz burada değil," diyerek etrafına bakmaya başladı. "Ev sahibi yaklaştığında

ayakların gereken uyarıyı sana verecektir. Umarım bu bilgiyi benimle de paylaşmayı unutmazsın."

"Tabii." Gülümsedim. "Aramızda birkaç bilginin lafı mı olur, iblis." Bu konuda ciddi değildim.

"Sence bizim için gelirler mi?" Araf'takileri kastederek boynumdaki kolyeyi işaret ettim. Taşın rengi artık yeşil değil, sarıydı.

Her iki saatte kendini yenileyen bu lanet dünya yüzünden süremiz dolunca ormandayken bir anda kendimizi bu mağaranın içinde bulmuştuk. Bize tanınan süreyi çoktan doldurmuştuk. Itır'ın buradan zamanında çıkmayı başardığını umuyordum. İki saat çoktan dolduğu için Revan'ın açtığı kapı kapanmış olmalıydı. Ancak kolye hâlâ boynumda olduğuna göre bir örümcek yuvasında olduğumuzu izliyor olmalılardı. Nerede olduğumuzu gördüklerine göre Revan buraya bizim için bir kapı açabilirdi.

Aklımdan geçen iyimser düşüncelerin aksine Meliz'in bakışları fazla karamsardı. "Sana söylemediler mi?"

Endişelenmem gereken bir şeyler olduğunu anladım. "Neyi?"

Boynumdaki taşı işaret etti. "O şey sadece iki saatliğine onların seni görmesini sağlar. Taşın rengi sarıya döndüğünde onlarla olan iletişimin koptu."

Sıkıntıyla burnunun kemerini sıktı. "Artık bizi göremezler. Eğer aksi olsaydı Muhafızların lideri Feti'nin oğlunu kurtarırlardı. Geçen yılki turnuvada kaybolduğunda yerini bulup onun için gereken çıkış kapısını açarlardı." Son derece ciddi bir şekilde gözlerimin içine bakıp, "Yarışmacılar bu yüzden Kader Sarmalı'nda ölüyor," dedi. "Çünkü onların yerini sadece iki saatliğine görebiliyorlar. Boynundaki o taş artık bir işe yaramaz."

İçim öfkeyle doldu. "İlk iki saatin ne kadar önemli olduğunu bilmelerine rağmen kapıyı yarışmacılar için daha erken açsalar kimse ölmek zorunda kalmazdı!"

Boynumdaki gereksiz kolyeyi çıkarıp yere attım. "Son yarım saatte kapıyı açsalar bu vahşet yaşanmazdı!" Tavandaki tüm kurbanlar onların eseriydi çünkü bizimle olan iletişimleri kopana kadar kimse kapıyı

bulunduğumuz yere açmıyordu. Onlar için bu tür yarışmalardaki kurallar hayatımızdan daha kutsaldı.

Aklıma gelen kan dondurucu ihtimalle buz kestim. "Eğer kardeşime bir şey olduysa hiçbirini yaşatmam!"

Alay ederek güldü. "Bunun için önce yaşamalısın." Kendi etrafında dönerek bulunduğumuz yere bakıp durdu. "Bir çıkış kapısı göremiyorum. Bir anda buraya ışınlanmışız gibi çıkacak bir delik yok." Her yer örümcek ağlarıyla kaplıyken varsa da biz göremiyoruz.

"Mutlaka bir kapısı olmalı. Ev sahibinin içeri girip çıktığı bir kapı buralarda bir yerde olmalı."

"Sıradakini söyle."

"Ev sahibiyle aynı kapıyı kullanmak yolda onunla karşılaşma ihtimalini arttırır."

Kısık sesle küfrederek, "Peki ya ihtimaller?" diye sordu.

"Bu durumda sana üç ihtimal sayabilirim. Ya ev sahibiyle tanışmayı göze alıp onun kullandığı kapıdan çıkmayı deneriz." Elimi kaldırıp tavandaki mumyalanmış cesetleri ona gösterdim. "Ya da burada bekleyip ev sahibinin bizim için gelmesini bekleriz." Acı acı güldüm. "Tavandaki öğünlerden biri olmak kulağa fena gelmiyor."

Korkudan irkilerek bana biraz daha yaklaştı. "Umarım üçüncü ihtimal daha sevimlidir."

Sırıtarak ona başımı salladım. "Bence en sevdiğin ihtimal bu olacak."

"Siktir!" diyerek küfretti. "Bu gülümsemeyi iyi biliyorum." Bembeyaz bir suratla başını kaldırdı. "Yapmaktan nefret edeceğim bir şey, değil mi?" Ne diyebilirdim ki. Gülüşümde bile ne olduğunu anlayacak kadar beni tanıyordu. Ne de olsa onunla yirmi dört yıllık bir geçmişimiz vardı.

"Üçüncü ihtimal aynı zamanda ilk iki ihtimali de kapsıyor." Ona biraz ilerideki yapışkan sıvıları gösterdim. Örümceğin sıvıları ya da salyaları her yerdeydi. "Vücut ısımızı bir an önce gizlemezsek taze etin kokusuyla buraya gelmesi an meselesi. O iğrenç gölcüğün içinde yuvarlanıp kendimizi onun sıvılarıyla kaplamalıyız."

Elbisemin altındaki pusulamı dışarı çıkardım. "Bu bebek bize yolu gösterecek. Dışarı çıkmaya çalışırken ev sahibiyle karşılaşınca ya ondan kurtuluruz ya da tavandan sarkan mumyalardan birine dönüşürüz." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Gördüğün gibi son seçenek aynı zamanda ilk ikisini de kapsıyor."

İnanması güç bir şey söylemişim gibi bana bakarken elindeki sopayı yere attı. "Söylediklerin mantıklı ama kafamı kurcalayan bir şey var." Kollarını göğsünde birleştirerek merakla bakmaya başladı. "Temizlikle ilgili bazı takıntıların yok mu?" Yerdeki yapışkan salyaları işaret etti. "Sinir krizleri geçirip delirmeden kendini bu şeyle nasıl kirleteceksin?" Benim için en can sıkıcı kısmı da buydu işte.

"Deneyeceğim," demiştim ki ayaklarımın tabanında hissettiğim ısıyla, "Denemekten daha fazlasını yapacağım!" deyip yerdeki gölcüğe doğru koştum. "Etin kokusunu almış olmalı ki bizim için geliyor!"

Peşimden koşarken, "Bizden et diye bahsetmenden nefret ettim!" diye bağırıyordu.

"O şey için ağız sulandıran biftekten farklı değiliz!"

Ağaç reçinesini andıran sarı ve yapışkan şeyin içine cuk diye atladığımızda bu aptal kadın tek sorunumuz buymuş gibi, "Kimsenin bifteği olmak istemiyorum!" diyordu.

Dizlerime kadar iğrenç bir şeyin içine girdiğim için öğürmeye başladım. Meliz dizlerini büküp nefesini tutarak örümceğin yapışkan salyasının içinde gömüldü. Kafasına kadar içine batarak dışarı çıktığında sümük gibi olan bu iğrenç şey kafasından aşağıya akıyordu. Ayaklarım cayır cayır yanarken sol taraftaki ağların arkasında sesler gelmeye başlamıştı. Meliz kolumu tutup beni aşağıya yani bu şeyin içine çekmeye çalıştı. "Acele et, geliyor!"

"Yapamam, iblis!" diye ciyakladım. Dizlerime kadar bu şeyin içinde olmak bile tüylerimi diken diken ediyor, kalbimi durma noktasına getiriyordu. Bir de kafama kadar içine gömülürsem kalp krizinden ölebilirdim. Ağzım ve burnumdan içeri girme ihtimali bile nefesimi kesiyordu. Mikrop yuvasının içinde olduğumu düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyordu. Titriyordum, nefes almakta güçlük çekiyordum ve gittikçe

vücudumun kontrolünü kaybediyordum. Başım dönerken gözlerimin önünde küçük noktalar belirip kayıyordu.

Kükremeyi andıran bir ses duyduğumuzda Meliz üzerimde Tenebris gücünü kullanarak kolumdan çektiği gibi beni bu berbat şeyin içine düşürdü. Dizlerimin üzerine düştüğümde bu şey boynumun hizasındaydı. Çığlık çığlığa, "Bunu yapamam, bırak beni!" diye haykırdım ama tüm çırpınmalarıma rağmen beni bırakmadı. Dışarı çıkmama izin vermiyordu!

Ensemi sertçe kavrayıp hareketlerimi kısıtladığında kaşları çatıktı. "Bir örümceğin yemeği olmanı benden daha çok kimse isteyemez!" Tırnaklarını enseme batırarak beni daha sıkı tuttu. "Ancak bu lanet yerden çıkmak için o can sıkıcı zekâna ihtiyacım var!" dedi ve hemen sonra kafamı bu iğrenç balçığın içine batırdı! Neyse ki son anda nefesimi tutup ağzımı sıkıca kapatmayı başarmıştım.

Tıpkı kendisine yaptığı gibi saçlarıma kadar kafamı bu iğrenç salyaya batırmıştı. Eline vurarak kendimi ondan kurtardığımda istesem de ağzımı açıp ona kızamıyordum. Kafamdan aşağıya berbat kokan balçıklar akıyordu. Bunun bir örümceğin salyası olduğunu bilmek ise beni dehşete düşürüyordu. Kirpiklerimi her kırpıştırdığımda birbirine yapışıp duruyordu. Burnumdan hızlı hızlı nefesler alırken içime girmesin diye ağzımı açamıyordum. Meliz arkamda bir yere bakarken omuzlarıma bastırarak sadece kafam dışarıda kalana kadar beni salyaların içine gömdü. Aynısını o da yapmıştı.

Yapışkan salyanın içinde dizlerimizin üzerinde duruyorduk, sadece kafamız dışarıdaydı. Meliz'in baktığı şeyi görmek için yapışkan sıvının içinde arkaya döndüm. Duvarın baktığımız kısmında bazı hareketlenmeler vardı. Bu şey her neyse yaklaştıkça mağaranın içinde küçük çaplı sarsıntılar meydana geliyordu. Yeni bir kükreme sesiyle arkamda duran Meliz, "Örümcekler hakkında bilmem gereken ve hayati önem taşıyan bir şeyler var mı?" diye fısıldadı.

Temiz bir gölün içine girip vücudumdaki tüm bu şeyden kurtulana kadar konuşmayı düşünmüyordum ama onun yaptığı bir aptallık yüzünden ölmek de istemiyorum. Bu yüzden dudaklarımı aralayıp ağzımın içine giren tüm salyaları tükürmeye başladım. Bunu o kadar çok yapmaya başladım ki Meliz dayanamayıp, "Birazcık örümcek salyası

seni öldürmez!" dedi. Gözlerini seslerin geldiği duvardan ayırmıyordu. Baktıkça korkudan daha çok titriyordu. "Acele edip bana bilmem gereken şeyleri söyle!"

Boğazıma kadar bir salyanın içinde olduğumu unutmaya çalışarak ona ters ters baktım. "Kuş beynimle ilgili söylediğin o motive edici sözlere ne oldu?"

Dişlerini gıcırdatarak sıktı. "Beynin hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum, şimdi konuş!" Ha şöyle.

"Örümcekler daha iyi duymak için ağlarını kullanır. Ağlarına bir şey yakalanırsa av kurtulmaya çalıştıkça ağı zorlar. Ağın titreşimlerinin yarattığı frekansa duyarlı oldukları için yemeği için gelirler," diyerek derin bir nefes aldım. Yüzümden süzülüp ağzıma giren sarı salyaları öğürerek tükürdüm. "Tam emin olmamakla beraber bildiğim kadarıyla örümcekler özel reseptörleriyle işitiyor. Kıllı bacakları sayesinde iki metre ötedeki ses titreşimlerini kulaklara ihtiyaç duymadan duyabiliyor. Birçok türden örümcek olduğu için hepsi bu özelliklere sahip mi bilmiyorum." Benim bildiklerim bunlarla sınırlıydı.

Onu uyarma ihtiyacı duyarak salyanın sarılığına bürünen yüzüne iğrenerek baktım. "Ev sahibi içerideyken mümkünse etrafında gördüğün şu ağlara değmemeye çalış."

Burnundan nefes alınca burnunun deliğinde baloncuk çıkarken, "Umarım davetsiz misafirlerden hoşlanan bir ev sahibidir," diye fısıldadı.

Bir timsah gibi içinde bulunduğumuz bataklıkta sadece kafalarımız dışarıdayken gözlerimizi sarsıntının geldiği yere dikip beklemeye başladık. Korkuyla çırpının kalplerimiz patlamak üzereydi. O aptal liderler yüzünden her yıl yapılan turnuvada bu yaratığa birçok kurban veriliyordu! Bekleyişimiz dehşet verici bir korkuya dönüşmeye başladığında mağaranın içi daha fazla titremeye başladı. Kokumuzu ondan gizlemenin tek yolu onun gibi kokmaktı. Bu yüzden nefret etsem de onun yapışkan salyasının içinde beklemeliydim.

Duvardaki sarsıntılar artmaya başladı. Her bir sarsıntıyla asıl deprem benim vücudumda yaşanmaya başlamıştı. Nabzımın atışı tüm sarsıntılardan daha şiddetliydi. Duvarı bir perde gibi kaplayan beyaz ağlar ikiye

bölündüğünde ortaya çıkan şeyle çığlığımı bastıran Meliz olmuştu. Salyanın altındaki elinin tırnaklarını koluma geçirerek bana susmam gerektiğini hatırlatmıştı. Ayaklarım kor gibi ısınıp canımı yakarken sadece dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım ve salyalar çenemin hizasına gelecek kadar kendimi biraz daha aşağıya çektim.

Gözlerim kocaman açılmışken avazım çıktığı kadar bağırıp korkumu haykırmak istiyordum. Bu şey gerçek miydi? Hayatım boyunca böylesine bir yaratık görmemiştim ve kahretsin ki göreceğimi de sanmıyordum! Bir insanın üç katı büyüklüğünde ve iriliğinde örümcek mi olurmuş! "Bu şeylerin en büyük versiyonunun yumruk büyüklüğünde olduğunu iddia eden tüm o insanları buraya toplamak isterdim," diye fısıldadım.

Mağaranın içine gerçek anlamda bir yaratık girmişti. Boyumdan daha uzun on iki bacağı, her bacağında insan saçı gibi uzun tüyü, pardon kılı olan kahverengi bir yaratığa nutkum tutulmuş hâlde bakıyordum. Bacakları sekizden daha fazlaydı! Tüm örümceklerin sekiz bacaklı olduğunu düşünüp asla onları kutuplaştırmadım ama on iki bacak da biraz fazla değil miydi? Bir deniz topundan daha büyük olan çirkin kafasında o kadar çok kırmızı gözü vardı ki üşenmeyip hepsini tek tek saymıştım. Toplamda on altı tane kan kırmızı gözü vardı. Kemikli gövdesinin arka kısmı kocaman ve şişkindi.

Birbirine yapışan kirpiklerimi kırpıştırarak baktığımda ön bacaklarının arasında iki tane mumya daha tuttuğunu gördüm. Kalbim kasıldı. Yeni kurbanları vardı. Yuvasına getirdiği o iki kurban kimdi? Meliz ile göz göze geldiğimizde ikimizin de bakışlarında aynı soru vardı. O iki kurban bugün bizimle buraya gelen yarışmacılardan birileri olabilir miydi? Salya balçığının içinde yavaşça kıpırdanıp ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştım. Onları örümcek ağıyla mumyaladığı için kokularını soluyamıyorum. Ayakkabılarımı çıkartırsam belki ruhlarını soluyup kim olduklarını anlayabilirim.

Normalde insanların ruhunu solumak için her zaman ayakkabılarımı çıkarmam gerekmiyordu. Ancak bu canavara duyduğum korku odaklanmama engel olduğu için yuvasına getirdiği o iki kurbanın ruhunu soluyamıyorum. Yaratık duvara tırmanıp korkunç bir hızda tavana ilerlerken Meliz gözleriyle onu takip ediyordu. "Elzem," diye mırıldandı

titreyen bir sesle. "Sen bir Oyunbaz'sın." Kısık ve yavaş hareketlerle burnundan derin derin nefesler aldı. "Kimi avladığını ruhlarını soluyarak anlayabilirsin."

"Senin bile düşündüğün bir şeyi sence ben düşünmedim mi?" Fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek ayakkabılarımı çıkardım. Bu berbat şeyden gelen kokuyu göz ardı ederek başımı kaldırıp tavana baktım. Ağlar çıkarıp onları bacaklarının arasından çevirerek tavana asıyordu. Gözlerimi kapatarak bir yaratığın pençeleri arasında olan iki kurbanın ruhuna odaklanmaya çalıştım. "Eğer yaşamıyorlarsa cesetlerinde ruh kokusunu soluyamam," demiştim ki tüm uzuvlarımda körpe bir ruhtan gelen karanlığı soluyunca buz kestim.

Kalbim kasıldı.

Bu bir Tenebris'in kokusuydu.

Itır!

Kemiklerime kadar acıyla doldum. Onlardan biri Itır'dı. Canımın bir parçası olan kardeşim bir yaratığın pençeleri arasındaydı. Kaybetme duygusu sinsi bir şeytan gibi dört bir yanımı sarıp beni kıskıvrak yakaladı. Itır'ım, güzeller güzeli kardeşim gözlerimin önünde bir canavar tarafından koza hâline getiriliyordu. Bir makinenin kollarını anımsatan sivri bacakları arasında onu hızlıca çevirip kat kat sarıyordu. Müthiş bir acı iliklerime kadar yayıldığında belki de ilk kez ağlamaya bu kadar çok yakındım. Ağlamak, boğazımı yırtarcasına haykırmak, feryat figan ederek bu yerde bir deprem yaratmak istedim.

Gözlerim kederle yanarken göz pınarlarıma baskı yapan sızı üçüncü gözyaşı için beni zorluyordu. Ben hayatımda sadece iki kez gözyaşı dökmüştüm ve her ikisinde de sadece bir damla gözyaşım akmıştı. İlk gözyaşım annemi, yani anneannemi kaybettiğimde akmıştı. İkincisi konaktaki son günümde, kızları Meliz'in büyü çemberine dâhil ettiğim için akmıştı. İlk gözyaşı acıdan, ikincisi de suçluluktandı. Şimdi ise üçüncü gözyaşım gözlerimden süzülmek üzereydi ve bunun sebebi Itır'dı.

Akademiye ilk geldiğim gün Efsun'un odasında zihnimi mühürleyen ruh son gözyaşının akacağını ve sebebinin Itır olacağını söylemişti. Bu sözleri duyduğumda tek düşündüğüm Itır'ın bana ihanet edip

etmeyeceği ve bu yolla mı beni ağlatacağıydı. Ölümüyle beni ağlatacağı aklımın ucundan bile geçmemişti çünkü şu ana dek bir kez bile olsun Itır ve ölümü yan yana düşünmemiştim. Sanki ben hayatta olduğum sürece ölüm bile kardeşimi benden alamazmış gibi hissetmiştim.

Belki de onu ölümden bile korumayı kendime amaç edindiğim için bir gün onun kaybını yaşayacağımı aklımdan bile geçirmemiştim. Ben ona sadece abla olmamıştım ki. Arkadaşı, sırdaşı ve hiç sahip olamadığı annesi olmaya çalışmıştım. Nasıl ki bir anne evladının ölümünü hayal edemezse ben de hiçbir zaman Itır ve ölümü aynı karede düşünmemiştim. Şimdi ise kardeşim bir ceset gibi gözlerimin önünde duruyordu. Dünyam yıkılmak üzereydi.

Üçüncü gözyaşım titreşen kirpiklerime ağırlık yaparken karanlığıma küçük bir ışık doğunca kalbim hızlandı. Hemen başımı yukarı kaldırıp gözyaşımı geldiği yere gönderdim. Son anda buna engel olmuştum. Itır'ın vücut sıcaklığını ve atan kalbini tam zamanında duymuştum. Bir Oyunbaz olduğum için insan vücudundaki en küçük kıpırtıyı bile eksiksiz hissedebiliyordum. Itır'ın kalbi hâlâ atıyordu! O kozanın içinde kalbi atan bir kız vardı. Heyecanlanarak, "Ya-yaşıyor," dedim güçlükle. O kadar çok korkmuştum ki konuşurken sesim titremişti. Tanrı'ya şükürler olsun ki o yaşıyordu.

Keder yerini umuda bırakınca kalbim ferahladı. Itır ölmemişti. "Kardeşim hâlâ yaşıyor, Meliz," diye fısıldayıp Itır'dan önce tavana astığı diğer kozayı işaret ettim. "Asil'in de kalbi atıyor." Evet, canavarın mağarasına getirdiği kişiler Asil ve Itır'dı. İkisinin de kalplerinin çıkardığı cılız sesleri duyabiliyordum.

Asil ve Itır'ın kalp atışlarına haddinden fazla konsantre olduğum için aniden birden fazla kalbin cılız ritmiyle sarsıldım. Gözlerimi kocaman açarak, "Meliz," diye mırıldandım. Yaşadığım şeyin gerçekliğini sorgularken dehşete kapılmıştım. "Hepsi yaşıyor." Başımla tavanda sarkan birçok kozayı işaret ettim. "Hâlâ canlılar."

Onlar ölmemişti.

Duydukları karşısında Meliz gibi hesapçı ve çıkarcı bir iblisin bile gözlerinde umut verici bir parıltı geçti. Şoke olmuş bir hâlde bana bakarken yeşil irislerindeki sevinci gizleyemedi. "Bunca zamandır yaşıyorlar mıydı?"

Tavandaki bir örümcek üstümüzdeki kozalara yenilerini eklerken başımı salladım. "Sanırım bu şey avını canlı yemeyi tercih ediyor. Itır ve Asil de dâhil olmak üzere hepsinin vücudundaki zehri soluyorum. Örümceğin zehrinin felç edici bir etkisi olmalı. Onları felç ederek ağa sarıp buraya getiriyor ve acıktıkça içlerinden birilerini yiyor," demiştim ki sertçe yutkundum. Lanet duyularımın soluduğu yeni bir yaşam belirtisiyle mutluluğum endişe verici bir korkuya dönüştü.

Kahretsin!

Meliz suratımdaki değişimi görünce gerildi. "Yine ne oldu?" Tavandaki şey bizi duymasın diye kısık bir sesle konuşurken neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. "O lanet içgüdülerin bu sefer neyi solumana neden oldu?"

"Birden fazla canlıyı hatta yüzlercesini." Donmuş bir şekilde ona bakarken bende kıpırdanan tek şey dudaklarımdı. Zangır zangır titrerken ağlamak ister gibi, "İblis," dedim acı çeken bir sesle. "Onları yemek için canlı tutmuyor." Başımı kaldırıp kederli bir şekilde tavandan sarkan insan kozalarına baktım. "Onlar aslında birer kuluçka."

Taş kesildiğinde kederli bir ifadeyle başımı salladım. "Her birinin içine yumurtalarını bırakmış." Yüzlerce yumurta insan vücutlarının içinde büyüyor, onların sıcak vücutlarında gelişiyordu.

Onları bu yüzden yemiyordu. Yavrularına hem yuva hem de yemek sunmak için. Yumurtadan çıkan tüm o yaratıklar bulundukları bedeni parçalayarak dışarı çıkacak ve insan etiyle beslenerek ilk besinlerini alacaktı. Kozaların içindeki tüm o yaratıkların lanet yaşam enerjilerini soluyabiliyordum. Her birinin içine o kadar çok yumurta bırakmıştı ki tüm o canavarların ruhlarını solumak bile aklımı kaçırmamama neden olacaktı. "Aynı şeyi Itır ve Asil'e de yapmadan onları kurtarmalıyız." Kardeşimin bir kuluçkaya dönüşmesine izin veremezdim.

Dünyanın en absürt şeyini söylemişim gibi inanamayan gözlerle bana baktı. "Kurtarılmaya ihtiyaç duyarken onları nasıl kurtarmayı düşünüyorsun?"

Korkunç yaratık Itır'ı da astıktan sonra onları bırakıp mağaranın arka taraflarında bir yere gitmeye başladı. "Bir fikrim var," diye mırıldanırken gözlerimi canavarın üzerinden ayırmıyordum. Onun kokusuna

bulandığımız için buradaki varlığımızı hissetmemişti. "Sen vücudumu bu şeyin içinde tutmaya devam et ve mümkünse bunu yaparken kafamın dışarıda olmasına dikkat et." Gözlerimle Asil ve Itır'ın kozasını gösterdim. "Ben de oraya çıkıp ikisini aşağıya indireceğim." Yaratık onları da döllemeden ikisini kurtarmalıydım.

Meliz'in tepkisizliği beni endişelendiriyordu, özellikle de gözlerinde gördüğüm o tehlikeli parıltı bana hiç yardımcı olmuyordu. "Bedenimi senin gibi bir şeytana emanet etmek kardeşim için yapacağım fedakârlıklardan sadece biri." Onun vücudunu öldürdüğüm günden beri benimkini ne kadar çok istediğini iyi biliyordum. Vücudumdan dışarı çıktığım an Koruyucuların klanında olan kadının içinden çıkıp benim bedenime girme ihtimali çok büyüktü. Bunu bilmeme rağmen vücudumdan çıkmalıydım. Itır için bu almam gereken bir riskti. Itır için sadece bedenimi değil, ruhumun her zerresini feda edebilirim.

Derin bir nefes alıp içimde büyüyen sıkıntıyı ve korkuyu ondan gizlemeye çalıştım. "İlk kez bir konuda sana güvenmeyi seçeceğim." Birazdan yapacağım şeyin çılgınlığından başım dönüyordu. "Dışarı çıktığımda ya bedenimi korursun ya da kendine alırsın, umurumda değil." Mumyalanmış bir hâlde küflü bir mağarada asılı duran Itır'ı ona gösterdim. "Ona ne olduğuyla ilgilenmediğini biliyorum ama ruhlarınızın kokusu bile aynı." Manidar bir şekilde gülerek gözlerinin içine baktım. "Belki fiziksel özelliklerini annemden aldı ama ruhunu senden aldı. O senin kızın, Meliz," dediğimde kaskatı kesildi. Bu gerçekten kaçamazdı. Itır onun kızıydı.

Annem büyük ihtimalle Itır'ı doğurduğunu bile hatırlamıyordu ama Meliz her anını çok iyi hatırlıyordu. Annemin sahip olduğu tüm anılar beni doğurduğuyla ilgili anılardı ama doğumumdan sonraki günlerin hiçbiri zihninde yoktu. Doğduğum gece Meliz annemin vücudunu çaldığı için annem yıllarını kendi vücudunda uyuyarak geçirmişti. O sırada Meliz kendi ruhunda oluşan dördüncü Kalkan'ı dünyaya getirmek için babamla yatmış ve Itır'a hamile kalmıştı. Dokuz ay boyunca Itır'ı karnında taşıyıp en küçük kıpırtısını hisseden ve onu dünyaya getiren Meliz'di.

Belki tüm bunları annemin bedeniyle yapmıştı ama annem yerine dokuz ay boyunca Itır ile ilgili her şeyi hisseden Meliz'di. Doğum

sancısını yaşayan bile annem değildi. Meliz'in kalpsiz bir şeytan olduğunu çok iyi biliyordum ama bu aşamada ona güvenmekten başka bir şansım yoktu. Itır'ı kendi çıkarları için kullanmaya çalışan bu kadının içinde bir yerlerde annelik duygusu olduğuna inanmak istiyordum. Bu yüzden kararlı gözlerle ona bakıp, "Ben senin kızını kurtarırken sen de hiç olmazsa bedenimi güvende tut," dedim.

Ona olan bakışlarım fazla eleştirel ve iğneleyiciydi. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Ve unutma ki ben de senin üvey kızınım," dediğimde bunu telaffuz etmek bile dilimi ısırmama neden olmuştu.

Bu cümlenin ağzımda bıraktığı acı tattan kurtulmak için kanın metalik tadını alana kadar dilimi ısırmaya devam ettim. "Aramızda yaşananan tüm bu şeyleri bir kenara bırakırsak yirmi dört yıllık bir geçmişimiz var." Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Her bir gününden nefret ettiğim koskoca yirmi dört yıl.

Ona söylediğim onca şeyden zerre kadar etkilenmeden gözlerini kıstı. "Vücudunu almamam için beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

"Manipülasyon en iyi yeteneklerimden biri olsa da hayır, bunu yapmaya çalışmıyorum. Az önce de dediğim gibi bu aşamada bedenimi kaybetmek umurumda bile değil." Yapışkan balçığın içinde dizlerimin üzerinden hareket ederek ona yaklaştım. Kısa bir an gözlerinin içine bakıp tiksinen bir ifadeyle, "Birazdan yapacağım şeyden nefret edeceğimi bilmeni isterim," dedikten sonra salyaların altından kollarımı ona uzatıp sımsıkı sarıldım. Buz kesti.

"Bana şans dilemek istersen hiç çekinme. Sanırım ihtiyacım olacak," dedikten sonra başımı onun yapışkan omzuna yasladım ve bedenimden çıkmayı arzuladım. İşte başlıyorduk. Ruhum bedenimden süzülerek dışarı çıktığında kendimi salya gölcüğünün kenarında ayakta dikilirken buldum. Yutkunarak balçığın içinde Meliz'in kollarında uyuyan bedenime bakıyordum.

Itır'ı kurtarmak için vücudumu bir iblisin ellerine bırakmıştım.

Ve bu Itır için yapacağım şeylerin yanında bir hiçti.

Bölüm 7
Korkunç Yaratıklar

"Risk olmadan başarı olmazdı. İki ölümcül seçeneğin arasında kaldığımda sadece bedenimi değil, ruhumu bile bir İblisin ellerine bırakabilirdim."

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ruhum bedenimden çıktığında parmak uçlarıma basarak yapışkan ağların üzerinde yürümeye başladım. Bir ruh olduğum için çıplak ayakla yürüsem bile ne kirleniyordum ne de yerdeki şeylere yapışıyordum. Meliz'in fısıltısını duyduğumda başımı çevirip arkaya baktım. Tıpkı benim gibi o da vücudunun içinden çıkmıştı. İkimizin vücudunu balçığın kenarına çekip başımız ve kollarımızı dışarı çıkardı. Kollarımızdan çekerek salya çukurunun kenarına başımızı yaslamamızı sağlamıştı ama vücudumuzun geri kalanı içerideydi. Boynumdaki pusulamı çıkardı, sonra da elini göğüslerimin arasına sokup oraya sakladığım hançeri aldı.

"Hey, bu taciz," diye fısıldadığımda doğrulup homurdanarak bana doğru yürüdü.

"Onları asılı oldukları yerden dişlerinle indirmek istemiyorsan kapat çeneni." Pusulayı bana verdi ama hançer onda kaldı. "Örümcek ağlarının çelikten daha sağlam olduğunu bilmek için Oyunbaz olmaya gerek yok." Beni bırakıp yürümeye başladı. "Hadi gidip bitirelim şu işi."

Afalladım.

Şoke oldum.

İnanamayan gözlerle ona bakmaya başladım.

Vücudumu çalmak için güzel bir fırsat yakalamışken onu almamıştı. Bu, Meliz'den asla beklemediğim bir hareketti. Ateşkese sadık kalacağını aklımdan bile geçirmemiştim. Anlaşılan içinden bir yerlerde annelik duygusu vardı. Itır için bedenimi çalmak yerine bana yardım ettiğini biliyordum. Pusulayı boynuma taktıktan sonra tıpkı onun gibi mağaranın duvarına yaklaştım ve ağlara tutunarak tırmanmaya başladım. İri bir örümceğin ağları bir ipten farksız olmadığı için duvara tırmanmak sandığım kadar zor değildi.

Meliz ile yukarı tırmandıktan sonra en zor kısım başladı. Tavana tırmanıp tüm bu kozaların içinden geçerek Itır ve Asil'e ulaşmalıydık.

Pusulamı elbisemin altına sokup göğüslerimin arasına sıkıştırdım. Aynı şeyi Meliz de hançer için yapmıştı. Duvarın en üstünde ağlara sıkıca tutunarak dururken kısa bir an bana baktı. Tavandan sarkan insan kozalarını gösterdi. "Yumurtadan çıkmak için bugünü beklemiş olamazlar, değil mi?"

"Umarım bunun için birkaç gün daha beklerler," dedim tiksinerek. "İnsan vücudundan fışkıran örümceklerin doğumuna tanık olmak kulağa hoş gelmiyor."

Aynı anda bize en yakın olan kozaya atladık. Kozaya sıkıca yapıştığımızda ileri geri sallanmaya başlamıştık. Meliz fazla beklemeden yeni bir kozaya atlayınca ben de başka birine atladım. Birinden diğerine atlayıp sallanırken acele ediyorduk. O şey her an gelebilirdi. Itır'ın içinde olduğu kozaya ulaşmama çok az kalmıştı. Küçük bir çabayla bulunduğum kozayı öne ve arkaya sallayıp Itır'ın kozasına atladım. Az kalsın yere düşüyordum ama son anda Itır'ın ayaklarının olduğu kısmı yakaladım. Aşağıya doğru sarkarken düşmemek için Itır'ın bir kefeni andıran kozasını tutuyordum.

Meliz benden daha başarılı bir atlayış yapıp Asil'in üzerine atladı. Bacaklarını bir maymun gibi Asil'in kozasına doladıktan sonra başını eğip bana baktı. "İyi misin?"

Itır'ın ayaklarına tutunup yukarı tırmanmaya çalışırken, "İdare edebilirim," dedim nefes nefese. "Bir ruhken kalbimin bu kadar hızlı atması normal mi?"

Hançeri çıkarıp Asil'in başının üstündeki ağları keserken güldü. "Vücudun ölmediği sürece gerçek bir ruh değilsin. Bu yüzden acı bile hissedebilirsin." Neyse ki şu ana kadar bu hiç olmamıştı ama devamında olur muydu, bilmiyordum.

Itır'a tırmanıp Meliz'in Asil'e yaptığı gibi bacaklarımı gövdesine doladım. Hançer Meliz'de olduğu için tüm işi ellerimle yapmak zorundaydım. Yumuşak ve parlak ağların içine elimi daldırıp Itır'ın yüzünü açmaya çalıştım. Kardeşimin yüzünü kapatan ağları iki tarafa doğru çekip yırtarak bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Uzun uğraşlar sonucu Itır'ın yüzünü can sıkıcı ağlardan temizledim. Kaskatı kesildim. Vücudundaki tüm kan damarlarından çekilmiş gibi teni griye yakın bir renkteydi.

"Ablan burada, güzelim." Kısık bir sesle mırıldanıp ellerimi buz gibi yanaklarına bastırıp vücudundaki örümcek zehrini emmeye başladım.

İşte şimdi ruhum acımaya başlamıştı.

Örümceğin zehri şu ana kadar emdiğim tüm zehirler ve büyülerden daha güçlüydü. Sadece küçük bir kısmını içime çekmek bile acıdan çığlık atmama neden olmuştu. Sesimi Meliz dışında kimse duymadığı için şanslıydım. Şu zamana kadar hayaletken beni duyan ve gören sadece Savcı olmuştu. Şimdi bir de Meliz vardı. Damarlarıma sızan kırmızı sıvı bana katlanılmaz bir acı verirken dişlerimi sıktım. "Beni nasıl görebiliyorsun?" Aklımı acıdan uzaklaştırmak için farklı şeyler düşünmeliydim.

Asil'i asıldığı yerden indirmeye çalışırken çok zorlanıyordu. Ağları hızlıca keserken, "Uzun hikâye," dedi. "Buradan canlı çıkarsak belki anlatırım."

Tavanla bağlantılı olan son ağı da kesip hemen bize doğru atladı. Asil yere düşerken Meliz de Itır'ın diğer tarafına yapışmıştı. Ben Itır'ın vücudundaki zehri emerken o da başının üstündeki ağları kesiyordu. Bunu yaparken aynı zamanda beni uyarıyordu. "Zehrin tamamını emmek ruhunu zayıflatıp yok olmanın eşiğine getirebilir. Onları zehirden arındırmak için vücudundaki güce de ihtiyacın var." Bunu biliyordum. Zaten istesem de tamamını ememezdim çünkü canımı haddinden fazla yakıyordu.

"Meliz," diye fısıldadım. "Sence de burası biraz fazla sessizleşmedi mi?" Canavarın çıkardığı homurtuları artık duymuyordum. Üstelik ayaklarımdaki sızı tekrar ortaya çıkmıştı.

"Ne gibi bir sessizlik?" demişti ki Itır'ın kafasına düşen sıvılarla sertçe yutkunduk. Önce birbirimize, daha sonra da başımızı kaldırıp yukarı baktık. Dev örümceğin devasa ağzıyla karşılaşınca avazımız çıktığı kadar bağırmaya başladık. Örümcek tam üstümüzdeydi!

Bize doğru atlayınca hepimiz Itır'ın kozasıyla birlikte yere düştük. Sert bir çarpışmayla yerde yuvarlandığımda her yerim örümcek ağı olmuştu. Hızlıca ayağa kalktığımda Meliz bana doğru koştu. Itır biraz ileride hareketsizce yatıyordu. Onu koklayan yaratık aradığını onda bulamamış gibi etrafına bakmaya başladı. Bir ruh olmamıza rağmen Meliz ile o kadar çok titriyorduk ki birbirimizin elini sıkıca tuttuğumuzun farkında değildik. "Se-sence bizi görüyor mu?" dediğinde gözlerini örümcekten ayırmayan kadın zangır zangır titriyordu.

"Sanmıyorum ama ruhumuzun kokusunu aldı," diye fısıldadım. "İyi yönden bakarsak ruhları yiyemez."

Elimi daha sıkı sıktı. "Kötü yönden bakarsak?"

Ona salya gölcüğün içindeki bedenlerimizi gösterdim. "Onları bulması an meselesi."

"Neden bu şeyin ruhunu sömürerek bizi bu sorundan kurtarmıyorsun?"

"İlk beslenmenin benim için durdurulamaz olacağını bilmek için kâhin olmaya gerek yok." Yaratığın bizi duymamasına rağmen fısıltıyla konuşacak kadar korkuyorduk. "Bu konuda kontrolümü yitirirsem onun ruhuyla birlikte buradaki tüm ruhları emebilirim." Itır'ı riske atamazdım. Kardeşimin katili olmak beni öldürürdü.

Mağaranın içinde o kadar hızlı hareket edip bizi aramaya başlamıştı ki onu takip etmekte güçlük çekiyordum. Uzun bacaklarını gözlerimizle onu takip etmek çok zordu. Çıldırmış gibi tavanda, duvarlarda ve baktığımız her yerde geziniyordu. "Neredesin, insan," diyen kan dondurucu sesini duyunca Meliz ile yutkunarak birbirimize baktık. Konuşabiliyordu.

Bir anda yönünü bize doğru çevirip tavanda hızlıca hareket ederek üzerimize atlayınca bağırarak kaçıştık. Meliz'in değil, benim peşimden gelen yaratıkla çığlık atıp bir perdeyi andıran ağların içinde koşmaya başladım. "Bu şey neden bir tek benim peşimde!"

Ellerimle ağları iterek içlerinden geçmeye başladığımda Meliz'in, "Muhtemelen insan etini ölümsüz etinden daha çok seviyor!" diyen sesini duydum. Ruhumdan buram buram fâni kokusu yayılıyor olmalıydı.

Ondan kaçmaya çalışırken mağaranın içinde her yere koşuyordum. Peşimdeydi ama beni göremediği için bazen üstümden bazense yanımdan geçiyor, bir türlü beni yakalayamıyordu. Beni yavaşlatan ağların içinden koşup tekrar başladığımız yere geldiğimde Meliz'in Itır'ın vücudundaki ağları çekip belindeki kılıcı çıkardığını gördüm. Ona doğru koşup yanından süratle geçerken, "Ver şunu bana!" diye bağırıp kılıcı aldım. Canavarın içeri girdiği tünele doğru koşarken, "Ben onu oyalarım, sen de bizi ve onları buradan çıkar!" diye bağırdım. Bu canavarı kardeşim ve bedenlerimizden uzak tutmalıydım.

"Elzem!" diye arkamdan bağırdı. "Orası çok karanlık görünüyor ve sen karanlıkta zayıfsın!"

"Başka şansım yok, Itır için bunu yapmalıyım!" Boynumdaki pusulayı çekip yere attım. Bunu yapmadan hemen önce pusulama, "Onlara çıkışı göster," dedim. Bir tek benim emirlerimle çalışıyordu. Tünele girip gözden kaybolmadan hemen önce, "Meliz, onları dışarı çıkarmak için pusulayı kullan!" diye bağırdım. Pusulam ona çıkış yolunu gösterecekti.

Zifirî karanlık tünelin içine girip koşmaya başladığımda yaratık da peşimden geliyordu. "Kokunu alıyorum, benden kaçamazsın, insan!" diyen kükreyişini insan formundayken duysaydım şimdiye kalp krizinden ölebilirdim. Hayatımda bundan daha korkunç bir ses duymamıştım.

İğrenç kokan ve örümcek ağlarıyla kaplanan tünelin içinde koştum. Daha sonra karşıma birden fazla tünel çıktı. Karanlıktan dolayı hiçbirini net göremiyordum ama Oyunbaz duyularım sayesinde her tüneldeki kokuları soluyordum. Bu sayede birden fazla tünelin olduğu bir yere girdiğimi anlamıştım. Karanlıkta yönümü bu kadar iyi bulmamı sağlayan tek şey kokulara olan hassasiyetimdi. Tüm bu süre zarfında önümü ve etrafımdaki şeyleri göremediğim için birçok duvara çarpmış, defalarca bir şeylere takılarak yerde yuvarlanmıştım.

Karanlık ve canavar benim için bir dezavantaj olsa da çok güçlü bir avantaja sahiptim. Ruh olduğum için o çirkin şey asla beni yakalayamaz, iğnesini batırıp zehirleyemez veya beni midesine indiremezdi. Aptal hayvan bir hayaleti kovaladığından habersiz kokumu takip edip peşimden gelmekten başka bir şey yapmıyordu. Bu da onu kardeşimden uzaklaştırmam için iyi bir fırsattı. Beni yakalasa bile sindiremeyeceğini fark etmeden önce onu biraz daha oyalamalıydım. Meliz'e gereken zamanı kazandırmazsam geri dönüp bedenlerimizi bulabilirdi.

Daha da kötüsü, tavandan düşürdüğümüz o iki kozanın benim için önemini anlayıp onlarla beslenebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Küf kokan farklı bir mağaranın içine girip koşmaya başladığımda yine bir şeye takılıp düşerek sivri taşların üzerinden yuvarlandım. Bunu daha kaç kez yaşamam gerekiyordu! Yuvarlanıp bir çukurun içine düştüğümde çığlık attım. Küt diye bir alt kata yüzüstü düştüğümde acı içinde inledim. "Kim demiş ruhların acı hissetmediğini!"

Kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda vücudumda olmadığım için bundan daha fazla sevinemezdim. Yukarıdaki delikten çok sert bir şekilde buraya düşmüştüm. Eğer vücudumda olsaydım bu düşüşten sonra en iyi ihtimalle ölürdüm, en kötü ihtimalle de tüm kemiklerim kırılırdı. Perişan bir hâlde başımı çevirip etrafıma baktığımda her yerde olan masmavi kristallerin etrafı aydınlattığını gördüm. Mağaranın içindeki bu kristal saçaklar bir mücevheri andırıyordu. Zamanla burada oluşan değerli taşlar olduklarını tahmin etmek zor değildi.

Mavi elmas olduklarını ilk bakışta anlamıştım. Eğer Mara burada olsaydı muhtemelen bir baltayla onları kırıp çuvala doldurmaya çalışırdı. Küçük bir parçasının bile onlarca altın değerinde olduğuna emindim. Kristallerin ışıltısı buradaki küçük gölün yüzeyine bir yakamoz gibi yansıyıp suyun parıldamasını sağlıyordu. Su çok güzel görünüyordu. Tavandaki saçaklardan damlayan sular şıp sesi çıkarırken başımı kaldırıp yukarıya baktım. O şey yukarıda hareket edip beni bulmaya çalıştıkça tavan sallanıyordu.

Neyse ki düştüğüm delik onun geçemeyeceği kadar küçüktü. Acaba neredeydim? Eğilip yerdeki kılıcı aldığımda tavan bir anda yıkıldı ve o yaratık içeri düştü. Yukarıdan üzerine düşen taşlardan kurtulmaya çalışmasından yararlanıp ona doğru koştum. Bu fırsatı kaçıramazdım.

Bu işi bitirmedikçe kokumu her yerde takip edecek ve peşimden gelecekti! Ona doğru koşup tavandan düşen kayaların üzerine basarak sırtına atladım. Bir kükremeyle bacaklarının üzerinde doğrulduğunda az kalsın sırtından düşecektim. Sırtında olduğumu hissetmişti. Beni yere düşürmek için hızlıca hareket edip duvarlara tırmanmaya başlayınca hemen sırtındaki tüyleri sıkıca tuttum. Bir insanın saçını andıran kahverengi tüylerine elimi gömüp sımsıkı tutunmuştum. Diğer elimde kılıcı tuttuğum için onu düşürmemeye çalışıyordum.

Görünmez bir şekilde oradan oraya koşarken belki de kılıç yüzünden beni bulmuştu. Sonuçta ruha dönüşünce dokunduğum her şeyi görünmez yapamıyordum. Duvarlarda süratle geziniyor, tavanda hareket ederek bana müthiş bir sarsıntı yaratıyordu. "Ruh!" diye gürledi o ürkütücü sesiyle. "Sen bir ruhsun!"

Gerçekleri nihayet anladığında tavandaki büyük yarığa doğru hareket etti. "Ama ölü de değilsin! Vücudun hâlâ yuvada, insan!" Kanım dondu. Gerçeği anlamıştı. Sırtında oradan oraya sallanırken tavandan yukarı çıktı. Duvarlara tırmanarak o kadar hızlı hareket ediyordu ki

ruhundaki sabırsız heyecanı soludum. Lanet olsun, beni bulup yemek için yuvasına gidiyordu!

Bana yaşattığı sarsıntı yüzünden hiçbir şey yapamadım. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bende deprem etkisi yaratıyordu. Üzerinde doğrulup işini bitirmek şöyle dursun, elimi kıpırdatmaya korkuyordum. Şiddetli bir kasırganın içinde kalmışım gibi her hareketiyle sırtında zıplıyor ve sertçe ona çarpıyordum. Tüm bunlara rağmen avuçluklarımdaki tüyleri ve kılıcı bırakmıyordum. Mağarasına girdiğimizde burasının neden aydınlık olduğunu daha yeni anlıyordum.

Burada da aşağıdaki o parlak kristallerden olmalıydı. Üzerine ağ örüp burayı yuvaya dönüştürse de kristallerin ışığı yansıyor, buraya loş bir aydınlık katıyordu. Yuvanın içinde durunca bana yaşattığı sarsıntı nihayet son bulduğu için rahat bir nefes aldım. Onun sırtında yüzüstü uzanmış bir vaziyetteyken başımı kaldırıp bakınca Itır ve Asil'in artık burada olmadığını gördüm. Şükürler olsun ki Meliz onları buradan çıkarmayı başarmıştı. Ne yazık ki ikimizin bedenlerini dışarı çıkaracak vakti olmamıştı.

İşin can sıkıcı tarafı ise o aptal kadının yaratığın uzun süre buraya dönmeyeceğini düşünmesiydi. Bu yüzden salyanın içinden vücutlarımızı çıkarıp yere yan yana yatırmıştı. Merak ediyordum da... Yaratığın yuvaya tekrar gelmeyeceğini ona düşündüren neydi? Daha da kötü olansa Meliz'in tam şu anda Koruyucu kadının vücudunda uyanmasıydı. Gözlerini açar açmaz üzerime eğilip, "Bir tek seni buradan çıkarmak kaldı," demişti ki yaratıktan gelen hırıltılı seslerle başını bu tarafa çevirdi ve sertçe yutkunarak, "Siktir!" dedi. *Sürpriz!*

Aptal kadın, olması gereken en kötü zamanda vücuduna girip üzerime eğildiği için hâliyle onun hareketlerinden yaratık onun yerini hemen buldu. Kafayı benimle bozan canavar ağzının suyunu akıtarak, "İnsan!" diye tısladı. O kadar hızlı hareket etti ki bir anda Meliz ve bedenimin tam üzerinde durdu.

Uzun kemikli bacakları bir kafes gibi onları kıskacına alınca Meliz çığlık atarak, "Elzem!" diye haykırdı. Sesi mağaranın içinde yankılanırken sanırım yaratığın sırtında olduğumu henüz görmemişti.

Yaratık kocaman ağzını açıp yerdeki kurbanlarına doğru eğildiği an hemen harekete geçtim. Sırtında doğrulup koşmaya başladım. Kılıcı iki elimle tutarak gövdesinin üstünden kafasına atladım ve tüm gücümle

kılıcı kafasına geçirdim. Kılıç sert kabuğunu delip köküne kadar kafasına saplandığında öyle güçlü bir sesle kükredi ki bu sesi hayatım boyunca unutacağımı sanmıyordum. Ayaklarımı kafasına sağlam bir şekilde bastırıp kılıcı sertçe gömdüğüm yerden çıkardım.

İkinci kez kılıcı kafasına sapladığımda sivri bacaklarından birini kaldırıp vücudumu delmek istedi. Bunu ona yapanın ben olduğumu biliyordu. Sivri bacağını kaldırıp yerdeki vücuduma geçirmek üzereyken bedenimin yan tarafa yuvarlandığımı gördüm. Bacağının saplandığı yerden büyük bir çukur açılırken yuvarlandığım yerden kalkıp koştuğumu şaşkınlıkla izledim. Kalbim hızlandı. Meliz vücuduma girip tam zamanında harekete geçerek onun darbesinden bedenimi kurtarmıştı.

Meliz'in yerdeki yeni vücudunu sivri bacağıyla deşince bağırıp kılıcı üst üste kafasına geçirdim. Ön bacaklarından birini yerdeki bedenin karnına geçirip iç organlarını dışarı fışkırtmıştı. Bunun öfkesiyle kılıcı birkaç gözüne geçirmiş, tamamen hareketsiz kalana kadar kılıcı kafatasına saplayıp durmuştum. Sert kabuğunu kırıp kılıcı köküne kadar üst üste kafasına geçirdikçe üzerime iğrenç bir sıvı fışkırmıştı. Yüzümde, saçlarımda hatta her yerimde onun turuncu sıvıları vardı. Tamamen öldüğüne emin olana kadar durmadım.

"Bir hanımefendiye yaşattığınız bu korkunç olay yüzünden cehennemde yanmalısınız!" Sinirlerim çok bozulmuştu. Kollarımda hiç güç kalmamıştı ama ruhunun sefil kokusunun yok olduğunu hissedene kadar durmadım. Ölmüştü, artık kimseye zarar veremezdi. Nefes nefese yere atladığımda dizlerimin üzerine düştüm. Yerden kalkmaya bile gücüm kalmamıştı. Ellerimi yere bastırıp hızlı hızlı soluklanmaya çalışıyordum.

Lanet şey ruhumu bile kirletmeyi başarmıştı. Her yerimde iğrenç sıvılar akıyordu. Adım seslerini duyduğumda başımı yorgunlukla kaldırdım. Bedenimin içinde olan Meliz yanıma gelip oturduğunda en az benim kadar yorgun görünüyordu. Yaşadığımız şeyin şokundan çıkıp kendimize gelmek için sırtüstü yere uzanmış, hızlı hızlı nefesler alıyorduk. Yaşadığımız adrenalinden sonra göğüs kafeslerimiz hareket ediyor, omuzlarımız her nefes alışıyla sarsılıyordu.

Tıpkı benim gibi tavana bakarken, "Küçük büyük fark etmez," diye homurdandı. "Bir daha örümcek görmek istemiyorum."

Bu yaşadıklarım yüzünden sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. "Oysaki ben onları sevmeye başlamıştım. Daha önce bir örümceğin sırtında yolculuk yapmadıysan şiddetle tavsiye ederim."

Kahkaha attı. "Onu öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum."

Başarının hepsini kendime almak bencillik olurdu çünkü bu işte bana çok yardım etmişti. Eğer Itır ve Asil'i burada çıkarmasaydı belki yaratık onun vücuduna yaptığı gibi o ikisini de parçalayabilirdi. Üstelik yeni bedenini kurtarmak yerine benim bedenimi kurtararak beni şaşırtmıştı. Tam zamanında vücuduma girmeseydi onun yerine parçalanan benim bedenim olacaktı. Meliz yaptığımız ateşkese sadık olmakla kalmamış, beni şoke ederek birçok konuda yardım etmişti. Ben yaratığı mağaradan çıkardığımda Itır ve Asil'i boş verip vücuduma girerek pusulamla buradan çıkabilirdi ama yapmamıştı.

Beni gerçek anlamda bozguna uğratmıştı.

Başımı çevirip yanımda uzanan kadına baktım. Gördüğüm tek yüz benim yüzümdü. "Bizi bırakıp neden kaçmadın?"

Hissiz gözlerle bana bakıp umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Senin için yardım ettiğimi düşünecek kadar hayalperest biri olmadığını düşünüyorum," dediğinde sesi duygudan yoksundu. "Itır için bir kez olmak koşuluyla ablasına yardım ettim." Ayağa kalkıp tepemde dikilerek boş gözlerle bana baktı. "Onları bıraktığım mağaranın ne kadar güvenli olduğunu bilmiyoruz. Gidelim şuradan."

Ayağa kalkıp içinde bulunduğu bedenimi işaret ettim. "Vücudumu bana geri vermeyi düşünüyor musun?" Buna yanaşmazsa beni pek şaşırtmazdı çünkü ondan aldığım bedene karşı benimkini istiyordu.

Başını eğip yüzünü buruşturarak vücuduma baktı. "Sandığım kadar güçlü bir sığınak değilmiş," diyerek bir kez daha beni şaşırttı. "Hemen şimdi sana geri verebilirim." Midem kasıldı. İşte bunu beklemiyordum. Bugün yaptığımız iş birliği onda bir şeyleri değiştirmiş gibi çok istediği bedenimi benden almaktan vazgeçmişti. Aykırı bir Oyunbaz'ın bedeni zayıf değildi, onunla birçok şey yapabilirdi ama buna rağmen onu benden almayacaktı.

Şaşkınlığımı gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Konuşmak için kendimi zorlayıp, "Bir süre sende kalsın," dedim ben de onu şaşırtarak. Ruhumdaki kir ve pası ona gösterdim. "Yıkanmadan vücudumun içine

girersem kriz geçiririm." Muhtemelen vücudumun içine girdiğim an üzerimdeki tüm bu kirler kaybolur, tekrar çıktığımda ruhum en temiz hâliyle olurdu. Ancak bu kadar kirle kendimle bütünleşmeyecek kadar hasta ve takıntılıydım. Ruh ve bedenin en temiz hâliyle bütünleşmesini istiyordum.

Bende yarattığı şaşkınlığın bir benzerini o da yaşarken kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Vazgeçip onu sana vermememden korkmuyor musun?"

Omuzlarımı silkerek yanından geçtim. "Sanırım bu riski alacağım. Bu arada, ateş yakmayı biliyor musun? Lütfen bana taşları birbirine sürtünce kıvılcım çıkarabildiğini söyle."

Peşimden gelirken, "Evet ama neden soruyorsun?" dedi.

Yürümeye devam ederken elimi kaldırıp ona tavandaki insan kuluçkalarını gösterdim. "Burayı ateşe verip o insanların acısına son vermek istiyorum." Hepsi hâlâ yaşıyordu. Vücutları zehrin etkisiyle felç geçirip donmuş olabilirdi ama ölmemişlerdi. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama olmuştu. Bu zamana kadar yaşamayı başarmışlardı. Belki de vücutları donmuş olsa da içlerinde büyüyen o yaratıkların onlara verdiği acıyı hissediyorlardı. Çektikleri bu işkenceyi onlar için sonlandırmak istiyordum. Ölüm onlar için tek kurtuluştu.

"İyi fikir," dedi Meliz. "O canavardan binlercesinin kuluçkadan çıkıp etrafa korku salmasına izin veremeyiz." Evet, burayı ateşe vermek istememin nedenlerinden biri de buydu. Bir tanesi bile bizi bu kadar uğraştırmışken daha fazlasının yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

Burayı yakıp küle çevireceğim.

✦

Deli gibi titrerken durmaksızın kan kusuyordum. Mağarayı ateşe verdikten sonra Itır ve Asil'i oradan çıkarmıştık. Bunu yapmak için uzun süre onları mağaranın karanlık tünellerinden sürüklemek zorunda kalmıştık. Uyandıklarında ikisi de şiddetli bir sırt ağrısı çekecekti. Bacaklarından asılıp onları tüm o taşların üzerinden sürüklemek hiç kolay olmamıştı. Pusulamın yardımıyla o korkunç yerden çıkınca kendimizi yine kasvetli bir ormanın içinde bulmuştuk. İkisini bir ağacın

gövdesine yasladıktan sonra onları Meliz'e emanet etmiş ve etrafta gezinip bir göl bulmuştum.

Ruhumu gölün suyunda yıkandıktan sonra Meliz'in yanına dönüp bedenime geri girmiştim. Hemen sonrasında olanlar benim için katlanılmaz bir acıdan ibaretti çünkü Itır ve Asil'in vücudundaki örümcek zehrini emmek büyük bir ızdıraptı. Acı o kadar yoğundu ki onu içimden atamıyordum ama içimden asıl atamadığım örümceğin zehriydi. Burnumdaki kan hiç durmuyordu ve her otuz saniyede bir yoğun bir şekilde kan kusuyordum. Emdiğim zehir kalbime ulaşmak üzereydi. Bunu hissediyordum.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Normalde vücudum emdiğim her şeyi yok ediyordu. Anlaşılan bu sefer farklıydı. Bir devi bile öldürecek güçte bir zehre karşı vücudum savaşıyordu ama ben onu içimde yok etmeden o beni yok etmeye başlamıştı. Sindiğim ağacın yanında titreyip dururken, "Me-Meliz," diye kekeledim. O kadar çok titriyordum ki konuşmakta bile güçlük çekiyordum. "Itır ve Asil'in nabzını kontrol eder misin?" Onların iyi olduğunu biliyordum. Birazdan kendilerine gelirlerdi. Meliz'den bunu istememin nedeni farklıydı.

Ayağa kalkıp onlara doğru yürürken donuk ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Ölüyorsun, değil mi?" dediğinde bir kez bile olsun başını çevirip kanlar içindeki hâlime bakmamıştı. Benden nefret ettiğini düşünürsek bu hâlimi keyifle izlemesini bekliyordum.

Çenem zangır zangır titreyip dişlerim birbirine çarparken, "A-acele et," diye fısıldadım. Konuştukça burnumdan akan kanlar ağzıma giriyordu. "Onları kontrol et." Tekrar öksürmeye başladığımda nefes alamadım. Boğazımdan yükselip ağzıma doluşan kan çenemden aktı. Kendi kanımın içinde boğuluyordum. Başımı ağaca yaslayıp uykulu gözlerle kardeşime baktım. Onun peşinden buraya geldiğim için hiç pişman değildim çünkü bunu yapmasaydım Itır da bir örümceğin kuluçkalarından biri olacaktı. Onu kurtarmış olmanın huzuruyla ölüyordum.

Fazla zamanım kalmamıştı.

Itır'ın başı Asil'in omzuna yaslıydı. İkisi de bir ağacın gövdesinde uyuyordu. Onları zehirden arındırdığım için her an uyanabilirlerdi. Meliz onların yanına diz çöküp ikisinin de bileğini tuttu. Onların nabzını dinlerken şiddetli öksürüklerimin arasında, "Meliz," diye

mırıldandım. "Kardeşimi akademiye geri götür." Ve hemen sonrasında onları kaybettim.

Etrafımdaki her şey değiştiği için buruk bir gülümsemeyle, "Tam zamanında," diye fısıldadım. Her iki saatte bir değişen bir dünyada olduğumuzu unutmamıştım. Beynim otomatik olarak son değişimden sonraki tüm süreyi hesaplamıştı. İki saatin dolmak üzere olduğunu bildiğim için Meliz'i Itır ve Asil'in yanına göndermiştim. Değişim esnasında onların bileklerini tuttuğu için üçü aynı yere düşecekti. Böylece onlar uyanana kadar Meliz ikisine göz kulak olabilirdi.

Onlarla gitmemiştim çünkü Itır'ın uyanıp son nefeslerimi verdiğime tanık olmasını istemiştim. Bunu görmesini istemiyorum. Kader Sarmalı onları nereye gönderdi, bilmiyordum ama beni güzel bir gölün yanına getirmişti. Etrafında rengârenk çiçeklerin olduğu, kuşların cıvıl cıvıl öttüğü güzel bir gölün kenarındaydım. Güneş gökyüzünde parlıyor, ışığıyla içimi ısıtıyordu. Birbirinden farklı yemyeşil ağaçların içinde güzel bir göl vardı. Masmavi duru suyun insanın içini ferahlattığı bir gölün kenarında oturuyordum. Güneşin ışıkları suyun yüzeyinde parıltılar oluşturuyordu.

Her yanım kan ve örümcek salyasıyken bu şekilde ölmek istemiyordum. Öksürüklerim bana nefes aldırmazken göle doğru sürünmeye başladım. Ellerimi yere bastırıp kendimi öne çekerek yerde sürünüyordum. Artık vücudumu bile hissetmiyordum çünkü zehrin felç edici bir etkisi vardı. Her geçen saniyeyle vücudum biraz daha uyuşuyordu ama zehre direnç gösteren şifacı tarafım buna karşı koyduğu için kan kusmalarım hiç kesilmiyordu. Kollarımı öne doğru uzatıp tırnaklarımı yere geçirerek kendimi biraz daha ileri çektim.

Burada sefil bir hâlde acılar içinde kıvranarak ölmektense gölde boğulmayı tercih ederdim. Kendim için hızlı bir ölüm istiyordum ve bunun tek yolu gölde boğulmaktı. Sürünerek göle yaklaşıp kendimi suyun içine bıraktım. Göl suyunun fokurdayıp değişmeye başladığını baygın gözlerle gördüm. Su dalgalanarak beni içine çekti. Direnmedim çünkü zaten istediğim buydu. Suyun dibine çekilmeye başladığımda kendimi serbest bıraktım. Kollarım iki yanımda açık bir şekilde sırtüstü gölün en derinlerine gömülüyordum.

Sarı saçlarım yüzüme dalgalanıyor, ağzımdan baloncuklar çıkıyordu fakat ben boğulmuyordum. Gölün suyu yoğun bir şekilde içime doluyordu ancak ciğerlerim havasız kalmıyor, vücudum artçı şoklarla

sarsılmıyordu. Kulağıma boğuk ama ince bir ses geliyordu. Bu ses, "Geldi," diyordu sanki. "O burada, kız kardeşlerim. Başlangıçtan çıkıp sona geldi." Kim geldi? Ölüm anında sesler duymak normal miydi?

Gölün dibine çekildikçe suyun içindeki sesleri daha yoğun duyuyor ama kimseyi göremiyordum. Kimden bahsettiklerini düşünürken sanki aklımdan geçenleri anlayabiliyorlarmış gibi, "Senden bahsediyoruz, Elzem," diyen başka bir ses duyduk. "Elzem." Adım küçük bir kıkırtıyla ulaştı kulaklarıma. "Bu sana verilen isimlerden sadece biri."

"Daha birçok sıfatla anılacaksın. Söylesene, sen hangisisin?" diyen kadın sesi biraz daha kalındı. Hemen sonrasında her biri farklı bir şey söylemeye başladı.

"Elzem."

"Melez."

"Oyunbaz."

"Ruh emici."

"Ölümsüz."

"Tanrı tanımaz asi."

"Bunlardan hangisi olacaksın, küçük fâni?" Bir kahkaha sesi duydum. "Belki de hepsi birden."

Gölün dibinde olmama rağmen boğulmadığımı anlayınca süzülmeyi bırakıp kollarımı çırpmaya başladım ama suyun üstüne çıkmadım. Suyun altında etrafıma bakarak konuşan kadınları bulmaya çalıştım. Gölün karanlık suyunda kimseyi göremiyordum ama suyun altındaki yosunları görecek kadar da aydınlıktı. "Biz istediğimiz için bahçemizdesin." Hâlâ konuşmaya devam ediyorlardı. Bir duyduğum sesi tekrar duymayacağım kadar kalabalıklardı.

"Zamanı gelmeden seni evimize davet edemeyiz. Bir gün bize geleceksin ama o güne kadar önünde uzun bir yol var." Kimdi bunlar?

"Kader Sarmalı sana kaderini gösterir."

Mümkün olsaydı onlara gözlerimi devirirdim. Kaderimde dev örümceklerle savaşmak mı vardı? Tatlı bir kıkırtı kulaklarıma ulaştı. "Doğru pencereden bakmıyorsun, insan." O dev örümcekten sonra birinin daha bana insan demesine katlanabileceğimi sanmıyordum.

Değişken bir dünyada yaşadıklarımı hızlıca zihnimde yeniledim. Gözden kaçırdığım bir şeyler olmalıydı ki doğru pencereden bakmadığımı söylemişti. Burada yaşadığım her şeyi baştan sona kafamda canlandırınca ortaya çıkan sonuç nabzımı hızlandırdı. Buz kestim. Parçaları birleştirince ortaya çıkan mesaj korkunçtu. "İşte şimdi gerçekleri görmeye başladın, insan," diyen ses bana hiç yardımcı olmuyordu. Düşündüğüm şeyler kaderimin bir parçası olamazdı. Peki ya öyleyse? O zaman ne yapacaktım?

"Bir gün bize tekrar geleceksin ve o gün geldiğinde seninle tanışacağız."

Aklımdan geçen her şeyi duyduklarını anladığım için *hangi gün* diye düşündüm. Cevap olarak, "Doğru günün geldiğini içinde hissedeceksin," diye bir ses duydum. "Ve o gün geldiğinde bizi bulmanı sağlayacağız."

Ne için sizi bulacağım diye düşündüğümde, "Yardım için," dediler. "Fakat karşılığında sen de bize bir şey vereceksin."

Ne tür bir yardım diye düşündüğümde, "Her şeyin bir zamanı var," dediler. "Şimdi sana bağışladığımız hayatın keyfini çıkar. Unutma, tekrar görüşeceğiz."

Göl suyu ciğerlerime baskı yapınca ağzımdan baloncuklar çıkmaya başladı. Gölün içinden çıkmış olmalılardı ki su normal düzeyine gelerek bir insanı boğacak türden bir şeye dönüştü. Ellerimi ve kollarımı çırparak yukarıya doğru yüzmeye başladım. Gariptir ki artık hiç acı hissetmiyordum. Sanki onların gelişiyle su şifalı bir şeye dönüşüp vücudumdaki tüm zehri emmişti. Suyun üstüne çıkıp yuttuğum suları öksürerek çıkarmaya başladım.

Aşağıda ne yaşadığım hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Bunu birilerine anlatacağımı sanmıyordum. Kollarımı çırparak suyun üstünden kalmaya çalışırken, "Hey!" diye bağırdım etrafıma bakarak. "Küçük bir ön tanışma yaşadığımıza göre neden bana liderlerin şu çok istediği tılsımlarınızdan birini vermiyorsunuz?"

Avın amacı onlardaki tılsımı almaktı. Hayatımı kurtardıklarına göre bir tılsım da verebilirlerdi. Gökyüzünü dolduran bir kahkaha sesi daha duydum. "Şimdilik sana verdiklerimizle yetinmelisin."

Suratımı astım. "Hayatımı kurtarmaktan başka ne verdiniz ki?" dediğim sırada, "Elzem!" diye bağıran bir erkek sesi duyunca gözlerimi kocaman açtım. Duyduğum bu ses Savcı'nın sesi miydi? Nabzım hızlandı. Savcı burada mıydı?

"O en başından beri buradaydı ama birbirinizi göremiyordunuz," diyen farklı bir ses duydum. Kalbim kasıldı. Savcı başından beri burada mıydı? Beni bulmak için peşimden geldiğini düşünmek bile yüzümde küçük bir gülümseme yaratmıştı. "Bu genç adam konu sen olunca fazla istikrarlı. Aynı klanda olmamanız ne büyük kayıp." Son söyledikleri fazlasıyla kinaye barındırıyordu.

Kendimi savunma gereği hissederek, "Kardeşleri de burada," diye homurdandım. "Dehliz ve Aybars için de gelmiş olabilir."

Tam o esnada ormanın içinde Savcı'nın, "Elzem!" diyen gür ve kızgın sesini bir kez daha duydum. "Hangi cehennemdesin, kahrolası kadın!" İçimde kelebekler uçuşmaya başladı. Burada olmasının sebebi bendim. Benim için Kader Sarmalı'na girmişti.

Derimin altı ısındı. "Pekâlâ, bu konuda yorum yapmayacağım," dedikten sonra gölün kenarına doğru yüzmeye başladım. Tuhaf Kız Kardeşlerin bana neden yardım ettiklerini bilmiyordum ama benden bir beklentileri olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sanırım zamanı gelmeden önce bunu asla öğrenemeyecektim.

Gölden çıkıp sırılsıklam bir hâlde Savcı'nın ruhunun kokusunu takip ederek ağaçların arasına daldım. Birkaç dakika yürüdükten sonra büyük bir ağacı geçince, "Savcı Hoca!" diye bağırdım heyecanla. Hızla arkasına döndüğünde beni gördü. Beni görünce yüzünde oluşan o ifadeyi hiçbir şeye değişmezdim.

Gergin yüz ifadesi yerini büyük bir rahatlamaya bıraktığında sert yüz hatları gevşemeye başladı. Ela irislerinde bir sürü kafa karıştırıcı duygu belirdi. Görmeyi arzuladığı tek kişiye bakıyormuş gibiydi bakışları. Öylesine içten, öylesine özlem dolu... Aynı zamanda telaşlıydı ve bu telaşının kaynağı ruhunda sakladığı korkuydu. Beni kaybetme korkusunu ruhunun en derinlerinde taşıyordu. Bu yüzden gözleri baştan aşağı hızlıca beni süzüp iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. "Ben iyiyim," dedim ona doğru yürürken. Benim için endişelenmesini istemiyordum.

"Biliyorum, son tura katılarak sizi çok kızdırdım ama bunu yapmalıydım." Bu konuda bana kızgın olduğunu bildiğim için ona doğru yürürken açıklama yapmaya çalışıyordum. "Eğer bunu yapmasaydım Itır ve Asil şimdiye çoktan ölmüş olurdu. Aslında tam bir ölüm yaşamazlardı çünkü vücutları kuluçkaya..."

"Siktir et şimdi bunları!" Sözlerimi yarıda kesip hızla aramızdaki mesafeyi kapattı ve kolumdan tuttuğu gibi beni göğsüne çekti. "Sen iyisin ya, gerisinin önemi yok." Kollarını bana dolayıp kaburgalarımı kırarcasına sımsıkı sarıldı. Bu içimi sıcacık yapmıştı. Kollarının arasında donup kalmıştım. Ne ona sarılabiliyordum ne de kollarının arasından çıkabiliyordum. Başımı göğsüne yaslamış, öylece duruyordum.

Sanırım şoke olmuştum çünkü Savcı'nın bir gün bana sarılacağını aklımdan bile geçirmemiştim. Sürekli bir Oyunbaz olduğumu bana hatırlatan ve ruhunu emmemden endişe ettiği için bana temas etmekten çekinen bu adam, şimdi bırakmak istemezcesine bana sarılıyordu. Güçlü kolları bana kendimi güvende hissettirmeye başladığında buna alışmaktan korktum. Belki de alışırsam sık sık bana sarılmasını istemekten korkuyordum.

Kalp atışlarının hızlanan sesi korkularımı yatıştırmaya başladı, kendimi çok kırılgan hissettim. Sanki içten içe onun tarafından sahiplenip korunmayı istiyordum ama bunu kendime itiraf etmekten bile korkuyordum. Parmak uçlarım karıncalanmaya başladığında ellerimde küçük çaplı bir sızı oluştu. Ona sarılıp dokunmadıkça ellerimde onun yoksunluğunu daha da yaşadım ancak kollarımı kaldırıp sarılışına karşılık vermedim.

Bunu yapmayı her şeyden çok istememe rağmen yapamadım çünkü çıplak ellerle ona dokunmaya korkuyordum. Kazayla bile ruhunu emme düşüncesi aklımı kaçırmama neden olabilirdi. Bu yüzden gerekmedikçe insanlarla yakın temasa girmemeye çalışıyordum. Ona sarılmadığımı fark ettiğinde beni saran kolları gerildi ve hemen benden ayrıldı. Bu hoşuma gitmemişti.

Onun kollarının arasında olmak fena bağımlılık yapmıştı.

Az önce olanlara bir açıklamak getirmek istercesine, "Farkında olmadan yaptığım bir şey," dedi hızlıca. Benden uzaklaşarak aramıza can sıkıcı bir mesafe koydu. "Tekrarlanmayacağına emin olabilirsin."

Sarılışından nefret ettiğim için ona sarılmadığımı düşündüğünden nefesini burnundan sertçe verdi. "Unut gitsin!"

Son derece sakin bir ifadeyle başımı sallayıp, "Peki," dediğimde kaşları çatıldı.

Çatık kaşlarının altında bana olan bakışı kızgındı. "Peki mi?" Bu kadar kolay kabul etmemi beklemiyordu.

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. "Basit bir sarılma." Basit değildi. Sıcak, güvenli ve huzur verici hissettiren bir şey basit olamazdı. "Bir hizmetçiye sarılmak size yeterince kötü hissettirmiştir. Bu yüzden unutmak en doğrusu."

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdiğinde ruhundaki kızgınlığı soludum. "Komplekslerin olduğunu bilmiyordum. Ayrıca..." Gözlerimin içine tersçe baktı. "Kötü hissettirmedi." Çenesindeki kaslar seğirdi. "Karşılık vermediğine göre belli ki senin için aynı şeyler geçerli değil."

Dilimi ısırarak söylemek istediğim asıl şeyleri yuttum. Bunun yerine başımı omzuma doğru eğerek, "Neden buradasınız, Savcı Hoca?" diye sordum.

Beni bırakıp yürümeye başladı. Bunu yaparken fazla kaygısız görünüyordu. "Aybars ve Dehliz için buradayım." Öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Hmm," diyerek peşine takıldım. "Size eşlik etmemin bir sakıncası var mı? Bu lanet yerde sürekli kayboluyorum."

"Evet!" Ona sarılmadığım için bana hâlâ kızgındı.

"Evet mi?" Yanında yürürken yüzümde apaçık bir kınama vardı. "Issız bir ormanın içinde bir kadını savunmasız bir şekilde burada mı bırakacaksınız?" Gözlerimi irice açtım. "Ah, hayır, bu kadar acımasız biri olduğunuzu düşünmek istemiyorum. Bir barbarın içinde de merhamet olmalı."

Durup bana döndüğünde boğazından hırlamayı andıran garip bir ses çıkardı. "Sana yapmak istediklerimin sadece küçük bir kısmını bilseydin, *prenses*!" dedi küfreder gibi. "Bu barbarın yanında bir dakika bile durmazdın!"

Ağzımı açmamla kapatmam bir oldu. Daha sonra oyunbaz bir edayla kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bana ne yapmak istiyorsunuz, Savcı

Bey?" Paniklemiş gibi davranıp hemen elimi yukarı kaldırdım. "Hayır, hayır, cevap vermeyin lütfen. Vahşi bir barbarın düşlerini süslediğimi bilmek benim için yeterince korkunç," demiştim ki bir anda üzerime saldırıp beni omzuna atınca çığlığımı tutamadım. "Derhâl beni yere indirmenizi talep ediyorum!"

"Reddedildi!" dedi o gür sesiyle. "Birazdan vahşi bir barbarın neler yapabileceğini göreceksin!"

Hızlı adımlarla yürümeye başladı ama omzundan baş aşağı sallanmaktan hiç memnun değildim. "Hocam, lütfen biraz sakinleşir misiniz?" Her adımıyla sırtında küçük bir sarsıntı yaşarken sesimi oldukça yumuşak çıkarmaya çalışıyordum. "Rica ederim indirin beni yere. Bu yaptığınız çok kaba!"

Beni hiç duymuyormuş gibi bir süre yürümeye devam etti. Adımları durduğunda iki adım yana atarak yönümü bir yere doğru çevirdi. Sırtından sarkarken kendimi zorlayarak başımı biraz yukarı kaldırıp aşağıya baktım. Kafamın altındaki çukurun içinde birkaç yılanın içinde süründüğünü görünce, "Sözlerimi geri alıyorum!" diye bağırdım korkuyla. "Siz hayatımda gördüğüm en kibar beyefendisiniz. Sakın bunu yapmayın!" Vahşi herif beni bu çukurun içine atacaktı!

"Onlarla iyi anlaşacağına eminim." Çığlıklarım karşısında çok eğleniyormuş gibi sesi keyifli geliyordu. "Ne de olsa en az onlar kadar sivri dillisin."

"Sizi medeniyet yoksunu barbar herif!" Yumruğumu kaldırıp sırtına sertçe vurdum. "Beni bu şekilde korkutamazsınız!"

"Yapabilirim! Hatta daha fazlasını bile!"

"Tüm bu fenalıkları olgun sevgilinize de yapıyor musunuz? Olgun, çok olgun, çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda olan Efsun..."

Kalçama sertçe vurdu. "Kapat çeneni, kahrolası yaratık!"

"Öyleysem bile genç ve güzel bir yaratığım. Sizden bile genç!"

"Aramızdaki o sikik yaş farkının hiçbir önemi yok!"

"Rica ederim benim yanımda argo, yani çirkin kelimeler kullanmayın. Kraliçe ruhuma ters bunlar."

"Şimdi senin o ruhuna..."

Ellerimi sırtına bastırdım ve kendimi omzundan biraz arkaya doğru atarak onu susturdum. Düşmemek için kollarımı sıkıca boynuna dolamam onu susturmuştu. "Beni yere atmanıza izin veremem." Ona sımsıkı sarılıp yüzümü boynuna gömdüm. Sarılışımla donup kaldı. "Düşmekle ilgili ciddi sorunlarım var," diye homurdandım. Kollarımın altındaki bedeni gerildi. "Beni düşürmeyin lütfen." Bu birçok anlama gelen bir ricaydı.

Son söylediklerimle belimdeki elleri tutuşunu sıkılaştırdı. Ayaklarım hâlâ yerle temas etmemişti. "Bana bak," diyen boğuk sesinin üzerimde hükmedici bir etkisi vardı. Bunu yapmadığımda bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Bana bak, Elzem," dedi. Sesinin yumuşak tınısı omurgama bir ürperti gönderdi.

Başımı sakladığım yerden, yani boynundan ayırıp ona baktığımda yüzlerimiz birbirine çok yakındı. İçimi titreten ela irisleri son derece ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Bir gün düşeceksen bile seni düşüren kişi ben olmayacağım."

Dudaklarımı sarkıttım. "Hiç düşmesem olmaz mı?"

Gözlerinde ihtiyatlı bir parıltı geçti. "Herkes en az bir kez düşer, küçük Oyunbaz. Bu her zaman kötü değildir."

"Ben asla düşmeyeceğim." Böyle bir lüksüm yoktu.

Bu konudaki inadım onu güldürdü. "Umarım," dedikten sonra gözlerinin ardından muzır bir parıltı geçti. "Şimdi kim bana sarılıyor bakalım?"

Midem kasıldı.

Ona sarılmadığım için beni omzuna atıp bu çukurun yanına getirmişti. Tuzağa düşmüştüm ve kahretsin ki bu hoşuma gitmişti. Arada yenilgiyi de tatmak lazımdı. Bunu yapan o olunca da iki kat daha zevkli oluyordu çünkü benden daha pasif biri benimle aynı kulvarlarda oynayamazdı. Savcı birçok şey olabilirdi ama kesinlikle pasif değildi. Her defasında bana karşılık vermesi aramızdaki şeyi daha eğlenceli kılıyordu. "İyi hamle," diyerek kucağından inip etrafıma baktım. "Diğerlerini nasıl bulacağız? Bu yer her iki saatte bir değişiyor."

"Hepsinin yerini zaten buldum." Yürümem için bana bir yönü işaret etti. "Burada bir ordu dolusu ruh var. Seni nasıl buldum sanıyorsun?"

Koruyucu olduğu için emrindeki ruhları çağırmış olmalıydı. Tek tek onları aramak yerine ruhlarla aratmak akıllıca bir fikirdi.

Peşine takılıp yürürken, "Peki dönüş kapısını nasıl açacağız?" diye sordum.

"Revan kapıyı bizim için açacak. Hepimiz bir yere toplandığımızda emrimdeki Muhafız ruhlardan biri Araf'a gidecek ve Revan'a bulunduğumuz yeri halüsinasyonlarla gösterecek."

"İki saat doldüktan sonra kapıyı açmayacaklarını söylemişlerdi."

Güldü. "Burada Azınlıklar liderinin üç oğlu ve Tenebrisler liderinin bir oğlu var. Babam ve Abraham kapıyı tekrar açtırmak için gereken baskıyı Revan'a yapıyor olmalı."

Kafa karıştırıcı bir ifadeyle ona bakmaya başladığımın farkında değildim. "Geçen yıl Muhafızların lideri Feti'nin oğlu için bu kapı neden açılmadı?"

"Çünkü Feti kendi oğlundan kurtulmak istiyordu." Gözlerimi kocaman açtığımda başını salladı. "Oğlu babasından daha güçlüydü ve Feti için bir tehditti." Gözlerimin içine baktığında bakışları fazla kinayeliydi. "Feti'nin oğlu bir Aykırı'ydı." Sertçe yutkundum.

Kendi kanlarından olsa bile Aykırıları öldürüyorlardı.

Diğerlerinin yanına gidene kadar yol boyunca Savcı'ya örümceğin mağarasında yaşadıklarımızı anlatmıştım. Orada gördüğüm ve tanık olduğum şeyleri ona anlatırken sakince beni dinlemişti. Ona dev örümcekten bahsetmem bile tepkisizliğini bozmak için yeterli olmamıştı. Sanırım bu tür şeylerle ilk kez karşılaşmıyordu. Burası büyülü bir evren olduğu için anlattığım şeyler onun için pek de şaşırtıcı değildi. Bu değişken dünya kendini tekrar yenilemeden iki saat içinde diğerlerin toplandığı yeri bulmuştuk.

Savcı'nın çağırdığı Muhafız ruhlar tüm yarışmacıları bulup onlara toplanma yerinin halüsinasyonunu gösterdiği için hepsi bir şelalenin yanındaydı. Beni gören Itır ayağa fırlayıp, "Elzem!" diye bana doğru koşunca gülümseyerek ona kollarımı açtım. Kardeşim iyiydi.

Kollarımın arasına girdiğinde ona sımsıkı sarılarak saçlarının tepesine dudaklarımı bastırdım. "Şükürler olsun ki iyisin." Bunu aynı anda söylemiştik. İkimiz de birbirimize karşı fazla korumacıydık.

Kolları hâlâ belimdeyken başını kaldırıp heyecanlı gözlerle bana baktı. "Asil ile başımıza neler geldiğini tahmin bile edemezsin. Devasa bir örümceğin saldırısına uğradık!" dediğinde onu hatırlamak bile kalbinin hızlanmasına neden olmuştu. "Bizi kurtardığına hâlâ inanamıyorum." Minnet eder gibi bakarken hızlıca başını salladı. "Evet, sizi duyduk. Felç geçirmiş olabiliriz ama bilincimiz açık olduğu için dışarıdaki tüm sesleri duyuyorduk."

Bunu ondan duymak bile içimi hüzne boğdu. Yanılmamıştım, hepsinin bilinci açıktı. Yani kozada olan diğer insanların da... Vücutları o yaratıkların kuluçkası olmuşken içlerinde büyüyen tüm o şeylerin evrimini hissediyorlardı ama hiçbir şey yapamıyorlardı. Itır dudaklarını sarkıttığında yüzünde yine o çocuksu ifade vardı. Suçluluk, pişmanlık ve mahcubiyet. "Eğer son tura dâhil olmasaydın belki de ben şimdi..."

"Şşş," diyerek onu susturdum. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey olamaz, Itır," diye fısıldadım. "Bana söylediklerin için suçluluk duymayı bırak. İyi olduğun sürece hiçbir şeyin önemi yok." Çenesini tutup başını kaldırdım. "Şimdi kaldır şu başını. Biz Akay kızlarının başı her zaman dik olmalı," dedim.

Önce homurdandı, sonra güldü ve en sonunda bana bir kez daha sarılarak yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum, şimdi çek şu ellerini üzerimden." Yüzümü buruşturarak, "Tanrım," dedim ciyaklamayı andıran bir sesle. "Üzerinde hâlâ o yaratığın ağları varken bana sarıldığına inanamıyorum." Onu kendimden uzaklaştırarak diğerlerine doğru yürürken, "Ve ben de seni çok seviyorum," dedim. Gülüşü ruhuna karıştı ve ruhu bir cennet bahçesine dönüştü. Onu sevdiğimi duymaktan asla bıkmazdı ve duymaya hep ihtiyaç duyardı.

Tüm yarışmacıların sağ salim burada olduğunu görüp rahat bir nefes aldım. Asil'in yakışıklı yüzünde daha önce hiç görmediğim sıcak bir ifade belirdi. Herkesi şaşırtarak bir adım öne çıktı ve yumruğunu sol göğsüne bastırarak başını eğdi. Karanlıklar lordu ilk kez kendi klanında olmayan birine saygılarını sunup, "Sana bir borcum var artık," dedi. Tam şu anda Asil'in takdirini ve sempatisini kazandığımı anladım.

Örümcek kozasının içinde felçli olsalar da Meliz ile onları kurtarmak için verdiğimiz tüm o çabayı duymuşlardı. Olay esnasında ruh formunda olduğumuz için belki mağaranın içinde yaptıklarımızı ve

konuştuğumuz şeyleri duymamışlardı. Ancak onları mağaradan çıkarırken ve vücutlarındaki zehri emerken bizi duymuşlardı. Onları kurtardığımızı biliyorlardı. Aynı anda Meliz ile ikimizin sesini duyduklarını sanmıyordum çünkü örümceğin işini bitirdikten sonra kullanacağımız sadece bir beden vardı. O da benim bedenimdi.

Büyük ihtimalle o esnada duydukları tek ses benim sesimdi ama Meliz'in de orada olduğunu bildiklerine emindim. Çünkü Meliz benim bedenimdeyken sürekli adımı söyleyip bana kızmıştı. Aynı şekilde ben de bedenime döndükten sonra iblis diyerek mutlaka ona kızacak bir şeyler bulmuştum. Bu da Asil ve Itır'a kurtarıcılarının kim olduğunu doğrudan göstermişti. Başımı çevirince Meliz'in de burada olduğunu gördüm ama bedenini kaybettiği için benim dışımda kimse onu görmüyor gibiydi. Bir iblis olduğu için istese kendini onlara gösterebilirdi ama bunu yapmamayı tercih etmişti.

Bir ağacın gövdesinde gri dumanlar çıkınca gitme zamanının geldiğini anladım. Revan bizim için çıkış kapısını açıyordu. Herkes kapıya doğru yürürken kısa bir an Meliz ile göz göze geldik. Siyahlarında yine o duygusuz ifade vardı. "O zehrin seni öldürmemesi ne acıması," dediğinde hoşnutsuz gözlerle bana bakıyordu. "Kedi gibi hep dört ayağının üzerine düşüyorsun ama elbet bu değişir." Bu sözlerden de anlaşıldığı gibi aramızdaki ateşkesin sonuna gelmiştik.

Diğerlerinin peşinden geçit kapısına doğru yürürken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Benden kurtulmak sandığın kadar kolay değil, iblis." Sesini taklit ederek, "Elbet bir gün bunu anlayacaksın," dedim.

Ne yazık ki ondan kurtulmak da hiç kolay değildi. Artık bunu biliyordum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 8
Çocuk Kadın

"Önce kızdırıyor, hemen arkasında gülümsetiyordu. Fazla garipti bu kadın. Garip ve merak uyandıran bir büyüsü varken ona nasıl karşı koyabilirdim?"

Ayışığı Kitaplığı

Savcı

Yayı gerip oku fırlattığımda yine hedefi tam ortasında vurmuştum. Koruyucuların temel silahı ok olduğu için bu konuda pek ıskalamazdık. Bir Azınlık olmasına rağmen Dehliz'in attığı ok da hedef tahtasındaki yerini bulunca dudaklarım kıvrıldı. Anlaşılan bir şeylerin stresini atmak isteyen sadece ben değildim. Son yarım saattir kışlalardan birinde atış yapıyorduk ama pek gevşediğimiz söylenemezdi. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama benimki belliydi hatta bir adı bile vardı. Elzem Akay. Av turuna katıldığını öğrendiğimde yaşadığım sinirden hâlâ kurtulamamıştım. Orada ölebilirdi!

Şanslıydım ki başına bir şey gelmeden onu bulmuştum. Bunun için emrimdeki tüm ruhları görevlendirip Kader Sarmalı'nı aratmak zorunda kalmıştım. Tabii onun için tüm gözleri üzerime çevirip Kader Sarmalı'na girmem de başıma açtığı sorunlardan sadece biriydi. Bunun için liderlere sunduğum tek gerekçe ikizlerdi. Üvey kardeşlerime ayılıp bayılmadığımı bildikleri için bana ne kadar inandıklarını bilmiyordum. Açıkçası umurumda da değildi. Elzem'i güvende tuttuğum sürece kimin ne düşündüğünü umursamıyordum. Sanki ihtiyacım olan tek şey ve tek kişi oymuş gibi geliyordu.

Bir seferinde ona adının anlamı gibi vazgeçilmez olup olmadığını sormuştum. Yanılmıyorsam farklı günlerde bu soruyu ona ikinci kez sormuştum. O bu konuda bana net bir cevap vermemişti ama artık sorumun cevabını biliyordum. Evet, adı gibi vazgeçilmezdi.

"Duyduğuma göre Kader Sarmalı'na girmenin sebebi ben ve Dehliz'miş." Aybars'ın alaycı sesini duyunca ok atmayı bırakıp Dehliz ile aynı anda arkamızı döndük. Ellerini ceplerine koymuş, dudağındaki rahatsız edici gülüşüyle bana bakıyordu. "Bizi bu kadar çok önemsediğini

bilmiyordum, kardeşim." Eğer biraz daha bana bir şeyler ima ederse suratındaki o sırıtışı yumruğumla dudaklarından silerdim.

Dehliz yayı yere atıp cebinden çıkardığı bir mendille terini silerken Aybars'a bakıp hafifçe kaşlarını çattı. Bunu gören Aybars'ın gülüşü büyüdü. "O bizim kardeşimiz, Dehliz. Bizimle kadınları konuşabilir." Gözleri hınzırca ışıldadı. "Güzel hizmetçileri de öyle."

Suratımı düz bir ifadede tuttum ama kızgın bakan gözlerim için aynı şeyleri söyleyemem. "Onunla aramda bir şey yok."

Dehliz gülmemeye çalışarak yönünü bana çevirdi. "*Olmasını istiyorsun.*" Sesi çıkmasa da dudaklarının hareketinden ne demek istediğini anladım. O bu hâle geldikten sonra hepimiz dudak okumayı öğrenmiştik. Uzun zamandır bir dilsiz olduğu için onu anlamanın tek yolu buydu. Bazen bizi duyuyor gibiydi, bazense arkasından bağırsak bile hiç duymuyordu. Sağırlığı konusunda hepimizde büyük bir kafa karışıklığı yaratıyordu.

"Onunla olmak isteyip istemediğimden emin değilim." Nefesimi sıkıntıyla vererek kışladan çıktım. "Kız yürüyen bir felaket!"

Aybars gülerek başını salladı. "Ölümsüz veya fâni, tüm kadınlar bir felaket, kardeşim."

"Hayır, Elzem buradakiler gibi değil." Elimdeki eldivenleri çıkararak yüzümü sertçe ovuşturdum. "İki dakika rahat durmayan bir bela!"

"Endişelenmen gerek şey, onun bir baş belası olması değil." Aybars omzumu sıkarak beni durdurduğunda eğlence bitmiş gibi son derece ciddi bir şekilde bana bakıyordu. "O bir hizmetçi."

"Buradaki konumu umurumda değil."

Dehliz karşımda durduğunda ifadesi en az Aybars kadar can sıkıcıydı. Onlara bakınca gördüğüm tek şey birbirinin kopyası olan iki kişiydi. Eğer Aybars sürekli beyaz ve Dehliz de sürekli siyah giyinmese onları birbirinden ayırmak kolay olmazdı. Gerçi birbirlerinin taklidi olmalarına rağmen yaydıkları enerji çok farklıydı. Aybars'ın enerjisi gün ışığı gibi aydınlık, Dehliz'in enerjisi ise gece kadar siyah ve güçlüydü. Dehliz'in enerjisi ikizine kıyasla çok daha baskındı.

Gözlerimin içine bakarak dudaklarını kıpırdattı. "*Onun bir hizmetçi olması annen ve annem için bir sorun olabilir hatta klanın için de,*" diyerek derin bir nefes aldı. "*Bir hizmetçiyle yaşayacağın birliktelik Koruyucuların hoşuna gitmeyecektir. Ayvaz'ın uzun zamandır seni kendi kızına düşündüğü bir sır değil.*"

Nefesimi burnumdan sertçe vererek, "Seni zorladıkları gibi yanlış bir eş seçimine beni zorlayamazlar!" dediğimde yutkunarak bakışlarını kaçırdı.

İkizinin bu konudaki hassasiyetini iyi bilen Aybars, "Sakin ol, hergele," diyerek beni uyardı. "Abilerin olarak biz senin yanındayız ancak söz konusu soy ve konum olunca burada işlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyorsun. Kadınlarla doğru düzgün bir samimiyetin olmadığı için bir hizmetçiden hoşlandığını düşünebilirsin ama hoşlantı sandığın şey cinsel bir açlık da olabilir. Hevesini alana kadar onunla olabilir..."

Kan beynime sıçrayınca öfkeyle doldum. "O cümlenin devamını getirirsen ecdadını sikerim!" Elzem birinin hevesini alıp öylece kenara atacağı bir kadın değildi.

Sıktığım dişlerimin arasından sertçe söylediklerimle Aybars bir süre şaşkınca yüzüme baktı. Kolay kolay sinirlenip aşırı tepki gösteren biri değildim. Bunun şaşkınlığıyla Dehliz ile önce, bana sonra da birbirlerine baktılar. Bakışlarıyla konuşurken Aybars, "Siktir!" diyerek küfretti. "Kıza fena tutulmuş!"

"Sikik fikirlerinizi kendinize saklayın!" İkisinin yanından geçerek hızlı adımlarla akademiye yürüdüm. Elzem canımı yeterince sıkarken bir de üvey kardeşlerimle uğraşamazdım.

Aramızdaki yaş farkı azımsanmayacak kadar çoktu ama bunun tek sebebi benim bir ölümsüz, onunsa bir ölümlü olmasıydı. Bana kıyasla bir çocuk olmasından nefret ediyordum. Asıl nefret ettiğim şeyse bunu sorun edip etmediğinden emin olamamaktı. Bu konu ne zaman açılsa hep saçma sapan cevaplar ve tepkiler verdiği için hiçbir zaman aramızdaki yaş hakkında ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. Gerçek anlamda ele avuca sığmayan bir Oyunbaz'dı. O kahrolası yaratık olması gereken en doğru klandaydı.

Akademiye girince onu görmeyi beklemiyordum, daha doğrusu tüm uyarılarıma rağmen yine ona koyduğum kuralların dışına çıkmasını beklemiyordum. Bedenini nerede bıraktıysa ruh formundaydı. Liderler henüz akademiden ayrılmamışken bu yaptığı çılgınlıktı. Ben onun bir Aykırı olduğu anlaşılmasın diye bu kadar uğraşırken o, bu konuda yakalanmak için elinden geleni yapıyordu. Bilmediğimi sanıyordu ama başından beri onun bir Aykırı olduğunu biliyordum. Eğer öyle olmasaydı ölmeden bedeninden bu kadar sık çıkamazdı.

Her Aykırı bazı sıra dışı yeteneklerle doğardı. Elzem'in yeteneği de buydu. Ruh ve beden arasında geçişler yapmak. Bunu Araf'a ilk geldiği gün anlamıştım. Buraya geldiği ilk gün ruhunun bir *astral* seyahat yaptığını hatırlamadığı için kafasındaki tanışma şeklimiz farklıydı. Oysaki ruhu çok önceden akademiye gelmiş, odama girerek beklemediğim bir anda karşıma çıkmıştı. O anın her saniyesini hatırlıyordum. Kayıp, şaşkın ve biraz da ürkek bir ruhun odama destursuz girişini hiç unutamıyordum. Küstah tavırlarıyla canımı sıkan, ıslak yeşil gözleriyle beni içine çeken o anın büyüsünden hâlâ çıkamıyordum.

Elzem'in gözleri çoğu kişide olan bir renkti fakat yeşillerinde taşıdığı parıltılar bir tek ona özeldi. Güldüğünde bile gözleri ağlamaklı ve ıslak bakardı. Hani bazı insanlar vardır ya, gözleri her an ağlayacakmış gibi pırıltılı bir şekilde ışıldar ve göz bebekleri titreşirdi. İşte Elzem onlardan biriydi. Bu da onun yeşillerini büyüleyici kılıyordu. Gözlerindeki pırıltılar güzel olduğu kadar insanın içine de dokunuyordu. Sanki dökemediği yaşların buğusunu gözlerinde taşıyordu. Canı yandığında herkes gibi o da ağlayabiliyordu, değil mi?

Soyluların kullandığı merdiveni çıplak ayaklarla çıkan kadını izlerken kaşlarım çatıktı. Böyle gizlice nereye gittiğini iyi biliyordum. Araf'tan çıkmanın yolunu bulmak için yine yasaklı kütüphaneye girmeyi deneyecekti. Aradığı cevaplar oradaki kitapların sayfalarında yoktu ama böyle düşünmesi işime geliyordu. Böylece oradaki kitaplara ulaşmak için akademiden ayrılamıyordu. Ona gerçeği söylemeyerek belki bencillik yapıyordum ama buradan gitmesini istemiyordum. Kendi dünyasına dönmek için aradığı cevapları asla bulmamalıydı.

Sürekli bedeninden çıkıp ortalığı karıştırdığı için artık bu kaçık ruha iyi bir ders vermenin zamanı gelmişti. Sözlü uyarılarımı ciddiye alsaydı

beni onu cezalandırmak zorunda bırakmazdı. Madem sözler işe yaramıyordu, o zaman ben de onun anlayacağı dilden konuşurdum. Ruh formunda yukarı çıkmasının sadece iki nedeni olabilirdi. Ya yasaklı kütüphaneye girmek ya da liderlerden birinin bedenini ele geçirerek kendini daha üst bir mevkiye atamak. Burayı ele geçirmeyi kafasına koymuştu küçük imparatoriçe. Yönetecek bir ordusu olsa neler yapardı, düşünmek bile istemiyordum.

"Sızlanmayı bırak, Cennet! Çocuklar akademinin içinde gezinemez. Kulübeye dönüp beni orada bekliyorsun." Kuzey kanadındaki koridorda küçük kızını kolundan çekiştirerek aşağıya inen kâhyayı gördüm. Gözlerim huysuzluk çıkartan küçük kız çocuğunun üzerinde bir süre oyalandı. Ansızın aklıma gelen şeylerle dudaklarımın kıvrıldı. Sanırım Elzem'e gereken dersi nasıl vereceğimi bulmuştum. Başkalarının bedenine girmekten hoşlanıyorsa o zaman öyle olsun, istediğini alacaktı.

Ruhları kontrol etmek üst düzey bir Koruyucu için fazla kolaydı. Eski dilde bir şeyler mırıldanarak, **"Ruhların hükmü işlesin kendisine,"** dedim nefes bile almadan. **"Boyun eğsin mührün beden değişimine."** Gözlerim son basamağa basarak yukarı çıkan kadını buldu. **"Bana ait olanı sunuyorum sana, ruh ve beden bütünleşsin bu sözlerle."** Çok basit olan büyü sözlerini sessizce mırıldanmaya başladığımda akademinin açık kapısından içeriye soğuk bir rüzgâr yayıldı. Olmak üzere.

Esen rüzgâr Elzem'e ulaşıp saçlarını savurunca hemen arkasını döndü. Göz göze geldiğimizde sertçe yutkundu. Yakalanmanın onda yarattığı panikle benden kaçmak istedi ancak ona ulaşan rüzgâr sayesinde bunu yapamadı. *Neler oluyor* dercesine bana bakarken yüzündeki saçları çekmek için uğraşıyordu. Kara büyülerden herkes gibi ben de uzak duruyordum ancak böyle küçük büyüler bizim için sorun yaratmıyordu.

Ruhu gittikçe buharlaşırken gözlerini kocaman açtı, başını eğerek kendisine bakmaya başladı. "Bu da ne?" Dumanlar çıkan ellerine şaşkınlık içinde bakarken büyük bir hızla şeffaf bir boyuta ulaşmıştı. Tıpkı bir duman gibi ruhu Cennet'e doğru süzülürken hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Şekli kaybolunca artık ocaktan çıkan bir dumandan farkı yoktu. Dumanlar Cennet'e doğru süzülüp onun etrafını sardı ama bunu benden başka kimse göremiyordu. Elzem'in dumana dönüşen ruhu Elif Kâhya'nın küçük kızı Cennet'in ağzından ve burnundan içeri doluştu. Küçük çocuğun içine zoraki bir şekilde girerken bunu ne kâhya gördü ne de Cennet. Çocuğun etrafındaki tüm dumanlar kaybolup sis dağıldığında en eğlenceli kısmı başladı. Onunla bütünleşmişti. Artık o kız çocuğunun içinde Elzem vardı.

Annesi onu kolundan çekiştirirken Cennet'in gözleri kısa bir anlığına kapanmıştı. Bu onun ruhunun uykuya daldığını gösterirdi. Sadece saniyeler içinde gözlerini hızla açınca dudaklarım kıvrıldı. "Hoş geldin, Elzem Akay," diye keyifle mırıldadım.

Holde durup onların merdivenden inmesini bekliyordum, Elif Hanım onu zorla merdivenden indiriyordu. "Biraz hızlı yürü, Cennet!"

Nefret ettiği kadının peşinden sürüklenirken sertçe yutkunarak başını kaldırıp ona baktı. Önce afallayarak kolunu tutan kadına, sonra da başını çevirip etrafına baktı. Henüz ne olduğunu anlayamadığı için gözlerini kırpıştırdı. "Her şey neden bu kadar büyük?" Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Etrafındaki şeyler büyümemişti, o küçülmüştü.

Kolunu sertçe çekerek kendisini kâhyadan kurtardığında bile fazla şaşkındı. "Rica ederim koluma işkence etmeyi bırakın!" diyerek o meşhur hareketini yapıp çenesini kaldırdı. "Ben bir eşya değilim, hanımefendi." Omuzlarını dikleştirdi. "Koluma yapışıp beni basit bir eşya gibi peşinizden çekemezsiniz." Ve en sevdiği hareketi yaptı. Elini kaldırıp saçlarını arkaya doğru savurdu. "Aramızdaki mesafeyi korursak sevinirim. İnsanlarla gereksiz bir samimiyetin içine girmekten hoşlanmıyorum." Az kalsın kahkaha atacaktım. Birini kızdırmak veya ona haddini bildirmek için sıklıkla yaptığı üç hareket vardı. Başını kaldırmak, omuzlarını dikleştirmek ve saçlarını oldukça etkileyici bir hareketle arkaya doğru savurmak.

Elzem Akay denince herkesin aklına bu üç hareket gelirdi.

Kızından böyle sert bir tepki alınca Elif Hanım kaşlarını çatıp tam bir şey söyleyecekti ki Elzem, "Sizin boyunuz hangi ara böyle uzadı?" diye sordu. Gözlerini kısarak holdeki kolonlara baktı. Büyük ihtimalle

her biri onun çocuksu gözlerine devasa görünüyordu. "Çok garip, bunlar da fazla büyük görünüyor." Acaba ne zaman anlayacaktı?

Sekerek aşağıya indiğinde gözleri koridorun her köşesinde gezinmeye başladı. Bir terslik olduğunu anlayacak kadar zeki biriydi. Muhtemelen beyni hızlı bir şekilde ihtimalleri sıraladığı için gerçeği anlamak üzereydi. Bu kadının düşünce yapısını tam olarak bilmiyordum. Ancak şu ana kadar gözlemlediğim şeylere dayanarak söyleyebilirdim ki her seçeneği değerlendirerek doğru sonuca ulaşıyordu. Paytak adımlarla kendi etrafından dönüp tavana bakarken, "Akademi bir anda büyümediyse..." diye mırıldadı. Soluğu kesildi. "Ben küçüldüm!"

Tam da tahmin ettiğim gibi hesaplamaları fazla hızlıydı. Şaşkınlık irislerine işlerken gözleri irice açıldı. "Küçüldüm mü?" Onun gibi asaletiyle göz kamaştıran bir kadından beklenmedik bir şekilde çığlık attı. Korku içinde ellerini yukarı kaldırıp baktığında suratında endişe verici bir ifade vardı. "Küçüldüm." Fısıltıyla konuşurken dehşete kapılmıştı.

Minicik ellerine bakıyor, bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu. Anladı, gözleri hızlı bir şekilde beni bulunca ona bunun kimin yaptığını anladı. Minik kaşları kızgınlıkla çatılırken, "Siz!" diye bağırarak üzerime yürüdü. Dişlerinin arasında çıkan bu kelime öfkesini fazlasıyla yansıtıyordu. "Derhâl beni dışarı çıkarın!"

Daha o bana ulaşamadan Elif Hanım onu yakalayarak, "Cennet, hadi!" dedi sert bir sesle. "Artık kulübeye dönmelisin."

Kolunu kâhyadan kurtarmaya çalışırken, "Hayır, hayır, bu olmamalı!" diye bağırıyordu. Tam şu anda nefret ettiği kadının kızı olduğunu fark ediyordu. Evet, bir süre kâhyanın kızı olacağını daha yeni yeni anlıyordu.

Bir ayağını sertçe yere vururken mümkün olsa öfkesiyle burayı yıkar geçerdi. Gözleri kızgınlıkla titreşiyor, bedenindeki yoğun öfke ateşi gittikçe harlanıyordu. "Bu adil değil! Böyle ceza olmaz!" Kendisini kâhyadan kurtarmaya çalışırken hesap sorarak bana bakıyordu. "Böyle olması gerekmiyor, konuşabiliriz. Söz veriyorum bir daha sizi kızdırmayacağım." Verdiği tüm sözleri ısrarla bozduğunu düşünürsek bu konuda pek güven vermiyordu.

Gittikçe sinirlenen Elif Hanım, küçük kızının sorununun ne olduğunu bilmiyordu. "Kulübeyi ceza olarak görmeyi bırak, Cennet!" Koluna yapışıp kapıya doğru onu sürükleyince Elzem hemen aceleyle gözlerini kapattı. Kendi bedenine dönmeye çalıştığını görebiliyorum. Bu sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Cennet'in içinden çıkmayı birkaç kez denedi ancak gözlerini açtığında işe yaramadığını gördü. "Neden olmuyor!" Sinirden attığı çığlık keyfimi yerine getirmeye yetti. Gözlerinde farklı bir umut ışığı yanınca ceketimin iç cebindeki pusulayı çıkardım. Dün Kader Sarmalı'nda düşürdüğü pusulayı o görsün diye zincirinden tutarak havaya kaldırdım. O kadar dikkatsizdi ki pusulasını bir gölün kenarında düşürdüğünü fark etmemişti. Bu Elzem gibi birinden beklenmedik bir dikkatsizlikti.

Onun nerede olduğunu bulan Takva yanıma geldiğinde elinde Elzem'in pusulasını tutuyordu. Bir göle sürünerek girerken pusulayı düşürdüğünü söylemişti. Takva'dan pusulayı alıp cebime koyduğumda Takva önden yürüyerek beni Elzem'in yanına götürmüştü. Eğer Takva onun pusulasını bulmasaydı yaşanmaması gereken en korkunç şey yaşanacaktı. Elzem'in bedeni ve ruhu arasında bir köprü oluşturan ruhu farklı bir boyutta kalacaktı. Bu olduğunda ise Elzem bu tarafa geçtiği an hayatını kaybederdi çünkü ruhunu bedenine bağlayan köprü yıkılmış olurdu.

Pusulasıyla aynı boyuttayken bile pusula ondan uzaklaştığında canı yanıyordu. Aralarına giren mesafe arttıkça Elzem ölmeye başlıyordu. Pusula farklı bir boyutta kaldığında ikisi arasındaki mesafe iki dünya büyüklüğünde açılırdı ve bu da onu ilk dakikasında öldürdü. Ruhunu boynunda taşırken pusulayı kaybetmek gibi bir lüksü yoktu. Pusulayı düşürdüğünü ne zaman fark edeceğini görmek istemiştim ama fark etmemişti. Dün gece Araf'a geri döndüğümüzden beri aklı hep can sıkıcı entrikalara çalıştığı için pusulanın boynunda olmadığını bile anlamamıştı.

Zincirinden tuttuğum pusulayı bende görünce yüzü bembeyaz oldu. "Onun sizde ne işi var?" derken yaşadığı sarsıntıyı kireç gibi solan yüzünden görebiliyordum.

Ona yaptığım büyüyü bozacak tek umudunu da kaybetmişti. Yaptığım büyü onun kendi iradesiyle Cennet'in vücudundan çıkmasına

engel oluyordu. Bir tek pusulasını avucunun içine alıp bunu ondan isteyerek dışarı çıkabilirdi ancak pusula artık onda değildi. Onun için hayati önem taşıyan bir şeyi kaybettiği için pusula bir süre bende kalacaktı. Cezası bitene kadar pusulayı ona vermeyecektim. Belki böylece pusulanın önemini daha iyi anlardı. Cezası bitene kadar emaneti bende güvendeydi.

Gözlerimle onu çekiştirip duran kâhyayı işaret ettim. "Bol şans." Göz kırparak ona sırtımı dönüp merdivenlere yöneldiğimde arkamda kızgın sesini duydum. "Size de çünkü şansa ihtiyacı olan sadece ben olmayacağım!" Böyle devam ederse kâhyanın bir şeyleri anlaması an meselesiydi. O yüzden adımlarımı hızlandırıp yukarı çıktım. Elzem bu durumu kabullenene kadar beni görmemeliydi. Aksi takdirde öfkesine yenilip Cennet'in bedeninde hapsolduğunu ifşa ederdi.

Odama çıkarken keyifli bir şekilde güldüm. "Umarım çocuk olmak aklını başına getirir, kahrolası yaratık." Gülüşüm büyüdü. "Güzel ve büyüleyici bir yaratık."

Odama girdiğimde ok atmaktan fazla yorulduğumu fark ettim. Şömineyi yakarak odamı ısıttıkları gördüm. Gömleğimin düğmelerini açarken tanıdık bir ses duyunca ellerim gömleğin düğmeleri üzerinde durdu. "O etkileyici vücudunu görmem için lütfen o şeyi çıkar." *Ebrar.*

Gülümseyerek başımı kaldırdım. "Umarım benim için güzel haberlerin vardır çünkü kötü bir gece geçirdim." Ebrar güzel haberlerin kadını değildi.

Yatağımın üzerinde uzanan kadın eliyle yan tarafına birkaç kez vurdu. "Yanıma gelirsen gününü güzelleştirebilirim." Arada geçen onca yıla rağmen hiç değişmediğini görüyordum.

Bulunduğum yerden onu izlerken yatağa doğru bir adım bile atmadım. "Bana kur yapmayı bırakmalısın."

Gülerek başını iki yana salladı. "O zaman ilişkimiz fazla sıkıcı olmaz mı?" Onun farkına varmamı ister gibi kendisini işaret etti. "Senin için yeterince güzel değil miyim?"

Nefesimi sesli bir şekilde verip, "Güzel olduğunu biliyorsun," dedim düz bir sesle. Ebrar gördüğüm en güzel ve aynı zamanda en haylaz kadınlardan biriydi.

Yakın arkadaştık ama her defasında benimle uğraşıp bana kur yapardı. Yatağıma uzandığı için kıvırcık kızıl bukleleri beyaz yastığıma dökülmüştü, yastığıma ve yatağıma onun kokusunu bırakıyordu. Ayartıcı gözleri benim dışımda her erkeğin aklını başından alabilirdi. Şu anda yatağımda uzanan kadın bir meleği andırıyordu ama bende uyandırdığı hisler dostaneydi. Ölüler Diyarı'ndaki ruhları kontrol etmek onu çok yoruyormuş gibi sızlanıp duruyordu. Sızlanmak için benim yatağım dışında da rahat yerler vardı.

Pencerenin yanındaki koltuğa yorgun bedenimi bırakırken beni izliyordu. Kaşlarımı sorgularcasına yukarı kaldırdım. "Ölüler Diyarı'nın gardiyanını bana getiren sebep nedir?" Kölelerimden biri olmadığı için kendi istemediği sürece kimse onu buraya getiremezdi. Onu görmeyeli yıllar olmuştu. Yirmi dört yıldan sonra Ölüler Diyarı'ndan biri bana geliyorsa önemli bir sebebi olmalıydı.

Masum bir ifade takınıp, "Ne?" dedi eğlenerek. "Seni özlemiş olamaz mıyım?" Keşke alay ederken mavi gözlerindeki sıkıntıyı gizleyebilse. Bilmem gereken bir şey olduğu için burada olduğunu biliyordum.

"Afra ile ilgili bir sıkıntı mı var?" Bir anda endişelendim. "O iyi mi?" Hiçbir çağrıma cevap vermeyen ablamı Gediz'den daha çok merak ediyordum. Aykırı olduğu için Ölüler Diyarı'ndaydı. Bize kızgın olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ancak çağrıma cevap vermemesinin asıl nedeni bunun bazı sonuçları olmasıydı. Ölüler Diyarı'ndaki bir ruh, eğer bir Koruyucu'nun çağrısına cevap verirse doğrudan onun köle ruhlarından biri olurdu. Afra'yı kölem yapmakla zerre kadar ilgilenmiyordum. Tek istediğim onunla iletişim kurmaktı.

Çağrıma cevap vermeyecek kadar kızgın ve inatçıydı.

Ebrar'ın yüzünde silinen gülüşünü gördüm. Tüm keyfi kaçmış gibi bakıyordu. İşte şimdi üzerindeki alaycılık hırkasını atıp ciddileşmişti. "Kalkanlardan Oyunbaz olan melezin buraya geldiğini duydum. Onunla tanıştın mı? O nasıl biri, Savcı?" Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Ölüler Diyarı'ndan gelen birinden Afra ile ilgili bir şeyler duymayı bekliyordum, Elzem'i değil.

Genelde hep şakacı bir mizacı olduğu için az öncekinin aksine yüzünde ciddi bir ifade vardı. Uzandığı yerden doğrularak yatağımın üzerinde oturdu. "Oyunbaz'a bir pusula vermek için geldim." Şaşkınlık

içinde gözlerimi kıstım. Ölüler Diyarı'ndan kim Elzem'e bir pusula gönderebilir ki?

"Ebrar?" Gerildiğimi ondan saklamadım. "Neler oluyor? Onunla tanıştım hatta şu anda burada, akademide."

Elzem'in bendeki önemini henüz bilmediği için basit bir şeyden bahseder gibi, "Büyük gün yaklaşıyor, Savcı," dedi. "Kızın doğum gününe çok az kaldı." Sabırsızca gözlerimin içine baktı. "Sen de biliyorsun ki ölüler kendilerine ait olanı uzun zamandır istiyor." Taş kesildim. Ölüler onu istiyordu çünkü Elzem ölü doğmuştu.

Derin bir nefes aldığımda göğsüm sıkıştı, nefes alamadım. Elzem'in gerçek anlamda yirmi dört olmasına sadece haftalar kalmıştı. Doğum gününde istemediğim birçok şey olacaktı çünkü onun için yazılan kehaneti durdurmak mümkün değildi. Yıllar önce yapılan bir takas yıllar sonra kendini tekrarlayacaktı. Bu sadece benim değil, kimsenin üstesinden gelemeyeceği bir kehanetti. Tanrıların lanetini bozmaya kimsenin gücü yetmezdi. Uzun zamandır bu konu üzerine kafa yoruyor, bunu nasıl durduracağımı düşünüyordum ama kaçınılmaz olanı durdurmak mümkün değildi.

Ebrar içimdeki sıkıntılardan habersiz, "O nasıl biri?" diye sordu gizleyemediği bir merakla. "Yeterince güçlü olsa iyi olur çünkü geldiğim yerde onu bekleyen çok fazla kötü sürpriz var."

Koltuğun kenarına yasladığım parmaklarım avuçlarımın içine büküldü. "Ne gibi sürprizler?"

Şuh bir kahkahayla saçının bir tutamını parmağına dolayarak omuz silkti. "Ölüler Diyarı'ndan bahsediyoruz, Savcı. Orada herkes için kötü sürprizler vardır."

Sinirlenmeye başladığımı gizlemeye çalışarak donuk bir suratla bir süre ona baktım. Daha sonra bir bacağımı diğerinin üstüne atarak daha rahat bir duruş sergiledim. "Neden daha açık konuşmuyorsun?"

"Ölüler Diyarı küçük Oyunbazlar için bir cehennemdir çünkü orada ruhlar var." Ve ruhlar ruh emicilerden hoşlanmazdı.

Zoraki bir kabullenmeyle, "Elzem'in güçlü bir kadın olduğunu söyleyebilirim," dedim başımı sallayarak. "Ölüler nasıl bir belayı

istediklerini bilmiyor." Bunlar yalan değildi. Ölüler Diyarı gittiği her yeri karıştıran bir kadını istiyordu. Elzem'in orada da pek rahat durmayacağını tahmin etmek zor değildi.

"Efendim, izniniz var mı?" Takva'nın sesini duyunca bakışlarım Ebrar'ı buldu. "Ziyaretçim var, söylemek istediğin başka bir şey kaldı mı?" Canımı yeteri kadar sıktığı için bu onu kovmanın daha kibar bir yoluydu.

Yatağımdan çıkıp yanıma geldi. "Bu pusulayı Suzan Dilzah torununa gönderdi." Küçük bir mektubu elime tutuşturdu. "Ölülerin yaşayanlara bir şeyler göndermesi yasak ancak kadın o kadar ısrarcı ki." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Beni ikna etti." Hemen sonrasında kendine acıyormuş gibi iç çekti. "Bir gardiyan olarak yasakları çiğnediğim için büyük ihtimalle başım belaya girecek."

Başını eğip elimdeki mektuba kısa bir an baktığında bakışlarında ciddi bir uyarı vardı. "Bu pusulayı mutlaka sahibine ulaştırmalısın, Savcı. Suzan tüm cezayı kabullenip torunu için bir mektup gönderiyorsa gerçekten önemli bir şey olmalı." Bunları söyledikten sonra beni elimde bir mektupla bırakarak ortadan kayboldu.

Ebrar gidince gelmek için iznimi bekleyen Takva'ya, "Buraya gel," dedim. Herkes yalnız olduğumu düşünebilirdi ama etrafım ruhlarla doluydu. Bu yüzden yalnızlık özlemini çektiğim şeylerin içinde yer alıyordu çünkü sanılanın aksine pek yalnız kaldığım söylenemezdi.

Anneannesi Ölüler Diyarı'nın kurallarını çiğneyip ona bir pusula gönderiyorsa ciddi bir şeyler olmalıydı. Mektup avucumda öylece dururken Takva'nın ruhu odamda belirdi. "Saygılarımı sunuyorum, efendim." Bunu ona yasaklamama rağmen önümde eğilince derin bir nefes aldım. Takva benim için bir köleden daha değerli olduğundan bu gereksiz seremoniyi yapmasını istemiyordum.

Onlarca ruh çağırabilirdim çünkü yüzlercesi emrimdeydi. Ancak onlar buradaki işlerini bitirdikten sonra Ölüler Diyarı'na geri dönüyor ve ben tekrar çağırana kadar buraya gelemiyorlardı. Her daim etrafımda görmekten hoşlandığım sadece birkaç ruh vardı ve Takva da onlardan biriydi. Arkama yaslanarak soru dolu bakışlarımı ona diktim.

"Ne buldun?" Bir süredir ona verdiğim özel bir görevle meşguldü. Ne kadar ilerleme katettiğini bilmek istiyorum. "Kızın bedenindeki o izleri neyin yaptığını öğrenebildin mi?" Müsabakadan hemen sonra Elzem'in vücudunda olan o pençe izlerinin peşini kolay kolay bırakmayacaktım.

O gece Elzem'in bedenini revire taşıdıktan sonra Takva'yı çağırıp ondan Elzem'in vücudunu incelemesini istemiştim. Bir süredir bununla meşguldü ve işe yarar bir şeyler bulduğunu umuyordum. Kahve gözleri bir konuda beni hayal kırıklığına uğratmış gibi mahcup bakıyordu. "O izleri neyin açtığını öğrenemedim ama bunu ona yapan bir insan olamaz, efendim." Hiçbir zaman saygıda kusur etmediği için ellerini önünde birleştirdi. "O pençe izleri bir hayvan veya canavara da ait değil."

Onu daha iyi anlamak istercesine sırtımı koltuktan ayırıp öne eğildim. "Ne demek izler bir hayvana veya canavara ait değil?" Amacı kafamı karıştırmaksa bunu başarılı bir şekilde yaptığını itiraf ediyordum. "Takva, o izleri açan bir insan olmadığına göre geriye sadece yaratık, canavar veya hayvan kalıyor?"

Başını iki yana sallayarak, "Ama hiçbiri değil, efendim," dedi o ince sesiyle. "Öyle olsaydı pençe izlerine dokunduğumda bunu hissederdim." Sertçe yutkundu. "O izler hepsinden daha korkunç ve tehlikeli bir şeye ait." Ürkmüş gibi tedirgindi bakışları. "O gece revirde izlerden birine dokunduğumda bugüne kadar hiç tatmadığım korkunç bir ürperti hissettim. O kadar yoğun ve korkutucuydu ki pençe izine sadece bir saniye dokunabildim. Sanki bir saniye fazla dokunsam benim için de gelecekmiş gibi hissettim."

Bir ruhun bu denli korktuğuna ilk kez tanık olurken gözlerimin içine baktı ve "Karanlık?" diye fısıldadı. "Orada hissettiğim yoğun bir karanlık ve o karanlığın içinde dehşet ötesi bir tehlike." Cevabını bir türlü bulamadığım bir gizemin ağırlığı omuzlarıma çöktü. Takva pençe izlerine dokununca yoğun bir şekilde karanlığı hissettiğini söyledi. Elzem'in en büyük korkusunun da karanlık olması bir tesadüf olamazdı.

Bu karanlık her neyse bizim bildiğimiz karanlığın çok daha ötesinde olmalıydı. Belki de bildiklerimiz ötesinde olan şey karanlığın içindeki şeydi. Takva karanlığın içinde bir tehlike hissettiğini söylediğine

göre yanılıyor olamazdım. Elzem'in yenilgiye karşı tahammülsüzlüğü, kandillerin patlaması, kendisini cezalandırması ve hemen sonra ortaya çıkan karanlık... Cevap bu parçaların içindeydi ama neydi? Elzem karanlıkta ne gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalıyordu?

"Bana Bülbül'ü çağır," dedim sabırsızca. Bülbül'ün bilmediği hiçbir şey olamazdı. İstediğim cevapları bana bir tek Bülbül verebilirdi.

Takva başını eğdiğinde kahve tutamları yüzüne döküldü. "Şey... Bülbül gitti, efendim. Bugünün onun için özel bir anlamı olduğundan yarına kadar akademiye dönmez." Hatırladıklarımla kısık bir sesle küfrettim. Bunu unuttuğuma inanamıyordum! Bülbül'ün hayatının dönüm noktası böyle bir günde yaşanmıştı. Tüm dünyasının yıkıldığı gün, yıllar önce yine böyle bir Buz Festivali'ydi. Kahretsin, berbat bir durumda olmalıydı.

"Ona git, Takva." Onun için acı bir hatırası olan bu günde Bülbül'ün yalnız hissetmesini istemiyordum. "Yanında olman ona iyi gelebilir."

Suratını astı, bu konudaki isteksizliği yüzünden okunuyordu. "Her yıl olduğu gibi yine beni kovacaktır." Homurdanmaya başlaması beni güldürdü. Takva bir ruh olmasına rağmen fazlasıyla utangaç ve alıngandı.

Ona güven vermek istercesine bakarken gülmemek için yanaklarımın içini ısırıyordum. "Eğer sana kaba davranırsa bundan hoşlanmayacağımı söyle. Bu, Bülbül'ün sana karşı daha dost canlısı olmasını sağlar."

Dudakları iç ısıtan bir gülümsemeye ev sahipliği yapınca tebessüm ettim. "Git hadi." Asla üzülmesini istemeyeceğim kadar benim için değerliydi Takva.

Takva bana saygılarını sunarak ortadan kaybolmuştu. Bülbül kim bilir şu anda ne durumdaydı. Umarım Takva biraz da olsun ona bazı şeyleri unutturabilirdi. Elimdeki mektupla ayağa kalktım, Elzem'in mektubunda ne yazdığını merak etmeye başlamıştım. İçinde yazılanları çok merak etsem de mektubu masaya bıraktım. Ona özel olan bir şeyi okumam doğru değildi.

Acaba o baş belası kadın bir çocuğun bedeninde şu anda ne yapıyordu?

Herkes festivalin yorgunluğunu taşıdığı için akademide iki gün derslere ara verilmişti. Öğrencilerin kendilerini toparlaması ve festivalden kalan dağınıklığın temizlenmesi iki günü bulurdu. Liderler de dün akademiden ayrıldığı için nihayet rahat bir nefes almıştık. Ailem Elzem konusunda beni sıkıştırıp canımı sıkmasın diye onlar buradayken yasaklı kütüphaneden hiç çıkmamıştım. Hepsinin gidişiyle rahatladığımı inkâr edemezdim. Zamanımın çoğunu kütüphaneden geçirdiğim için yine oraya giderken son anda fikrimi değiştirdim. Birkaç gündür Elzem'i görmüyordum. Acaba nasıldı?

Merdivenden inerken gözlerim her yerde onu arıyordu. Son birkaç gününü nefret ettiği bir kadının kızı olarak geçirdiğini düşünürsek pek iyi bir durumda olmamalıydı. Şu zamana kadar defalarca bana gelip sızlanmasını beklemiştim ama hep olduğu gibi yine beklediğim şekilde davranmamıştı. Tahminlerin çok ötesinde bir kadın olduğu için asla ondan beklenildiği gibi hareket etmiyordu. Kaç gündür onu göremediğim için çıldırıyordum ancak onun bana gelmesini istediğim için kendimi tuttum.

Bu konuda aramızda yine soğuk bir savaş başlamış gibi ne ben ona gittim ne de o bana geldi. Ancak daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Onu görmeliydim. "Bana gelip yalvarmak bu kadar zor olmamalı!" Bir kez bile bana gelip onu bedenine göndermem için yalvarmamıştı. Açıkçası bu kişi ben olsam bile onun birine yalvarmasını istemiyordum ama o kadar küstah ve burnu havadaydı ki arada o kibrini bir kenara bırakmasını istiyordum.

Sabahın erken saatleri olduğu için etrafta çalışanlardan başka kimse yoktu. Erken olması veya Elzem'in bir çocuğun bedeninde olması bir şeyi değiştirmiyordu çünkü genelde hep erken kalktığını biliyordum. İlgimi çekmeye başladığı o ilk günlerde Takva'yı bir ara onun peşine takmıştım. Takva bana rapor verirken Elzem'in erken kalkmak gibi bir alışkanlığı olduğunu söylemişti. Evet, ormanda Meliz ona saldırdığında bunu bana haber veren kişi Takva'ydı. Bu sayede tam zamanında Elzem ve Doğa'nın yanına gidebilmiştim.

Pusulasını Meliz'den almak için o ormana girmesi çok aptalcaydı çünkü onun yerine pusulayı zaten Meliz'den alacaktım. Meliz bir iblis olabilirdi ama kendi türünün en zayıfıydı. Meliz aslında Elzem için

bir tehdit oluşturmuyordu. Elzem birçok konuda Meliz'den daha güçlüyken her ikisinin birbirinden korkması fazla gülünçtü. Meliz ondan korktuğu için bir an önce Elzem'den kurtulmak istiyordu. Elzem'den korktuğunu ondan ustaca gizleyerek onun üzerinde hâkimiyet kuruyordu.

Elzem ise bir fâni olduğu için bunun Meliz'e karşı en büyük zayıflığı olduğunu düşünüyor, gerçek anlamda bir atakta bulunmuyordu. O gün ormanda Meliz'in karşısında titreyen ve müsabakada Meliz ortaya çıktığında tüm liderlerin gözleri önünde onunla korkusuzca laf dalaşına giren Elzem arasında çok fark vardı. Kendiyle ilgili bazı şeyleri fark etmeye başlamıştı. İçten içe kendi potansiyelinin farkına varmaya başladığı için artık gerektiğinde Meliz'e meydan okumaktan çekinmiyordu.

Elzem'in asıl düşmanı Meliz değildi. Korkması gereken her şey doğum gününde yaşanacaktı. "Mara, sabahın köründe beni bunun için mi uyandırdın?" Merdiveni inerken Itır'ın sesini duyunca onların odalarının olduğu koridora döndüm. Mara ve Itır sabahın bu erken saatinde neden odalarında değildi?

Itır'ın gözlerinde uyku akarken esneyerek Mara'ya kızmakla meşguldü. "Neden gidip başka birini rahatsız etmiyorsun? Aradan bir hafta geçti, neden artık bu işin peşini bırakmıyorsun?" Mara'ya ters ters bakıp sızlanarak ayağını yere vurdu. "Sana kaç kez söyledim. Mendili bile isteye yere atan sendin." Yine mi bu can sıkıcı konu? En az Itır kadar bezgindi bakışlarım.

"Konu kaybettiğim bir yarışma değil, bu işte bir terslik olduğunu görmüyor musun?" Mara normalde bir şeyleri sorgulayan biri değildi ama müsabakada olanlara kafayı takmıştı. Belki de daha önce iradesi dışında bir şey yapmadığı içindi.

Parmaklarını saçlarından geçirip sıkıntıyla Itır'a baktı. "Orada bir şey tarafından ele geçirildiğimi düşünüyorum."

Itır bir süre şaşkınca ona baktı ama daha sonra kahkahayı patlattı. "Kim seni ele geçirsin ki?"

"Gülmeyi bırak! En son arenada olduğumu hatırlıyorum ama ertesi gün akşamdan kalma bir şekilde yatağımda uyandım. Sence bu çok şüpheli değil mi?"

Itır esnerken sırtını dayadığı kolon olmasaydı her an yere yığılıp uyuyacak gibi yorgun görünüyordu. "Benim de çok fazla cevaba ihtiyacım var, Mara. Kader Sarmalı'nda Meliz'in neden bana yardım ettiğiyle ilgili soruların cevapları gibi!"

"Elzem onu ikna etmiştir." Mara gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ablanın ikna kabiliyetini bilmiyor olamazsın."

Itır'ın ona olan bakışları bir aptala bakar gibiydi. "Meliz de biraz senin gibi, çıkarı yoksa birine günahını bile vermez." Endişe içinde yutkundu. "Beni kurtarması karşılığında Elzem'den ne istediğini bilmiyorum. Üstelik Elzem de birkaç gündür ortalarda yok."

Elzem'in ortalardan kaybolmasının sebebinin Meliz olduğunu sanıyordu ama aslında bunun Meliz ile bir ilgisi yoktu. Meliz ve Elzem orada iş birliği yapmıştı çünkü ikisinin ortak bir amacı vardı. Itır'ı kurtarmak. Itır'ın Meliz ile olan müsabakasında Meliz'in bilerek kaybettiğini kimse anlamamıştı.

Meliz'in oradaki amacı Itır'ı öldürmek değildi çünkü asıl istediği Elzem'in ortaya çıkmasıydı. Kader Sarmalı'nda Elzem'i ruh formunda nasıl gördüğünü bilmiyordum, normalde onu görmemesi gerekiyordu. Sanırım buna sebep olan şey yirmi dört yıllık bağları ya da ikisinin de bunu çok istemesiydi. Sarmala girmeden önce Meliz, Elzem'i ruh formundayken göremiyordu. Arenada Itır ile dövüşürken Elzem'in orada olduğunu göremediği için Itır'ı çok yormuştu.

Elzem'in gelmesini ve Itır'a olanları görmesini istemişti. Elzem'in zaten orada olduğundan habersiz Itır'ı çok yormuş ancak ölümcül bir yara bırakmamıştı. Şaşırtıcıydı ancak Meliz arenada Itır'a merhamet etmişti. Onun karnını yaraladığında kılıcı daha derine geçirip iç organlarında ciddi bir hasar açma fırsatı vardı. Meliz bunu yapmayıp Itır'ın karnında küçük bir kesik açmakla yetinmişti. Daha önce Meliz'in birçok müsabakasına tanık olduğum için arenada Itır'a karşı gerçek potansiyelinin yarısını bile kullanmadığını biliyordum.

Aslında Elzem araya girmeseydi bile Meliz'in Itır'ı öldüreceğini sanmıyordum. İblislerin doğasında sevmek veya bağlılık yoktu. Ancak arenada ve Kader Sarmalı'nda yaptıklarıyla Meliz bunun dışında kaldığını bize gösteriyordu. Itır'ı önemsiyordu. Mara dönüp dolaşıp yine aynı konuya gelerek yüzünü buruşturdu. "Ben o dilsize karşı kaybetmiş

olamam, Itır!" Dehliz hakkında böyle konuşması kaşlarımı çatmama neden oldu. Onu hiç tanımıyorken ondan kusurluymuş gibi konuşması doğru değildi.

Komik olansa Dehliz'i bir konuda yenebileceğini düşünmesiydi. Sağır ve dilsiz olmasına rağmen Azınlıkların generali olmasının birçok nedeni vardı. Bunlardan biri de engellerine rağmen çok güçlü ve yetenekli olmasıydı. "Mara, bana artık fenalık geçirtiyorsun!" Itır canından bezmiş gibi onun kafasına bir fiske geçirdi. "Kabul et artık, bile isteye kendin yenildin!"

"Bu işte bir iş var diyorum. Benimle konuyu araştırmak yerine üzerime gelecek kadar kötüsün, Itır. Aynı durumda sen olsaydın ben sana böyle davranmazdım."

"Daha beterini yapardın."

"Ablan gibi konuşmaya başladın!"

"Hatun, benim içim dışım bir." Kollarını göğsünde birleştirerek dik dik Mara'ya bakmaya başladı. "Güç veya para için kişiye göre muamele yapan ben değilim. Bir şey bana ters geliyorsa alayı gelse onu benim için doğrultamaz," diyerek inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. Bazı konularda ablasına benziyordu.

"Beni Elzem ile kıyaslama çünkü o kapalı bir kutu." Kendisini işaret etti. "Bense su gibiyim, bakınca içimde ne olduğu görülür çünkü Elzem gibi sinsi oyunlara kafam çalışmaz."

İki kardeş arasında sıra dışı bir uyumsuzluk vardı. Itır asi, hırçın ve duygularını olduğu gibi dışa yansıtan dobra biriydi. Ancak Elzem nezaket kurallarına uyacak kadar kibar, sakin ve ılımlıydı. Üstelik duygularını asla birilerine göstermeyecek kadar çelik kalkanlıydı. Genelde sert insanlar hep kırıp döktüğü için kolay kolay duygularını gösteremezlerdi lakin bu iki kardeşte durum tam tersiydi. Itır aydı, Elzem ise güneş. Ancak karanlık sırları olan Itır değil Elzem'di. Altın sarısı saçlarıyla, ıslak bakan yeşilleriyle ve güzel gülümsemesiyle Elzem korkunç bir sırrı ustaca saklıyordu.

Mara yanaklarının içini havayla doldurup ters ters ona bakmaya devam etti. "Kendinle övünmen bittiyse arenada bana ne oldu, onu söyle." Bilge bu işin peşini kolay kolay bırakmayacak gibiydi. Her soruya

kendiliğinden cevap bulan beyni cevapsız bir soruyla karşılaştığı için bu onu deli ediyordu.

Itır kaşlarını çattı. "Mara, yemin ederim elimde kalacaksın! Kızım, bile isteye kaybettin diyorum! O kuzgunu sevmen de ayrı bir olaydı. O an hangisine daha çok şaşırmam gerektiğini bilemedim. Hangisi daha şaşırtıcıydı? Altından vazgeçmen mi yoksa fobin olduğu hâlde bir kuşa dokunman mı? Olanları senin dengesizliğine yordum."

"O kuşa dokunmam bile bunu benim yapmadığımın kanıtı çünkü ben kuşlardan korkarım! Bu konuda bazı tahminlerim var ama o işgüzar kardeşinle konuşmadan emin olamam." Gözlerini kısarak Itır'a yaklaştı. "Elzem nerede?" Mara, Bilgelerden biriydi yani zaten Elzem'in bir Aykırı olduğundan şüphelendiğine emindim. Şimdi ise bunu yapanın Elzem olduğundan neredeyse emin gibiydi. Bu kızın beyninde doğuştan oluşan bilgilere sahip olmak benim neredeyse yıllarımı almıştı. Bilgeler bu konuda şanslı doğan bir ırktı.

Onları bırakıp yoluma devam edince alt katın basamaklarında Hafız ile karşılaştım. Sabah erken saatlerde antrenman yapmayı sevdiği için oradan geliyor olmalıydı. Beni görünce kendine çekidüzen vermeye başladı. "Hayırlı sabahlar, Savcı."

Başımı sallayıp yanından geçecektim ki aklıma gelenlerle duraksadım. "Biraz konuşalım mı?"

Teklifim yorgun ifadesini şaşkınlığa boğmuştu. "Konuşmak mı?" Afallayarak bana bakmaya başladı. "Sen kendi annenle bile yarım saatten fazla konuşmaya tahammül edemeyen birisin. Benimle konuşmak istediğini mi söylüyorsun?" Haklı olabilirdi ama istisnalar kaideyi bozmaz, değil mi? Annemin sohbetinin çekilir bir yanı yoktu. Sürekli bana Ayvaz'ın kızıyla evlenmem gerektiğini söyleyip durmasaydı belki yarım saatten daha fazla onun sohbetine katlanabilirdim.

Başımla dış kapıyı işaret ettim. "Bahçeye çıkalım."

Cevap vermesini beklemeden basamakları inmeye başladığımda arkamdan, "Ne sabah ama," diye söylenerek peşimden geliyordu. Dersler dışında kimseyle uzun uzun sohbet eden biri olmadığım için bu tepkisini anlıyordum.

Avluya çıktığımızda Hafız bir banka oturdu ama ben ayakta durmayı yeğledim. Tepesinde dikilip sorgularcasına ona bakıyordum. "Elzem ile ilk tanışan sendin, değil mi? Onun zihnine girdiğinde ne buldun?" Efsun bana Oyunbaz'ın zihnine giren tek kişinin Hafız olduğunu söylemişti.

Kaşlarını belli belirsiz çatarak ayağa kalktı. "Onun hakkında benden tek kelime öğrenemezsin."

İkisinin iyi geçindiğini onlara uzaktan bakan herkes anlardı. Aslına bakarsak Elzem sadece Hafız ile bir dostluk kurmamıştı. Hafız'ın diğer iki sinir bozucu arkadaşıyla da iyi geçiniyordu. Hafız, Asil ve Gediz'in çocukluğa dayanan, herkesten saklamaya çalıştıkları bir dostlukları vardı. Üçü de farklı karakterlerde olduğu için nadiren bir konuda aynı düşünceye sahip olurlardı. Aynı kişiyi üçünün de benimsemesi ise milyonda bir ihtimaldi. Ancak Elzem bu küçük olasılığı gerçekleştirip üçünün sevgisini ve takdirini kazanmıştı.

Hafız'dan gereken bilgileri almak için sakinliğimi korumaya çalıştım. "Amacım ona zarar vermek değil." Şimdilik bu kadarını anlasa yeterdi.

"Yardıma ihtiyacı olabilir ancak kimseden yardım istemeyecek kadar gururlu. Onu benden korumana gerek yok çünkü bir Aykırı olduğunu zaten biliyorum." Aradığım cevapları sadece Hafız bana verebilirdi. Elzem'in zihni mühürlenmeden Hafız onun anılarına sızan tek kişiydi. Onun anılarında işimi kolaylaştıracak bir şeyler görmüş olabilirdi. Eğer Hafız da işime yarayacak şeyleri bilmiyorsa geriye kalan tek yol Meliz ile konuşmaktı. Her ne olursa olsun bu işin peşini bırakmayacaktım.

Birçok kafa karışıklığıyla bana bakıyordu. "Onun bir Aykırı olduğunu bildiğin hâlde sustun mu?" Gözlerini şüpheyle kıstığında bir sebep arıyordu. Tıpkı arkadaşları gibi o da Elzem'e olan hassasiyetimi iyi biliyordu. Onun bir Aykırı olduğunu öğrenince hislerimin son bulacağını düşünmüş olmalıydı. Onu şaşırtmış olmalıyım ki bu konudaki tepkisi fazla komikti.

Son derece ciddi bir şekilde gözlerimi ona diktim. "Onun zihnine giren sadece sensin, Hafız. Bana orada ne bulduğunu söyle?" İkinci kez aynı soruyu sorarken sabrım gittikçe tükenmeye başlıyordu. Lafı dolandırmadan bana duymak istediklerimi söylese iyi ederdi.

Derin bir nefes aldıktan sonra yeniden kalktığı banka oturdu. "Tam olarak neyi bilmek istiyorsun, Savcı?"

"Anıları içinde bir fâniye ait olmayacak her şeyi." Elzem'in zihninin içinde dikkat çeken bir şeyler mutlaka olmalıydı.

Bir süre düşünmek için sessiz kaldı. Sessizliğini korurken Elzem'in anılarına girdiğinde orada neyle karşılaştığını hatırlamaya çalışıyordu. "Hepsi sıradan anılardı." İşe yarar bir şey yokmuş gibi başını iki yana salladı. "Anıları bir insanın yaptığı çoğu şeyden ibaretti. Zaten onun tüm anılarına sahip değilim." Dahası olmalıydı, bu kadarıyla sınırlı olmadığını hissediyordum.

Sinir bozucu bir sabırsızlıkla yerimden kıpırdandım. "Onun tüm anılarına sahip değilim derken ne demek istiyorsun?" Böyle bir durum söz konusu bile olamazdı çünkü o bir Muhafız'dı. Mühürlü olmayan bir zihindeki tüm anılara sızması Hafız için zor değildi. Ne demek onun tüm anılarına sahip değilim?

Bunun nasıl mümkün olduğunu o da anlayamıyormuş gibi bana bakıyordu. "Elzem'in zihninde bir kapı var, ulaşamadığım tüm anıları orada saklıyor." Bu mümkün değildi.

"Zihni mühürlü değilken neyin kapısı bu?"

"Bilemiyorum, Savcı. Daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım. Muhafızlar birinin zihnine sızınca onun tüm anılarını ele geçirir ancak hayatımda ilk kez bir engele takıldım." Gözlerimin içine bakarak, "Karanlık bir engel," dedi şaşkınca. Yine karanlık! Son zamanlarda bu gizemli karanlık canımı sıkmaya başladı. Herkesin tek söylediği şey karanlıktı! Neydi bu karanlık? Bir şekli şeması olmalı veya bir şeylere benzemeliydi, değil mi? Gündüzden sonra ortaya çıkan karanlık olmadığına emindim ama neydi? Bilmek istediğim tek şey buydu.

"Daha açık konuş," dediğimde sesim ricadan çok uzaktı. Söyledikleri benim için yeterli değildi. Ayrıca nasıl bir fâni daha Oyunbaz bile olduğunu bilmeden zihnine bir kapı koyar ki?

Sırrını açığa çıkaracak her şeyi saniyeler içinde unuttuğu yetmezmiş gibi hastalıklı bir şekilde söylediği yalanlara da çok kolay inanıyordu. Anılarını bir odaya kilitleyip odanın varlığını kendisine sürekli unutturuyor mu? Bunu yapmaya Araf'a geldiğinde başlamış olamazdı. Bu

kadar kısa sürede buna uyum sağlaması imkânsızdı. Bunu kendi dünyasında yapmaya başlamıştı, değil mi? Belki de henüz çocukken. Bu da Elzem Akay'ın aslında Araf'a gelmeden önce de çok fazla şey bildiğini gösteriyordu. Sürekli kendisine unutturduğu için bildiği şeyleri hatırlamıyordu.

Elzem'in zihnindeki kapıyı gören Hafız'ın ten rengi solmaya başlamıştı. O kapıdan bahsetmek bile onu rahatsız etmişti. "Kapı kan ve gözyaşıyla mühürlenmiş." Başını kaldırıp gizleyemediği bir endişeyle bana baktı. "Bunu yapan Elzem'di." Anılarını gizleyen kapıyı kan ve gözyaşıyla mı mühürlemişti?

Başını sallayarak, "Onun olduğuna eminim," dedi şüphesiz bir sesle.

"Kapının arkasında çığlık sesleri geliyordu. Hem de çok fazla çığlık." Ne hatırladıysa sertçe yutkundu. "Kapıyı koruyan gardiyanı gördüm." Dehşete kapılmış gibi gözlerime bakarken, "Kapının gardiyanı Elzem'di," dedi. "Her ne saklıyorsa zihninin kuytularına kimsenin girmesine izin vermiyor."

Afalladım.

Bir fâni nasıl kendi zihninin gardiyanı olabilir?

Hafız etrafını kontrol ederek ayağa kalkıp bana yaklaştı. Söylediklerini bizden başka kimse duymasın diye fazla temkinliydi. "O kapı normal değildi, Savcı. Arkasında sakladığı şey kemiklerime kadar ürpermeme neden olacak kadar korkunç bir enerji yayıyordu." Bu şey her neyse müsabaka gecesi Elzem'i o hâle getiren şey olmalıydı. Ama ne? Ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Kendi zihnini kontrol edebiliyordu. Bunu yapacak iradesi vardı ve bu irade aslında kapının önündeki o gardiyandı. Şaşılacak bir durumdu ama gerçekti.

Hafız'ı bırakıp Elzem'i görmek için oradan ayrıldım. Kuzey kapısından geçerek kulübelerin olduğu bahçeye girmiştim. Kâhyanın kaldığı oda akademideydi ancak çalışırken ona ayak bağı olmasın diye Cennet'i hep aşçılardan birine bırakırdı. Adını sürekli unuttuğum şu sevimsiz kadın... Sanırım adı Züleyha'ydı. Evet, adı bu olmalıydı. Artık çalışamayacak kadar yaşlandığı için tüm gün kulübesinde boş boş oturuyordu. Gidecek bir yeri olmadığı için Efsun iki yıldır yaşlı kadının çalışanlara ait kulübelerden birinde kalmasına izin veriyordu.

Normalde artık işe yaramayan çalışanları gönderip boşalan kulübelere yenilerini getirirdi. Buradakilerle muhatap olmamam onları tanımadığımı göstermezdi. Kadının kulübesine yaklaşmıştım ki içeriden, "Baş belası velet!" diye sinirli bir ses duydum. "Son günlerde neyin var, bilmiyorum ama bu büyümüş de küçülmüş hâllerin biraz daha devam ederse bir daha buraya gelme! Annen yarın seni bana getirmesin!" Anlaşılan hızını kesmeden yine birilerini canından bezdiriyordu.

İçeriden Cennet'in, "Rica ederim bana bağırmayın," diyen bilmiş sesini duydum. "O pişirdiğiniz şeyleri yemeyi reddediyorum. Kendi yemeğimi kendim yapabilirim." Tıpkı Elzem'in ses tonuyla konuşuyor, bilmiş ve kibar üslubundan kendini ele veriyordu. Kâhya, Elzem'den bu kadar çok nefret ederken şu zamana kadar kızındaki değişikliği nasıl fark etmedi, aklım almıyordu. Detaylara dikkat etmeyen bir kadın olduğunu düşünürsek anlamaması normaldi.

"Kasabada küçük bir işim var, döndüğümde sebep olduğun tüm bu dağınıklığı toplamış olacaksın!" Kapının bir anda açılmasıyla kamburu çıkmış yaşlı kadın şalına sarılarak dışarı çıktı. Elzem'e çok sinirli olduğu için kapıyı arkasından hırsla çarparak kapattı.

Öfkeli adımlarla ilerlerken gözleri beni bulunca hemen durdu. Beni çalışanların kaldığı bir yerde görünce şaşkınlıkla, "Efendim?" diyerek eğildi ve bana selam verdi. Başını kaldırdığında burada ne işim olduğunu sorguluyordu. "Müşkül bir durum mu var, efendim? Sizi buraya getiren sebep nedir?" Soyluları akademinin bu bölgesinde nadiren gördükleri için verdiği tepki anlaşılırdı. Ancak bu kadar soru sormasının lüzumu yoktu.

"Seninle bir işim yok, yoluna git, hatun." Yanından geçtim, bir süre meraklı gözlerle arkamdan baktığını biliyordum. Neyse ki daha sonra uzaklaşan adım seslerini duydum. İşime karışıp canımı sıkmamalıydı.

Yaşlı kadın gidince kulübesinin önünde durdum. Az önce söylenerek çıktığı için çarptığı kapı tam kapanmadığı için aralıklı duruyordu. Kapıyı yavaşça iterek içeri girdim. Kapıyı arkamdan usulca örttüm. Bu tür kulübeler bir salon ve mutfaktan oluştuğu için doğrudan mutfağa yöneldim. Elzem'in homurtusu mutfaktan geliyordu. Eski mutfağın açık kapısından içeri girerken ne görmeyi bekliyordum, bilmiyorum

ama gördüğüm manzara içimi ısıttı. Kontrol edemediğim küçük bir gülümseme dudaklarımdaki yerini almıştı. Çok şirin görünüyordu.

Bu kadın çocuk bedenine bürününce bile fazla sevimli olmayı başarıyordu. Kısa boyu yüzünden istediği her an masaya ulaşamadığı için ahşap masanın üstüne çıkmış, bağdaş kurarak oturuyordu. Masanın üstünde duran yağ ve haşhaş şişesiyle ne yapacak, bilmiyordum ancak hamur yoğurmaya çalışıyordu. Masa dâhil her yere unlar saçılmıştı. At kuyruğu yaptığı saçlarının bir tutamı una bulanmış, yanakları unun beyaz rengini almıştı. Mutfakta yanan şömine burayı sıcak tuttuğu için terlemiş gibiydi. Yarım kollu kısa bir elbise giydiği için kolları ve bağdaş kurup oturduğu için açılan bacakları hep undu. Yaramazlık yapan haylaz çocuklardan bir farkı yoktu. Bu hâli fazla sevimliydi.

Her yeri un içindeyken küçük kaşlarını çatarak kendi kendine söylenip duruyordu. "Dolapta kurabiye varmış, sanki ben sizin pişirdiğiniz şeyleri yerim de!" Unlu elini yüzüne sürerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gülmemek için yanaklarımın içini ısırmaya başladım. Normalde sinir bozucu derecede temiz ve titizdi. Ancak bir çocuğun bedenindeyken istese de kendisini temiz tutamıyordu. Her yeri un içinde kalmıştı. İtiraf ediyorum, bu yeni hâli daha insancıldı. Sürekli porselen bebek gibi dolaşmasından daha iyiydi.

Küçük burnunu kırıştırarak söylenmeye devam etti. "El insaf, kaç gündür elma yiye yiye midemde elma ağacı çıkacak!" Bu konuda ciddi olmadığını umuyordum. Sertçe yutkundum. Bir çocuğun bedeninde kendi yemeklerini yapamazdı. Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim! Elzem başkalarının pişirdiği şeyleri yemediği için bu çocuk hâliyle kendisine bir şeyler hazırlaması hiç kolay değildi. Bu konuda bir şeyler düşünmeliydim.

"Ne yaptığını sorabilir miyim?" Sesimi duyunca sıçrayarak bana döndü.

"Tanrım!" Unlu elini göğsüne bastırdı. "Beni korkuttunuz." Korktuğunu görebiliyordum ama benim aklım hâlâ şu yemek olayında kalmıştı. Son birkaç gündür sadece elmayla beslenmesi canımı sıkmıştı.

"Neden bu şeylerle uğraşıyorsun? Akademinin mutfağına gidip karnını doyurabilirsin," dediğimde tek düşündüğüm midesine doğru düzgün bir şeylerin girmesiydi.

«Sizin dünyanızdaki yemekleri hiçbir güç bana yediremez." Yüzündeki tiksintiyi gizlemek için uğraşmıyordu. "Bilmem ne kadar farkındasınız ama ben temizlik hastasıyım." Oflayarak alnındaki teri elinin tersiyle silince şimdi alnına da un bulaşmıştı. "Gümüş rengi binalardaki o temizlik kokusunu ve hijyeni özledim." Çocuksu gözlerini bana dikti. «Temizlik konusunda birçok psikolojik rahatsızlığım var." Artık onlar her ne oluyorsa.

"Bulunduğum yerdeki en küçük bir toz veya kir zerresi beni rahatsız ediyor. Orayı temizlemeden ya da birilerine temizletmeden rahat edemem. Her şey düzenli ve temiz olmalı. Aynı şekilde yediğim yemekler için de geçerli bu durum." Çok fazla can sıkıcı rahatsızlığı ve alışkanlıkları vardı. Onun dünyasındaki insanlar fazla zayıf ve hastalıklı olmalıydı çünkü burada bahsettiği şeylerle karşılaşmak pek mümkün değildi.

Suratını asarak dudaklarını sarkıttı. "Evimdeki tüm aşçılar bir yemeğe başlamadan önce saçlarını sıkıca toplar, eldiven takarak yemekleri yapardı. Buradaki insanlar tırnaklarını bile kesmeden yemek yapıyor. Saç bonesini geçtim, hastayken bile öksürerek ocağın başına geçiyorlar. Bu şartlar altında yemek yiyemem." Onun da sıklıkla söylediği gibi bizler barbar insanlardık. Onun dünyasındaki gibi özenli olamazdık çünkü sürekli harp hâlinde olduğumuz için savaş önceliğimizdi. Çoğumuzun hayatı kılıçlarla harp meydanında geçtiğinden bir yemeğin ne şartlarda pişti̇ğini kimse düşünmezdi.

Ancak Elzem'i de anlayabiliyordum. Farklı şartlar altında büyüdüğü için buradaki çoğu şeyi yadırgıyordu. "Peki, şimdi ne yapıyorsun?" diye sordum.

Küçük ve ince omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kendime haşhaşlı börek yapacağım." Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Sever misiniz? Aslında ben haşhaş sevmem ama dolapta bulduğum malzemeler sınırlıydı."

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Bildiğini biliyordum. Bu sorunun tek amacı onunla bir sohbet başlatmaktı. Geldiği yerde zengin bir hanımefendi olmasına rağmen şaşırtıcı derecede bir hizmetçinin bildiği her şeyi biliyordu.

Yüzünde yine o küstah ve kendisiyle övünen kibirli ifade belirdi. "Benim yapamadığım bir şey olamaz. Buna yemekler de dâhil." Sürekli bir konağın hanımıyım diye övünürken o zenginliğin içinde yemek

yapmasını nasıl öğrenmişti? Burada da dikkat etmem gereken bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Unlu ellerini kaldırıp bana gösterdi. "Ama bu minicik ellerle hamur yoğuramıyorum." Yarattığı dağınıklığı gösterdi. "Üstelik çocuk bedeninde burayı temizlemem de uzun sürer." Sevimlice gülümseyerek beni kandırmaya çalışıyordu. "Ben cezamı çektim, hadi beni bedenime gönderin." *Henüz değil, iyice sürünüp akıllandığını görmeden olmaz.*

"Bu konuda beni ikna etmelisin," dediğimde başına gelenler için ne kadar çok eğlendiğimi gizleyemiyordum. "Bir daha hiçbir bedene girmeyeceğine beni inandırmalısın."

"Söz veriyorum, bir daha hiçbir bedene girmeyeceğim." Gerçekten pişman olduğunu görmeden verdiği hiçbir söze inanacak değildim.

"Henüz değil."

Kaşlarını çatarak bana dik dik baktı. "Beni bedenime göndermenizi talep ediyorum!"

Dudaklarım kıvrıldı. "Reddedildi."

"Pusulamı bana geri vermenizi talep ediyorum!"

"Reddedildi."

"Merak ediyorum, bir gün kahrolası bir talebime *kabul edildi* cevabı verecek misiniz? Her defasında reddedildi dediğinizi duymaktan bıktım!"

Gülüşümü bastıramadım. "Daha makul ve kabul edilir taleplerle bana geldiğinde neden olmasın?"

Kapıdan uzaklaşarak ona yaklaştım. O bu kadar küçükken istediği böreği yapması çok zordu. "Bana sorun çıkarmaman gerektiğini anlayana kadar bir süre böyle kalacaksın." Hep beni kızdıran oydu. *Şimdi her şey tersine dönmüşken neden biraz eğlenmeyeyim?*

Kaşlarını kaldırdığında gözlerinde apaçık bir meydan okuma vardı. "Siz şimdi beni bedenime geri göndermiyor musunuz?"

"Hayır."

"Pekâlâ!" Masadan atlayarak yere inince onu görmek için başımı eğmem gerekiyordu. Aynı şekilde o da beni görmek için başını bir hayli kaldırmak zorunda kalıyordu. Başını inatçı bir tutumla kaldırdı. "Ben değil, siz isteyeceksiniz beni geri göndermeyi." Omuzlarını dikleştirdi ve önüne düşen atkuyruğu saçını büyük bir kibirle arkaya savurunca gülmemeye çalıştım. Sanırım bazı şeyler çocukken bile değişmiyordu. "Şimdi izninizle ben oynamaya gidiyorum!" *Ne dedi şimdi bu? Oynamaya mı? Şaka yapıyor olmalı.*

Afalladım. "Oynamak mı?"

Bana haddimi bildirmek istercesine başını hızlıca salladı. "Evet, oynamak!" dediğinde gözleri sinirden yanıyordu. "Hani bir çocuğum ya ben, hâliyle oyun da oynayabilirim!" Koşarak mutfaktan çıkınca ne yapmaya çalıştığını anladım. Küçük Oyunbaz böyle çocukça hareketlerle beni bıktıracağını sanıyorsa, bundan daha fazla yanılamazdı. İstediğimde fazlasıyla sabırlı olabilirdim.

Her yanı un içindeyken kulübeden çıktı. Onu takip ettiğimde bana küsmüş bir şekilde önümde paytak adımlarla yürümesi çok komikti. Küçük adımlarını yere vura vura yürüyordu. Bunun beni daha çok eğlendirdiğini nereden bilecek ki. Ben onun ne oynayacağını merak ederken o da kararsızdı. Ancak sırf sözünü çiğnememek için bir arayış içine girmeye başlamıştı. Bu konuda bana yenilmek istemediğini görebiliyordum. İşin garip tarafı sanki hiç çocuk olmamış gibi bir çocuğun nelerle oynadığını bilmemesiydi. Etrafına bakıp dururken bu konudaki bilgisizliğini yeteri kadar gizleyemiyordu.

Kulübeleri geçene kadar etrafına bakıp bir çocuğun ne tür oyunlardan hoşlandığını anlamaya çalıştı. Bu hâli canımı sıkıp beni rahatsız etmeye başlamıştı. Herkes gibi onun da çocukluğuna dair birçok güzel anısı olmalıydı. Çocukların neyden hoşlandığını anlaması bu kadar uzun sürmemeliydi. Biraz daha yürüyünce ahırların olduğu tarafta gözleri oyalandı. Aklına ne geldiyse hızla bana dönüp sırıttı. Tam şu anda aklından ne geçiyor, gerçekten merak ediyordum. Koşarak ahırlara doğru giden çocuğu sakin adımlarla takip ettim. Ahırda ne işi vardı? Orası bir çocuğa göre değildi.

Tavukların olduğu yöne doğru ilerlemesini şaşkınlıkla izledim. Etrafı çitlerle çevrili olduğu için tavukların çoğu tahta örgünün içinde

yemlerini yiyordu. "Orada ne var?" diye sordu. Kulübeyi andıran kümesi gösteriyordu.

Sırtımı çitlere dayarken gülmemeye çalıştım. "Neden gidip kendin bakmıyorsun?" Kümesin içinde genelde kuluçkaya yatan ya da yumurtlayan tavuklar olurdu. Dışarıdaki tavuklarla ilgilenmiyordu, kümesin içinde ne olduğuyla ilgileniyordu. Sanırım bunlar onun için çok yeni şeylerdi.

Kapıyı açıp çitlerin içine girdi. Paytak adımlarla tavukların arasından geçmesi çok komikti. Kümesin içine girince kollarımı göğsümde birleştirerek onu beklemeye başladım. Umarım bir tavuğun altındaki yumurtayı almaya falan kalkışmazdı çünkü bunu doğru şekilde yapmayı bilmiyorsa tavuklarla küçük bir savaş yaşayabilirdi. Sabırsızca dışarı çıkmasını beklerken sadece dakikalar içinde kümesin içinde sesler yükselmeye başladı. Gıdaklayan tavuklar telaşlı bir şekilde kanatları çırparak dışarı kaçışıyordu. Sanki kümese tilki girmiş gibi panikleyen tavukların çıkardığı sesler karşısında iyice meraklandım. *Ne yapıyor bu içeride? Onları boğazlıyor mu?*

"Ay ben seni yerim ama!" İçeride Elzem'in heyecanlı sesini duyunca tavukların da başının belada olduğunu anladım. Börek yapmayı başaramayınca anlaşılan karnını farklı bir yolda doyurmaya karar vermişti. Onu oraya tavuklar tarafından biraz hırpalansın diye göndermiştim ama bu kahrolası yaratık yine şaşırtmayıp beni bozguna uğratmıştı.

Kümesin içinde yüzü gözü un içinde ve kabaran saçlarının her yanında tüyler uçuşan o garip yaratık çıktı. Küçücük boyuna rağmen kucağında büyük bir horozu sıkıca tutuyordu. Bana bakıp kocaman gülümsedi. "Bu tavuk benim olsun mu?" Gözlerini kırpıştırarak sevimlice bana bakıyordu. Oynamak derken kastettiği şey bu olamazdı, değil mi?

"O bir tavuk değil, horoz ve ait olduğu yerde kalmalı." Oyun oynamak için daha farklı şeyler bulması gerekiyordu.

Horozu boğmak istercesine kucağına bastırırken zavallı hayvanın çırpınışlarıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. "Bana ne, ben bunu istiyorum!" Şu anda inatçı çocuklardan bir farkı yoktu.

"Elzem, çocukluk yapmayı bırak! Gidiyoruz." Üzerinde incecik bir elbise varken biraz daha dışarıda kalırsa üşütüp hasta olacaktı. Neden kulübeden çıkarken bir pelerin ya da hırka giymemişti ki!

Küçük boyuna rağmen bana üstten bakışlarını atarken, "Çocukluk mu?" dedi şaşırarak. Sıkı sıkıya tuttuğu horozu biraz daha göğsüne bastırdı. "Beni bir çocuğun bedenine hapseden biri mi söylüyor bunları?" Bir ayağını inatla yere vurdu. "Bu tavuğu istiyorum!" Neden ona ısrarla tavuk diyor ki? Daha tavuk ve horozu birbirinden ayırt edemezken onunla ne yapacak!

Kaşlarımı çattığımda yine beni sinirlendirmeyi başarmıştı. "Onu alacaksın ama akşam yemeğinde ve tabağında!"

"Cani barbar!" Horozu alıp yere fırlatmasını hayretler içinde izledim. "Küstüm size ben!" Kollarını göğsünden birleştirerek *hıh* dercesine başını omzuna doğru çevirdi. "Bir daha sizinle konuşmayacağım işte!" Somurtarak omzunun yan tarafına bakarken artık ne gördüyse gözleri ışıldadı. "Şimdi gidip şuradaki boğalarla oynayacağım." *Şaka yapıyor olsun!*

Biraz ilerideki sığır mandırasına bakıyordu. Dışarıdaki siyah boğalara sinsice baktığını görünce, "Siktir!" diyerek ağız dolusu küfrettim. "Elzem, sabrımı sınayıp durma! Boğalar bir çocuk için çok tehlikeli! Tanrı aşkına, neden gidip sütünü içerek uyumuyorsun?"

Kıkırdayarak boğalardan birini gösterdi. "Onun sırtına bineceğim." Ya sabır!

"Hayır, bunu yapmayacaksın, küçük hanım!"

Koşarak çitlerin üzerinden atlayınca, "Elzem!" diye bağırdım kızgınlıkla. "Buraya gel, kahrolası çocuk!" Parmak kadar boyuyla o çitlerin üzerinden atladığına inanamıyordum.

Aceleyle kümesin kapısını kapattığımda o çoktan mandıralara yetişmişti. "Elzem, sakın!" Onun peşinden koşmak kendimde beklediğim bir şey değildi çünkü bu daha önce hiç olmamıştı. En son ne zaman koştum, onu bile hatırlamıyordum. On üç yaşındayken mi? Bu çılgın kadın ilklerime gebeydi!

Ahırın kapısını itmeye başladığı an belinden yakalayıp tıpkı bir çuval gibi onu omzuma attım. "Bu yaptığın delilik!" Öfkeyle ona bağırdığımda omzumda baş aşağı sallanan çocuğun sinir bozucu neşeli kıkırtısını duydum.

"Vay canına, buradan bakınca yer çok uzak. Hadi uçakçılık oynayalım. Karnımdan tutarak beni havada çevirir misiniz? Bana ne, ben uçak olmak istiyorum!" Çıldırmış olmalıydı! O dediğinin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Ayaklarını tek elimle tutarak hızlı adımlarla onu buradan çıkarmaya başladım. Sinirlerimi bozmaya yemin etmiş gibi hâlâ konuşuyordu. "Uçak olmak istiyorum dedim ama helikopter de olur." O saydığı şeyler de neyin nesiydi?

"Neden insan olmayı denemiyorsun? Ya da çocuk?"

"İnsan uçak olmak istiyorum."

"Elzem, kes şunu yoksa seni baş aşağı yere atarım!"

"Mini mini bir kuş donmuştur, pencereme konmuştur. Aldım onu içeriye, cik cik cik ötsün diye." Garip bir şarkı söylemeye başladı. Kendi gibi davranmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir çocuğa dönüşmüştü.

Bir anda susup ellerini omuzlarıma bastırarak kucağıma iyice yerleşti. Artık baş aşağı sallanmıyordu çünkü tek bir kolumla onu göğsümde tutuyordum. "Ben kuş olayım mı?" Çipil çipil gözleri büyük bir hevesle bana bakınca kahkahamı tutamadım.

"Sen iflah olmazsın."

"Ben iflah olmak istemiyorum, kuş olmak istiyorum." O kadar tatlıydı ki bana kendimi garip hissettiriyordu. Belki de bir çocuğu kollarımda tutmam böyle hissetmeme neden oluyordu. İçindeki ruh bir kadına ait olabilirdi ama bu beden küçük Cennet'e aitti. Ona bakarken Elzem'den çok Cennet'i görüyordum. Çocuklar korunmaya muhtaç oldukları için onlara karşı fazla hassastım.

Çırpınmaya başlayarak, "İndir beni," diye sızlandı. "Çatıya çıkıp uçmayı deneyeceğim." Kısa yoldan ondan kurtulmak için belki de ona izin vermeliydim.

"Yere inmeyi unut, çocuk kadın." Bıkkınlıkla soludum. "Çatıya çıkmayı da öyle."

"Ben şimdi çocuk oldum ya." Heyecanlı gözlerini bana dikti. "Hani ben küçüğüm siz de çok büyüksünüz ya?"

"Devam et."

"Size abi diyebilir miyim? Ya da amca?"

Beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum ama bu söyledikleri beni güldürdü. "Sen bu bedendeyken söyleyeceğin hiçbir şey kulağa rahatsız edici gelmez ama kendi bedenine döndüğünde aynı şeyleri söyleyemem." Bir çocuk vücudunda olduğu için ona bakınca bir kadın görmüyordum. Cennet'in vücuduna girdiği andan itibaren sanki Elzem'e olan hislerim bir anda donmuştu. Ona bakınca gördüğüm tek şey küçük bir çocuktu. Bir çocuğa karşı duyduğum hisler de fazla dostaneydi.

Nihayet kaldığı kulübenin olduğu yere gelince rahat bir nefes aldım. Bu küçük yaratıktan artık kurtulabilirim. Kulübenin önünde etrafına bakıp Cennet'i arayan annesini gördüm. Elif Hanım telaşlı bir şekilde onu arayıp, "Cennet!" diye bağırınca Elzem yutkunarak kollarını sıkıca boynuma doladı.

"Lütfen beni ona vermeyin, bu kadın bir cadı!" Buna tüm kalbiyle inanarak söylemesi çok komikti.

Gözlerini belerterek onu buradan götürmem için beni ikna etmeye çalıştı. "Elzem bebeğe neler yaptığını tahmin bile edemezsiniz. Sinirini çıkarmak için beni akademide bulamadıkça Elzem bebeğe işkence ediyor. Tüm gece korkudan aklımı başımdan alacak şeyler yaptı zavallı bebeğe." Hüsrana kapılmış gibi iç çekti. "Sanırım artık Elzem bebek yaşamıyor." Neyden bahsediyordu?

Az önce beni peşinden koşturduğu için onu annesine vermekten daha fazlasını yapacaktım. Her konuda benimle yarışıp bana meydan okumayı seviyordu. İşin garip tarafı aramızdaki bu rekabet benim de hoşuma gitmeye başlamıştı. Şimdi tüm kartlar benim elimdeyken o tekrar atakta bulunana kadar bunu en güzel şekilde kullanmalıydım. Elif Hanım bizi görünce boynuma sıkıca yapışan çocuğa bakıp rahat bir nefes aldı. Cennet birilerinin odasına gizlice girmeyi çok seviyordu.

Onu odamda her yakaladığımda ona küçük büyüleri öğrettiğim için kâhya bizi birlikte görünce pek şaşırmadı.

Yanına gidip Elzem'in tüm itirazlarına rağmen onu yere indirdim. Elif Hanım mahcubiyet dolu bakışlarını bana çıkartıp, "Yine mi sizi rahatsız ediyordu? Çok üzgünüm, efendim," dedi hızlıca. Bir çocuğun yaptıkları için benden özür dilemesine gerek yoktu. Zaten beni uğraştıran Cennet değil, Elzem'di.

Normalde olsa ona sorun olmadığını söylerdim ama bu sefer işler farklıydı. Somurtan çocuğu ona gösterip, "Cennet az önce canımı sıkacak çok fazla şey yaptı," dedim. Soğuk bir yüz ifadesiyle dik dik karşımdaki kadına baktım. "Sizce ona nasıl bir ceza vermeliyim?" *En sevdiğim kısım başlamak üzere.*

Kâhyaya siyah kazağıma bulaşan un lekelerini gösterdim. "Üzerim battığı için şu anda çok kızgınım." Gözlerinin içine büyük bir acımasızlıkla baktım. "Hem de onu kırbaçlatacak kadar." Kaşlarımı tehditkâr bir ifadeyle yukarı kaldırdım. "Beni anlıyor musunuz?"

Üzerinde hâkimiyet kurduğumda korkudan rengi atmıştı. Bunu gerçekten yapacağıma inanıyordu çünkü kırbaç cezası yıllardır Araf'ta süregelen ağır cezalardandı. Ancak aynı zamanda benim asla tasdiklemediğim cezalardan da biriydi. Tabii o bunu bilmiyordu. "Af-affedin efendim," derken sesi titriyordu.

Elif Hanım kızı için endişelenen bir anneydi. Bu yüzden onun bağışlanması için korkuyla önümde iki büklüm eğildi. Elzem ise bundan zevk alıyormuş gibi onu izliyordu. Kâhyadan gerçekten nefret ediyor olmalıydı. Bakalım bu mutluluğu nereye kadar sürecekti. "Onu yıkayın, iyice temizlensin. Sakın yanınızdan ayırmayın çünkü tekrar bana sorun çıkarırsa bu sefer affedici olmam." Sert bir sesle onu uyardığımda Elif Hanım büyük bir minnetle başını sallarken Elzem artık gülmüyordu.

Başını arkaya doğru iyice kaldırıp bana baktı. Şaşkınlıktan göz bebekleri büyümüştü. "Yıkamak mı?" Yutkunduğunda bunu yapamazsın dercesine bana bakıyordu. "Düşündüğüm şekilde yıkamaktan mı bahsediyorsunuz?" Yüzü sinir ve utançla yanmaya başladı. "Bıcı bıcı mı yapsın bana?" Bir ayağını sertçe yere vurarak yumruklarını sıktı. "Kimse bana dokunamaz, bu çok küçük düşürücü!"

Bağırmaya başlayınca Elif Hanım tekrar sinirlenmemden endişe etti. Cennet'in beni kızdırmasından korkan kadın şu anda ne kadar çok eğlendiğimden habersizdi. "Cennet, kapat o çeneni!" Onu azarlayıp baş belası yaratığı kucağına aldı. "Hemen yıkanacaksın."

Kadını iterek yere inmeye çalıştı. "Rica ederim bırakın beni! Kimse beni böyle aşağılayamaz, buna izin vermem!" Bağırıp deli gibi çırpınsa da kurtulamadı. Elif Hanım onu bir an önce benden uzaklaştırmak istediği için çırpınan çocuğu sıkıca tutuyor, onu hızlı adımlarla akademiye götürüyordu. Kendimi büyük bir savaşa hazırlasam iyi olacaktı çünkü onu biraz tanıdıysam bunu yanıma bırakmazdı. Eğer Elif Hanım onu yıkamayı başarırsa bunun intikamını benden almadan durmazdı.

"Sana beni bırak diyorum!" diye bağırırken son ana kadar savaşacak gibiydi. "Bu lanet yerde kişisel haklarım ihlal ediliyor!"

"Cennet, sus dedim! Sana neler oluyor, bilmiyorum ama umarım düşündüğüm gibi o küstah Oyunbaz ile gizlice zaman geçirmiyorsundur. Onu taklit etmeyi bırak!" Aslında o küstah Oyunbaz'ın ta kendisini kucağında tutuyordu. Elzem'in bir Aykırı olduğunu bilmediği için kimi kollarında tuttuğundan habersizdi.

Eğer onun Elzem olduğunu anlarsa gözünü bile kırpmadan onu ihbar ederdi. Sırf Elzem'den kurtulmak için kendi kızını bile acımadan öldürecek biri olduğunun farkındaydım. Efsun'un tüm pis işlerini yapan bu kadının neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Oyunbazlara olan nefreti azımsanamazdı. Araf'ta hiçbir ırk birbirinden hoşlanmazdı ancak hepsinin tek ortak noktası Oyunbazlardan daha çok nefret etmesiydi. Gazi pek de örnek bir lider değildi, özellikle de diğer klanlara yaptıklarıyla kötü bir şöhret kazanmışken.

Durum böyle olunca tek müttefiklerinin Işıktan Gelenler olmasına şaşmamak gerekti. Oyunbazlar güvenilmez yaratıklardı ancak Elzem hiçbirine benzemiyordu. Gaddarlıklarıyla bilinen bir klandan gelmesine rağmen Elzem birine bile isteye zarar verecek bir kadın değildi. Kendi doğasına karşı gelerek beslenmeyi ısrarla reddeden bir kadın acımasız olamazdı. Onu diğer Oyunbazlarla aynı kefeye koyamazdım. Ancak beslenmeye başlayınca kendi klanındakilere dönüşür mü, işte bunu kestiremiyordum. Acımasızlık onların kanında dolaşırken Elzem'in buna ne kadar direneceğini anlamak çok güçtü.

Oyunbazlar asla geri dönmemeliydi. Özellikle de klanlarında artık Elzem gibi bir Aykırı varken asla yeniden var olmamalılardı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 9
Panayır

"Gözyaşı acıtmaz ki... Acı acıtır
gözyaşını. Herkes bir diğerini suçlar."

Ayışığı Kitaplığı

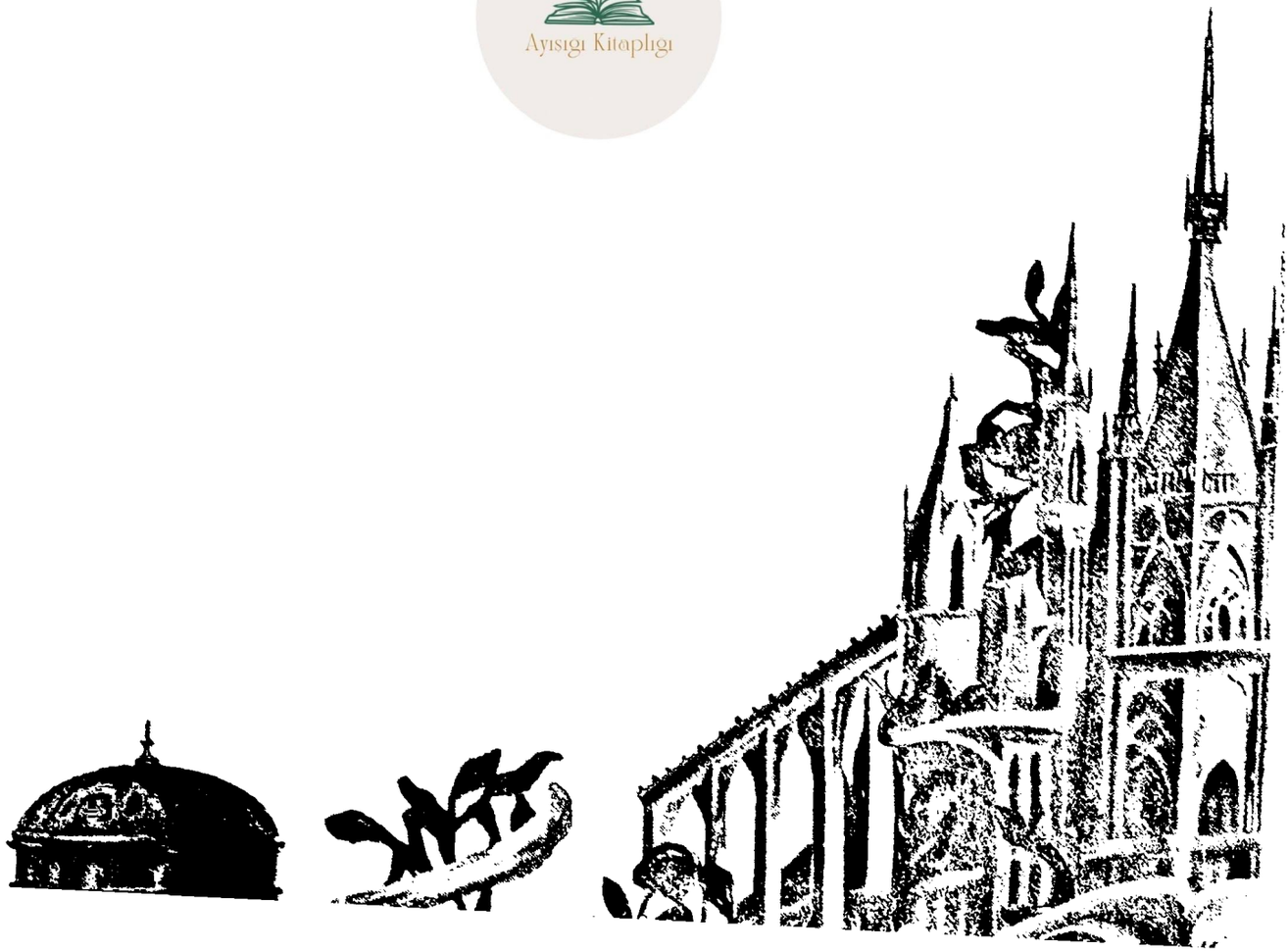

Elzem

Akıl hastası herif! Beni bir çocuğun vücuduna hapsettiğine inanamıyordum! Bir insana verilecek en ağır cezalardan birini yaşıyordum. Bunu yaparken umarım vücudumun etrafına bir güvenlik çemberi oluşturmayı akıl etmiştir. Meliz'in vücudumu ele geçirmesini istemiyordum. Kader Sarmalı'nda yaptığımız anlaşma son bulduğu için bedenimi almaya can attığını tahmin etmek zor değildi. Etrafımı kontrol ederek akademinin içinde gizlice çıkmaya çalışıyordum. Amacım Savcı ve kâhyaya yakalanmamaktı. O kadın bana banyo yaptıracağını düşünüyorsa çok yanılıyordu! Bana elini bile süremezdi.

Evet, onun elinden kurtulmayı başarmıştım. Bunun için elini ısırmak zorunda kalmak benim için utanç verici bir durumdu. "Iyy, şimdi o pis kadın elini de yıkamamıştır!" En acilinden kusmalıydım!

Etrafta Savcı ve Elif Kâhya'yı göremeyince koşarak merdiveni indim. Hızla akademiden çıkarken birine sertçe çarpınca arkaya doğru savrulup yeri boyladım. Yere düşünce çocuk bedenimin dizleri soyulmuştu. Canım acıyınca dolan gözlerime hayret ettim. Hayır, hayır, ağlayamazsın Cennet. Bu bedenin içinde ruhu uykuya dalmış olabilir ama en küçük aksilikte uyanmak için direniyordu. İlk kez birinin içine girmiyordum fakat hiçbiri Cennet kadar baskın değildi. Küçük bir çocuğa göre fazla güçlüydü. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Cennet uyanmaya çalışıyor, beni bedeninden atmak için direniyordu. Eğer Savcı'nın ikimize yaptığı büyü olmasaydı belki bunu başarırdı. Başarmasını çok isterdim, bu şekilde ben de kendi bedenime dönerdim ancak Savcı'nın yaptığı büyü çok güçlüydü. Bir çocuğun bozamayacağı kadar güçlü. İçimden, "*Orada bir yerlerde beni duyuyorsan lütfen karşı*

koy ve uyan, Cennet," dedim. İkimizin de kendi bedenine kavuşmasının tek yolu buydu.

"Hey, sen iyi misin bücür?" Asil'in sesini duyunca düştüğüm yerden kalkarak başımı kaldırdım. Üç silahşorlar tam karşımdaydı. Bana çarpan Asil olmalıydı ama gözlerinde yaptığı şey için pişman olduğunu gösteren bir şey yoktu. "Sen yürürken önüne bakmaz mısın?"

Kaşlarımı çatarak uzun eteğimi yukarı çekip ona soyulan bacaklarımı gösterdim. "Bak ne yaptın!"

Çocuklardan pek hoşlanmıyor olmalı ki yüzündeki tiksintiyi gizleyemiyordu. Sanki ben burada yokmuşum gibi arkadaşlarına dönüp, "Kâhyanın piçini her yerde görmek zorunda mıyız?" deyince kan beynime sıçradı. Bir çocuğun yanında ondan piç diye bahsedemezdi.

"Çirkin kelimelerini kendine sakla serseri!" Ona doğru yürüyüp çizmemin ucuyla bacağına tekme attım. "Cennet piç değil! Öyleyse bile bu kimseyi ilgilendirmez!"

Üçü şaşkınlık içinde bana bakmaya başlamıştı. Bacak kadar boyumla karanlıklar lorduna kafa tutuyordum. Buradan bakınca üçü de çok uzun ve heybetli görünüyordu. Asil kaşlarını çatıp tam bir şey söyleyecekti ki, "Özür dile benden!" diyerek onu susturdum. "Ya da bunu senin yerine arkadaşların yapsın." Tenebrisler özür dilemez ve teşekkür etmezdi.

Asil'in kaşları biraz daha çatıldı. Dişlerini sıkarak ikinci bir kez beni susturmaya yeltenince yine konuşmasına izin vermedim. "Kimden olduğu fark etmez, derhâl bir özür bekliyorum!" Başımı mağrur bir şekilde kaldırdım. "Kimse karşıma geçip bana piç diyemez." Omuzlarımı dikleştirdim. "Bu benim şahsıma yapılan bir saldırı." Önüme gelen unlu saçlarımı elimin tersiyle arkaya doğru savurdum. "Hakkım olan özrü duymak istiyorum."

Üçü aynı anda kaskatı kesildi. Bana bakarken ne gördüklerini bilmiyordum ama kemiklerine kadar donmuş gibilerdi. Bu üçünü aynı anda dehşete düşürmek hiç kolay olmadığı için neler olduğunu merak etmeye başladım. Bir süre şaşkınca bana baktılar, daha sonra da birbirlerine. Aynı anda bana doğru dönüp tekrar beni göz hapsine aldıklarında sertçe yutkundular. Asil kendine gelmek için gözlerini kırpıştırırken

dudaklarını güçlükle araladı. Arkadaşlarına hitaben, "Benim düşündüğümü siz de düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Asil ile aynı şaşkınlığı yaşayan Hafız başını sallayarak yüzünü sertçe ovuşturdu. "Bir kraliçe edasıyla başını kaldırıp omuzlarını dikleştiren ve hemen sonrasında saçlarını savuran tek bir kişi tanıyorum." Kahretsin!

Yaşadığı şoktan dolayı suratı bembeyaz olan Gediz, "Bu üç hareketi yaparken kibar ama iğneleyici bir dil kullanan yalnızca bir kadın tanıyorum," diye mırıldandı.

Üçü aynı anda önce, "Siktir!" dedi, hemen sonrasında da bana bakıp, "Elzem!" demeleriyle yakalandığımı anladım. Üçü de bir Aykırı olduğumu zaten bildiği için açıkçası onlara yakalanmak beni pek endişelendirmedi.

Somurtarak başımı salladım. "Evet, benim."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Hafız.

"Sen şey olmuşsun." Asil doğru kelimeyi bulmaya çalışırken baş ve işaret parmağını birbirine yaklaştırıp arada çok az bir mesafe bıraktı. "Küçülmüş."

"Bayağı bir küçülmüşsün." Sanki çok bilmem gerekiyormuş gibi Gediz bana bacağını gösterdi. "Bacak kadar bir şey olmuşsun."

"Rica ederim üzerime gelmeyin." Elimi kaldırıp onlara Savcı'nın odasının penceresini işaret ettim. "Savcı olacak o akıl hastası herif, bir daha bedenimden çıkmamam için beni Cennet'in vücuduna hapsetti." Onlara kendimi gösterdim. "Şu hâlime bakın, minicik oldum."

Hafız birçok kafa karışıklığıyla bana baktı. "Bedeninden neden çıkmıştın?"

Gözlerimi kaçırıp, "Şey..." diye bir şeyler geveledeğimde Gediz gülmeye başladı.

"Akademiyi ele geçirmeye mi çalışıyordun?"

"Ama bu sefer çok yaklaşmıştım!" dediğimde üçü aynı anda gülmeye başladı. Taht sevdamı çok iyi biliyorlardı.

Asil anlamaya çalışarak un içinde olan perişan vücudumu işaret etti. "Bu hâlin ne? Ambara dalıp un çuvalının içine mi düştün?"

"Öyle de denebilir," demiştim ki üçünün de pelerin taktığını gördüm. "Böyle hazırlanmış nereye gidiyorsunuz?"

Gediz sırıttı. "Dersler yarın başladığı için bugün akademiden çıkmamız için bir engel yok." Anlaşılan kasabaya gidip biraz eğleneceklerdi. Aklıma gelenlerle gözlerim heyecanla ışıldadı. Onlarla gidersem kendini annem sanan o cadı beni yakalayıp yıkayamazdı. Surat ifademden ne düşündüğümü anlamış olmalılar ki üçü aynı anda, "Hayır!" deyince onlara kızgınlıkla baktım.

"Ben de gelsem ne olacak ki?"

Teklifime şiddetle karşı çıkan Hafız'ın kaşları çatıldı. "Orası bir çocuğa göre değil."

"Tam olarak nasıl bir yere gidiyorsunuz ki bana göre değil?"

Dudakları çapkınca kıvrılan Gediz'in lanet ifadesi bazı tahminler edinmeme yardımcı oldu. Israrımı sürdürerek, "Gideceğiniz yere beni de götürebilirsiniz," dedim. Üçüne sırasıyla bakarak onlara sevimlice gülümsedim. "Çocuk bedeninde olabilirim ama ben yetişkin bir kadınım. Orada size güçlük çıkarmam."

"Hayır," dedi Asil.

"Gideceğimiz yer ne kadınlara ne de çocuklara uygun," dedi Hafız.

Ve Gediz, "Burada kalıp uslu uslu oyna," diyerek canımı sıktı.

"Elzem de ortalarda yok. Tankerlerdeki su nasıl bitiyor, anlamıyorum." Doğa'nın sesini duyunca Asil'in bakışları hemen sesin geldiği yöne kaydı. Başımı çevirince hizmetçilerle su kuyusuna doğru yürüyen Doğa'yı gördüm. Elindeki boş kovalara üşenerek bakıyordu. Anlaşılan temizlik odalarındaki tankerler yine boşaldığı için onu dolduracaklardı.

Asil'in Doğa'ya attığı âşık bakışları görünce dudaklarım kıvrıldı. "Senin aksine Doğa'nın çocukları çok sevdiğini biliyor musun?"

Bir dakika bile düşünmeden hemen eğilip beni kucağına alınca ben kıkırdarken Gediz bir küfür savurup arkadaşına baktı. "Ne halt ediyorsun?"

Asil beni tek koluna oturtarak göğsünde tutarken güldü. "Çocuk seviyorum." Kahkaha attım. Beni hiç şaşırtmıyordu.

Doğa kuyuya doğru yürürken başını kısa bir an çevirip bu tarafa bakınca şaşırdı. Adımları durduğunda Asil hemen bana dönüp sanki Doğa'nın farkında değilmiş gibi davranmaya başladı. "İşe yaraması için sen de beni seviyormuş gibi davran," dediğinde yine fazla şapşaldı. "Çocukların bana bayıldığını düşünmeli."

Hafız gülerek başını iki yana salladı. "Çocuklar senden korkuyor, dostum."

Asil'in Doğa'nın sevgisini kazanmak için yaptıkları Gediz'i çıldırttığı için sinirle burun kemerini sıktı. "Bizi daha fazla utandırmadan indir onu yere."

"Asil?" Doğa bu tarafa doğru yürürken sesi şaşkın çıkmıştı. "Cennet ile bu kadar iyi anlaştığını bilmiyordum."

Asil'in hızlanan kalp atışlarını duydum. Doğa'ya tapıyordu. Gittikçe bize yaklaşan Doğa'ya bakıp, "Sen beni gerçekten bir canavar sanıyor olmalısın, Günışığı," diyerek beni göğsüne bastırdı. "Çocuklarla aram çok iyidir." Hemen sonrasında dişlerinin arasından bana, "Kollarını boynuma dolayıp beni seviyormuş gibi davranman için sana bir servet ödeyebilirim," dedi fısıltıyla.

Onun kollarının arasında dururken inatçı bir tutumla başımı kaldırdım. "İstediğim senin servetin değil." Sırıttım. "Ne istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Asla olmaz!"

"Doğa abla bu herif beni zorla kucağı..."

"Tamam, bizimle geleceksin!" deyince Gediz ve Hafız kısık bir sesle küfrederken gülerek kollarımı Asil'in boynuna doladım. "Siz üç silahşorların içinde sen benim en sevdiğim ikinci silahşorsun."

Hafız gülmemeye çalışarak, "İlki kim?" diye sordu.

Avucumun içini öpüp ona doğru üfleyerek göz kırptım. "İlk sırada daima sen varsın," dediğimde tebessümüne engel olamadı.

Gediz kollarını göğsünden birleştirerek tek kaşını yukarı kaldırdı. "Umarım ben üçüncü sırada değilim."

"Sen listede bile yoksun," dediğimde Hafız ve Asil gülmeye başlamıştı.

"Bakıyorum da yavru tavşanının hâlâ bende olduğunu çok çabuk unutmuşsun? Onunla kendime bir yahni yapmamı ister misin?"

"Çok hızlı bir şekilde listeye giriş yaptın!"

"Birinci sırada yer istiyorum."

"Sana üç yeter."

"Tüm kadınlar bana tapar, ya bir ya hiç!"

"Hiç!"

"Karnım acıktı. Akşama tavşan mı yesem?"

"Birinci sıradasın!" dediğimde kahkaha attı.

"Aksi olamazdı," dediğinde sanki bunu bana zorla kabul ettirmemiş gibi davranıyordu.

Doğa yanımıza gelince yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Bu gülümsemesinin sebebi Asil ve Cennet'i bu kadar yakın görmekti. "İkiniz çok güzel görünüyorsunuz."

Asil bana onun can simidiymişim gibi sarılırken, "Ben her yerde çok güzel görünürüm, Günışığı," diyerek iki adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Doğa'nın yanında durup muzır gözlerle başını eğip ona baktı. "Bak senin yanına da çok güzel oldum. Yanına ne kadar yakıştığımı görmüyor olamazsın."

Doğa hızla ondan uzaklaşıp onu bekleyen kızların yanına yürüdü. Bunu yaparken de, "Selam vermeye bile gelmiyor!" diye söyleniyordu.

Onun arkasından bakan Asil şaşkındı hatta hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Doğruları da söylemeyelim artık!"

Üçüne sırasıyla bakıp onlara kocaman gülümsedim. "Hadi biraz eğlenmeye gidelim." Ve üçü aynı anda küfretmeye başladı. Evet, beni yanlarında götürmek zorundalardı.

Birilerinin bana bıcı bıcı yaptırmasındansa üç silahşorlarla takılmayı yeğlerdim.

Dördümüz akademiden gizlice kaçıp at sırtında yolculuk yaparak ölümsüzlerin kasabasına gelmiştik. Henüz dokuz yaşında bir çocuk olduğum için bir yerlere girip kaybolmamdan endişe ettiler. Bu yüzden kasabaya gelir gelmez hemen kıyafet satan bir dükkânına girmiştik. Saçlarımdaki unları silkeleyip yüzümü sildiler. Ben saçlarımı tararken onlar da dükkânının içini gezip bir çocuğa uyacak kıyafetler bakmaya başladı. Elbise seçimini Asil yaptığı için elinde siyah bir elbiseyle karşıma dikilmişti.

Hafız elbisenin altına giymem için bez bir gecelik, onların deyişiyle içlikle gelmişti. Gediz ise paçaları lastikli kısa bir don getirmişti bana. En utanç verici olan bu olabilirdi. Herkes elindekileri kucağıma tutuşturunca başımı kaldırıp karşımdaki üç dev adama baktım. Cennet'in gözlerinde her şey dev gibiydi. "Bunları nerede giyeceğim, sanırım bu yerin bir kabini yok."

Neden bahsettiğimi anlamak için kısa bir an birbirlerine baktılar. Hafız gözlerini kısarak, "Kabin nedir?" deyince güldüm.

"Giyinme odası veya arkasında giyineceğim bir paravan." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Siz artık ona ne diyorsanız?"

Asil bana dükkânın arkasını işaret etti. "Oraya gidip giyin, biz sana gözcülük yaparız."

"Siz ikiniz konusunda hiç şüphem yok ama..." Başımla Gediz'i işaret ettiğimde Gediz hakarete uğramış gibi kısık bir sesle küfretti.

"Çocuklara bakacak kadar midesiz değilim!"

"Bu herif bana hiç güven vermiyor," dediğimde Hafız kahkahasına engel olamadı. "Böyle hisseden bir tek sen değilsin." Omuzlarımdan tutarak beni dükkânın arkasına doğru itti. "Git üzerini değiş. Yıkım kafasını bile arkaya doğru çevirirse büyük bir zevkle kellesini uçururum."

"Duyuyorum seni, piç herif!" diyen Gediz'in kaşları çatıktı. "Çocuklara karşı yanlış bir harekette bulunacak kadar karaktersiz değilim."

Asil'in yüzünde kinayeli bir ifade belirdiğinde Gediz, "Sıktır git!" dedi. "O doksan iki yaşında bir cüceydi. Arada çok fark var."

Gözlerimi irice açtım. "Bir cüceyle mi birlikte oldun?"

Hafız kulağımı çekerek beni dükkânın arka tarafına itti. "Bunlar bir çocuğun duyması gereken şeyler değil." Yirmi dört yaşında olduğumun nesini anlamıyordu?

Kucağımdakilerle arka tarafa doğru yürüdüm. Benim için aldıkları şeyleri temiz bir yere koyup üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Üzerimde sadece Cennet'in paçalı donu kalana kadar her şeyi çıkardım. Üç silahşorlar nöbetimi tuttukları için soyunurken endişe etmiyordum. Onunla sürekli uğraşsam da bu konuda Gediz'e de güveniyordum. Zaten öyle olmasaydı onunla uğraşma gereğinde bile bulunmazdım. Sanırım üçünü sevmeye başlamıştım. Hafız'ın benim için seçtiği uzun kollu içliği giydim. Gerek yoktu ama yeni olan her şey daha temiz olduğu için hızlıca iç çamaşırımı da değiştirdim.

Asil'in benim için seçtiği siyah elbiseyi kafamdan geçirip uzun eteğini aşağıya çekiştirdim. Asil'in ilk seçimi daha maskülen kıyafetler olmuştu ancak çocuk bedeninde olsam bile daha kadınsı şeyleri giymekten hoşlandığımı hatırlayınca bu elbiseyi askıdan almıştı. Beni Itır ile karıştırmamalıydı. Asil benim için gerçekten güzel bir elbise seçmişti. Yakasında siyah şeritler olan elbise çok rahattı. Uzun kollarında ve sırtında bağlanması gereken bağcıkları vardı. Ayak bileklerimin hizasına kadar gelen uzun elbise gösterişten uzak, rahat bir elbiseydi.

Çizmelerimi giyip onların yanına geldiğimde ayak seslerimden üçü de aynı anda bana döndü. Kollarımı kaldırıp sarkan bağcıkları onlara gösterdim. "Sanırım bunlar için yardıma ihtiyacım var. Sırtımda da var bunlardan."

Hafız tebessüm ederek yanıma geldi. "Bakalım bu konuda neler yapabiliriz." Belimi tutarak beni bir sandalyenin üzerine bıraktığında sandalyenin üstünde ayakta duruyordum. Hafız arkama geçip elbisemi iki yandan birleştirerek sırtımdaki bağcıkları bağlamaya başladı. Asil ve Gediz de kollarımdaki bağcıkları bağlıyordu. İster istemez tebessüm ettim. Bu üçü çoğunlukla sorumsuz hergeleler gibi davranıyorlardı ama aslında öyle değillerdi, değil mi? Onlara çocuk emanet etsek çok iyi bakacaklarını artık biliyordum.

Elbisenin bağcıklarını benim için hallettikten sonra beni sandalyeye oturttular. Gediz ayağımdaki eski çizmeleri çıkartıp çizmenin altına bakarak ayak numaramı kontrol etti. Daha sonra çizmeleri yere atıp ayakkabıların olduğu rafa doğru yürüdü. Bu sırada Hafız bulduğu siyah eldivenlerle yanıma geldi. "Umarım eline uyar," derken çoktan dantel eldivenleri elime geçirmeye başlamıştı. "Bir yere kaybolmadığına emin olmak için endişe duymadan elini tutabilmeliyiz." Ne de olsa ben hâlâ bir Oyunbaz'dım.

Bileklerimin hizasında olan kısa eldivenler elime biraz büyük olmuştu ama onları kullanamayacağım kadar değildi. Gediz yanıma gelip önümde diz çökerek gıcır gıcır olan siyah çizmeleri ayaklarıma geçirdi. Çizmelerin bağcıklarını bile benim için o bağlamıştı. Sandalyeden atlayarak yere indiğimde Asil üzerimdeki elbisenin siyah pelerinini omuzlarımın üzerine attı. Benim için pelerinin tokasını taktıktan sonra geriye çekildi. Üçü birkaç adım arkaya atarak bana bakmaya başlamışlardı. Beni yeniden yaratmışçasına eserlerinden memnun kalmış gibi bakıyorlardı.

Çenesini sıvazlayan Asil, "Fena görünmüyor," dedi.

"Ona siyah giydirmek zorunda mıydık?" diye sordu Hafız. "Küçük bir cadıya benziyor."

Gediz güldü. "Gerçekte olduğu şeye benzemesi güzel."

"Ben bir cadı değilim," demiştim ki midemden gelen gurultularla derimin altı ısındı. Elimi karnıma bastırdım. "Göbüşüm açıkmış."

"Göbüş mü?" Gediz'in yüzündeki komik ifade beni güldürdü.

"Korkarım ki çocuk olmaya alışıyorum."

Bana uymasını beklemiyordum. "Gidip şu göbüşü doyuralım o vakit."

Bundan gerisi onları en çok kızdırdığım dakikalardı çünkü yemem için bana ne aldılarsa yemedim. Hijyen kurallarından bahsedip durdukça hepsini deli etmiştim. Birbirimizle tartışarak geçirdiğimiz yarım saatten sonra onları bana bir yeşil elma almaları için ikna etmiştim. Hafız bir sepet elma almıştı ve ben onları iyice kızdırarak önce sepeti, sonra da tüm elmaları bol suyla yıkayıp sepete koymuştum. Hafız bir

elinde elma sepetimi, diğer eliyle de elimi sıkıca tutuyordu. Ortalıktan kaybolmamdan ödü koptuğu için elimi bir saniye olsun bırakmıyordu.

Dördümüz kasabada gezerken elimdeki elmadan kocaman bir ısırık alıp, "Hava kararmaya başladı, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum. Akademiden geç saatlerde çıktığımız için buraya gelene kadar hava kararmaya başlamıştı.

Gediz etraftaki kadınlara bakarken nefesini sıkkın bir şekilde verdi. "Sulakkar'daki kasaba geç saatlerde çok zevkli bir yere dönüşür." Sulakkar, Muhafızların topraklarının adıydı. Akademi de Sulakkar topraklarının içindeydi. "Normalde burada eğlenecek çok fazla yer var ama yanımızda sen olduğun için Hafız'ın buna izin vermeyeceğini biliyorum. Yanındaki piç tam bir erdem abidesi."

Yediğim elmanın çöpünü benden alıp sepete koyan Hafız, "Bahsettiğin o yerler Elzem için uygun değil," diyerek sepetten yeni bir elma alıp bana uzattı. "Neden Elzem'in eğleneceği bir yerlere gitmiyoruz?"

Gediz huysuz bir homurtu çıkardı. "Bir çocuğu eğlendirmek için akademiden kaçmadım."

Hafız nefesini burnundan sertçe verdi. "Uçkurunu düşünmeyi bırakıp biraz anlayışlı ol, piç kurusu." Ona beni gösterdi. "Elzem belki de ilk kez ölümsüzlerin kasabasına geliyor. Biz sürekli dışarı çıkıyoruz ama o, akademide bir hizmetçi olduğu için her istediğinde bunu yapamıyor. Kendi bedenine döndüğünde yine oradaki herkesin ayak işlerini yapmaya başlayacak." Gediz'e bir yönü işaret edip, "Siz isterseniz eğleneceğiniz bir yerlere gidin," dedi. "Ben Elzem ile sirke gideceğim." Başını eğip bana baktı. "Sirke gitmek ister misin?"

Gülümseyerek başımı hızla salladım. "Daha önce hiç sirke gitmedim."

Elimi sıkıca tutarak beni sağdaki yola doğru çekti. "O zaman bir ilki yaşamaya hazır ol."

Asil bizimle gelmeyi seçip eğildi ve beni kucağına aldı. "Yürümekten küçük ayakların yorulmuştur." Beni sağ omzunun üzerine oturtarak kolunu kaldırdı ve düşmeyeyim diye belimi tuttu. "Dinlen biraz, küçük cadı."

"Pekâlâ!" Arkamızda Gediz'in sinirli sesini duyduk. "Sirke gidelim bakalım. Umarım dans eden maymunları çıplak kadınlara tercih etmeme değer." Bizi yalnız bırakmayacağını biliyorduk.

Hava karardığında beni devasa bir panayıra getirmişlerdi. Etrafta daha önce hiç görmediğim o kadar çok şey vardı ki kelimenin tam anlamıyla büyülenmiştim. Önce kocaman bir çadıra girip en önlerde kendimize yer bulmuştuk. Akrobatların yaptığı hareketleri heyecan içinde izlemiştim. Palyaçoların sergilediği gösterilere dakikalarca gülmüş, trapezciler çıktığında alkışlamadan duramamıştım. İpin üzerinde yürüyen cambazlar, sahneye çıkardığı hayvanların yaptığı sıra dışı gösteriler ve daha birçok şey. Hepsini izlemek o kadar eğlenceliydi ki uzun zamandır böyle mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Sirkten çıktığımızda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Bunu gören üç silahşorlar birbirlerine manidar gözlerle bakıp bana panayırı gezdirmeye karar vermişlerdi. Sanki beni mutlu etmek onları da mutlu etmiş gibiydi. Belki de uzun zamandır beni gerçek anlamda gülerken görmedikleri için bunu sonlandırmadılar. Panayırın içinde birbirinden farklı şeyler vardı ve çoğu eğlenceli aktivitelerden oluşuyordu. Orta Çağ'a ait ürünlerin satıldığı ve içinde birçok şenliğin olduğu bu panayırın yılda bir kez kurulduğunu öğrendim.

Tam gününde buraya gelecek kadar şanslıydım yoksa ne kaçırdığımı asla bilemezdim. Gece geç saatlere kadar sürecek olması çok güzeldi çünkü buradan hemen ayrılmak istemiyordum. Hafız bana dönüp sırıttı. "Şimdi şunu izle." Elindeki baltayı saman balyalarındaki korkuluğa fırlatarak onu kafasından vurmuştu. Onu alkışlarken, "Harikasın!" diye bağırdığımda Gediz ona göz devirerek baltalardan birini aldı.

"Daha iyisini görmeden onu yüceltme."

Diğer korkuluğu yüzünden vurduğunda, "Vuu!" diye bağırıp onu da alkışlamaya başladım. "Ben de denemek istiyorum."

Asil tüm baltaları geçerek minik bir çekiç alıp bana uzattığında surat ifadem hepsini güldürdü. Çekici zorla elime tutuşturan Asil, "Kendi çapındakileri kaldırabilirsin," diyerek beni daha fazla kızdırdı.

"Bununla bile sizden daha iyi bir atış yapabilirim." Yönümü korkuluklara çevirip elimde sıkıca tuttuğum çekici fırlattım. Çekiç bir süre havada ilerledi ama daha sonra dan diye yere düşünce hepsi gülmeye başladı. Onların gülüşüne karşılık başımı kaldırdım. "Bu cılız kollarla atamam ki." Omuzlarımı dikleştirdim. "Kendi bedenimde olsaydım hepinizi yenerdim," diyerek saçlarımı arkaya doğru savurdum. Tabii ki kimse buna inanmadı.

Üçü kendi aralarında bir rekabete tutuşup atış yapmaya başladıklarında başta onları izlemek eğlenceliydi ama bir süre sonra sıkılmaya başladım. Etrafıma bakınca daha eğlenceli şeyler olduğunu gördüm. Üçünü bırakıp şekerlemelerin olduğu standa doğru yürüdüm. Fazla uzaklaşmadan birazdan onların yanına dönerdim. Rengârenk ağız sulandıran şekerlemelere bakıp dudaklarımı sarkıttım. "Bunları yemek istediğini biliyorum, Cennet ancak ne şartlarda hazırlandığını bilmediğim bir şeyi sana yediremem."

Şekerlemelerden uzaklaşıp hâlâ görüş açımda olan üç silahşorun yanına gidecektim ki falcı çadırını gördüm. Eskiden olsa böyle şeylere inanmazdım ama Araf'a geldiğimden beri inanmadığım çok şey yaşadığım için çadıra doğru yürüdüm. "Bakalım falımda ne var?"

Birkaç çadırı geçerek falcının çadırının önünde durdum. Tülü çekip içeri girdim. Çadırın içinde beklediğim gibi sihirli şeylerle karşılaşmadım. Kırmızı bir ışıkla aydınlanan çadırda birçok hediyelik eşya vardı. Çadırın tam ortasında da kırmızı örtüsü olan bir masa vardı. Beş santim yüksekliğinde olan masanın diğer tarafında biri oturuyordu. Taktığı pelerinin şapkası yüzünün büyük bir bölümünü kapatıyordu. "Merhaba," demiştim ki kadının ten rengiyle sertçe yutkundum. Pelerinin şapkasından sadece dudakları ve boynu görünüyordu ve onlar da mermer gibi griydi.

Normal olmayacak bir ten rengine sahip olduğu için korktum. Başımı çevirip çadırı kapısını kontrol ettikten sonra ona döndüm. "Şey... Merhaba." Tekrar ona selam verdim ama hiç karşılık alamadım. Gözlerim göğsünde oyalanınca endişem arttı. Göğüs kafesi hiç hareket etmiyordu. Sanki nefes almıyor gibiydi.

Küçük adımlarla ona doğru yürüyüp yanında durdum. "Acaba siz iyi misiniz?" Omzuna dokunduğumda sırtüstü yere düştü. Düşerken

pelerinin şapkası yüzünden sıyrıldığı için gördüklerimle çığlık atarak geriye çekildim. Bu da neyin nesi?

Kadının yüzü bir çimentonun koyuluğunda gri ve buruşuktu. Bir şey onu vakumlamış gibi yüzündeki tüm yağlar çekilmiş, buruşuk derisi yüzüne yapışmıştı. En korkunç olansa gözleriydi. Göz bebekleri olmadığı için gözleri bembeyazdı. Yüzündeki dehşet hissini iliklerime kadar soludum. Saçları bembeyaz, gri elleri kırışıktı. Üzerinde genç kadınlara özgü yeşil bir elbise varken bu kadının yaşlı biri olduğunu düşünmek pek doğru gelmiyordu. Nasıl söylesem... Sanki bir şey onu yaşlandırmıştı.

Çadırın dışında birden fazla çığlık sesi duyduğumda koşarak çadırdan çıktım. Kalabalık bir yere toplanmış telaşlı bir şekilde bağırıp duruyorlardı. Neye bakıyorlarsa bu onları korkuttuğu için panikle kaçışmaya başlamışlardı. "Elzem!" Hafız'ın bağıran sesini duyunca onların da kalabalığın içinde olduğunu fark ettim. Yerde gördükleri şey neyse hemen uzaklaşıp beni aradıklarını gördüm.

"Buradayım!" Sesimi duysunlar diye yüksek sesle konuşup onlara doğru koştum. Burada yolundan gitmeyen bir şeyler vardı. Onları görmeme rağmen bir türlü yanlarına gidemiyordum çünkü yerdeki o şey neyse bir izdihama neden olmuştu. İnsanlar birbirine çarparak koşuşturdukları için üç silahşorlara ulaşamıyordum.

Bir izdihamın içinde kalan bir çocuk ezilmeye mahkûmdu. Yanımdan geçen herkes bana çarptığı için çocuk bedenim yere düştü. Kalkmaya çalıştığımda biri arkadan bana çarparak beni öne doğru düşürdü. Ezilmekten korkuyordum çünkü buradaki insanlar çıldırmış gibi davranıyordu. Ellerimi yere bastırıp kalkmaya çalışırken dev gibi biri elime basınca boğazımı kanatırcasına haykırdım. Parmaklarımı kırdığına emindim. Canım müthiş derecede yanıyordu. Yoğun bir acı içinde başımı kaldırdığımda adamın arkaya doğru savrulduğunu gördüm.

Bir anda etrafım ruhlarla sarıldı. Göremediğim ama varlığını hissettiğim ruhlar sanki etrafıma bir güvenlik çemberi oluşturmuşlardı. Üzerime koşan insanlar bana ulaşamadan arkaya doğru savrulup duruyorlardı. Parmakları kırılan elimi tutarken kalabalıktan sıyrılarak çıkan Savcı'yı gördüm. Kalbim hızlandı. Savcı buradaydı. Pelerinin şapkasını kafasından çıkartıp bana doğru yürüdüğünde onu görmenin sevinciyle

nefesimi tuttum. Nabzımı bu denli hızlandıran şeylerden biri artık ezilmekten korkmamamdı. Savcı yanımdayken hiçbir şey beni incitemeyecekmiş gibi hissediyordum.

Bana kendimi güvende hissettiriyordu.

Gücünü beni korumak için kullanmıştı. Benim için çağırdığı ruhlar etrafımda bir çember oluşturduğu için kimseyi bana yaklaştırmıyorlardı. Hızlı adımlarla bu tarafa yürürken gözleri bende değildi. Gözleri yoğun bir kızgınlıkla elime basan o adamın üzerinde oyalanıyordu. Adam daha yeni ayağa kalkmıştı ki Savcı aralarındaki mesafeyi hızla kapattı. Adamın yakasını tuttuğu gibi onu havaya kaldırıp suratına kafa atarak onu yere serdi. Gırtlağında hırıltıyı andıran bir ses çıkardığında korkuyla yutkundum. Onu nadiren böyle sinirli görürdüm.

Yerdeki adam kanayan burnuyla ona bakıp bir şeyler söylemeye çalıştı ancak Savcı onun konuşmasına izin vermedi. Adamın suratına attığı tekmeyle onu sırtüstü yere düşürdü. Ruhunda yoğun bir öfke taşırken gözlerini adamın korku dolu gözlerine dikti. "Bir daha bastığın yere dikkat et!" Ayağını kaldırdı, tüm gücüyle onun eline sertçe basınca adamın acı dolu iniltisiyle kulaklarımı kapatmak istemiştim. Onun bana yaptığı gibi Savcı da onun parmaklarını kırmıştı.

Ona gereken cezayı verip bana doğru yürüdü. Benim için oluşturduğu güvenlik çemberinin içine girip benimle aynı boya sahip olmak için bir dizinin üzerine diz çöktü. Gözleri üzerinde çizme izleri olan yaralı elimde bir süre oyalandı. Yüzüm acıyla kasıldıkça daha çok sinirleniyor, geri dönüp çoktan buradan kaçan adamı bulup ona daha fazlasını yapmak istiyordu. Elimi tutmak için elini uzatınca irkilerek elimi çektim. Çenesinden bir kas seğirdi. "Görmeme izin ver!" Tüm bunların suçlusu benmişim gibi bana tersçe bakıp bileğimi yakaladı.

Suçlu çocuklar gibi acıdan kasılan yüzümü eğip, "Kırılmış," diye fısıldadım.

Avucundaki elimin parmaklarını açıp kapatırken bana kızmakla meşguldü. "Bir şifacı olmana rağmen hâlâ kırık ve burkulmayı birbirinden ayırt edemiyorsun." Sakinleşmek istercesine sertçe dudağını ısırdı. "Haber bile vermeden ortadan kaybolduğun için seni tertemiz pataklamalıyım!"

Bakışlarım titreşti. "Bunu yapar mısınız?"

Elimle ilgilenirken burnundan nefesini sertçe verdi. "Yapmayı çok isterdim!" Soğuk sesi gecenin kasvetli örtüsü gibiydi. Yumuşak olduğu kadar karanlık.

Elimi avuçlarının arasına aldığında diğer eli bileğimi kavramıştı. Başını kaldırıp göz göze geldiğimizde tüylerimi diken diken etti. Ne yapacağını anlamıştım. Nefesimi tutarak, "Dayanabilirim," dedim. Bundan daha kötüsünü yaşadığım olmuştu. Gülümsemeye çalıştım. "Acıya olan dayanıklılığım çok yüksek."

"Hiç olmamasını yeğlerdim." Gözlerinin ardından içli bir ifade belirdi. "Acıya karşı dayanıklılığının yüksek olduğunu söyleyen insanlar genelde yoğun acılarla sınanmış kişilerdir." Bir anda bileğimi çevirince hissettiğim keskin acıyla dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Önce müthiş bir acı hissetmiştim ancak hemen sonra acı yerini rahatlamaya bırakmıştı.

Ayağa kalkıp kolumu tutarak kalkmama yardım etti. Kalabalık çoktan dağılmıştı. Etrafıma bakınca üç silahşorları bulamadım. Savcı onları aradığımı etrafıma attığım bakışlardan anladığı için, "Boşuna arama," dedi sinirli bir sesle. "O piçler burada olduğumu gördüyse çoktan akademinin yolunu tutmuşlardır!"

"Çünkü onları korkutuyorsunuz."

Gözleri yanımda duran elime kaydığında dişlerini sıktı. "Korkmalılar da."

Kalabalığı böylesine paniğe sürükleyen şeyi görmek için başımı çevirdim. Askerlerin uzun bacakları arasında bir ceset gördüm. Bu insanları bir cesedin korkuttuğuna inanmak çok güçtü. O cesette bir gariplik olmalıydı ancak ben bu uzaklıktan iyi göremiyordum. Oraya doğru bir adım atmıştım ki Savcı yolumu kesti. Çatık kaşlarla bana bakarken geçmeme izin vermeyeceğini fazla belli ediyordu. "Orada görmen gereken bir şey yok."

"Bir çocuğun bedenindeyken de ruhunuzu soluyabiliyorum, Savcı Hoca."

"Ve?"

"Orada olan şey neyse sizi de tedirgin ediyor."

"Anlaşılan algılarında bir bozukluk var." Uzanıp elimi tutarak beni cesedin tam aksi yönüne doğru peşinden çekiştirdi. "Orada görecekle-rin bir çocuk için uygun değil."

"Yakında yirmi dört yaşına giriyorum."

Sinirle güldü. "Yirmi dört yaş biz ölümsüzler için çocuk sayılabilecek bir yaş."

"Şimdi kim aramızdaki yaşı sorun ediyormuş bakalım?"

"Kapat çeneni."

Elim onun iri parmakları arasında kaybolurken içime yayılan sıcak hissi kontrol edemedim. Sadece eline dokunmak bile kalbimin ritimle-rini büyük bir çarpıntıya dönüştürüyordu. Oysaki elimi tutmasının tek nedeni bir yerlere kaybolmamamdı. Kalabalığın arasına karışıp etra-fımdaki şeylere bakarak onunla yürüdüm. Farklı müzik seslerine tanık olurken dans eden insanların arasından geçtim. Panayırın bu tarafın-daki insanlar henüz diğer taraftaki cesetten bihaberdi. Bir sihirbazın kâğıttan yaptığı kuşları havaya savurmasını izledim.

Kâğıttan olmalarına rağmen kuşlar hemen yere düşmek yerine bir süre insanların etrafında uçmaya başladı. İzleyenlerden büyük bir alkış kopmuştu. "Vay canına," diye mırıldandım. "Muhteşem bir illüzyon."

Elimi Savcı'nın elinden çekerek yukarı doğru uzattım. Kâğıt kuş-lardan birini yakalamak ister gibi havaya zıplamaya başladım. Onları tutamayacağım kadar yüksekteydiler. Keşke bir çocuğun bedeninde ol-masaydım, o zaman onlara daha kolay ulaşabilirdim. Tekrar zıplamaya hazırlanıyordum ki belimdeki elleri hissettim. Daha sonra ayaklarım yerden kesildi ve ben yukarıya yükseldim. Kalbim kasıldı. Savcı beni yukarı kaldırmıştı. Başımı eğip ona baktığımda ifadesi donuktu fakat ruhu huzura gebeydi. Hiçbir şey söylemedi, ben de öyle. Bazen sessizlik bize çok şey söylüyordu ve bu da o anlardan biriydi.

Başımı kaldırıp kollarımı yukarıya uzattığımda sihirbazdan bana küçük bir jest geldi. Küçük bir çocuğun heyecanına karşılık tüm kuş-ları bana yönlendirdi. Etrafımda uçuşan kâğıttan kuşlar elime, kolla-rıma ve yüzüme sürtünerek kanatlarını çırptığında kıkırdadım. "Çok

güzelsiniz." Bunun bir illüzyon olduğunu bilmeme rağmen gördüklerim çok hoşuma gitmişti.

Kuşların hepsi kafamın üstünden toplandı ve bir anda kanatları tutuşarak yanmaya başladı. Gülüşüm dudaklarımda dondu çünkü hepsi küle dönüşmüştü. İçim kederle dolmak üzereyken küller kar tanesine dönüşüp yüzüme düşmeye başlayınca tekrar gülümsedim. Kristal ışıltılara sahip kar taneleri yüzüme değerek ortadan kaybolmaya başlamıştı. Bense gülümseyerek ellerimi yukarı kaldırıp onlara dokunmaya çalışıyordum. Yüzüme düştükçe kirpiklerimi titreten kar taneleri büyüleyiciydi. "Muhteşem," diyen sesimde bile hayranlık vardı.

Son kar tanesi de yüzüme değerek yok olunca Savcı beni yere indirdi. Ona baktığımda bana değil, kafamın biraz üstüne bakıyordu. Ela gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir duyguyla karşılaştım, bunun adının ne olduğunu bilmiyordum. Buz kestim. Savcı başını eğip karşısındaki çocuğa değil, o çocuğun kafasının üstündeki boşluğa bakıyordu. Baktığı şey aslında benim ruhumdu, değil mi? Bunu görme yeteneğine sahipti. Bu çocuk bedenin içindeki ruhumu tüm çıplaklığıyla görüyormuş gibiydi bakışları. Neden ruhumu görme gereği hissetmişti?

Az önceki mutluluğumun onda yarattığı hissin sıcaklığıyla, "Elzem," dedi kısık ve yumuşak bir sesle. Hâlâ kafamın üstüne bakıyordu. "Her zaman böyle gülümsemezsin." Kalbim kasıldı. "İlk kez böyle gülümsediğini görüyorum ve bu çok güzel." Sözleri karşısında nabzım hızlandı. Normalde böyle gülmüyor muydum?

Belki de beni mutlu eden şeylerle her zaman karşılaşmadığım içindi. Ondan uzaklaşarak, "Elif Hanım kızını merak etmiştir," dedim hızlıca. "Akademiye dönmek istiyorum." O da bunu istediği için bana zorluk çıkarmadan yolu gösterdi. Ancak konuyu değiştirme çabam hoşuna gitmemişti.

Panayırdan çıktığımızda aklımda çok fazla cevaplanmamış soru vardı ama şimdilik ona merak ettiklerimi sormadım. O cesette bu kadar ürkütücü olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Falcının çadırından gördüğüm kadına ne olduğunu ve burada olduğumu nasıl öğrendiğini merak ediyordum. Cevaplanması gereken çok sordu vardı ancak hiçbirine cevap vermeyeceğini iyi biliyordum. Atının yanına gittiğimizde atı bağladığı yerden çözmeye başladı. Onu izlerken bir anda irkilerek

arkamı döndüm. Bu refleks olarak yaptığım bir şeydi. Köşedeki karanlık sokakta sanki bir şey vardı ve beni izliyordu.

İçimdeki takip edilme hissini bastırmaya çalışarak gözlerimi karanlığa diktim. Oyunbaz hislerim beynimde alarm vermeye başlamıştı. Işığın olmadığı o tenha sokakta ürpertici bir şeyler vardı. Hemen sonrasında zil sesleri duymaya başladım. Bende hipnoz etkisi yaratan zil sesleri karşı konulmazdı. "Savcı Hoca?" diye mırıldanırken gözlerimi baktığım noktada ayırmıyordum. "Siz de zil sesini duyuyor musunuz?"

Atını bağladığı direkten çözerken kaskatı kesildiğini hissettim. Gözlerimi sokağın karanlık diğer ucundan ayıramıyordum ama Savcı'nın hızlanan kalbinin ritimlerini duyabiliyordum. "Gidelim, Elzem!" Sesi aceleci ve sabırsızdı. "Buraya gel, ata binmelisin."

Tam onun yanına gidecektim ki artan zil sesleriyle karanlığa doğru yürüdüm. Bunu yapmayı istemediğim hâlde yapıyordum. Nefesim kesildi. Sanki artık adımlarımın kontrolü bende değildi. Zil seslerini duydukça irademi kaybedip sese ulaşmayı arzuluyordum. Bana bir şeyler oluyordu, kontrol edemediğim bir şeyler. Savcı'nın, "Elzem, buraya gel!" diyen kızgın sesini duyduğumda bile duramadım.

Gözlerimi aynı noktaya dikmiş, hipnoz olmuş gibi oraya doğru yürüyordum. Beynim çıldırmış gibi bana durmam gerektiğini söylüyordu fakat içinde bulunduğum bedeni kontrol edemiyordum. Savcı beni durdurmak için yanıma koşup kolumu tuttuğu an gözlerimin yeşiline kan sıçradı. Bir damla kan göz bebeklerime damlatılmış gibi kanın kızıl rengi tüm yeşillerimi istila etti. Görüş açım bir anda kan kırmızısına dönüşmüştü. Gözlerime bakınca ne görüyorsa elini hemen kolumdan çekmek zorunda kalmıştı.

Onu artık normal bir şekilde görmüyordum. Termal bir görüşe geçmiş gibi vücut ısısını kırmızı bir perdenin ardından görür gibiydim. Yüzünü bile seçemiyordum, gördüğüm tek şey vücut ısısıydı. Korkarım ki bana dokunmaya veya beni durdurmaya çalışırsa ruhunu emecektim. Zil seslerine gitmek için bunu yapacaktım. Yapmak istemiyordum ancak beni çıldırtan zil seslerini duydukça ona gitmek için Savcı'dan kurtulacağımı biliyordum. Bende bir terslik vardı. Savcı da bunun farkındaydı.

Her şeyi kırmızı *led* ışıklara kavuşmuşum gibi kızıl görürken kalbinin endişe verici hızını duyuyordum. "Elzem, kontrolü eline almalısın!" Sanki bana ne olduğunu biliyor ve buna engel olmaya çalışıyordu. O biliyor olabilirdi lakin ben, bana ne olduğunu bilmiyordum.

Gözlerim onun bulanık vücut ısısı dışında onunla ilgili diğer detayları görmezken, "Oraya gidemezsin!" diyen kızgın sesini duydum. "Bu lanet yerden hemen gitmeliyiz!" Onu duyuyordum fakat bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Bir şeyler beni kontrol ediyordu. Lanet olsun, kontrolüm artık bende değildi!

Yönümü sese doğru çevirerek zil sesinin geldiği yere doğru yürüdüm. Savcı keşke beni durdurabilse ama gözlerimin yeşili kan kırmızısına dönüşmüşken bana dokunmaması gerektiğini biliyordu. Bir Oyunbaz'ın gözleri kanın rengini alınca durdurulamaz olurdu çünkü bu beslenmeye hazır olduğumuzu gösterirdi. Bana yaklaşırsa ruhunu emeceğimi biliyordu. Adım adım içinde hiç ışık olmayan karanlığa doğru yürürken kendime engel olmaya çalıştım. Korktuğum karanlığa girmemek için çok direndim, savaştım ve mücadele ettim fakat hiçbir işe yaramadı. Soluğum kesildi.

Kendimi durduramıyorum.

Arkamda Savcı'nın kızgın sesini duymak üzerimde müthiş bir hâkimiyet kurmuştu. "Elzem dur ve bana dön!" diyen sert sesi kulaklarıma ulaştığı an vücudumdan yoğun bir elektrik akımı geçti. Karşı koyamadığım, direnemediğim bir güçle ona döndüğüm gibi bir dizimin üzerine çöktüm. Gözlerim irice açıldı. Diz çökmeyi istemediğim hâlde dizlerimin üzerinde duruyordum. Avuç içlerimi yere bastırmış, başımı da eğmiştim. Buz kestim. *Tıpkı bir köle gibi.*

Tırnaklarımı yere bastırdığımda sinirden hızlı hızlı nefesler alıyordum. "Bu lanet yerde neler oluyor böyle!" Diz çökmekten nefret etmeme rağmen onun karşısında diz çökmüş bir hâldeydim. Hükmedici sesini duyduğum an bunu o kadar hızlı yapmıştım ki kendime inanamamıştım. Bunu bana o mu yaptırdı? Peki, nasıl?

Şoku üzerimden atarak hızla ona doğru yürüdüm. Artık beni rahatsız eden zil seslerini duymuyordum. Çatık kaşlarla karşısında durduğumda Cennet'in vücudunda olmaktan nefret ettim. Bu hâlde karşısında fazla

küçük olduğum için istediğim etkiyi yaratamıyordum. "Az önce olanlar hakkında bir açıklama talep ediyorum!"

Gözleri arkamdaki karanlık sokakta oyalanırken çenesinden birkaç kas seğirdi. "Reddedildi!"

Sinirden çıldırmak üzereydim. "Az önce bana nasıl diz çöktürebildiniz!"

Kaşlarını çatarak bana baktığında öfke ve daha ağır bir şeyler üzerime hücum etti. "Neyden bahsettiğini anlamıyorum!" Üzerime eğilip beni sert bir hareketle yakaladı. Atının üstüne oturttuktan sonra ata atlayarak arkamdaki yerini aldı. Düşmeyeyim diye bir kolunu karnıma sarıp beni göğsüne yapıştırdı. Hemen ardından atın yularını boştaki eline sarıp atı dörtnala koşturdu. Bu yerde bir uğursuzluk varmış gibi hızla oradan ayrılmıştık. Şu anda hiçbiriyle ilgilenmiyordum. İlgilendiğim tek şey o zil sesinin beni neden etkisi altına aldığı ve Savcı'nın sesini duyunca neden ona itaat edip diz çöktüğümdü.

En acilinden bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 10
Ruhun Ağlıyor

"Bana en güzel gülümsemesini sunduğunda ruhunu gördüm. O ağlamıyordu ama ruhu kanıyor, acıyor ve gözyaşı döküyordu. İlk kez bir kadının ruhuna dokunmayı istedim. Belki de gözyaşlarını silmeyi..."

Ayışığı Kitaplığı

Savcı

Bir hata sizden neler alabilirdi? Küçük bir hatanın bedeli ne kadar ağır olabilirdi ki? Beni kendi ailemden uzak tutan bu duygunun adı suçluluk muydu? Onlardan kaçmamın sebebi tam olarak neydi? Her birinin yüzüne bakarken kendime olan nefretim çığ gibi büyüyor, pişmanlığım beni ezip geçiyordu. Hata neydi? Bilinçli olarak yaptıklarımız mı, yoksa sonuçlarını düşünmeden yaptıklarımız mı? Bazen söyle bitsin bu işkence diyordum ancak hemen sonra bundan vazgeçiyordum. Aslında yıllardır süren bu azabın bitmesini istiyordum. Ancak gerçekleri itiraf etmek hiç kolay değildi.

Gevheriler artık her şeyi bilmeliydi çünkü o olaydan sonra onların oğulları olmak işkenceye dönüşmüştü. Beni kendi çocuklarından hiç ayırmayan o ailenin gerçekleri bilmesine çok az kalmıştı. Onlardan ağır bir sırrı sakladıkça oğulları olmak benim için ağır bir yük hâline gelmeye başlamıştı. Kaçtığım onlar değildi, yüzleşemediğim hatalarımdan kaçıyordum. Gerçek babamı hiç hatırlamıyordum çünkü öldüğünde fazla küçüktüm. Cihangir Gevheri bana her *oğlum* dediğinde onda bulduğum sıcaklık, onu babam olarak görmemi sağlıyordu. Zaten bu yüzden sakladığım bu sır beni bu denli rahatsız ediyordu.

Sadece haftalar sonra her şey ortaya çıkacak.

"Ne yazıyor, efendim?" Takva'nın sesi beni pişmanlık dolu düşüncelerimden uzaklaştırdı. Derin bir nefes alarak mektubu ona uzattım. "Kendin oku." Bu sabah Gediz'in annesi bir ulakla bana bu mektubu göndermişti. Hiçbir zaman beni kendi öz oğullarından ayırt etmeyen kadın, mektubunda bana olan özleminden bahsediyordu. Festival gecesi yeterince vakit geçiremediğimiz için dert yanıyordu. Her mektubunda olduğu gibi beni yine eve çağırdığı için ne yapacağımı bilmiyordum. Oraya gitmek istediğimden emin değilim.

Takva okuduğu satırlarla gülümsedi. "Leyla Hanım sizi gerçekten çok seviyor, annenizden daha çok mektup gönderiyor." Tebessüm ederek okuduğu mektubu bana uzattı. "Her hafta düzenli olarak mektup göndermesi şaşılacak şey." Evet, Gediz'in annesi de tıpkı kocası gibi beni öz oğullarından ayırt etmezdi. Onlara karşı mahcubiyetimin sebebi de tam olarak buydu. Onlar beni aileden biri gibi görürken yıllar önce hiçbirinin hoşuna gitmeyecek bir şey yapmıştım. Bunun ortaya çıkmasına da sadece birkaç hafta kalmıştı.

Takva ile sıklıkla geldiğimiz uçurumun kenarında otururken sıkkın gözlerle aşağıdaki boşluğa bakıyordum. Buradan bakınca aşağısı gözükmüyordu. Takva bacaklarını boşlukta sarkıtarak yanımda otururken, "Kaç yıl oldu?" diye sordum. "Kaç yıldır benimlesin?" Takva'yı benim için özel kılan bir diğer şeyse henüz küçük bir çocukken ruhları çağırmaya kalkıştığımda çağrıma cevap veren ilk ruh olmasıydı. Onunla çocukluktan başlayan serüvenim yıllarca sürmüştü. Neredeyse her anımda yanımdaydı.

"Uzun zamandır sizinleyim," diyerek iç çekti. "Her gününden keyif aldığımı söyleyebilirim." Bir fâninin yaşayacağı yılların hepsinden daha fazla birlikteydik.

Başımı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktım. "Bülbül biraz daha toparladı mı?" Son günlerde Elzem ile fazla meşgul olduğum için Bülbül'ü görmeye vaktim olmamıştı.

"O uğursuz günü atlattığı için şimdi daha iyi." Festivali geride bıraktığımıza göre artık toparlamaya başlayabilirdi. Her festivalde gittiği bir yer vardı. Uzun süre orada kalıp geçmişin hazin hatıralarıyla kendisine işkence çektirirdi. Neden kendisine acı veren bir yeri geçmişinde bırakmadığını anlamıyordum.

"Onu çocukken akademiye satan şu adam?" diye mırıldandım. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Ne yazık ki hayır." Bülbül göründüğü gibi ruhsuz biri değildi. Belki de herkesten daha fazla hassas ve kırılgandı. Geçmişi korkunç şeylerle doluydu. Bir yerden sonra duygularını gizleyip kabuğuna çekilmişti. Ağlayıp yalvardıkça, kaybettiklerine bir daha asla sahip olamayacağını anlayınca herkesten umudunu kesmişti. İnsan bir şeyi değiştiremiyorsa oluruna bırakıyordu. Bülbül de kendiyle ilgili birçok şeyi oluruna

bırakmıştı. Herkes ona bakınca ruhsuz birini görünüyordu ama ben ne zaman ona baksam her yerinden kırılmış bir kadın görüyorum.

Bir şeyin kabuğu ne kadar sertse içi bir o kadar yumuşaktır.

Takva başını çevirip bana baktı. "Sizi seviyor hatta bir tek sizin yanınızda somurtmayı bırakıyor."

"Sebebi geçmişteki pişmanlıklarımız." Bülbül ile birçok ortak noktamız vardı. O yapamadıkları için, bense yaptıklarım için pişmanlık duyuyordum.

Konuyu değiştirmek için, "Takva?" diyerek bir süre ona baktım. "Bu ismi sana kim verdi? Anlamı günahtan kaçma ancak telaffuzu bir isim için fazla garip." En nefret ettiği soru buydu. Kaşlarını çatınca gülerek önüme döndüm. "Bir azize değilsin, ismin seni yansıtmıyor." Aslında tam olarak öyleydi ama bu onunla uğraşmama engel değildi.

Gözlerinin ardında can sıkıcı bir kinaye belirdi. "Belki de anlamı *vazgeçilmez* olan bir isim bulmalıyım, değil mi?"

"İsmin sana çok yakışıyor, Takva!"

Kıkırdadı. "Teşekkür ederim, efendim." Ölü veya diri fark etmez, kadınlar korkunç yaratıklardı. İstediklerini nasıl alacaklarını iyi bildikleri değişmez bir gerçekti.

"Konusu açılmışken..." diyerek bir süre sustu. "Kasabada olanların peşini kolay kolay bırakacak biri değil."

Sıkıntıyla nefesimi koyuverdim. "Biliyorum."

Elzem bir Oyunbaz olduğu için beyninde oluşan soru işaretleri onu deli ediyordu. Onun için tüm sorunlar çözülmeli, hiçbir işi yarım kalmamalı ve tüm sorular yanıt bulmalıydı. Dün gece kasabada olan şeylerin peşini bırakacak bir kadın değildi.

"Amacım ona itaat ettirmek değildi ama etki altına girmişti." Bunu yapmaktan başka şansım kalmamıştı. Şu zamana kadar Elzem'e iradesi dışında hiçbir şey yaptırmadım, yaptırmayı da düşünmüyordum ancak dün gece onu durdurmanın tek yolu buydu.

"Dün gece panayırda olanlar..."

"Azazil'in Yadigârları'ndan biriydi," diyerek başımı salladım.

Dün gece Takva da orada olduğu için panayırdaki adama neler yaptıklarını görmüştü. "Şeytanın elçilerini Araf'a çağırmaya kim cüret eder?"

Yüzümü sertçe ovuşturarak, "Bilmiyorum," dedim sıkıntıyla. Yadigârları öyle herkes çağıramazdı. Bunun için çok büyük bir güç gerekiyordu.

Buradakiler genelde Aykırıları tespit etmek için Yadigârları Araf'a çağırırlardı. Yadigârlar ortaya çıktığında onların yakınındaki Aykırılar isteseler bile onlardan kaçıp saklanamazlardı. Kaçmak şöyle dursun, dün gece Elzem'in yaptığı gibi zil sesini duyunca kendi ayaklarıyla onlara giderlerdi. Duydukları zil sesine direnmeyi isterler ancak bunu başaramazlardı. Yadigârların zilini sadece Aykırı olanlar duyardı. Zil sesiyle yerini belli edenlere de dün gece panayırdaki adama yaptıkları şeyi yaparlardı. Tüm enerjisini bir sülük gibi ondan emdikleri için hepsi yaşlanarak can verirdi.

Elzem dün nasıl bir tehlike atlattığını bilmiyordu. Muhtemelen hedefte o yoktu. Yadigârları çağıran kişinin hedefinde panayırdaki o adam ve başka birileri vardı. Ancak Elzem de yakınlarda olduğu için zilin sesine karşı koyamamıştı. Yadigârlardan biri onu fark etmeden tam zamanında onu oradan uzaklaştırmıştım. Eğer Elzem'i fark etselerdi akademiye kadar izini sürerlerdi. Çağırdığım ruhlar biz akademiye ulaşana kadar geçtiğimiz tüm yollarda nöbet tutmuştu. Yadigârlar peşimize düşseydi bundan haberim olurdu.

Onlar Aykırılardan nefret eden yaratıklardı. Eğer bir Aykırı'ya denk gelirlerse onu öldürmek için bir sebep aramazlardı. Tarihin sayfalarına geçen bir Aykırı, Yadigârların efendisi olan Azazil'i oyuna getirip cehenneme hapsetmiş. Efendileri yüzyıllardır bir Aykırı yüzünden cehennemden çıkamadığı için Aykırılardan nefret ediyorlardı. Herkesin bildiği ama yanıldığı bir hikâyeydi bu çünkü gerçeği çok az kişi biliyordu. Buradakilerin Aykırılardan bu denli korkmalarının sebeplerinden biri de buydu. Bir Aykırı şeytanı bile tuzağa düşürüp cehenneme hapsediyorsa onlara neler yapmazdı, değil mi?

Ancak gerçek, Araf'takilerin hatta liderlerin bile bildiğinin çok ötesindeydi. Kimse benim kadar çok yasaklı kütüphanede zamanını geçirmediği için eski bir kitapta yazan gerçekleri bilmiyordu. Azazil'i

cehenneme kilitleyen bir Aykırı değildi, Azazil'den kim olduğunu gizleyen ve ona bir Aykırı olduğunu düşündüren sinsi bir kadındı. Bu kadın sadece Azazil gibi tehlikeli bir şeytanın değil, Tanrıların bile nefretini kazanan biriydi. Yılanların dilini konuşan, baktığı herkesi taşa çeviren bu kadın herkesi tuzağa düşürecek kadar kurnaz ve tehlikeliydi.

Sthenno'nun kızı.

Medusa'nın yeğeni.

Doğan ilk savaşçı Gorgon.

Soaireya.

Bu lanet kadın yüzünden Araf diye bir yer vardı. Tanrıları kızdırıp buradaki insanların ölümsüzlükle lanetlenmesinin sebebi Soaireya'ydı. Yüzyıllar öncesinde dünyaya büyük bir kaos getiren bu kadınla ne ben ne de buradakiler tanışmıştı. Her şey atalarımız zamanında yaşandığı için Soaireya'yı hiç görmemiştik. Gerçekte öyle biri var mı yoksa bir efsaneden mi ibaret, bu bile şüpheliydi. Ancak bir efsaneden ibaret olamazdı çünkü Meliz de onunla aynı soydan geliyordu. Tabii Meliz onun gibi Medusa'nın kardeşlerinden birinin kızı değildi.

Meliz, Soaireya'dan kuşaklar sonra doğduğu için bir Gorgon değil, iblisti. Üstelik Soaireya gibi safkan değildi çünkü Soaireya'nın ayyaş kuzeninin meleziydi. Bu yüzden Meliz, Soaireya ile kıyaslanamazdı bile. Teyzesi gibi bir baş belası olmadığı için açıkçası şanslıydık. Şükürler olsun ki Soaireya yüzyıllardır kayıptı. Geri dönseydi neler olurdu, kestiremiyorum. Bazı rivayetlerde Soaireya'nın Tanrıça Athena tarafından öldürüldüğünden bahsediliyordu fakat küçük bir kesim bunun doğru olmadığını, Soaireya'nın uzun zamandır fânilerin içinde kılık değiştirerek yaşadığını savunuyordu.

O uğursuz kadın Araf'a, yani kendi yarattığı cehenneme geri dönmediği sürece sorun yoktu. Takva ile bir süre daha uçurumun en tepesinde oturmuştuk ancak daha sonra toparlanıp oradan ayrılmıştık. Akademiye döndüğümüzde çoktan günün yarısını geride bırakmıştık. Dışarı çıktığım anlar buradaki kasvetten kurtulduğuma seviniyordum. Ne kendi klanımın piyonu olmak istiyordum ne de eve dönmek. İşim beni hepsinden koruyan tek şeydi. Buradaki işimi bırakıp akademiden çıksam Azınlıklar beni kendi klanına isteyecekti.

Babamdan dolayı beni kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Diğer taraftan Ayvaz da rahat durmazdı çünkü yıllardır beni ordusunun başına getirmeye çalışıyordu. Bir Koruyucu olarak kendi klanımı bırakıp annemin yaşadığı klana gitsem işler kızışırdı. Bulduğum tek çözüm tarafsız bir şekilde Sulakkar'da bir akademide yaşamaktı. Böyle olunca en azından iki klan arasında sorun çıkmıyordu. Arafta klan, kan bağından önce gelirdi.

Olmam gereken yer Ayvaz'ın yanıydı ancak bana bir aile olan Gevherilere de sırtımı dönemezdim. Üstelik Ayvaz ile geçmişte yaşadığımız sorunları hâlâ unutmuş değildim. O herife zerre kadar güvenmiyordum. Tarafımı seçtiğim an geride bıraktığım kişinin düşmanı konumuna düşecektim. İstediğim tek şey güç, savaş ve insan kalabalığından uzakta bir yaşamdı. Bunların bir parçası olmaktan hep kaçındım ancak Araf kendine ait olanı asla bırakmayacak bir yerdi. Belki de yine uzun bir seyahate çıkmalıydım. İhtiyacım olan tek şey bu olabilirdi.

Akademiye girip üst kata çıktım. Banyodan sonra kütüphaneye uğrayıp biraz orada vakit geçirmek istiyordum. Bugün içinde olan tüm derslerime sabah girmiştim. Burada benden başka öğretmenlerin olmasına seviniyordum. Odama doğru yürürken Elif Hanım'ı gördüm. Koridordaki heykellerin etrafına bakan kadın bir şeyler arar gibiydi. "Hayırlı günler, Elif Hanım."

Sesimle birlikte bana dönünce hemen ellerini karnında birleştirerek başını eğdi. "Hayırlı günler, efendim. Sizin için yapacağım bir şey var mı?" Genelde isteklerim dışında kimseye selam vermediğimi en iyi bilen kişilerden biriydi.

"Banyo için odama sıcak su gönderin." Başını salladı, yanında geçeceğim esnada duraksadım. "Bir şey arıyordun, nedir o?"

Utana sıkıla konuşmakta tereddüt eden kadın en sonunda dayanamayıp, "Cennet," dedi. "Onu arıyordum." Cennet? Tabii ya... Elzem!

Kim bilir yine ne yaptı?..

Bu konuyla ilgilendiğimi ondan gizlemeye çalışarak ilgisiz görünmeye çaba gösterdim. "Onunla ilgili bir sorun mu var?" Onu en son dün panayırdan alıp buraya getirmiştim. Şu zamana kadar rahat durmasını beklemek aptallık olurdu.

"Bu aralar tuhaf davranması dışında bir sorun yok," derken küçük kızındaki garipliğin nedenini anlamaya çalışıyordu. "Ne zaman ona banyodan bahsetsem mutlaka kaçıyor."

Belki buralardadır diye tekrar etrafına bakmaya başladı. "Az önce kızlardan biri onun buraya çıktığını görmüş ancak nereye saklandıysa hâlâ yok. Banyoyu çok seven bir çocuktu, ona ne oldu, anlamıyorum." Anlamaması şimdilik en iyisiydi. Anlaşılan küçük Oyunbaz yine banyodan kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Buna hiç şaşırmadım çünkü Elzem Akay birilerine kolay kolay boyun eğecek bir kadın değildi.

Kâhyayı bırakıp odama girdim. Hizmetçiler sıcak suyu getirene kadar biraz oyalanmak için yarım bıraktığım kitabı aldım. Pencerenin yanındaki koltuğa oturduğumda kafamın içi fazla doluydu. Bu mühürlerle ilgili okuduğum kaçıncı kitaptı, saymayı unutmuştum. Ne yazık ki şu ana kadar işime yarayan bilgiye henüz ulaşamamıştım. Kitabı açtığımda sayfaları arasındaki belirgin çıkıntı dikkatimi çekti. Hafif boşluk olan sayfayı açınca gördüğüm mektubu tamamen unuttuğumu yeni hatırladım. Ebrar'ın Elzem'e ulaştırmam için bana verdiği o mektuptu. Mektubu ona vermeyi unutmuştum.

Mektubu elime almak gerilmeme neden oldu çünkü içinde ne yazdığını merak ediyordum. Bunu Elzem'e vermek ve yakmak arasında kararsızdım. İçinde gerçekler yazıyorsa benim tarafımdan yaşayacağı hayal kırıklığını tahmin bile edemiyordum. Bu yüzden mektuptan kurtulmayı gerçek anlamda istiyordum. Eğer mektuptan kurtulmak yıllar önce yaptığım hatayı tamamen ortadan kaldırsaydı bir an bile düşünmeden bu şeyi şömineye atardım. Ancak gerçek bir mektupla ortadan kalkmayacak kadar büyüktü. Birkaç hafta sonra aileme olduğu gibi Elzem'e de büyük bir hayal kırıklığı yaşatacaktım.

Keşke bunu durdurmanın bir yolu olsaydı.

Deniyor ve çıkar bir yol arıyordum ancak yaptığım şeyi düzeltecek hiçbir yol yoktu. Gerçekler ortaya çıktığında Elzem'in vereceği tepkiyi kestirmek güçtü. Öte yandan anneannesi Ölüler Diyarı'nın kurallarını çiğneyip bu pusulayı gönderdiyse torunu için gerçekten önemli bir şeyler olmalıydı. Mektubu yerine koyacağım esnada duraksadım. Belki de içinde yazan şeyler Elzem'in sakladığı şeyle ilgili olabilirdi. Bu ihtimal tüm direncimi kırınca ona özel bir şeyi okumak ve ona vermek arasında

bocaladım. Bir süre tereddütte kalsam da nihayet mektubun üzerindeki mum mührü kırarak zarfı açtım.

Ona geri verecektim ama öncesinde içinde yazanları okumalıydım. Elzem'in sakladığı sırlara karşı bende bir takıntı oluşmuştu. Canını yakıp vücudunda pençe izleri bırakan şeyin sırrını öğrenmek istiyordum. Zarfın içindeki mektubu çıkartıp açtığımda kısık bir sesle küfrettim. Buradaki yazılar bizim dünyamıza ait değildi. "Kahretsin!" Onların kullandığı yazıyı bilmiyordum. Bu mektup Elzem'in geldiği dünyanın dilinde yazılmıştı.

Kızlar lanetlendiği için dördü bizden biri olmuştu. Bu yüzden bizim dilimizi anlıyorlar, yazılarımızı okuyorlardı fakat aynı dili konuşmuyorduk. Evet, buranın bir parçası oldukları için farklı bir lisan kullanmalarına rağmen onları anlıyorduk çünkü buradaki klanların lanetini taşıyorlardı. Her biri bizden biri olduğu için birbirimizin dilini anlıyorduk. Ancak lanetlilerin dili fânilerle aynı olmadığı için onların yazdıklarını okumak hiç kolay değildi. Bu mektubu bana okuyacak tek kişi Kalkanlardan biri olabilir. Elzem dışında herhangi biri.

Bilge olmazdı. Mara'nın zihni mühürlü olmadığı için tüm Muhafızlar onun zihninde mektubun içeriğini öğrenirdi. Tenebris hiç olmazdı. Itır ablasını herkesten kıskanan biri olduğu için yardım etmek yerine daha fazla sorun çıkartırdı. Işıktan Gelen? Evet, benim için doğru Kalkan oydu. Doğa fazla sorgulamadan bir şeyleri yapacak tek kalkandı.

Hizmetçiler kovalarla sıcak suyu banyoya taşıyıp şöminedeki ateşi biraz daha harladı. Onlar çıkmadan hemen önce Doğa'yı görmek istediğimi söyledim. Sadece beş dakika sonra kâhya önde, Doğa onun arkasında kapımda belirmişti. Buraya alt katta çalışan hizmetçiler çıkamazdı, bu yüzden Elif Hanım ona eşlik etmişti. Bu katın güvenliği alt katlara göre daha fazlaydı. Kenara çekilerek Doğa'nın içeri girmesine izin verdim ancak onun peşinden içeri girmek isteyen Elif Hanım sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Doğa'ya refakatçilik yapacak bir durum olmadığını çok iyi biliyordu ama Doğa ve Elzem'den nefret ettiği için onlardan biriyle ne yapacağımı merak ediyordu. Bu kadın gittikçe daha fazla sabrımı zorluyordu. Sırf Elzem'e karşı olan sert tutumu için bile onun kellesini gövdesinden ayırabilirdim. "Sen gidebilirsin," diyerek kapıyı suratına kapattım.

Buradan gidince ilk işi bunu Efsun'a yetiştirmek olacaktı. Efsun'un sadık köpeklerinden biriydi.

Kapıyı kapatarak içerideki misafirime döndüğümde Doğa'nın gerginliği gözle görülür bir şekildeydi. Her an tırnaklarını kemirecekmiş gibi odama tedirgin bakışlarını atıyordu. Ona odadaki koltuklardan birini işaret ettim. "Otur lütfen." Ne denli korkak biri olduğunu iyi bildiğim için onu ürkütmemeye çalışıyordum. "Tehlikede değilsin, rahatına bak."

Etrafına korku dolu gözlerle bakarken gösterdiğim koltuğa ürkekçe oturdu. "Şey... Elzem eğer yine her ne yaptıysa gerçekten bilmiyorum." Arkadaşına olan sadakati göz yaşartıyordu. "Onun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Kulübesinin kapısı kilitli olduğu için içeri girip neler olduğuna bakamıyorum. Bir anda ortadan kayboldu." Elzem için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Onu hiçbir yerde bulamıyorum," dediğinde dokunsan ağlayacak bir hâldeydi.

"Her neredeyse eminim iyidir." Masadaki bakır sürahiyi alıp onun için bir bardak su doldurdum. İhtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Yakında dönecektir." Suyu ona uzattığımda birkaç yudum dışında içmedi.

Bardağı masanın üzerine bıraktıktan sonra mektubu ona uzattım. "Bunu sesli bir şekilde okuduktan sonra benden kurtulabilirsin." Mektupta neler yazdığını bilmeliydim.

Uzattığım mektubu alırken parmakları titriyordu. Doğa her konuda fazla öz güvensiz ve korkaktı. Elzem gibi biriyle dost olmaları şaşırtıcıydı çünkü Doğa'da olması gereken tüm cesareti Elzem almış gibiydi. Elindeki mektuba bakıp kafa karışıklığıyla başını kaldırdı. "Bu ne?"

Yanındaki koltuğa oturarak ona mektubu işaret ettim. "Soru sormak yok, Doğa." Onu biraz korkutmakta sakınca bulmayıp tehditkâr gözlerle bakmaya başladım. "O mektubu ne kadar hızlı okursan ben ve bu odadaki dostlarımdan o kadar hızlı kurtulursun." Doğrudan gözlerine baktım. "Beni anlıyor musun?" Sertçe yutkunduğunda odada birçok ruh varmış gibi tüyleri diken diken oldu. Böyle düşünmesini ben istemiştim. Korkaktı, hem de bir Aykırı'ya göre fazlasıyla korkaktı.

Başını sallayarak mektubu okumaya başladı. Bakalım bu mektubun sırrı neymiş? "*Elzem, benim küçük kızım.*" Okuduğu isimle gözlerini

irice açıp bana döndü. Mektupta Elzem'in adının geçmesini beklemiyordu. Şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırarak elindeki mektubu bana işaret etti. "Bu Suzan Hanım'a mı ait yoksa Munure Hanım'a mı?" Her ikisine de anne demiyorsa bu soru fazla gereksiz değil miydi?

"Neden öz annesi varken aklına anneannesi de geldi?"

"Çünkü Elzem ikisine de anne diyor." Omuzlarını kaldırıp indirirken hâlâ mektubun kimden geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Suzan Hanım'a da anne diyor ama daha içten ve sevgi dolu bir şekilde." Bu Oyunbaz kadının gariplikleri hiç bitmiyordu.

"Doğa, devam et. Sana vereceğim bir cevap yok." Tıpkı benim gibi o da mektubun içeriğini merak ettiği için daha fazla sorun çıkarmadı.

"*Elzem, benim küçük kızım,*

Seni ne kadar özlediğimi hayal bile edemezsin ancak bu ayrılık yaşanmalıydı. Kaderin önünde durulmadığı için bizi bekleyen son kaçınılmazdı. Yine de bu sana olan özlemimi azaltmıyor. Aklımda hep geçmişteki anılarımız var. On yıl geçti, Elzem, şimdilerde yirmi dördünde genç bir kadın olmalısın. Seninle olan son anılarımda hâlâ on dördünde bir çocuksun. Büyüdüğünü ve güzel bir kadına dönüştüğünü görmeyi ne çok isterdim.

Seninle geçirdiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Ben hâlâ birlikte izlediğimiz son filmi bile hatırlıyorum. 'Ra'nın Güneşi.' Sen o filmi hiç sevmemiştin çünkü fazla korkmuştun oradaki canavardan.

Daha seninle ilgili birçok şeyi hatırlıyorum, Elzem. 'Ama' diye başlayan cümlelerden nefret ettiğini, Itır'ın kedisi Met'i gizlice hırpaladığını ve saklambaç oynarken her defasında karanlığa saklandığını çok iyi hatırlıyorum. Sürekli bana saçma bir bilmece sorup, 'Cevabı isminde,' dediğini nasıl unutabilirim ki?

Abin Yavuz böcek görüp her korktuğunda ona gülüp, 'Kaçmayı bırakıp yüzleş,' dediğini istesem de unutamam. Küçük bir çocuğa göre sen hep fazla cesurdun. Bu yüzden Yavuz korktukça ona, 'Korkmak yerine düşmanınla yüzleş ki o senden korksun,' derdin.

Küçücük boyunla ona verdiğin nasihatler fazla zekiceydi. Ve doğumunu hatırlıyorum, Elzem. O gece çok fazla kar yağıyordu. Sanki bulunduğun yerdeki en yüksek dağın karları sana yağıyordu. Her bir kar tanesi senin

doğumunu kutlarcasına düşüyordu yeryüzüne. O gün bahçeye çıkıp tüm şeytanlara gözlerimi yumdum çünkü kar yağıyordu. Daha önce eşi görülmemiş şiddetli bir kar senin doğumunla yağıyordu. Beni anlıyor musun, Elzem, kar yağıyordu.

Yürüdüm kapalı gözlerle yüksekteki şeytanlara. Her biri senin adını haykırırken ben onlardan korkmadım ve hepsini yoldaş kıldım kendime.

Ve on dört yıl boyunca tüm doğum günlerini ilk kutlayan bendim, değil mi? Peki, en son kutlayan kimdi, Elzem? Git onu bul ve uyandır derin uykusundan. Doğum günün yaklaşıyor ve o hâlâ uyuyor. Onu uyandır ki gördüğü düşlerden çıkıp bu sefer doğum gününü erken kutlasın. Hem belli mi olur, bakarsın sana da anlatır gördüğü düşü.

Biricik kızımın Araf'ta olduğunu duydum. Senin için endişelenmeden edemiyorum çünkü orası sana göre bir yer değil. Eminim çok fazla düşmanın vardır çünkü orada herkes birbirinin düşmanı. Gerçek düşmanı görmek çok zor, değil mi? Zira en güçlüleri hep iyi gizlenenlerden çıkar. Araf korkunç bir yer olduğu için içinde gizlediği tehlikeyi görmek mümkün değil. Bunun için bir deprem olmalı, kıyamet kopmalı ve Araf altüst olup eteklerindeki gizemi yere dökmeli.

Bana verdiğin tokayı yanımda getirmeyi çok isterdim. En azından senden bana kalan küçük bir hatıram olurdu. Peki, benim sana verdiğim tokayı hâlâ saklıyor musun? Bir armağana karşı bir armağan demiştik. Belki de benim hediyemi geri vermeli ve kendi hediyeni benden almalısın. Bunu özel bir günde yapmayı isterdim. Sırf seni kızdırmak için bunu isterdim çünkü sen değiş tokuştan nefret edersin.

Dediğim gibi seninle ilgili çoğu şeyi hatırlıyor ve özlüyorum. Ancak geriye dönüş mümkün değil. Bize kalanlarla yetinmeyi bilmeliyiz. Sen güçlü bir kadınsın, Elzem, işleri yoluna koyacağına eminim. Yapman gereken şeyleri yapmaktan çekinme. Yanında olup seni koruyamadığım için bağışla beni kızım.

Seni çok seven annen,

Suzan."

Doğa mektubu bitirdiğinde masanın yanına yürüdüm. Mürekkep şişesini açarak defteri çıkardım. "Tekrar oku, Doğa." Ölüler Diyarı'ndan

gelen bir mektup bu kadar basit olamazdı. Ta oradan torununun hâlini hatırını sormak için yazmış olamazdı.

Doğa hiçbir şey anlamasa da ondan istediğim şeyi yaptı. Kafası karışmış bir hâlde ikinci defa mektubu okumaya başladı. Sandalyeye oturup Doğa'nın okuduğu mektubun her kelimesini hızlıca yazarak kopyaladım. Bu mektup şifreliydi. Suzan Hanım mektubu sadece torununun anlayacağı şekilde yazmıştı. Bunu anlamak zor değildi çünkü basit bir mektup için Ölüler Diyarı'ndaki kuralları çiğnemiş olamazdı. Hepsini yazdığımda Doğa kaçarcasına odamdan çıktı. Onu çok ürkütmüş olmalıydım ki mektubun sonuna gelince hemen dışarı çıkmıştı.

Kopyasını çıkardığım mektubu defalarca okumama rağmen vermek istediği mesajı anlamadım. "Bu çok aptalca!" Mektuptaki şifreleri sadece Elzem çözebilirdi çünkü buradakiler her ikisinin yaşadıkları üzerine yazılmıştı. Mektup sıradan gibi görünebilirdi ama sıradanlıktan çok uzaktı. Cümleler arasındaki tutarsızlık, konu geçişi ve daha birçok şey şifreli yazıldığının kanıtıydı. İkisinin bildiği anılar üzerine yazılan bir mektubun sırrını çözmem mümkün değildi.

"Neden bu kadar zeki olduğun çok belli çünkü öğretmenin anneannen," diye homurdandım.

Elzem'in mektubunu zarfa koyduktan sonra çıkardığım kopyayı çekmeceye bıraktım. Onu gördüğüm ilk fırsatta mektubu ona verecektim. Banyo suyum soğumadan dolaba yaklaştım. Giyeceğim kıyafetleri çıkarmak için dolabın kapısını açmıştım ki gördüğüm şeyle duraksadım. "Elzem?" Bu çocuk kadının dolabımda ne işi vardı?

Hayretler içinde kalarak dolabımdaki küçük fareye bakıyordum. Banyodan kurtulmak için saklanacak daha iyi bir yer bulamazdı. Ufak tefek bir şey olduğu için gardırobun içine rahatlıkla sığmıştı. Gardırobun en altında dizlerini karnına çekerek uyuyordu. Birleştirdiği ellerini yanağının altına koymuş, dudakları hafif aralık bir şekilde gözlerini yummuştu. Üzerinde hâlâ dünkü elbisesi vardı. Bu elbiseyi panayırda Gediz ve arkadaşları ona almış olmalıydı. Çok sevmiş olmalı ki Cennet'in kıyafetlerini giymek yerine çocukların ona aldığı siyah elbiseyi giyiyordu.

Yüzü gözü yine un lekeleriyle doluydu. Anlaşılan yine kendi yemeğini kendi yapmaya kalkışmıştı. Tüm gün nerelerde saklandıysa bu onu

çok yormuş olmalı ki burada uykuya dalmıştı. Diz çöküp omzuna dokunduğumda bu görüntü karşısında içimde ona karşı derin bir merhamet uyandı. Kolay kolay kimse çocuklara kıyamazdı. Her ne kadar içindeki genç bir kadın olsa da görünüşü bir çocuktu. "Elzem uyan hadi." Sırtının hemen arkasında yanan o şey şamdan mıydı?

Bu gidişle bir gün dediğini gerçekten yapacak ve akademiyi başımıza yıkacaktı. Uyurken şamdandaki mumu söndürmediğine inanamıyordum. Ya yangın çıkarsaydı? Gardırobun içi kıyafetlerle doluydu. Bir yangın için daha iyi bir yer bulamazdı. Birkaç kez onu hafifçe sarsınca uykulu gözlerini araladı. "Savcı?" Yarı uykulu bir şekilde ismimi ilk kez yanına farklı hitaplar getirmeden söyleyince dudaklarım kıvrılmıştı ki, "Hoca," dedi esneyerek. "Sacı Hoca." O kahrolası kelimeyi beni kızdırmak için söylediğini düşünmeye başlamıştım.

Ellerini ahşap zeminine bastırıp otururken uyku sersemiydi. Arkasındaki kutunun üzerinde yanan şamdanı fark ettiğini sanmıyordum. Gözlerimi kısarak uykulu gözlerine baktım. "Burada saklanıyor olamazsın, değil mi?" Neden orada olduğunu çok iyi biliyordum.

"Saklanmak mı?" Yumruk yaptığı minik elleriyle uykulu gözlerini ovuşturdu. Bağdaş kurarak oturunca başını kaldırıp hesap sorar gibi bana bakmaya başladı. "Size saklandığımı düşündüren şey nedir?"

"Gardırobumun içinde olman olabilir mi?"

Hiçbir lafın altında kalmayan bir baş belası olduğu için çenesini dikleştirdi. "Gardırobunuzun içinde olunca saklanıyor mu oluyorum?"

"Olmuyor musun?"

"Ne münasebet." Bir şey arar gibi etrafına bakmaya başladı. "Ben asla saklanmam. Bu korkakların yapacağı bir şey." Eline geçen şeyle dolabın zeminini silmeye başlamasını beklemiyordum. "Böyle pis bir ortamda duramadığım için toz alıyordum. Belli ki içim geçmiş, uyumuşum."

"Neden o kahrolası tozları benim gardırobumun içinde aldığını sorabilir miyim?"

Gözlerinin ardından suçlayıcı bir ifade geçtiğinde elindeki şeyi daha sert dolabın zeminine sürttü. "Dolabınızın içi mikrop yuvası olmasaydı ben de bu boğucu yerin tozuyla meşgul olmazdım."

Sinirlenmemeye çalışarak ayağa kalkıp tepesinde dikildim. "Basbayağı kâhyadan saklanıyordun, neden itiraf etmiyorsun?"

"Hah!" diye bir ses çıkardığında hâlâ gardırobumun içinde oturuyordu. Küçücük burnunu kırıştırarak bana öyle bir baktı ki sanki ikimizin arasında parmak kadar boyu olan benmişim gibi hissettirdi. İnsanları küçümsemeyi iyi biliyordu. "Ben kimseden saklanmam, Savcı Hoca." Başını küstah bir ifadeyle kaldırıp son derece kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktı. "Ya onların benden kaçmasını sağlarım..." Omuzlarını dikleştirdi. "Ya da benden kaçmadıkları için onları pişman ederim." Önünde duran saçlarını elinin tersiyle arkaya doğru savurdu. "Ama asla kaçmam."

Ne zaman böyle yapsa ona kızmak istiyordum çünkü haddinden fazla büyük laflar ediyordu. Ancak kendine olan bu sonsuz güveni içimi anlam veremediğim bir sempatiyle dolduruyordu. Elzem Akay şu zamana kadar gördüğüm en güçlü kadınlardan biriydi. Bir hizmetçi olmak bile ona eziklik duygusunu aşılayamıyordu. Hiçbir şeyin onu değiştirememesine seviniyordum. Sanki ne yaşarsa yaşasın o hep böyle biri olacaktı. Zeki, inatçı, güzel ve küstah.

Toz alma bahanesiyle gardırobun zeminine sürttüğü şeyi görünce gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. "Benim kazağımla mı toz alıyorsun?" Ne diyeceğimi bilmez bir hâlde boynumun arkasını ovuşturdum. "Annem son ziyaretinde hediye etmişti." Fırsatım varken onu giymeliydim. Gerçi sarı pek tercih ettiğim bir renk değildi.

Elinde tuttuğu şeyin kazağım olduğunu anlayınca yanakları mahcubiyetin getirisiyle kızardı. Buna ne diyecek bakalım diye beklerken, "Şey..." diyerek bakışlarını kaçırdı. "Dolapta temizlik bezi bulundurmayı alışkanlık hâline getirseniz başımıza bunlar gelmez." Sinirden kahkaha attım. Ne bekliyordum ki?.. Suçunu kabul edip özür dilemesini mi?

Gülüşüm onu daha da utandırdığı için inleyerek, "Lütfen kapıyı kapatın," dedi kısık bir sesle. "Ben içeride kendi utancımı yaşayacağım." Öne doğru uzanıp kapıyı üzerine kapatacaktı ki aldığı kokularla havayı koklamaya başladı. Bakışları kısıldı. "Siz de yanık kokusu alıyor musunuz?"

Gözlerim arkasında bir yerde oyalandı. "Sadece kokuyu almıyorum, aynı zamanda sebebini görüyorum."

Burnunu kırıştırarak kokunun kaynağını aramaya başladı. "Bir şey yanıyor desem bana inanır mısınız?"

"İnanırım çünkü arkandaki askıda asılı olan hırkam yanıyor." Başımı eğerek küçük baş belasına baktım. "Gardırobun içine yanan bir şamdan koymak iyi bir fikir değil gibi. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?" Akademiyi yakmaya odamdan başlayacağını hiç tahmin etmemiştim.

Hızlıca başını sallayarak beni onayladı. "Kesinlikle aynı fikirdeyim ama karanlıkta korktuğum için yanıma şamdan..." Nihayet yaptığı şeyin farkına vardı. Başını yavaşça çevirip askıda ucu tutuşan hırkaya baktı. Kısık bir sesle bir şeyler söylediğinde ne dediğini anlamadım. Ancak küfretmediğine emindim çünkü küfredebildiğini bile sanmıyordum. Sıklıkla söylediği gibi *kraliçe ruhuna* çirkin kelimeler tersti.

Yutkunarak bana dönünce gözlerindeki korkuyu gördüm. Aptal bir hırka için ona kızmamdan korkuyordu. Bilmiyordu ki tüm odayı yaksa bile umurumda olmayacağını. O bana böyle ürkekçe baktığı sürece ona sesim yükselmezdi. Çipil çipil bakan gözlerini kırpıştırdı ve "Umarım annenizin hediyesi olan bir hırka değildir," dedi. Olsa bile fark etmezdi çünkü her şekilde yanmıştı.

"Kapıyı kapatmamı istemiştin, değil mi?" Üzerinde baskı kurmak için kaşlarımı biraz çattım. "Sanırım bunu yapacağım."

Kapıyı tam kapatacaktım ki korkuyla ellerini uzatıp dolabın kapısına bastırdı. Bana engel olarak inanamayan gözlerle bakmaya başladı. Buna kalkışacağımı beklemiyordu. "Küçücük bir çocuğu dolapta bırakmak canilik!" Tutuşan hırkanın sıcaklığını sırtında hissedince, "Bu yangın gittikçe büyüyor!" diyerek bana çıkıştı. Sanki bunun sorumlusu benmişim gibi suçlayarak bakınca onu orada bırakmayı istedim. Bir an için gerçekten kapıyı kapatıp onu içeride bırakmayı çok istedim. Normal hâli bile çekilmezken çocuk hâli bildiğin başa belaydı. Yaşı küçülünce yaptığı şeyler için başkalarını sorumlu tutmaya başlamıştı. Sadece bedeni değil, aklı da mı çocuklaştı bunun?

"Önce seni şuradan çıkartalım." Eğilip belinden tutarak onu dolabın içinden çıkardım. Ellerim arasında bez bebek tutuyormuş gibi onu yatağın üzerine oturttum.

Ateş bir yangına dönüşmeden önce bir şeyler yapılmalıydı. Tutuşan hırkayı çıkartıp şömineye attım ancak odanın içi is kokuyordu. Ne yazık ki aynı koku dolabımdaki tüm kıyafetlere de sinmişti. Hepsini yıkatmak sorun değildi ancak onlar kuruyana kadar bugünkü banyoyu ertelemek zorundaydım. "Tüm bu kıyafetleri sen yıkayacaksın!" Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Şimdi sana ne yapmalıyım, küçük bela?"

Yatağın üzerinde ayaklarını sarkıtarak otururken bana sevimlice gülümsedi. "Beni bedenime gönderebilirsiniz." Daha iyisini yapacaktım, çok daha iyisini!

"Burada kal ve seni uyarıyorum, daha fazla sorun çıkarma." Onu odada bırakıp dışarı çıktım. Koridorda duvardaki tabloları silen hizmetçi kadını görünce ona seslendim. Bana doğru döndüğünde odama geri girmeden hemen önce, "Elif Hanım'a söyle Cennet için yeni kıyafetler alıp odama gelsin," dedim. Banyomdaki sıcak suyu ben kullanamıyorsam en azından o kullansın, değil mi?

Odaya girdiğimde onu yatağın üzerinde bulamadım. Yine nereye gitti diye düşünürken koltuğumda oturduğunu gördüm. Kahretsin, mektubu orada bırakmamalıydım! "An-anne?" Sadece mektubu bulmamış, zarfı açarak anneannesinin yazılarıyla karşılaşmıştı. "Bu..." Başını kaldırdığında gözlerinin buğulandığını gördüm. "Annemin el yazısı." Onun yazısını tanımıştı.

Mektubu zaten ona vermeyi düşündüğüm için anneannesinin mektubu olduğunu doğruladım. Başımı sallayarak, "Bir süre evvel Ölüler Diyarı'nın gardiyanlarından biri olan Ebrar ziyaretime geldi," dedim sıkıntılı bir sesle. "Anneannenin mektubunu sana vermem için gelmişti."

Anladım dercesine başını salladı, ne kadar sarsıldığını görebiliyorum. "Bana ne zaman verecektiniz?" Mektubu tutan eli titrerken bakışları iğneleyiciydi. "Ya da şöyle mi sormalıyım, mektubu bana vermeyi düşünüyor muydunuz?" Evet, düşünüyordum, öyle olmasaydı şimdiye çoktan o mektuptan kurtulmuştum.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Ama okudunuz!"

"Sen okumaz mıydın?"

"Tabii ki hayır!" Kaşlarını çatarak daha bir cümlesini bile okumadığı mektubu geri zarfın içine koydu. "Başkalarına ait şeyleri karıştırmaktan hoşlanmam." Göz ucuyla bana baktığında bakışlarında bariz bir kınama vardı. "Tıpkı bana ait olan şeyleri başkalarının da karıştırmasından hoşlanmadığım gibi." Bu konuda kızmakta haklıydı.

Mektubu benim yanımda okumayı düşünmüyordu ancak merak duygusuna yenik düştüğü için daha fazla dayanamadı. Zarfın içinde çıkardığı mektubu sabırsızca okumaya başlamıştı. Gözleri yazıların üzerinde telaşla geziniyor, anneannesine duyduğu özlemi gittikçe büyüyordu. Dudaklarını birbirine bastırınca ağlamamak için kendisiyle mücadele ettiğini anladım. Gözleri hep ıslak bakan kadının ağladığını bugüne kadar hiç görmemiştim. Bazen sormak istiyordum neden ağlayamadığını ancak her konuda olduğu gibi yine bana cevap vermeyeceğini biliyordum.

Ondan gözyaşlarını çalan neydi?

Elzem her daim güçlü durmaya çalışan biriydi. Belki de ağlamayı kendisine yakıştıramıyor, bunu da bir zayıflık olarak görüyordu. Kendi dünyasında her ne yaşadıysa bu onu güçlü durmaya zorluyordu. Yardım istemeyi bile bilmeyen bir kadından bahsediyordum. Lakin şu anda o kadar zayıftı ki bu mektup onu paramparça etmiş gibiydi. Belki de onu savunmasız gördüğüm tek an buydu. Öylesine hassas, öylesine kırılgan ve öylesine incinmiş.

Derin bir nefes alarak Cennet'in bedenindeki ruha dikkat kesildim. Biz Koruyucular yeterince odaklanınca bir bedendeki farklı ruhu görebilirdik. Tıpkı şu anda Cennet'in bedeninin içinde ağlayan şeffaf simasını gördüğüm gibi. Evet, bedenine gözyaşlarını yasaklamış olabilirdi fakat bu kadının ruhu ağlıyordu. Okuduğu o basit mektup onu ağlatacak kadar sarsmıştı. Beynimden vurulmuşa döndüm. İlk kez bir ruhun ağladığını görüyordum. Beden gözyaşı döker, ruh ağlamazdı. Ancak bu kadının ruhu ağlıyordu.

Ruhuna kadar kırılmış gibiydi.

"Neden ağlıyorsun?" Mektubun sonuna gelene kadar bana cevap vermedi. İç çekerek mektubu zarfa koyarken bana en güzel gülümsemesini sundu. Dudaklarından eksik etmediği o güzel gülüşü belki de ilk kez can yakıyordu.

"Ağladığımı size düşündüren nedir?" Ruhundan bir damla yaş daha süzüldü ve o, Cennet'in gözleriyle bana bakıp en neşeli hâliyle tebessüm etti. "Ağlamak için gözlerden yaş gelmesi gerekmiyor mu?" Bunu kabul etmesini beklemiyordum. Mektuptaki gizemi anlamamış gibi iyi rol yapıyordu.

Yanında durmak için hareket ettiğimde oturduğu koltukta rahatsızca kıpırdandı. "Ben bir Koruyucu'yum, Elzem." Onunla ilgili her keder canımı yaktığı için derin bir nefes alarak tam karşısında durdum. "Ruhları görmek lanetim." Daha cümlemi yeni bitmiştim ki o an müthiş bir şey oldu. Ruhu ağlamayı bıraktı. Bu kadının kendi üzerindeki hâkimiyeti olağan dışıydı.

Ruhunu bile kontrol edebiliyordu.

Çoğunlukla yaptığı gibi aptalı oynayıp başını yukarı kaldırdı. "Yani?" derken aslında kendini toparlamak için zaman kazanıyordu. "Ruhları görüyorsanız ne olmuş?"

"Gözlerin hep dolu bakıyor, güldüğünde bile hep ışıltılı ve ıslak." Elimi kaldırıp kafasının üstüne uzattım. "Ruhunu görüyorum, Elzem." Kaskatı kesildiğinde başımı ağır ağır sallayarak ruhuna dokundum. "Sen her gülümsediğinde ruhun ağlıyor." Parmaklarım ruhunun şeffaflığına sürtündü. Yeterince konsantre olunca bir bedenin içindeki ruhu görebilirdim. Koruyucular için bunu yapmak yoğun bir güç gerektirdiği için sıklıkla yaptığımız bir şey değildi.

Elim şeffaf ruhunun yanağındaki yaşları silmek istercesine yüzüne uzandı. Keşke yapabilseydim ama tek bir damlayı bile silemedim. Parmaklarım bir sisin içinden geçer gibi onun içinden geçti. "Ağlayan ruhunu görüyorum." Neydi bunun sebebi? Onu bu hâle getiren gizin sebebi neydi? Bir ruh nasıl gözyaşı dökebilirdi?

Nasıl bir insan ruhuna kadar acırdı?

Bir sessizlik oluşunca uzun süre boşluğa baktı. Ona baktığım için konsantrasyonumu kaybettim. Artık ruhunu göremiyordum. Boşluğa

bakıp dururken bir an bile bana bakmadı. Onu tanımaya başladığım için zaafları ortaya çıkınca göz teması kurmadığını biliyordum. O kendinden emin kararlı bakışlarını tekrar kavuşmak için bakışlarındaki yenilgiyi hemen sizden saklardı. Cesur ve cüretkâr bakışlara yeniden sahip olmak için bir süre boşluğa bakardı. Daha sonra kendi içindeki fırınadan çıkmaya çalışarak eskisinden daha güçlü bakardı gözlerinize.

Ve ondan beklediğim tepki gecikmedi. Başını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi, daha sonra da saçlarını arkaya doğru savurunca zırhını yeniden kuşanmıştı. "Ben bir Oyunbaz'ım." Misilleme yapıyordu.

"Yani?" diyerek onu taklit ettim.

"Demem o ki ruhları emmek benim lanetim." Doğrudan gözlerimi hedef aldı. "Dikkat edin, Savcı Hoca," dedi son derece ciddi bir ifadeyle. "Öğreneceklerinizin kaybedeceklerinizin yanında hiç kalabilir."

Dudağımın köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Sence tehditlerden korkan birine mi benziyorum?"

"Ama korkmalısınız." Nefesini vererek kendisini gösterdi. "Gülü güldе değil, gönülde arayın." Dudakları buruk bir tebessüme ev sahipliği yaptı. "Karanlığı da çirkinde değil, güzelde arayın." Başını kaldırıp ihtiyatlı gözlerle bana bakmaya başladı. "Ve ben aynaya bakınca güzel bir kadın görüyorum."

Soğuk bakışlarıyla bana birçok şey anlatan bu kadın bir kez daha bende büyük bir gizem oluşturmuştu. *Kimsin sen, Elzem Akay?* Bir labirentten farkı olmayan bu kadın kimdi? Tamamen onda kaybolmuş gibiydim. Bir kez onun hayatına dâhil oldunuz mu, çıkışı bulmayı unutun çünkü sizi bekleyen mutlak son kaybolmaktı. İnsanı kendi dünyasının içine çekiyor, hemen arkasında tüm kapıları kapatarak onu kendi tutsağı yapıyordu. Komik olansa bunu yaptığının farkında bile olmamasıydı. Üzerimdeki hâkimiyetinin farkında olduğunu sanmıyordum.

Dışarıdan kâhyanın, "Efendim, gelebilir miyim?" diyen sesi ikimiz arasındaki bakışmaya son verdi.

Derin bir nefes alıp Elzem'den uzaklaşarak kapıya yürüdüm. Elif Hanım'a çatık kaşlarla bakıp, "Cennet içeride," dedim. "Benim için hazırladıkları sıcak suyu kullanıp onu yıkayabilirsin. Bu sefer de onu

yıkayamazsan bavullarını toplamaya başlasan iyi edersin." Şaşkınlıktan tek kelime etmeyen kadını bırakıp dışarı çıktım. Benim odam daha sıcak olduğu için orada banyo yaparsa hastalanmazdı.

O banyoyu yaparsa başıma ne tür sorunlar açacağını merak dahi etmiyorum.

✦

Arka bahçede biraz atış yapıp rahatlamak istemiştim ancak yanıma gelen Gediz tüm keyfimi kaçırmıştı. Onun sesini duymamak için yayı gerip hedefe üst üste okları fırlatıyordum. Ancak ona verdiğim mesajı anlamak istemeyen Gediz, ısrarla yanımda dikilip duruyordu. "Ben senin kardeşinim," diyen sesini duymamak için yeni bir ok daha fırlattım. "Benden kaçamazsın, biz kardeşiz."

Onu görmezden gelmeye devam ettiğimde elimdeki yayı çekip aldı. Oklardan birini alıp benim az önce vurduğum korkuluğu yüzünden vurdu. Sırıtarak bana dönerken tebrik bekleyen çocuklar gibiydi. Dikkatimi çekmek için bunu yaptığını biliyordum. Uzanıp ondan yayı aldım ve bir ok takıp fırlattığımda yönüm Gediz'e dönüktü. Gözlerinin içine bakarak attığım okun nereye isabet ettiğini görmek için başını çevirdi. Kızgın bakışları her şeyi açıklıyordu.

Korkuluğu görünce küfrederek yeniden bana döndü. "Hedefe bile bakmadan attığın okun benimkini ikiye bölmesiyle övünemezsin." Bu konudaki yenilgiyi kabul etmeyerek bahaneler üretmeye başladı. "Okçulukta bu kadar iyi olmanın tek sebebi bu lanet şeyin klanına ait bir silah olması!"

Dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. "İstersen senin klanının silahıyla oynayalım, ne dersin?" Ona baltaların olduğu yeri işaret ettim. "Var mısın?"

Çatık kaşlarla, "Kes şunu!" diye hırladı. "Beni düşmanın gibi görmeyi bırak, biz kardeşiz." Yüzünü buruşturdu. "Hatta benim abim bile olabilirsin."

"Siktir git, aynı yaştayız."

Gülerek başını iki yana salladı. "Sen benden büyüksün."

"Kaç ay?"

"Yedi."

"Bu beni senin abin yapmaz, kardeşin hiç yapmaz. Neden çocukça şeyler yapmak yerine seksen beş yaşındaki biri gibi davranmıyorsun?"

Kışladan çıktığımda ona karşı mesafeli davranmamdan hiç hoşlanmadığı için arkamdan, "Kabul etmek istemesen de ben senin kardeşinim!" diyerek peşimden geldi.

Söylediklerini zerre kadar umursamadığımı biliyordu. "Aynı kanı taşımıyoruz, Gevheri. O yüzden *kardeşim* saçmalığını bırak."

"Aynı soyadı taşıyoruz, it herif! Tüm çocukluğumuz aynı evin içinde, aynı kadınla adama anne ve baba demekle geçti. Bu da bizi kardeş yapar."

"Senin iki kardeşin var, git onların canını sıkmayı dene."

"Benim tek kardeşim sensin!" Kolumu tutarak beni durdurduğunda daha fazla dayanamayıp, "Yakında dönüyor, bu konuda konuşmalıyız," dedi. Kimden bahsettiğini çok iyi bildiğim için iliklerime kadar geridim. Eskiden olsa onun dönüşünü dört gözle beklerdim ama şimdi içim buruktu. Bu burukluğumun sebebi Elzem'di. O döndüğünde Elzem'e ne olacaktı?

"Gedi..." Dilimi ısırarak son anda kendimi durdurdum. İsmini lanetlemek zorunda değildi! Kolumdaki elini sertçe çekerek can sıkıntısıyla, "Dinle," dedim. Derin bir nefes alarak ona bakınca sonunda dikkatimi çektiği için mutluydu. "O bir Aykırı, belki de orada kalmalı."

Benimle aynı fikirde olmadığını inatçı bakan gözlerinden anlıyordum. "Elzem ve Doğa da bir Aykırı. Peki şu zamana kadar hiç sorun çıkardılar mı?" Bu konuşmanın beni ne denli rahatsız ettiğinden habersiz yüzündeki heyecanla bana gülümsedi. Onun geri dönüşüne çok seviniyordu. Normal şartlarda bende çok sevinirdim ancak işin sonunda Elzem'i kaybetmek vardı. Onu hiç tanımadan hayatı hakkındaki bir kararı vermek kolaydı fakat şimdilerde çok şey değişmişti. Her yerde Elzem'i görmeye alışmışken ondan nasıl vazgeçecektim?

Neyle mücadele ettiğimi anlamayan Gediz omzuma birkaç kez vurdu. "Endişe etme, hiçbir sorun çıkmayacak. Elzem ve Doğa, yani iki Aykırı uzun zamandır burada, değil mi? Peki, herkesin korktuğu gibi bir şeyler yaptılar mı? Savcı, onlar yapmadıysa Afra hiç yapmaz." Ben

bundan o kadar emin değildim. Afra uzun zamandır Ölüler Diyarı'nda olduğu için bize ne şekilde döneceğini tahmin edemiyordum. Umarım buradan ayrılırkenki masumiyetiyle geri dönerdi.

Birlikte akademiye doğru yürürken yüzümdeki sıkıntıdan asıl derdimin ne olduğunu anladı. Yüzündeki heyecan ve mutluluk kayboldu. "Afra'nın dönüşüne sevinemiyorsun çünkü o gelirse Elzem gidecek." İfadesi sertleşti. "Umarım Elzem'i burada tutmak için Afra'nın dönüşüne engel olacak bir şey yapmazsın."

Elzem'in gidişinden bahsetmek bile beynimden vurulmuşa dönmeme neden olduğu için öfkeyle doldum. "Bir yolu olsaydı buna engel olurdum!" Benden duymayı beklemediği bu sözler karşısında donup kaldığında yumruğumu sıktım. "Bunu durdurmayı denemediğimi söyleyip seni kandırmayacağım." Tüm sinirimi avucumun içine büktüğüm parmaklarımdan çıkarmak ister gibi onları sıkıyordum. "Günlerdir okumadığım kitap, yapmadığım araştırma kalmadı ama yok!" Yüzümü sertçe ovuşturarak başımı iki yana salladım. "Sebep olduğum şeyi durdurmanın hiçbir yolu yok!"

Yüzündeki mimiklerine kadar donup kalmasıyla karşımda bir heykelden farksızdı. Boğazındaki çıkıntıyı harekete geçirecek bir yutkunmadan sonra dudaklarını güçlükle araladı. "Savcı, sen yoksa bu kıza..."

"Fikirlerini kendine sakla!" Duymak istemediğim şeylere kulaklarımı tıkayıp hızlı adımlarla yanından geçtim. Elzem'e olan duygularımın ne boyutta olduğunu düşünmek istemiyordum.

Peşimden geldiğinde bu sefer canımı sıkacak şeyler söylemek yerine sessizliğini korudu. Tabii, bu suskunluğu çok uzun sürmedi. Bakışları durgunlaştığında, "Elzem'e olacaklar benim de hoşuma gitmiyor ama artık ablamın dönmesini istiyorum," diye mırıldandı. Gözlerini suçlulukla kaçırınca bu olanların onun da hoşuna gitmediğini anladım. Her şeyin ağır bir bedeli vardı. Hiçbir şeye öylece sahip olamazdık.

Ön bahçeye gelince Asil ile konuşan Itır'ı işaret ettim. "Peki, onu ne yapmayı düşünüyorsun? Senin ablanı sevdiğin gibi o da kendi ablasını seviyor, belki de daha fazla." Elzem giderse Itır ve Gediz cephesinde de işler karışacaktı çünkü Itır rahat duracak biri değildi. "Ablasına tapıyor," dedim iç çekerek. "Ondan Elzem'i aldığımızda geriye hiçbir şey

kalmayacaktır. Bir hiçe dönüşen birinin yapabileceklerini de kestirmek kolay değil."

Gediz'in gözleri Itır'ı bulunca bakışlarında bir küçümseme belirdi. Itır'ı bir tehdit olarak görmüyordu. "Yetenekleri benimle kıyaslanamaz." Omuzları kaldırıp indirdi. "Bana ne yapabilir ki?"

"Bunu en son söylediğinde benim sınıfımdaydın ve yanlış hatırlamıyorsam seni az kalsın öldürüyordu."

Ona hatırlattıklarımla Itır'ı izlerken dudakları kıvrıldı. "O an ile ilgili aklımda kalan tek şey beni öptüğü." Böyle bir cevap bekliyordum. Onun için kadınlar sadece cinsel tutkudan ibaretti.

Bakışlarında gördüğüm şeyle, "Siktir!" diyerek kaşlarımı çattım. "Onu arzuluyor musun?" Bazen gerçekten Gediz'den kurtulmak istiyordum!

Rahatlığıyla canımı sıkarak sırıttı. "Senin gibi rahip hayatı yaşamadığım için beni suçlayamazsın." Itır'a alıcı gözlerle bakmayı bırakıp bana döndü. "Henüz bir kadının teninin kokusunu bile bilmiyorsun, değil mi? Ruhlar âleminden çık artık kardeşim, çok fazla şey kaçırıyorsun. Hâlâ bir kadınla sevişmediğine inanamıyorum." Benimle bu kadar rahat konuşmasından nefret ediyordum.

Beni kızdırmasına izin vermeyerek düz bir şekilde ona bakmaya başladım. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Şaşırdı. "Biriyle seviştin mi yoksa? Kim bu kadın? Elzem olamaz çünkü o bir ruh emici." Gözlerini büyüttü. "Sana takık olan müdireyle yattın mı sonunda?"

Suratını dağıtmamak için sinirlerime hâkim olup önüme döndüm. "Zırvalıklarını kendine sakla! Mahremimi seninle konuşacak değilim." Ona fazlasıyla katlandığım için akademiye doğru yürüdüm. Konuştuğumuz konuya inanamıyordum. Kadınlar benim için sadece saygı duyacağım varlıklardı. Onları sohbet konusu yapmaktan hoşlanmıyordum.

İnatla peşimden gelirken can sıkıcı gülüşünü duydum. "Hadi ama! Biz kardeşiz. Böyle şeyleri konuşabilmeliyiz."

Kaşlarımı çatarak bir anda ona döndüğümde az kalsın bana çarpıyordu. "Şimdi beni iyi dinle, hergele!" Daha fazla kendimi tutamayıp suratına yumruğumu geçirerek onu birkaç adım geriye sendelettim. "İki erkeğin Leyla anne veya Afra hakkında konuşması hoşuna gider miydi?" Yediği yumruk veya kanayan dudağı değil, annesi ve ablasından bahsetmem onu kızdırdı. Sinirlenmesi güzel bir şeydi çünkü bu sonunda aynı dili konuşmaya başladığımızı gösterirdi.

Delici bakan bakışlarına aynı kızgınlıkla karşılık verip, "Erkeklerin annen veya ablan hakkında konuşması hoşuna gitmezdi, değil mi?" dedim sert bir sesle. "Sohbet konusu yapmaya çalıştığın tüm o kadınlarda birilerinin annesi, kız kardeşi veya kızı. Kendin için istemediğin bir şeyi başkalarına layık görmeyi bırak!" Cebimdeki mendili çıkartıp dudağındaki kanı silsin diye kaba bir hareketle avucuna tutuşturdum. "İkinci bir yumruk daha yemek istemiyorsan bir dahaki sefere bana bunlarla gelme."

Kalın kafalı biri olduğu için bana tersçe bakarak mendili kanayan dudağına bastırdı. "Tüm bunlar Efsun ile yatıp yatmadığını sorduğum için mi?"

Yumruğumu sıkarak ona doğru atıldığımda hemen arkaya çekildi. Gülerek benden uzaklaştı. "Şaka yapıyordum, ikinci yumruğa gerek yok." Başını hızlıca salladı. "Anladım, senin gibi sığ bir adamın yanında kadınlardan bahsetmek yok."

"Siktir git başımdan!"

Akademiye girip onu ardımda bıraktım yoksa bu seferki yumruk çenesini dağıtabilirdi. Yukarı çıkmak için merdivenlere yönelmiştim ki Elzem'i gördüm. Ayaklarını yere vura vura merdiveni inen bacaksızın suratından düşen bin parçaydı. Somurtarak basamakları iniyordu. Yaklaşık kırk dakika önce o banyo yapsın diye odadan çıkmıştım. Anlaşılan banyo işi henüz bitmiş olmalı ki daha yeni iniyordu. Elif Hanım onun nemli saçlarını iki yanında örgü yaptığı için çok komik görünüyordu. Bakalım şimdi o havalı el hareketiyle o örgüleri nasıl omzundan arkaya savuracaktı.

Üzerinde temiz, kahverengi bir elbise vardı ve onu sıcak tutsun diye siyah bir pelerin takmıştı. Böylesi daha iyiydi, en azından artık kirli değildi. Surat asarak aşağıya inerken beni görünce bakışları değişti.

Kaşlarını çatarak olduğu yerde durması gülmemi sağladı. Eğlendiğimi gizlemeden, "Ne o, küs müyüz?" diye sordum. Bana öldürmek istediği biriymişim gibi bakıyordu.

Yukarı çıkıp aramızda iki basamak bıraktığımda bile onu görmek için başımı eğmek zorundaydım. Bu bedende bacak kadar boyu vardı. Başını kaldırıp bana baktığında öfkeli bakışları çocuk suratında istediği etkiyi bırakmıyordu. Dik dik bana baktı, daha sonra da bir çocuk olmanın hakkını verip bir ayağını sertçe yere vurdu. "Odanızdaki tüm kitapları yırttım işte!"

Bu beni kızdırmalıydı, değil mi? Kitaplarım en değerli hazinem olduğu için normalde biri onları yırtsa şu anda yaşamıyor olurdu. Ancak bunları söyleyiş şekli o kadar komikti ki sinirlenmem gereken bir olaya kahkaha attım. Garip bir şekilde ne yaparsa yapsın ona kızamadığım gibi bu benim hoşuma gidiyordu. "Demek tüm kitaplarımı yırttın?" Bunları söylerken bile gülüşüme engel olamıyordum. "Hepsinin parasını hizmetçilik maaşından keseceğimi biliyorsun, değil mi?"

Küçücük ayağını kaldırıp ona göre güçlü ama bana göre fazlasıyla zayıf olan bir tekmeyi dizime attı. "Kesin!" dedi hırçın bir suratla. "İsterseniz tüm maaşıma el koyun, bana ne!"

Gür bir kahkaha patlattım. "Bedenine dön yoksa gerçek anlamda bir çocuğa dönüşeceksin." Cennet'in içinde kala kala hâl ve hareketleri daha çocuksu olmaya başlamıştı. "Odadan çıktıktan sonra mührü kaldırdım," diyerek ona uzun zamandır duymak istediği şeyi söyledim. "Cezan bitti artık, bedenine geri dönebilirsin." Bu kadar ceza ona yeterdi.

"Demek cezam bitti?" Aklına her ne geldiyse öfkesini büyük bir ustalıkla bastırdı ve gözleri hınzırca ışıldadı. "Dönmüyorum."

Ne demek dönmüyorum?

"Sen beni duymadın mı? Mührü kaldırdım diyorum, kahrolası bedenine dönmek için neyi bekliyorsun?" Şimdiye hiç vakit kaybetmeden bedenine dönmüş olmalıydı.

İntikam almak ister gibi bana bakarken, "Dönmüyorum işte!" dedi kararlı bir sesle. "Kaç gündür o cadı beni yıkamasın diye köşe bucak saklandım ama siz beni ona verdiniz!" Küçük yumruklarını sıkarak

kaşlarını çattı. "Sizin yüzünüzden taciz edildim. Ne anlama geldiğini bilmiyorsanız daha açık konuşayım! O cadı beni zorla soydu ve lifle her yerimi mıncırdı!"

"Mıncırdı mı?"

Hızlıca başını salladı. "Beni mıncırdı." Pıtı pıtı adımlarla bana yürüyüp başını kaldırdı. "Kolunuzu uzatın, göstereyim."

Eğilip dediğini yaptığımda kolumu çimdikledi. "Beni böyle mıncırdı."

Göğsümde yükselen kahkahanın şiddetine direndim. "Çimdiklemiş seni."

"Hayır, mıncırdı."

"Mıncırmak diye bir kelime yok, kahrolası."

"Yoksa ben nereden biliyorum bu kelimeyi?" Ayağını kaldırıp pabucunun ucuyla bacağıma vurdu. "Mıncırmak veya çimdiklemek, adı her neyse bana ondan yaptı ve bu çok saygısızcaydı!" Sinirden yüzü kıpkırmızı oldu. "Sizin yüzünüzden beni bir fıçıya batırıp çıkardı!"

Gülmemek için başımı omzuma doğru çevirdim. "Ne güzel işte sayemde cici oldun."

Çıldırmış gibi tepinirken neyse ki bir çocuk bedeninde olduğu için etraftaki kimse onu garipsemiyordu. "Beni soydu! Kaynar suyla haşladığı yetmezmiş gibi bir de taciz edildim! Bana dokunup her yerimi keseledi."

İşaret parmağını bana doğru sallarken sinirden yerinden duramıyordu. "Sizin yüzünüzden kendimi kirlenmiş hissediyorum! Kraliçe ruhum şu anda tahtında kan ağlıyor!" İsyanı tüm kontrolümü kaybetmeme neden olduğu için yüksek sesle gülmeye başladım ve bu onu iyice delirtti. Bunun için bana kızamazdı çünkü söylediği ve yaptığı her şey beni güldürüyordu. Bunu bir tek o başarıyordu.

Küçük vücudunda koskoca bir akademiyi patlatacak bir öfke taşıyordu. Gözlerinde bir şey parıldadı ve o, "Bu komik mi, Bay Gevheri?" diyerek dik dik bana bakmaya başladı. "Size yapacaklarımdan sonra bakalım yine böyle gülüyor olacak mısınız?" Bir çocuğun sinirli suratıyla bana bakarken istesem de onu bir tehdit olarak göremiyordum. Bir

konuda kararını vermiş gibi başını hızlıca salladı. "Meydan okumanızı kabul ediyorum!"

"Seni uyarıyorum, beni çıldırtacak bir şey daha..." Yanımdan süratle geçip üst kata çıkmaya başlayınca onu kızdırdığım için kendime küfrettim. "Sana meydan okuduğum yok, kafandan uydurma!" diyerek peşine takıldım. Kim bilir beyninde yine hangi tilkiler dönüyordu!

"Elzem buraya gel!" Kısık bir sesle adını söylerken peşinden aceleyle basamakları çıktım. Bacak kadar boyuyla aramızdaki mesafeyi bu kadar çabuk açması inanılmazdı. "Tanrı aşkına, küçücük boyunla nasıl böyle hızlı koşuyorsun?" Ya da her defasında beni peşinden koşturmayı nasıl başarıyorsun!

Bir üst kata çıktığımızda onu yakaladığım gibi kolumun altına hapsettim. Belini kavrayıp yüzüstü yere bakmasını sağlamıştım. Havada çırpınmaya başlayınca her an onu duvara doğru fırlatabilirdim çünkü fazla dikkat çekiyorduk. "Sepet gibi beni kolunuzun altına sıkıştıramazsınız!" diye bağırdı. "Daha düzgün bir pozisyonda olmayı talep ediyorum!"

"Reddedildi!" Bağırarak daha çok çırpınmaya başlamasıyla güldüm. Bu onu her defasında deli ediyordu.

"Savcı?" Efsun çıkardığımız gürültüden dolayı çalışma odasından çıktı. Onun sesini duyan Elzem çırpınmayı bırakmıştı. Yerle bakışırken, "Bu çok utanç verici," diye homurdandı. "O olgun elmanın karşısında bu şekilde olmak kraliçe ruhumun gururunu incitiyor. Boğularak suyun üstüne çıkmış balık gibi görünmek istemiyorum. Lütfen düzeltin beni."

"Balıklar suda boğulmaz."

"Ciddi olamazsınız."

"Seni düzeltmemi istediğini hatırlıyorum."

"Engin bilgilerinizle beni aydınlattığınız için size minnettarım, Savcı Bey. Şimdi beni bir hanımefendiye yakışır bir konuma getirir misiniz?" Her koşulda kibarlığından taviz vermemesi şaşılacak bir durumdu.

Elzem öyle çirkinleşerek ya da hırgür çıkartarak kendini ifade etmezdi. Aksine zarafetiyle göz kamaştırır, kibarlığı saraylardaki sultanları

kendisine hayran bırakırırdı. Bir kraliçe edasıyla yürür, kelimelerini özenle seçerek karşısındakini etkisi altına alırdı. Tüm bunları yapmayı iyi bilirdi. İnsanlara tatlı tatlı gülümseyip yumuşak ama iğneleyici cümleler kurardı. Sanki küfretse karşısındaki kişi bunu bile anlamazdı çünkü Elzem kelimelerle oynamayı çok iyi biliyordu. Bu Oyunbaz fâni insanları parmağında oynatmayı ustaca beceriyordu. Bir kraliçeden çok, etrafındaki herkese büyüler yapan ve onları mest eden bir cadıyı andırıyordu.

Sıra dışı güzellikte olan bir cadı, güzel ve sevimli.

Onu düzeltip ayaklarının üzerinde durmasını sağladım. Bir çocuk bedeninde olduğunu unutmuş olmalıydı ki kıyafetlerini zarif bir hareketle düzeltti ve öksürerek başını yukarı kaldırdı. Bir tehdit sezmiş gibi yine gardını çekmişti. Efsun bize doğru yürürken bakışları ben ve Elzem, yani Cennet arasında gidip geliyordu. "Çocuklarla bu kadar iyi anlaştığını bilmiyordum, Savcı."

Efsun'un bana olan bakışlarından ne düşündüğünü anlamak çok kolaydı. İyi bir baba olacağımla ilgili saçmalıklar. Çocuk Elzem ile geçirdiğim şu iki günden sonra baba olma fikrinden nefret etmiştim. Tüm çocuklar onun gibi bir baş belasıysa sanırım asla bir çocuk yapmayacaktım. Ona yerdeki bacaksızı işaret ettim. "Annesi odamı temizlerken bu çocuğun sorun çıkarmadığından emin olmak istedim."

Bana içtenlikle gülümsediğinde hemen yanımda duran küçük yaramazın üzerine eğildi. "Bugün yine çok tatlısın, Cennet. Neden odama geçmiyoruz?" Onun saçını okşamak için elini uzattı fakat Elzem dişlerini sıkıp hırlar gibi bir ses çıkartınca Efsun hemen elini çekti. Kahkaha atmak istedim.

Gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken, "Biraz yabani bir çocuk," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Anlaşılan kendini kimseye sevdirmiyor."

Elzem küçük adımlarla bana yürüyüp yanımda durdu. Daha sonra elimi tutup kafasının üstüne bastırarak Efsun'a dil çıkardı. Bu sefer kendimi tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladım. Kahrolası yaratık, bir tek Efsun'a kendini sevdirmediğini göstermek ister gibi elimi saçlarına bastırmış ve Efsun'a dil çıkarmıştı. İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum. Her konuda beni şaşırtmayı iyi biliyordu. Gülüşümü

güçlükle bastırıp kaşlarımı çatmak için kendimi zorladım. "Çok ayıp, Cennet." O bu kadar sevimli ve komikken ciddi bir ifadeye bürünmem çok zordu. "Derhâl Efsun Hanım'dan özür dile."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bana ne." Bir an önce kendi bedenine geri dönmeliydi çünkü ciddi anlamda bir çocuğa dönüşüyordu.

Onun adına Efsun'dan özür dilemek için ağzımı açmıştım ki bunu yapacağımı anladığı için kafasındaki elimi tuttu. Elimi yüzünün yakınına getirdi ve *hart* diye ısırdı. Tüm dişlerini elime geçirdiği için kısık bir sesle inleyip, "Mesajı aldım! Rahat dur, kahrolası yaratık!" dedim. İstediği şeyi nasıl alacağını iyi biliyordu!

Elimi bıraktığında diş izlerine çatık kaşlarla baktım. O ise pis bir şeyi ısırmış gibi koridordaki saksıya doğru yürüdü ve saksının toprağına birkaç kez tükürdü. Lanet bir temizlik takıntısı vardı. Küçük hanım yere tükürmeyi kendine yakıştıramadığı için bize arkasını dönüp saksıya tükürmüştü. Ağzının içini temizlediğine ikna olarak bana doğru yürüyüp yanımda durdu. Onun adına Efsun'dan özür dilememe sinirlendiği için müdireye bakıp, "Bugün biraz huysuz," dedim. "Görmezden gelirseniz sevinirim."

Efsun küçük bir çocuğun yaramazlıklarını sorun etmediğini göstererek, "Hiç sorun değil," dedi. Yüzüne tekrar bir gülümseme kondurup Elzem'in üzerine eğildi. "Hadi odama gidelim. Orada seveceğini düşündüğüm kurabiyeler var." Elzem'in o kurabiyelerden yiyeceğini sanmıyordum. Başkalarının pişirdiği şeyleri yemiyordu.

Efsun'un ona olan yaklaşımı beni şaşırtmıştı çünkü çocuklardan hoşlanmadığını düşünüyordum. Onları görünce yüzünü buruşturduğuna birkaç kez şahit olmuştum. Belki de gördüklerimi yanlış değerlendirmiştim. Efsun'un odasına doğru yürürken Elzem ile onun birkaç adım arkasındaydık. Yanımdaki baş belası, ayağıyla bacağıma hafifçe vurunca başımı eğdim. Aklımdan geçen düşünceleri ruhumda solumuş gibi kaşları çatıktı. "Siz erkekler kadınları hiç tanımıyorsunuz," dedi fısıltıyla. Önde yürüyen kadını gösterdi. "Bana bakınca ruhunda buram buram süzülen tiksintiyi soludum."

"Senden hoşlanmış gibiydi," diye fısıldadım.

Bir aptala bakar gibi bana bakması canımı sıktı. "Sizi etkilemek için beni sevmiş gibi davrandı," dedi kısık bir sesle. "Evet, burada kullanılan ben oluyorum." Bunun suçlusu benmişim gibi bana olan bakışları fazla aksiydi. "Birinin beni kullanmaya çalışması..."

Bıkkınlıkla soludum. "Dur tahmin edeyim, kraliçe ruhun için çok aşağılayıcı."

"Evet," diyerek çenesini kaldırdı. "Bu görmezden gelemeyeceğim bir aşağılanma." Omuzlarını dikleştirdi. "Aşağılanmaya tahammülüm yok." Elinin tersiyle boynunun iki tarafında sarkan saç örgülerden birini arkaya doğru savurmaya kalkıştı ama yapamadı. Hazin bir şeyle karşı karşıyaymış gibi dudağını sarkıttı. "Bu saçla istediğim etkiyi yaratamıyorum, değil mi?"

Kısık bir sesle gülerek başımı iki yana salladım. "Çabanı oldukça etkileyici buldum." İnanılır gibi değildi.

Ellerini kaldırıp bana doğru uzattı. "Az önce aşağılandım, durumu eşitlemem için beni kucağınıza alın." Aklındaki tilkiler harekete geçmişken ona hayır demek başıma daha fazla bela açmasına neden olurdu. Uzanıp onu kucağıma alınca kollarını boynuma doladı. Kendi bedenindeyken bana sarılması kim bilir bana nasıl hissettirirdi. Ancak bir çocuğun bedeniyle bunu yapınca bende uyandırdığı tek his bir çocuğa duyulan şefkat ve merhametti.

Gözlerindeki o hüzün dudaklarındaki tebessümle uyuşmuyordu. Bu da aklıma tek bir soruyu getiriyordu. *Küçükken olması gerektiği gibi bir çocuk oldu mu?* Daha önce söylediğim gibi Elzem sanki çocuk olmayı bilmiyordu. Cennet'in bedeninde kaldığı bu sürede çoğu hareketi bana onun sanki hiç çocuk olmadığını düşündürtmüştü. Emin değildim ama Cennet'in bedeninde olmayı sevmeye başlamış gibi davranıyordu. İliklerime kadar gerildim. Sanki yaşayamadığı çocukluğunu yaşamak ister gibiydi.

Nasıl bir çocukluğu vardı?

Efsun'un peşinden çalışma odasına girince onu yere bıraktım. Tekli koltuklardan birine oturduğumda kafamdaki düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordum. Efsun dolaptan bir kutu kurabiye çıkartarak Elzem'in yanına gitti. "İstediğin kadar yiyebilirsin canım."

Tam da tahmin ettiğim gibi Elzem boş gözlerle kurabiyelere bakmak dışında bir şey yapmadı. Ne şartlar altında hazırlandığını bilmediği şeyleri yemiyordu. Başını kaldırıp son derece insancıl bir ifadeyle Efsun'a baktı. "Teşekkür ederim, Efsun Hanım," dediğinde kibarlığından ödün vermeyerek ona gülümsedi. "Annem beni fazlasıyla doyurdu." Elini kaldırıp dümdüz olan karnına bastırdı. "Sanırım midemde bunları yiyecek kadar yer yok." Etrafına baktı. "Elma varsa bir tane alırım."

"Tabii var." Efsun ona masanın üzerinde duran meyve tabağını gösterdi. "İstediğin kadar alabilirsin canım."

Az önce dışarıda Efsun hakkında atan veya ona dilini çıkartan o değilmiş gibi gülümsedi ve "Teşekkür ederim," dedi hayret verici bir değişimle. Ondaki değişimin hızına yetişmek mümkün değildi. Yürüyüp tabaktaki elmaların içinde yeşil olanını seçti. Elmayı büyük bir titizlikle elbisesiyle sildi. Tamamen temiz olduğundan emin olana kadar o şeyi silip durmuştu.

Elmadan bir ısırık aldığında sıkıntıyla nefesimi verdim. Yine açlığını elmayla bastırıyordu. Asıl şaşırtıcı olansa her elma yediğinde gözlerinde oluşan o ifadenin tekrar ortaya çıkmasıydı. Sanki canını yakan hatta nefret ettiği bir şeyi yiyormuş gibi bakışları yine durgunlaşmıştı. Elmadan aldığı ısırıkla gözlerinde anlam veremediğim bir duygu belirmiş ve iç çekmişti. Aslında elmayı sevmiyordu, değil mi? Ona bakınca tek gördüğüm nefret ettiği bir şeyle kendisini cezalandıran biriydi. Korktuğu ve nefret ettiği şeyleri özellikle hayatında tutuyor olabilir miydi?

Onunla ilgili her şey bu kadar gizemliyken her hareketi bana yeni bir soru işareti olarak dönüyordu. "Sen bir şey ister misin, Savcı?" Efsun'un ilgili sesi beni Elzem ile ilgili düşünce selinden çıkarmıştı.

"Sadece su." Bir çocuğun peşinden koşturmak hep yaptığım bir şey olmadığı için bu beni susatmıştı.

Efsun bana bir bardak su verdikten sonra karşımdaki koltuğa oturdu. Elmasını yiyen çocuk yanıma geldi ve zıplayarak kucağıma atladı. Dizime oturup yönünü Efsun'a çevirmişti. Bu hareketi sebepsiz yere beni güldürdü. Efsun'u benden uzak tutmaya çalışıyor olamazdı, değil mi? Efsun onunla yakınlık kurmak için dizimde oturan kıskanç çocuğa gülümsedi. "Savcı'yı çok seviyor olmalısın, Cennetçiğim," dediğinde bakışlarını Cennet'ten çekip beni göz hapsine aldı.

Bal sarısı gözlerinde istemediğim tüm duygular vardı. "Bu konuda seni suçlayamam, Cennet çünkü Savcı'yı tanıyan herkes onunla bir yakınlık kurmak ister." Belki de bazı şeyleri onunla daha açık konuşmamın zamanı gelmiştir.

Dizlerimde oturup bilerek şapırtı sesleri çıkartan çocuk, "Ah, o mu?" diyerek elmadan kocaman bir ısırık aldı. İşaret parmağıyla beni gösterdiği esnada su bardağından bir yudum almıştım. "O benim babam oluyor," demesiyle içtiğim suyu onun yüzüne püskürttüm. Bunu bilinçsizce yapmıştım. Ne dedi şimdi bu? Baba mı? Ben mi? Aklını kaçırmış olmalı!

"Bu hiç centilmence bir hareket değildi." Homurdanarak yüzündeki suyu silen fındık faresine tersçe bakıyordum. "Elimde kalacaksın!"

Ortalığı karıştırıp durduğu için afallayarak gözlerini büyüten Efsun'a açıklama yapmak zorunda kaldım. "Bu doğru değil."

Canına susayan yaratık sorun çıkarmayı aklına koymuş olmalı ki, "Hadi ama baba," diyerek intikam alır gibi muzır gözlerle bana bakıp durdu. "Ona gerçekleri söylemelisin." Uzun süre onu bir çocuğun bedenine hapsettiğim için canıma okumaya kararlıydı.

Şirince gülümseyerek gözlerini kırpıştırdı. "Bence Efsun Hanım bunu anlayacaktır." Sinir bozucu bir şekilde katur kutur sesleri çıkartarak elindeki o şeyi en rahatsız edici şekilde yiyordu. "Ona annemle olan yasak ilişkinizden bahsetmelisin." Susması için o çokbilmiş dilini kesmem gerekiyorsa bunu yapardım!

Efsun'un yaşadığı gerginlik tüm odayı boğucu bir hâle getirmeye başladı. "Yasak ilişki mi?" Rengi atan kadın ciddi ciddi buna inandı mı? Daha zeki olduğunu düşünürdüm.

Elzem'in kin dolu gözleri Efsun'u bulunca sırıttı. "Babam diye demiyorum ama olgun kadınlardan hoşlanır. Çok olgun, fazla olgun, çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda olanlar işte." Bu baş belası kadın birazdan elimde kalacaktı, haberi yoktu. Evet, hayatımda ilk kez bir çocuğu adamakıllı dövmek istiyordum! Üstelik elmalardan nefret etmeme neden olduğu için kendisini kutlamalıydı. O şeyi daha sessiz yiyebilirdi. Çıkardığı şapırtı sesleri insanın sinirleriyle iyi oynuyordu.

Sanki benden hesap sormaya hakkı varmış gibi Efsun'un, "Savcı?" diyerek incinmiş bakışlarını bana çıkarmasına hayret ettim. Hayal kırıklığı içinde bana bakması çok yersizdi çünkü şu zamana kadar ona herhangi bir vaatte bulunmamıştım. "Bütün bunlar doğru mu? Sen ve Elif..."

Kaşlarımı çatarak, "Devamını getirmeyin, Efsun Hanım," dedim buz gibi bir sesle. Ona herhangi bir açıklama yapmak zorunda değildim. Ayağa kalktığımda bana sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramayan çocuk kapıya doğru fırladı. Birazdan başına gelecekleri bildiği için koşarak dışarı çıkmıştı.

Yönümü Efsun'a çevirip katı gözlerle ona bakmaya başladım. "Size saygı duyuyorum ama hepsi bu. Elif Hanım ile hiçbir münasebetim olmadı ancak olsaydı bile bu sizi ilgilendirmezdi," dedikten sonra daha fazla uzatmadan odasından çıktım. Ona küçük açıklama yaptıysam bunun tek sebebi korumam gereken bir ismim olmasıydı. Saçma sapan dedikodularla canımın sıkılmasını istemiyordum.

Efsun'un odasında çıkınca o ayaklı belayı bulamadım. Kendi iyiliği için bir süre gözüme görünmemeliydi. "Babaymış!" Kendi kendime konuşarak sinirli adımlarla yürüdüm. "Yaşamak istiyorsa bir an önce büyüse iyi eder!" Bu kadın çocuk olunca felaket bir şeye dönüşmüştü.

Odama girdiğimde Bülbül ve Takva'yı içeride buldum. Takva, Efsun'un odasında olanları duyduğu için hemen Bülbül'e yetiştiriyordu. Bana sırtı dönük bir şekilde olanları heyecanlı bir şekilde Bülbül'e anlatıyordu. "Ona baba deyince Efendi Savcı'nın yüzünü görmeliydin." Kapıyı sertçe çarptığımda ikisi de oturduğu koltukta sıçrayarak ayağa kalktı. Takva'nın orada olduğunu biliyordum ancak olanları hemen Bülbül'e yetiştirmesini beklemiyordum.

"Siz mi geldiniz, efendim?" Yakalandığı için hemen başını eğip ellerini karnının önünde birleştirdi. "Ben de tam Bülbül'e nerede olduğunuzu bilmediğimi söylüyordum." Her yerde gölge gibi beni takip ederken nerede olduğumu bilmemesi imkânsızdı.

Bülbül donuk bir suratla gri gözlerini bana dikti. "Hep yaptığı gibi olan biten her şeyi bana yetiştiriyordu. Dedikodu yapmaktan hoşlanmadığımı ona nasıl anlatabilirim?" Buz gibi bir sesle söyledikleri

Takva'nın ona ölümcül gözlerle bakmasına neden oldu ancak bunu pek umursamadı.

Yürüyüp yorgun bedenimi koltuğa bıraktım. "O kahrolası Oyunbaz beni çıldırtıyor!" Takva'nın kıkırdayan sesini duyunca gözlerimi yumdum. Başımı koltuğa yaslarken tek istediğim biraz dinlenmekti.

Şakaklarıma değen parmakları hissettim. Koltuğumun arkasına geçip kafama masaj yapan kişinin Bülbül olduğunu biliyordum. Gözlerimi açmasam bile bunu yapan kişinin o olduğuna emindim. Bülbül'ün dokunuşlarını tanıyordum. Ne zaman gergin olsam bana masaj yapardı. Bu kata çıkmaya izni olan tek hizmetçiydi. Ona o izni ben vermiştim. Parmakları şakaklarıma baskı yapıp hafifçe okşarken, "Oyunbaz'ın sizi bir şekilde mutlu ettiğini inkâr edemezsiniz," dedi. Haklıydı, Elzem her defasında beni güldürüp etrafımdaki her şeyi unutturmayı başarıyordu.

"Bir şeyler gizliyor, Bülbül. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bildiklerimi size söyleyemem, efendim." İçli sesini duydum. "Bunun bana yasaklandığını biliyorsunuz. Zamanın akışını bozacak şeylerden kaçınmalıyım." Bunu biliyordum ancak onun bildiklerine ihtiyacım vardı. Keşke bana ne gördüğünü söyleyebilseydi ama bunu yapamazdı. Onu zor durumda bırakacak bilgileri ondan zorla almaya hakkım yoktu.

Parmakları küçük dokunuşlarla beni rahatlatmaya devam ederken, "Size kendi gördüklerimi söyleyemem ama bir başkasının düşlerinde gördüklerini anlatabilirim," deyince dudaklarım kıvrıldı. Bu bile benim için yeterli olurdu.

"Kimin düşlerinden bahsediyorsun?"

Elleri şakaklarımda hareket etmeden durduğunda gerildiğini anladım. "Bilgelerin klan lideri Revan, küçük melezinin asıl yeteneğini henüz bilmiyordu. Mara gördüğü şeyleri rüya sandığı için fazla önemsemiyor."

Gözlerim kapalı bir hâlde, "Bunun Mara ile ne ilgisi var?" diye sordum.

"Sandığınızın aksine Mara'nın laneti hâlâ derin bir uykuda. Elzem bile artık ayağında ayakkabıları varken ruhları soluyabiliyor çünkü hiç istemese de onun bile lanetini uyandırmaya başladı. Ancak Kalkanların

içinde lanetini uykuda tutmayı başaran tek kişi küçük Bilge. Mara'nın lanetinin neden bu kadar pasif olduğunu hiç düşündünüz mü?"

"Ne demek pasif? O kız Bilgelerin kehanet kartlarını kullanabiliyor." Festivaldeki müsabakada bunu yaptığını görmüştüm. "Çoktan lanetinin ona sağladığı yetenekleri kullanmaya başladığını düşünmüştüm."

"En iyi olanlar hep beklenmedik bir şekilde ortaya çıkar. Mara rüyasında Elzem'in iki gün sonra Turgut'un bedenine girdiğini gördü." Kaskatı kesilmiştim. "İki gün sonra da Elzem yanlışlıkla Turgut'un bedenini aldı," dedi.

Kahretsin!

Gözlerimi hızla açarak ayağa kalktım. "Mara'nın görü yeteneği mi var?" Soluğum kesilerek ona bakıyordum. "Küçük Bilge bir kâhin mi?"

Başını sallayarak beni onaylayınca belki de ilk kez Mara için üzüldüm. Korkunç bir yetenekle doğmuştu. Geleceği henüz yaşanmadan görmek biri için ödül değil, cezaydı. Olanları önceden gördüğü için hayatı kadanılmaz bir hâle gelecekti. Olacakları bilip de değiştirememek herkes için bir zulümdü. Sevdiklerinin başına gelecekleri gördüğünde bu konuda hiçbir şey yapamamak insanı deliliğe taşırdı. Kâhinler genelde hep Bilgelerden çıkardı. Mara'nın yeteneği aslında pek beklenmedik bir durum değildi ancak onca safkan Bilge varken Mara'nın görü yeteneğine sahip olması şaşılacak bir şeydi.

Uzun zamandır Bilgelerden bir kâhin çıkmamıştı. Herkes bir kâhini kendi safında görmek isterdi. Olacakları önceden bilmek için tüm klanlar kâhinlere mücevher gözüyle bakardı. Ne yazık ki şu zamana kadar hiçbir kâhin Araf'ta uzun süre yaşayamadı. Gördükleriyle bağlı olduğu klana avantaj sağlıyordu ancak diğer klanlar için tam tersi bir durum yaşanıyordu. Bu yüzden Bilgelerdeki hiçbir kâhin birkaç yıldan fazla yaşayamıyordu. Diğer klanlar bir suikastla onlarla iş birliği yapmayan kâhinlerden kurtuluyordu.

Revan, Mara'nın bir kâhin olduğunu anladığında onu korumak için bir kâhin olduğunu herkesten saklayacaktır ancak Mara'yı bir kukla gibi kullanmak isteyecektir. Revan onun ayaklarını altın ve gümüşle yerden kesecek, onu kendi kalesine yerleştirip gördüklerinden yararlanmaya çalışacaktır. Bu olduğunda Mara'nın etrafına hiçbir erkeği

yaklaştırmayacağına emindim çünkü kâhinler bakire olmalıydı. Bekâretlerini kaybettikleri an geleceği görme yeteneklerini de kaybederlerdi. O andan sonra diğer tüm Bilgeler gibi sıradan birine dönüştürlerdi.

"Mara'nın kâhin olduğuna emin misin?" diye sorduğumda Bülbül başını sallayarak, "Hiç şüphesiz," dedi. "Kâhinlerin gördükleri değişkendir ancak bakire bir melezin gördüklerinde gerçeklik payı daha yüksek." Çünkü o ilk melez kâhindi. Ondan önceki tüm kâhinler safkandı. Melezler genelde iki farklı ırkın genleri ve yetenekleriyle doğduğu için bazen safkanlardan daha güçlü olabilirdi.

"Mara'nın laneti şu an için pasif olabilir," diyerek bana sırtını dönüp pencereye doğru yürüdü. "Ancak bir anda uyanıp şahlanması yakındır. Kızı tetikleyecek en küçük bir şeyle laneti uyanır. Gerçek ortaya çıktığında Revan onu korumak için kendi klanına götürecektir ancak bu diğer klanların kıza suikast girişiminde bulunmasını durduramaz. Dün geceki rüyasında farklı bir şey daha vardı." Bülbül herkesin rüyalarına sızabilirdi.

"Nedir o?"

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında gri gözlerinde anlam veremediğim bir şeyler vardı. "Abiniz Dehliz," diyerek beni afallattı. "Generali dün gece rüyasında gördü," diyerek başını salladı. "Üvey annenizin talimatıyla ikizler birazdan buraya gelecek. Arenada Oyunbaz ile olan maçınız yüzünden anneniz ve Leyla Hanım çok huzursuz. Siz ve dört Kalkan'ı kaleye çağırarak sizleri gözlemleyecekler."

Annem ve üvey annemin yine bir şeylerin peşinde olması beni kızdırmaya başladı. "Tam olarak neyi gözlemleyecekler?" Aslında ne olduğunu tahmin etmek de zor değildi.

Pencerenin önünde dikilirken yönünü bana çevirdi. "Elzem ile aranızda bir şey var mı, bunu gözlemleyip anlamak istiyorlar."

"Onunla aramda bir şey yok!"

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Ama olmasını istiyorsunuz?"

Sinirden güldüm. "Bunu inkâr edemem." Bülbül ve Takva ile her şeyi özgürce konuşabilirdim. Bir tek onların yanında rahattım ve aynı

şekilde onlar da bir tek benim yanımda her şeyi konuşabiliyordu. Üçümüzün arasında yıllara dayanan bir dostluk vardı.

Bülbül bir süre bana baktı, çoğu zaman olduğu gibi gri gözleri fazla boştu. "Mara şu anda ormanda at üzerinde dolaşıyor." Yüzüne gelen beyaz saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dehliz akademiye geldikten sonra sadece saniyeler sonra Mara da gelecek. Kız bu rüyayı hatırlıyor, akademiye döndüğünde olacakları da öyle. Generali neden rüyasında gördüğünü sorguladığı için akademiden çıktı ancak döndüğünde Dehliz'i burada görecek. Bu da onun dün geceki rüyanın nasıl gerçek olduğunu sorgulamasına neden olacak." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Mara henüz bir kâhin olduğunu bilmiyor ama gerçeği anlaması an meselesi."

Kim olduğunu bilmesinde bir sorun yoktu çünkü Araf'ta ilk kez bir kâhin doğmuyordu. Bu bilgiyi kendine sakladığı sürece güvendeydi. Ancak para ve şöhret için gerçeği Revan'a söylediğinde işleri kendi için zorlaştırırdı. Revan belki ona kaledeki en güzel odayı verirdi. Onu ipek kumaşlara sarıp altınlara da boğabilirdi ancak özgürlüğü de satın alırdı. Kâhinini kaybetmek istemediği için onu altın bir kafese kapatıp dış dünyayla tüm ilişkisini keserdi.

Üstelik birine âşık olup onunla mutlu bir birliktelik yaşama şansı da olmazdı çünkü bakire olduğu sürece bir kâhin olabilirdi. Benim asıl anlamadığım şey Mara'nın neden Dehliz'i rüyasında gördüğüydü. Bunun bir sebebi var mıydı? Bir süre daha konuştuktan sonra Bülbül kimseye görünmeden odamdan çıkmıştı. Bülbül gidince derin bir nefes alıp, "Buraya gel Meliz," dedim. Çok yorgun hissetsem de Meliz ile konuşmak istiyordum. Elzem'in sırrını öğrenmeyi kendime amaç edinmişken durmaya niyetim yoktu. Meliz onun hakkındaki her şeyi biliyor olmalıydı.

Çağrıma cevap vereceğinden emin olduğum için onunla yalnız konuşmak istiyordum. "Takva, git ve biraz dinlen." Takva bana sorun çıkarmadan ortadan kayboldu.

Koltuğa oturup Meliz'in gelmesini bekledim. Ona seslendiğimde nerede olursa olsun sesimi duyup bana itaat edeceğini biliyordum. Meliz, Elzem ile yirmi dört yılını geçirmişti. Kimse onun kadar Elzem'i tanıyamazdı. Elzem'in kim olduğunu bilmem, onu tanıdığım anlamına gelmiyordu. Araf'a ilk geldiğinde varlığını hissetmiştim, pusulasında

benim mührüm varken aksi zaten mümkün değildi. Nasıl yaptığını bile bilmeden *astral* bir seyahatle odama geldiğinde onun o kız olduğunu anlamıştım ancak ismini bilmiyordum. Üstelik o an yaşadığım şaşkınlığı ondan gizlemeye çalışıyordum çünkü onu Araf'ta görmenin şokunu yaşıyordum.

Doğduğu günü saymazsak Elzem'i hiç görmediğim için onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kendi dünyasındayken orada geçirdiği yıllar boyunca varlığını bile unutmuştum. Bir sabah etrafımdaki her şey onun dönüşünü haykırarak gelişini müjdelemişti. Meliz'in engelini aşarak buraya, benim yaşadığım yere gelmesi tahminlerimin çok üstündeydi. Sanki onca mesafeyi katederek bana gelmişti. Üstelik Araf'a geldiği an ilk ziyaret ettiği kişi bendim. *Buldum seni* dercesine odamın kapısından içeri girmişti.

Kahretsin! Unutmak istediğin her şeye dönüşerek sana geldim der gibiydi.

Onu kurtarmak hayatımda yaptığım en büyük hataydı ve aynı zamanda en doğru karardı. Hataydı çünkü yıllar sonra genç bir kadına dönüşerek bana gelmesini ve beni kendine alıştırarak gidecek olmasını beklemiyordum. Varlığıyla bana ceza olduğu gibi yüzümü güldüren bir ödül olarak geri gelmişti. *Ne büyük çelişki, değil mi?* Son günlerde ben o hatayı benimsedim, hem de her daim yanımda görmek isteyecek kadar. Ve aynı zamanda onu kurtarmam verdiğim en doğru karardı çünkü bunu yapmasaydım belki de onu hiç tanımayacaktım.

Araf'a geldiği an onu görmek için delice bir istek içimi sarmıştı. Buna direnip onu araması için ruhlarımı göndermemiştim. Çünkü *astral* seyahatle odama gelen o kadının üzerimde yarattığı etkiden hoşlanmamıştım. Bana hissettirdiği o garip duygudan hoşlanmadığım için onu yok saymaya çalıştım ancak yine bana gelen o olmuştu. Akademiye gelince dayanamayıp Takva'yı ona göndermiştim. Onu görmek planlarımın arasında olmadığı için ne kadarını bildiğini öğrenmek istiyordum. Onun yüzünden kendi aileme yaptıklarımdan sonra onu görmeyi düşünmüyordum.

Doğumuyla ilgili ne kadarını bildiğini öğrenmek için Takva'ya onu takip etmesini söylemiş ve Elzem burada yokmuş gibi davranmaya çalışmıştım. Fakat istesem de onunla karşılaşmaktan kurtulamamıştım.

Kendi veya benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini bana olan bakışlarından anlamıştım. Gerçeği bilseydi gözlerinde bana karşı büyük bir nefret olurdu ancak onun güzel gözlerinde nefretin emaresi bile yoktu. Islak bakan yeşillerinde aradığım nefreti bulamamıştım. O gözlerde görmek istemediğim, kaçmak istediğim birçok şeyle karşılaşmıştım ancak nefret bunlardan biri değildi.

Takva bana gelip onun kulübesinde kalamadığını çünkü harabe gibi bir yer olduğunu söyleyince de işler iyice kontrolden çıkmıştı. Onu önemsediğimin farkında bile olmadan kulübesini onun için daha yaşanır bir hâle getirmiştim. Bunu sadece Bülbül ile Takva biliyordu ve öyle de kalmalıydı. Belki de ona karşı duyduğum suçluluk duygusunu az da olsa dindirmek istemiştim.

Yaptığım hatanın sorumlusu olarak onu görecek kadar ahmak biri değildim. Her ne olduysa bu benim suçumdu, o sıralarda yeni doğmuş bir bebeğin değil. Meliz onu yirmi dört yaşına geldiğinde öldürecekti. O yüzden takasın Elzem gerçek anlamda yirmi dört yaşına girdiğinde olmasını sağladım. Ancak ay dönümü daha erken gerçekleşti ve bu da Kalkanların şansınaydı. Elzem yeni yaşına girmeden Meliz'den kurtulup buraya gelerek tüm planlarımı altüst etmişti.

Oysaki her şeyi öğrendiği gece nefes aldığı son gece olacaktı. Ait olduğu diyara gidecekti ve birbirimizle hiç karşılaşmayacaktık. Ancak fazladan birkaç ay daha kazanması beklediğim bir şey değildi. Benim dünyama gelmesi, onu görmem ve ona bağlanmam planlarımın arasında yoktu. Şimdi ise büyük gün yaklaştıkça tedirginliğim artıyordu çünkü onu etrafımda görmeye çok alışmıştım. Kahretsin, oysaki onu hiç tanımadan her şey olup bitmeliydi! Bu Oyunbaz tüm oyunları bozarak çıkıp gelmişti.

Belki de ilk kez bir konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

"Savcı." Meliz'in sesini duydum. "Bağışla beni, şu anda seni ziyarete gelemeyeceğim bir yerdeyim. Akşam dönünce seni görmeye gelirim. Umarım ciddi bir sorun yoktur." Anlaşılan bugünkü konuşmayı ertelemek zorundaydım.

"Gece mutlaka bekliyorum, Meliz. Bunun bilincinde olarak işlerini hızlı bitir." Onaylayan sesiyle sinirlerim bozularak odadan çıktım. Her şey sanki Elzem'in lehine işliyormuş gibi bir türlü aradığım bilgilere

ulaşamıyordum! Kader ondan yana işliyor olabilir ama bu her an değişebilirdi.

Aşağıya inip avluya çıkınca Bülbül'ün yanılmadığını gördüm. Söylediği gibi iki atlı akademinin devasa kapısından içeri girdi. Annesinin ulak görevini üstlenen ikizler buraya geliyordu. Yarın çok fazla dersim olduğu için bunu Elümhan'a gitmemek için bir bahane olarak kullanabilirdim. İkizler bahçeye girdiklerinde atları yavaşlatıp indiler. Buradaki nöbetçilerden birine başımla işaret verdiğimde atları ahıra götürmek için harekete geçti. Nöbetçi onlara yaklaşınca Aybars atın yularını ona bırakırken, "Ahıra götürmene gerek yok, fazla kalmayacağız," dedi.

Atları nöbetçiye teslim ederek bana doğru yürüdüler. Onlar daha söylemeden ne için geldiklerini biliyordum. İkisi tam karşımda durunca Aybars, "Merhaba, kardeşim," dedi ve hemen sonra aynı anda yumruklarını sol göğsünün üzerine bastırdılar. Verdikleri selamı başımı hafif eğerek aldım.

"Hoş geldiniz."

Yol yorgunu olmalarına rağmen dinlenmek yerine, "Fazla zamanımız yok, hemen yola çıkmalıyız," dedi Aybars. "Annem seni ve Kalkanları Elümhan'a davet ediyor, Savcı." Leyla anne kendi gözleriyle görmedikçe içindeki şüpheden kurtulmayacaktı.

Tepkisiz kaldığımda derin bir nefes alan Aybars ikizine beni işaret etti. "Sen bu inatçı herifi ikna et, ben de gidip Kalkanları bulayım." Aybars akademiye girerken Dehliz ile birbirimize boş bakışlar atıyorduk. Beni bununla yalnız bırakmak zorunda değildi. Dehliz'in sohbeti hiç çekilmiyordu çünkü konuşamıyordu.

Omzundaki kuzgunu işaret ettim. "Seni hiç yalnız bırakmıyor." Bir kuşa göre bu kuzgunun fazla uzun yaşadığını düşünüyordum. Yıllardır ölmeyen bir kuş ister istemez insanı düşündürüyordu.

Omzundaki kuşa bakıp tebessüm ederek başını salladı. Elini bana doğru uzatınca ne söyleyeceğini merak ettiğim için ona elimi uzattım. İnsanlarla anlaşma şekli böyleydi. Eğer yanında yazacağı şeyler yoksa parmağıyla söylemek istediklerini avucunuza yazardı. Dudak okuyabildiği için bizi anlıyordu. Onu anlamak için ailecek biz de dudak okumayı öğrenmiştik ama her zaman dudaklarını kıpırdatarak bize bir

şey anlatmazdı. Bazen elimizi tutup söylemek istediği şeyleri avucumuza yazardı. Bunu genelde stres altındayken yapardı çünkü fazla stresli olunca onun dudaklarını okuyabildiğimizi unutuyordu.

İşaret parmağıyla avucumun içine söylemek istediklerini yazmaya başladı. "*Zülüf anne seni özlüyor, onu daha sık ziyaret etmelisin, kardeşim.*" Aynı ailede büyüdüğümüz için bize annelik yapan hep iki kadın olmuştu. Bu yüzden birbirimizin annesine de anne diyorduk.

Onu geri çevirerek, "Burada çok fazla işim var," dedim.

Kaşlarını belli belirsiz çatarak tekrar avucuma bir şeyler yazmaya başladı. "*Bizden neden kaçıyorsun, Savcı? Bizler senin aileniz.*" Elimi çektiğimde daha fazla konuşmak istemediğimi anlamıştı. Merak ettikleri tüm cevapları yakında alacaklardı. Onlardan uzak durmamın sebebi yıllar önce yaptığım o lanet takastı. *Gevherileri görmezsem daha az hatırlarım*, diye düşündüm ancak gerçek ondan kaçamayacağım kadar büyüktü. Üstelik ortaya çıkması an meselesiydi. Afra dönecekti ve Elzem gidecekti. Gediz dışında Gevherilerden kimse henüz bu gerçeği bilmiyordu.

Itır ve Aybars dışarı çıktığında Itır fazla sinirli görünüyordu. "Sana söyledim. Mara'nın nereye kaybolduğunu bilmiyorum." Ablasına olan endişesi yüzünden okunurken kaşlarını çattı. "Elzem'i zaten hiçbir yerde bulamıyorum! Onu bulduğumda pek iyi şeyler olmayacak!" Başını çevirip dik dik Aybars'a baktı. "Durduk yere bu davet nereden çıktı? Ayrıca Elümhan'da neyin nesi?"

Elümhan, Azınlıkların şehrinin ismiydi. Şu anda içinde bulunduğumuz yer ise Muhafızların toprakları Sulakkar'dı. Bunca zamandır bunu nasıl öğrenemedi? Eminim Tenebrisler şehrinin adının Akindere olduğunu da bilmiyordu. Doğa'ya Lux demelerinin nedeni Işıktan Gelenlerin topraklarının isminin Lux olmasıydı. Koruyucuların şehrinin adı Karsins ve Oyunbazlarınki de Sicim'di. Bilgelerin şehrinin adı da Hanizdar'dı. Kızlar geldiğinden beri Araf'tan bir şehir olarak bahsediyorlardı ancak Araf bir şehir olamayacak kadar büyük bir yerdi.

Ölüler şehri diye kızdıkları bu yerin aslında bir ülke olduğunu ve içinde her klana ait şehirleri barındırdığını henüz anlamamışlardı. Bu konuda gereken araştırmayı yapmadıkları için onlara kızamazdım çünkü geldiklerinden beri Sulakkar dışındaki hiçbir yeri görmemişlerdi.

Araf'ın fânilerin şehri ve Sulakkar'dan ibaret olduğunu düşünüyor olmalılardı. Burası hakkında bilmeleri gereken o kadar çok şey vardı ki. Her klanın ve şehrinin farklı bir adı vardı. Aynı şekilde her şehir kendi bayrağına ve ordusuna sahipti. Sadece bu da değil, klanların yerleşim yerleri de bir diğeriyle aynı değildi.

Mesela Tenebrislerin toprakları Akindere, Araf'ın daha az ışık gören bir yerindeydi. Akindere gri bulutların olduğu gölgeli bir yerdeydi. Sınır komşuları olan Lux ise güneşi en yoğun şekilde üzerine çeken bir bölgedeydi. Denize çok yakın olan Karsins halkı, yani halkım nemli bir bölgedeydi. Bir tarafımızda Sicim, yani Elzem'in klanının toprakları varken diğer tarafımızda Bilgelerin toprakları Hanizdar vardı. Elümhan ise Araf'ın tam ortasındaydı, aynı zamanda buradaki tüm şehirlerin tam ortasında. Azınlıklar Araf'ın yargıçları olduğu için herkes kolayca onlara ulaşabilsin diye şehirleri her klana yakın olacak bir yerdeydi.

Tüm bu düşündüklerimin kısa bir özetini Itır'a yapan Aybars, "Sana hızlı bir tarih dersi de verdiğime göre artık arkadaşlarını bulabilir miyiz?" diye sordu bıkkınca.

Itır gözleriyle büyük kapıyı işaret etti. "Mara geldi ama Elzem'in yerini bilmiyorum. Doğa'yı da sen hallet."

Mara at sırtından akademinin bahçe kapısından içeri girdi. Buraya geldikleri ilk gün ata binmeyi bile bilmiyorlardı fakat onca at binme derslerinden sonra Itır ve Mara artık bu konuda iyiydi. Elzem ve Doğa onlarla aynı dersleri almadığı için onların atlarla arasının nasıl olduğunu bilmiyordum. Kahverengi bir atın sırtındaki Mara atı yavaşlatmıştı ki gözleri bizi buldu. Yanımda duran Dehliz'i görmesiyle mavi gözleri irice açıldı. "Nasıl bir şaka bu?" dediğini hepimiz duymuştuk çünkü yaşadığı şaşkınlıktan dolayı sesi çok yüksek çıkmıştı. Gördüğü rüyayı birebir yaşadığını anlamaya başlamıştı.

Yüzündeki hayret verici ifadeyi gizleyemeden Dehliz'e bakıyordu. "Rüyalarıma da giriyor artık!" dediğinde benim dışımda kimse onun neyden bahsettiğini anlamadı.

Atının yularını sertçe çekerek, "Uzaklaştır beni şu heriften!" dediğinde Dehliz kafa karışıklığıyla ona bakıyordu. Başını bana doğru çevirip ona ters ters bakan Mara'yı işaret etti. Dudaklarını kıpırdatarak, "*Bu hatunun benimle sorunu ne?*" deyince gülmemeye çalışarak, "Hiçbir

fikrim yok," dedim. "Belki de hâlâ arenada sana karşı kaybetmenin kinini taşıyor."

"*Bana böyle düşmanca bakmayı bırakacaksa ona kaybettiği o bin altını verebilirim.*"

"Umarım yanında o kadar altın vardır çünkü sana öldürmek ister gibi bakıyor."

Güldü. "*Denediğini görmek isterdim.*"

Kollarımı göğsümde birleştirerek alay edercesine tek kaşımı kaldırdım. "Sonuç ne olurdu?"

Bunun cevabını o da bilmiyormuş gibi omuz silkti. "*Prensip olarak kadınlarla savaşmamaya çalışıyorum, üstelik o fazla küçük.*" Başını çevirip omzunun üzerinden kısa bir an Mara'ya baktı. Düz bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordum. "*Kaç yaşında? Yirmi iki veya yirmi üç?*"

"Birkaç hafta sonra yirmi dört olacak." Elzem ile ikisinin doğum günü aynıydı.

Mara'yı izlerken başını yavaşça salladı. "*Henüz küçük bir çocuk.*" Evet, biz ölümsüzlerle kıyaslanınca Kalkanların hepsi birer çocuk sayılırdı. Üstelik Aybars ve Dehliz benden bile büyüklerdi çünkü bu yıl yüzüncü yaşlarına girmişlerdi. Nereden bakarsan bir asır.

Mara attan inmeye çalışırken çok yanlış bir hareket yaptı. Atın yularını çekip onu durdurmak isterken aynı zamanda ayağıyla atın yan tarafına sertçe vurunca at şaha kalktı. Mara'nın çığlığı hepimizin kulaklarına ulaştığında Dehliz ona doğru atıldı. Mara atın tüm kontrolünü kaybettiği için yuları çektikçe at daha fazla huysuzlanıyor, iki ayağının üzerine şaha kalkarak onu sırtından atmaya çalışıyordu. "Onu düşürecek!" diyen Aybars da en az bizim kadar endişeliydi. Hiçbir şey yapmıyorsak bunun tek sebebi Dehliz'in çoktan harekete geçmesiydi.

Dehliz hızla onun yanına gitmişti. Daha atı tutamadan at bir kez daha şaha kalkarak Mara'yı sırtından attı. Mara çığlık çığlığa atın sırtından savruldu ama neyse ki Dehliz tam zamanında onu tutmuştu. Hep beraber onların yanına gittik; Mara, Dehliz'in kolları arasında titriyordu. Çok fazla korkmuştu. Onun aksine Dehliz çok sakindi. Ona bir şey olmasına zaten izin vermeyecekmiş gibi son derece sakin bir şekilde

Mara'yı izliyordu. Başını eğmiş kollarında tuttuğu kıza düz gözlerle bakıyordu. Mara ise korkudan zangır zangır titrerken dehşete kapılmış gibiydi. Dehliz tarafından kurtarılmayı beklemediği çok açıktı.

Mara onun kollarında hızlı hızlı nefes alıp kendine gelmeye çalışırken, "Ağlamak istiyorum!" diyerek isyan etmeye başladı. Hemen sonra Dehliz'e bakıp sinirden kaşlarını çattı. "Senden beni kurtarmanı istemedim! Onca adam varken neden sen!" Kurtarıcısına baktıkça sinirden gerçekten ağlayacak gibiydi. "Bu da gerçekleşti! Birazdan o lanet kuş da gelirse çıldırırım!" Başını çevirip Itır'a şaşkınca baktı. "Ay bilemedim ki bana ne oluyor. Acaba ermişlere karıştım da benim mi haberim yok?" Başını yukarı kaldırdı ve "Anne, neredesin... Gör evliya kızını." Söyledikleriyle herkesin kafasını çorbaya çevirmişti. İçlerinde en çok bunu anlamıyordum.

Herkes şaşkınlıkla ona bakarken Aybars ensesini kaşıyarak Itır'a döndü. "Onunla aynı dünyadan geldiğine göre neyden bahsettiğini anlıyor olmalısın?"

Itır yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Kendi kafasında farklı bir dünya var, orada yaşıyor olmalı. Bir tek Elzem onun hakkından geliyor ama o da ortalarda yok." Aybars'a yaklaşıp kısık bir sesle, "Kendi hâline bırak, birazdan düzelir," dedi. "Benim olayım genelde şiddet olduğu için onu dövmemek için yokmuş gibi davranıyorum." Aybars gülerek ona başını salladı.

Dehliz'in kuzgunu bu tarafa doğru uçunca Mara hemen Dehliz'in kucağından yere atladı. "Şu lanet hayvanı benden uzak tutun!" Ayaklarının üzerine basar basmaz Itır'ın yanına koşup onun arkasına saklanmıştı. Kuşlardan bu kadar çok korkmasının bir nedeni var mıydı?

Kuş, Dehliz'in omzuna konmuştu ki daha sonra tekrar havalandı. Dehliz'in kuzgunu herkese yeni bir şok yaşatacak bir şey yaptı. Garip sesler çıkartarak bir yere doğru uçmaya başladı. Hepimiz gözlerimizle onu takip ederken kulübelere doğru açılan kapıdan Cennet, yani Elzem çıktı. Hiçbir şeyden haberi olmayan kadın, bir çocuğun bedeniyle akademiye doğru yürüyordu. Kuzgun Elzem'i tanımıştı. En büyük şaşkınlığı ben yaşıyordum çünkü böyle bir şeye ilk kez tanık oluyordum. Elzem'e doğru uçan kuş sanki o bedenin içindeki ruhu görüyor gibiydi.

Onun Cennet değil de Elzem olduğunu biliyormuş gibi davranıyordu. Kuzgun ona yaklaşınca Elzem'in çocuk gözlerinde bariz bir afallama belirdi fakat bu çok kısa sürdü. Nefesini verip, "Sen benden ne istiyorsun?" diyerek kollarını havaya kaldırdı ve ellerini kuşa uzattı. Kuzgun bir süre Elzem'in üstünden uçmaya devam etti. Daha sonra Elzem'in bileğine konarak başını bu tarafa çevirdi. Dehliz'e bakıp gagasıyla Elzem'i gösterip ötmeye başladı. Sertçe yutkundum. Bu kuş Dehliz'e o çocuğun Elzem olduğunu anlatmaya çalışır gibiydi.

Herkes şaşkın bir şekilde bu manzarayı izlerken Dehliz son derece ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. Kuzgun onun bileğinden ayrılıp tekrar başının üstünde uçmaya başladı. "Hadi ama... Bana gel!" Elzem gerçek bir çocuk gibi yukarı zıplayıp kuşu yakalamaya çalışıyordu. Ellerini yukarı kaldırıp zıpladığı için önündeki taşı görmedi. Taşa takılıp kalçalarının üzerine oturur pozisyonunda düşünce alt dudağını sarkıttı. "Acıdı." Çocuk gibi zıplayıp durursa acırdı tabii.

Kuş alçaktan süzülüp onun omzuna konunca acısını çok çabuk unutmuştu. Onu izlediğimizden habersiz kıkırdayarak omzundaki kuşa elini uzattı. "Çok sevimlisin." Kuşun tüylerini okşayıp ona gülümserken hangisinin daha sevimli olduğu tartışmaya açık bir konuydu.

Dehliz'in önce gerildiğini, daha sonra da sertçe yutkunduğunu gördüm. Lanet olsun, anlamıştı! Dehliz daha önce de akademiye birçok kez geldiği için Cennet ile birkaç kez karşılaşmıştı. O sıralar kuzgun ona tepkisiz kalırken şimdi ona uçması Dehliz'in her şeyi anlamasına neden olmuştu. Kuzgun ilk kez Elzem, Mara'nın bedenindeyken ona uçmuştu, daha sonra da Elzem kendi bedenindeyken. Evet, Mara uyanıp çardakta oturan Dehliz'den hesap sorduğunda olanları odamın penceresinde izlemiştim.

Elzem de yanlarındaydı ve kuzgun yine Elzem'i ifşa etmek ister gibi ona uçmuştu. Şimdi ise Elzem bir çocuğun bedenindeyken bu lanet hayvan yine ona gitmişti. Dehliz şu ana kadar bir şey anlamadıysa bile anlaması an meselesiydi. Onun beden çalan bir Aykırı olduğunu öğrenmesi uzun sürmezdi. Belki de çoktan anlamıştı. "Bu kuş herkese gider mi böyle?" Mara gözlerini kısarak Cennet'in omzuna konan kuşa bakıyordu. "Geçen gün de Elzem'in üzerinde uçup durmuştu."

Bu duruma çok şaşıran Aybars başını iki yana salladı. "Bir tek Dehliz'in karısına giderdi çünkü onun kuşuydu. Daha önce kimseye gittiğini görmedim ama bu sıralar çok garip davranıyor." Başını çevirip Mara'nın gözlerinin içine baktı. "Uzun yıllar sonra ilk kez arenada senin koluna kondu. Daha sonra Oyunbaz arkadaşına, şimdi de bu çocuğa gidiyor."

Aybars'ın söylediklerivle Mara'nın mavileri irice açıldı. Dudakları aralanırken daha dikkatli bir şekilde Cennet'e bakıyordu. Parçaları çok hızlı birleştirmiş olmalı ki irkilerek, "Hadi be!" dedi şaşkınca. Kuzgunla oynayan çocuğa bakarken olanları anladığı için yüzü bembeyaz olmuştu.

Arenada savaşmaya hazırken bir anda kendisini odasındaki yatağında bulmasının nedenini anlamış gibi bakıyordu. Ele geçirildiğinde kuzgunun önce ona, daha sonra Elzem'e ve son olarak da Cennet'e gitmesi her şeyi anlamasına neden olmuştu. Üstelik Elzem'in bir süredir ortalarda olmaması da gerçekleri anlamasına çok yardımcı olmuştu. Aslında Elzem hep buralardaydı fakat bir çocuğun bedeninde olduğu için kimse onu göremiyordu. Mara artık Cennet'e Elzem'miş gibi bakıyordu.

Gözlerini küçük çocuktan ayırmadan, "Itır," diye fısıldadı. Arkaya doğru küçük adımlar atarak gittikçe bizden uzaklaşmaya başladı. "Burası Muhafız dolu." Bunları söylerken gözlerini Cennet'ten ayırmıyordu. "Beynimdeki bilgileri biri ele geçirirse bu birinin sonu olur. Derhâl çıkar beni buradan." Ellerini kafasına bastırdı. "Kahretsin, zihnimi mühürlemeliyim!" Elzem için endişeleniyordu. Muhafızlardan biri onun zihnine sızarsa bulduğu tüm bilgileri Elzem hakkındaki gerçeği öğrenirdi. Mara bunu sadece kendisinin bildiğini sanıyordu; oysaki Gediz, Hafız, Asil, ben ve artık Dehliz de biliyordu. Evet, Mara anladıysa Dehliz çoktan anlamıştır.

Itır hiçbir şey anlamadığı için Mara'nın söylediklerini her zamanki garipliğine yordu. Bu yüzden onu fazla umursamadan yanaklarının içini havayla doldurdu. "Yine ne saçmalıyorsun, Mara?"

Mara etrafını kolaçan ederek hemen Itır'ın kolunu yakaladı. Onu bir köşeye çekerek bizden uzaklaştırdı. Itır'ın kulağına fısıltıyla bir şeyler

söylerken bizim onu duymamızı istemiyordu. Aybars hariç ben ve Dehliz onun Itır'a ne söylediğini tahmin edebiliyorduk.

"Ne!" Itır bağırınca Mara onun koluna tırnaklarını geçirdi.

"Sessiz ol!"

Kaşlarını çatarak tekrar Itır'ın kulağına uzandı ve kaldığı yerden ona ablası hakkındaki gerçekleri anlatmaya başladı. Mara onun kulağına bir şeyler fısıldarken Itır'ın gözleri hızla biraz ileride kuzgunla oynayan çocuğu bulmuştu. Evet, artık o da gerçeği biliyordu. Mara gerçeği fark eder etmez hemen ona yetiştirmişti çünkü ikisi çok yakındı. Elzem ve Doğa nasıl iyi anlaşıyorsa Mara ile Itır da öyleydi. Kızlar arasında bir gruplaşmanın olduğu açık bir şekilde görülüyordu. Itır konuşmak için dudaklarını araladı fakat söyleyecek doğru kelimeleri bulamamış gibi sustu. Cennet'e baktıkça bakışları daha çok değişiyordu.

Birkaç kez dudaklarını aralayıp kapattı. Bir şey söylemeden önce duyduklarını sindirmeliydi. İşaret parmağıyla her şeyden habersiz bir şekilde kuzguna gülümseyen çocuğu gösterdi. Kaskatı kesildi. "Yani o şimdi..."

Mara elini onun dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Evet, ta kendisi!" diyerek başını hızlıca salladı. "Bir an önce kendini toparlamazsan herkes öğrenecek." Itır şaşkınlıkla ablasına bakarken kolay kolay kendisine gelecek gibi görünmüyordu.

Dehliz onun Elzem olduğunu anlamasına rağmen şu zamana kadar neden susmuştu? Onu ele verecek hiçbir şey yapmamıştı. Gerçi bu konuda bir şey yapacağını da sanmıyordum çünkü Elzem'e olan korumacı tutumumu iyi biliyordu. Onun bir Aykırı olduğunu ifşalayarak beni karşısına alamazdı. Duyduğum sesler beni Dehliz ile ilgili sorulardan uzaklaştırmaya yetmişti. Doğa canından bezmiş bir hâlde akademiden çıktı. "Peşimi bırak artık!" Asil'e kızıyordu çünkü Asil arkadaşlarıyla birlikte onun hemen arkasından akademiden çıkmıştı.

"Evet, Asil. Bırak artık şu kızın peşini. Neden sürekli onu takip ediyoruz?"

Gediz'in homurtusu Hafız'ı güldürdü. "Çünkü yapacak daha iyi bir işimiz yok."

"Kendi adına konuş, Muhafız, benim çok önemli işlerim var." Gediz'in kucağındaki o şey Elzem'in tavşanı değil miydi?

Hafız elinde tuttuğu marulдан bir yaprak koparıp Gediz'e uzattı. "O işleri iyi biliyoruz, Azınlık ancak bu sefer tehlikeli sularda yüzüyorsun. Tenebrislerin lideri metresini ayartmaya çalıştığını öğrenirse seni bitirir." Aybars ve Dehliz ile göz göze geldik. Aybars ile ikimiz bir küfür savurduk, eğer konuşabilseydi Dehliz de bize katılırdı. Bu piç kurusu Asil'in babası Abraham'ın metresiyle mi yatıyordu? Siktir!

Hafız'ın ağzından kaçırdıklarıyla Asil hızla Gediz'e doğru döndü ve suratına yumruk atarak onu yere düşürdü. "Babamın metresini mi ayartıyorsun!" Parmaklarının arasında gücünün kaynağı olan siyah dumanlar çıkıyordu. Gerçek anlamda sinirlenmedikçe karanlık gücünü ortaya çıkarmadığını biliyorduk. Şimdi ise sıktığı yumruklarından simsiyah duman çıkıyordu. Umarım o serseriye gereken dersi verirdi.

Bu üçü çocuk yaşlardan beri yumruklarıyla anlaştığı için Gediz düştüğü yerden kalkarak güldü. Yanağında Asil'in attığı yumruğun izi vardı. "Babanın o kadın yüzünden anneni ihmal ettiğini söylememiş miydin? İyi bir arkadaş olarak anneni düşünmemin nesi kötü?" Asil onun üzerine atılıp bu sefer karın boşluğuna yumruk atınca ikizler ile aynı anda dudaklarım kıvrıldı. Asil'in ona yaptığı şeyin daha fazlasını yapmak için fazla istekliydik. Gediz herkesi çileden çıkartan biriydi.

Gediz'in yakasına yapışarak onu sertçe sarstı. "O kadından uzak duruyorsun!"

Yediği yumruklara rağmen Gediz hâlâ neşesinden bir şey kaybetmemişti çünkü bu piçin eğlence anlayışı çok farklıydı. Siyah gözlerinin ardından manidar bir ifade belirdiğinde sırıtarak Asil'e baktı. "Bir metres için mi bu kadar sinirlendin? Bir dakika yoksa sen de mi onunla..."

"Kes sesini, Azınlık!" diye hırlayarak Gediz'i savururcasına bıraktı. "O kadına ne olduğu umurumda değil ama bu duyurulursa iki klan arasında bir savaş çıkar. Siktiğim beynin bu kadarını algılamıyor mu!"

"Kalın bir kafası vardır," dedi Aybars. "Neden biraz daha ona vurmuyorsun? Belki o zaman durumun ciddiyetini daha iyi anlar."

Asil ona tersçe bakarak, "Siktir git!" diyerek Aybars'a kaşlarını çattı. "Bana ne yapacağımı bir Azınlık söyleyemez."

"Benim dışımda," dedi Gediz.

Asil başını sallayarak Aybars'a dik dik baktı. "Onun dışında."

"Aynı şekilde bir Tenebris de bana ne yapacağımı söyleyemez," dedi Gediz.

Asil göğsünü kabarttı. "Benim dışımda."

Gediz onu onaylayarak Aybars'a kızgınlıkla baktı. "Onun dışında."

Dehliz bir kahkaha patlatırken Aybars dişlerini sıkarak, "Siktirin gidin lan!" dedi. Asil, Gediz ve Hafız'ın aralarındaki soruna karışmaması gerektiğini hâlâ anlayamamıştı. Bu üçü birbirlerine yapmadıklarını bırakmazlardı ama dışarıdan birinin onlara karışmasına izin vermezlerdi. Aralarındaki garip dostluğu kimsenin anlamadığını sanıyorlardı ama klan liderleri dâhil aslında herkes biliyordu.

Asil ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden sert bakışlarını Gediz'e dikti. "Babam o kadına benden bile daha çok değer veriyor. Onunla yattığını öğrenirse önce senin işini bitirir, hemen sonra da Elümhan'a savaş açar." Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "O kadından uzak durmazsan ceddini sikerim!"

Aybars sinirden yumruğunu sıktı. "Ceddini karıştırmadan o piçe küfret!" Ucu tüm Gevherilere dokunuyordu sonuçta.

Gediz onu kızdırmak ister gibi Aybars'a bakıp sırıttı. "Asil soyuma sopuma küfredersen babanın metresiyle görüşmeyi keserim."

Asil, "Soyunu sopunu sikeyim!" dediğinde Gediz kahkaha atarken Aybars dişlerini sıkarak Asil'e doğru bir adım attı fakat Dehliz onu durdurdu. İkizinin kolunu tutarak başını iki yana salladı. "*Sakin ol.*" Dudaklarını kıpırdatarak Aybars'ı yatıştırmaya çalıştı. "*Onlar bir türlü büyümeyen üç çocuk. Onlardan birine saldırırsan diğer ikisi de devreye girer ve bu olduğunda arkanı kollamak için ben de karışmak zorunda kalırım.*" Burnundan nefesini sertçe vererek, "*Kılıcımı kınından çıkardığımda kan dökmeden kınına koymadığımı iyi biliyorsun,*" dedi. "*Beni istemediğim bir kavganın içine çekme. Buraya bunun için gelmedik.*"

Aybars zoraki bir kabullenmeyle, "Peki!" dedi. "Üçü sinirlerimi bozuyor."

Dehliz kısa bir an onlara baktı, daha sonra dudakları kıvrılarak tekrar Aybars'a döndü. "*Onlar hâlâ bir çocuk, kardeşim.*" Başıyla üçünün olduğu yeri işaret etti. "*Kendin gör.*"

Aybars, Dehliz'in ne demek istediğini anlamak için başını çevirince gördüğü manzaraya inanamadı. Üçü Aybars ile olanları çoktan unutmuş, Elzem'in tavşanıyla oynuyordu. Dünya yansa umurlarında değilmiş gibi küçük bir tavşanın üzerine eğilmişlerdi. Sanki şu an için tek sorunları buymuş gibi Hafız yerdeki tavşana bakıp, "Neden artık zıplamıyor?" diye sordu.

Asil kaşlarını çatarak Hafız'ın elindeki marulu işaret etti. "Sana Yahni'ye bu kadar çok marul verme demiştim."

"Karnı ağrıyor olabilir mi?" Gediz küçük tavşanın ensesini kavrayarak onu havaya kaldırdı. "Yahni?" dedi onunla konuşarak. "Karnın mı ağrıyor?"

"Yahni mi?" Cennet, yani Elzem'in cırlamasıyla üçü hemen ona döndü. Sinirli gözlerle üçüne bakarken hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü. "Ona *Yahni* ismini mi verdiniz?"

Üçü karşılarındaki çocuğun Elzem olduğunu biliyordu. Hafız ve Asil gülmemeye çalışarak ona Gediz'i işaret etti. Gediz ise tavşanı ensesinden tutmaya devam ederken, "Bu konuda bana kızamazsın," dedi sakince. "Ona yavru tavşan demeyeceğimi sana söylemiştim."

"Yahni de diyemezsin!" Tavşanını ondan almak için yukarı zıplamaya başladı. "Ona bir yemek ismiyle seslenerek zavallı hayvanın psikolojisini bozmuş olmalısın. Adı yahni değil!"

Gediz ona çıkışarak tavşanı biraz daha yukarı kaldırdı. "Adı yavru tavşan da olamaz."

"Yahni hiç olamaz! Zavallı hayvanı böyle rencide edemezsin!"

"Sen ona yavru tavşan diyerek onu yeterince rencide ediyorsun."

"O bir tavşan, ne dememi bekliyorsun!"

"Sen de bir insansın ama kimse sana insan deyip durmuyor!"

"Yahu, benim tavşanım o! Sana ne bundan, ver onu bana."

"Onu bana emanet etmeden önce bunu düşünecektin. Onun adının artık Yahni olduğunu kabul etmeden onu alamazsın."

"Yahni asla olmaz!"

"Yavru tavşan hiç olmaz!"

"Pekâlâ, yumak olsun adı."

"Ne bu, kedi mi?"

"Tılsım olsun o zaman!"

"Fazla kadınsı bir isim. Ona erkeklere yakışır bir isim bul ya da Yahni'yi kabul et."

"Yahni çok mu erkeksi, hayvan herif! Bu bir isim bile değil."

Gediz tam itiraz edecekti ki işaret parmağını kaldırıp ona doğru salladı. "Tılsım isminde anlaşalım yoksa benimle anlaşma yapacak bir ruhun olmayacak." Kaşlarını çatarak ayağındaki ayakkabıları gösterdi. "Ayakkabılarımı çıkarıp ruhunla beslenirsem görürsün." Neyse ki Aybars bu sözlerin ne anlama geldiğini sorgulayacak kadar detaycı biri değildi.

Gediz inatçı gözlerle ona bakınca Asil her ikisine de bıkkınlıkla baktı. "Neyi tartıştığınızı anlamıyorum. Adı Tılsım olsun soyadı da Yahni."

Kahkaha atan Hafız, "Mantıklı," dedi. "Tılsım Yahni kulağa fena gelmiyor."

Gediz ve Elzem birbirine öldürmek ister gibi bakarken mecburen kabul ettiler. Elzem çatık kaşlarla ona kollarını uzatınca Gediz aynı sinirli bakışlarla tavşanı ona verdi. "Al bakalım Tılsım Yahni'yi," dediğinde Elzem homurdanırken Asil ve Hafız gülüyordu. Tavşana koydukları isim inanılır gibi değildi.

Aybars köstekli saatini kontrol edip bana döndü. "Hava kararmadan yola çıkmalıyız." Daha sonra Gediz'e bakıp ona da gereken açıklamayı yaptı. "Annem, Savcı ile ikinizi kaleye bekliyor. Tabii Kalkanlar da davetli."

Gediz fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Ben gelmeyeceğim," dedi. Afra'ya olanlardan sonra bir daha Elümhan'a ayak basmamıştı.

Neredeyse yıllardır evden uzaktaydı. Zaten bunun büyük bir bölümü fânilerin tarafında sürgünde geçmişti.

Mara ve Itır birileri Elzem'in Aykırı olduğunu anlamadan akademiden ayrılmayı kabul etmişti. Mara'nın zihni mühürlü olmadığı için Elzem hakkında öğrendiklerini buradaki Muhafızlardan birinin görmesini istemiyorlardı. Bu yüzden buradan bir an önce uzaklaşıp Elümhan'a giden yolda Mara'nın zihnini mühürlemek istiyorlardı. Akademiden çıkarak bu işi halletmek istiyorlardı. Doğa genelde kendi kararlarını veremeyen biri olduğu için kızların kabul etmesiyle o da Elümhan'a gitmeyi kabul etti.

Ancak Doğa'nın gitmeyi kabul etmesi Asil'in hoşuna gitmemişti. Doğa'ya bakan bakışları ona duyduğu endişeyi gizleyemiyordu. Elümhan'da Doğa'nın başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Doğa'ya karşı çok korumacı olduğu için onu gözünün önünden ayırmıyordu. Babası onun Doğa'ya ilgi duyduğunu öğrendiğinden beri Asil, Doğa konusunda çok korumacıydı. Her an ona bir şey olacakmış gibi diken üstündeydi. Sorgulayan bakışlarının hedefinde şimdi Aybars vardı. "Nereden çıktı bu davet?"

Aybars onun neden endişelendiğini çok iyi bildiği için bakışlarını yumuşattı. "Bir sorun çıkmayacak. Bizimkiler herkesin dilinde olan Kalkanları daha yakından tanımak istiyor."

Asil'in bakışlarında muzır bir parıltı belirdi. "Beni de Elümhan'a davet et, aksi takdirde Günışığı hiçbir yere gelemez."

Doğa için üzülüyordum çünkü cinnet geçirmek üzereymiş gibi Asil'e bakıp duruyordu. Sakinleşmek için derin derin nefesler alıyordu ancak Asil'e baktıkça daha çok sinirleniyordu. "Ne demek gidemem?" Yanında duran ellerini tüm gücüyle sıkmaya başladı. "Benim adıma karar vermeyi bırak, sen benim hiçbir şeyim değilsin!"

Asil başını omzuna doğru eğerek göz ucuyla ona baktı. "Çok yazık çünkü sen benim her şeyimsin."

"Bu benim sorunum değil."

"Benim de değil." Rahatça omuz silkti. "Tüm bunlar sana deli olan kalbimin sorunu."

Doğa ona çıkış kapısını işaret etti. "Birazdan gideceğim ve sen bana karışmayacaksın."

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Doğa ile uğraşmaya bayılıyordu. "Dene bakalım."

Biraz daha böyle devam ederse Lux onun kafasına büyük bir yıldırım düşürebilirdi çünkü bunu yapmaya can atıyormuş gibi bakıyordu. "Kes artık şunu! Sen benim kocam değilsin!"

Asil iç çekerek, "Keşke," dediğinde herkes gülmeye başlamıştı.

Onun ne demek istediğini anlamayan Doğa, "Ne?" diye sordu.

"Yok bir şey!"

Asil ile tartışarak bir yere varamayacağını anladığı için ona olan bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. "Lütfen artık şunu yapma." Onu ikna etmek için uzlaşmaya karar vermişti. "Anla artık, beni sevmeni istemiyorum."

Asil'in kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Sana fikrini soran oldu mu?"

"Beni delirtiyorsun!"

"Sen de beni, Günışığı! Sen de beni!"

"Pekâlâ, kesin şunu!" Aybars nasıl bir tımarhaneye düştüğünü sorgularcasına yüzünü ovuşturdu. "Bunları gördükçe çıldırmamak elde değil. Asil sen de davetlisin hatta Hafız sen de!" dedi küfreder gibi. Hemen sonrasında Asil'e şart koşup ona Gediz'i işaret etti. "O gelmeyi kabul ederse sen ve Hafız gelebilir, aksi takdirde Elümhan'ın kapısından içeri giremezsiniz." Güzel taktik. Gediz'i oraya gitmeye bir tek arkadaşları ikna edebilirdi.

"O siktiğim şehrinize gitmeyeceğim!" Gediz bu konudaki kararını vererek akademiye doğru yürüdü. Asil onun arkasından bakarak sırıttı.

"Eğer gelmezsen babama bir ulak gönderip metresiyle yediğin her haltı anlatırım." Gediz ağız dolusu küfrederek ona dönerken Asil'in bakışları intikam alır gibiydi. "Birkaç gün ailene katlanırsan belki bir dahaki sefere yatağına aldığın kadınlar konusunda daha ölçülü olursun." Arkadaşını nasıl ikna edeceğini iyi biliyordu.

Herkes tamamdı ama davetin onur konuğu olan Elzem ortalarda yoktu. Aybars onu bulmak için etrafına baktı. "Oyunbaz olan nerede?" Onu almadan giderse annesi canına okurdu. Ne de olsa bu davetin amacı Elzem ile aramda bir şey olup olmadığını anlamaktı.

"Ben onu getirtmesini iyi bilirim!" Itır gözlerini bir çocuğun vücudunda olan Elzem'den ayırmadı. Hızlı adımlarla onun yanına gidip belinden yakaladığı gibi küçük çocuğu havaya kaldırdı. Ablasını kucağına alarak imalı gözlerle, "Gel bakalım velet," dedi. "İçimden bir ses senin Elzem'in yerini bildiğini söylüyor!" Onu kulübelere doğru götürürken son gördüğüm şey Elzem'in şaşkın yüzüydü. Itır'ın nasıl öğrendiğini anlamaya çalışıyordu. Mara, Doğa'yı kolundan çekerek onların arkasından gitti. Anlaşılan Elzem üçüne uzun bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Onu kendi bedenine geri dönmeye ikna edecek bir kişi varsa o da kardeşiydi.

"Bu konuda Efsun'u bilgilendirmeliyim," diyerek akademiye yürüdüm. Yola çıkmadan önce Efsun ile konuşup kızların birkaç gün Elümhan'da olacağını ona söylemeliydim. Bunu duymak hoşuna gitmeyecekti çünkü bana karşı kahrolası duyguları vardı. Elzem'in birkaç gün benimle Elümhan'da olacağını duyunca bunu anlayışla karşılayacağını sanmıyordum. Bu konuda bana doğrudan bir şeyler söyleyemez veya yapamazdı. Ancak Elzem burada hizmetçi olduğu için onu burada tutmaya çalışabilirdi.

Bunu deneyebilirdi ancak Elzem'i yanımda götürmeme engel olamazdı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 11
Tecrit Odası

"Ben her şeyi anladım anlamasına da kendime bazı gerçekleri anlatmak çok zordu. Beynim 'al, bu senin gerçeklerin' der, kalbim ise 'bu kadar acımasız olma' der ve susardı. Kalbim yanılıyordu. Acımasız olan beynim değildi, bana yaşatılanlardı."

Ayışığı Kitaplığı

İçimde anlam veremediğim bir burukluk vardı. Belki de kulübemde Itır'ın bana söyledikleri yüzünden böyleydim. Bir Aykırı olduğumu ondan sakladığım için bana karşı çok ağır konuşmuştu. İtiraf etmeliydim ki bana kendimi bir pislik gibi hissettirmişti. Ona güvenmediğim için sırrımı onunla paylaşmadığımı düşündüğü için beni dünyanın en berbat ablası olmakla itham etmişti. Üzgün hissediyorum, üzgün ve kırgın. Bunu dışarıya yansıtıyor muydum? Hayır. Çok mu nefret edilesi biriydim? Belki de. Ben çok mu kötüydüm? Olması gerektiği kadar. Kardeşine bile güvenmeyen pisliğin teki miydim? Bilmiyorum!

Savcı bizim için gereken izni aldıktan sonra Elümhan'a doğru yola çıkmıştık ama hiç kendimde değildim. Birkaç gündür kendi bedenimde olmadığım için bedenime yeniden dönmek benim için çok sancılıydı. Tutulan kaslarımdaki sızıların geçmesi biraz zaman alacaktı. Ancak şu an için bununla ilgilenmiyordum çünkü aklımda olan tek şey kulübede Itır'ın bana söyledikleriydi. "*Bana o kadar güvenmiyorsun ki kendinle ilgili hiçbir şeyi benimle paylaşmıyorsun! Keşke senin yerine ablam bir başkası olsaydı!*" At sırtında yolculuk yaparken gözlerimin ardı sızladığı için başımı yukarı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktım. Gözyaşlarımı geldiği yere göndermeye çalışıyordum.

Ağlamak yok, Elzem.

Unuttun mu, ağlamak sana yasak.

Atımı yavaş sürüp bilerek diğerlerin arkasında kalırken, "Ama canım yanıyor," diye mırıldandım ağlamaklı bir sesle. "Itır'ın yaptığı ve söylediği her şey canımı çok yakıyor."

Sanki koskoca dünyadaki herkes bana karşıydı. En başta da kardeşim. Kimse anlamıyordu, değil mi? Ben bensiz kaldım, kimse ne

görüyordu ne de anlıyordu. Kimse bunun ne demek olduğunu benim kadar iyi bilemezdi. Kimse bilmez ama ben iyi bilirdim. Herkes kendi için yaşardı, aksini iddia edenlere inanmayın çünkü onlar yalancıydı. İnsanoğlu sadece kendi için yaşardı. Kendi için yer, kendi için içer, kendi için giyer, gezer ve severdi. "Aslında aşka bile bencillik sıçradı," dedim iç çekerek.

Biri diğerini çok severdi ve onu mutlu etmek için her şeyi yapardı. Biz buna ne güzel de seviyor derdik, değil mi? Hayır, bu doğru değildi. O kişi aslında mutlu olmak için mutlu ediyordu. Haşa aşkı ve sevgiyi inkâr etmiyordum, benim anlatmaya çalıştığım şey aslında aşkı bile kendimizi düşünerek yaşadığımızdı. Birini çok sevdiğimiz için mutlu etmek yanlış değildi ancak bencil bir tarafı da yok değildi. Aşkta bile önceliğimiz hep kendimiz olmuşken kimse bana çıkıp da ben onun için yaşıyorum demesin. Onun varlığı sizi mutlu etmeseydi onun için yaşıyor olmazdınız. Yani burada da öncelik sizindi.

Ama ben hiç kendim için yaşamadım çünkü beni benden aldılar.

Kendim için yaşayamıyorum çünkü beni bana bırakmadılar.

Ben diye bir şey hiç var olmadı hayatımda. Yemek yiyorum çünkü yemezsem zayıf düşüp kaybedeceğim. Güzel giyiniyorum ancak bu bile kendim için değildi. İnsanların gözlerini boyayıp onlar üzerinde hâkimiyet kurmak için ne giydiğime dikkat etmeliydim. Güçlü bir beden için spor yapıyor, kendime iyi bakıyordum ancak bunu kendimi düşündüğüm için yapmıyordum. Daha güçlü biri olmak için yapıyordum çünkü zayıflığın hiçbir şekli hayatımda olamazdı. Bazen olmasını çok isterdim ama olamazdı.

Sevdiklerimi bile kendim için sevemiyordum. Bu bile hayatımda bir zorunluğa dönüşmüştü. Itır, Sıraç, Yavuz, anne ve babamı bile bir amaç uğruna seviyordum. Onları çok seversem her birini hayatta tutmak için daha çok çırpınabilirdim. Evet, sevgimde bile bir amaç vardı ve kendim için olmaktan uzaktı. Daha bunun gibi yüzlerce şey sayabilirdim. İçimde bir ben yokken yaptığım hiçbir şeyin önceliği kendim için olmuyordu.

Ölü doğmuşken nasıl kendim için yaşayabilirdim ki?

Sanki buna çok izin veriyorlardı.

Bir amaç uğruna yaşam verilmişti bana ve benim tüm hayatım o amaca karşı savaşmakla geçti. Doğduğum gece karanlıkla lanetlenmiştim. Tüm hayatım o karanlığa karşı savaşarak geçtiği için şu ana kadar kendim için hiçbir şey yapamamıştım. Peki, kimdi bana bu karanlığı yaşatan? O kişi bilmiyor muydu ölümün kollarından bir ruh çalarsa bunun sonuçlarının ne kadar ağır olacağını? Sadece Meliz'den nefret etmiyordum, ona o gece yardım eden gizemli iş birlikçisinden de nefret ediyordum.

Konaktaki son gecemizde Meliz beni Ölüler Diyarı'ndan getirmek için Araf'taki birinden yardım aldığını söylemişti. En büyük nefretim ona karşıydı. Beni geri getirerek kimsenin yapamadığı kötülüğü yapmıştı. Ben aslında hiç geri dönmemeliydim. Tanrıların işine karışıp bir ölüyü geri getirmeleri çok yanlıştı. Onlar yüzünden yaşadığım bu hayattan çok mu memnunum sanıyorlardı? "Ruhumu boynumda taşımamın nesi güzel?" Üstelik taşıdığım tek şey bu değildi.

Bir gün Meliz'in iş birlikçisini bulacaktım! Onu bulacak ve bana armağan ettiği bu karanlığı ona yaşatacaktım. Zamanı vardı. Hepsini tek tek kendi karanlığımda boğmanın zamanı vardı.

"Böyle dalgın dalgın ne düşünüyorsun?" Savcı'nın sesini duyunca derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. Atını yavaşlatıp benim yanımda sürmeye başlamıştı. Çok iyi at sürdüğüm söylenemezdi, bu yüzden diğerlerinin hızında gidemiyordum. Kendi dünyamdayken tatillerde çiftliğe giderdim, orada geçirdiğim günlerde arada ata bindiğim olmuştu. Ancak buradakilerle kıyaslanamazdım. Bunlar sanki at sırtında doğmuş gibi iyi binicilerdi.

Uzun süre kendi bedenime dönmediğim için uyuşan eklemlerim at sırtında bana acı veriyordu. Neredeyse dört saattir yolda olduğumuz için sadece bedenimdeki uyuşukluk değil, aynı zamanda açlık da beni zorlamaya başlamıştı.

Görüş açım gittikçe bulanıklaşırken daha fazla devam edebileceğimi sanmıyordum. Başım dönmeye başlamıştı. Bu konuda yardım bile isteyemiyordum çünkü yardım almadan bir şeyleri halletmeye alışmıştım. "Beni duyuyor musun?" Tekrar Savcı'nın sesini duyunca yorgunca başımı salladım.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" Bir süre atları koşturmuştuk ancak ormanın içine girdiğimiz için atları yavaşlatmıştık. Önümüze ne çıkacağını bilmediğimiz için ormanda atları son sürat koşturmak akıllıca olmazdı.

Savcı solgun yüzüme baktı ve gördükleri hoşuna gitmedi. "Biraz ara vermemizi ister misin? Kara ormanı geçince klana iki saatlik yolumuz kalıyor." Peki, bu kahrolası klan neden bu kadar uzaktaydı? Akademiden aceleyle çıktığım için üzerimde hâlâ en son giydiğim mavi elbise vardı. İyi bir izlenim bırakmak için daha özenli hazırlanmam gerekiyordu.

Savcı'nın ilgi dolu bakışlarına çatık kaşlarla karşılık verdim. Beni Cennet'in bedenine hapsettiğini unutmuş değildim. "Ne o?" Gülmemeye çalıştı. "Hâlâ bana kızgın mısın?" Güldüğünde hafif kısılan gözleri çok hoş görünüyordu.

"Ne münasebet." Gülüşüne sahte bir tebessümle karşılık verip duygularımı yastık altına ittim. "Çocukça kaprislerim hiç olmadı." Omuzlarımı silktim. "Her şeyi çoktan unuttum." Bana yaptığı şeyleri burnundan fitil fitil getirmezsem ben de bir Akay değilim!

O süpürgesiz cadı beni yıkamıştı ve hayatımda hiç o kadar utanmamıştım.

Savcı'nın ruhunda soluduğum neşe kırıntıları bende onu boğma isteği uyandırırken, "Bunu duyduğuma sevindim," diyerek benimle uğraşmaya devam etti. "Uslu durman senin yararına olur." Bana göz kırpıp diğerlerine yetişti.

En arkada kalarak giden adamın arkasından baktım. "İşte bunu yapma," diye mırıldandım sırıtarak. "Özellikle ben her bir uyarı ve tehdidi bir meydan okuma olarak kabul ederken." Bu daveti onun için unutulmaz kılacak ve skoru eşitleyecektim.

Itır başını çevirip arkaya baktığında hâlâ bana kızgın olduğunu görebiliyordum. "Bizi yavaşlatıyorsun." Aykırı olduğumu duymak ona iyi gelmemişti. Tabii, öfkesinin tek sebebi bu değildi. Itır benimle ilgili her yerde üzerime gelip canımı yakacak şeyler söylemeye bayılıyordu.

Olduğum kişiden nefret ettiği için ona karşı işlediğim en küçük bir kusur bana büyük bir gazap olarak dönüyordu. Sürekli açığımı arayıp tökezlememi isteyen kardeşimin bana tahammülü yoktu. Eğer olsaydı

benim onun hatalarını örttüğüm gibi o da benimle ilgili bazı şeyleri görmezden gelirdi. Benim Itır'a karşı sabrım sonsuzdu ancak Itır'ın bana karşı bir gram bile sabrı yoktu.

"Barbarlar gibi at koşturacak değilim ya." Omuzlarımı dikleştirerek yorgunluğumu gizlemeye çalıştım. "Ben bir hanımefendiyim ve bir hanımefendinin ata bacaklarını ayırarak oturması çok yanlış. Sizin için şu anda kendi kurallarımdan birini çiğniyorum. Rica ederim daha fazla üzerime gelme." Ata yan binseydim bacaklarımda daha fazla az acı hissederdim. *Ben burada baygınlık geçirmek üzereyken kimse daha fazla üzerime gelmesin.*

Itır kendini beğenmiş bir hâlde beni süzerken gözlerindeki bu küçümseme de neyin nesiydi. "Bir konuda kötü olduğunu kabul etmek bu kadar zor olmasa gerek, kardeşim." Bunu yapmasından nefret ediyordum. Öfkesini bana karşı bir silah olarak kullanmasından hoşlanmıyordum.

Bana böyle davranmasından ne kadar çok incindiğimi gizlemek için sakinliğimi korudum. "Her konuda herkesten daha iyi olmak gibi kötü bir yeteneğim var, kardeşim." Pelit ağacının yanından geçtiğimde atımı biraz hızlandırdım. Şimdi herkesle aynı hizada at sürüyordum. Can sıkıcı olansa hepsi Itır ile olan münakaşamızı dinliyordu. İnsanların içinde onunla tartışmaktan nefret ediyordum.

Susmasını isterken daha fazla konuşmaya başladı. "Şu kibrin, Elzem," dediğinde yüzündeki tiksintiyi saklayamıyordu. "Bir gün yerle bir olduğunda seninle onun da yıkıldığını göreceğim."

Daha fazla kendimi tutamayıp, "Keşke, Itır!" dedim sinirle. "Keşke öyle bir yerle yeksan olsam ki sen de rahat bir nefes alsan!" Her konuda üzerime gelerek beni öyle bir raddeye getirmişti ki patlamak üzereydim. "Senin benim için istediğin şeyi ben de çok istiyorum!" Gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Ben de kendimden çok sıkıldım ama en çok senden." Sertçe yutkunduğunda acı bir kabullenişle, "Yoruldum, Itır," diye fısıldadım. "Ben artık senin ablan olmaktan çok yoruldum. Buna rağmen tıpkı senin yaptığın gibi *keşke ablan olmasaydım* demek içimden gelmiyor!"

Sözlerimin onun üzerinde az da olsa bir tesiri olacağını düşünmüştüm ancak öyle olmadı. Benden bunları duymak içine dokunduğu için

hüznü öfkeye dönüştürdü. Karşısında bir düşmanı varmış gibi kızgın gözlerle bana bakarken dalga geçercesine güldü. "Demek ablam olmaktan yoruldun?" Hemen sonrasında gülmeyi bırakıp kaşlarını çattı. "Bir abla olarak benim için ne yaptın ki yorulduğundan bahsediyorsun!"

"Bildiğin ve bilmediğin birçok şey ama bunlardan bahsetmek istemiyorum!" Bu konudaki sessizliğimi korumak istediğimi açıkça belirtip önüme döndüm. "Rica ederim beni zorlamayı bırak. Birileri için yaptığım şeylerden bahsetmekten hoşlanmıyorum. Bu bana çok seviyesizce geliyor."

Yaptığım her şeyde beni yargılamayı bırakmalıydı. Bildiğinden daha fazla şey vardı. Burada onlarca sorunla uğraşırken bana destek olmasını zaten beklemiyordum. Ancak akbabalar gibi bedenimi deşmek için yere yığılmamı beklemesinden de bıkmıştım. Onu kaybetmek istemiyordum hatta bunun için sürekli kendi ilkelerimden ödün veriyordum. Böyle yapmaya devam ederse ben değil ama o beni kaybedecekti.

"Kendini beğenmiş züppe!" dediğini duydum ama duymazdan geldim. "Kibrinden burnunun ucunu bile göremeyen kibarlık budalası!" diyerek beni kızdırmaya çalıştı.

"Itır, kes artık şunu," dedim sakince. "Ben istemediğim sürece sözlerinle beni kızdıramazsın. Bu konuda otokontrolümü gayet iyi sağladığımı biliyorsun. On yaşındaki bir çocuk gibi davranmayı bırak. Tüm bu insanların içinde ikimizi de küçük düşürüyorsun."

Yüzü öfkeyle kızarınca kahretsin ki gözlerinin beyazı simsiyah olmuştu. Tenebris güçlerini kullanmakta henüz ustalaşmadığı için yanlış bir şey yapmasını istemiyordum. "Gelmedin!" Atını durdurup yere atladığı gibi kolumdan tutarak beni yere fırlatmıştı. Attan savrularak yere düştüğümde neler olduğunu anlamadım. Ne halt ediyordu?

Son anda kendimi koruyup yüzüstü düşmek yerine yan döndüm. Sağ kolumun dirseği sivri bir taşa çarpınca canım çok yandı. Savcı kaşlarını çatarak atından atladı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki sanki kendini kaybetmişti. Kan beynine sıçramış gibi Itır'ın üzerine yürüyüp, "Sen eceline mi susadın!" deyince, "Buna karışmayın!" diye bağırdım. "Bu onunla benim aramda!" Itır'a zarar vermesine izin veremezdim.

Müdahale etmemle sertçe bana bakınca, "Lütfen," diye fısıldadım. Beni yerde görmek onu daha çok kızdırdığı için kendimi zorlayıp ayağa

kalktım. "Siz bunun dışında kalın." Taşa çarptığım kolumda müthiş bir ağrı vardı ve Savcı bunu anlamış gibi kızgın gözlerle Itır'a bakıyordu. İzin versem Itır'ı hemen şuracıkta paramparça edecek gibiydi.

Aybars ve Dehliz onun yanına gidip onu zorla ağaçların arasına doğru çekmeye çalıştı. "Biraz hava alalım," diyen Aybars'ın tek istediği Savcı sakinleşene kadar onu buradan uzaklaştırmaktı.

Diğerleri de atından indiğinde Itır'ın hırçın bakan gözleri bir tek benim üzerimdeydi. Gediz onaylamaz gözlerle ona baktıktan sonra arkadaşlarına döndü. "Bu saçmalık bitene kadar ben de biraz hava alacağım." Atını bir ağaca bağladıktan sonra arkadaşlarıyla onlar da buradan gitti. Diğer tüm atları bağlamak Mara ve Doğa'ya kalmıştı.

Itır aramızdaki mesafeyi kapatarak üzerime yürümeye başladı. Saçları uçuşurken gözleri daha da kararmıştı. Burnunda aldığı hızlı nefesler burun deliklerinin büyümesine neden oluyor, her nefesle omuzları hareket ediyordu. "Aykırı olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?" Dişlerinin arasında tıslarcasına konuşuyor, ona ulaşmama izin vermiyordu. "Ya da söylemeyi düşünüyor muydun?"

"Bilmiyorum." Dirseğimi taşa çok sert çarptığım için kan süzülüp elime ulaştı. Parmak uçlarımda biriken kan yerdeki karın üzerine damlıyordu. "Her konuda o kadar çocuksun ki bunu bilmen gerektiğini düşünmedim."

Üzerime yürüdüğünde ayakta zor durduğumu görmüyordu. "Ben çocuk değilim!" Taşa çarptığım dirseğimi tutup tüm gücüyle sıkınca canım öyle bir yandı ki bağırmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Hak etmiyorsun." Belki de ilk kez tüm çıplaklığımla kırgınlığımı yansıtarak gözlerine baktım. "Sen böyle davrandıkça herhangi bir açıklama hak etmiyorsun." Burada bencilce davranan ben değildim. Her şeyden önce ben de bir can taşıyordum ve herkes gibi benim de canım yanıyordu. Sürekli beni itip kakmayı alışkanlık hâline getirmişti.

"Hak etmiyorum, öyle mi?" Gözleri kırgınca bakan sadece ben değildim. "Peki, ben neyi hak ediyorum, Elzem? Sürekli senin tarafından bir çocuk yerine konulmayı mı?" Hak ettiği gibi bir muamele görüyordu. Çocuk gibi davranan birine sorumluluk verip ona genç bir kadın gibi davranamazdım.

"Sen burada yalnız değilsin. Her şeyden önce seni hep destekleyip koruyan bir ablan var." Sıktığı dirseğimden çıkan kan artık onun da eline bulaşmıştı. Bana acı veren elindeki kanımı işaret ettim. "Ama ben yalnızım çünkü yürüdüğüm yolda bana çelme takan bir kardeşim var."

Gözleri buğulandığında bana acı veren eli güçsüzce yan tarafına düşmüştü. Titreşen gözlerine bakıp, "Sana yapacağım en büyük kötülük seni bensiz bırakmak olabilir," diye fısıldadım. "Ve emin ol, bu kendime yapacağım en büyük iyilik olurdu."

Sözlerimin ağırlığıyla küçük bir çocuk gibi başını eğdi. Elindeki kanımı görünce bunu daha yeni fark ediyormuş gibi hızla başını kaldırdı. Kolumdan süzülüp karın üzerine damlayan kanımı görünce titreşen gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Özür diler gibi bana bakıp, "Elzem," diye fısıldadı ama devamını getiremedi. Kanadığımı, beni kanattığını görünce konuşamayacak bir hâle gelmişti.

"Büyü artık, Itır." İçim acırken zayıf sesim ona yalvarır gibiydi. "Büyü çünkü nefret ettiğin bu ablan belki de bir süre sonra senin hayatında olmayacak." Gittikçe başım daha çok dönerken ona burukça gülümsedim. "Lanetim beni öldürüyor çünkü beslenmiyorum." Hıçkırarak başını iki yana salladığında, "Üzgünüm," dedim omuzlarım çökerek. "İstediğin gibi biri olamadığım için üzgünüm."

Ağlayarak bana yaklaştığında gözlerinde derin bir acı vardı. "Böyle konuşma, Elzem." Kaşları büküldüğünde bana yalvarır gibiydi. "Beslenmemek seni öldürüyorsa o zaman beslen." Öksüzler gibi başını omzuna doğru büktü ve ben bunu görmekten nefret ettim. Benim karşımda bile eğilip küçülmesini istemiyordum. "Senden başka kimsem olmadığını biliyorsun."

Gözlerimin önünde beliren siyah noktalar kayarken, "Ne güzel," diye mırıldandım dizlerim titrerken. "Senin en azından sığınabileceğin biri var." Gözlerinin önünde yere yığıldığımda dudaklarımdan süzen kanı hissetmiştim. "Bende o bile yok." Gözlerim kapandı ve bilincimi çok hızlı kaybettim.

Artık Itır'ın bağırarak adımı seslendiğini duymuyordum çünkü şimdilik tüm perdeler benim için kapanmıştı. Bu düşüşün tek sebebi hâlsizlik değildi. Ruhumdaki açlığa direndikçe lanetim benden bir şeyler almaya başlamıştı. Onu tam anlamıyla uyandırmamı istiyordu.

Ben beslenmedikçe o benimle beslenecekti. İşte bu yüzden Itır'ın artık ruhen büyüyüp olgunlaşmasını istiyordum. Büyümeliydi artık çünkü bana ne olacağını ben de bilmiyordum. Benden sonra ayakları yere basan biri olmalıydı.

Arkamda herkesin incittiği zayıf bir kız kardeş bırakmak istemiyorum.

✦

Zifirî karanlık bir odadaydım. Bu yerin neresi olduğunu bilmiyordum ancak bir kâbus gördüğümü idrak edebiliyordum. En son Elümhan'a doğru yola çıkmıştık. Yolda Itır ile tartışıp daha sonra da bilincimi kaybetmiştim. Tüm bunları hatırlıyordum. Devamında uyanmadığıma göre hâlâ derin bir uykuda olmalıydım. Bir Oyunbaz olduğum için rüya veya kâbus gördüğümü anlayabiliyordum. İçinde bulunduğum odanın büyüklüğünü kestiremiyordum çünkü her yer fazla karanlıktı. Bir duvar dibinde oturuyordum ve elimde küçük bir mum vardı. Mumun ışığı sadece beni aydınlatıyordu.

Mumun ışığı tüm odayı aydınlatmıyor olabilirdi ancak bana sağladığı ışığa minnettardım. En azından beni ve etrafımdaki küçük bir bölümü aydınlatıyordu. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Elimdeki mumu sıkıca tutarak yürürken mumun sönecek olmasından çok korkuyordum. Bu mum sönerse karanlıkta kalırdım. Rüyalarımda bile karanlıktan korkuyordum. Eğdiğim başımı bir an bile kaldırmadan yürüyordum. Etrafım çok karanlık olduğu için mumun alevinden gözlerimi ayırmıyordum.

Güçlükle bir kapıya ulaşmayı başardım. Kapıyı açınca karanlık son bulduğu için rahat bir nefes almıştım. Artık daha aydınlık bir yerdeydim. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakınca beyaz bir koridorda olduğumu gördüm. Koridorun duvarlarında ruh sağlığıyla ilgili birkaç şey asılıydı. Koridorun iki tarafında duran kapılar dışında burada fazla bir şey yoktu. "Acaba bir klinikte falan mıyım?"

Koridorda düz bir şekilde yürürken odalardan birinde duyduğum hıçkırık sesleriyle dayanamayıp kapıyı açtım. İçeri girdiğimde kendimi garip bir odada bulmuştum. Duvarlarında beyaz minderlerin bulunduğu bu oda bir akıl hastası için tasarlanmış gibiydi. Kliniklerde ağır vakalar için böyle odalar olduğunu biliyordum. Hastalar kendilerine zarar vermesin diye duvarları bile kaplatıyorlardı. Odanın içinde bir yatak ve

küçük bir gardırop dışında hiçbir şey yoktu. Yatağında cenin pozisyonunda kıvrılarak ağlayan kadını görünce kaskatı kesildim. Anne?

Ayaklarım yere mıhlanırken tek bir adım bile atamadım. Bu tuhaf odanın içinde ağlayan kadın benim annemdi. Üzerinde ona hiç yakışmayan ve onu deli gibi gösteren beyaz bir önlük vardı. Kalbim acıdı. Annem çok yaşlanmıştı. Onu en son çatı katındaki odasında görmüştüm. Kendi dünyamdaki son gecemde onu görmüştüm ancak o esnada benim annem değildi çünkü içinde Meliz vardı. Meliz'in ölümsüz ruhu onu genç gösteriyor olmalı ki Meliz onun içinden çıkınca gerçek yaşına kavuşmuştu. Artık en az babam kadar yaşlı görünüyordu.

Son gördüğümde parlak ve gür olan siyah saçlarına aklar düşmüş, seyrelmişti. Ellili yaşların başındaki bir kadın gibi görünüyordu. Gözleri yorgun, yüzünde kırışıkları olan bir kadına dönüşmüştü. Munure Akay son yirmi dört yılını yaşamayan ve hatırlamayan bir kadındı. Bunun kederiyle ağlıyor olabilir miydi? İçli ağlayışları kalbimi acıtıyordu. Bizi yıllarca bir iblisle yaşamaya mahkûm ettiği için normalde ona kızgın olmalıydım ama değildim. Her şeyi beni kurtarmak için yapmışken ona kızmaya hakkım yoktu.

O ne yaptıysa ölü doğan kızını hayata döndürmek için yapmıştı. Nasıl ona kızabilirdim ki? Ben değil ama onun bana kızgın olması gerekiyordu çünkü benim yüzümden gençliğinin en güzel yıllarını kaybetmişti. Ona doğru yürüyüp ne söyleyeceğimi bilmez bir hâlde, "Merhaba," dediğimde irkilerek yatağında doğruldu. Uzandığı yerden kalkıp yataktan fırladığında korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Se-sen de kimsin?" Kalbim kasıldı. Annem beni tanımıyordu.

Fotoğraflarımı bile görmedi mi?

Ürkek gözlerle bana bakıp duvarın dibine sinen kadını şaşkınlıkla ve bolca acıyla izliyordum. Daha önce biri bana bir çocuk için dünyanın en acı şeyi nedir diye sorsaydı hiç şüphesiz ona ailesini kaybetmek derdim. Yanılmışım. Bir çocuk için dünyanın en acı verici şeyi annesinin gözlerinde bir yabancıya dönüşmekti. Kalbim öyle bir acıyordu ki sanki bu acıyı hiçbir şey dindiremezdi. Derdi devası olmayan bir azap yüreğime çökmüştü. Annem beni tanımıyor, kim olduğumu bile bilmiyordu.

Kolay kolay kekeleyen veya parazit kelimeler kullanan biri değildim ama içimin yangını dilimde pelesenk olduğu için, "Şey... Ben," dedim

ne diyeceğimi bilmez bir hâlde. "Ben buradan geçiyordum, sonra sizin ağlama seslerinizi duydum."

Benden korktuğu için odanın köşesine sinip dururken, "Kapıyı nasıl açtın?" diye sordu. "Kapıyı hep kilitlerler." Ne demek kilitlerler? Onu burada zorla mı tutuyorlardı?

Başımı çevirip arkamdaki kapıya bakınca kapalı olduğunu gördüm. Arkamda açık bıraktığıma emindim ama kapı kapalıydı. Sanki hiç açılmamış gibi. Yürüyüp kapı kolunu tutmaya çalıştım. Elim kapının içinden geçince irkilerek arkaya doğru birkaç adım attım. "Rüyada değilim." Fısıltıyla çıkan sesim korku doluydu. "Bu rüya değilse ne?"

Anlamayan gözlerle anneme baktığımda karşısında bir hayalet varmış gibi bana bakıyordu. Başımı eğip vücuduma bakınca şeffaflığım karşısında ödüm koptu. Buraya ruh olarak gelmiştim! Kanım dondu. Başımı iki yana sallayıp, "Hayır, hayır, bu mümkün değil," dedim. Dehşete kapılmıştım. Burada neler oluyordu? Çağrılmadan bir ruhun Araf'tan çıkıp bizim dünyamıza gelmesi mümkün değildi. Ormanda bayıldığımda ben herhangi bir çağrı almamıştım. Ruhum buraya gelmiş olamazdı.

Beynim hızlıca bir teori ürettiğinde hatırladıklarımla dudaklarımdan çıkan tek şey, "*Astral* seyahat," olmuştu. Afallayarak anneme bakarken aynı zamanda gözlerimin önünden birçok görüntü geçiyordu.

Konaktaki son geceme döndüm bir anda. Girdabın içinden geçtiğimde Araf'a savrulan bedenim ve akademiye seyahat eden ruhumun görüntüleriyle kaskatı kesildim. Sandığım gibi akademiye ilk kez kızlarla birlikte gitmemiştim! Onlardan önce akademiye gitmiş, koridorlarında şaşkınca yürümüş ve şuursuzca Savcı'nın odasına dalmıştım. Zihnimdeki sır perdesi kalkınca, "Tanrım," diye inledim. Üzerimde kırmızı bir elbiseyle Savcı'nın odasına girip onu üstsüz görmüştüm. Bu konuda onunla tartışmış, daha sonra hızla kaybolarak bedenime dönmüştüm. Daha doğrusu Savcı geri dönmeme yardım etmişti.

Tüm bunları nasıl unutabildim?

Onunla ilk kez karşılaştığımızda Savcı zaten beni daha önce görmüştü. Odasına giren o ruh olduğumu bilmesine rağmen bana hiçbir şey söylememiş ve benimle ilk kez karşılaşıyormuş gibi davranmıştı. Geri döndüğümde ona bunu neden gizlediğini soracaktım ama şimdi

annemle ilgilenmeliydim. Odasına giren bir hayalet onu çok korkuttuğu için her an korkudan bayılabilirdi. Aslında benim de ondan aşağı kalır bir yanım yoktu çünkü çok şaşkındım. Birkaç dakika öncesine kadar *astral* seyahate çıkabildiğimi bile bilmiyordum. İşin kötü tarafı bunu nasıl yaptığımı bile bilmememdi.

Acaba bu şey nasıl çalışıyordu?

Eğer bunun işleyişini öğrenirsem daha sık *astral* seyahatler yaparak ailemi görmeye gelebilirdim. "Büyük ihtimalle senin rüyandayız," dedim. "Aksi olsaydı beni göremezdin." Ruhum *astral* seyahate çıkarak onun rüyasına sızmıştı. Uyanık olsaydı bu karşılaşma yaşanmazdı. Bu kadarını anlayacak kadar zekiyim.

O gün kaleye yaptığım seyahatte bile Savcı'nın beni görmesinin tek nedeni ruhları görebilen bir Koruyucu olmasıydı. Onun dışındaki kimse beni görmemişti. Koridorda nöbet tutan askerlerin beni görmediğini hatırlıyordum. Annem bir Koruyucu olmadığı için beni görmesinin tek nedeni onun rüyasına girmiş olmamdı. Rüyasında bile ağlıyordu. Kim olduğumu söyleyip ona ikinci bir şok daha yaşatmak istemiyordum. En azından şimdilik bunu bilmese de olurdu. Onu ürkütmemeye çalışarak ona gülümsedim. "İstesen buradan çıkabilirsin."

Umutsuzluk içinde ıslak gözlerini yumdu. "Buradan çıkamam, kapıyı hep kilitliyorlar."

"Hayır," diyerek küçük adımlarla ona yaklaştım. "Aslında bir klinikte değilsin. Şu anda bir rüya, belki de bir kâbus görüyorsun. Yeterince odaklanırsan rüyalarını kontrol edebilirsin. Bunu yapmak çok kolay. Sadece farklı bir yerde olduğunu düşle." Beynimi çok iyi kullanabildiğim için henüz çocukken bile rüyalarımı kontrol edebiliyordum. Bunu yapmak sandığı kadar zor değildi ya da benim için değildi.

Titreşen gözlerinden birkaç damla yaş akarken bana olan bakışı can yakıyordu. "Rüya bile olsa ben aynı yerdeyim."

Gerildim. "Mümkün değil, bir klinikte olamazsın."

"O-oğlum." Hıçkırarak başını salladı. "Beni buraya oğlum kapattı."

Kan beynime sıçrarken, "Kim?" diye sordum bir ölüm soğukluğuyla. "Sıraç mı?" Yavuz ona bunu yapamayacak kadar ödlekti. Yavuz buna cesaret edemezdi ancak Sıraç her şeyi yapabilecek biriydi. Ortadan

kaybolmamızın tek sorumlusu annemmiş gibi onu bir akıl hastanesine mi kapatmıştı?

"Sıraç," dediğinde kaşlarımı çatarak yumruğumu sıktım. Bu olanların tek suçlusu annem değildi çünkü babam ve abilerim de suçluydu.

Annem beni kurtarmak için bir iblisle anlaşarak büyük bir hata yapmıştı. Ancak babam ve abilerim de masum sayılmazdı. Gerçeği bilmelerine rağmen yıllarca susarak Itır ile ikimizi bir iblisle yaşamaya mahkûm etmişlerdi. Bir iblisin amacını ve ne istediğini kimse bilemezdi. O evin içinde bize ne tür kötülükler yapacağını umursamadan bizi onunla bırakmışlardı. Evet, kanlı ay doğana kadar Meliz yıllarca bize hiç zarar vermemişti ama verebilirdi de. Annemin bedenini çalan birinden her şeyi beklemeleri gerekiyordu.

Bizi onunla bırakarak annemin günahına ortak olmuşken ne hakla tek suçlu annemmiş gibi davranırlardı! "Senin o oğlunun canına okuyacağım!"

"Hayır, lütfen." Bana doğru atılırken gözleriyle bana yalvarıyordu. "O sadece kız kardeşlerini kaybettiği için çok kızgın." Ağlayarak içli gözlerle bana baktı. "Sıraç kötü biri değil."

"Annesini böyle bir yere kapatacak kadar kötü ve kalpsiz!" Kolay kolay sinirlenip aşırı reaksiyonlar gösteren biri değildim ancak onu bir klinik odasında gördükçe kan beynime sıçrıyordu. "Ağlamayı bırakıp dinle beni." Ona etrafımızdaki odayı gösterdim. "Burası kaldığın odanın birebir aynısı mı?"

Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışırken bana başını salladı. "Güzel," diyerek odanın içinde gezinmeye başladım. "Bakalım bu kahrolası yerde bir açık var mı."

"Ne gibi bir açık?"

"Uyandığında firar etmeni sağlayacak bir açık."

Dehşete kapılarak gözlerini irice açıp, "Kaçacak mıyım?" deyince sinirden avucumun içiyle alnıma sertçe vurdum. "Itır'ın neden böyle olduğunu artık anlıyorum çünkü her şeyini senden almış. Tıpkı senin gibi o da kendi için bir şeyler yapmak yerine başkalarının yapmasını bekliyor." Baştan aşağı onu süzdüm. "Fiziksel özelliklerini bile senden

almış." Itır annemin bir kopyasıydı. Onun gibi kavruk bir teni, siyah saçları ve kömür karası gözleri vardı.

Eğer Sıraç ile aynı fiziksel özelliklere sahip olmasaydım büyük ihtimalle evlatlık olduğumu düşünürdüm çünkü babam bile sarışın değildi. Ailedeki tek sarışın ve renkli gözlere sahip kişiler Sıraç ile ikimizdik. Bizler sarışın ve yeşil gözlüydük. Ne anneme ne de babama çekmiştik çünkü ikimiz rahmetli büyükbabamın fiziksel özelliklerine sahiptik. Sıraç fazla yakışıklı, bense fazla güzeldim. Sanırım onunla ailedeki en iyi genleri alacak kadar şanslıydık.

Itır'ın adını duymak bile annemin kalp krizi geçirmesine neden olabilirdi. Suratının rengi o kadar hızlı değişmişti ki uykusunda ona kriz geçirmesine sebep olup onu öldürmekten korktum. Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp, "Itır'ı tanıyor musun?" diyerek ellerimi tuttu. "Kızımı tanıyor musun? Elzem'i?" Buz kestim. Onun dudaklarından adımı duymak bile hıçkırıklarla ağlamama neden olabilirdi. Ne çok özlediğimi bilse...

Sanki ona bir kere sarılsam çektiğim bu acı son bulacakmış gibi geliyordu. Bir anne sıcaklığını bilmiyordum ki. Bana kızım demesinin nasıl hissettireceğini, kokusunun neye benzediğini bilmiyordum. O benim annemdi ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ellerinin dokunuşunu bile hissedemiyordum çünkü elimi tutmayı istemişti ancak bana dokunamayacağı kadar şeffaftım. Dokunsun istiyordum. Bana dokunsun, kollarının arasına çeksin ve sarıp sarmalasın. Üzerimde yılların özlemi varken kızım diyen sesiyle beni göğsünde avutmasını istedim. Saçlarımda eli, kulağımda kalbinin sesi ve burnumda kokusu olsun istiyordum.

Kimse değil, annem beni ağlatabilirdi.

Son gözyaşını o bana döktürecek gibiydi.

Bunun olmasını engellemek için hemen ondan uzaklaştım. İçim acıyarak aramıza mesafe koydum. Ona yakın olmak özlemini, çektiğim her şeyi dışarı çıkardığı için hüngür hüngür ağlayıp *ben senin kızınım* dememek için uzaklaştım. Artık kim olduğumu doğum günüme kadar bilmemeliydi çünkü bilirse bana ağlayıp *kızım* diye sarılmak isteyecekti. Bu olduğunda ise etrafıma ördüğüm tüm duvarlarım yıkılır, kendime hâkim olamayıp ağlardım. Tek bir gözyaşı gözlerimden akarsa uğruna

savaştığım her şey son bulurdu. Yirmi dört yıllık bir savaşın kaybedeni olurdum. Kazanmama sadece haftalar kalmışken ağlayamazdım. Doğum günüme kadar üçüncü gözyaşı bende kalmalıydı.

Ondan sonra belki ağlardım. Doğum günümü geride bıraktığım ilk saatte dizlerimin üzerine çöküp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamak istiyordum. İsteyip de ağlayamadığım tüm o acılara, bana yaşatılan tüm azaplara ve benden alınan tüm o yıllara haykırarak ağlamak istiyordum. Hemen sonrasında herkes gibi korkmadan hatalar yapan, yardım istemekten çekinmeyen ve dilediğince yere düşüp bunu sorun etmeyen biri olmak istiyordum. Herkesin kusur sayacağı ve kendi için istemeyeceği tüm o şeyleri istiyordum. Herkes gibi normalleşmek istiyordum çünkü kusursuzluğum aslında en büyük kusurumdu.

Karanlıktan kurtulmama sadece birkaç hafta kalmıştı.

Doğum günüme kadar son gözyaşını dökmezsem özgür kalacaktım ve bunun için sadece birkaç hafta kalmıştı. Bugünün gelmesini yıllardır bekliyordum. Nihayet bitmek üzereydi. Derin bir nefes alarak anneme başımı salladım. "Kızlarını tanıyorum." Ne yazık ki ona kızınım diyemiyorum. Tüm kavuşmalar duygu yüklü olduğu için gözyaşıyla son bulacak bir şeyden şimdilik kaçınmalıydım. "Ben Araf'tan gelen bir ruhum." Şimdilik ona bu kadarını söyleyebilirdim. "Kızların *astral* seyahat yapabildiğimi öğrenince beni sana gönderdiler." Onu mutlu etmek için kurduğum cümleyi bir gülümsemeyle taçlandırdım. "Nasıl olduğunu merak ediyorlardı." Son söylediklerim yalan değildi.

Elini dudaklarına bastırıp hıçkırığına engel olmaya çalıştı ancak gözleri ağlamayı bırakmadı. Uyurken bile çok acı çekiyordu çünkü gördüğü bir rüya onu ağlatıyordu. Ona kızlarının hâlâ yaşadığını söylemem karanlık dünyasına küçük bir ışık yakmış gibi ihtiyar gözleri benim isteyip de dökemediğim tüm yaşları dökmeye başladı. "Yaşıyorlar mı?" Başımı salladığımda dizlerinin üzerine düşüp, "Şükürler olsun," diyerek daha çok ağlamaya başladı.

Annemin bizi sevdiğini ve önemsediğini görmek bende çok garip bir duygu yaratıyordu. İçimi ısıtan, kalbimi eriten sıcak bir duygu. Belki de yirmi dört yıl boyunca onda hiç sevgi görmediğimiz içindi. Karşısına geçip onunla aynı hizada olmak için bir dizimin üzerine çöktüm. Bunu kolay kolay herkesin önünde yapmazdım. "Lütfen ağlamaya bir son ver, kızların iyi."

Başını kaldırıp dağınık saçlarının arasından bana baktığında gözyaşlarını silip saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmayı isterdim. "Sana ne kadarını anlattılar, bilmiyorum ama ben kötü bir anneyim."

Şiddetle karşı çıktım. "Kızlarınız öyle düşünmüyor."

"Onları tanımıyorum bile." Islak gözlerle başını salladı. "Onlar da beni tanımıyor."

"Yaşanan talihsiz bir olay seni kötü biri yapmaz."

"Itır diye bir kızım olduğunu bile daha yeni öğrendim sayılır." Omuzları çöktü ve tekrar gözyaşlarına boğuldu. "İkinci bir kız çocuğu doğurduğumu bile bilmiyordum." Itır, Meliz ve annemin ortak çocuğuydu. Fiziksel özelliklerini annemden, ruhunu da Meliz'den almıştı.

Daha düne kadar haberinin bile olmadığı küçük kızı hakkında her şeyi bilmek isteyerek, "O nasıl biri?" diye sordu.

"Zor biri." Bayılmadan önce kanayan kolumu hatırlayınca, "Çok zor biri," diyerek iç çektim. "Ama kötü biri değil." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Itır'ın tek sorunu gereken olgunluğa erişememiş olması."

Yüz ifademe baktı. Bakışlarımda acı verici bir şeyler olmalı ki buna farklı bir anlam kattı. "Ondan nefret mi ediyorsun?"

Dalga geçercesine güldüm. "Pek sayılmaz."

Bakışları bana kayıtsızdı ama gözleriyle yalvarır gibiydi. "Oraya geri döndüğünde ona yardımcı ol lütfen." Bu içi yanan bir annenin ricasıydı. "Kendin söyledin, o kötü biri değilmiş. Olgunlaşamadıysa bunun tek suçlusu benim." Dudakları titrerken her an tekrar ağlayabilirdi. "Yanında olup onu büyütemedim. Belki de bu yüzden biraz çocuk kaldı."

İçini rahatlatmak isteyerek başımı salladım. "Bu konuda hiç endişeniz olmasın. Onlarla bir dostluk kurduğumuz için elimden geldiğince her konuda yardımcı olmaya çalışıyorum." Ona gülümsedim. "Tenerbrislerin melezi olduğu için Tenebrisler onu himayesine aldı. Bir akademide büyü ve savunma dersleri alıyor. Keyfi yerinde diyebiliriz." Duydukları içine su serpmiş gibi rahat bir nefes almıştı.

"Peki Elzem'im?" dediğinde burnunun direği sızlamışçasına sesi titremişti. "Bir kereden fazla kucağıma bile alamadığım yavrum nasıl?"

Başımı omzuma doğru çevirerek gözlerindeki o yoğun kederden kaçtım. Bana olan özlemi Itır'a duyduğu özlemden daha fazlaydı çünkü beni dokuz ay karnında taşımış, hareketlerimi karnında hissetmiş ve dokuz ay doğmamı beklemişti.

"O çok iyi." Gözlerine bakmaktan kaçınarak güçlü durmaya çalıştım. "Kardeşiyle aynı akademide. Onun klanı da ona iyi davranıyor," diyerek yalan söyledim. "Tıpkı kardeşi gibi derslere giriyor, en iyi odalarda kalıyor." *Diyemedim anne, beni bir hizmetçi yaptılar.* Başta kör kardeşim olmak üzere herkesin kirli çamaşırlarını yıkadığımı, odalarını temizleyip onlara hizmet ettiğimi söyleyemedim.

İçim kan ağlarken ona en güzel gülümsememi sunup, "Endişelenmen gereken son kişi bile Elzem değil," dedim. Sesimi neşeli çıkarmak için kendimi ne çok zorluyordum. "Keyfi çok yerinde."

Ya ben çok iyi rol yapıyordum ya da o fazla masumdu. Yalan söylediğimi bile anlamadığı için bana inandı. "Onların neye benzediğini bile bilmiyorum." Gözleri ıslak, sesi buruktu. "Kendime geldiğimde konaktaki çatı katındaydım." Hıçkırarak titreyen ellerine baktı. İhtiyatlı bakışları elli yaşındaki bir kadının solgun ellerine bakıyordu. "Yaşlandığımı gördüm. Bana birkaç dakika gibi gelen uyku meğerse yirmi dört yıllıkmış."

Yanımda duran elim ona dokunmak için havalandı ama bunu yapamayacağımı hatırlayınca bir kuşun kırık kanadı gibi elim yan tarafıma düştü. Ona dokunamayacak kadar şeffaf ve siliktim. "Neler olduğunu bile anlamaya zamanım olmadan kendimi burada buldum. Oğullarım büyümüş, küçük kızım benden alınmış ve bir kızım daha olmuş." Acısı gözlerimin arkasını yaktı ama bir kez daha benim yerime ağlayan o oldu.

"Herkese yalvarıp duruyorum." Başıyla odanın kapısını işaret etti. "Bu kapıdan içeri giren herkese Elzem ve Itır'ın fotoğrafları için yalvarıyorum ama kimse bana onların fotoğrafını getirmiyor." Çaresizce bana bakıp kesik kesik hıçkırmaya başladı. "Sıraç buradaki herkesle konuştuğu için kimse bana kızlarımın fotoğrafını getirmiyor." Ellerini yere bastırdı, başını eğdi ve karşımda omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. "Onların nasıl göründüğünü bile bilmeye hakkım yokmuş," deyince burada kalmaya daha fazla dayanamadım.

Ayağa kalktığım gibi kapıya doğru koştum. Kapının içinden geçerek kendimi koridora attığımda bunu nasıl yapabildiğimi sorgulamadım. *Astral* seyahatteyken her şey mümkünmüş gibiydi. Annemin gözyaşlarından tamamen uzaklaşana kadar koştum. Koridorun sonuna geldiğimde ise avazım çıkana kadar haykırıp dizlerimin üzerine düştüm. "Nasıl yapabildiniz!" diye bağırırken çıldırmış gibi ellerimi sertçe yere vurup durdum. Yoğun bir acı hissederken yere vurduğum ellerimde acının emaresi bile yoktu. "Annemi buraya nasıl hapsedebildiniz!" Bunu ona nasıl yaparlar, aklım almıyordu.

Benim annem zaten kendi bedeninin içinde yirmi dört yıllık bir mahkûmiyet yaşamıştı. Bir suç işlediyse bile cezasını en ağır şekilde çekmişti. Çektiği mahkûmiyet ona yetmemiş gibi bir de onu buraya kapatmışlardı. Akay ailesinin erkekleri biz Akay kadınlarına karşı çok acımasızdı. "Bunu yanınıza bırakmayacağım!" Tırnaklarımı yere geçirirken öfke ve nefretle doluydum. "Annemi burada bırakmayacağım!"

Onun odasının olduğu yöne başımı çevirip, "Senin için tekrar geleceğim," diye fısıldadım. Şimdilik geri dönmeliydim çünkü burada uzun süre kalırsam bedenime dönen yolu kaybederdim. İlk *astral* seyahatimde Savcı bana uzun süre bedenime dönmezsem yolu bulamayıp kaybolacağımı hatta yok olacağımı söylemişti. Araf'a dönmem gerekiyordu ama onun için geri gelecektim. Derin bir nefes alıp bedenime dönmeyi arzularken gözlerim hâlâ annemin kapısından oyalanıyordu.

Onu buradan çıkarmak için tekrar geleceğim.

✦

Bilincim yavaş yavaş açılmaya başladığında birtakım sesler duymaya başlamıştım. "Çok güzel, değil mi?" Gözlerimi kırpıştırmaya başladığımda bir kadının hayranlıkla çıkan sesini duydum. "Hakkında söylenenler doğruymuş, büyüleyici bir güzelliği var."

"O bir ruh emici, güzelliği beş para etmez." Başka birinin kızgın homurtusunu duyunca gözlerimi usulca açtım. Ellerimi iki yanıma bastırarak sırtımı yatak başlığına yasladım.

Bir yataktaydım, hem de prensesleri kıskandıracak bir yatakta. Yatağın dört tarafı beyaz tüllerle süslenmişti. Kolumu yasladığım yastığın yumuşaklığı ve üzerimdeki ipek yorgan sonunda hak ettiğim muameleyi gördüğümü düşündürdü. "Bakar mısınız?" Pencerenin önünde

kendi aralarında konuşan iki kadına seslendim. "Ben neredeyim?" Hafızamı zorladığımda en son Itır ile tartıştığımı hatırlayınca inledim. Hemen devamında annemi rüyasında ziyaret ettiğimi hatırlamak da iç çekmemi neden oldu.

Annemi görmüştüm.

Kadınların burada bir hizmetçi olduklarını giydikleri soluk renkli kıyafetlerden anlayabiliyordum. Bana döndüklerinde içlerinden biri iyi görmesine rağmen, "Uyandınız mı?" diye çok gereksiz bir soru sordu. *Sanki uykumda onlara sesleniyorum.*

Bonesinin altında beyaz saçları fırlayan yaşlı kadın ise bana gülümsedi. Açık kahve gözleri bana sıcacık bakıyor, tombul yüzü bana büyüleyici bir şeymişim gibi hissettiriyordu. Sanırım güzel olduğumdan bahseden kişi bu yaşlı kadındı. "Merhaba," diyerek bana doğru yürüdü. "Nasıl hissediyorsunuz, hanımım? Daha iyi misiniz?"

Kadının samimiyetini ruhunda da soluduğum için gülümsemesine karşılık verdim. "Merhaba." Bana karşı iyi niyet besleyen insanlara iyi biri olurdum. Kuyumu kazmaya çalışanlar içinse bir şeytana dönüşmekten büyük bir keyif alırdım.

Yaşlı kadın beni görmek için omzuna doğru bükük olan boynunu zorladı. Yere doğru bakan başını kaldırırken güçlük çektiğini görebiliyordum. Sırtındaki kocaman kamburu yüzünden başını kaldırmakta zorlanıyordu. Kısa boylu görünmesinin nedeni belini iki büklüm eden kamburuydu. Kamburunu omuzlarında bir yük gibi taşıyan bu kadına karşı içimde bir acıma oluştu. Onu böyle uzun uzun incelemem farklı şeyler düşünmesine neden olduğu için bakışları mahzunlaştı. "Görüntüm sizi rahatsız ediyorsa size hizmet etmesi için başka birini gönderebilirim."

Tebessüm ederek başımı iki yana salladım. "Mükemmeliyetçi delinin teki olduğumu kabul ediyorum ancak yaradılışından dolayı insanlardan kusur bulan biri hiç olmadım."

Yatakta daha rahat oturarak başımı omzuma doğru eğdim ve ona muzır gözlerle bakmaya başladım. "Sizi rahatsız ediyorsam asıl ben odadan çıkabilirim." Kafamı ona doğru uzatıp sır verir gibi kısık bir sesle, "Diğerlerini istemiyorum, benimle sen ilgilen," diyerek ona göz

kırptığımda kırışıklıklarla dolu yüzü aydınlandı. Yüzünün gerilen hatları daha yumuşak bir ifadeye büründüğünde bana gülümsedi.

"Size hizmet etmekten onur duyarım, hanımım." Şu ana kadar Araf'ta gördüğüm en yaşlı kişiydi. Bu yaşta ona nasıl hizmetçilik yaptırabilirlerdi ki? Emeklilik yaşı bile çoktan geçmişti.

Yaşlı kadına sıcak davranıp onu görmezden geldiğim için diğer haset hizmetçi, "Ben çıkıyorum," dedi oldukça saygısız bir üslupla. Sıska kadının cırtlak mavi gözlerinde bana karşı bir soğukluk vardı. "Bizim gibi hizmetçi olan bir meleze hanımefendi muamelesi yapmayacağım." Çenesini dikleştirerek cetvel gibi dümdüz olan vücudunu kapıya doğru çevirdi ve büyük bir kibirle kapıdan çıkıp gitti.

Hizmetçilerin bile hor gördüğü bir konuma kendimi düşürdüğüm için artık hayıflanmıyordum. Aslında bu bile benim için farklı bir deneyimdi. Böylelikle alt sınıflardaki insanları daha iyi anlayabiliyordum. Geri döndüğümde tüm çalışanlarıma daha iyi ve daha sıcak davranacaktım. Birileri tarafından hor görülmek berbat bir duyguydu. Gerçi ben kendi çalışanlarımı ezip onlar üzerinden aşağılık kompleksimi besleyen biri hiç olmamıştım.

"Siz ona aldırmayın." Yaşlı kadın buna üzüldüğümü sanıyordu. "Azınlıkların klanındasınız, yani efendi Cihangir'in kalesindesiniz," diyerek bana küçük bir açıklama yaptı. "Savcı Bey'in atında kaleye geldiniz. Yolda hastalandığınızı, biraz istirahat etmeniz gerektiğini söyledi." Demek Savcı beni buraya getirmişti.

Yavaşça yataktan kalkıp odanın içine doğru birkaç adım attım. Odada gördüklerime şaşkınlıkla bakıyordum. "Bu oda gerçek mi?" Sesimdeki hayranlığı gizleyemedim. Vay canına, akademideki odalardan bin kat daha iyi ve gösterişliydi.

Gözlerim ilk olarak devasa camı bulmuştu. Camın her iki yanında kalın mavi perdeler vardı. Perdelerin tokası devasa kurdelelerden oluşuyordu. Kurdeleden sarkan minik boncuklar çok otantik görünüyordu. Fazla abartılı olmayan ancak gösterişiyle göz dolduran şeyleri severdim. Yerdeki bej, sakallı halıya basarak ilerlerken ayaklarımdaki bağcıklı terlikler beni güldürdü. Anlaşılan hizmetçiler ruhlarını benden korumanın bir yolunu bulmuştu. Gözlerim çift kapılı devasa gardırobu bulunca içinde hiç kıyafet olup olmadığını merak ettim.

Burada kaç gün kalacağımızı bilmiyordum ama fazla sürsün istemiyordum. Yanımda hiç yedek kıyafetim yoktu. At sırtında yolculuk yaptığımız için bir bavul hazırlayamazdım. Büyük gardırobun desenleri Osmanlı minyatürlerini andıran bir el işi ustalığıydı. Dolabın üçgen çatılı dekorasyonunu muazzam bulmuştum. Elimi uzatıp desenlerin oyuklarına dokunduğumda kendimi bir sanat galerisindeymişim gibi hissettim. "Kendi dünyamda böyle bir dolap isterdim," diye mırıldandım. Değerli bir antikayı andırıyordu.

Heyecanım odadaki her şeye hızlıca göz atmamı sağlıyordu. Şifonyerin ince nakışlarına hayranlıkla baktım. Şifonyerin üzerinde sekiz desenli küçük parfüm şişesine bile dokundum. Ah, bu parfümler nostalji yaratmak için hâlâ benim dünyamda vardı. Kokuyu pompalayan küçük, beyaz balonunu sıkarak yaydığı leylak kokusunu içime çektim. Güzeldi ancak benim tercihim her zaman gül kokusuydu.

"Bu parfümlerin gül kokulu olanları var mı?" Yaşlı kadın başını sallayınca, "Lütfen daha sonra bir tane odama bırakın," dedim. Burada bir hizmetçi olmadığıma göre birkaç küçük istekte bulunmamın sakıncası olmazdı.

Duvardaki kandil şişeleri bile Alaaddin'in lambası gibi renkli taşlarla süslenmişti ve her biri, bir diğerini kıskandırıyordu. Odanın köşesinde duran piyanoyu görmek sertçe yutkunmamı neden oldu. Kapağının üzerine iki altın şamdan koyduklarına göre uzun süredir kullanılmıyordu. Piyano orada küflenmeye yüz tutmuş gibi sahipsizce duruyordu. Piyano çalmayı çok severdim, yani bir zamanlar severdim. Annem piyano dinlemeyi sevdiği için sıklıkla ona çalardım. Annemden kastım, aslında anneannem.

Onun için tüm notaları öğrenip bir tek ona çalardım. Sonra o gitti ve ben onun gidişiyle birçok şeyi hayatımdan çıkardım. Yıllar sonra ilk kez Savcı'nın odasında, onun odada olmadığını düşündüğüm için piyano çalmıştım. Orada olduğunu bilseydim büyük ihtimalle piyanoya elimi bile sürmezdim. Çaldığım piyanonun sesini bir tek anneanneme duyurmaya alıştığım için bir başkasına çalmaktan hoşlanmıyordum.

Yürüyüp terasa açılan kapıdan dışarı çıktığımda soğuk hava beni karşıladı. Burnumu sızlatıp ciğerlerime sızan serin havayı içime çekerek tırabzanlara yaklaştım. Kalenin terası çok yüksekte olduğu için karşımdaki manzaraya bakınca büyülenmiştim. Devasa bir bahçesi vardı ve

bahçenin tek kusuru gördüğüm kadarıyla hiç ağaç olmamasıydı. Belki de kalenin önü diye ağaç yoktu çünkü aşağıda talim yapan askerleri görebiliyordum. Kalenin etrafı her ne kadar yüksek duvarlarla çevrili olsa da yüksekte durduğum için birçok şey görebiliyordum.

Kalenin sınırları dışındaki tüm evler de buna dâhildi. Kaleye yakın evler daha büyük ve gösterişli görünürken uzaktaki diğer evler daha küçük görünüyordu. Asıl ilginç olansa klanın etrafında tıpkı Çin Seddi gibi kalın ve yüksek duvarların olmasıydı. Anlayacağınız köyün girişindeki kapıdan geçmeden klana girmek mümkün değildi. Bu uzaklıktan göremiyordum ancak kapıyı koruyan muhafızların olduğuna emindim. Soğuk havada içlikle durmak üşümeme neden olduğu için yeniden içeri girdim.

Şömineye odun atan yaşlı kadına doğru yürürken gözlerim tekrar piyanoyu bulunca içimi bir sıkıntı sardı. Burada olmasaydı daha iyi olurdu. Piyanolar bana annemi hatırlattığı için içimi burkuyordu. "Çalmayı biliyor musunuz?"

Yaşlı kadın piyanoyu olan yoğun bakışlarımı görünce hemen başımı farklı bir yöne çevirdim. "Hayır, hiç anlamam."

Anlayışla bana başını sallayıp, "Konuklar için ayrılan odalarda pek piyano olmaz," dedi. "Bir tek bu odada var." Gözlerimin içine oldukça kinayeli bir ifadeyle baktı. "Efendi Savcı özellikle bu odada kalmanızı istedi." Derimin altına bir ısı dalgası yayıldığında, "Size karşı çok hassas," diyerek beni utandırmaya devam etti. "Sizi atından indirip kucağına aldığında annesi Zülüf Hanım sizi askerlerden birinin odanıza çıkartabileceğini söyledi ancak Savcı Bey buna yanaşmadı. Sizi bizzat odanıza o taşıdı."

Kadının manidar bakışlarından kaçmak için ona sırtımı dönüp şömineye yaklaştım. "Desenize şanslı günümdeymişim zira Savcı Bey'iniz her zaman bir centilmen gibi davranmaz," dediğimde arkamdaki gülüşünü duydum.

Ona doğru dönüp tebessüm ettim. "Adın ne?" Odanın içinde gezinmeye devam ettim. "Ben Elzem." Deniz kabuklarıyla süslü boy aynasının önünde durduğumda üzerimdeki mavi elbiseyi çıkardıklarını bir kez daha fark ettim. Bayıldığım için kıyafetlerim batmış olmalıydı ki üzerimi değiştirmişlerdi.

Üzerimde yarım kol beyaz bir gecelik vardı. Itır yüzünden yara olan dirseğimi sardıklarını gördüm. Göğüs dekoltesi oldukça cüretkâr olan bu geceliğin uzunluğu dizlerimin biraz altındaydı. Uzun ve kapalı gecelikler giymeye alıştığım için kendimi garip hissetmiştim. Eskiden mini etekli elbiseler giyerken bunu sorun etmezdim. Ancak Araf'a geldiğimden beri kapalı kıyafetler giymeye alıştığım için çıplak bacaklarımı görünce biraz yadırgamıştım. Kulübemdeki içlikler, yani gecelikler bile rahibeleri andırırcasına uzundu.

Kıyafetlerim ve geceliklerim de buna dâhil kulübemdeki her şeyi Savcı bana almıştı. "Gülperi." Adını fısıltıyla söyleyen yaşlı kadına doğru döndüm. Onu ne kadar ezip hor gördülerse hiç öz güveni olmadığı çok belliydi.

"İnsanın kusuru kalbinde olur, görünüşünde değil," dedim yumuşak bir sesle.

Kamburundan dolayı beli bükük olduğu için mecburiyetten eğilmek zorunda kalan kadın benim karnımın hizasına geliyordu. Boynu daha fazla ağrımasın diye yanına gidip karşısında diz çöktüm. Bunu yapmamın tek nedeni her defasında beni görmek için kendini zorlayıp başını kaldırmaya çalışmasıydı. Beni daha rahat görmesi için karşısında diz çökmüştüm. Gülperi ismini kendisine yakıştıramadığı için adını fısıltıyla söylemişti. Belki de çok uzun zamandır kamburu yüzünden birçok kötü muameleye maruz kalıyordu. Ona bakınca bile bunu anlayabiliyordum.

Gözlerinin içine oyunbaz bir ifadeyle baktım. "Sana bir sır vereyim mi?" Muzipçe gülümseyip onu neşelendirmeye çalıştım. "Kendi dünyamda bu kale kadar olmasa da benim de bir şatom vardı. Demek istediğim, öyle bir şatonun hanımı olarak ben şu ana kadar kimsenin önünde diz çökmedim. Ancak illa birinin önünde diz çökeceksem bunun sen olmandan gocunmuyorum." Yutkunduğunda gözlerinde gördüğüm o duygu içimi acıttı. Tüm hayatı aşağılanarak geçmişti, değil mi? Böylesine bir ilgiye yabancı olduğu o kadar belliydi ki. Yüzündeki her bir kırışık kim bilir ne gibi acıların eseriydi.

Daha önce kimse onu insan yerine koyup onunla güzel bir şekilde konuşmamış gibiydi. Sözlerim karşısında ne denli mutlu olduğunu görüyordum. Ruhundaki heyecan, gözlerine yansıyordu. "Hiç söyledikleri gibi bir kadın değilsiniz."

Anlamayan gözlerle ona bakmaya başladım. "Kulağına benim hakkımda ne tür söylentiler geldi ki?"

"Burnu havada, haddini bilmeyen bir küstah olduğunuzu söylüyorlar."

Ayağa kalktığımda alınmak yerine gülerek başımı salladım. "Bunu ne kadar sık duyduğumu bir bilsen."

"Ama öyle değilsiniz." Bunu inanarak söylüyordu.

İç çektim. "Sana öyle değilim, Gülperi ama bu odanın dışındaki herkes için söyledikleri gibi biriyim."

"Neden?"

"Belki de ben buyum." Umursamaz bir ifadeyle omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Nerede nasıl davranacağını bilmeyen hadsizin teki."

"Ben öyle düşünmüyorum. Öyle biri olsaydınız yüzüme bile bakmazdınız."

"İnsanlarla konuşurken göz teması kurmak alışkanlıklarımın içinde ama evet, sana karşı fazla iyiyim çünkü iyi davranılmasını hak ediyorsun." Tebessüm ederek odanın içine doğru yürüdüm. "Bana vereceğiniz temiz kıyafetler var mı? Bir de güzel bir banyoya ihtiyacım var." Birkaç gündür bedenimde olmadığım için leş gibi kokuyordum. Bu hâlde insan içine çıkamazdım.

"Ben kızlarla size sıcak su göndereceğim." Ellerini saygılı bir şekilde karnının üzerinde birleştirerek geriye çekildi. "Diğer Kalkanlar akşam yemeğinde giysin diye onların kıyafetlerini Zülüf Hanım bilhassa kendisini seçti. Ancak..." Bu mahcubiyetin altında pek güzel şeyler olduğunu sanmıyorum.

"Ancak?" diyerek devam etmesini bekledim.

"Hanımım, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Hızlı bir şekilde söylersen ikimizi de bu sorundan kurtarabilirsin."

"Şey... Zülüf Hanım, sizin için hizmetçilerden birinin kıyafetlerini gönderdi." Bir dakika, ne? Hizmetçi kıyafeti mi? Öfkeyle doldum. Bu da ne demekti!

Bir davete gittiğinizde ev sahibi size kıyafet temin etmek zorunda değildi. Bunu anlayabiliyordum. Ancak Aybars hazırlanmama bile izin vermeden beni aceleyle buraya getirmişti. At arabasıyla buraya gelmediğimiz için kendime küçük bir bavul hazırlayamazdım. Arabayla yapılan bir yolculuğun daha uzun süreceğini söyleyen Aybars, at sırtında yolculuk yapmamız için bizi zorlamıştı. Beni buraya onlar davet etmişken bir hizmetçi kıyafeti göndererek beni aşağılayamazlardı. Anlaşılan Savcı'nın annesi bana bir hizmetçi kıyafeti göndererek akademideki konumumu hatırlatıyordu.

Mesaj çok açıktı. Bir hizmetçi onun soylu oğluyla olamazdı.

Sanki olmayı isteyen var da!

O kadın Buz Festivali'ne gelmişti. Savcı ile arenadaki müsabakamızı izlediği için oğluyla aramda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Bu davetin asıl amacı buydu, değil mi? Beni küçük düşürerek Savcı'ya ona layık biri olmadığımı göstermek istiyordu. Böyle küçük oyunlara ne gerek vardı, anlamıyordum. Sinirden çığlık atabilirdim çünkü resmen burada istenmeyen gelin konumundayım. Mesaj alındı, onun pek kıymetli oğlundan uzak duracaktım. Dudaklarım kıvrıldı. Ya da uzak durmazdım, keyfim bilir.

Beni bir hizmetçi kıyafetiyle aşağılamaya çalışarak bu savaşı ilk o başlatmıştı. "Bu bir meydan okumaysa..." Omuzlarımı dikleştirdim. "Kabul ediyorum!" İnsanlar bana meydan okurken iki kez düşünmeliydi çünkü kabul etme ihtimalim hep vardı.

"Bir şey daha var, efendim." Gülperi başını güçlükle kaldırınca kirpiklerinin altından acırcasına bana bakıyordu. "Uzun zamandır Zülüf Hanım, Savcı Bey'in düğününü planlıyordu. Şu anda kalede Koruyucuların lideri Ayvaz ve onun ailesini de ağırlıyoruz." Gözlerimin içine bakarak, "Kızı Berrak da burada," dedi. Midem kasıldı.

Savcı evleniyor mu?

Bu haberin beni neden bu kadar etkilediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmeye başladı çünkü beklemediğim bu haber beni bozguna uğratmıştı. Kahretsin, burada ne haltlar dönüyordu? Annesi bir yandan beni küçük düşürmeye çalışırken diğer yandan oğlu için seçtiği gelini gözüme mi sokacaktı? "Gülperi, lütfen beni yalnız bırak," dedim ve o odadan çıkana kadar

soğukkanlılığımı korumayı başardım. Ancak hemen sonra yatağın üzerine yığıldım. O kızla evlenir miydi?

Bana ne oluyor, bilmiyordum ama duyduğum bu haber kalbimi sıkıştırıyor, kötü hislerin esiri olmama neden oluyordu. Onun evlenecek olması fikrinden nefret ettim. Ona karşı duygularım olduğunu hep biliyordum ancak duygularımın bu denli büyük olduğunu hiç bilmiyordum. Onun evlilik ihtimalinden bile nefret etmiştim. Onu kıskanmaya başlayacak kadar çok mu kapılmıştım? "Tüm bunlar koskoca bir saçmalık!" Ya evlenirse? Düşüncesi bile korkunçtu.

Onun yanında yaptığım çocuklukları düşündüm. Savcı ile birlikteyken kısacık bir anlığına da olsa sorumluklarımı unutup gülümseyebiliyordum. Bunu bir tek o başarıyordu. Araf'a geldiğimden beri yaşadığım tüm mutluluklar çoğunlukla onun yanındayken oluyordu. O ise evlenecekti, öyle mi? Odadaki tüm canlı renkler solmuş gibi eski heyecanını kaybetmişti. Ve ben anladım ki kızlara koyduğum kuralı çiğnemeye ilk başlayan ben olmuştum.

"Onlara kimseye âşık olmak yok derken ne düşünüyordum ki?" diyerek homurdandım. "Tüm kuralları ve sözleri ilk ben bozmak zorunda mıyım?"

Ne yapacağımı bilmez bir hâlde yatağın üzerinde otururken etrafımda olanlara tepkisizdim. Banyom için gereken sıcak suyu odama taşımışlar, şömineyi harlayıp burayı benim için sıcacık etmişlerdi. Üzerimde çıkardıkları kıyafetleri özenle toplayıp bir köşeye koyduklarını yeni gördüm. Pelerinimin iç cebinde anneannemin mektubunu çıkardım. Aklımı Savcı'dan uzaklaştırmak için annemin mektubunu tekrar okumaya karar verdim. Mektubu ilk kez Savcı'nın odasında okuduğumda şifreli bir şekilde yazıldığını hemen anlamıştım ama sırrını çözmeye pek vaktim olmamıştı.

Yatağın üzerine oturup derin bir nefes aldım. Nihayet sakin bir kafayla yazılanları okuyabilecektim. "Bana ne anlatmak istemiş olabilirsin, anne?" diye mırıldanıp anneannemin kaleminden dökülenleri okumaya başladım.

Bölüm 12
Kıskançlık

"Her gülüş bir veda, her mutluluk bir hoşça kal ve her anı benden sana kalan bir azap. Kırık kalbimle sana avuçlar dolusu buruk sevinçler vadediyorum."

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Annemle aramızda hep sıra dışı bir ilişki vardı. Birbirimize karşı bazen sevgi dolu olurduk bazense fazla düşmanca. Ancak günün sonunda ikimiz de birbirimize değer verdiğimizi bilirdik. Bilir ve hissederdik. Onunla olan ilişkimi dışarıdan bakan kimse anlayamazdı çünkü ilişkimiz gerçek anlamda anlaşılmazdı. Tıpkı mektubu gibi o da zor ve sürprizlerle dolu biriydi. Ölüler Diyarı'ndayken bile beni düşünmesini beklemiyordum. Bilmem gereken önemli bir şeyler olduğunu düşünmeseydi ta oradan bana mektup göndermezdi. Bu yüzden mektubun her satırını çok dikkatli okuyordum.

Elzem, benim küçük kızım,

Seni ne kadar özlediğimi hayal bile edemezsin ancak bu ayrılık yaşanmalıydı. Kaderin önünde durulmadığı için bizi bekleyen son kaçınılmazdı. Yine de bu sana olan özlemimi azaltmıyor. Aklımda hep geçmişteki anılarımız var. On yıl geçti, Elzem şimdilerde yirmi dördünde genç bir kadın olmalısın. Seninle olan son anılarımda hâlâ on dördünde bir çocuksun. Büyüdüğünü ve güzel bir kadına dönüştüğünü görmeyi ne çok isterdim.

Seninle geçirdiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Ben hâlâ birlikte izlediğimiz son filmi bile hatırlıyorum. "Ra'nın Güneşi." Sen o filmi hiç sevmemiştin çünkü fazla korkmuştun oradaki canavardan.

"*Ra'nın Güneşi* de neyin nesi, anne?" diye homurdandım. Öyle bir film izlediğimizi hatırlamıyordum.

Annem olmayan bir filmden bahsederek bana burada bir şeyler anlatmak istemiş olabilirdi. Özellikle şifreli yazmıştı çünkü mektup benden önce birinin eline geçerse yazan şeyleri anlayıp mektuptan kurtulmalarını istememişti. Mektubun bana ulaşması için gizli okuyucuların bir şey anlamaması gerekiyordu. Haklı çıkmıştı çünkü benden önce

mektubu Savcı okumuştu. Ah, yine Savcı! Şu lanet adamı düşünmemeliydim.

"Hadi bakalım," diye fısıldadım. "Ortada olmayan bir film için tüm ihtimalleri sıralayıp doğru sonuca ulaşalım." Hızlı bir beyin fırtınası yapmaya başlamıştım. *Ra'nın Güneşi?* Ra bir Mısır tanrısı, değil miydi? Ve canavar ne demek oluyor? Anneannem mektubunda filmdeki canavardan korktuğumdan bahsetmiş. Ra, Mısır ve canavar? Bu üçü birbiriyle bağlantılı olmalıydı. Mısır mitolojisi üzerine bir şeyler mi?

Canavar?

Bekle! Canavar mı?

Aman Tanrım, buldum!

"Ah, hayır anne." Heyecanlanarak hemen ayağa kalkıp köşedeki masanın başına geçtim. Mürekkep şişesini açıp önüme boş bir sayfa çektim. Masanın üzerindeki tüyü aldığımda aklımdaki düşünceler uçup gitmesin diye fazla aceleciydim.

Bulduğum ipucunu sayfaya yazdım. Yıllardır tüm araştırmalarıma rağmen onun hakkında en küçük bir bilgiye ulaşamamıştım. "Sen orada bunun cevabını nasıl buldun, anne?" derken çok şaşkındım. Ölüler Diyarı benim dünyamdaki fânilerin öldükten gittiği bir yer olmazdı. Orası lanetlilerin ruhlarının son durağıydı, yani bambaşka bir dünyaydı. İşte tam bu kısımda yeni bir soru ortaya çıkıyordu. Annem neden lanetlilerin gittiği bir diyardaydı? Bunu da araştıracaktım ama öncelik mektubun sırrını bulmaktı.

Daha seninle ilgili birçok şeyi hatırlıyorum, Elzem. "Ama" diye başlayan cümlelerden nefret ettiğini, Itır'ın kedisi Met'i gizlice hırpaladığını ve saklambaç oynarken her defasında karanlığa saklandığını çok iyi hatırlıyorum. Sürekli bana saçma bir bilmece sorup, "Cevabı isminde," dediğini nasıl unutabilirim ki?

Abin Yavuz böcek görüp her korktuğunda ona gülüp, "Kaçmayı bırakıp yüzleş," dediğini istesem de unutamam. Küçük bir çocuğa göre sen hep fazla cesurdun. Bu yüzden Yavuz korktukça ona, "Korkmak yerine düşmanınla yüzleş ki o senden korksun," derdin. Küçücük boyunla ona verdiğin nasihatler fazla zekiceydi.

Daha iyi anlamak için derin bir nefes alarak okumayı bıraktım. Parça parça mektubu okuyup şifrelere odaklanırsam hiçbir şeyi gözden kaçırmazdım. Şu ana kadar fark ettiğim ve bana yol gösteren en önemli bilgi bu mektupta yazanlardan hiçbirini yapmamış ve söylememiş olmamdı. Bu da özellikle o noktalara odaklanmamı sağlıyordu. *'Ama'* diye başlayan cümlelerle bir sorunum yoktu. Bu tek kelimeyle bir sonuca ulaşamayacağım için bunu da boş sayfaya yazdım.

"Itır'ın kedisi Met mi?" diyerek yüzümü buruşturdum. Bu kısımda da dikkat etmem gereken bir şeyler vardı çünkü Itır'ın kedisinin ismi Met değil, Pasaklı'ydı.

Şimdi elde iki kelime vardı. *Ama* ve *Met*. Mektubun devamında cevabı isminde diyordu. Ben ona hiç bilmece sormadığım için burada ne gibi bir ipucu olduğunu anlayamadım. Dalgınca mektuba bakarken, "Cevabı nasıl içinde olabilir?" diye homurdandım. Kalbim hızlandı. "Cevabı gerçekten isminde mi?"

Hemen elimdeki tüyü mürekkep şişesine batırıp önce "*ama*" yazdım, daha sonra da yanına "*met*" ekledim. Başımı geriye çekip okuyunca ortaya çıkan tek şey pek açıklayıcı değildi. "Amamet de neyin nesi ya!" Çıldırmak üzereyim. Amamet diye bir şey hiç duymadım ki!

"Hadi ama anne, böyle bir şey yok ki!" Oflayarak elimdeki tüyü masanın üzerine gelişigüzel attığımda tüy sayfanın üstüne düştü. Tüyün mürekkepli ucu sayfaya yazdığım bir kelimeyi batırmıştı. Mürekkebin üzerine aktığı kelimede gözlerim takılı kaldı. "Ra?" Heyecanlanarak ayağa fırladım. "Tabii ya, Mısır mitolojisi!" Amamet ismi Mısırlılara ait bir söylenti ya da rivayette olmalıydı. "Mara!" Mektubu aldığım gibi koşarak odadan çıktım. Bana bunun cevabını sadece Bilgelerden biri verebilirdi.

Kalenin büyük surlarının arasında koşarken aniden durup etrafıma baktım. "Şaka mı bu?" Her yerde kolonlar ve koridorlar varken bu labirent gibi yerde onu nasıl bulacaktım? Çıktığım odaya doğru bakınca kapımın önünde nöbet tutan iki zırhlı asker gördüm. Anlaşılan nefret dahi etseler konuklarının güvenliğinde sorumlulardı.

Onlara doğru yürüdüğümde ikisi bana bakmamak için hemen başını eğmişti. Sanırım bunun sebebi üzerimdeki gecelikti. "Bana

Kalkanlardan Bilge olanı çağırır mısınız?" Mara'yı aramakla uğraşmak yerine onu buraya getirtebilirdim.

Tam karşılarında durduğumda bile başlarını kaldırıp bana bakmadılar. Sanki bu onlara yasakmış gibi davranıyorlardı. Ellerinde mızrak, bellerinde kılıçlarla korkutucu duran bu adamlar eğdikleri başlarını hiç kaldırmadı. İçlerinden biri, "Bilge hemen yan odanızda kalıyor," dedi. Başımı çevirince odamın yanındaki odayı gördüm ve daha birçok odayı.

Onlara tek kelime etmeden yürüyüp Mara'nın kapısını tıklattım. Birkaç kez kapısına vurmama rağmen içeriden hiç ses gelmeyince odaya girmek zorunda kalmıştım. "Mara?" Renkler dışında benim odama benziyordu. Tabii benimki biraz daha büyük ve gösterişliydi. Üstelik benim odamda piyano da vardı.

Şu sehpanın üzerinde duran kırmızı güller mi? Benim odamda neden çiçek yoktu? "Odama birkaç dal beyaz gül koymak bu kadar zor olmasa gerek," diye homurdanıp Mara'yı bulmaya çalıştım. Odada yoktu.

Burada olmadığını düşünüp gitmeye yeltendiğim sırada bazı sesler duydum. Odadaki tek kapının arkasında duyduğum sitem sesleri beni oraya yöneltti. Umarım banyodadır. Hiç kapıyı tıklamadan açınca evet, onu banyoda buldum ama beklediğim bir şekilde değil. Zemindeki halının üzerine oturup dizlerini karnına çekmişti. Kollarını bacaklarına sarıp başını eğerek ne yapıyordu? Üzerindeki beyaz geceliğinin sırt kısmını düğmelenmediği için sırtı kuyruk sokumuna kadar açıktı. "Kırbaçlanmayı bekleyen biri gibi ne bu hâlin?" dedim şaşkınca.

Ağlıyor mu? "Mara?" Küçük adımlarla yanına gidip onu daha iyi görmek için diz çöktüm. Omzuna dokununca daha fazla ağlayarak başını kaldırdı.

"El-Elzem?" Mavi gözleri fazla ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Yardım ister gibi ıslak gözlerle bana bakıp, "Elzem o beni," deyip hıçkırdı. Fazla ağlamaktan çenesi titriyordu. "O hayvan herif beni öptü! O özürlü beni öptü ve bu çok iğrenç!"

Neyden bahsediyor?

Biri onu öptü mü? Tüm servetini gözden çıkaran kim bu çılgın? Mara gibi birini öpüyorsanız bu onun bazı şeyler gözden çıkardığını

gösterirdi. Mara'yı öpmek gelecekte tüm paranızı ona kaptırmaya gönüllüsünüz demekti. Onu tanıyan hiçbir erkek bu paragöze kolay kolay yaklaşmazdı. Trajikomik olansa Mara'nın bu konuda fazla berrak olmasıydı. Paraya tapıyordu ve bunu kimseden saklamaya çalışmıyordu.

Mara masum biriymiş gibi rol yapıp zengin erkekleri tavlamaya çalışmıyordu. Saçma bir şekilde bu konuda dürüst oluyor ve asıl amacının para olduğunu söyleyerek etrafındaki tüm erkekleri kaçırtıyordu. Onları kendinden uzaklaştırmak için bunu onlara söylemiyordu, para konusunda çenesini tutamadığı için gerçeği ağzından kaçırıyordu. Onun gibi paraya tapsam önce gözüme zengin birini kestirir, sonra her konuda onu etkileyip aklını başından alırdım. Onu manipüle ederek parada pulda gözüm olmadığını, tek istediğim şeyin onun aşkı olduğunu düşünmesini sağlardım. Devamında bir evlilikle taçlanan lüks bir hayat. Ancak Mara'da tüm bunları doğru şekilde yapacak zekâ ve kabiliyet yoktu.

Zerre kadar merak etmeme rağmen sırf ilgileniyormuş gibi görünmek için, "Kim?" diye sordum. "Hangi kaçık seni öper ki?"

Zırıl zırıl ağlayarak sinirlerimi bozarken, "Tahmin et," dedi ağlamaktan çatallaşmış bir sesle.

"Öpücüğüyle seni böylesine ağlattığına göre muhtemelen yoksul biri."

"Hayır, çok zengin."

İşte şimdi beni şaşırtmayı başarmıştı. "Zengin biri seni öptü ve sen buna ağlıyor musun?" Kurduğum cümlenin saçmalığı kulağıma ulaştığı an kaşlarımı çattım. Ne demek zengin biri öptüyse? Ne yani sırf zengin diye Mara'yı öpme hakkına mı sahipti? "Zorla öptüyse tabii ki buna ağlayabilirsin çünkü bu apaçık bir taciz!" Buradaki çirkinliği daha yeni fark ettiğime inanamıyordum. Kolunu tutarak bana bakmasını sağladım. "Bana onun kim olduğunu söyle!" dediğimde bir anda ona karşı fazla korumacı birine dönüşmüştüm. Birbirimizden hoşlanmıyor olabilirdik ancak bu onu sahipsiz bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Cevap bekleyen gözlerle ona bakmaya başladığımda hatırladıklarıyla yüzü bembeyaz oldu. Dudaklarına değen öpücüğü hatırlamış gibi yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "O özürlü Gevheri beni öptü!

Hani şu dilsiz olan." Kelimenin tam anlamıyla afalladım. Onu öpen Dehliz miydi? İyi ama onlar daha yeni tanışmamış mıydı? Doğru düzgün tanımadığı bir kadını neden öpsün ki? Bana bir şeyleri eksik anlatıyor olmalıydı.

Diz çökmekten bacaklarım ağrıdığı için ayaklarımı uzatıp kalçamın üzerine oturdum. "Neden bana her şeyi en başında anlatmıyorsun? Mesela seni neden ve nerede öptü?" Eğer Mara'yı zorla öptüyse Dehliz Gevheri'ye neler yaparım, bilmiyordum. Ancak içimden bir ses henüz tüm hikâyeyi duymadığımı söylüyordu.

Olanları hatırlamak bile gözlerinden yaşların akmasına neden oluyordu. "Beni rüyamda öptü." En acilinden akıp duran şu burnunu silmeliydi.

Bir dakika ne demişti öyle? "Rüyanda mı?"

Başını hızlıca salladı. "Evet."

"Bildiğimiz şu rüya yani?"

"Evet."

"Hani uyuduğumuzda gördüğümüz rüya?"

"Evet, dedim ya!"

"Mara defolup git!" Sinirlerimi bozduğu için kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Bu geri zekâlı yüzünden neler düşünmüştüm. Saçma bir rüya yüzünden mi tüm bu gözyaşı? Dehliz'den gerçekten nefret ediyor olmalı ki onunla ilgili gördüğü rüyaya bile katlanamıyordu.

Güldüğümü görünce bana tersçe bakarak gözyaşlarını silmeye başladı. "Bu komik değil." Burnunu çektiğinde çıkan iğrenç sese yüzümü buruşturdum. "Ne de olsa bir özürlü tarafından öpülen sen değilsin!"

"Seni böyle konuşmaktan menederim." Gülmeyi bırakıp son derece ciddi bir ifadeyle ona bakmaya başladım. "Engeli olan birinden özürlü diye bahsedemezsin. Böyle yaparak onları değil ama kendini noksan duruma düşürüyorsun." Yaradan gerçekten kime ne vereceğini iyi biliyordu. Mara'nın tüm hayatı hizmetçilikle geçmesine rağmen insanları eksikleriyle vurmaktan çekinmiyordu. Bu hâliyle bile böyleyse zenginlik içinde doğsaydı nasıl biri olurdu, tahmin bile edemiyordum.

Canımı sıkmasına izin vermemeye çalışarak, "Şu rüyayı hızlıca anlat lütfen," dedim. "Daha sonra sana sormam gereken bir şey..." demiştim ki gördüklerim cümlemi yarıda kesti. Banyo rafındaki sabunlar düzensizce dizilmişti. O sabunlar o hâlde dururken Mara'ya odaklanmam çok zordu.

Ayağa kalkıp tüm sabunları yan yana ve tek bir çizgi hâlinde dizmeye başladım. Mara homurdanarak bana kızmaya başladı. "Sen ciddi misin? Gereksiz takıntılarına son verip benimle ilgilenir misin?" Sondaki sabun bir santim arkada kaldığı için onu da düzelttim. Şimdi daha iyi görünüyorlardı.

"Rüyamda hazırlanıp akşam yemeğine iniyordum ama o özürlü..."

"Dehliz'e bir daha özürlü dersen tüm bu sabunları ağzına sokarım." Ona dönüp tatlı tatlı gülümsedim. "Zorlarsan gerçekten yaparım," dedim kibar ve yumuşak bir sesle.

Bıkkınca nefesini vererek, "Her neyse," dedi. Ayağa kalkıp köşedeki su dolu kovaya doğru yürüdü. "Berbat bir kâbustu." Kovanın üzerine eğilerek yüzünü yıkamaya başladı. "Akşam yemeğine inerken onunla karşılaşıyordum. O barbarın kuşundan kaçacağım diye onun üzerine düştüm ve dudaklarımız birleşti!" Avuçladığı suyu hırsla yüzüne çarpmaya başladı. "Bu görüntüyü aklımdan çıkarmanın bir yolu olmalı. Beynimi emip beni bu sorundan kurtar!" dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. İnsanı deli ederdi.

Yüzündeki sular açık gerdanına aktığı için askıdaki havlulardan birini alıp suratına fırlattım. "Aptal bir rüyayı çok fazla düşünüyorsun."

Banyodan çıkıp biraz ısınmak için yanan şömineye yaklaştım. Kendimi ısıtırken Mara havluyla yüzünü silerek yanıma geldi. "Bilemiyorum, Elzem," dediğinde çok sıkıntılı görünüyordu. "Son zamanlarda gördüğüm rüyalar birebir çıkmaya başladı." Çıkmaza girmiş gibi nefesini sertçe verdi. "Bu rüyanın da yaşanması beni korkutuyor." Bir rüya için çok fazla düşünüyordu. İnsanlar genelde gördükleri rüyaların hep gerçek olduğunu veya gerçekleşeceğini iddia ederdi.

"Amamet?" diyerek bilmek istediğim asıl şeyi ona sordum. "Bu ismi hiç duydun mu?"

Elindeki havluyu rastgele odanın içine fırlatınca kaşlarımı çatarak havluyu yerden aldım. Düzgün bir şekilde katladığım havluyu kenara koyduğumda yüzünü buruşturarak beni izliyordu. "Her konudaki bu kadar mükemmeliyetçi olman berbat bir şey." Asıl berbat olan şey etrafımdaki pasaklı insanlardı.

"Mara, sorduğum soruma bir cevap versen?"

O da bilmiyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Bu kelimeyi ilk kez senden duyuyorum." Normalde benden Amamet ismini duyduğu an beyninde birkaç bilgi belirmeliydi. Bilgelerin kafası böyle çalışırdı.

Bu konuda ona biraz yardımcı olsam iyi olacaktı. "Mısır mitolojisinde Amamet diye bir şey geçiyor mu?"

Bir süre bana cevap vermeden düşünmeye başladı. Halıya bakarken açık sırtı üşümüş olmalı ki şömineye sırtını döndü. "Amamet diye bir şey yok." Başını kaldırınca mavilerinde bir parıltı geçti. Gözlerindeki o ışıltı bir şeyler bulduğunu gösteriyordu. "Amamet diye bir şey yok lakin Ammamet diye bir şey var." İşte bu! Mektubu okuyan birileri kolayca anlamasın diye annem bir harfi eksik vermişti. Bu işin peşini bırakmayacak biri olduğumu bildiği için cevabı bir şekilde bulacağımı biliyordu.

Heyecanımı ondan gizlemek için sakinliğimi bozmadım. Basit bir konuyu konuşuyormuşum gibi rahat davranmaya çalışıyordum. "Bana Ammamet..." demiştim ki şöminenin ateşi bir anda büyüyüp ses çıkarırcasına püskürdü. Mara irkilip kaçarken ben hiç yerimden kıpırdamadım. Gözlerim şöminenin büyüyen ateşinde oyalanırken dudaklarım kıvrıldı. İşte bu harika. Mara onun ismini söyleyince hiç tepki vermemişti ancak bana kayıtsız kalamadı.

Kim olduğunu buldum.

"Devam et Mara." Mara'dan herhangi bir ses alamadım. Şöminenin ateşi eski hâline dönerken başımı çevirip Mara'ya baktım. Az önce olanlar yüzünden o kadar çok korkmuştu ki neredeyse kapıya ulaşmıştı. Titreyerek önünde durduğum şömineye bakıyordu. "O da neydi?"

"Hiçbir şey," dedim sakince. "Odunlar bir anda tutuşunca ateş püskürdü." Annem mektubunda Yavuz üzerinden örnek verirken aslında bundan bahsediyordu. Korkmayı bırak ve adını söyleyerek onunla

yüzleş demek istemişti. Bu o kadar kolay değildi hatta imkânsızdı. Bazı şeylerle yüzleşemeyecek kadar çok korkuyordum.

Mara şöminеye tedirgin gözlerle bakarken merak ettiklerimi anlatmaya başladı. "Bilinen Mısır mitolojisinde aslında Ammamet diye bir şey yok. Hiçbir tarih kitabında böyle bir isimle karşılaşamazsın. Ancak satır aralarını iyi okursan aslında Ammamet ve daha birçok yaratığın mitolojide olduğunu görürsün. Ammamet ölü yiyiciler olarak bilinir." Ölü yiyici de ne demek oluyordu? Umarım cesetleri yiyen şeylerden falan bahsetmiyordu.

"Mısırlılar öldükten sonra terazinin başında bekleyen bir yaratık olduğuna inanırdı." Yanıma geldiğinde sessizlik içinde devam etmesini bekliyordum çünkü anlattığı şeyler benim için çok önemliydi. "Terazinin bir tarafına küçük bir tüyün konulduğunu, diğer tarafında da dünyada yaptıkları iyiliklerin konulduğuna inanırlarmış."

"Bu bildiğin batıl inanç."

"Sana göre öyle ancak onlar için değil."

"Devam et."

"Eğer terazideki iyilikleri küçücük tüyü kaldıramazsa terazinin başında bekleyen ölü yiyici, yani Ammamet'in," diyerek gözlerimin içine baktı. "Onlar için gelip bedenlerini yiyeceğine inanırlarmış."

"Öldükten sonra bedenimi kimin yediğini umursamazdım."

"Hayır, umursardın."

"Haklısın, umursardım. Ölü bile olsam kimse bedenimi yiyemez. Bu bana yapılan en büyük bir saygısızlık olurdu."

"Tam olarak bundan bahsediyordum," diyerek homurdandı.

"Devam et lütfen."

"Bu yüzden Mısırlılar öldükten sonra cesetlerini birçok ritüelden geçirip mumyalatıyor olabilirler. Bunun onları Ammamet'ten koruyacağına inananlar çoğunlukta. Azınlıkta olan kısım ise ölürken tabutuna birçok altın ve değerli eşya koydurur. O şeyleri günahları karşılığında takas edip sorunsuzca sandala binmek gibi inançları var." İkinci kesimin inançları beni ilgilendirmiyordu çünkü öğrenmek istediğim bilgiyi

almıştım. Şimdi geriye kalan tek şey ya cesaret gösterip adını söyleyerek onunla yüzleşmekti ya da yıllardır devam eden bu rutine devam etmekti.

Mara'yı giyinmesi için odasında bırakıp dışarı çıktım. Kendi odama doğru yürürken sol taraftaki koridorda gelenleri gördüm. Arenada bileğini kırdığım Ceza ve Koruyucuların lideri Ayvaz bu tarafa doğru geliyordu. Kendi aralarında koyu bir sohbete tutuşan bu adamlar henüz beni fark etmemişti. Arkalarında onları takip eden küçük bir bölük vardı. Beni fark ettiler. Ceza üzerimdeki geceliği görünce kaşlarını çatarak başını hemen sol omzuna doğru çevirdi. Arkasındaki askerler de aynı şeyi yapmıştı.

Gerçekten ilginç insanlardı. Bir kadını gecelikle görünce bile hemen başka tarafa dönüp ona bakmıyorlardı. Doğrudan bakmak bunlar için kadının iffetini lekeleyip onurunu ayaklar altına almak gibi bir şeydi. Peki, herkes bunu yaparken bu Ayvaz'ın derdi neydi? Evet, bu ihtiyar apaçık bir şekilde beni süzüyordu. Gözlerinde beğeniden çok yoğun bir nefret ve küçümseme vardı. Beni dekolteli bir gecelikle kapı önünde görünce bana kendimi ucuz hissettirmek istercesine bakıyordu. Ucuz değildim.

Göz göze geldiğimizde kehribar gözlerindeki o yoğun öfkeyle karşılaştım. Dudaklarım kıvrıldı. Bu adama karşı ayrı bir nefretim vardı. O böyle sinirden küplere bindikçe bu hâlinden sadistçe bir zevk alıyordum. Saçlarını kazıttığı için kafasının sol tarafından başlayıp kulağına doğru gelen ok ve yay sembolünü yeni fark ediyordum. Yaya takılmış bir okun ucu kulağının arkasında bitiyordu. Kafasının yarısını kaplayacak kadar büyüktü dövmesi. Nefret saçan gözleri beni süzerken başını hafifçe yan yatırdığı için dövmesini görmüştüm.

Şu zamana kadar liderlerin içinde gördüğüm en yaşlılardan biriydi ancak buna rağmen gergin yüz hatlarında öyle abartılı kırışıklıklar yoktu. Ölümsüz olmak böyle bir şey olsa gerekti. Düşmanca bakan kehribar gözleri benim üç katım daha fazla yaşayacağını gösteren bir dinginlikteydi. Kürklü peleriniyle karşımda dimdik duruyor, arenada onu küçük düşürmemin hesabını soracakmış gibi bakıyordu. Benimle olan göz temasını kesmeden arkasındaki askerlere, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Ceza kısa bir an bunun nedenini sorgulasa da fazla uzatmadan yanındaki askerlerle gitti. Onunla yalnız kaldım, üstelik onların deyişiyle yarı çıplak bir vaziyette. Neyse ki kapı muhafızlarım hâlâ buradaydı. "Lordum?" Tebessüm ederek omuzlarımı dikleştirdim. "Sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük şeref." Sözlerimdeki alaycılık çok net hissediliyordu.

Gözlerimdeki nefrete rağmen kontrolümü kaybetmeden gayet kibar bir üslupla konuşmam onun da öfkesini dizginlemesini sağladı. "Bakışlarından hâlâ aynı küstahlık akıyor, çocuk." Bunu tiksinç bir şeymiş gibi lanse ettiriyordu. Yürüyüp tam karşımda durduktan sonra baştan ayağa açık bir şekilde vücudumu süzdü. "Ve haddinden fazla cüretkâr." Bu herif ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu.

"Rica ederim bana böyle bakmayın." İncinmiş gibi davranıp abartılı bir şekilde elimi kalbime bastırdım. Rol yaptığımı anlamasını istedim. "Yolda kıyafetlerim çamur olduğu için bu hâldeyim." Üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Yanımda yedek kıyafetler getirmemenin cezasını çekiyorum." Alaycı üslubumu bırakıp ciddileştim. "Yoksa bedenimi ifşalamak hoşlandığım bir şey değil." Sen gel bir de beni kendi dünyamda gör bunak herif. Özellikle de denize girerken. Kahretsin ki burada bir rahibeyi oynamalıydım.

"Belki de..." Gözleriyle arkamdaki kapıyı işaret etti. "Tek yapman gereken odana girmek." Mantıklı, ben bunu niye düşünmedim ki? Ah, tabii ya, bunu düşündüm ancak bir korkak gibi görünmek istememiştim. Onu görünce odama kaçtığımı düşünmesi canımı sıkardı.

"Bunu ben de düşündüm." Yumuşak bir sesle konuşup sevimlice gülümsedim. "Ancak Koruyucuların liderini görmüşken ona selam vermeden içeri nasıl girebilirdim? Bu çok büyük bir kabalık olurdu." Gözlerinin içine saygısızca bakıp, "Ben saygılı biriyim, lordum," dedim ciddiyetten uzak bir sesle.

"İzninizle." Ona sırtımı dönüp odama yürürken daha ben ne olduğunu anlamadan kolumu yakaladı. Kolumu küçük bir açıyla büküp beni kendisine doğru çevirdiği gibi sırtımı arkamdaki duvara çarptı.

Dudaklarımda kısık bir sesle inilti dökülünce, "Saygı?" diyerek sinirleri bozulmuş gibi güldü. Bana fazla yakındı, neredeyse göğsü göğsüme değecekti. "Senin gibi hadsiz biri saygıdan ne anlar!" Üzerimde bir

gecelik varken beni duvarla kendi arasına sıkıştırarak ne halt yediğini sanıyordu?

Itır yüzünden yaralanan dirseğimden tuttuğu için çektiğim acıyı görmezden gelmem çok zordu. "Dikkat etmenizi tavsiye ederim." Sakin kalmaya çalışarak aramızdaki yok denilecek mesafeyi işaret ettim. "Birileri bizi bu şekilde görürse çıkacak söylentileri duyar gibiyim."

Geri çekilmek yerine bana yakın durmaya devam etti. Kaşlarını alayla yukarı kaldırıp, "Söylentiler senin gibi birinin umurunda olur muydu?" dediğinde söylentileri umursamayacak kadar ucuz biri olduğumu ima ediyordu.

Dudaklarımda şuh bir gülümseme oluşurken fazla rahat davranmaya çalıştım. "Neden umurumda olsun ki ben buraya bile ait değilim. Benim dünyama ait olmayan insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum." Alınganlık gösterip ona istediğini vermeyecektim.

Gözlerinin içine manidar bir ifadeyle bakıp başımı omzuma doğru eğdim. "Kendim için değil, ben sizin için endişeleniyorum." Kıvrımlı kirpiklerimin altında ona göz süzerken fazla cilveli bakıyordum. "Koskoca Koruyucuların lideri Ayvaz'ın kalbini bir Oyunbaz'a kaptırdığını düşünecekler veya..." Kolumu sıktığını görmezden gelmeye çalışarak yüzümü biraz daha onun yüzüne yaklaştırdım. "Bir Oyunbaz'ın sizi baştan çıkardığını düşünebilirler." Gözleri açık yakamdan göğüslerimin kıvrımına kaydı, omuzları gerildi.

Bakışlarını dudaklarıma çekmek isteyerek dudaklarımı emdim. "Tüm o söylentileri hayal edebiliyor musunuz?" Kışkırtıcı bir sesle konuştuğumda gözleri ıslattığım dudaklarımı buldu. Sertçe yutkundu. "Bir Oyunbaz'ın sizi ayarttığını düşünecekler." Ona doğru uzanıp bilhassa yanağımı sakallarına sürterek dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. Ilık nefesim kulağına çarparken fısıltıyla, "Sanki sizi baştan çıkarmam mümkünmüş gibi konuşacaklar," dedim. Kaçıncı kez yutkunuşu kulağıma gelirken vücudu gerilmekten taş kesilmişti. Ah, bu yakınlığım onu etkiledi mi?

Ben bir Oyunbaz'dım. Hepsi bunu iyi bilirken oynayacağım oyunlara hazırlıklı olmaları gerekiyordu. "Sen!" Kontrolünü güçlükle sağlayıp itercesine kolumu bıraktı. Aramıza o kadar hızlı mesafe koydu ki hızı inanılır gibi değildi. Ruhundaki arzuyu gizlemeye çalışarak öfkeyle

dişlerini sıktı. "Sen gerçekten zehirlisin!" Evet, öyleydim, hem de gerçek anlamda.

Ayvaz yumruklarını sıkıp bir an önce benim etkimden çıkmak için hemen gitti. Süratle uzaklaşan adamın arkasından bakarken güldüm. Bir ruh emici olduğumu düşünürsek güzelliğim onları etkisi altına alıyor, zehrim hepsini benden uzak tutuyordu. Evet, zehirli bir güzelliğim vardı ancak hepsi bana uzaktan bakmakla yetinmek zorundaydı. Özellikle ben ruhlara karşı böylesine bir açlık çekerken. Ne sanıyordu, bana karşı koymazsa onun metresi olacağımı mı? Saçmalık! Sadece onun sınırlarını biraz zorlamıştım. Artık benden kurtulma planları yaparken iki kez düşünürdü.

Odama gitmeye düşündüğüm esnada koridoru yoğun bir öfke sardı. Öfkenin yakıcı sıcaklığı burnumun direğini sızlatırken başımı çevirip yan tarafıma baktım. Öfkeden küplere binmiş adamı görünce yapabilseydim bir küfür savururdum. Savcı her şeyi görmüştü. Uzun zamandır orada olmalı ki gördükleri karşısında soğuk terler döktüğü apaçık ortadaydı. Kahverengi saçlarının diplerindeki ter damlacıkları buradan bile fark ediliyordu. Kaşlarının kavisi sinirden birleşirken ela gözlerindeki o kızgın parıltı ürkütücüydü.

Burnundan aldığı nefeslerin kavurucu ısısını tenimde hissetmeme neden olacak kadar sinirliydi. Öte yandan yakası açık siyah gömleği bronz tenini gözler önüne seriyor, gömleğin iri gövdesindeki duruşu benden tam puan alıyordu. Belindeki deri kemere takılı kılıcını her an çekip kafamı uçuracakmış gibi bakıyordu. Ayvaz ile olanları gördüğü için bana çok kızgındı. Uzun bacaklarını saran pantolonu ve postallarıyla bu adamda bir noksan bulmak çok zordu. Ne yazık ki bu gece böylesine bir varlığın düğünü kararlaştırılacaktı.

Bunu yeniden hatırlamak bile tüm neşemi kaçırdığı için ona tek kelime etmeden odama girdim. Ayvaz'ın kızı onun için kaledeyken Savcı'ya hiçbir konuda açıklama yapmak zorunda değildim. Kapıyı peşimden kapatıp oflayarak yatağa yürüdüm. Akşam yemeğe inip onun yaklaşan düğününü dinlemek yerine tüm geceyi odamda uyuyarak geçirmeyi tercih ederdim. Mektubun kalan kısımlarındaki şifreleri artık daha sonra çözecektim. Belki yarın.

Daha yatağa yeni yetişmiştim ki kapım duvara çarparak açıldı. Sıçrayarak arkamı dönünce sinirden burnundan soluyan Savcı'yı gördüm. "Bu ne cüret!" Üste çıkmaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Yanımda bir refakatçim olmadan bu şekilde odama giremezsiniz." Dışarıyı işaret ettim. "Lütfen derhâl dışarı çıkın." Gözlerinin içine son derece kinayeli bir şekilde bakıp, "Adım sizin gibi bir barbarla anılsın istemiyorum," dedim. Benim açımdan bir sorun yoktu ama bu durum çiçeği burnunda gelininin hoşuna gitmeyebilirdi. *Neden evleniyor ki!*

Çenesinde bir kas seğirdi. "Benimle anılmak hoşuna gitmez, öyle mi?" Gırtlağından hırlarcasına bir ses çıkartıp kızgınlıkla bana baktı. "Kiminle anılmak hoşuna gider? Ayvaz ile mi!" İyice çıldırıp üzerime yürüyünce beni gerçek anlamda korkutmaya başlamıştı. "Onu ayarttığını gördüm!" Hayvan herif üzerime saldırınca hemen yatağın üzerine çıkıp diğer tarafa atladım. Neyse ki tüllere takılmadım. "Buraya gel kahrolası kadın!"

"Siz böyle vahşice üzerime yürürken zor o biraz!" Yatağın etrafını hızlı adımlarla dönünce yatağın üzerine çıkıp az önceki yere atladım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun!" Beni yakalayamadıkça daha fazla deliriyordu. "O lanet beyninde yine ne tür oyunlar dönüyor!"

"Hiçbir şey."

"Az önce çok şey yaptığını gördüm!" Dişlerini sıkıp yatağın etrafından dönerek benden tarafa hızlıca geldi. Ancak yine o beni yakalamadan yatağın üzerine çıkıp diğer tarafa atladım.

"Bakın bu hiç hoş değil." Sinirlerimi bozduğu için dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. "Odama dalıp beni kovalayamazsınız."

Tanrı'ya şükürler olsun ki yattığım yatağın üzerine çıkmayı saygısızlık olarak gördüğü için benim yaptığımı yapmıyordu. Deli gibi yatağın etrafında dönüp duruyorduk. Gülüşümü görünce kan beynine sıçradı. "Bu seni güldürüyor mu?" Çenesi seğirirken yumruğunu sıkarak tekrar bana doğru bir hamlede bulundu. "Üzerindeki bu şeylerle onu etkin altına alarak ne halt ediyordun!" Yakında evlenecek birine göre beni kıskanması doğru değildi.

Yatağın sağ tarafına atladığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Aramızda bir yatak varken birbirimize bakıyorduk ama onun bakışları fazla ölümcüldü. "Klan liderimi baştan çıkardığına inanamıyorum!"

Alaycı gözlerle ona bakmaya başladım. "Onu lideriniz olarak mı görüyorsunuz?"

Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Siktir git! O herhangi bir şeyim olamaz!

"Rica ederim çirkinleşmez misiniz? Özellikle siz de aynı kişinin kızını ayartmışken!"

"Neyden bahsediyorsun sen? Kimi ayartmışım!"

"Ayvaz'ın kızını. Sizin için burada olduklarını biliyorum. Ne güzel işte, ben babasını alırım, siz de kızını." Düşünürcesine parmaklarımı çeneme koyup gözlerimi kıstım. "Böyle olunca siz benim damadım mı olursunuz?" dediğim an uzanıp eline geçen yastığı alarak kafama fırlattı.

"Kapat o lanet çeneni!"

Yüzüme çarpan yastıkla kalçamın üzerine küt diye düştüm. "Sizi medeniyet yoksunu barbar adam!" Bağırarak önüme düşen yastığa yumruğumu geçirdim. "Benim gibi bir hanımefendiye kabalık yapacak kadar çağ dışısınız!" Bekle adım sesleri mi bu? Lanet olsun geliyor! Sinirden gözü dönmüşken beni yakalarsa neler yapar, kestiremiyordum.

Ayağa kalkacak zamanım olmadığı için hemen önümdeki yastığı çektim. Kollarımın üzerinde emekleyerek yatağın altına girdim. Yatağın ayaklarının yarım metre yükseklikte olması iyi bir şeydi. Bu yatağı tasarlayan kişiye minnetlerimi sunuyordum. "Nereye kaçtığını sanıyorsun!" Daha ben uzaklaşamadan ayak bileğimden kavrayıp beni kendisine doğru çekince yakalanmıştım.

Beni yatağın altından çıkardığı gibi omuzlarımı kavrayıp yüzüstü çevirdi. "Bir çocuktan farkın yok!" Ayak bileğimi bıraktığı esnada artık ne gördüyse gözlerinin ardı kararadı. Bir noktadan gözlerini ayırmadan sesli bir şekilde yutkununca, "Ne?" dedim anlamayarak.

Ellerimi yere bastırıp oturduktan sonra yoğun bakışlarını takip ettim. Yukarı sıyrılan geceliğim yüzünden bacaklarımın açılmıştı.

Geceliğin eteği haddinden fazla yukarı doğru sıyrıldığı için neredeyse iç çamaşırım görünecekti. Üstelik geceliğin açık yakası omzuma doğru düşmüştü. Onunla aynı anda kapıyı kontrol ettik. Kapı kapalıydı. Üzerime saldırmadan hemen önce kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı. Aynı anda kapıyı kontrol etmemiz nefes alışlarımı hızlandırmıştı. Sanki birazdan bu odada birçok şey yaşanacakmış gibi hissettim.

Bakışları ayaklarımdan başlayıp çıplak bacaklarımı talan etti. Gözlerinin değdiği her nokta kor gibi yanıyordu. Bakışlarıyla bana dokunuyormuş gibi bacaklarım uyuşuyordu. Gözleri bacaklarımın arasında oyalandığında vücudu gerim gerim gerilmişti. Geceliği sadece birkaç santim yukarı çekse iç çamaşırım görünürdü. Bunu yapmayı her şeyden çok istiyormuş gibi bakması omurgama buz gibi ürpertiler gönderiyordu. Bana dokunmasını, iri ellerini üzerimde gezdirmesini istiyordum. Bu hisse karşı koyamıyordum.

Güçlükle gözlerini yukarı kaydırmayı başardı. Düz karnımdan yukarı çıkan koyu gözlerinin son durağı göğüslerimin çatalı oldu. Hızlı hızlı nefesler alıyor, her nefes alışıyla göğüs kafesim hareket ediyordu. Bu da daha çok göğüslerime bakmasını sağlıyordu. Bir başkasında olsa beni rahatsız edecek bu yoğun bakışlar konu o olunca heyecanlanmamı sağlıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bacaklarımın arasında bir zonklama meydana geldi. Onun tarafından arzulanmak nefesimi kesiyor, kalp atışlarımı hızlandırıp terlememe neden oluyordu.

Aramızda oluşan bu tutku her ikimizi de yakıp kavuruyordu. Bu anlık gelişen bir şehvet değildi çünkü başından beri onunla aramızda karşı koyamadığımız bir çekim vardı. "Onunla evlenecek misiniz?" Ellerimi yere bastırarak ona doğru emeklediğimde gözlerinde yıldırımlar çaktı. Dizlerim onun dizlerine değdiğinde tam önünde durup yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. Kalbi patlayacakmış gibi hızlanmıştı. "O kadından hoşlanıyor musunuz?" Bir Oyunbaz olduğum için vücudundaki her değişikliği duyuyor, hissediyor ve soluyordum.

Elini uzatıp boynumdaki saçlarımı çekerken benimle olan göz temasını bozmuyordu. Parmakları sıyrılan geceliğimin açıkta bıraktığı omzuma sürtündü. Kemiklerime kadar titredim. "Evet dersem bu seni incitir mi?" Dokunuşu yakıcıydı lakin elini tenimden çeksin istemiyordum.

Ellerimi omuzlarına bastırarak kucağına çıktığımda damarlarındaki kana kadar buz kesti. Kalbi duracak gibiydi. Bacaklarımı iki yanına doğru uzatıp kucağına oturduğumda ikimizin de nefes alışları hızlanmıştı. Bu pozisyonda oturunca bacaklarım daha da açılmıştı. "Evet," diye mırıldandım. "Onunla evlenmeniz beni incitir." Kirpiklerimin altında göz süzerek ona bakmaya başladım. "Onunla evlenecek misiniz?"

Ellerini uzatarak belimi kavradı, beni tutuşu fazla sahipleniciydi. Sanki bir tek ona aitmişim gibi hissettiriyordu. Beni biraz daha kendisine çektiğinde bana karşı olan yoğun arzusunu her uzvumda hissediyordum. "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Ondan hoşlanıyor musunuz?"

Tereddüt bile etmeden, "Hayır," dedi.

Omuzlarındaki ellerimden birini kışkırtıcı bir yavaşlıkla kaydırıp ensesine dokundum. Tırnaklarımı ensesine geçirip onu kendime çektiğimde boğazında hırıltıyla karışık bir ses çıkmıştı. "Peki kimden hoşlanıyorsunuz?"

Üzerine eğildiğim için saçlarım yüzüne dökülüyordu. Başını kaldırıp yüzüne dökülen saçlarımın arasından gözlerimin içine öyle bir baktı ki bu bakışları eşsizdi. Tutkulu ama bir o kadar da sahiplenici. "O kendisini bilir." Ve kalbim üç kelimelik küçük bir cümleye teslim oldu. Bana ihanet eden kalbim benim olmayı bırakıp ona atmaya başlamıştı. Biz şu anda ne yapıyorduk, bilmiyordum ama bitsin istemiyordum.

Bu yakınlıktan daha ötesi yoktu bizim için.

Hatırladıklarımla tüm neşem kaybolurken bakışlarımı kaçırdım. Geriye çekileceğim esnada buna engel oldu. "Sorun ne?" Belimi daha sıkı kavrayıp kucağından inmeme izin vermedi. Bence o da şu anda ne yaptığını bilmiyordu. Sonuçlarını düşünmeden hareket ediyorduk.

"Ben bir Oyunbaz'ım." Sesimdeki hüznü ondan saklayamadım. "Size sunacağım tek yakınlık bu." Daha fazlasını ona veremezdim çünkü bu onun sonu olurdu.

Sıkıntılı bir iç çekişle ellerini belimde gezdirmeye başladı. Nasırlı iri ellerinin altında kıvranıyordum. "Bir Oyunbaz olman benim için katlanılması zor, can sıkıcı bir durum." Alnını alnıma yaslayınca ılık

nefeslerimiz birbirine çarptı. İkimiz de bundan daha fazlası olamayacağını biliyorduk. Gözlerimin içine derin bir manayla bakıp, "Elzem," diye fısıldadı kavurucu bir sesle. "Beni mutlu eden varlığın, baş döndürücü vücudun ikinci sırada geliyor."

Gözlerinde ve ruhunda herhangi bir yalan aradım ama yoktu. Sözlerinde şüphe edemeyeceğim kadar dürüsttü. Bir Oyunbaz'ın kalbini ellerinde tutup kendi kalbini bir ruh emicinin ellerine bırakacak kadar gözünü karartmıştı. "Seni öpmek istiyorum." Kalbim kasıldı.

"Bundan pişman olabilirsiniz." Henüz hiç beslenmemişken birbirine değen dudaklarımız ruhunu emmeme neden olabilirdi. Ruhunun tadını bir kez alırsam durabileceğimi sanmıyordum.

Uzanıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Şimdiden pişman olmaya başladım." Bu küçük temasıyla bile içimde zincirlerini zorlayan bir şey belirdi. Şehvet ve tutku dürtülerime teslim olmama neden olur, içimdeki hayvani açlığı ortaya çıkarırdı. Gözlerimin ardı sızladı. "Yapamam." Uzaklaşmaya çalıştım fakat ellerini sırtıma sertçe bastırarak geri çekilmeme izin vermedi.

"Denemeden bilemezsin."

"Size zarar vermekten korkuyorum."

"Bunu göze alıyorum."

"Ya sizi öldürürsem?"

Dudağının köşesi tembelce kıvrıldı. "Senin dudaklarından ölmekten daha güzel bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" dedikten sonra itiraz etmeme fırsat vermeden beni öptü.

Kalbim durdu.

Duymadıysa da durmak üzereydi.

Dudaklarımız birleştiği an açlığım yırtıcı bir canavara dönüşüp saklandığı mağarasında kükreyerek ortaya çıktı. Birazdan kendine akla hayale sığmayacak bir şekilde ziyaret çekecekmiş gibi sabırsızdı. Canavarın pençeleri irademin sınırlarına üst üste geçirip ona istediğini vermem için beni zorlamaya başlamıştı. İstediği şey Savcı'nın ruhuydu. Bunun olması beni yıkmaz, parçalarıma ayırırdı. Savcı'nın katili olma

düşüncesi bile kanımı dondurduğu için açlığımın bana uyguladığı baskıya direndim.

Savcı talepkâr ve hoyrat bir şekilde beni öperken ona karşılık vermemi istiyordu. Ancak bunu yapamıyordum çünkü ona zarar vermekten ölesiye korkuyordum. Alt dudağımı sertçe ısırınca acı dolu bir iniltiyle dudaklarım aralandı. İstediğini elde etmenin vahşiliğiyle dudaklarımın arasına sızdı. Ona direnemedim. Denedim ama öpücükleri karşısında fazla zayıftım. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp öpüşüne karşılık verdiğimde artık her şey için çok geçti. Dudaklarına teslim olmuştum.

İlk kez bir erkeğin dudakları dudaklarıma değiyor, bana daha önce hiç tatmadığım bir haz yaşatıyordu. Birini öpmenin bu denli iyi hissettireceğini tahmin bile edemezdim. Güzel hissettirdiği kadar yoğun bir acı da veriyordu. Bir yanım onun dudaklarına teslim olurken diğer yanım ona zarar vermemek için mücadele ediyordu. Belimdeki ellerinden biri kayarak çıplak bacağımı buldu. Bacağımı sıkan elinin baskısıyla kollarının arasında titredim.

Soluksuz bir şekilde birbirimizi öperken nasırlı eli bacağımı okşayıp baldırımda parmak izlerini bırakacak bir sertlikle sıkmıştı. İniltim onun dudaklarının arasında kayboluyordu. Onu mümkün olduğunca çok kendime çekip daha fazlasını talep etmeye başlamıştım. İçimde gittikçe büyüyen açlığa direnirken kendimi ona bastırdım. Bacaklarımın arasında hissettiğim sertlikle her şeyiyle ona sahip olmak istedim. Bu da tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

İçimdeki canavar zincirlerini kırarak özgür kaldığında omuzlarından bastırarak Savcı'yı sırtüstü yere düşürdüm. Dudaklarına yapışıp onu sertçe öptüğümde onunla beslenmeye başlamıştım. Dişlerimi geçirdiğim dudağındaki kanı emerken ruhunu emiyordum. Dudaklarıyla birlikte ruhunu da sömürmeye başladığımda acı dolu iniltilerinin arasından, "Elzem," diyerek beni durdurmaya çalıştı ancak onu konuşturmadan dudaklarına yumuldum. Artık ilgilendiğim tutku değil, sadece ruhuydu.

Ruhunun tadı tüm hazlardan daha lezizdi.

O kadar açtım ki içimde durdurulamaz bir güç çıkmıştı. Sabırsızca onunla beslenirken ruhunun son kırıntısına kadar her şeyi istiyordum. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordum! Bir anda güçlü bir

rüzgârla arkaya doğru savrulduğumda aldığım haz son bulmuştu. Yatağın yanında onun üzerindeyken odanın diğer ucuna doğru savruldum. Sırtım sertçe duvara çarparak yere düştüm. Sırtımın acısını zerre kadar umursamadan tırnaklarımı yere geçirerek başımı kaldırdım. Termal bir gözlük takıyormuşum gibi her şeyi kırmızı görürken gözlerimi avımdan ayırmıyordum.

Hızlı hızlı nefesler alırken bu uzaklıktan da beslenebilirdim. Tırnaklarım zeminde gıcırtılı sesler çıkartırken ruhunu tam emecektim ki, "Elzem, durmalısın!" diyen gür ve kızgın sesi kulağıma ulaştı. "Kontrolünü kaybediyorsun!"

Dudaklarım şeytani bir ifadeyle kıvrıldı. "Beni durduramazsın Koruyucu."

Bir küfür savurup, "Kendine gel!" dedi sert bir sesle. "Benimle işin bittikten sonra durabileceğini mi sanıyorsun? Daha fazlası için bu sıktığım kapıdan dışarı çıkacaksın! Bu olduğunda da babam seni durdurmak için gerekeni yapacaktır!" dediğinde omurgama buz gibi bir his yayıldı. Ona yapacaklarım için değil, bana olacaklar için endişeleniyordu. Bu hâldeyken bile tek düşündüğü bendim.

Görüş açım gittikçe normale dönerken ellerimi yerden çektim. Derin derin nefesler alırken kendime gelmeye çalıştım. Aklım daha yeni yeni başıma geliyordu. Ağzımdaki kan tadını sorgulayarak başımı kaldırdığımda Savcı'yı gördüm. Dudaklarında sızan kanı görünce sertçe yutkundum. Ona bunu ben mi yapmıştım? Az önce olanların görüntüleri zihnimde belirince utanç ve pişmanlık içinde inledim. Ruhunun ne kadarıyla beslendiğimi bilmiyordum ancak berbat bir hâldeydi. Ayakta zor duruyor, burnundan sızan kan dudaklarına süzülüyordu.

Kalbim acıyla kasıldı.

Neredeyse onu öldürüyordum.

Gözlerim dolduğunda telaşa kapılarak bana doğru birkaç adım attı. "Sorun değil." Hayır, sorundu. Sorun bendim. Ayağa kalkıp banyoya koştuğumda arkamdan, "Elzem!" dedi fakat o beni yakalayamadan banyoya girip hemen kapıyı kilitledim. Kapının önüne yığıldığımda hıçkırıklarla ağlamam an meselesiydi. Asla onunla normal bir ilişkim

olmayacaktı. Kimseyle olmayacaktı. Kendim gibi olan ruh emiciler dışında herkes için tehlikeliydim.

Kapıyı açmaya çalıştı ancak kilitli olduğunu görünce, "Elzem, aç şunu," diyerek beni ikna etmeye çalıştı. "Dışarı çık konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok." Sırtımı kapıya yaslayıp derin bir nefes aldım. "Lütfen odamdan çıkın, biraz yalnız kalmak istiyorum. Bu olanlara gelince... Bir hataydı."

Kapıya sertçe vurup, "Hata değildi!" dedi kızgınlıkla. "Kapıyı kırmamı istemiyorsan çık o lanet yerden de konuşalım!"

"Bunu yaparsanız sizinle asla konuşmam! Odamdan gidin artık."

Gitmesini umuyordum ama gitmedi. Sırtımı yasladığım yerde bir baskı oluşunca kapının diğer tarafına oturduğunu anladım. Eğer aramızdaki kapı olmasaydı sırtımız birbirine yaslı olurdu. "Seni öpmem bir hata değildi veya bana karşılık vermen." Sesi şimdi daha sakin geliyordu. "İlk kez yaşadığım bir şeye hata diyerek onu kirletemezsin." Midem kasıldı.

Onun da mı ilk öpücüğüydü?

"Üzgünüm," diyerek iç çektim. "Bu şekilde olmasını istemezdim. Her ikimiz için de."

Dudaklarımın izini hâlâ dudaklarında hissediyor olmalı ki ruhundaki saf heyecanı soludum. "Hayal ettiğimin çok daha üstündeydi."

"Az kalsın sizi öldürüyordum."

"Evet." Gülüşünü duydum. "Bu göze aldığım bir şeydi."

"Bir daha hiçbir koşulda tekrarı olmayacak."

"Sen öyle san."

"Olmayacak dedim." Onu bir kez daha riske atamazdım.

"Beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?" Sesi sinirlerimi bozacak kadar keyifli çıkıyordu. "Dudaklarının tadını bilmezken senden uzak durmak daha kolaydı ancak şimdi durmak neredeyse imkânsız." Bu sözler karşısında gülümsemeden edemedim. Dürüstlüğü içimi sıcacık ediyordu.

"Sizi öldürecek bir kadını arzuluyorsunuz, Savcı Bey," diyerek ona takıldım. "Bundan daha zeki olduğunuzu düşünüyordum."

"Sizin karşınızda aptallaşmayacak bir erkek tanımıyorum, Elzem Hanım," diyerek sözlerime karşılık verdi. "Şimdi şu siktiğimin kapısını açar mısınız?" deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Kimse bunu onun kadar kibar bir şekilde söyleyemezdi.

"Çirkin kelimelerden hoşlanmadığımı biliyorsunuz."

"Seninle aramda bir kapı olmasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

Omuz silktim. "Siz odamdan çıkana kadar kapıyı açmayacağım."

"Belki de gidip Ayvaz'ın kızıyla vakit geçirmeliyim," diyerek kapıyı açmam için beni kızdırmaya çalışıyordu. "En azından beni önce öpüp sonra banyoya saklanmaz."

"Çok iyi fikir, ben de biraz Ayvaz ile vakit geçirebilirim. En azından beni önce öpüp sonra kızdırmaya çalışmaz."

Yumruğunu kapıya geçirip, "Dene bakalım!" diye hırladığında onu kızdırmanın ne kadar kolay olduğunu bir kez daha anladım.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Bu sürede sakinleşmeye çalışıyorduk. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Ayvaz hakkında söylediklerinde ciddi miydin?" deyince kıkırtıma engel olamadım. Bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum.

"Siz Berrak hakkında söylediklerinizde ciddi miydiniz?"

"Berrak senden önce de Araf'ta vardı," diyerek sinirli homurtular çıkarmaya başladı. "Berrak, Efsun veya bir başka kadınla ilgilenmediğimi çok iyi biliyorsun. Şimdi soruma cevap ver! Ayvaz hakkında söylediklerinde ciddi miydin?"

"Ciddi olsam ne olur?" Sabrını biraz zorlamaya başladım. "Ayvaz bir klan lideri," diyerek güldüm. "Bana hizmetçilikten çok daha fazlasını sunabilir. Güç kimdeyse onun peşinden gideceğimi biliyorsunuz ve kabul edelim ki sizinle aynı amacı paylaşmıyoruz. Siz güç ve iktidardan uzak bir yaşam istiyorsunuz, bense sizin arzulamadığınız her şeye sahip olmak istiyorum. Bir klan lideri güçlü bir sıçrayış yapmam için iyi bir basamak olabilir." Kapının diğer tarafında devasa bir öfke soludum.

Sözlerimin ondaki etkisi tüm yıldızların dünyaya çarpması kadar sarsıcıydı.

Şu anda karşısında olmadığım için şanslıydım çünkü ruhundaki öfke bu denli büyükken yüz ifadesini tahmin bile edemiyordum. Çatılan kaşlarını, seğiren kaslarını ve nabız gibi atan damarlarını görür gibiyim. "Arzuladığın gücün sendeki tüm güzellikleri yok etmeyip mutlu edeceğini bilsem bir an bile beklemeden sana istediğin her şeyi sunarım!" Gırtlağından çıkan hırıltılı sesi öfkesinin silsilesini yüzüme tokat gibi çarpıyordu. "İstediğini elde edince sandığın gibi mutlu olmayacaksın, Elzem!"

"Bunu bilemezsiniz."

"Sen de bilemezsin!" Hareketlerinden ayağa kalktığını anladım. "Ayvaz'ı yıkıp liderliği ondan almam benim için çok mu zor sanıyorsun? Öyle değil! İstesem bunu yapabilirdim hatta bir seferinde yapmaya çok yakındım ancak o an fark ettiklerim yanlış yolda olduğumu bana gösterdi. Klan lideri olduğumda onlardan bir farkım kalmayacaktı! Kendi hayatım olmayacaktı çünkü klanın sorunları benim tek önceliğim olacaktı. Lanet hayatımı bir kere bile görmediğim insanlara harcayacak, tahtımı korumak için hep tetikte olacaktım. Benim için tehdit olan herkesten kurtulmaya çalışacak, her an bir suikasta uğrama düşüncesiyle geceleri rahat bir uyku bile çekemeyecektim. Paranoyalarla kafayı bozan sefil birine dönüşecektim!" Söylediklerinyle asıl kaçtığı şeyin böyle bir hayat olduğunu çok iyi anladım.

"İstediğin bir liderin kadını olmaksa Ayvaz'dan kurtulup bunu sana sunabilirim," dediğinde sesindeki ciddiyet kaskatı kesilmeme neden oldu. "Tanrılara yemin ederim ki benden istediğin buysa bir savaş başlatıp liderliği alırım." Kahretsin, evet dersem bunu gerçekten yapacakmış gibi ciddiydi. Ruhunda en küçük bir ciddiyetsizlik yoktu. O fazla kararlı ve ciddiydi. Hem de endişe verecek derecede.

"Ancak bunu yaptığımda ikimiz de çok değişiriz." Sesi içimi kasvete boğacak kadar sıkıntılıydı. "İstediğini aldığında bile ne senin güce olan doyumsuzluğun diner ne de ben şimdiki adam olabilirim. Sen bir şeylere sahip oldukça hep daha fazlasını isteyen bir kadına dönüşürsün. Buna potansiyelinin olduğunu ikimiz de biliyoruz. Asla sahip

olduklarınla mutlu olmayacak, hep daha fazlasını arzulayan bir kadın olacaksın."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben de sana tapan bu adam olmak dışında her şeye dönüşürüm," dedi buz gibi bir sesle. "Kendinle beni de bir yangının içine çekmiş olurdun." Düşüncesi bile kalbimi yerle yeksan etmeye yeterdi. Hayır, ikimizin de değişmesini istemiyordum. Özellikle de onun.

"Şimdi iyi düşün ve bana ne istediğini tekrar söyle," dediğinde ayağa kalktım. "İstediğin ben miyim yoksa bir liderin kadını olmak mı? Hangisini seçersen bu geceden itibaren onu alacaksın."

Fazladan bir saniye bile düşünmeden kilidi çevirerek hemen kapıyı açtım. O benim için bir seçenek dâhilinde bile değildi çünkü daima ilk tercihimdi. Kapıyı açıp ona baktığımda daha önce hiç görmediğim bir soğuklukla beni karşıladı. Az önce söyledikleriyle bana hayatımın dersini vermemiş gibi donuk bir suratla ifadesizce bakıyordu. Cevabımı duymadıkça da bana karşı yumuşamayacağını biliyordum. Suçlu çocuklar gibi somurtarak ona doğru yürüdüm. Tam karşısında durup başımı kaldırdım ve nemli gözlerle ona baktım. "Bir liderin kadını olmak istemiyorum." Dudaklarım titrerken bakışlarım fazla mahzundu. "İstediğim tek şey sizsiniz."

Son söylediklerime rağmen bana olan sert bakışları yumuşamadı. Belki de sözlerimin samimiyetine inanmadığı içindi. Yaşlar gözlerime akın ettiğinde ıslak bakan gözlerimde dökemediğim yaşların parıltısı belirdi. "Özür dilerim." Bana olan soğuk bakışlarını görmeye dayanamadığım için omuzlarım düştü, başımı suçlulukla eğdim. "Bana güç ve iktidar dışında hiçbir şey öğretilmedi. Bana aşıladıkları şeyden kurtulamıyorum. Böyle olmaktan çoğu zaman ben de nefret ediyorum ama kendimden kaçıp kurtulamıyorum." Herkes gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Hisli gözlerle onun göğsüyle bakışırken yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. "Sizin yanınızdayken bende kalıplaşmış her şeyin dışına çıkıyor, bambaşka bir Elzem'e dönüşüyorum. Sorumluklarını kafaya takmayan, hiçbir şey düşünmeyen ve kendini sizinle geçirdiği zamana bırakan bir Elzem oluyorum." Titreyen dudaklarımda iç yakan bir hıçkırık koptu

ama tek bir damla gözyaşım bile akmadı. "O kadar karışığım ki hangisi olduğumu bile bilmiyorum," diyerek ona sırtımı döndüm.

Beni böyle zavallı bir hâlde görmesin diye ona sırtımı dönüp uzaklaşmaya çalıştım. Ancak belimi tuttuğu gibi sertçe beni kendisine çekince sırtım onun göğsüne çarptı. "Benden kaçma." Sesi bu sefer daha yumuşaktı. "Benim yanımda dönüştüğün kadın aslında gerçekte olduğun kişi." Elleri belime sürtünerek karnımın üzerinde birleşti. "Başta kendin olmak üzere herkesten gizlemeye çalıştığın kadın bu." Çenesini omzuma yaslayarak arkadan bana sarılmaya devam etti. Sarılışı bana kendimi güvende hissettiriyordu. Bana aşıladığı ilk şey güven duygusu olmuştu.

Sakallarını çıplak boynumda hissederken, "Elzem," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Adının hakkını senden iyi kimse veremez." Başını eğip sahiplenici bir tutumla dudaklarını boynuma bastırdı. Bunu yaparken bırakmak istemezcesine elleri bana sımsıkı sarılıyordu. "Sen uzun zamandır benim vazgeçilmezimsin." Kalbim tekledi.

Başımı çevirip ona gülümsediğimde yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Ha şöyle," diye fısıldadığında bakışları dudaklarımda oyalanıyordu. "Gülmek için yaratılan bu dudaklarda tebessümü eksik etme." Gözlerinin ardında hınzır bir ifade belirdiğinde dudağının köşesi çarpık bir gülüşle kıvrıldı. "Ve bu dudaklar en çok öpülmek için yaratılmış." Beni öpmek için dudaklarıma uzandı.

Dudaklarının temasından kaçmak için hemen kolları arasından çıktım. Ondan kaçtığımda kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Benden kaçıp durmandan nefret ediyorum."

Aramıza belli bir mesafe koyup dik dik ona bakmaya başladım. "İntihar için can attığınızı görebiliyorum ancak bu olmayacak, sizi riske atmayacağım."

Bana doğru küçük adımlar atarken bakışlarının derinliğiyle tüylerimi diken diken ediyordu. "Seni öpmek intiharsa..." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bunun için ölebilirim." İflah olmazdı.

Aramızdaki mesafeyi kapatmasına izin vermeden koşarak yatağın yanına gittiğimde bir küfür savurdu. "Seninle o siktiğim yatağın etrafında bir tur daha dönmeyeceğim!" Kahkaha attım.

"Benden uzak durursanız buna gerek kalmaz."

Dişlerini sinirle sıktı. "Durmazsam?"

"Yatağın etrafında en az on turu size garanti ederim."

Boş bulunup, "Siktir!" demişti ki irkilerek yutkundum. Yüzümde ne gördüyse kısık bir sesle küfretti ve bunu yaptığı için kendine kızarak bir kez daha küfretti. Bu döngüyü bitirmek için kaşlarını çatarak dilini sertçe ısırdı. Daha sonra paniklemiş bir hâlde bana bakıp, "O kelimeyi sana söylemedim," dediğinde ikinci kez telaffuz etmekten bile kaçındı. "Sana veya o lanet kraliçe ruhuna küfretmedim," diye homurdandığında karşımdaki kıvranışları çok tatlıydı.

Surat ifadem düzelmedikçe yaşadığı telaş son bulmayacak gibiydi. Beni incittiğini düşündüğü için endişelenmeye başlamıştı. Yüzünü sertçe ovuşturup, "Küfürlerden nefret eden baş belası bir leydi olduğunu biliyorum," derken suratını buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. Böyle olmamdan nefret ediyordu. "Bundan sonra daha çok dikkat ederim." Nefesini sıkıntıyla burnundan verdi. "Üzgünüm, oldu mu?"

İstediğimi almanın mutluluğuyla başımı salladım. "Ben ve kraliçe ruhum sizi affediyoruz."

Bana tersçe baktı. "İkinize de minnettarım," dediğinde gülüşüme engel olamadım. Ona soğuk terler döktürmüştüm.

Üzerimdeki geceliği düzelterek kendime çekidüzen vermeye başladım. "Kimse burada olduğunuzu anlamadan artık odamdan çıkmalısınız. Akşam yemeği için hazırlanmalıyım."

Başını sallarken ortada can sıkıcı bir şey varmış gibi bakıyordu. "Bana siz deyip durmandan nefret ediyorum. Aramızdaki bu sinir bozucu resmiyeti kaldırmanın zamanı gelmedi mi?" Ruhumu gözlerimden görmek istercesine doğrudan gözlerime bakınca aramızda güçlü bir çekim oluştu. Bu çekimden kaynaklanan statik elektrik küçük bir kıvılcıma dönüşüp omurgamdan aşağı indi. "Artık bana ismimle hitap etmeni istiyorum." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Yanına hiçbir sıfat eklemeden ismimi telaffuz etmeni istiyorum."

Bakışlarından kaçmak için zaten düzeltiğim geceliği bir kez daha düzeltmeye çalışırken, "Birimiz hizmetçi, diğerimiz asilzadelerden

biriyken bu mümkün değil," dedim. "Aramızdaki sınıf farkını unutmamalıyız."

Çenesinden bir kas seğirdiğinde bakışlarının hiddeti ok gibi beni buldu. "En azından yalnızken bunu yapmayı bırakabilirsin! Baş başayken eşit şartlarda olduğumuzu biliyorsun. Seninle yalnızken aramızda sınıf farkı yok."

"İçimden ne zaman gelirse o zaman isminizi zikredebilirim."

"Senin şu içinin benimle sorunu ne, lanet olası."

Başımı omzuma doğru yatırırken gülmemeye çalışıyordum. "Çok kolay sinirlendiğinizin farkında mısınız?"

Beni boğmak ister gibi bakıyordu. "Seninle tanışmadan önce neredeyse hiçbir şey beni kızdıramazdı."

Yalancı bir mahcubiyetle dudaklarımı büzdüm. "Sizi kızdırdığımı mı söylüyorsunuz, Savcı Hoca?" dediğimde gözleri büzdüğüm dudaklarımda oyalandı.

"Her an seni tekrar öpebilirim," deyince korkudan dudaklarımı o kadar hızlı düzelttim ki bu onu güldürdü.

Birbirimizle uğraşmaktan inanılmaz bir zevk alıyorduk. Biraz daha burada kalırsa ikimizin de akşam yemeğini kaçıracağını biliyordu. Daha fazla burada kalamazdı. Odamdan çıkmadan önce son bir kez üzerimdeki geceliği işaret etti. "Bir daha bu şekilde asla dışarı çıkma, Elzem." Bu yerin yabancısı olduğum için bazı konularda beni daha detaylı bilgilendirmek için yanıma geldi. "Araf'ın nasıl bir yer olduğunu henüz tam olarak bilmiyorsun."

Yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bakışları sıcacıktı. "Bu yerdeki insanlar ahlaksız olduğunu düşündükleri kadınlara saygı göstermezler. Yapma güzelim." Bana bir şeyler öğretirken bakışları ılımlı, sesi yumuşacıktı.

"Burası senin dünyana benzemez. Sadece erkekler değil, kadınlar bile burada iffetsiz olduğunu düşündükleri birini taşlamaktan çekinmezler." Çenemi tutarak başımı yukarı kaldırdığında gözlerinde gördüğüm kaybetme korkusuyla nefesim kesildi. Başıma buyrukluğum

yüzünden bana bir şey olmasından çok korkuyordu. "Bazı konularda o kadar toysun ki seni kaybetmekten çok korkuyorum."

Onu yatıştırıp korkularını dindirmek için, "Peki," diyerek ona gülümsemeye çalıştım. "Daha dikkatli olacağım."

Buradaki yobaz insanların gözüne batmamak için giydiklerime dikkat etmeye çalışacaktım. Aslında o bağnaz ve geri kafalı insanların benim hakkımda ne düşüneceği zerre kadar umurumda değildi ancak Savcı bir konuda haklıydı. Ahlak üzerinden canımı sıkıp buldukları her fırsatta beni küçük düşürüp incitmeye çalışırlardı. Onca sorunumun içinde bir de onların hadsizliğiyle uğraşamazdım. Medeniyetten uzak bir yerde yaşıyorsam oyunu onların kurallarıyla oynamalıydım.

Hazırlanmam için Savcı beni yalnız bırakıp kapıya doğru yürüdü. Eli kapı kolunda dondu. Yemekte Ayvaz'ın da olduğunu hatırladığını biliyordum. Ruhunda ansızın beliren kıskançlığı solumuştum. Böyle durumlarda bir Oyunbaz olmaktan daha iyi bir şey yoktu. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında bakışları fazla ciddiydi. "Başka sorun istemiyorum, Elzem," dediğinde beni kimseyle paylaşamayacağını iliklerime kadar hissettiriyordu. "Bu gece uslu duruyorsun, güzelim."

Elimden geleni yaparım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 13
Yemekli Komplo

"Sana bir cennet sunuyorum, ruhumun intiharı. Veda zamanı geldiğinde ve artık burada olmadığımı anladığında, yaşayacağın cehennemin yollarına cennetin süslü taşlarını diziyorum."

Ayışığı Kitaplığı

Aynadan son kez kendime baktığımda artık hazırdım. Güzel bir banyodan sonra giyinip hazırlanmıştım. Savcı'nın annesinin gönderdiği hizmetçi kıyafetlerinin yerine buraya gelirken üzerimde olan elbiseyi giymiştim. Itır beni attan düşürdüğü için elbisemde kan lekeleri vardı. Elbisenin kanlı yerlerini yıkayıp sandalyenin üzerine asmıştım. Hızlı kurusun diye sandalyeyi şöminenin önüne koymuştum. Sepetteki tüm odunları şömineye atarak oda sıcaklığını arttırmıştım. Ben banyo yapana kadar elbisemin ıslak yerleri tamamen kurumamıştı ancak dikkat çekecek kadar da ıslak değildi.

Biraz nemli kalsa da tamamen ıslak olmasından daha iyiydi. Çok geç kaldığım için odadan çıkmak üzereydim ki biri kapımı tıklattı. Komutumla birlikte içeri giren Gülperi'yi görmeyi beklemiyordum. Asıl şaşırtıcı olansa elinde çok güzel bir elbiseyi tutuyor olmasıydı. "Savcı Bey sizin için gönderdi, hanımım," diyerek kalbimin hızını arttırmayı başarmıştı. Savcı benim için elbise mi göndermişti?

Gülperi elbiseyi yatağın üzerine bıraktıktan sonra hazırlanmam için beni yalnız bıraktı. Bense hâlâ şaşkınca elbiseye bakıyordum. Savcı'nın gönderdiğini söyleyince yaşadığım şoku tarif edemezdim. Annesinin yaptıklarını öğrenmiş olabilir miydi? Hayır, sanmıyordum. Eğer öyle olsaydı odamdayken gitmeden önce en azından annesi adına özür dilerdi. Üstelik bu elbise son anda ayarlanmış bir elbiseye benzemiyordu. Büyük ihtimalle bugün kaleye gelir gelmez hemen benim için bir elbise ayarlamıştı.

Yanımda hiç kıyafetim olmadığını bildiği için ailesinde iyi bir izlenim bırakmamı istemiş olabilirdi. Sebebi ne olursa olsun bu elbiseyi göndererek beni çok mutlu etmişti. O cadı annesinin karşısına üzerimdeki nemli elbiseyle çıkmak beni utandırırdı. Savcı istediğinde çok ince düşünen biriydi. Sanırım bunun için ona teşekkür etmeliydim.

Tebessüm ederek yatağa yaklaşıp elbiseye baktım. Gülümsedim. "Elbise seçimin çok zevkli."

Hızlı bir şekilde üzerimdekileri çıkartıp Savcı'nın gönderdiği elbiseyi giydim. Gardırobun aynasından kendime bakarken çok beğenmiştim. Lacivert renkli elbise şık ve sadeydi. Kalın bir şeritten oluşan yakası omuzlarımın üst kısmını açıkta bırakıyordu. Uzun kollu bir elbiseydi lakin kolları tüldendi. Belimi sıkıca sarıyor, belden aşağısı tıpkı bir prenses elbisesi gibi genişliyordu. Elbisenin eteği kalın, parlak lacivert kumaştan oluşuyordu. Elbisenin ipekten kemerini belime sarıp sırtımın arkasında kurdele şeklinde bağlamıştım.

Saçlarımı dağınık bir topuz yaptığımda saçlarımın uçları ince boynuma doğru sarkıyordu. Aksesuar olarak yanımda hiçbir şey olmadığı için çekmeceleri karıştırdım. Bulduğum uzun gümüş saç tokalarını kulağımın arkasına taktım, saçlarımın arasında görünüyordu. Savcı bu güzel elbiseye uyan bir ayakkabı göndermeyi unutmuştu. "Erkek kafası işte," diye homurdandım. Bir erkekten eksiksiz bir şekilde kombin yapmasını bekleyemezdik.

Elbisenin altına Zülüf Hanım'ın gönderdiği sıradan ayakkabıları giymek zorunda kalmıştım. Açık kahve tonlarındaki bu bağcıklı ayakkabılar elbisenin uzun eteğinden pek görünmüyordu. Gardırobun boy aynasından kendime son kez baktığımda bir bütün olarak bence harika görünüyordum. "Nasıl olmuşum sence?" Aynadaki yansımamın gözlerine baktım. Bana bakıyordu, belki de ben ona baktığım için bana bakıyordu.

Başımı hafif sağa eğdiğimde o da eğdi. Aynaya doğru yürürken ona yaklaşmamı bekledi. "Yansımamın arkasında nasıl bir yaratık saklı?"

Gözlerinin yeşilinde karanlık bir parıltı geçince ürperdim. Benim gözlerimin içinden geçen ışıltıydı bu. Belki de değildir, emin değilim. "Kim efendi, kim köle?" Yıllardır sıkılıp usanmadan her gün ona bu soruyu soruyordum. Bir gün bu sorunun cevabını alacaktım, bunu biliyordum. Bence cevabı o da bilmiyordu.

Elimi kaldırıp aynaya bastırdığımda her iki yanında duran ellerinden birini kaldırdı ve elimin olduğu yere bastırdı. Belki de aynı anda bunu yaptık, ne de olsa o benim yansımamdı. "Çok az kaldı." Aynı anda başımızı salladık. "Senden kurtulup özgürlüğümü kazanmama çok az kaldı." Dudağımın köşesi usulca kıvrıldı.

«Üçüncü gözyaşı hâlâ bende. Doğum günümde ikimiz de kurtulacağız birbirimizden." Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki... Her gününü tek tek saydığım bir işkencenin bitmesine sadece birkaç hafta kalmıştı.

«Bugün Mara'nın odasındaki küçük gösteriden etkilenmediğimi söyleyemem." Adını söylediğim an şömineden yükselen ateşten bahsediyordum. "Oldukça etkileyiciydi." Gözlerinin içine baktım. Baktığım pırıltılı ıslak gözler bana aitti. "Artık kim olduğunu biliyorum." Kaşları belli belirsiz çatıldı, dudakları düz bir çizgide buluştu.

Benim kaşlarım çatık değildi.

Dudağımda ise küçük bir gülümseme vardı.

Belki de ilk kez yansımamla aynı surat ifadesine sahip değildik. Gülüşüm büyüdü. "Tam şu anda seni tüm çıplaklığınla görebilirim." Buz gibi bir sesle konuşup başımı ağır ağır salladım. "Yıllardır bana yaşattığın karanlığın içinde ne olduğunu görebilirim."

Yeşilleri benimkiyle buluştuğunda hep yaptığı gibi beni taklit ederek benimle aynı yüz ifadesine büründü. Artık kaşları çatık değildi ve dudaklarımdaki gülümsemenin aynısı onda da vardı. Buna ek olarak bakışlarında da bir meydan okuma saklıydı. "Şşş," diyerek başımı iki yana salladım, o da aynısını yaptı. "Sakın bana meydan okumaya kalkışma." Omuzlarımı dikleştirdiğimde aynısını yaptı. "Bilirsin, kabul etme ihtimalim var."

Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Adını söyleyip onu ortaya çıkarmak yerine doğum günümü bekleyecektim. Yirmi dördüncü yaş günümde bunu ikimiz için de sonlandırıp kendi yoluma gidecektim. Adını söylersem onu görmek zorunda kalırdım ancak bunu istemiyordum. Zihnimde bir yer edinmesin diye asla adını söylemeyecektim. Ondan kurtulmanın yolu adını söylemek değildi, üçüncü gözyaşını doğum günüme kadar dökmemekti. Bir tek bu şekilde ondan kurtulabilirdim. Yirmi dördüncü doğum günüme kadar bana üç gözyaşı hakkı verilmişti. İkisini dökmüştüm ancak son gözyaşı hâlâ bendeydi.

İlk gözyaşı anneannemin mezarına.

İkinci gözyaşı konaktaki son geceme.

Üçüncü gözyaşı asla akmamalıydı.

"Kurtulmalıyım senden, bu kadar az kalmışken kaybedemem." Söylenerek odamdan çıkarak beni bekleyen nöbetçiye doğru yürüdüm. Tek kelime etmeden bana gideceğimiz yolu gösterince onu takip etmeye başladım.

Ne yazık ki yemeğe geç kalmıştım. Umarım bu sorun olmazdı. Ben olsam çok kızardım çünkü bekletilmekten nefret ederdim. Onların bunu sorun hâline getirmemesini ümit etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Nöbetçi önde ben arkada zikzaklar çizerek merdiveni iniyorduk. On iki basamak sonra sola dön ve inerek on iki basamak sağa dön. Bu çapraz döngüyü aşağıya inene kadar tekrarlamaya başlamıştık. Beni en çok etkileyen merdivenlerin kalın mermer korkulukların üzerindeki sanat eseriydi.

Korkulukların arasındaki boşluklar sonsuz işaretindeydi. Sekiz şeklindeydi lakin korkulukların üzerinde kalın bir duvar vardı. Otuz santim kalınlığındaki duvarın içinde merdiven boyunca uzanan harika bir sanat eseri vardı. O ne miydi? Çiçekler evet, çiçekler. Korkulukların içi oyuk olduğu için canlı çiçekler ekmişlerdi. Alışkanlık bu ya, ne zaman merdiven insem elim hep tırabzanların üzerine sürtünürdü. Hepsinde çiçekler olduğu için onlara dokunmaya kıyamıyordum.

Bunlar daha önce hiç görmediğim tropikal bir çiçek türüydü. Buğday başağı gibi incecik dalları vardı ve her dalın ucunda inci tanesi gibi küçük beyaz çiçekler sarkıyordu. Çiçeklerin beyaz taçyapraklarında kan kırmızı benekleri vardı ve tırabzandan sarkan yaprakları kalp şeklindeydi. Gerçek anlamda görsel bir şölen sunuyorlardı. Son basamağa gelince dayanamayıp durarak birine dokunmak için elimi uzattım. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Duyduğum kadın sesiyle elimi çekip arkamı döndüm. Genç bir kadın yanındaki iki nöbetçiyle bana doğru yürüyordu. Yanıma geldiğinde bana eşlik eden nöbetçiye döndü. "Sen git, ona yolu ben gösteririm." Asker tereddüt ederek bana bakınca endişesini anladım. Azınlıkların lideri Cihangir, misafirlerinin güvenliğine çok önem veriyor olmalıydı. Beni koruması için atadığı bu asker benim rızam olmadan gitmeyecek gibi duruyordu.

"Sorun yok, siz gidebilirsiniz," diyerek onu gönderdim. Bu kadının kim olduğunu bilmeden tek korumamı da göndermiştim.

Henüz adını bile bilmediğim kadına tırabzanlardaki çiçekleri gösterdim. "Neden dokunmamı istemediniz?"

Dantel eldivenli elini uzatıp bir tanesini kopartarak bana gösterdi. "Bu çiçeğin adı Ölüm Ağıdı." Beni izlerken gözlerinin ardında manidar bir ifade belirdi. "Güzelliğiyle büyüler," dediğinde bunları çiçek için değil de benim için söyler gibiydi. "Lakin çıplak elle dokunursan zehri tenine işleyip derinin altına sızarak seni öldürür. Ölüm Ağıdı zehirli bir çiçektir." Gözlerimin içine bakarak söylediği şeylerin sadece çiçek için olmadığını anlamayacak kadar aptal değildim. Beni bu çiçeğe benzetmişti.

"Henüz tanışmadık değil mi?" Elbisesinin eteklerini tutup gayet başarılı bir şekilde serenat yaparak doğruldu. "Ben Koruyuculardan Berrak." Adını duymak bile gerilmeme neden olmuştu. O ise bana gülümseyip, "Sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük şeref," dedi kibarca. Şu anda baktığım kadın Savcı'nın müstakbel eşi olma ihtimali olan Berrak mıydı? Ne tesadüf ama.

Nezaketine aynı şekilde karşılık verip ona küçük bir gülümseme sundum. "O şeref bana ait, Berrak Hanım. Ben de Oyunbazlardan Elzem Akay." Selamına karşılık vermek yerine küçük bir tebessümle kendimi tanıtmıştım. Babasının önünde bile eğilmemişken kızının önünde hiç eğilmezdim.

Bu hareketim bozulmasına neden oldu çünkü gülüşü solmuştu. "Festival gecesi de bunu yaptınız," dediğinde açık sözlülüğünü takdir etmediğimi söyleyemezdim. "Sanırım selam vermek sizin nazarınızda bir çeşit küçük düşmek?" Kim olduğumu bilmesine rağmen ruhunda bana karşı bir nefret solumamak beni şaşırtmıştı. Üstelik bakışlarında hiçbir art niyet yoktu.

Çipil çipil bakan gözleri yaramazlık yapan bir çocuğun bakışlarıyla ışıldıyordu. Sanki bıraksalar oradan oraya koşturacak gibiydi. Topuz yaptığı kızıl saçlarını inci tokalarla süsleyerek zarif boynunu ortaya çıkarmıştı. Kapalı yakalı elbisesi ince beline gıpta ettiriyor, elbisenin kabarık etekleri onu baloya katılmış bir prenses gibi gösteriyordu. Güzeldi, bunu inkâr edemezdim. Yüzünde Mara'nın çillerinden daha çok çil vardı. Belirgin çilleri yüzünde taşırken hangi kızıl daha güzel kestirmek zordu. Mara mı yoksa o mu?

O gece birçok şeyle uğraştığım için Berrak'ın da festivalde olduğunu bile fark etmemiştim. Son söyledikleriyle bana söz hakkı doğduğu için yüzümdeki sabit ifadeyi korumaya çalışarak, "Bilakis, selam şekliniz bana göre bir saygı gösterisi," dedim.

Yüzü asıldı. "Bana saygı göstermediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" Öyle bir amacım yoktu. Sanırım beni yanlış anlamıştı.

Ne konumda burada olduğu umurumda değildi. Sırf onu Savcı'yla görmek istemiyorum diye ona haksızlık yapıp ondan nefret edecek değildim. Kadın kadının kurdu değil, yurdu olmalıydı. Berrak'ı tanımadan onun hakkında ön yargılar edinecek bir ergen veya toy bir çocuk değildim. Onun bana verdiği gibi ona selam vermemiştim ama bunun sebebi Savcı için burada olması değildi. Ben genelde kolay kolay kimsenin önünde dizlerimi büküp selam vermezdim. Takdirimi ve sempatimi kazanmayan kimseye bu şekilde davranmazdım. Yani bunun Berrak ile hiçbir ilgisi yoktu.

Kendimden ödün vererek, "Şunu başa sarmaya ne dersiniz?" dedim uzlaşmacı bir sesle. Kişi çok iyi yalan söylerdi ancak ruhlar öyle değildi. Ruh bir insanın aynasıydı. Berrak'ın ruhunda bana karşı en küçük bir art niyet sezmediğim için ona tolerans gösterip dizlerimi hafifçe büktüm. Az önceki selamını alarak, "Ben Elzem," diyerek tanışmamızı başa sardım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Berrak Hanım."

Gönlünü almak için yaptığım bu hareketle kıkırdayarak koluma girdi. Beni yürümeye zorlarken bir anda bambaşka birine dönüşmüştü. "Anlattıkları kadar burnu havada değilsin, değil mi?" Anında resmiyeti bırakmasıyla ne tepki vereceğimi bilemedim. Beni diğerleriyle konuşurken görünce bakalım yine böyle düşünecek miydi? Ayrıca ne bu samimiyet? Tanışalı iki dakika bile olmamıştı.

Onunla yürürken beklediğimden daha sıcakkanlı çıkmasının şokunu yaşıyordum. "Bence bu konuda karar vermek için acele etmeyin."

"Bana sen de lütfen." Koluma girmiş bir hâlde benimle yürürken başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de sana sen diyebilir miyim?" *Zaten diyor!*

"Keyfine bak," diye homurdandığımda kıkırdadı. Ayvaz'ın kızı kesinlikle beklediğim gibi biri çıkmamıştı.

Beni büyük bir kapının önüne getirince nöbetçiler bizim için kapıyı açtı. Berrak hâlâ kolumdan çıkmamıştı ve çıkmayı da düşünmüyor gibiydi. Ziyafet salonuna birlikte girdiğimizde ona tavandaki şeyleri gösterdim. "Onları yakmak için büyük bir merdiven gerekiyor, değil mi?" Ziyafet salonundaki görkemi akademinin birçok yerinde gördüğüm için bir nevi çoğu şeye alışmıştım. Ancak tavanda salınan terazi şeklindeki kandilleri ilk kez görüyordum. Bu kadar yadırgamamın sebebi duvar yerine tavanda asılı olmalarıydı.

Tavan bir insanın yetişemeyeceği kadar yüksekti. Bu da demek oluyor ki hava kararınca uzun bir merdiven getiriyorlar ve çalışanların bazıları hepsini yakıyordu. Bu çok yorucu olmalıydı çünkü hepsini tek tek saymıştım. Tavanın farklı yerlerinde tam kırk bir kandil vardı. Terazi şeklindeki her kandili gümüş bir zincir, tavana sabitliyordu. Salonda dikkatimi çeken ilk şeyin kandiller olmasının bir nedeni vardı. Karanlıktan çok korktuğum için gittiğim her yerin ilk aydınlatma sistemine bakardım.

Duvarın farklı noktalarında üç tane şömine vardı. Salonun genişliğini düşünürsek burayı tek bir şömine ısıtamazdı. Itır ve Mara ellerinde birer kadeh tutarken köşedeki piyanonun yanında sohbet ediyorlardı. Kadeh mi? Uzun zaman önce Itır'a alkolü yasakladığım hâlde içiyor muydu? Neyse ki fazla ayık görünüyordu. Mara tamamı kalın tüllerden oluşan uzun, mavi bir elbise giymişti. Üzerindeki elbiseyle çok güzel görünüyordu. Itır elbise giymeyi reddetmiş olmalı ki hâlâ buraya gelirken giydiği savaşçı kıyafetleriyle duruyordu.

Gözlerim Doğa'yı arayınca onu bir köşede Hafız ile sohbet ederken buldum. Uzun kollu beyaz bir elbise giymişti. İtiraf ediyorum, beyaz elbisenin içinde bir meleği andırıyordu. Şöminenin yanında Gediz ile duran Asil, Doğa'yı izlemekten Gediz'i zerre kadar dinlemiyordu. Bu saydıklarım dışında buradaki diğer insanları pek tanımıyordum.

Yemeğe başlamak için uzun süre bizleri beklemiş olmalılar ki Cihangir; Berrak ile ikimizi görünce, "Nihayet son konuklarımız da aramıza teşrif etti," diyerek herkesin bakışlarını bize yöneltti. Bunu söylerken Cihangir'in sesindeki kınama fark edilmeyecek gibi değildi. Bu şekilde kınanmayı hak etmediğimi veya utanmadığımı söyleyemezdim. Bu benim için de yeni bir şeydi. Genelde fazla dakik biriydim ve

bekletilmekten nefret ederdim. Savcı odama gelip beni oyalamasaydı tam zamanında burada olurdum.

Üzerimdeki meraklı gözleri hızlıca eleyip Savcı'yı bulmaya çalıştım. Pencerenin yanında olduğunu gördüm. Hayran gözlerle beni izliyordu ve bunu saklama çabasına bile girmiyordu. Baştan ayağa beni süzerek elbisenin üzerimde nasıl durduğuna bakıyordu. Yüzünde gördüğüm o büyülenmiş ifadeyi hiçbir şeye değişmezdim. Bu gece özellikle onun için hazırlandığımı inkâr edecek değildim. Bana gönderdiği elbisenin içinde ona güzel görünmek istemiştim. Yoğun bakışları amacıma ulaştığımı gösteriyordu. Yanımdaki Berrak'a değil, bir tek bana bakıyordu.

İşin garip yanı bana çok güzel bir elbise gönderen adam bu gece için oldukça özensiz giyinmişti. Pantolonunun üzerine giydiği kırık beyaz tişörtüyle nişanı kararlaştırılacak bir damat adayından çok uzaktı. Sanki yoldan geçerken uğramış biri gibi görünüyordu. Gözleri yanımdaki kızı bulunca Berrak'ın kolumdaki eline baktı. Gözleri bir süre kolumdaki elde oyalandı, daha sonra bana bakıp kaşlarını yukarı kaldırdı. *Ciddi misin sen* dercesine bakınca gülmemeye çalıştım. Bu bana da sürpriz olmuştu.

Düşmanımı kendime yakın tutacak kadar sinsi olduğumu düşünüyor olmalıydı. Oysaki hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Berrak düşmanım değildi ve bana yakın olmasını ben de beklemiyordum. Berrak'ın kolundan çıkarak ev sahiplerine yaklaşıp Cihangir'in karşısında durdum. Kibirlenip üste çıkmak yerine hatamı kabullenip, "Bağışlayın lordum," dedim ona karşı mahcup olmuş bir sesle. "At sırtındaki yolculuklara alışık olmadığım için yolun yarısında fenalaşıp bayılmışım." Itır'ın beni attan düşürdüğünü söyleyecek değildim.

"Uyandığımda da saat çok geçti. Bu yüzden hazırlanıp aşağıya inmem biraz uzun sürdü." Derin bir nefes alıp, "Sizleri beklettiğim için üzgün olduğumu bilmenizi isterim," dedim.

Hakkımda çıkan söylentilere herkes gibi o da inanmış olmalı ki küstahlık yaptığım için onları beklettiğimi düşünmüş olmalıydı. Ne de olsa Elzem deyince insanların aklına doğrudan küstah ve kibirli kelimeleri geliyordu. Son derece güzel bir üslupla gereken açıklamayı yapıp mahcup olduğumu ona hissettirince bana olan bakışları yumuşadı. Adaletle lanetlenen klan lideri dürüstlüğümü yeterli bularak bana tarafsız bir

şekilde yaklaştı. "Elümhan'a hoş geldin, küçük Oyunbaz," dediğinde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Hepsi ölümsüz olduğu için onların nazarında yirmilerin ortasında olmak küçük sayılabilecek bir yaştı. Küçük Oyunbaz lafını duymaya kendimi alıştırmalıydım. Nezaketi elden bırakmayarak, "Hoş buldum," dedim son derece kibar bir sesle. "Davetinizle bizi onurlandırdınız. Ben ve arkadaşlarım adına teşekkürlerimi kabul edin lütfen."

Herkes sessizlik içinde ikimizin arasından geçen konuşmaları dinlerken Cihangir tebessüm ederek başını salladı. Daha sonra vakit kaybetmeden bana ailesindekileri tanıtmaya başladığında Savcı'nın kıvrılan dudaklarını gördüm. Kalkanların lideri benmişim gibi Cihangir'in bana ailesini tanıtması Savcı'nın hoşuna gitmişti. Solunda bulunan kadını bana gösterip, "Karım Leyla," dedi.

Bizzat şimdi tanıştırılıyor olsak da onu akademide görmüştüm. Dehliz, Aybars ve Gediz'in annesiydi. Kumral saçlarını bir kraliçe edasıyla sıkı bir topuz yapmıştı. Amacı bir kraliçe olduğunu düşündürmek olmalı ki saçlarına taktığı taç bile fazla gösterişliydi. Kafasına taktığı o taç bile kadının otoriter bakışlarını yumuşatmıyordu. Yüz ifadesi sabit, omuzlar dik ve burnu kalkıktı. Ne yazık ki böyle insanları çok iyi bilirdim çünkü ben de onlardan biriydim.

Kurallarından asla ödün vermezler, daima sert ve kontrolcü olurlar. Evet, ben de onlardan biriydim fakat ben gülmeyi ve eğlenmeyi biliyordum. Ben de Leyla Hanım gibi insanlara yüksekten bakarak kibrimi konuştururdum ancak onları sindirmek yerine gülümseyerek bunu yapardım. Güzel yüzümle ve tatlı dilimle insanları usul usul zehirler, son ana kadar ne dost olduğumu ne de düşman olduğumu gösterirdim. Leyla Hanım ile benzer yönlerimiz olabilirdi ama yöntemlerimiz farklıydı.

Benden nefret ettiğini gizleyemiyordu.

Leyla Hanım sahteliği çok net görünen bir tebessümle, "Kalemize hoş geldin," dedi. "Umarım burada kaldığın sürece Elümhan'ı seversin."

"Hiç şüphesiz seveceğim," diyerek sahte tebessümüne karşılık verdim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Cihangir bu sefer bana sağında duran kadını gösterdi. "Savcı'nın annesi, Zülüf." Bu kadını da Buz Festivali'nde görmüştüm. Hâlâ o günkü gibi düşünüyordum. Savcı ve annesi arasında en küçük bir fiziksel benzerlik yoktu.

Bu şişman kadının Savcı ile uzaktan yakından alakası yoktu. Bunu söylemem ne kadar doğru, bilmiyordum ama kadın çirkindi. Zülüf Hanım obeziteye doğru hızla giden kiloları yüzünden çirkin değildi, bana hissettirdikleriyle çirkindi. Aslına bakarsak yüzü de öyle pek güzel değildi. Tombul yüzünde bilyeyi aratmayan mavi gözleri, sarkık gıdısı ve tıknaz hâliyle ona güzel diyemezdim. Kızıl saçları doğal kıvırcıktı ancak onlara bile gereken özeni göstermemişti. Süslü bir toka bile takmadan onları gelişigüzel bağlamıştı.

Kızıllara olan ilgimden dolayı onda beğendiğim tek şey saçlarının rengiydi. Salondaki üçüncü kızıl olabilirdi fakat saçları dışında onda beğendiğim başka bir özelliği yoktu. Savcı gibi göz kamaştırıcı birinin annesini daha farklı hayal etmiştim. Zülüf Hanım'ı ilk gördüğümde de böyle düşünmüştüm, şimdi de aynı fikirdeydim. Leyla Hanım bile Savcı'nın annesi olabilirdi ama bu kadınla en küçük bir benzerliği yoktu. Annesi yerine tüm genlerini ölen babasından almış olabilirdi.

Leyla Hanım'ın aksine pek rol yapamayan biri olduğu için dil ucuyla, "Hoş geldin," dedi. "Burada olmandan memnunuz."

"Teşekkür ederim," diyerek göz temasını kesmedim. "Sizlerle olmak benim için bir zevk." Kadın o kadar kiloluydu ki gıdığı neredeyse bir torba gibi boynuna düşecekti. Dahası giyim zevki de çok berbattı.

Üzerine giydiği o abartılı pembe elbise onun yaşındaki birine hiç yakışmamıştı. Elbisenin fırfırlı yakası mutfakta aşırdığı şeyleri oraya gizlediğini düşündürüyordu. Bu kiloyla yere kadar uzanan elbisenin içinde nasıl düşmeden hareket ediyor, aklım almıyordu. Onu çok sert yargıladığımın farkındaydım. Görünürde onu kilolarıyla ve görünüşüyle eleştiriyor gibiydim ancak bu doğru değildi. Onda bu kadar çok kusur bulmamın asıl sebebi bana gönderdiği hizmetçi kıyafetiydi.

Nefretimi kazanan birinde onlarca kusur bulurdum. Kambur bir kadına bile sempati duyup onun önünde eğilmiş biriydim. Bu bile insanları güzelliğiyle veya çirkinliğiyle sevmediğimin en büyük kanıtıydı. Zülüf Hanım'da bulduğum kusurların sonu gelmiyordu çünkü beni kaleye aşağılamak için davet etmişti. Bana karşı daha dost canlısı olsaydı

eminim görünüşünü eleştirmez, onu sevmek için kendime birçok neden yaratabilirdim.

Kadının bana olan bakışları bile tiksinç biriymişim gibi hissettiriyordu. Ruhunda bana karşı olan iğrentiyi soludukça istemsizce kendime hâkim olamıyor, onda daha çok kusur arıyordum. Beni oğluna yakıştırmıyor diye bana bir böcekmişim gibi bakması sinirlerimi bozuyordu. Savcı'nın ikimizi izlediğini bildiğim için suratımdaki düz ifadeyi korumaya çalışıyordum. Annesini şişman ve çirkin bulduğumu düşünmesin diye yüz ifademe çok dikkat ediyordum.

Zülüf Hanım'ın bakışları elbisemde oyalanmaya başladı. Elbiseye bakarken şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu ancak ruhunda buram buram yükselen öfkeyi soluyordum. "Sanırım elbisemi beğendiniz." Ona gülümsedim. "Umarım bu elbiseyi giydiğim için bana darılmadınız." Gözlerinin içine sadece onun anlayacağı bir kinayeyle baktım. "Benim için odama bıraktığınız kıyafet o kadar etkileyiciydi ki görmezden gelmem mümkün değildi."

Küçük planının başarısız olmasının kızgınlığını yaşıyordu. Bu elbiseyi nereden bulduğumu merak ediyordu çünkü bana hizmetçi kıyafetini giydireceğine çok emindi. Oysaki Savcı bana bir elbise göndermeseydi bile o hizmetçi kıyafetini giymezdim. Kendi elbisemle buraya gelmek üzere olduğumu bilmiyordu. Bu konuda ne kadar inatçı ve kinci olduğum hakkında en küçük bir fikri yoktu.

"Açıkçası odandaki kıyafeti giymediğine biraz üzüldüm," dediğinde pişkinliği karşısında hayrete düştüm. Gözlerimin içine uzun uzun baktı ve "Zira seni en iyi yansıtacak kıyafet oydu," dedi. Kısacası bir hizmetçinin giyeceği tek şey hizmetçi kıyafeti diyordu.

Bu konuşmanın içeriğini sadece ikimiz bildiğimiz için bozulduğumu ustaca gizledim. En büyük meziyetlerimden biri de istediğimde duygularımı çok iyi gizlememdi. İçimde çakan şimşeklerin emaresi bile yüzüme yansımıyordu. Ona bakarken üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Benim için seçtiğiniz kıyafeti giymeyerek sizi kırdığım için umarım özürlerimi kabul edersiniz." Soğukkanlı bir şekilde göz kontağını koruyarak, "Asla unutmayacağım kadar anlamlı bir hediyeydi," dedim. Vermek istediğim mesaj çok açıktı. Bu yaptığını unutmayacaktım.

Cihangir hepimizi yemek masasına davet ettiğinde hâlâ Leyla ve Zülüf Hanım ile birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki soğuk savaş çok

belli oluyordu. Onlar kraliçe ise ben de bir prensestim ve kraliçe ölür, taht prensese kalırdı. Derhâl kendi sarayımı inşa etmeliydim, böyle hiç olmuyordu. Herkesin bir kalesi vardı ancak benim gibi asil birinin elinde olan tek şey küçük bir kulübeydi! Aramızdaki nefreti diğerlerinden gizlemek için yanlarından geçerek masadaki yerimi aldım.

Anlaşılan bu kadınlarla işim vardı.

"Bu bana reva mı?" Kısık bir sesle homurdanarak elmamdan bir ısırık daha alırken çıldırmak üzereydim. Şaka gibi ama yine kısmetime düşen sadece elmaydı.

Hayır, bu sefer hijyen takıntım yüzünden yemeklerden uzak durmuyordum çünkü bu konuda her şey istediğim gibiydi. Bize hizmet eden hizmetçilerin düzgün giyim kuşamlarına özellikle bakmıştım. Saçlarını sıkıca bağlayıp bonelerinin altına gizlemişlerdi. Kısa ve temiz olan tırnaklarını özellikle kontrol etmiştim. Gayet tertipli ve temiz görünüyorlardı. Yemek servisi de adabına uygun bir şekilde yapıldığı için benden tam puan almıştı.

Yemeklerdeki görsellik, ağız sulandıran çeşitler ve yaydıkları enfes kokulara direnmek çok zordu. Masadaki yemeklerden yemek varken uzaktan bakıp da yiyememek işkencelerin en büyüğüydü. Neden mi yiyemiyordum? Çünkü yoğurdun içine bile soğan koymuşlardı! Sanki biri özellikle tüm yemeklerin içine bir parça soğan koymuş, aç kalmamı garanti altına almıştı. Bu tesadüf değildi. Tüm yemeklerde soğan olması ve benim soğan alerjim tesadüf olamazdı.

"Elzem?" Zülüf Hanım'ın sesiyle başımı çevirip onun olduğu tarafa baktım. Aç kalmamdan aldığı zevki gizlemeye çalışarak boş tabağımı işaret etti. "Tabağına hiçbir şey koymamışsın." Beni düşünüyormuş gibi yapıp köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. "Yoksa yemeklerimizi beğenmedin mi?" Anlaşılan tüm bu fiyaskonun sebebi oydu. Ben odamdayken kızlarla vakit geçirip benim hakkımda bilgi alarak bana bu komployu kurmuştu.

Kapısına gelen misafirine bir tas çorbayı çok gören bir ev sahibi. Ne acınası bir insan. Daha ne kadar aşağılanacaktım, bilmiyordum ama bazı şeyler gerçekten ağır geliyordu. Bir tabak yemek beni ne yüceltirdi ne de dibe çekerdi. Söz konusu olan aç kalmam değildi çünkü buraya

geldiğimden beri birçok kez yemek yemediğim olmuştu. Açlığa alışık olduğum için sorun yiyemediğim yemekler değildi. Benim için tek sorun davet edildiğim bir evde gördüğüm muameleydi.

Savcı bulunduğu yerden tabağıma bakınca kaşlarını belli belirsiz çattı. Masadaki yemekleri gösterdi ama uzanıp onları almadım. Bu bir şeyleri daha çok sorgulamasına neden oldu. Hijyen takıntımı bildiği için yemeklerden uzak durmamın temizlikle bir ilgisi olmadığını anlamıştı. Kaledeki tüm çalışanların benim hoşlanacağım şekilde kurallara uyduğunu görmüştü. Durum böyleyken neden yemediğimi merak ediyordu. Soğana olan alerjim aklına bile gelmemişti.

Çok fazla Savcı'nın olduğu tarafa bakıp dikkat çekmek istemediğim için annesine döndüm. "Yemeklerin hepsini çok beğendim, Zülüf Hanım." Tüm gözler benim boş tabağıma yönelince içimdeki burukluğu gizleyip tebessüm ettim. "Yolculuk çok yorduğu için pek aç hissetmiyorum." Benim annem burada olsaydı doyururdu beni. Şey... Anneler çocuklarına kıyamaz, onları beslerdi. O da beni aç bırakmazdı, bırakmazdı değil mi?

Bilmiyordum ki anne sıcaklığını. O yüzden ne yapardı kestiremiyordum. Bir *astral* seyahatte karşılaştığım annem kim olduğumu bile anlamamışken onun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buna rağmen onun için geri dönüp ona yardım etmek istiyordum. Onun olduğu dünyaya gidemesem bile *astral* seyahatlerle onu orada çıkarmayı düşünüyordum. Oysaki birbirimiz için o kadar yabancıydık ki. Hemen yanımda oturan Itır'ın tabağını yemeklerle doldurduğum gibi belki annem burada olsaydı o da bana böyle yapardı.

Bazen tüm hayatım kimsesizlik içinde geçmiş gibi geliyor.

"Neden bize biraz kendi dünyanızı anlatmıyorsunuz?" Savcı'nın hemen yanında oturan Berrak'ın meraklı bakışları biz Kalkanların üzerindeydi. Bizim dünyamızla ilgili çok fazla şeyi merak ettiğini gizleyemiyordu. "Orada nasıl kişilerdiniz?" Şu anda ne görüyorsa orada da oyduk.

Mara bu konuda konuşmaya oldukça hevesli görünüyordu. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra Berrak'a bakıp, "Oradaki yaşantımız berbattı," dedi. Yüzünü buruşturarak ekledi. "En azından bazılarımız için öyleydi." Sanırım bu taş bana atılmıştı.

Masada biri konuşmaya başlayınca diğer herkes saygıda kusur etmeyip onu dinlerdi. Yemeğin başından beri bu dikkatimi çekmişti. Cihangir'in masasında kimse kendi aralarında konuşmuyordu, tüm konuşmalar masadakilere açıktı. Bu yüzden Mara konuşmaya başlayınca herkes sessizlik içinde onu dinlemeye başladı. Mara başıyla Doğa'yı işaret ederek, "Geldiğimiz yerde Doğa çoğunlukla ağlama seansları yapardı," dedi. "Itır olay çıkartıp tutuklanmakla meşgul olurdu ya da ablasını kızdırıp Elzem tarafından cezalandırılırdı," dediğinde Itır homurdanırken masadaki birkaç kişi güldü.

Mara onlara beni işaret ederek, "Bense birilerinin kaprislerini çekmek zorundaydım," diyerek yine haddini aşmaya başladı. "Kısacası Doğa depresif, Itır isyankâr, Elzem buyurgan ve ben de itaatkâr konumundaydım." Aslında yalan da sayılmazdı.

Asil'in bakışları tam karşısında oturan Doğa'yı bulduğunda duydukları hoşuna gitmemiş gibiydi. "Kendi dünyanda seni çok mu üzüyorlardı?" Hayır, Doğa gerekli gereksiz her şeye ağlamayı hobi hâline getirmişti. Neyse ki burada biraz ilerleme katetti.

"Bazen." Doğa başını eğip yemeğine otopsi yaparken gözlerini Asil'den kaçırdı. "Elzem genelde beni ağlatan şeylerin icabına bakardı." Sıraç'tan bahsediyordu çünkü Sıraç dışında onu üzen bir şey yoktu.

Gediz kaşığını masaya bırakıp kendisine içki doldururken Itır'a baktı. "Sen neden hep tutuklanıyordun?" Cevap çok basitti. Itır'ın ciddi bir öfke problemi vardı. Önüne geleni dövmek gibi kötü bir alışkanlık edinmişti.

Itır iştahlı bir şekilde yemeğini yerken omuz silkti. "Erkekler yüzünden."

Onu iyi tanıyan herkes onun bu cevabına gülerken Berrak yutkunarak, "Seni rahatsız mı ediyorlardı?" diye sordu.

Gediz'in gülüşü tüm sesleri bastırdı. "Bence tam tersi olmuştur." Doğru söze ne denir ki.

"Erkekler demişken?" Zülüf Hanım'ın gözleri dördümüzün üzerinde gezindi. Merak ettiği konu kendiliğinden açılmıştı. "Geride bıraktığınız dünyada sizi bekleyen birileri var mı? Eş veya nişanlı gibi?" Bu yemeğin amacı Kalkanları daha iyi tanımak olduğu için bu soruların devamı da gelecekti. Ancak asıl bilmek istediği şeyler benimle ilgiliydi.

Itır gülerek başını iki yana salladı. "Geride bıraktığım tüm erkekler korkusundan ülkeyi terk etmiştir." Ne yazık ki bu konuda haklı olabilirdi. Onları döve döve en sonunda yabancı bir ülkenin vatandaşı yapmış olabilirdi.

Mara sinirlerimi bozmaya yemin etmiş gibi yine gözleriyle beni gösterdi. "Ben orada Elzem'in hizmetçisiydim." Bununla ilgili ciddi bir sorunu olduğunu bilmeyen yoktu. "Bir hizmetçiye sadece onun sınıfındakiler bakar ve onlar da benim ilgimi çekmiyordu. Bu arada Elzem'in berbat bir patron olduğunu söylemeden geçemeyeceğim." Neden ona türlü işkenceler yapmışım gibi davranıyordu. Gerçekleri çarpıtıp insanları hakkımda yanlış düşünmeye zorluyordu. Benim hizmetçimken günün çoğunu kaytarmakla geçiriyordu. Ben burada hizmetçiliği sürünerek yapıyordum ama şikâyet eden sadece oydu.

Ayvaz'ın gözleri beni bulunca kadehi tutan eli dudaklarının yakınında durdu. "Şimdi ise o hizmetçi, sen soyluların sınıfındasın," dedi Mara'ya. "Ne büyük ceza ama." Benimle alay etmek için hiçbir fırsatı kaçırmaması ne kadar olgunca, değil mi?

"Yanılıyorsunuz." Elimdeki elmayı masaya bırakıp peçeteye uzandım. Yavaş bir hareketle dudaklarımı silerken başımı ona doğru eğdim. "İnsanın konumu bir gecede değişebilir, bunu çok iyi deneyimledim. Konum çok hızlı değişir ancak karakter ve kişilik bir gecede değişmez. Hizmetçi olmam kim olduğumu değiştiremez." Ben hâlâ aynıydım, değişen sadece konumumdu.

Ayvaz bana hayatımın dersi vermek ister gibi bakarken, "Asıl sen yanılıyorsun," dedi. İtiraz etmek için gecikmemişti. "Hâlâ toy olduğun o kadar çok belli ki gerçek hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Alaycı değil, bu sefer öğreticiydi. "Başına öyle bir şey gelir ki emin ol bir gecede bambaşka birine dönüşebilirsin." Susarak düşündüm. Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Yaşadıklarımız bizi bir anda farklı birine dönüştürebilir miydi?

Öğrenmeye aç bir şekilde, "Bu mümkün mü?" diye sormaktan kendimi alamadım.

İlk kez tarafsız bir şekilde onu iğnelemeden soru sormam bana olan nefretini kısa bir süreliğine rafa kaldırmıştı. "Araf'ta her şey mümkün, genç hanım. Burası insanı değiştirip kendi günahına katar." İhtiyatlı

gözlerinden bilgelik akıyordu. "Yapmaz dediklerin gün gelir seni sırtından vurur. Burada kimse güvenilir değil."

"Güven olmadan insan yaşayamaz," dediğimde yemeği bırakıp yönünü tamamen bana doğru çevirdi. "Sevdiklerimizden şüphe ederek uzun bir yaşam sürmek bir işkenceye dönüşmez mi?" Sıkıntıyla nefesimi koyuverdim. "Sizinle aynı fikirde değilim, bence birilerine güvenebilmeliyiz."

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra dalga geçercesine güldü. "Daha çok yenisin burada. Biraz zaman geçtikten sonra bu konuyu tekrar tartışabiliriz." Bir gün bu konu hakkındaki düşüncelerimin mutlaka değişeceğini ima ederek, "O zaman da böyle düşüncelere sahip olacak mısın, merak ediyorum," dedi. İsterse yüzyıl geçsin, yine aynı düşüncede olurdum. Burada gözüm kapalı güvendiğim tek kişi kardeşimdi ve ona güvenmeyi sorun etmiyordum. Bağırır çağırır hatta bana kızardı ancak ihanetin yakınına bile uğramazdı.

Leyla Hanım konunun farklı yerlere gitmesini istemediği için müdahale etti. "Neden bu sıkıcı konuları konuşuyoruz?" Asıl bilmek istediği benim özel hayatım olduğu için biz kızlara gülümsedi. "En son sizin dünyanız hakkında konuşuyorduk. Arkanızda bıraktığınız birilerinin olup olmadığını merak ediyorum." Doğa ile ikimize baktı. "Siz ikiniz hâlâ cevap vermediniz?" Neyi merak ettiğini anlamıyordum. Dördümüz de bekârdık işte. Arkamızda birilerini bıraksak ne olacaktı ki? Sanki geri dönüp onlara kavuşmamız mümkün de. Bu lanet yerden çıkamıyorduk.

Asil'in merak ve korku karışımı gözleri bir kez daha Doğa'yı buldu. En çok onun yanıtını bilmek istiyordu. Doğa'nın eskiden abimin karısı olduğunu henüz hiçbiri bilmiyordu. Sıraç'tan boşansa bile Doğa hâlâ Akay soyadını kullanıyordu. Bu detay şu ana dek hiçbirinin dikkatini çekmemişti. Akraba bile olmadığımız hâlde neden aynı soyadı kullandığımızı hiç sorgulamamışlardı. Belki de bizi akraba sanıyorlardı. Bu yüzden Akay soyadını paylaşmamızı merak edip sormamış olabilirlerdi. "Ben," diyen Doğa susarak devam etmedi.

Başını kaldırıp Asil'in gözlerinin içine baktı. Olamaz, ona gerçekleri söylemeye hazırlanıyordu. Gerçi Sıraç ile arasında ne fiziksel ne de duygusal bir yakınlık olmuştu ancak bu kadarını açıklayacağını sanmıyordum. Detaya girmeden boşandığını söyleyecek gibi duruyordu.

Doğa'nın sıkıntılı bakışlarıyla gerilen Asil, "Sen?" diyerek devam etmesini bekledi. Alacağı cevaptan ödü kopuyordu.

Doğa cesaretini toplayıp konuşmak için dudaklarını araladı ancak Asil gibi güçlü bir Tenebris'in gözlerindeki korkuyu görünce sustu. Asil'e bakan mavilerinde tereddüt oluşunca tam şu anda bazı şeylerin farkına varıyor gibiydi. Asil onun daha önce bir evlilik yaptığını öğrenirse tepkisi ne olurdu? Doğa geçmişi ve Asil arasında gidip gelirken kirpikleri kararsızca titreşti. İtiraf edeceği şeyin sonuçlarını düşünüyordu. Asil'in ona sunduğu karşılıksız saf sevgisini düşünüyor, gerçekleri nasıl karşılayacağını kestirmeye çalışıyordu.

Daha önce hiçbir erkek Asil gibi onu sevmemişti. Doğa aslında kendi kalbini yokluyordu. Asil'i kaybetmeyi gerçekten isteyip istemediğini anlamaya çalışıyordu. Onu hep kendinden uzaklaştırırken asıl istediği bu mu diye kendisiyle yüzleşiyordu. Doğa kalbi ve mantığı arasında büyük bir savaş başlattığı için hangisinin galip geleceğini merakla bekliyordum. Önce gözlerinde bir hüzün oluştu, daha sonra da iç çekti. Belki de ilk kez Asil'e olan bakışlarında ön yargı yoktu. "Geride bıraktığım kimse yok." Doğa bu gece Asil'i her anlamda kazanmayı seçmişti.

Bu yanlıştı, benim Savcı'ya olan hislerim de yanlıştı. Biz iki Aykırı *aşk yok* kuralını bozmaya adaylığımızı koymuştuk. Asil rahat bir nefes aldığında elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Doğa yüzünden ecel terleri döktüğü için Hafız gülerek onun omzuna dokundu. "Geçti dostum, sakin ol."

Şimdi gerilme sırası bana gelmişti. Doğa da sırasını savuşturduğu için Leyla ve Zülüf Hanım'ın bakışları beni bulmuştu. İşin trajikomik tarafı, Savcı da başını tabağından kaldırıp bana bakmaya başlamıştı. Burada kızlar dışında hayatımdaki başarısız ilişkileri bilen sadece Hafız'dı. Hafız bu konuda bir şeyler söylemeyecek kadar iyi biriydi. "Bahsi geçen konu çok hassas," dedim sakince. "Ama hayır, arkamda bıraktığım kimse yok."

Mara'nın gözleri sinsice ışıldadı. Ne yapacağını bildiğim için daha ben onu uyarmadan inadıma konuştu. "Elzem'in beş gönül ilişkisi oldu ve beşinde de terk edildi. Hepsi en fazla bir ay sürmüştür." Buz kestim. Bu kızdan daha ne kadar nefret edebilirim, bilmiyordum. Konu eski sevgililerimiz değildi, bizi bekleyen bir sevgili olup olmadığıydı.

Ben onun tüm başarısız ilişkilerini ortaya dökmemiştim. Yapmazdım da çünkü böyle bir şeyi kendime yakıştırmazdım. Böyle ucuz oyunların kadını değildim. Ancak Mara herkesin olduğu bir masada beni rezil ederken bir an bile düşünmemişti. Buradaki insanların hakkımda ne düşüneceğini umursamıyordu çünkü zaten istediği buydu. Herkesin beni yanlış değerlendirmesi.

"Ne kadar da yazık," diyen Zülüf Hanım habire tıkınırken keşke önce ağzındaki lokmayı yutsaydı. Bana acımış gibi rol yapıp alttan alta beni iğnelemekten çekinmiyordu. "Genç bir kız için çok büyük utanç kaynağı olmalı."

Aferin sana, Mara.

Savcı'nın omuzları gerildi. Bu masadaki herkesin üzerime gelip durmasından nefret ederek çatık kaşlarla annesine baktı. "Bu bizi ilgilendirmez. Genç bir hanımın özel hayatı hakkında yorumda bulunmak haddimize değil." Böylelikle diğerlerine de susmaları gerektiğini hatırlattı.

Savcı'nın söyledikleri obur annesinin kulağına bile ulaşmıyordu. Kıtlıktan çıkmışçasına yemeklere yumulurken, "Öyle tabii," diyerek oğluna hak veriyormuş gibi başını salladı. "Bir anne olarak onun adına üzüldüğümü belirtmek istedim." Öfkeyle doldum. Kimin ne haddineydi benim adıma üzülmek!

Herkesin olduğu bir masada yemek yerken şapırtı sesleri çıkartıp duran bu kadına insan muamelesi yapmak bile içimden gelmiyordu. Böyle bir anneden öylesine muhteşem biri nasıl doğdu, hayret doğrusu. Kadının her hareketi bende tiksinti ve mide bulantısı yapıyordu. Buna rağmen onu rencide etmemek için yüz ifademi hep sabit tutmaya özen gösteriyordum. Sanırım bende bir sorun olmalıydı çünkü masadaki herkes kadının yemek yeme şeklini doğal karşılıyordu. Her konudaki mükemmeliyetçi olmak böyle durumlarda işkence gibi bir şeydi.

"Herkes neden bu kadar şaşırdı, anlamıyorum?" diyerek kendimi savunma gereği hissettim. "Beş başarısız gönül ilişkisi yaşamam ve hepsi tarafından terk edilmem zaten beklenen bir şey değil mi?"

Artık bu konuya bir dur dememin zamanı gelmişti çünkü ben sustukça herkes haddini aşmaya başlamıştı. "Bir Oyunbaz farklı türden

biriyle olamaz," dedim sakin ve kibar bir sesle. "Her biri fâni olduğu için o sıralar onları ürküttüğümü bilemezdim."

Patavatsızlığı karşısında hiç alınmamış gibi soğukkanlı bir şekilde Mara'ya döndüm. "Bize sorulan soru arkamızda birini bırakıp bırakmadığımız üzerineydi, geçmişteki gönül ilişkilerimiz değil."

Mara'yı küçümsercesine burnumu kırıştırdım. "Eğer soruyu idrak edecek bir beynin yoksa cevap verme zahmetinde bulunma." Elimi kaldırıp işaret parmağımla şakağıma hafifçe vurdum. "Özellikle de beni ilgilendiren konularda konuşup zekâ seviyeni ortaya dökme. Senin adına daha ne kadar utanabilirim, inan ki bilmiyorum. Bu çocukça saldırganlığın seni olduğundan daha ucuz göstermek dışında bir işe yaramıyor," dediğimde kaskatı kesildi. Çok sert çıktığımın farkındaydım ama zerre kadar umurumda değildi. Her fırsatta bana saldırıyorsa benden de karşı bir saldırı geleceğini bilmeliydi.

Böyle bir üslupla uyarılmayı hak etmişti. Kendi adıma cevap verecek olgunluktayken onun ne haddine geçmişimden bahsetmek. O kadar aptal ve beyinsizdi ki tüm bu insanların dostumuz olmadığını bir türlü anlamıyordu. Açığımızı buldukları an, ilk fırsatta bizden kurtulmaya çalışacaklarını bir türlü anlamıyordu. Sadece o değil, Itır da bu konuda çok aptaldı. İkisi her fırsatta beni rencide edip herkesin yanında üzerime geliyor ve zaaflarımızı onlara gösteriyorlardı.

Ancak gerçek anlamda canları yanınca arsızca bana koşup yardım istiyorlardı. Günün sonunda onları kurtaran kişi olmaktan nefret ediyordum çünkü bazen bunu hiç hak etmiyorlardı. Sözlerim karşısında Mara bozulurken Leyla Hanım, "Ama artık bunun bilincindesin, değil mi?" diyerek Mara'nın boşboğazlığı yüzünden üzerime gelmeye başladı. Geçmişteki ilişkilerime değinerek, "O zamanlar Oyunbaz olduğunu bilmediğin için yaptığın şeylere hata diyebiliriz," dedi. "Ancak şimdi kim olduğunu biliyorsun. Artık yaptığın her şey bilinçli olacağı için bu büyük bir aptallık olur." *Sen bir Oyunbaz'sın oğlumdan uzak dur. Kendi ırkından olmayan biriyle olamazsın*, diyordu.

Sahte bir tebessümle masadan kalktım. "Aptallık çok sık yaptığım bir şey değil ancak..." Doğrudan Leyla Hanım'ın gözlerinin içine baktım. Bakışlarım tehditkârdı. "Teşvik edilirsem yapmayacağım aptallık yoktur." Mesajı alan her iki annenin masadaki eli yumruk olunca dudağımın kenarı kıvrıldı. Kiminle uğraştıklarını bilmiyorlardı. "Bence

bunu görmek istemezsiniz çünkü aptallıklarım bile çok büyük ses getirir." Üzerime oynamaya devam ederlerse ne demek istediğimi daha iyi anlayacaklardı.

Bu akşam bana yaptıklarına karşı bu küçük bir uyarıydı. Eğer aynı şeyler yarın da devam ederse o zaman karşılık vermekten çekinmezdim. Sanki onları tehdit eden ben değilmişim gibi tebessüm ederek masayı gösterdim. "Bu güzel yemekler için teşekkür ederim, Leyla Hanım." Gözlerimde apaçık bir kinaye oluştu. "Her ne kadar yemeye fırsatım olmasa da."

Bu sefer Zülüf Hanım'a döndüm. "Misafirperverliğinizden dolayı size de teşekkür ederim. Yoğurdun içine kadar soğan koymanızı takdir ettiğimi söylemek isterim. Ah, bir dakika." Yapmacık bir şaşkınlıkla gözlerimi irice açtım. "Şimdi hatırladım, benim soğana alerjim vardı. Tek bir ısırık bile alsam beni zehirliyor. İyi ki aç değilmişim, değil mi? Maazallah ya yeseydim, neler olabileceğini düşünebiliyor musunuz?" dediğimde masadaki herkes buz kesti. Savcı ve Cihangir'in bakışları hızla Leyla ve Zülüf Hanım'ı bulmuştu.

Bombanın fitilini çekmemiş gibi yalancı bir telaşla, "Yanlış anlaşılmak istemem, bunun bilinçli yapıldığını düşünmüyorum," diyerek tebessüm ettim. "Soğana alerjim olması ve masadaki her şeyin içinde soğan olması eminim bir tesadüftür. Bilinçli yapıldığını katiyen düşünmüyorum çünkü soğandan rahatsız olduğumu kim nereden bilecek ki."

Ve biricik kardeşimden altın bir vuruş geldi. "Ben söyledim, Elzem," dedi şaşkınca. Zülüf ve Leyla Hanım'ı işaret etti. "Bana hepimizin ne tür yemekler sevdiğini sordular. Bizi en iyi şekilde ağırlamak için sevdiğimiz yemekleri yaptıracaklarını söylediklerinde onlara inandım."

Bana yapılan bir saldırıyı Itır kolay kolay görmezden gelmeyeceği için gözlerini iki sinsi kadına dikti. "Onlara senin yemeklerinde soğan olmadığı sürece istedikleri her şeyi hazırlatabileceklerini söyledim. Nedenini sorduklarında bir şifacı bile olsan vücudunun soğana karşı zayıf olduğunu, senin için ölümcül olduğunu söylemiştim," dediğinde salonda devasa bir gerginlik oluştu. Artık tüm gözler Leyla ve Zülüf Hanım'ın üzerindeydi.

Bu olanlar en çok Savcı ve Cihangir'i kızdırmıştı. Özellikle Cihangir'in yüzü utanç ve sinirden kıpkırmızıydı. Masada Koruyucuların lideri Ayvaz ve ailesi varken konuklarından birine yapılan bu eylem onu

çok utandırmıştı. Evine gelip masasına oturan birinin o masadan aç kalkması onun için çok küçük düşürücüydü. Karısı ve Zülüf Hanım'ın bana yaptığı bu saldırı Cihangir'in itibarına bir saldırıydı. Bunun sinirleriyle onlara bakıyordu.

Bense iyi niyet elçisi rolüne bürünerek Itır'a sakince baktım. "Bazı şeyleri abarttığını düşünüyorum kardeşim," diyerek herkesin sinirleriyle oynayarak Itır'a kızıyormuş gibi yaptım. "Adalet timsali Azınlıklar onca yoldan çağırdıkları bir konuklarına bilinçli bir şekilde bunu yapmazlar." Gerginlik bir kat daha artarken Zülüf Hanım'ın gözlerinin içine baktım. "Ya da odalarına giymeleri için bir hizmetçi kıyafeti göndermezler," dediğimde Cihangir'in elinde sıktığı kadeh paramparça oldu. Onların bana yaptıklarını duydukça tüm konuklarının karşısında küçük düşüp delici gözlerle Zülüf ve Leyla Hanım'a bakıyorlardı. Savcı'nın öfkesinin boyutuna değinmiyordum bile.

Masadaki herkese sırasıyla bakıp gülümsedim. "Neyse ki bu saydıklarımın hiçbiri yaşanmadı," dedim büyük bir imayla. "Hâlâ yorgunum, izninizle erkenden uyuyacağım," dedikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Herkesin keyfini kaçırıp akşam yemeğini her birine zehrederek dışarı çıktım. Ağzımın tadının kaçtığı bir yerde yedikleri her şey boğazlarına dizilirdi.

Onlar henüz Elzem Akay'ı tanımıyordu.

Efsun bile bunların yanında daha merhametliydi. Tok oturduğum bir masadan aç kalkmıştım. Benim kapıma düşmanım bile gelse onu ne aç gönderirdim ne de evime gelmiş birini küçük düşürürdüm. Yazık. Benden onlarca yaş büyük insanlıkların yaptıkları fazla küçüktü. Sorun aç kalmam değildi, gördüğüm çirkin muameleydi. "Bunlar yetmez ölüler şehri," diye mırıldandım. "Beni yıldırmak için çok daha fazlasını yapmalısın."

Nereye gittiğimi bilmez bir hâlde koridorda dalgınca yürürken tüm hayatım gözlerimin önünden geçer gibiydi. Neler çektiğimi bir ben bilirdim, bunlar neydi ki.

Benim düşmeye bile hakkım yok ki.

✦

Dalgın bir şekilde bir süre kalenin surları arasında yürüdüm. Kafamı iyice toparlamadan odama dönmek istemiyordum. Koridorda düz bir

şekilde yürürken Dehliz'i gördüm. Kolonlardan birine sırtını yaslayarak kuzgunuyla oynuyordu. Akşam yemeğinde de onu görmemiştim. Bileğindeki kuzgunun tüylerini okşarken uzaklara dalmış gibi gözleri durgun bakıyordu. Ruhunda soluduğum negatif enerjiyi ürkütücü buldum. Bu ürkütücü enerjinin bir benzerini Savcı'da da soluduğum olmuştu. Diğerlerinin de tehlikeli bir aurası vardı ama bu iki kardeşin aurası her defasında iliklerime kadar beni ürpertiyordu.

Dehliz'e yaklaşacağım esnada ayak tabanlarımda oluşan ısıyla yutkundum. Uzun zamandır bu olmuyordu. Dehliz'in yanında tehlikede miyim? "Bakalım senin sırrın ne?" Ayaklarımı birbirine sürterek ayakkabıları çıkarmaya başladım. Göreceklerimden korkuyordum çünkü göremediğim bir tehlike olunca ayaklarım bana sinyal veriyordu. Çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluştuğu an anında burnuma akın eden ruhların kokusu inlememe neden oldu. Başımı kaldırınca gördüğüm şey tüm açlığımı boğazımda bıraktı. Bu şey de neyin nesi?

Bir ruh veya hortlak mı?

Bir hayalet! Evet, bu bir hayaletti! Onu çağıran ben değildim lakin onu görüyordum. Sanırım bunun nedeni Aykırı olmamdı. Bu şey korkunçtu, hem de bana korkudan kalp krizi geçirtecek kadar korkunç. Dehliz'in başının üzerinde süzüldükçe uzun, bembeyaz saçları havada uçuşuyordu. Göz bebeği olmadığı için gözleri korkunç beyazdı. Üzerinde uçuş uçuş siyah, eski bir elbise vardı. Bu şeyin dudakları telle dikilmişti. Dudaklarını birbirine bağlayan tellerin olduğu yerlerde küçük delikler vardı.

Ellerinde iki tane demir halkayla Dehliz'in etrafında havada süzülüyor, halkaları birbirine vurdukça kulak tırmalayan dayanılmaz bir ses çıkarıyordu. Zilleri birbirine her vurduğunda çıkan gri ses dalgaları Dehliz'in etrafını sarıyordu. Kalbim hızlandı. Düşündüğüm şey olabilir mi? Kahretsin, yanılıyor olamazdım! Bu şey aslında bir hayalet değildi, Dehliz'e yapılmış bir kara büyüydü! Gördüğüm şey kara büyünün korkunç şekliydi.

Dehliz konuşamıyordu çünkü ona yapılan kara büyü konuşmasına engel oluyordu. Kara büyünün dudakları dikiliydi, bu da Dehliz'in konuşmasına engeldi. Birine kara büyü yapınca büyü o doğrultuda şekil alırdı. Birileri Dehliz dilsiz olsun istemiş ve ona korkunç bir kara büyü yapmıştı. O şey Dehliz'in etrafında uçuşarak çanları çaldıkça Dehliz'in

kulaklarında hep bir uğultu bırakıyordu. Bu da etrafındaki tüm sesleri bastırıp onu sağır ediyordu. Doğru sürede biri konuşursa onları duyabilirdi. Yani hayaletin çanı çalmaya ara verdiği zamanda.

Ancak bu çok kısa sürüyordu. Kara büyü çanları her otuz saniyede bir çalmayı bırakıyordu fakat bu duraksama sadece beş saniye sürüyordu. Bu da Dehliz'in yakın çevresindekileri çelişkide bırakıyordu çünkü bazen Dehliz'in onları duyduğunu düşünüyorlardı ama bir şey deyince Dehliz onları tekrar duymuyordu. Duyup duymadığından asla emin olamıyorlardı. Oysaki tek yapmaları gereken doğru saniyeyi yakalamaktı. Bu benim için bile bu kadar zorken onlar için imkânsızdı. Kara büyünün dönüş hızını ve çanı çaldığı süreleri benim dışımda kimsenin gördüğünü sanmıyordum.

Kara büyüleri ilk kez görmüyordum ancak böylesini daha önce hiç görmemiştim. İlk kez bir sis bulutu dışında insan figüründe bir kara büyü gördüğüm için başta onu hayalet sanmıştım. Bu gördüğüm şey tüm kara büyülerden daha farklı ve daha güçlüydü. Dehliz'i ondan kurtarıp içime çekemeyeceğim bir güçteydi. Ondan kurtulmayı deneyebilirdim lakin üstesinden gelemezsem beni yok ederek Dehliz'e geri dönerdi. Bu alacağım bir risk değildi. Hangi büyülerin üstesinden gelip gelmeyeceğimi otomatikman hissedebiliyordum. Bu beni aşan bir büyüydü.

Kara büyü çanı çalmayı bıraktığı esnada, "Labirent gibi bir kale yaparlarsa ben de böyle kaybolurum!" diyen Mara'nın sesini duyduk. Dehliz ile sesin olduğu yöne dönünce Mara'yı gördük. Az önce Dehliz onun sesini duymuştu çünkü çanların sustuğu bir andı.

Mara söylene söylene merdivenin inerken o an garip bir şey daha fark ettim. Mara ortaya çıktığı an kara büyü çıldırmış gibi elindeki çanları daha şiddetle çalmaya başladı. Çanları birbirine öyle bir vuruyordu ki çıkan sesten kendimi korumak için ellerimi kulaklarıma bastırdım. Bu da neydi şimdi? O şey Mara'ya tepki mi gösteriyordu! Bu lanet şey eskisinden daha şiddetle çana vurdukça Dehliz'in acısı katlanılmaz bir boyuta ulaştı. Dişlerini sıktığında bakışları acı doluydu. Mara'yla aynı ortama girdikçe hep böyle canı mı yanıyordu? Şu ana kadar bunu hiç fark etmemiştim. Belki de bu yüzden akşam yemeğine katılmamıştı.

Çıldıran tek şey kara büyü değildi. Mara'nın gelişiyle Dehliz'in kuzgunu da çok garip davranmaya başlamıştı. Kuzgun öfkelenmiş gibi

pençelerini çıkartıp Mara'ya doğru uçunca zavallı kız olduğu yerde donup kaldı. Kuzgun onun yüzünü parçalamak istercesine üzerine uçunca, "Uzak dur benden!" diye bağırıp ağlamaya başladı. Elleriyle kuşu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu lakin kuzgun nereyi denk getirse sivri gagasıyla orayı deşiyordu. Mara'nın ellerine çizikler atmıştı ancak asıl hedefi onun yüzüydü. *Bu hayvanın nesi var böyle!*

Dehliz koşarak Mara'nın yanına gitti. Kuzgun pençelerini Mara'nın kızgın saçlarına doladığı için zavallı kız bağırarak kafasındaki kuştan kurtulmaya çalışıyordu. "On-onu uzak tut benden!" Hıçkırarak Dehliz'e yaklaşıp yüzünü onun göğsüne bastırdı. Bu şekilde yüzünü lanet kuştan saklayabilmişti.

Dehliz onun saçlarını kuzgundan kurtardı. Tabii bunu yaparken Mara'nın saçları biraz yolunmuştu. Bu da Mara'nın daha çok ağlayıp iyice ona sokulmasına neden oldu. Dehliz kuzgunu ellerinde tutarken kaşlarını çatınca kuş hemen uçup ikisinden de uzaklaştı. Bekle! Bu olabilir mi? Aman Tanrım, bu büyü kuzgun vasıtasıyla Dehliz'e yapılmıştı! Kara büyü Mara'ya öfkelenince kuzgun ona saldırmıştı. O kahrolası hayvan Dehliz ve kara büyü arasında bir köprü görevi görüyordu.

Onu kurtarmak için en basit çözüm kuzgundan kurtulmak gibi görünüyordu ancak bu riskli de olabilirdi. O hayvan güçlü bir kara büyüye bağlıyken detaylıca araştırmadan bunu yaparsam ağır sonuçları olabilirdi. Sanırım bu işi Savcı ile konuşmalıydım. Savcı büyüler konusunda benden daha bilgiliydi. Mara o kadar çok korkmuştu ki Dehliz'in göğsünden ayrılmaya cesareti yoktu. "Git-gitti mi?" diye sorarken hıçkırıklarla ağlıyordu.

Dehliz'in çektiği acı müthiş bir boyuta ulaştı ancak bunu gizlemeyi başardı. Mara ona sarılıp ağladıkça kara büyü Dehliz'in tepesinde daireler çizerek dönüyor, delirmiş gibi çanları çalarak ona acı veriyordu. Bir nevi Mara'nın varlığı Dehliz'e acı veriyordu. Dehliz'in kara büyüsünün bir kuşla bağlantılı olması ve Mara'nın kuşlardan ölesiye korkması bir tesadüf olamazdı. Biri kuşları seviyordu, diğeri ise korkuyordu. Bu çelişki de birbirine bağlantılı bir gizem olmalıydı.

Peki, o kuş Mara'yı Dehliz'den uzaklaştırırken bana neden geliyordu? Bir kuzgun ortalama otuz yıla kadar yaşardı, yani öyle kolay kolay ölmüyorlardı. Aklıma gelenlerle kalbim kasıldı. Rivayetlere göre biri öleceği zaman kuzgunlar bunu hissedermiş. Okuduğum makaleler aklıma

gelmeye başladı. O makalelerde şöyle yazıyordu: *Ölüler Diyarı'ndaki bir ruh yaşama dair içinde ukde kalan şeylerden dolayı eğer korkunç bir üzüntüdeyse o zaman kuzgun onun ruhunu geri taşıyabilirdi.*

Kuzgunlar aslında iki dünya arasında bir köprüydü. Hayattakiler için ölümü, ölüler içinse yaşamı temsil ediyordu. Bazı inanışlara göre kuzgunlar ölümü hissettiği için ölmek üzere olan birinin çatısına konar, onları uyarırdı. Mükemmel bir zekâya sahip olduklarına inanırlardı. Tıpkı bir papağan gibi insanların dilini taklit etmek bile onların yetenekleri arasındaydı. Vikingler, kuzgunların ölümün habercisi kâhin kuşlar olduğunu düşünürlerdi. Kimin yakınında sürekli öterlerse onun ölümünden şüphelenilirdi.

Othello[2]'daki kahraman der ki: "*Ama kuzgunlar nasıl vebalı evin damına üşüşür, bu da gelip aklıma takılıyor.*" Çünkü kuzgunlar insanın aklının alamayacağı şekilde davranırdı.

Edgar Allan Poe'ya ait şiiri *The Raven*[3], Nevormore'da sevgilisini yitirmiş genç bir âşıktan bahsediyordu. O hüzünlü yıllarını anlatmak için bir kuzgunla olan diyaloğunu konu alıyordu. Ona ne sorarsa sorsun kuzgun hep aynı cevabı veriyordu. "*Nevermore.*" Yani *bir daha asla* veya *hiçbir zaman* demekti. Genç adamın giden sevgilisinin geri gelmeyeceğini bu şekilde ona söylüyordu. Kuzgunlar şaşılacak bir zekâya sahip olduğu için bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Söylediği sözlerin genç adam için ne denli ağır olduğunu kavrayacak kadar zekiydi.

Evet, neredeyse tüm kaynaklarda kuzgunlar hep ölümü simgelemiştir. Peki, bu hayvanın beni her gördüğünde bana uçmasını neye yormalıydım? Aklıma sadece iki ihtimal geliyordu. Ben bir şifacıyım, yani kara büyüleri emiyordum. Efendisi olan Dehliz'i o kara büyüden kurtarmamı istiyor olabilirdi. Bu ilk ihtimaldi. İkinci ihtimal ise bana çok yakında öleceğimi anlatmaya çalışıyordu.

Aklıma o kuşla ilgili başka da bir ihtimal gelmiyordu. Şimdi bulduğum bu sonuçlar işime yaramıyor olabilirdi ancak zamanı gelince bir anlam kazanacağını biliyordum. Hiçbir şey sebepsiz değildi. Sonuç ve sebepler hayatımızın her anındaydı. Aklımdaki düşünceleri bir kenara itip karşımdaki tuhaf ikiliye dönünce Mara'nın hâlâ ağladığını gördüm.

[2]William Shakespeare'in yazdığı trajedilerden biridir ve aynı zamanda oyunun baş erkek kahramanıdır. (e.n.)

[3]İngilizcede "*Kuzgun*" anlamına gelen, ilk olarak 1845'te yayımlanmış öyküleyici şiir. Şiir genelde müzikselliği, stilize dil kullanımı ve doğaüstü atmosferiyle bilinir. (e.n.)

Dehliz ise şaşkın bir vaziyette başını eğerek ağlayan kızın çenesini tuttu. Onu teselli etmek ister gibi Mara'nın başını kaldırıp onun ıslak yüzüne baktı.

Gitti der gibi ona hafif tebessüm edince Mara sinirleri bozulmuş gibi yine hıçkırdı. "Bunun olacağını rüyamda gördüm." Birbirine yapışmış ıslak kirpiklerini kırpıştırıp ona tersçe baktı. "Birazdan ikimiz de merdivenlerden yuvarlanacağız," diyerek kaşlarını çattı. "Seni uyarıyorum, sakın beni öpme!" Yok artık ama ya. Bu manyak rüyasının en mahrem yerini hiç utanmadan ona söyledi mi?

Az önceki saldırının etkisinde olmalı ki ne dediğini bilmiyordu. Mara konuştuğu esnada çanlar çaldığı için Dehliz onu duymamıştı. Dehliz *ne* dercesine ona bakınca Mara çenesini ondan kurtardı. "Diyorum ki ikimiz de birazdan merdivenden yuvarlanacağız. Nereden biliyorsun diye sorma çünkü gördüm. Şimdi..." Eliyle aşağıyı gösterdi. "Sen yavaşça sağa çekilerek bana yol verirsen bence bunu önleyebiliriz."

Mara onun hakkında fark ettikleriyle kısık iniltiler çıkartıp homurdandı. "Adam sağır, kime ne anlatıyorum ki." Onun yanından geçerek merdivenin tırabzanlarına tutundu. Yere yuvarlanacağını nereden çıkardıysa bunun olmaması için kaplumbağa hızıyla aşağıya inmeye başladı. Dikkatli bir şekilde aşağıya inince sevinçten bağırarak zıplamaya başladı. "İşte bu! Kim demiş ki o aptal rüya çıkacak," diyerek kıkırdadı. "Bak, yuvarlanmadık!" Bir deli gibi davrandığının farkında mıydı? Neyden bahsettiğini bile anlamıyorduk.

Mara mutluluktan bağırıp zıplarken uzun elbisesinin tülüne basıp sırtüstü yere düştü. Çok sert düştüğü için Dehliz ona yardım etmek için aceleyle basamakları inmeye başladı. Son basamağa dikkatsizce bastığı için ayağı kayıp Mara'nın üzerine düştü. Mara dehşete kapılıp, "Hayır, sakın!" diye bağırdı fakat Dehliz'in onun üzerine düşmesine engel olamadı.

Dehliz onu ezmemek için son anda ellerini Mara'nın iki yanına bastırarak onu kendi ağırlığından korumayı başarmıştı. Yüzleri arasında milimlik bir mesafe vardı. İkisi birbirine afallayarak bakarken Mara panik yaptığı için bir türlü rahat durmuyordu. Bu sefer de, "Aman Tanrım, gerçekleşiyor!" deyip ellerini onun göğsüne sertçe bastırdı. Dehliz'i kendinden uzaklaştırmak isteyip, "Sakın beni öpme," diye bağırıyordu.

Dehliz onun ne dediğini bile duymuyordu. Mara'ya yakın olmak onun da hoşuna gitmiyordu. Geriye çekilmek isterken zemindeki elleri bir anda kaydı ve tüm ağırlığı altındaki kıza yüklenerek dudakları birleşti. Şoke olarak şahit olduğum tabloya bakıyordum çünkü Mara kendi kaşınmıştı. Eğer merdivenlerden indiğinde mutluluktan tepinmek yerine yürüyüp gitseydi bütün bunlar olmayacaktı. Hadi bunları geçtim, onu göğsünde itmeseydi Dehliz de ondan uzaklaşmak için acele etmeyecek ve dudakları birleşmeyecekti.

Mara rüyayı yanıltmak isterken bizzat kendisi gerçekleştirmişti. Bir dakika! Nasıl bir rüya ki böyle birebir çıkıyordu? Hayır, burada gözden kaçırdığım bir şeyler vardı. Pekâlâ, tüm ihtimalleri sıralayıp bazı teoriler üretsem iyi olacaktı. Mara'nın bugün bana anlattığı rüya daha gece bitmeden gerçekleşti. Hiçbir rüya böylesine birebir çıkmazdı. O zaman gördüğü şey bir rüya değildi, değil mi? Son günlerde gördüğü rüyaların çıktığını söylemişti. Eğer onlar da rüya değil ise neydi o zaman?

Mara, Bilgelerdendi, yani her şeyi doğrudan kendiliğinden biliyordu. Peki, görmek de yetenekleri arasında mıydı? Hayır, değildi çünkü sadece Kadim Bilgeler geleceği görme yeteneğine sahipti. Onların da hepsi Bilgelerden çıkıyordu ve onlara kâhin diyorlardı. Kaskatı kesildim. Kâhin mi? Mara farkında olmadan geleceği mi görüyordu? Böyle bir şey olabilir miydi? "*Doğum günün yaklaşıyor, uykuda olanı uyandır. Uyandır ki sana gördüğü düşleri anlatsın.*" Anneannem mektubunda bundan mı bahsediyordu?

Kahretsin, Mara bir kâhindi!

Afallayarak yerimde sendelerken bunun nasıl mümkün olduğunu sorguluyordum. Şoke olmuş bir vaziyette Mara hakkında fark ettiğim gerçeği idrak etmeye çalışıyordum. Tüylerim diken diken olmuştu çünkü yıllardır tanıdığım paragöz hizmetçim kâhindi. Ne yani, şimdi Mara geleceğe yönelik kesitler mi görüyordu? Artık daha ne kadar şaşırabilirdim, bilmiyordum çünkü buraya geldiğimden beri mutlaka yeni bir şey çıkıp bana şaşkınlığın dibini yaşatıyordu.

Yıllardır evimde çalışan, ölmemi dört gözle bekleyen ve bunun için cebinde soğan taşıyan baş belası hizmetçim kâhin çıkmıştı. Bu kadarına ne denilir, ne tepki verilir, bilmiyordum. Öte yandan Doğa ve benden sonra Mara da adını Araf'ta ölmesi gerekenlerin listesine yazdırmayı başarmıştı. Şu zamana kadar öğrendiğim şeylerden biri de burada en az

Aykırılar kadar kâhinler de pek uzun yaşamıyordu. Lideri Revan bunu öğrendiği an hemen onu koruması altına alacaktır ancak bu diğer liderlerin Mara'nın peşine düşmesine engel değildi.

Geleceği görmesi sadece kendi klanının işine yarardı fakat diğer klanlar için büyük bir tehditti. Kim düşman klandaki birinin her şeyi önceden görüp kehanetlerde bulunmasını ister ki? Umarım Mara bu konuda ağzını sıkı tutardı. Gelecek değişken olduğu için Mara'nın gördükleri de değiştirebilirdi. Tabii, ne yönde etkili olurdu, bilmiyorum çünkü az önce kendi kaderini değiştirmek isterken dolaylı yoldan da olsa bunu bizzat kendisi gerçekleştirmişti.

Oysaki ikisi merdivenden yuvarlandığında dudakları birleşecekti. Bu da demek oluyordu ki gördükleri yüzde seksenlik bir ihtimalle gerçekleşiyordu. Geriye kalan yirmilik ihtimal ise bize ve olay örgüsüne bağlıydı. Harika, artık bir adet kâhinimiz vardı. Bakalım bu durumu kendi çıkarıma nasıl kullanabilirdim. Tabii, önce birbirlerinden ayrılmalılardı çünkü dudakları hâlâ ayrılmamıştı. Dudakları birleşince sanırım ikisi de şoke olduğu için iki taraftan da ayrılmak için bir atak gelmedi.

"Hey, siz ikiniz? Burada sizi izlediğimin farkında mısınız?" diyerek onları ayırma işini üstlendim. Şimdi sırada Mara'nın çığlıkları vardı ve öyle de oldu. Dehliz'i hemen üzerinden ittiğinde bu olanlara inanamayan tek kişi o değildi.

İşe yarar tek yetenek hizmetçimde çıkmıştı. Pardon, eski hizmetçimde.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 14
Oyunbazlar

"Sevgili günlük, üzülerek söylüyorum ki buradakilere farklı işkenceler yapmayı isteyecek kadar kontrolden çıkıyorum. Hayır, bu karamsar düşünceler için bağışlanmayı dilemeyeceğim ama her biriyle işim bittiğinde neden olmasın?"

Ayışığı Kitaplığı

Uyuyamıyordum, çok istememe rağmen bir türlü uykum gelmiyordu. Elimde anneannemin mektubuyla odanın içinde dönüp dururken geceden beri biçare gözlerime gram uyku uğramamıştı. Aslında uykusuzluğumun sebebi mektup değildi. Son olanlardan sonra *ben ne yapıyorum* diye sabaha kadar kendimi sorgulayıp durmuştum. Burada bir amacım vardı ve o amaç kendi dünyama geri dönmekti. Geri dönmeyi aklıma koymuşken yaşayacağım bir gönül ilişkisinin bende açacağı yaraları tahmin bile edemiyordum. Savcı ile olanlar hataydı, değil mi?

Beş korkunç ilişkiyi geçmişte bırakıp onlarca terapiye girmişken yeni birine hazır olduğumu sanmıyordum. Durmam gerekiyordu. İşler iyice kördüğüm olmadan duracağım yeri bilmeliydim. Son zamanlarda bunu sürekli kendime hatırlatıyordum ama onu görünce her şey aklımdan uçup gidiyordu. Savcı'nın üzerimdeki etkisinden nefret ediyordum. Ezber bozan sihirli bir yanı vardı. Ona karşı başlattığım bu oyunun kurallarını sanki artık o yazmaya başlamıştı.

Başlarda çıkış yolunu bulmak için ona yakın olduğum adam, bana yolu göstermediği gibi beni yanında tutmanın yollarını bulmuş ve beni kendi oyunumda yenmeye başlamıştı. Her şey o kadar karışıktı ki sanki bir çıkmazdaydım. Kalsam da gitsem de onunla olamazdım. Ben bir Oyunbaz'dım, burada kalsam bile nasıl onunla olabilirdim ki? İşin içine sevgi girince bu tutkuyu tetiklerdi ve tutku bana açlık olarak dönerdi. Daha elimi tutmaya çekinirken benim yanımda güvende değildi.

Ne zaman birbirimize yakınlaşsak ben bir katil, o ise bir kurban olacaktı. Değer verdiğin birini öldürmek azapların en korkuncuydu. Yakınındayken elini bile tutamamak, ona dokunamamak yeterince zor değil miydi? Kalmam bir şeyi değiştirmezdi çünkü biz yan yanayken bile ayrılığa mahkûmduk. Kalamazdım çünkü geride bıraktığım bir

ailem, önemsediğim bir hayatım vardı. Burada beni bekleyen hiçlik kendi dünyamda her şeydi.

Kafamda bu düşüncelerle kalenin surları arasında yürürken kahvaltıyı çoktan kaçırmıştım. Gerçi kahvaltı için pek hevesli de değildim. Zülüf Hanım eminim ekmeğin hatta reçelin içine bile soğan koyarak beni aç bırakırdı. Güldüm. Dün gece olanlardan sonra bence buna tekrar cesaret edemezdi. Bu sabah kahvaltıya katılmamam bile onlar için yeterince rencide ediciydi. Dün geceki yemek fiyaskosundan sonra herkes neden Cihangir'in masasına oturmadığımı anlayacaktı. Bu da Cihangir'e daha çok kötü hissettirecek ve karısı ile Savcı'nın annesine sinirlenmesini sağlayacaktı.

Kapımın önünde duran o iki zırhlı asker bana refakat ederken merdivenleri iniyordum. Birkaç basamak indikten sonra kendi dünyamda bile peşimi hiç bırakmayan baş ağrısı yine varlığını belli etti. İnleyerek ellerimi şakaklarıma bastırarak acının geçmesini bekledim. Arkamdaki nöbetçilerin varlığı bedenimdeki zayıflığı hemencecik gizlememe neden olmuştu. Attığım her adımda güçlü biri gibi görünmeye çalıştım. Oysaki o kadar hâlsiz hissediyordum ki... Hızlanan soluklarımı saklamaya çalışmak çok zordu.

Gözlerim bulanık görmeye başlayınca derin bir nefes aldım. Destek almak için ellerim merdivenin tırabzanlarını aradı lakin korkulukların üzerindeki zehirli çiçekler yüzünden onlara dokunamadım. Güçlükle basamakları inince kulaklarımda şiddetli bir basınç belirdi. Şimdi başımdaki ağrı daha da çoğaldı. Her şey etrafımda dönerken daha fazla devam edecek gücüm kalmamıştı. Aşağıdaki kolonlardan birine tutarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Siz iyi misiniz?" Arkamdaki nöbetçinin sesiyle çok fazla dikkat çektiğimi anladım. Destek aldığım kolondan uzaklaşarak başımı salladım. Bunu yapmak bile benim için fazla acı vericiydi.

"E-evet, iyiyim." *Hiç iyi değilim.* Titreyen sesim beni ele verdiği için derin nefesler eşliğinde gülümsedim. "Küçük bir soğuk algınlığı yaşıyorum. Araf'taki sert havaya uyum sağlamak biz yabancılar için çok zor." Aslında onlar da farkındaydı bunun bir yalan olduğunun. Direndiğim lanetimin beni öldürmeye başladığını biliyorlardı. Etrafımdaki herkes

bu gerçeğin farkındaydı. Ruhlarla beslenmeyi ısrarla reddettiğim için her geçen günle biraz daha ölüyordum.

Açık hava belki iyi gelir diye dışarı çıktım. Kalenin avlusunda dururken başımı kaldırıp yağan kara baktım. Gri gökyüzünden düşen her kar tanesi bana iç çektirdi. Gözlerimi kapatıp yüzüme düşen karın serin dokunuşuna kendimi bıraktım. "Anne," diye mırıldandım acı çeken bir sesle. "Kızının fazla zamanı kalmadı." Keşke anneannem burada olsa ve beni ölüme hazırlasa.

"Kendim için korkmuyorum, anne." Burnumun direği sızlarken yumduğum gözlerimi açmadım. "Tek endişem, Itır." Onu aileme ulaştırıp güvende olduğuna emin olmalıydım. Yoksa gözüm açık giderdim.

"Elzem!" Itır'ın sesiyle arkamı dönünce hızlı adımlarla yanıma geldi. "Üzerinde pelerin bile yok, hasta olacaksın." Koluma asılıp beni içeriye çekiştirdi. "Dün geceden beri bir şey yemedin, aç olmalısın."

"Itır, bırak beni, o insanların yemeğini yemeyeceğim." Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Beni zorla yemek salonuna çekerken ayakta zor durduğumu fark edecek bir hâlde değildi.

"O aptal kadınların yaptıkları için tüm Gevheri ailesini suçlaman doğru değil. Cihangir ve ailenin erkekleri dün geceden beri çok keyifsiz. Kahvaltı masasında olmazsan sadece sana karşı değil, Ayvaz ve ailesine karşı da küçük düşecekler."

"Bu benim umurumda bile değil."

"Bencilliği bırakıp kendinden başka birilerini düşünmeyi dene."

"Itır, yeter!" Kolumu sertçe çekip ondan uzaklaştım. "Sana hâlâ kızgın olduğumu görmüyor musun?" Çatık kaşlarla ona bakarken sinirlerim tepeme zıplamıştı. "Ben senin gibi bir ölümsüz değilim! Herkesin içinde beni attan düşürüp söylediğin onca şeyi unuttuğumu sanma. Boynumu kırıp ölebilirdim!"

Keyfini kaçıran sözlerimle bakışları yine mahzunlaştı. Onu bu kadar kolay affetmeyeceğimi artık bilmeliydi çünkü bunu sürekli yapıyordu. Her defasında beni eleştirip hem fiziksel hem de psikolojik olarak hırpalıyordu. Ondan uzaklaşıp yemek salonuna doğru yürürken yüzüne bile bakmıyordum. "O masaya sırf Cihangir için oturacağım, sen

istedin diye değil! Sanki aç olup olmamam çok umurundaymış gibi davranmayı bırak."

Küçük bir çocuk gibi suratını asarak peşimden gelirken, "Elzem," deyince kaşlarımı çatarak adımlarımı hızlandırdım.

"Ben sakinleşene kadar bir süre benden uzak dur. Son bir şey..." Başımı çevirip sinirli gözlerle omzumun üzerinden ona baktım. "Sana yasakladığım hâlde bir daha içki içtiğini görürsem sonuçlarına katlanırsın."

Sessizlik içinde ıslak gözlerle başını sallayınca, "Sesli bir şekilde bana cevap ver," dedim sert bir sesle. "Beni yeteri kadar iyi anladığından emin olmalıyım."

"Herkes içiyordu," diye fısıldadı. "Aralarında ayrık otu gibi durmamak için içiyormuş gibi yaptım ama birkaç yudumdan fazla almadım."

"O aldığın birkaç yudum benim yasaklarımı çiğnediğin anlamına geliyor." Buz gibi gözlerle ona bakıp, "Evde olmadığımız için çok şanslısın," dedim. "Yoksa alacağın cezayı iyi biliyorsun. Ortada bir hata varsa cezası da olmalı."

Titreyen kirpiklerinin arasından bir damla yaş süzüldü. "Elzem, ben yirmi üç yaşındayım. Neden her defasında bana çocuk gibi davranıyorsun?"

"Ben ne zaman büyüdüğüne ikna olursam o zaman büyürsün." Yüzümü buruşturarak ıslak gözlerini işaret ettim. "Birileri görmeden sil şu yaşları."

Bana bakarken ne görüyor, bilmiyordum fakat bu onun canını yakıyor gibiydi. "Gittikçe ona daha çok benziyorsun." Karşımda ezilip bükülürken, "Tıpkı onun gibi hoşuna gitmeyen şeyleri değiştirmeye çalışıyorsun," deyince sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Hızla önüme dönüp ondan uzaklaştım. Bunlar duymaktan hoşlandığım şeyler değildi. Birilerine benzetilmek kimsenin hoşuna gitmezdi.

Itır ile ziyafet salonuna girdiğimde herkes masada kahvaltısını yapıyordu. Beni görmek Gevheri ailesindeki erkekleri mutlu etmişti. Cihangir'in yüzündeki rahatlamayı görmemek mümkün değildi. Buradaki

herkese başımla küçük bir selam verip yerime oturdum. Itır yanıma oturduğunda masadaki yiyeceklere baktım. Bir tek kuş sütünün eksik olduğu masada her çeşit yiyecek vardı.

Ne yazık ki bunları yiyemezdim. Kaledeki tüm çalışanlar fazla temiz ve titiz görünüyordu ancak mutfağın durumunu henüz görmemiştim. Önceden bir yerin mutfağını kontrol etmeden o yerden çıkan şeyleri istesem de yiyemezdim.

"Elzem." Itır ay çöreklerinin olduğu büyük tabağı alıp benim tabağımı onlarla doldurdu. "Sabah senin için erken saatlerde kalkarak mutfağa girdim." Sürahideki sütün bir kısmını bardağıma boşalttı. "Sevdiğin çörekleri kendi ellerimle yaptım." Bana gülümseyip ellerini gösterdi. "Başlamadan önce ellerimi beş kez yıkadım." İçim acıdı. Benim için bunları o mu yapmıştı?

Az önce ona davranış şeklim ve söylediklerim bir yumru gibi boğazıma çöküp yutkunmama engel oldu. Beni attan düşürdüğü için benimle nasıl barışacağını bilememişti, değil mi? Bu yüzden sabah erken kalkıp sevdiğim ay çöreklerini yapmıştı. Kalbim burkuldu. Kendi dünyamızdayken de bunu hep yapardı. Ne zaman bana karşı bir hata yapsa gönlümü almak için bana ay çöreği yapardı. Bir tane çöreği avucuma tutuşturdu. "Ye hadi. Bunları pişirirken kafama bile bone taktım." Tüm temizlik kurallarına benim için uyduğunu biliyordum. Ne zaman benim için mutfağa girse yaptığı şeyi yiyeyim diye hijyen kurallarına uyardı.

Ona bakarken tüm kırgınlığım uçup gitmişti. Sadece kırgınlığım geçmemiş, bir de suçluluk çekmeye başlamıştım. Az önce ona kızıp ağlattığım için kendimi berbat hissediyordum. Itır neredeyse doğduğumuzdan beri beni incitip kırardı ancak öfkesi yatışınca pişmanlık duyar ve kendini affettirmenin yollarını arardı. Onu her defasında affederdim, tıpkı şu anda da olduğu gibi. Yapacağı hiçbir hata ona olan sonsuz bağışlama arzumdan büyük olamazdı.

"Elzem ben..." diye mırıldandı ama devamını getiremedi. Herkes bizi izlerken onların yanında karşımda eğilip bükülmesini istemedim. Zaten doğru düzgün özür dilemesini de beceremezdi. Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Özür dilerim, Itır," diyerek iç çektim. "Az önce çok ileri gittim."

Başını hızlıca salladı. "Evet, beni ağlattın."

"Ben de tam olarak bunun için özür dilemeye çalışıyorum. Tabii izin verirsen."

"İzin veriyorum. Özür dile hadi."

Nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Az önce diledim zaten."

Çocuk gibi inat ederek başını kaldırdı. "Ben duymadım."

"Diledim, Itır."

"Yeteri kadar iyi bir özür değildi."

"Sende o bile yok. Şu zamana kadar benden bir kere bile özür dilediğini görmedim."

"Ama özür mahiyetinde her defasında ay çöreği yaptım."

"Ben de her defasında seni affettim. Neden bu olanları unutmuyoruz?" Elimdeki çörekten bir ısırık aldım. Aldığım tatla ona gülümseyip lokmamı yuttum. "Yine çok güzel olmuş." Uzanıp yanağına bir öpücük daha kondurdum. "Ellerine sağlık."

Bana kocaman gülümseyip o da beni öptü. "Hepsini ye." Çok aç olduğumu düşünürsek öyle de yapacaktım.

"Birbirinize verdiğiniz bu değer hayranlık uyandırıyor." Koruyucuların lideri Ayvaz, kahvaltısını bitirmiş olmalı ki bizi izliyordu. "Düşman klanlardan iki kardeşin bu kadar yakın olması çok şaşırtıcı." Güldü lakin gülüşündeki alaycılık göz ardı edilemezdi. "Gazi ve Abraham'ın bunu görmesini isterdim." Klan liderlerimizin bunu onaylamayacağını ima ediyordu. Kimse kardeşime yakın olmamın önüne geçemezdi.

"Bunun için onları suçlayabilir miyiz?" Masanın en başında oturan Cihangir'in sorusuna kimse itiraz etmedi. "Onlar aynı kanı taşıyan iki kardeş, eminim Abraham bundan dolayı kendi melezini anlıyordur." Çayını alarak arkasına yaslandı. "Ve Gazi?" Masadaki herkes bu ismi ondan duyunca gerildi. "Gazi artık burada olmadığı için bir ölünün arkasında konuşmasak da olur." Gazi'nin burada olmasını çok isterdim. Araf'ta klan, kandan önce gelirdi. Halkım burada olsaydı Araf'taki konumum bir hizmetçi olmazdı.

"Sen neden yemiyorsun, Mara?" Zülüf Hanım'ın sorusunu duyunca başımı Mara'ya doğru çevirdim. Dün gece olanlardan sonra keyifsiz bir şekilde tabağındaki peynire işkence yapıyordu. Gözlerim masanın diğer tarafında oturan Dehliz'i buldu. Tıpkı Mara gibi onun da yüzündeki hoşnutsuzluk anlaşılıyordu. İkisi birbirinden en uzak yerlere oturmuştu, hiçbir koşulda göz teması kurmuyorlardı. Onlara baktıkça gülüşümü bastırmaya çalışıyordum.

Dün gece talihsiz bir şekilde dudakları birleştiğinden beri kendilerine gelememişlerdi. Birbirlerinden ayrılınca o kadar mahcup hissetmişlerdi ki tek kelime etmeden farklı yönlere doğru kaçıp gitmişlerdi. Bu yüzden Mara ile kâhinlik hakkında konuşmaya fırsatım olmamıştı. Yalnız kaldığımız ilk fırsatta ona rüya sandığı şeylerin gelecekten bir kesit olduğunu söylemeliydim. Hemen sonra da mektubumda bahsedilen şeylere cevap bulmalıydım.

Savcı neredeydi?

Gözlerim masada onu bulamayınca aynı zamanda Berrak'ın da burada olmadığını fark ettim. İkisinin burada olmaması nasıl bir tesadüftü? İçimde rahatsız edici duygular ortaya çıkınca bu histen hoşlanmadım. "Berrak Hanım neden aramızda değil?" Doğrudan Savcı'yı soramadığım için seçimi diğerinden yana kullandım. Birlikte olamazlardı, değil mi?

Gediz'in annesi Leyla Hanım'ın bunu sormamı bekliyormuş gibi dudakları kıvrıldı. Elindeki çatalı zarifçe masaya bırakarak bana döndü. "Berrak şu anda Savcı ile." Ah, o gözlerdeki galibiyet bakışı yok mu, beni deli ediyordu. "Savcı ona seradaki çiçekleri gösteriyor." Neden? Koskoca kalede ondan başka Berrak Hanım'a çiçekleri gösterecek kimse yok muydu?

Her iki kraliçeye yenilgimi göstermemek için içimdeki kıskançlığı gizleyip gülümsedim. "İkisinin çok yakıştığını düşünen sadece ben değilim, değil mi?"

Gediz şaşırdı. "Onları birbirine mi yakıştırıyorsun?" diye sorarken yüz ifadesi çok komikti.

"Kadınları anlamak çok zor," dedi Hafız.

Asil güldüğünde gözleri kısa bir an Doğa'yı bulmuştu. "Aynı fikirdeyim."

Uzanıp masadan bir tane yeşil elma aldım. "Bence çok yakışıyorlar. Nişan için bir tarih belirlendi mi?" Bu tepkime Zülüf Hanım biraz şaşırmıştı ama şu zamana kadar tüm silahlarını gizleyen Leyla Hanım için aynı şeyleri söyleyemezdim. Savcı'nın annesi sıradan pasif bir düşmandı ancak Leyla Hanım'ı hafife almamam gerektiğini iyi biliyordum.

Leyla Hanım mekanik suratıyla bana bakarken ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. "Henüz bir tarih belirlenmedi." Doğrudan bana meydan okuyordu. "Nişana katılmanı çok isteriz." Bunu görmemi ne kadar çok istediğini biliyordum.

"Onur duyarım." Masada fazladan bir elma daha alarak ayağa kalktım. "İzninizle." Zoraki bir şekilde herkese tebessüm ederek masadan uzaklaştım. Biraz daha kalırsam kontrolümü tamamen yitirebilirdim. *Nişana katılmamı çok istermiş, sinsi cadı!*

Sinirden elmadan kocaman bir ısırık alarak bahçeye çıktım. Hava çok soğuktu çünkü kar yağıyordu. Odamda doğru düzgün hiç kıyafetim olmadığı için hâlâ Savcı'nın bana gönderdiği elbise vardı üzerimde. Pelerinim odamda kalmıştı ancak tekrar kaleye girmeye üşeniyordum. Dört atın çektiği yük arabasını gördüm. Sanırım dışarıdan kaleye erzak getirmişlerdi çünkü kocaman fıçılarda içecekler ve çuval çuval tahıl indiriyorlardı. Tüm erzaklar indikten sonra arabacı aldığı parayı saymaya başladı. Yerdeki hasır sepet dikkatimi çekince kaşlarımı çattım.

O sepetin bir kolu sökük olduğu için bu rahatsızlığımı tetikliyor ve beni deli ediyordu. Hizmetçiler bir an önce onu içeriye götürsünler istiyordum, böylece daha fazla görmek zorunda kalmazdım. Lakin hizmetçiler ağzı bezlerle bağlı küpleri taşıdıkları için o lanet sepeti en sona saklamışlardı. Parmak uçlarım uyuşuyor, bedenimde rahatsız edici bir kaşıntı beliriyordu. Boynumu kaşıyarak farklı bir yere bakmaya çalıştım ancak gözlerim sürekli sepeti buluyordu.

Dişlerimi sıktığımda o şeyi yok etmek veya daha düzgün bir hâle getirmek için çıldırıyordum. "İnanılır gibi değil!" Her şey düzgün bir şekilde olmalıydı. Bu aptal sepetten kurtulmak istiyordum.

Arabacı gitmek üzereyken koşarak onun yanına arabaya bindim. Aklımı Savcı ve sepetten kurtarmanın bir yolunu bulmuş olabilirdim. "Ben de geliyorum, kasabada araştırmam gereken bir şeyler var." Atları kamçılamadan önce çalışanlara döndü. Hepsi benden kurtulmaya fazla hevesli oldukları için bir şey söylemeyince o da atları kamçıladı. Cihangir'in peşime taktığı adamlar yokluğumu fark etmeden kaleden çıksam iyi olacaktı. Burada her şey beni boğuyordu.

Kaleye baygın bir hâlde geldiğim için görmediğim birçok şeyi yeni görüyordum. Klanın etrafında gerçekten de uzun ve kalın duvarlar vardı. Tek bir kapı olduğu için en iyi savaşçılar kapıyı koruyordu. Dışarıdan gelen biri o kapıdan geçmeden klana giremezdi. Bunun dışında klanda ileri gelen soylu ailelerin oluşturduğu tam altı köy vardı. Hayır, her birini gezmemiştim ama arabacı bu konuda bana bilgi verdiği için bazı şeyleri öğrenmiştim. Duvarların ötesinde de Azınlıkların yaşadığı köyler olduğunu söyledi.

Bu bölge Azınlıklara ait olduğu için biri onların sınırlarına girmeden önce klan lideri Cihangir'i bilgilendirmeliydi. Aksi takdirde kendi topraklarına izinsiz giren herkesi acımadan öldürmek serbestmiş. Bu ürkütücüydü ama ne yazık ki burada kurallar bu doğrultuda işliyordu. Bu yakınlardaki orman bile Azınlıklara ait olduğu için herkes öyle kolayca avlanamazmış, bunun için önce Cihangir'e bir pusula gönderip izin almaları gerekiyormuş.

Meliz konaktaki son gecemizde Araf için lanetli bir kasaba veya yanlış hatırlamıyorsam şehir demişti. Ya dili sürçmüştü ya da bize bir şeyleri eksik anlatmıştı çünkü şu ana kadar gördüğüm şeyler Araf'ı bir kasaba veya şehir olmanın ötesine taşıyordu. Araf'ta fânilere ait bölge, lanetlilere ait bölge, her klana ait bölge ve daha bilmediğim birçok yer vardı. Bütün bunların büyüklüğü Araf'ı bir ülke gibi gösteriyordu. Belki de öyleydi, bir ülkeydi.

Pazarın içinden geçerken insanların garip bakışları üzerimdeydi. Oyunbaz enerjimi hissettikleri için herkes gibi onlar da Kalkanları merak ediyordu. Beni görünce meşgul oldukları işi bırakıp merak dolu bakışlarını bana çıkarmaları rahatsız ediciydi. Kasaba halkı Cihangir ve ailesine sadece saygı duymuyor, aynı zamanda onlara karşı sonsuz bir

sevgi besliyordu. Tüm bu insanların ruhlarındaki sevgi ve minnettarlığı soludukça bunu daha iyi anlıyordum. Halkı mutluydu ve Cihangir'i seviyordu.

Bunun en büyük sebebi iyi ve adil bir yönetici olmasıydı. Şu ana kadar sokaklarda tek bir dilenci dahi görmemiştim. Bu da demek oluyordu ki Azınlıklar maddi yönden halkını mağdur etmiyordu. Belki de bu bölgede varlıklı insanlar yaşadığı için böyle olabilirdi, sonuçta surların dışındaki köyleri henüz görmemiştim. Araf'a ilk geldiğim gün fânilerin kasabasına gitmiştik. Oradaki insanlar açlıktan kıvranacak kadar yoksuldu. Ölümsüzler onlardan daha rahat bir hayat sürüyordu.

Etrafıma bakarak yürüdüğüm için pazarın yoğun kalabalığından biri arkadan sertçe bana çarptı. İnleyerek arkamı döndüm. Bana çarpan kişinin elinde tuttuğu kutu yere düşünce onları toplamak için eğildim. "Lütfen biraz dikkatli olun." Ona yardım etmem bana çarpan kişinin o olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yere saçılan bıçakları kutunun içine aceleyle koyarken bir tanesiyle durdum. Bu diğer bıçakların aksine bir frizbi bıçağıydı. Etkilenmiş bir sesle, "Muhteşem," diye fısıldadım. Uzanıp altın sarısı bıçağı aldığımda kıvrılan dudaklarımın farkında değildim. Parmaklarım bıçağın daire şeklinde gezindi. Keskin ve pürüzsüz ucu daha önce hiç kullanılmamış gibiydi. Bıçağı tuttukları yeri kavrayınca içimde oluşan heyecanı gizleyemedim. Bıçağın üzerine güzel bir beyaz gül işlenmişti ve gülün sarmaşığı yuvarlak bir şekilde bıçağın üstünde dönüyordu. Gülün beyaz damgası ışıldıyordu.

"Beğendiniz mi?" Kulağıma gelen erkek sesiyle hemen topladığım kutuyu alarak yerden kalktım.

"Çok güzel, özellikle damgası." Gülümsedim. "Beyaz gülleri çok severim." Kutuyu ve bıçağı ona uzattım.

"Tekrar özür dilerim." Kutuyu benden aldı ama frizbi bıçağı almadı. "Oyunbazların silahı hoşuma gitmiyor, beğendiysen senin olabilir veya onu benim yerime çöpe atabilirsin." Son söyledikleriyle sebepsiz yere kaşlarımı çattım. Oyunbazların silahıyla derdi neydi?

Kim olduğunu görmek için gözlerimi kıstım ancak yüzünü gizleyen pelerinin şapkası bende büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Dudakları

dışında yüzünde hiçbir yer görünmüyordu. Ben uzun boylu biriydim lakin bir erkekle asla kıyaslanamazdım. Ancak bu adam benden bile kısaydı. İlerleyen yaşından dolayı benden kısa olması aslında çok normaldi. Beyaz sakalları ve dudağının çevresinde oluşan büzgülü kırışıklıklar genç biri olmadığını gösteriyordu. Üzerinde köylülerin giydiği kahverengi bez kıyafetler vardı lakin bir köylü izlenimi vermiyordu.

Enerjisini hissedemediğim için hangi klandan olduğunu kestiremiyordum. İlk kez birinin yaydığı enerjiyi hissedemiyordum. Acaba fânilerden biri olabilir miydi? "Bu bıçağı çöpe atmayacağım." Yaptığı ayrımcılık yüzünden sesim kontrolüm dışı yargılayıcı çıkmıştı. "Ben bir Oyunbaz'ım ve halkımın silahını çöpe atacak değilim."

Onu azarladığımda ters bir şeyler söylemesini bekledim ancak bunu yapmadı. Kızmak şöyle dursun, söylediklerim hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "O sizin olabilir," dedikten sonra önümde eğilerek bana selam verdi. Ben afallarken yanımdan geçip giderek şaşkınlığımı çoğaltti. Az önce bana saygılarını mı sundu? Başımı çevirip arkaya bakınca çoktan kayıplara karıştığını gördüm. Bu kadar kısa zamanda nereye kaybolmuştu?

Derin bir nefes alarak önüme döndüm. Elimdeki bıçağa bakarken gülümsedim. Hiç ödeme yapmadan bir silahım olmuştu. "Sen sanki benim için yapılmış gibisin," diye fısıldadım. Parmağımı altın sarısı bıçağın üzerindeki beyaz gülden gezdirdim. "Benim için yapılsaydın ancak bu kadar olurdu."

Önüme dönüp pazarı gezmeye devam ettim. Bir çocuğun arkasındaki tezgâhta duran parşömenleri görünce ona yaklaştım. "Bakar mısın?" On beş yaşlarında görünen kız çocuğuna seslenerek ona parşömenleri gösterdim. "Onlar nedir?"

Başını çevirip sattığı şeyleri kontrol etti. "Haritalar, hanımım." Kısık sesini güçlükle duymuştum. Üzerindeki deri savaşçı kıyafetleri ve kısa kestirdiği güneş sarısı saçlarıyla küçük bir savaşçıyı andırıyordu.

"Araf'taki her bölgenin haritası var mı?" Bu toprakları daha iyi tanımak istiyordum. Hem belli mi olur, belki ileride işime yarayacak birkaç bilgi edinirdim. Kendi klanımın hangi bölgede olduğunu merak ediyordum.

Çocuk başını sallayarak beni onaylayınca, "Bir tane almak istiyorum," dedim.

Tekrar arkasındaki haritaları kontrol ederek bana döndü. "Hangisini istiyorsunuz?" Hangisi derken ne demek istedi? Bu yerin kaç tane haritası var?

"Bana biraz yardımcı olur musun, lütfen?.." Bu konuda herhangi bir bilgim olmadığı için ne tür harita olduğunu bilmiyordum. "Şey... Ne istediğimi ben de pek bilmiyorum." Oyunbazlarının bölgesine ne isim verdiklerini bile henüz bilmiyordum.

Kız çocuğu beni anlamadığı için yüzüme bakarak durdu. Sağ tarafımda bir gölgenin varlığıyla usulca başımı çevirdim. Bir demirciyi andıran genç bir adam yanımda durup haritalara bakmaya başladı. Demir dövmekten oluşan güçlü kol kasları dudak uçuklatıyordu. Üzerindeki kahverengi keten gömleği is ve kül lekeleriyle doluydu. Uzun boyu ve geniş omuzları onu sıradan bir demirciden çok, bir savaşçı gibi gösteriyordu. Ancak belindeki kemerinde hiç silah yoktu. Omuzlarına kadar gelen asi siyah saçları kalın bir örgüden oluşuyordu.

Yanlış anlaşılmasın diye yüzüne doğrudan bakamıyordum ama kalın kaşlarının altında keskin bakan zifirî gözleri nefes kesiciydi. Haritaları kontrol ederken yüzünde de kömür izlerini andıran karaltılar vardı. İşin garip kısmı bu genç adamın da enerjisini hissedemiyordum. "Hangisini alacaksın?" diyerek başını yan tarafına doğru çevirdi. Yanında bir kadın vardı.

Benimle aynı yaşta gösteren bir kadın ona gülümsedi. "Emin değilim." İlk dikkatimi çeken şey kadının cehennem ateşini andıran kan kırmızısı düz saçları olmuştu. Burnunda dikkat çeken bir morluk ve bir yanağında kaşından çenesine uzanan derin bir yara izi vardı. Yara kapanmış olabilirdi ama derideki büzük yanağında korkunç bir görüntü sunuyordu. Bu kadının enerjisini de soluyamıyordum. Bir gün içinde karşıma çıkan üç kişinin yaydığı enerjiyi soluyamıyordum. Bu normal miydi?

Genç adam yanındaki kızıla bakarken, "Seç birini?" dedi sakince.

Kızın gözleri haritalarda gezindi. "Şey... Bir türlü karar veremiyorum. Acaba Muhafızların bölgesinin haritasını mı alsam?"

"Sulakkar mı?" diye sordu adam. Muhafızların bölgesinin ismini biliyordum.

Kız yüzünü buruşturarak, "Hayır, vazgeçtim," dedi. "Koruyucuların bölgesinin haritası işimi görebilir."

"Pekâlâ," dedi adam. "O zaman Karsins haritasını alıyoruz?" Koruyucuların bölgesinin adı Karsins miydi? Bak işte bunu bilmiyordum.

Sık sık kararsızlık yaşayan kız başını iki yana sallayarak, "Bence Bilgelerin haritasına daha çok ihtiyacım var," dedi. "Hanizdar'ın haritasını istiyorum." Dikkat çekmemeye çalışarak can kulağıyla onları dinliyordum çünkü kızın kararsızlığı sayesinde buradaki bölgelerin adını öğrenmeye başlamıştım.

Demirci adam satıcı çocuğa dönüp, "Hanizdar'ın haritasını ver," deyince iki dakika yerinde duramayan kızıl, "Bekle, vazgeçtim," diyerek çenesini sıvazladı. "Sanırım şu lanet ruh emicilerin haritasını istiyorum."

Yanımdaki adam boş bulunup ona, "Ağır ol," demişti ki kızın gözlerinden geçen muzır ifadeyle nefesini sesli bir şekilde verdi. "Eğer yine fikrini değiştirmeyeceksen Sicim'in haritasını alıyorum." Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Oyunbazların bölgesinin adı Sicim miydi?

Dudağını büzen kız onun koluna dokunarak ona sırnaştı. "Aslında Tenebrislerin şehri Akindere'yi de çok merak ediyorum. Lux yani Işıktan Gelenlerin şehrine çok yakın olduklarını duydum. Belki oradan da Lux bölgesine geçeriz." Vay canına, bu ikilinin konuşmalarına kulak kabartmak çok işime yaramıştı. Artık Araf'taki tüm bölgelerin isimlerini biliyordum.

Genç adam eliyle haritaları gösterirken yanındaki kadını görmezden geliyordu. "Burada birçok harita var, istediğini seçebilirsin. Her klanın detaylı haritaları, fethedilmiş topraklar, keşfedilmemiş yasaklı bölgeler ve daha birçok yerin haritası." Bu da yanılmadığımı gösteriyordu. Araf bir ülkeydi.

Yanındaki kadının kehribar gözleri yaramazlık yapan çocuklar gibi ışıldadı. "Neden bütün hepsini içinde barındıran bir harita almıyorsun? Bir tane de fethedilmiş toprakların haritasını almalısın." Askıdaki kahverengi deri ulak çantalardan birini işaret etti. "Ve o çantayı istiyorum."

Açık kutularda görünen pusulalardan gümüş renkli olanı seçti. "O pusulayı da."

Küçük kız çocuğu onun istediği şeyleri çantaya koyduktan sonra kadına uzattı. Demirci genç adam eşyaların parasını ödeyince ikisi gitmek için tezgâhtan uzaklaştı. Henüz birkaç adım atmışlardı ki kadın elimde tuttuğum frizbi bıçağını görünce gülümsedi. "Çok eşsiz bir parçaya benziyor," diyerek yanıma geldi. "Bakabilir miyim?"

Bıçağı ona uzattığımda alıp bir süre baktı ama hemen sonra, "Sence nasıl?" diyerek bıçağı yanındaki adama uzattı. O bir demirci olduğu için bıçağın işçiliğini daha iyi anlayacağını düşünmüş olabilirdi.

Genç adam tıpkı benim yaptığım gibi parmaklarını bıçağın üzerinde gezdirdi. "Kara ormandaki madenlerden çıkan saf altınla işlenmiş bir silah," dedikten sonra başını kaldırıp anlam veremediğim bir ifadeyle gözlerime baktı. "Size layık değerli bir silah olduğu sugötürmez bir gerçek." Bıçağı yeniden bana uzattı. "Demirciniz bunu *size özel* yapmış olmalı." Üzerimde Savcı'nın hediyesi pahalı bir elbise olduğu için beni buradaki soylulardan biri sanmış olmalıydı.

"Bu silah bana özel yapılmadı," diyerek ona küçük bir açıklama yaptım. "Tesadüf eseri benim oldu."

Genç adam sanki komik bir şey söylemişim gibi gülüşünü saklamak için başını omzuna doğru çevirdi. Yanındaki kızıl ise açık bir şekilde güldü. "Hiçbir şey tesadüf değildir, leydim." Elindeki ulak çantasını ve kolunda asılı duran kırmızı pelerini bana uzatarak dudaklarını büzdü. "Bu yakışıklıya bir şey göstermem gerekiyor. Eşyalarımı benim için tutabilir misiniz? İki dakika içinde dönerim." İki dakikalığına onun eşyalarını tutmayı sorun etmediğim için başımı salladım. Tanımadığı birine eşyalarını teslim etmesi doğru değildi. Bir hırsız olsa daha o dönmeden bunları alıp kaçardı.

İkisi yumruk yaptıkları ellerini sol göğüslerinin üzerine bastırarak bana küçük bir selam verdiler. Beni bırakıp kalabalığın içine karışırlarken arkalarından bakıyordum. Kızıl kadın demircinin koluna girip onunla yürürken, "Aman Tanrım, o çok güzel," demişti. Kadının hayranlık dolu sesini duymuştum. Aslında yüzündeki yara olmasaydı o da güzeldi. Umarım beni fazla bekletmeden eşyalarını almak için geri gelirdi.

Neredeyse bir saattir haritacının önünde durmuş, onların geri gelmesini bekliyordum. Bir türlü gelmedikleri için derin bir nefes alıp haritacı kız çocuğuna döndüm. Artık gitmem gerekiyordu. Bana emanet ettikleri şeyleri haritacı çocuğa uzattım. "Sahibi geri dönerse ona verirsin." Kaledekilere haber vermeden çıktığım için daha fazla oyalanmadan geri dönmeliydim.

Kız çocuğu uzattığım şeyleri alacağı esnada pelerinin arasında küçük bir kâğıt yere düştü. Elimdeki şeyleri tezgâhın üzerine bırakıp yere eğildim. Pelerinden düşen küçük kâğıdı alıp doğruldum. Kâğıtta yazan şeyleri okuyunca sertçe yutkundum. Bu da neydi şimdi? "*Bir Oyunbaz her şey olabilir ama bir aptal olamaz.*" Böyle bir not neden pelerinin arasındaydı?

"*Hiçbir şey tesadüf değildir, leydim.*"

Kalbim hızlandı. Daha yeni fark ettiğim şeyler beni dehşete düşürmüştü. Ben değil, o yaşlı adam bana çarpmıştı ve sanırım bu kasıtlı yaptığı bir şeydi. Bıçakları yere dökerek frizbi bıçağını bana vermek için bir sebep yaratmıştı. Kadının yanındaki o genç adamın kinayeli gülüşünün nedeni bu bıçağı onun yapmasıydı. Nefesim kesildi. Benim için altını dövüp bu bıçağı yapmıştı. Bıçağın üzerindeki beyaz gül bile bunu doğruluyordu çünkü beyaz gülü çok severdim. Başından beri pazarda beni izliyorlardı. Enerjilerini soluyamadığım için izlendiğimi anlayamamıştım.

Haritalar konusunda bilgisiz olduğumu görünce yanıma gelip kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Midem kasıldı. Kızıl kadın aslında kararsız biri değildi. O konuşmanın amacı bana Araf'taki bölgeleri öğretmekti. Neredeyse her bölgeden bahsedip benim için isimlerini saymışlardı. Onlar aslında bana bilmediğim şeyleri öğretmişlerdi. Burası hakkında hiçbir şey bilmediğimi anlayınca benim için iki harita aldılar. Gözlerim irice açıldı. Bu çantayı, pusulayı ve haritaları bana emanet etmediler, benim için satın aldılar.

Hava çok soğuktu ve ben bir elbiseyle dolaştığım için üşüyordum. Beni takip ederken bunu gördükleri için bu kırmızı pelerini de benim

için almışlardı. Üçünün enerjilerini hissedemedim çünkü ben hissedersem herkes hissederdi. Kimseyi uyandırmadan bana ulaşmak için enerjilerini gizlemelilerdi. Buz kestim. "Oyunbazlar," diye fısıldarken şaşkınlıktan sesim zor çıkmıştı. Onlar gizlenmeliydi çünkü üçü de kayıp bir ırktan geliyordu.

Az önce kendi ırkımdan üç kişi beni ziyaret etmişti.

Kurtulanlar hâlâ vardı.

Neden kim olduklarını bana söylemediler? Bunun için neyi bekliyorlardı. Bir şeyleri beklediklerini biliyordum. Ortaya çıkmak için bekledikleri bir şeyler olmalıydı. Çantayı boynumdan geçirerek yan tarafıma sarkıttım. Yumuşacık kadife pelerini omzuma atıp boynumun altından pelerinin kurdelesini bağladım. Etrafıma bakıp onları bulmaya çalıştım ancak pazar çok kalabalıktı. Buralarda bir yerlerde beni izlediklerini biliyordum. Büyük ihtimalle buradan ayrılmak için önce benim gitmemi bekliyorlardı.

Bu hediyelerin benim için olduğunu anlayıp hepsini almamı beklediklerine çok emindim. Öyle de yapmıştım. Ben onları göremesem de bir yerlerde beni izlediklerini bildiğim için yumruğumu sol göğsüme bastırarak başımı hafifçe eğdim. Bunu görüyorlarsa bir Oyunbaz olarak onları selamladığımı anlamışlardır. Önüme dönüp yürürken uzun zaman sonra kalbim ilk kez göğüs kafesime sığmıyordu. Hâlâ bir yerlerde halkımdan birileri vardı. "Geri döneceğiz," diye mırıldandım yürürken. "Oyunbazların çağını yeniden başlatmak için geri döneceğiz."

Sicim tekrar Oyunbazlarla dolacak, eskisi gibi Araf'ta saygı duyulan bir klan olacaktık. Buna inanıyordum ve bunun olması için elimden geleni yapacaktım. Yitik bir ırkın melezi olarak halkımı geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Oyunbazların çağını yeniden başlattığımda da müttefiklerimiz Lux halkı Araf'a geri dönerdi. Böylece Doğa da kayıp bir ırkın melezi olmaktan çıkardı. Bugün beni ziyaret eden o üç kişi bana henüz hiçbir şeyin bitmediğini düşündürüp beni umutlandırmıştı. "Bizim için her şey asıl bundan sonra başlayacak."

Soluduğum tanıdık bir enerjiyle az kalsın arkamı dönecektim, neyse ki son anda kendimi durdurdum. Kalede bana eşlik etmekle görevli olan o iki askerin enerjisini soluyordum. Onların enerjilerini daha yeni solumaya başladığıma göre bir süredir pazarda beni arıyor olmalılardı.

Daha beni yeni buldukları için peşime takılmışlardı. Onlar tarafından takip edilmeye başlamıştım. Belki de Oyunbazlar onların pazarda beni aradığını biliyordu. Bu yüzden yanımda uzun süre kalıp benimle konuşamamışlardı.

Süs eşyaları satan bir dükkâna girip aynalardan birini aldım. Kendime bakıyormuş gibi yapıp sırtımı cam tarafına çevirdim. Aynaya bakarak camdan dışarısını kontrol ettim lakin kalabalıkta dikkatimi çeken birileri olmadı. Aynayı alarak dışarıya çıktım. Kendimi daha iyi görmek için bulutların arkasına gizlenen güneşi kontrol eder gibi yapıp gökyüzüne baktım. Birkaç kez bunu tekrarladıktan sonra sırtımı sol tarafa çevirerek aynadan kendime baktım. Amacım kendime bakmak değildi. Aynayı arkama doğru biraz çevirip bakınca onu gördüm.

Hemen arkamdaki dükkânın önünde duruyordu. Sepetteki şifalı otları kontrol ediyormuş gibi yapan bu adam arada bana kaçamak bakışlar atıyordu. Bense saçlarımı düzelterek aynadan kendime bakıyormuş gibi davranıp onu kontrol ediyordum. Yanılmamıştım, bu adam kapımda nöbet tutan o iki nöbetçiden biriydi. Bu tam olarak kimin işiydi? Cihangir'in mi yoksa Savcı'nın meraklı annelerinin mi? Oyunbazlar takip edildiğimi bildiği için bana yaklaşamadı. Belki de söylemek istedikleri çok şey vardı ama bunu yapamadılar.

Onlar aslında uzun zamandır benimle iletişime geçmek için fırsat kolluyordu, değil mi? Aynayı tezgâha bırakıp hızlı adımlarla buradan uzaklaştım. Şu takipçiyi atlatmanın bir yolunu bulmalıydım. Peşime birilerini taktıklarına inanamıyordum. Tek istediğim biraz yalnız kalıp uzun zamandan sonra kendime vakit ayırmaktı.

Ormanın içinde hareket ederken sinirden ağlamak istiyordum! Trajik bir şekilde sadece takipçimden kurtulmamış, aynı zamanda kaybolmuştum. Klanın büyük duvarlarının dışına çıkmayı nasıl başarmıştım, anlamış değildim. Aslında bu istemeden olmuştu çünkü planlarımın arasında duvarların dışına çıkmak yoktu. Takipçimden kurtulmak için kalabalığa karışıp saman dolu bir at arabasına binmiştim. Saman balyaların altına saklanmak o an için iyi bir fikir gibi gelmişti. Samanların altına gizlenerek bir süre bekledikten sonra dışarı çıkmayı

düşünüyordum. Hem bu sürede peşimdeki adam da beni bulamayınca kaleye geri dönerdi.

Saklandığım yerden beklerken tüm gece uykusuz kalan gözlerim bir süre sonra kapanmaya başlamıştı. Beş dakika uyumayı sorun etmemiştim. Keşke planladığım gibi sadece beş dakika uyusaydım. Ne kadar uyudum, bilmiyordum ama uyandığımda işler kontrolümden çıkmıştı. Hissettiğim sarsıntılar yüzünden uykudan uyandığımda boğulmak üzere olduğumu gördüm. Samanların altından çıkınca kendimi ormanda hareket eden bir at arabasının teknesinde bulmuştum. Arabacı atladığımın farkında bile olmamıştı. O kendi yoluna bakarak gözden kaybolurken ben nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Saçlarımdaki samanları ayıklarken kaleye nasıl gideceğimi düşünüyordum.

"Neden bunlar bir tek benim başıma geliyor ki!" Saçlarımı sinirden geriye iterken pusulamı hâlâ bana vermeyen Savcı'ya küfretmek istiyordum. Eğer pusula yanımda olsaydı şimdi hiç zorlanmadan yönümü bulabilirdim. Pusula beni doğrudan kaleye götürürdü.

Çantadaki pusula sadece yönleri gösteriyordu, benim pusulam gibi istediğim her yeri göstermiyordu. Umarım birileri yokluğumu fark ederek beni bulmak için bir şeyler yapıyordur. "Ya da o birileri müstakbel nişanlısına gül bahçesini gösteriyordur!" Keşke Itır'ın yaptığı çörekler den daha fazla yeseydim.

Nereye gittiğimi bilmez bir hâlde ormanın içinde yürürken duyduğum çığlık sesleriyle hiç düşünmeden oraya doğru koşmaya başladım. Şükürler olsun ki burada yalnız değildim. O bağıran her kimse belki buradan çıkmama yardım ederdi. Tabii önce iyi olmalıydı çünkü duyduğum o çığlık sesi keyfi yerinde birinin attığı zevk çığlıkları değil gibiydi. Önüme çıkan ağaçları aceleyle geçip açık bir alana çıkınca gördüğüm manzara afallamama neden oldu. "Yok artık ama ya."

Kahve pelerinli bir grup insan yüzlerinin yarısını bir bezle kapattıkları için haydutlara benziyorlardı. Yaptıklarına bakılırsa belki de öylelerdi. Ellerindeki kılıçları diz çöktürdükleri kadınların boğazına yaslamışlardı. Şaşırtıcı olansa bu üç kadından birini nerede ve hangi bedende olursa olsun tanıyacak olmamdı. Evet, bu o lanet iblisten başkası değildi. Son aldığı beden bir örümcek tarafından vahşice katledildiği

için bu sefer de Muhafızlardan sarışın bir kadının bedenini çalmıştı. Bu seferki neredeyse benimle aynı yaşlarda görünecek kadar gençti.

Tenebris ve Muhafız karışımı bir melez olduğunu düşünürsek genelde her iki klandaki bedenleri seçiyordu. Bu şeyin babasının Gorgon olduğunu duymuştum, madem öyle o zaman Meliz nasıl Muhafız ve Tenebris'in melezi oluyordu? Belki de babası da tıpkı onun gibi beden hırsızıydı. Ruhu Muhafız veya Tenebrislerden birinin içine girmişse Meliz pekâlâ Tenebris ve Muhafızların melezi olabilirdi. Bu aldığı beden de diğer aldıkları gibi sarışın ve yeşil gözlüydü.

Kabul ediyordum, normalde böyle olduğu için hep sarışın ve yeşil gözlü kadınların bedenini çalıyordu. Ancak ben de sarışın ve yeşil gözlü olduğum için kendi özelliklerimi onda da görmek hoşuma gitmiyordu. Başıma bela almak istemediğim için geriye doğru ses çıkarmadan bir adım attım. Ta ki boşluğumda keskin bir şeyin varlığını hissedene kadar. Arkamda kim varsa sert bir sesle, "Yürü!" diyerek kılıcın ucunu biraz daha sırtıma bastırdı. Kılıcının ucunu sırtıma dayamışken onu dinlememek aptallık olurdu.

Korku içinde titrerken ona zorluk çıkarmadan benden istenildiği gibi diğerlerine doğru yürüdüm. "O da kim?" dedi haydutlardan biri. Asıl bunlar kimdi?

Arkamdaki kişi belimi sertçe dürtünce uyuşuk adımlarımı hızlandırdım. "Başka bir davetsiz misafir," diyen gülen sesini duydum. "Bugün oldukça kârlı geçiyor." Bunlar gerçekten hayduttu, değil mi? Belki de ormandan saklanıp yakaladıkları insanları soyuyor veya öldürüyorlardı.

Büyük ihtimalle diğer davetsiz misafir de Meliz'di çünkü diğer kadınlardan bağımsız görünüyordu. Onlara direnmiyor veya karşı koyacak bir şey yapmıyordu. Belki de bunun sebebi bu adamların birer Azınlık olmasıydı. Yaydıkları ürkütücü enerjiyi hissediyordum. Daha biz bir şey yapmadan bedenimize acı salgılayıp bizden kurtulurlardı. Azınlıklar adaleti simgelerdi ancak onların adaletinin bir kısmı inandıkları şeyler üzerine işliyordu. Bu adamlar büyük ihtimalle ya asiler ya da haydutlardı. Bizi soymayı veya öldürmenin doğruluğuna inanırlarsa bunu yapmalarına lanetleri engel olmazdı.

Kendi topraklarında izinsiz girenlere istedikleri şeyi yapmaya hakları vardı. Bu her klanın değiştirilemez bir ilkesiydi. Onların yanına

geldiğimde rahat görünmeye çalışarak diz çöktürdükleri kadınlardan Meliz'e baktım. "Merhaba iblis," dedim sakince. "Görüyorum ki başını belaya sokmadan duramıyorsun."

Bana tersçe bakarken, "Senin de benden aşağı kalır bir yanın olduğunu söylenemez," dedi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Geçerken öyle bir uğradım. Peki, ya sen?"

Sinirden güldü. "Seninkinden daha iyi bir cevabım yok."

Arkamdaki adam beni iterek haydutların lideri olduğunu düşündüğüm iri adamın karşısına getirdi. Bunun da yüzü bir bezle gizlenmişti. Elindeki o kılıç beni fazlasıyla ürkütüyordu. "Topraklarımıza girerken herhangi bir onay pusulan veya bunu kanıtlayacak bir refakatçin var mı?" Tam da düşündüğüm gibi onlara kanıt sunarsam gitmeme izin vereceklerdi. Kanıt olmayınca bana istediği şeyi yapmakta serbestti. Şöyle bir sorun vardı ki benim herhangi bir kanıtım yoktu.

"Ka-kanıtım..." Sesim fazla korkak çıkınca derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Kanıtım yok ama klan lideriniz Cihangir'in davetlisiyim." O kılıcı üzerimde denemezlerdi, değil mi? Artık kendi dünyama dönmek istiyordum çünkü buradakiler çok vahşiydi.

"Kanıtın yoksa bizimle geleceksin." Arkamdaki adama bir işaret yapınca çantamı sertçe çıkartıp karıştırmaya başladı. Biri çantamı karıştırırken liderleri bana diğer kadınları gösterip, "Onların yanına geçip diz çök," dedi. İşte bunu yapamazdım.

"Katiyen olmaz," diyerek omuzlarımı dikleştirdim. "Burada hiç kıpırdamadan durabilirim ancak asla diz çökmem." İnatçı bir tutumla başımı kaldırdım. "Diz çökmekten hoşlanmıyorum." Saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Diz çökmem."

Meliz yüzünü buruşturarak başını salladı. "Diz çökmekle ilgili ciddi sorunları var."

"Duydunuz, bu konuda çok ciddi sorunlarım var."

Adam kaşlarını çatarak kılıcını çekip boynuma yaslayınca titredim. Kemiklerime kadar titrerken bile, "Bu çok saygısızca," diyecek kadar inatçıydım. Arkaya doğru birkaç adım atarak boynumdaki kılıcın temasından kurtuldum. "Bir hanımefendiye böyle davranamazsınız. Sizi

tüm saygınlığımla kınıyorum! Ayrıca siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Kimsin?" diye sordu adam.

Ve Meliz, "Basit bir hizmetçi," diyerek beni kızdırdı. Başımı çevirip çatık kaşlarla öldürmek ister gibi ona bakmaya başladım.

"Benimle böyle konuşmaktan seni menederim iblis. Ben içinde bir kraliçenin ruhunu taşıyan ve aynı zamanda bir konağın hanımefendisi Elzem Akay'ım!"

Sesimi düymaya bile tahammül edemediği için baygın gözlerle adamlara beni işaret etti. "Hepimize bir iyilik yapın ve şundan kurtulun."

"Şu derken? Bu saygısızlığını görmezden gelmeyeceğim."

"Biri şunun sefil kellesini kessin!" diyen kadının ruhunu emmek için delice bir istek duyuyordum.

Çantamı karıştıran adam aradığı şeyleri bulamadığı için, "Hepsi işe yaramaz şeyler," dedi. Çantada çıkardığı frizbi bıçağını liderine gösterdi. "Ama bu şey saf altından yapılmış değerli bir parça." Ve o değerli parça onlara ait değildi.

Karşımdaki iri kıyım adam bıçağı alarak incelemeye başladı. Kahve gözleri kısıldı. "Üzerinde hiç darbe izi yok." Omuzları gerildi. "Yeni yapılmış gibi." Kaşlarını çatarak bana döndü. "Bir Oyunbaz'ın işçiliği olduğu çok açık. Bunu dövecek güçte bir Oyunbaz artık Araf'ta yok." Kılıcını boğazıma yaslayınca nefes alışlarım hızlandı. Kalbim göğsümü delerek dışarı fırlayacakmış gibiydi. "Bunu sana kim verdi!" Bunun cevabını asla onlara vermezdim. Kendi ırkımı satacak değildim ancak hayatım için de endişeliydim.

"Onu buldum."

Bana zerre kadar inanmadı. "Demek buldun?" Kılıcını boğazımdan çekince rahatlamak için çok erken olduğunu anladım. "Gideceğimiz yerde seni konuşturmanın yollarını biliyorum." Lanet olsun, işkenceyle beni konuşturmayı düşünüyordu!

"Sizinle hiçbir yere gelmiyorum." Onlara Meliz'i gösterdim. "Neden sadece onu almıyorsunuz? Bir iblis çok işinize yarayabilir. Onu övmek

gibi olmasın ama kendi çapında bir yılandan daha sinsi." Ona istedikleri işkenceyi yapabilirlerdi, umurumda değildi. Ben buraya ait olmadığım için onlardan gelecek herhangi bir şiddeti istemiyordum.

Kaşlarını çatan Meliz karşı atağa geçerek haydutların liderine beni gösterdi. "Neden ilk ondan başlamıyorsunuz? Onun öldüğünü görmek en büyük arzum."

"Kendileri kuyumu kazan kişilerin başında geldiği için bu istediği beni yanıltmadı," dedikten sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu beyefendilerin senin arzularınla ilgilendiklerini sanmıyorum."

"Beyefendi mi?" Sinirle ayağa kalktığında her an üzerime atlayacakmış gibiydi. "Gözlerinde bir sorun mu var senin? Bunların neresi beyefendi, hepsi de birer haydut!"

"Çok iyi gidiyorsun, Meliz! Onlara haydut diyerek iyice kızdır ki bizi çabucak öldürsünler!" Onu azarlayıp tekrar haydutların liderine döndüm. "Bir iblis gerçekten çok fazla işinize yarayabilir. Onu alıp beni bırakın."

Adamların bakışları sık sık Meliz ile ikimizin arasında gidip geliyordu çünkü birbirimizi satmak için çok hevesliydik. Onlara beni gösterip, "Görüp görebileceğiniz en kurnaz Oyunbaz," dedi. "Onu uysallaştırabilirseniz çok işinize yarayabilir."

"Zekâm hakkında söylediklerin gururumu okşadı lakin birkaç şey eklemeden geçemeyeceğim." Haydutların liderine dönerek ona gülümsedim. "Yanımdaki şu beden hırsızının girmediği kılık yok. Onu yanınızda götürürseniz zenginlerin vücuduna girip onların kasasını sizin için açabilir."

"Gördünüz mü, kafası iyi bir soyguna bile çok iyi çalışıyor," dedi Meliz. "Onu yanınıza alırsanız akıllıca stratejileriyle kısa sürede zengin olursunuz."

"Meliz bugün fazlasıyla mütevazı davranıyor. Yılanları kontrol edebildiğini biliyor muydunuz?"

"Elzem her zamanki gibi aptal sarışını oynayarak kendi yeteneklerini gizliyor. Hiçbir becerisi olmamasına rağmen dev bir örümceği öldürdüğünü size söylemiş miydim?"

"Bu kadın yirmi dört yıl boyunca annemin vücudunda saklanacak kadar sinsi!"

"O da amacıma ulaşmama engel olacak kadar tehlikeli!"

"Hayatımda gördüğüm en berbat üvey anne!"

"Pek sevilen bir kız çocuğu değil!"

"Şu kadını öldürmek için daha neyi bekliyorsunuz?"

"Ölüm önceliği Oyunbazların!"

Biz böyle birbirimizi topun ağzına sürerken haydutların lideri ne derse beğenirsiniz? "Diğerleri gidebilir, şu iki sarışını alın!" *Evet, Meliz'i almak yerine ikimizi almaya karar verdi!*

Bir konuya dikkat çekmek ister gibi işaret parmağımı havaya kaldırdım. "Buradaki tek orijinal sarışın benim." Başımla Meliz'i işaret ettim. "O iblis sarışın değil!"

Kafamdaki tüm saçlarımı yolmak ister gibi bakarken, "Ben de orijinal sarışınım!" dedi sert bir sesle. "Gerçek bedenim sarışın ve yeşil gözlüydü."

Sırıttım. "Boynunu deştiğim bedeninden mi bahsediyorsun?" dediğimde dişlerinin arasından hırlarcasına bir ses çıkartıp üzerime saldırdı. Neyse ki adamlardan biri onu tutarak bunu yapmasına engel oldu.

Yanıma gelen bir haydut beni atların yanına götürmek için koluma uzandı. Ancak eli henüz koluma değmeden yanında geçen bir okla arkaya doğru sıçradı. Saldırıya uğramışlar gibi hepsi birden kılıçlarını çekerek savaş pozisyonu aldı. Atların çıkardığı seslerle başımı arkaya doğru çevirince en önde atlarını koşturan Savcı ve Dehliz'i gördüm. Kalbim hızlandı. Oku atan Savcı olmalıydı çünkü elinde yay tutuyordu. Arkalarındaki küçük bir bölükle buraya doğru geliyorlardı. İki Gevheri kardeşi gören adamlar karşı atakta bulunmak yerine ellerindeki kılıçları indirdiler. Bu da ne demek oluyordu?

Kılıçlarını kınına takarak gelenleri beklemeye başladılar. Savcı ve Dehliz arkalarındaki atlılarla yanımıza geldiğinde Savcı dışında her yere bakıyordum. Ona çok kızgındım. Berrak ile bahçe turu bitmiş olmalıydı ki sonunda benim için gelebilmişti. Haydutların hepsi yumruklarını sol göğüslerine bastırıp Savcı ve Dehliz'e selam verdi. Haydutların lideri önce Savcı'ya selam verdi daha sonra da Dehliz'e bakıp, "General," diyerek başını hafifçe eğdi.

Dehliz'in Azınlıktaki askerî rütbesi general olduğu için hepsi onun askerleriymiş gibi davranıyordu. Hiç konuşamayan biri onlara nasıl önderlik ediyordu, anlamıyordum. Bu haydutlar aslında haydut değildi, değil mi? Belki de bu civarda teftiş gibi bir şey yapıyorlardı.

Dehliz ve Savcı atından indiğinde onlardan iyice uzaklaşarak Meliz'in yanında durdum. Kimseye haber vermeden kaleden çıktığım için Savcı'nın sert bakışlarını üzerimde hissediyordum ancak ısrarla ona bakmıyordum. Dudak okuyabildiği için Dehliz'e bakıp ona haydut kılığındaki adamları gösterdim. "Bu adamlar bana saldırdı. Siz gelmeseydiniz kim bilir neler yapacaklardı."

Dehliz çatık kaşlarla adamlara dönünce liderleri olan iri adam, "Ne ben ne de adamlarım genç hanıma karşı en küçük bir saldırıda bulundu," dedi aceleyle.

"Ne demek bulunmadınız?" Hayretler içinde kalarak ona bakıyordum. "Buraya kendi keyfimden gelmedim herhâlde."

Bir türlü kim olduğumu anlayamadığı için derin bir nefes alıp, "Topraklarımızda izinsiz geziyordun, hatun," dedi. "Ne yapmamızı bekliyordun?"

"Size klan liderinizin davetlisi olduğumu söylemiştim."

"Yanında bunu kanıtlayan bir pusula yoktu."

"Bu boynuma bir kılıç yaslayacağınız anlamına gelmiyordu."

"Onun boğazına kılıç mı dayadınız?"

Savcı'nın sesi en şiddetli gök gürlemesinden daha kızgın çıkınca adam hemen, "Onu incitmedik, lordum," dedi aceleyle. Beni işaret ederek, "Hanımefendinin boynuna bakın, en küçük bir çizik bile yok. Korkutmak amaçlı yaptığımız bir şeydi."

Savcı'nın gözleri doğruca boynumda oyalanıp herhangi bir yara aradı. Bulamayınca rahat bir nefes alıp, "Bunlar Dehliz'in emrindeki kıdemli askerler," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. "Azınlıklara sızan casus haberini aldığımız için bölgeyi kontrol ediyorlar. Biz gelmeseydik bile ele geçirdikleri kişileri önce Dehliz'e rapor etmeden size bir şey yapmazlardı."

Buz gibi gözlerle ona bakıp, "Yine de beni korkuttukları gerçeğini değiştirmiyor," dedim.

Şu saate kadar beni aramış gibi çenesinde bir kas seğirdi. "Senin kadar birilerini korkutmakta iyi olamazlar!"

Kollarımı göğsümde birleştirerek ona dik dik baktım. "Berrak Hanım'ı gezdirmekten benim için korkmaya zaman bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?" dediğimde Savcı kaşlarını çatarken Dehliz dudaklarımın hareketinden ne söylediğimi anladığı için güldü.

Haydutların lideri benden aldığı bıçağı Dehliz'e uzattı. "Kızın üzerinden çıktı." Bıçağı inceleyen Dehliz, Savcı ile göz göze geldi. İkisinin bakışlarından anlamlı bir ifade geçerken kaşları çatıktı.

Aynı anda bana döndüklerinde masumca omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Onu yerde buldum."

Kimse bu yalana inanacak kadar aptal değildi, özellikle Savcı ve Dehliz hiç değildi. "Demek yerde buldun?" Savcı kardeşinin elindeki bıçağı alıp bana bıçağın üzerindeki beyaz gülü gösterdi. "Üzerinde en sevdiğin gülün olduğu bir bıçağı yerde bulduğunu mu söylüyorsun?" Sorgulayan bakışları sert ve soğuktu. "Ne işler karıştırdığını bilmek istiyorum."

Bakışlarının şiddetine direnerek iddiamı sürdürdüm. "Onu buldum ama bunu kanıtlayamam." Geri adım atmayarak son derece mesafeli bir şekilde ona baktım. "Elinizde iddiamı çürütecek bir kanıt yoksa beni bir şeylerle suçlayamazsınız." Alay ederek güldüm. "Belki de beni konuşturmak için işkence etmelisiniz."

Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Kes saçmalamayı!"

"Rica ederim bana bağırmayın." Herkesi bırakıp ağaçlara doğru yürüdüm. "Bana saygı duyulmayan bir yerde bir dakika bile duramam. Kaleye tek başıma da dönebilirim."

Savcı'nın kısık bir sesle arkamda ettiği küfürlere kulaklarımı tıkadım. "Dehliz, sen Meliz ile kaleye geri dön. Ben de şu kahrolası kadın tekrar ortadan kaybolmadan yanına gideyim! Siz gidin, biz arkanızdan geliriz," diyen sesi çok sinirli geldiği için koşarak hemen ağaçların arasına daldım. Onunla hiçbir yere gitmeyecektim. Şu saate kadar hangi kadının yanındaysa onu bulmaya gitsindi.

Beni bulmasın diye ormanın içine dalıp koşarak ağaçların arasından geçtim. Koşmaktan nefes nefese kalana kadar durmadım. Uzun elbisem bana güçlük çıkardığı için elbisenin eteklerini tutarak ondan kaçtım. Ciğerlerim ağzıma gelene kadar koşmuştum. Soluklanmak için bir ağacın yanında durunca elbisenin eteklerini toplayıp ağaca tırmanmaya başladım. Savcı'nın beni bulmasını istemiyordum, bunun bir nedeni de kaleden izinsiz ayrıldığım için bana kızgın olmasıydı. Ruhundaki öfke fokurdayan yanardağını andırırken beni bulması işime gelmezdi.

Her şeyden önce kendi can güvenliğimi düşünmeliydim. Bu elbiseyle biraz zor olmuştu ama ağacın yüksek bir dalına tırmanmayı başardım. Çocukken annem, yani anneannemden ceza almamak için çok fazla ağaca tırmandığım için bu konuda tecrübeliydim. Ağacın dalına oturup soluklanırken kısa süre içinde onu gördüm. Ağaçların arasından çıkıp etrafına bakarak beni arıyordu. Bunu yaparken de kızgın boğalar gibi burnundan soluyordu. "Lanet yaratık, iki dakika yerinde durmuyor!"

Beni bulamayınca iyice çıldırarak sağ omzuna doğru başını çevirdi. Yanında biri varmış gibi tek bir noktaya bakıp, "Bu baş belası hangi cehenneme kayboldu!" dedi sinirle. Baş belası olduğumu kabul etmiyordum çünkü belanın en büyüğü bu lanetli yerdi. Kendi dünyama dönmeme izin verse ikimiz de rahat bir nefes alacaktık.

Sabrı iyice tükenmiş gibi bana ait olan bıçağı sıktı. "Bu kadar komik olan ne var, Takva?" Yanındaki ruhun varlığını hissediyor ama onu göremiyordum. Savcı çağırdığı ruhları sadece kendi görebiliyordu. Takva dediği kişi ona ne dediyse yakışıklı suratında küçük bir şaşkınlık belirdi. "Ne saçmalıyorsun?" diyerek başını kaldırdı ve beni görünce kısık bir sesle küfretti. Göremediğim o ispiyoncu ruh, ona yerimi söylemişti. Ayrıca Takva diye isim mi olurmuş?

Gözlerini benden ayırmadan sıktığı dişlerinin arasından, "Sen gidebilirsin, Takva!" dedikten sonra sinirli adımlarla ağacın altına gelerek başını kaldırdı. "Oraya çıkıp o güzel boynunu kırmamam için bana geçerli tek bir sebep söyle!" Sanırım yokluğumda düşündüğümden daha fazla endişelenmişti.

"Bir açıklama talep ediyorum."

"Reddedildi!" En büyük tutkusu taleplerimi reddetmekti.

"Ne talep edeceğimi bile duymadınız."

Kaşlarının kavisi biraz daha çatıldı. "Kaç saattir seni aradığımdan haberin var mı?"

"Umurumda mı?"

Şakaklarındaki damarlar nabız gibi attı. "Olmalı!" Diğer türlüsünü kabul etmeyerek kızgınlıkla baktı. "Umurunda olmalıyım!"

"Ama değilsiniz."

"Bakalım oraya geldiğimde de böyle konuşabilecek misin!" Elinde tuttuğu çantamı ve frizbi bıçağımı yere attı. Ağaca tırmanmaya başlayınca onu nasıl durduracağımı bilemedim.

Ağaca çıkıp yanımdaki dala oturduğunda kolu koluma değdiği için biraz yana kaymak istedim ancak buna izin vermedi. Kolumu sertçe yakalayıp yerimden kıpırdamama engel oldu lakin canımı yakacak kadar çok sıkmıyordu. Ondan başka her yere bakmaya başladığımda nefesini sıkkın bir şekilde verdi. "Sorun ne hatun."

"Rica ederim bana hatun demeyin."

Konuyu değiştirmeye çalıştığımı bildiği için bana sinirle baktı. "Senin dünyanda ne anlama geliyor, bilmiyorum ama burada kadınlara böyle deriz."

"Benim dünyamda eş anlamına geliyor," dedim sakince.

Kafa karışıklığıyla bakmaya başladı. "Eş derken?"

"Hatun kelimesi sizler için kadın demenin farklı bir anlamı olabilir ama benim dünyamda bir erkeğin eşine hitap etme şekli," diyerek onu şaşırttım. "Benim dünyamda evli erkekler eşlerine hatun der."

Kaskatı kesildi. Hemen sonrasında kısık bir sesle küfrederek, "Burada birinin bile sana hatun demesine izin verirsen hepsinin ecdadını sikerim!" dedi sertçe. Bundan hoşlanmadığımı iyi bilmesine rağmen sinirlendiğinde küfrediyordu. Asılan suratıma alay dolu bakışlarla karşılık verdi. "Beni o kadar kızdırdıktan sonra ettiğim küfrü görmezden gel artık."

"Kaleden izinsiz çıkmakla hata ettim." Pişmanlık dolu gözlerimi ondan saklamadım. "Ama sizin Berrak Hanım'a serayı gösterdiğinizi duyunca kalede boğulduğumu hissettim."

Duyduklarından sonra bana olan bakışları yumuşamaya başladı. "Sorun bu muydu?" Ruhundaki öfke yatışırken ela irisleri sevecen bir ifadeyle beni izliyordu. "Okları senin üzerinden çekmek için yapmam gerekeni yaptım."

"Sizi anlayamıyorum?"

Aldığı sert nefesten ötürü burun delikleri genişledi. "Annemin sana olan davranış şekli hoşuma gitmiyor." Annesi ve benim aramda sıkışıp kalmış gibi bakıyordu. "Dün gece sana yaptıkları affedilmezdi. Bugün de aynı şeyleri yapmasın diye onun istediği gibi Berrak'a serayı gösterdim." Bu durum aslında onun için daha zordu çünkü kalbinin istediğini ailesi istemiyordu. Daha kötü olansa istemediği bir evliliğe zorlanıyordu. Araf gibi bir yerde beni ailesine tercih edemezdi. Bu lanet yerde güç her şey demekti. Bunu yaparsa sahip olduğu her şeyi kaybederdi. Üzerinde bu kadar çok baskı varken ne hissettiğini anlayabiliyorum.

Omuzlarım yenilgi içinde çöktü. "Onunla evleneceksiniz, değil mi?"

Bakışlarının hiddeti kemiklerime kadar titrememe neden oldu. "Onunla asla evlenmeyeceğim. Nişanı kabul etmedim hatta bu sabahki gezimizde bunu Berrak'a da söyledim." Çenemi tutup başımı kendisine doğru çevirdi. Dokunuşu güven veriyor, içimdeki sıkıntıları dağıtıyordu. "Berrak da bu evliliği istemiyor. Bu sabah onunla konuşma fırsatımız oldu." Başını iki yana salladı. "O da istemiyor ancak ailemin bana yaptığını onun ailesi de ona yapıyor." Yani ikisini de evliliğe zorluyorlardı.

Çenemi onun tutuşundan çekerek asık bir suratla önüme döndüm. "Sizin burada klana olan bağlılık kan ve sevgiden daha önce geliyor. Er veya geç size bu evliliği kabul ettirecekler."

"Sen beni hiç dinlemiyor musun?"

"Dinliyorum ama gerçek bunlar."

"Siktiğimin klanı veya bağlılığı zerre kadar umurumda değil! Kimse bana bu evliliği kabul ettiremez!"

"Çok fazla çirkin kelimeler kullanıyorsunuz!"

"Beni sinirlendirip kullandırtma o zaman!" Suratımı asarak bakışlarımı ondan çektiğimde, "Şunu yapma," dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bakışlarını benden çekmenden nefret ediyorum." Çenemi tekrar tutarak ona bakmamı sağladı. Bana onun tüm dünyasıymışım gibi bakarken istesem de ona kızgın kalamıyordum. "Benim istediğim kadının vasıfları Araf'taki hiçbir kadında yok."

Gülmemeye çalıştım. "Hmm," derken sesim fazla cilveliydi. "Sizin istediğiniz kadının ne tür vasıfları var ki?"

Çenemi okşayan parmakları yanağıma sürtünerek kendi parmaklarının izlerini bırakmaya başladı. "Hangisini sayayım, o kadar çok meziyeti var ki." Gözlerinin ardında muzır pırıltılar oluştu. "Ele avuca sığmayan haylaz bir tarafı var. Zekâsıyla insanı dumura uğratır, küstahlığıyla çileden çıkartır, tatlı ama sivri diliyle beni deli eder." Nabzım hızlandı. Bana tüm mücevherlerden daha değerliymişim gibi bakarken damarlarımdaki kan bile hızlanmıştı.

Beni bana anlatırken dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bakışında kadınsı bir cilve, dudak büküşünde öldürücü bir cazibe ve yürüyüşünde bile kimsede olmayan bir endam var." Saçlarımı işaret etti. "Hele bir saç savuruşu var ki... Bazen onun parmaklarının değdiği tek bir saç teli olmak istersin."

Adına aşk dedikleri bir çiçeğin tomurcuğu kalbimin tam ortasına düştü. Savcı'nın üzerime değen bakışları ve karakteristik sesiyle o tomurcuk açmaya başladı. "En önemli vasfı yanımdayken bana her şeyi unutturup beni gülümsetmesi." Parmaklarının ucuyla dudağıma dokundu. "Ayrıca gülüşü de çok güzel." İç çekti. "Kuş cıvıltısı gibi." Savcı

birçok konuda gizem uyandıran çekici bir adamdı ama onda en çok hoşuma giden şey bana olan bu bakışı ve bana olan davranış şekliydi.

Dudaklarımdan kayan parmakları yüzümün her yerinde gezinmeye başladı. Kalbim parmaklarının altında atmaya başladığında bakışlarının durağı gözlerim olmuştu. "Hisli bakan ıslak yeşilleri ise hem hüznü hem de baharı müjdeler gibi," diyerek iç çekti. "Her anlamda güzel ve eşsiz bir yaratık."

Sustuğunda kontrolümü yitirmiş bir hâlde ona doğru uzandım ve dudaklarının kıvrımına dudaklarımı bastırdım. İliklerine kadar taş kesildi. Küçük öpücüğümün bile ondaki etkisi müthişti. Başımı geriye çekip kirpiklerimin altında ona baktığımda gözlerindeki doyumsuzluğunu gördüm.

"Ben bu kadarıyla yetinmem hatun," diyerek ensemi kavradı ve onu durdurmama izin vermeden beni öptü. Nabzım öptüğü dudaklarımda atmaya başladı. Kendi dünyamda ne anlama geldiğini ona söylememe rağmen bana hatun demişti.

Hoyrat dudaklarına verdiğim karşılık çok kısa sürdü çünkü hemen sonra geri çekilmek zorunda kaldım. Hâlâ durma şansım varken ona zarar vermemek için geri çekilmiştim. Bu hoşuna gitmediği için kızgın gözlerle bana bakıyordu. "Sen bir Aykırı'sın, Elzem!" dedi sertçe. "Diğer Oyunbazlar farklı klandan birini öptüğü an kontrolü yitirip onunla beslenir ancak sen onlardan farklısın."

Kısık bir inilti çıkartıp, "Aykırı olduğumu bildiğinizi tahmin etmiştim," diye homurdandım. "Ne zamandır biliyorsunuz?"

Bir kez daha konuyu değiştirdiğim için çatık kaşlarla bana bakarken, "Odama destursuz daldığın ilk günden beri," dedi.

"*Astral* seyahat yaptığımda mı anladınız?"

Onu şaşırtmayı başarmıştım. "Hatırlıyor musun?"

Başımı sallayarak, "Dün hatırladım," dedim. "Neden bunca zamandır benden sakladınız?"

Çok önemli bir konu değilmiş gibi umursamazca, "Elbet bir gün hatırlayacaktın," dedi kaygısızca. "Unuttuğun bir şeyi sana hatırlatmanın bir manası yoktu." Omuzları gerildi. "Konumuz bu değil."

Hayal kırıklığıyla doldum çünkü onun basitleştirdiği ilk karşılaşma benim için çok özeldi. "Sizin için bir anlamı olmadığını mı söylüyorsunuz?" Kalbimin ortasında yeşermeye başlayan o tomurcuk açmayı bıraktığında dikenli köklerini kalbimin her yerine batırmaya başladı.

İncindiğimi görünce dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. "Yine yanlış fikirlere kapılıyorsun." Aklımdaki kötü düşüncelerden beni korumak ister gibi sıcacık bakıyordu. "Araf'a gelişinin ilk gününde onca insanın arasında benim odama gelişin benim için çok anlamlıydı."

Boğazında bir yumru oluşmuş gibi güçlükle yutkunarak, "Her saniyesini aklıma kazıyacak kadar anlamlı," dedi tam bir dürüstlükle. "O kapıdan ilk girdiğin an seni görünce kalbimin artan hızı inanılmazdı." Buruk ve can yakıcı bir ukde kondu dudaklarına. "Seni gördüğüm an tüm hayatım seni beklemekle geçmiş gibi hissetmiştim." Soluğum kesildi.

Kalbimdeki tomurcuk canımı yakan saçaklarını kalbimden çekip tekrar filizlenmeye başladı. Saçlarımın bir tutamını eline alıp başını eğdi. Avucundaki sarı tutamlara doğru eğilip kokusunu içine çekerek, "Tanıdık fakat bir o kadar da yabancı bir şeyler vardı sende," diye fısıldadı. Başını kaldırdığında bile avucundaki saç tutamını bırakmamıştı. Gözlerimin içine bakarak, "Bu yüzden adını bilmek istedim," dedi boğuk bir sesle. "Çünkü seni bir daha görememekten çok korktum."

"Ama ben daha sonra size tekrar geldim," diyerek kızlarla akademiye gelişimden bahsettim. "Hem de bu sefer etimle kemiğimle ve ruhumla."

Minnet edercesine başını salladı. "Gelişine şükretmediğimi söyleyemem." Güldü. "Avluda bana verdiğin selam da çok anlamlıydı.

Kıkırdadım. "Araf'taki birine yaptığım ilk serenattı, bu yüzden çok amatörce olmalı." Akademiye geldiğim ilk gün biri tarafından izlendiğimi hissetmiştim. Onu göremesem de onun olduğu pencereye doğru başımı kaldırmıştım. Daha önce odasına gittiğimi hatırlamasam bile sanki perdenin arkasındaki kişinin o olduğunu hissetmiştim. Gözlerimi perdelerin yansıttığı gölgeye dikip dizlerimi bükerek ona serenat yapmıştım.

Ben verdiğim acemice selamın başarısızlığını düşünürken o, bambaşka şeyler düşünüyormuş gibi bakışları manidardı. Avucundaki saç tutamımı parmağına dolayıp onunla oynarken bana olan bakışları çok güzeldi. "İlk ziyaret ettiğin adam olmaktan daha anlamlı bir şey varsa o da bana verdiğin o acemice selamdı."

Derimin altı ısınmaya başladı. Bana nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyordu. Ne zaman onun yanında olsam ya sözleriyle ya da davranışlarıyla ayaklarımı yerden kesiyor, beni havalara uçuruyordu. Daha önce hiçbir kadınla bir ilişki yaşamamasına ve bu konuda hiçbir deneyimi olmamasına rağmen Savcı bir kadına nasıl özel hissettireceğini iyi biliyordu. "Şimdi gelelim şu konuya," diyerek parmağına doladığı saçımı hafifçe çekti. Saç buklem şekil alarak salındığında gözlerindeki yaramaz parıltılar geri dönmüştü. "Aykırı olman sana bazı ayrıcalıklar sağlıyor." Dudaklarımı işaret etti. "Başka klandan biriyle yakınlaşman gibi ayrıcalıklar."

İtiraz ederek başımı iki yana salladım. "Dün gece sizi neredeyse öldürüyordum."

"Dün gecede fark ettiğin tek şey bu mu oldu?" Saçlarımla oynamayı seviyor olmalıydı ki yine bir tutamını alıp parmağına dolamaya başladı. "Normalde bir Oyunbaz farklı bir klandan birini öptüğü an saniyesinde onun ruhunu emer. Daha önce beslenip boğazına kadar tok olsa da bir şey fark etmez. Dudakları başka bir klandaki biriyle birleştiği an içgüdülerine engel olamayıp ilk saniyede onunla beslenir."

Kafam karışmaya başlamıştı. "Sizi öptükten dakikalar sonra kontrolümü yitirdiğimi hatırlıyorum?"

Gülümseyerek başını salladı. "Anlatmaya çalıştığım da tam olarak bu." Dün gece benimle ilgili bir şeyi test edip güzel bir sonuca ulaşmış gibi bakıyordu. "Yirmi dört yıldır hiç beslenmemene rağmen dün gece diğer Oyunbazların asla ulaşamayacağı bir süre boyunca beni öptün." Midem kasıldı. O söyleyene kadar kendi çapımda bir rekor kırdığımın farkında bile değildim.

Gözlerimin içine bakarak, "Dakikalar sonra kontrolünü kaybettin," dedi. "Bu kadar uzun dayanmanın sebebi bir Aykırı olman," diyerek başını salladı. "Sen diğer Oyunbazlarla kıyaslanamazsın çünkü onlardan daha güçlü ve kontrollüsün. Hiçbiri yirmi dört yıl boyunca

beslenmeden hayatta kalamaz. Kontrolünü kaybetmenin nedeni de daha önce hiç beslenmemen. Beslendiğinde seni öptüğüm ve sana dokunduğum sürelerin sayısı artacak çünkü çok daha kontrollü olacaksın."

Suratımı asarak bakışlarımı ondan çektim. "Ruhlarla beslenmek istemiyorum. Bu beni bir canavar yapar."

"Bu senin doğanda var." Beni ikna etmek için yumuşak bir ses kullanarak boynumdaki saçlarımı çekti. "Beslenmek seni bir canavar yapmaz, bir canavar olmanın yakınında bile değilsin." Saçlarımı çekerek boynumu iyice açığa çıkardığında nabzım hızlandı. "Beslenmemekte inat edersen öleceksin." Bunun olmasından ödü kopuyormuş gibi yüzü gerilmişti. "Korktuğunu görebiliyorum fakat korktuğun şeylerin yaşanmasına izin vermem."

Kaşlarım endişeyle büküldü. "Başlarsam duramamaktan korkuyorum." Sertçe yutkunup, "Ruhlara bağımlı bir canavara dönüşmekten korkuyorum," diye fısıldadım.

Kıyamayan gözlerle bana bakarken bu konuda güvence verir gibi, "Benim gözetimim altındayken korktuğun hiçbir şey olmayacak," dedi sıcak bir sesle. "İlk süreç senin için çok sancılı olacaktır. Bir kere başlarsan duramayacaksın ama seni durdurmak için yanında olacağım. Sana ne zaman beslenip ne zaman durman gerektiğini öğreteceğim." Ela irisleri kararlı bir şekilde bana baktıkça endişelerim yatışıyordu. "Sen kontrolü eline alana kadar tüm süreci takip edeceğim."

Omuzlarım çöktüğünde yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Kulağa fazla zor geliyor."

Gülerek başını salladı. "Başlangıçlar tüm Oyunbazlar için fazla zor. Onlar doğduğunda genelde beş veya altı yaşlarına kadar açlık hissetmezler. Ruhlarla beslenmeye tam olarak bu yaşlarda başlarlar. Doğru zamanın geldiğini hisseden ebeveynleri genelde çocuklarını onlar için kutsal olan bir tapınağa kapatırlar. Başlangıç olarak hayvanların ruhlarıyla beslenmeyi onlara öğretirler. Tapınaktaki odaları bir zindandan farklı değildir," diyerek kanımı dondurdu. Oyunbazlar hakkında bilmem gereken en karanlık sırlardan bahsederken çok sakindi fakat ben sakinliğin yakınında bile değildim.

"Demek istediğiniz çocuklarını tapınakta hapsettikleri mi?"

Beni ürküttüğünü anlayınca daha iyi hissetmem için gülümsemeye çalıştı. "Kulağa korkunç gelse de aslında öyle değil." Bana bunları anlatırken sıcak bakışları ve kanımı kaynatan yumuşak sesi beni korkunun kıyısından çekip alıyordu. Bana böyle baktıkça ve bu ses tonuyla konuştukça sanki dünya yıkılsa umurumda olmayacakmış gibiydi. "İlk beslenme hepsi için çok sarsıcı ve sancılı geçtiği için çocuklarını kontrol altında tutmalılar. Aksi takdirde klandan kaçıp daha fazlası için diğer ırkların klanlarına saldırabilir. Bu olduğunda ise diğer klandakiler onu öldürme hakkına sahip olurlar."

"Ya çocuklarına gereken kontrolü öğretemezlerse?"

"Korkarım ki o zaman ebeveynleri ondan kurtulmak zorunda kalır," diyerek soluğumu kesti. "Yoldan çıkan bir Oyunbaz klana sadece bela getirir. Oyunbazlar kendi halkındakilerin ruhuyla beslenemediği için aile fertleri onları tapınakta ziyaret ederken kendileri için endişelenmezler. Onlar bir kez beslenince bir ay boyunca beslenmeden durabilirler." Beni rahatlatan tek şey son söyledikleriydi. Korktuğum gibi her gün üç öğün ruhlara acıkmak yerine bir ay beslenmeden durabilmemiz beni mutlu etmişti.

"Çocuklarına doğru şekilde beslenmeyi öğretmek için tapınağa kapatıp her ay onlara ruhuyla besleneceği bir hayvan getirirler," diyerek bilmem gerekenleri anlatmaya devam etti. "Altı ay boyunca bunu sürdürürler. Bu süre zarfında küçük çocuk beslenmelerinin arasındaki süreye uyum sağlar ve beslenmeden geçirdiği bir aylık süreye bağışıklık kazanır."

Gözlerimi irice açtım. "Beni altı ay boyunca bir yere kapatmayı mı düşünüyorsunuz?"

Yüksek bir sesle kahkaha attığında gülüşünün üzerimdeki etkisi bana kalp krizi geçirtebilirdi. "İyi fikir ama hayır," dediğinde hâlâ gülüyordu. "Hayatımızın normal işleyişinde değişen bir şey olmayacak. Ayda bir kez beslenmen için bir ruh çağırıp açlığını dindireceğim. Gözümü üzerinden ayırmayıp sınırı geçmediğinden emin olacağım."

"Ya dayanamayıp bir ay dolmadan gizlice beslenmeye kalkışırsam?"

Gözlerinde karanlık bir parıltı geçtiğinde dudağının köşesi tehlikeli bir ifadeyle kıvrıldı. "Takva günün her saatinde sana fazla yaklaşmama koşuyla uzaktan seni izleyecek. Senin için belirlenen günler dolmadan birine zarar vermeye kalkışırsan bundan haberim olur ve..." Son derece ciddi bir şekilde gözlerime baktı. "Seni cezalandırırım."

Ondan uzaklaşmaya çalışarak, "Asla beslenmeyeceğim!" dedim. Aklındaki cezaların şiddetini bile bilmeden böyle sancılı bir yola girmeyecektim.

"Er veya geç besleneceksin. Şanslıysan bu benim gözetimim altında olur."

"Ya yeterince şanslı değilsem?"

Derin bir endişeyle bana bakıp, "Korkarım ki o zaman herkes için bir tehdide dönüşürsün," dedi. Yani herkesin kurtulmak istediği biri hâline gelirdim.

Ceketinin iç cebinden pusulamı çıkartarak boynuma takmak için bana doğru uzandı. Pusulayı boynuma takarken bana kızmakla meşguldü. "Bunu Kader Sarmalı'nda düşürecek kadar dikkatsizsin." İliklerime kadar titredim. Pusulayı Kader Sarmalı'nda mı düşürmüştüm? Ya Savcı onu bulmasaydı? Kahretsin, o zaman ölürdüm çünkü o değişken dünyada tekrar pusulamı bulmak kolay olmazdı! Pusuladan ayrı kalmak benim için ölüm demekti. Ruhum ve bedenim arasında bir köprü oluşturan bu eşyanın hayatımdaki rolü büyüktü.

Ruhum bile boynuma asılıyken Savcı'ya ne vadedebilirim ki?

Ona aşağıyı işaret ettim. "Artık gidelim mi?" Bir süredir bir ağacın dalında oturuyorduk. Kaleye dönmemizin zamanı gelmişti.

Bunu istemiyormuş gibi yüzü hoşnutsuzlukla kasıldı. "İhtiyacım olan tek şey seninle biraz daha yalnız kalmak." Tekrar ceplerini kontrol etti ve bu sefer de bir çift dantel eldiven çıkartarak bana uzatınca güldüm.

"Tedbir hayat kurtarır değil mi, Savcı Hoca?" Çıplak elle ona dokunamazdım çünkü hissettiğim yoğun duygular Oyunbaz yönümü tetikleyebilirdi. Benim klanımın renginde olan kan kırmızısı ince eldivenleri

ondan aldım. Kısa eldivenleri taktım, fazla rahatsız edici değildi ama alışmam biraz zaman alacaktı.

Aşağıya indiğimizde yerdeki eşyalarımı aldı. Bıçağımı çantama koyarken çatık kaşlarla, "Bunu sana kim verdi?" diye sordu. Bu konuyu kolay kolay unutup geçiştirmeyecekti.

Onun benden istediği cevaba karşılık ben de bir cevap talep ederek, "Kasabadayken tek bir sözünüzle bana nasıl diz çöktürdünüz?" diye sordum. Panayırdan çıktığımızda olanları unuttuğumu düşünüyorsa yanılıyordu. Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacaktım. Orada bana itaat ettirmişti ve bunu nasıl yaptığını bilmek istiyordum. Uzun süre bu sorunun cevabından kaçamazdı. "Kontrolü benden alarak bana nasıl diz çöktürebildiniz?"

Bu konuyu ne zaman açsam gözle görülür bir şekilde geriliyordu. "Daha önce de söylediğim gibi neyden bahsettiğini bilmiyorum." Bakışlarını benden kaçırarak çantamı uzattı. "Bıçağı sana kim verdiyse ondan uzak dur," diyerek sorduğum soruyu es geçip beni ciddiyetle uyardı. "Emin ol, doğru sandığın her şey bir yanılgıdan ibaret olabilir. Oyunbazlar asla geri dönmemeli." Neden bu konuda bu kadar acımasız olduğunu anlamıyordum. Bahsi geçen ırk benim klanımdı. Ayrıca konuyu değiştirme çabası da sinir bozucuydu. Bir türlü bana kasabada olanları anlatmıyordu.

Birlikte yürümeye başladığımızda aklımı kurcalayan diğer konuyu dile getirmeden duramadım. "Dehliz konuşamıyor ve aynı zamanda duyamıyor." Ne kadarını bildiğini anlamak için başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Bunun sebebinin bir kara büyü olduğunu biliyor musunuz?" Hızla bana dönünce şaşkın ifadesinden gereken cevabı almıştım. Savcı da bunu bilmiyordu.

Nasıl bilebilir ki... Benim dışımda kimse kara büyüleri göremiyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 15
Takas

"Siz hiç çocuk yaşta kustuğunuz kanı dudaklarınızdan silmeye çalışırken derin derin nefesler alıp gözyaşlarınıza direndiniz mi? Nasıl mı bir his? Gözleriniz doluyor, canınız yanıyor, dudaklarınız titriyor. Siz titriyorsunuz. Ancak ağlayamıyorsunuz, isteseniz de bunu yapamıyorsunuz ve ağlamayı özlüyorsunuz. İşte böyle bir his."

Ayışığı Kitaplığı

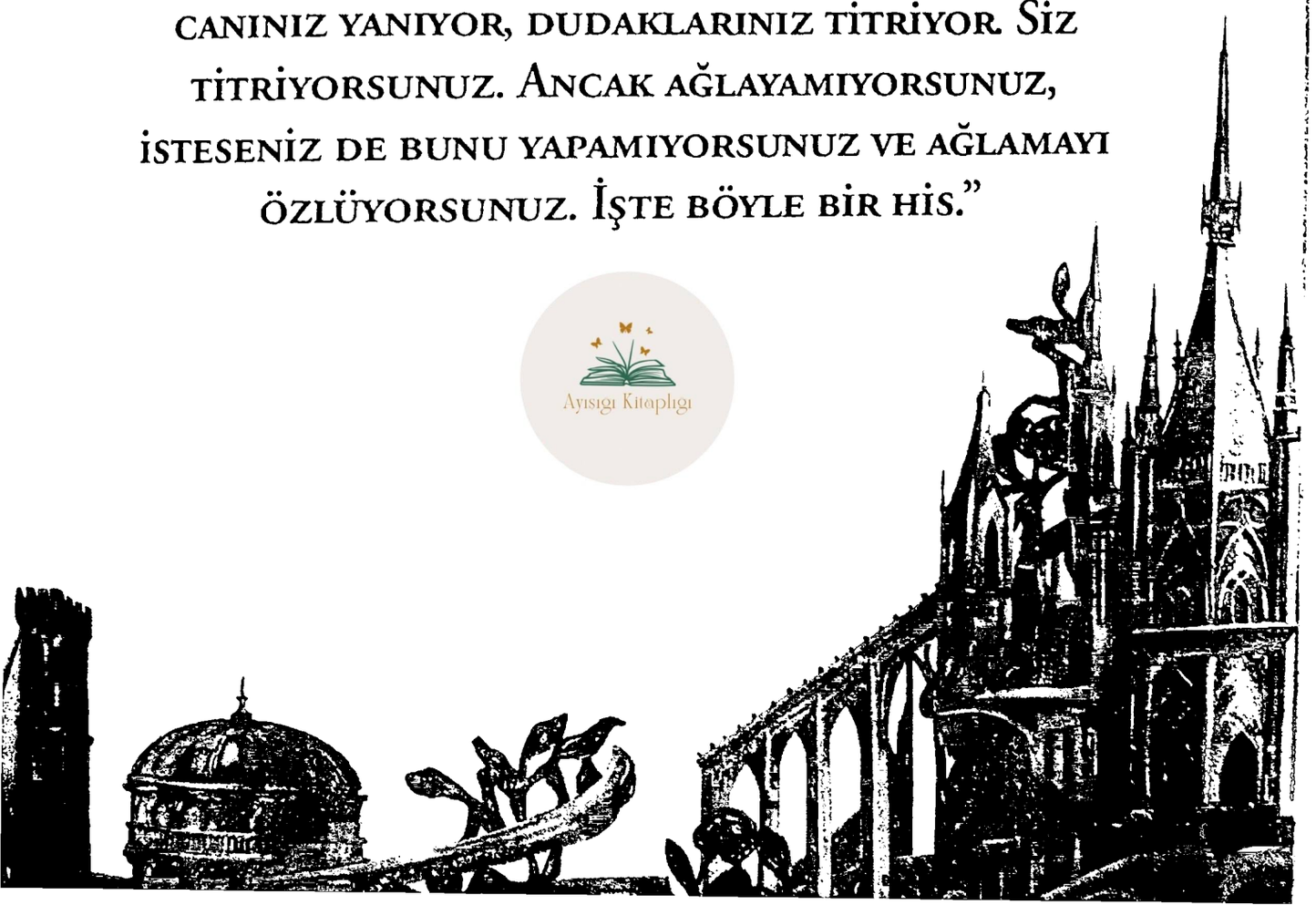

Aslında tek bir hedefim, çok fazla uğraştığım şey vardı. Buradan çıkmak istiyordum ancak çıkış yolunu aramak dışında her şeyle meşguldüm. İlgilenmem gereken o kadar çok şey vardı ki bir türlü asıl istediğim şeye odaklanamıyordum. Itır'ın ara ara nükseden kaprislerini yatıştırmak başlıca uğraşlarımdan biriydi. Mara'nın bana olan kiniyle uğraşmayı saymıyordum bile. Neyse ki Doğa beni pek uğraştırmıyordu ama onunla ilgili birçok konuda da endişelenmeden duramıyordum.

Meliz'den gelecek tuzakları savuşturmak, hizmetçiliği sindirmek ve kendimi geliştirecek derslerin peşinden koşmak. Bunlar uğraştığım şeylerden sadece birkaçıydı. Liderlerin gözlerine batacak hareketlerden kaçınmak, Aykırı olduğumu gizlemeye çalışmak ve annemin mektubunun sırrını çözmek de uğraştığım şeylerin arasındaydı. Savcı ile olan garip ilişkim, beni öldürmek üzere olan lanetim, kontrol altında tutmaya çalıştığım açlığım, geride bıraktığım ailem, peşimi bırakmayan karanlık ve daha sayamadığım birçok şeyin içinde boğulmak üzereydim.

Aslında kendi içimde o kadar çok şeyle mücadele etmek zorundayım ki her geçen gün bunlara yenileri ekleniyordu ancak biri bile eksilmiyordu. Uğraşmak zorunda olduğum şeyler en güçlü savaşçıların kılığına bürünmüş, etrafımı kuşatarak beni kıskıvrak yakalamıştı. Tam ortalarında ağır yara almış bir vaziyetteydim. Hepsini aynı anda yenmem imkânsızdı lakin ben soluklanmak için bile bir adım geriye çekilemezdim.

Kafamın içinde sürekli farklı bir savaş verildiği için beynim düşünmeyi bırakmayarak bana ettiği eziyetleri sürdürüyordu. Sıradan insanlara gıpta ederek bakıyordum çünkü benim tek düşündüğüm evin temizliği, yemeğin tuzu olmuyordu. Ben yalnız yola çıktığım bu savaşta birilerinin desteğini istiyordum ancak ne zaman arkamı dönsem orada kimseleri bulamıyordum. Kendime bile itiraf edemediğim bu gerçeği kabullenmek çok zordu fakat ben artık küçük bir yardım istiyordum.

Omuzlarımdaki bu yükün birazı benden alınsın istiyordum çünkü yaşadığım hayat herkese gösterdiğim hayattan çok farklıydı. Çok daha korkunç ve acımasızdı. "Elzem?" Omzuma dokunan elin varlığını karamsar düşüncelerimin arasında güçlükle duyuyordum. "Sorun ne?" diyen Savcı'ya döndüğümde endişeli gözlerle bana bakıyordu. "Bir anda dalıp gittin, her şey yolunda mı?"

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıp ona gülümsedim. "Ben iyiyim. En son neyden bahsediyorduk?" Herhangi bir şey söylemedi ama benimle ilgili kafası biraz daha karışmış gibiydi.

Birlikte ormanın içinde yürürken, "Sana gördüğün kara büyüyü sormuştum," dedi. "Dehliz'de gördüğün kara büyüyü bana tarif edebilir misin?" Başımı sallayarak her detayını hatırlamaya çalıştım. Dehliz'e yapılan o kara büyünün sıradan bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Büyü onun başının üzerinde daireler çizerek dönüyordu." Adım atmayı bırakıp kendi kafamın üzerini işaret ettim. "Tam tepesinde dönüp duruyordu. O şey diğer gördüğüm büyülerden çok farklı ve güçlüydü." Abisiyle ilgili bir konu olduğu için soluksuz bir şekilde beni dinliyordu. "Her anlamda çok farklıydı."

"Şu zamana kadar gördüğün diğer büyüler nasıldı?" Bunu ne kadar çok merak ettiğini görebiliyordum. Bu herkesi meraklandırırdı çünkü onlar büyü yapıyordu ancak o büyünün nasıl bir şekil aldığını göremiyordu.

"Gördüklerim genelde sis bulutu şeklinde şeffaf ancak balçık gibi yapışkan olanlardı."

Garip mırıltılar çıkartarak başını salladı. "Yapan kişi için zararsız, maruz kalan kişi içinse orta tehlikedeki büyüler. Bunları emmek bir şifacı için tehlike arz etmez çünkü vücudun kendi içinde her birini öldürür." Yanılmıyordu. Bahsettiğimiz o büyüleri içime çektiğimde vücudum kısa sürede hepsini yok etmişti. Bir tek Hafız'a yapılan büyü beni çok uğraştırmıştı. Biraz sancılı olsa da onun da üstesinden gelmeyi başarmıştım.

"Dehliz'inki öyle değil." Nasıl bir şey olduğunu kafamda tekrar hayal etmeye çalıştım. "İnsan şeklinde lakin insan değil." Ürkmüş gibi başımı iki yana salladım. "Üzerine vücudunu gizleyen uzun ve siyah bir kadın

elbisesi giyiyordu ancak bir kadın olamayacak kadar korkunçtu. Saçları ve gözleri bembeyaz, teni solgun ve dudakları dikiliydi."

Tarif ettiğim şeyleri kafasında canlandırmaya çalışırken gerildi. "Dudaklarının dikili olduğunu mu söylüyorsun?" Bir şey yakalamış gibi bakışları kısıldı. "Doğru gördüğüne emin misin?" Başımı salladığımda gerginliği bir kat daha arttı. "Ellerinde metal zil var mıydı?" İşte şimdi o beni şaşırtmayı başarmıştı. Bunu nereden biliyordu?

"Elinde iki orkestra zili vardı, hani şu tencere kapağı şeklinde yuvarlak olanlardan."

Onaylamaz gözlerle bakıp homurdanmaya başladı. "Orkestranın ne olduğunu biliyorum, tencere olayına girmene gerek yoktu," deyince güldüm.

"Daha açıklayıcı olmaya çalışıyordum." Benim dünyamda olan çoğu şey burada olmadığı için Araf'ta orkestranın olup olmadığını bilmiyordum. Bu yüzden tencere kapağı üzerinden ona zili tarif etmeye çalışmıştım. Anlaşılan burada da orkestra vardı.

"Peki, opera var mı burada?"

Burayı yetersiz bulmamdan nefret ederek, "Var," dedi huysuz bir sesle. "Belki bir gün beraber gideriz."

"Çok isterim," diyerek ona gülümsedim.

Yürürken uzun eteğimden dolayı ayağım bir dala takılınca kolumu tuttu. Bunu neredeyse her beş dakikada bir yapıyordu. Ormanın içinde yürümeme güçlük çıkaran çok fazla şey olduğu için fazla yakınımda yürüyordu. Her sendelediğimde tam vaktinde beni tutup düşmeme engel oluyordu. "Bu böyle olmayacak." Elimi koluna geçirdiğinde nefes alışlarım hızlandı. "Koluma girerek yürürsen ben de her an düşüp bir yerini inciteceksin diye daha az endişelenirim."

Onun koluna girmeye bir itirazım yoktu. Elimdeki dantel eldivenler sayesinde çıplak elle ona dokunmadığım için daha rahattım. Onun koluna girerek yanında yürürken anlatmaya devam ettim. "O şey sürekli Dehliz'in etrafında dönüp zilleri çalarak korkunç sesler çıkartıyor." Dün gece gördüğüm başka şeyler oldu mu diye zihnimi kontrol ettim. "Ah, bir de dönüş hızını hesapladım." Yağan kardan dolayı üşüdüğüm

için ona biraz daha sokuldum. "Her otuz saniyede durup daha sonra zilleri tekrar çalmaya başlıyor. Durduğu süre sadece beş saniye. O beş saniyede zili çalmadığı için Dehliz duyabiliyor."

Düşünceli gözlerle önüne bakıp yürürken, "İlginç," diye mırıldandı. İlginç bulduğu şu şeyi bana da anlatmayı düşünüyor muydu?

Bir süre sessizliğini korudu. Bu süreçte onu konuşturmaya hiç çalışmadım çünkü zihnindeki bilgileri gözden geçiriyordu. Ona istediği kadar düşünme alanı yaratıp sessizlik içinde yanında yürümeye devam ettim. "İki çeşit büyü vardır," diyerek nihayet suskunluğunu bozdu. "Bunlardan biri herkesin yaptığı, diğeriyse herkesin yapmaktan kaçındığı." Yasaklı büyülerden bahsediyor olmalıydı. Irkımın başvurduğu ve lanetlenerek canavarlaştığı o yasaklı büyüler.

"Biri yasaklı büyülerden birini yaparsa büyü sadece yapılan kişiye değil, yapan kişiye de büyük bedeller ödetir." Bu da yanılmadığımı gösteriyordu. "Yasaklı büyüler bizi sınıra taşıdığı için Araf'takiler mecbur kalmadıkça buna kalkışmazlar." Birazdan bilmediğim bir şeyden bahsedecekmiş gibi kısa bir an bana baktı. "Yasaklı büyülerle beslenen bir ırk var. Keng ülkesinde yaşayan Tapınak Rahipleri."

Gözlerimi irice açtığımda beni başıyla onayladı. "Evet, bizim dünyamızda da birçok ülke var. Araf'ın sınırlarına yakın ülkelerden biri de Keng. Tıpkı Araf'ta olduğu gibi her ülkede farklı klanlar var. Tapınak Rahipleri de Keng ülkesindeki klanlardan biri." Herkesin kaçındığı kara büyüyle beslenen bir ırkın ve yeni bir ülkenin varlığını daha yeni öğreniyordum. Burası hakkında bilmem gereken çok şey vardı.

"Merak etme, onlar Araf'ın sınırlarına giremez." Korktuğumu gördüğü için güldü. "Klanlarımızdaki orduların yegâne görevi Araf'ı dışarıdan gelebilecek tüm yabancılardan korumak."

Alay ederek, "Ne yani, o orduları birbirinizle savaşmak için beslemiyor musunuz?" dediğimde güldü.

"O ordular daha çok dışarıdan gelen tehlikeler için." Bir öğretmen gibi bana bir şeyler anlatırken çok sempatik görünüyordu. "Araf'ta savaş hiç eksik olmaz, hem içeriden hem de dışarıdan."

"Bana Tapınak Rahipleri'nden ve Keng ülkesinden bahsetmeye devam edin lütfen."

Kaşlarını kinayeli bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Bakıyorum da pek bir ilgini çekti." Gülüşüne engel olamadı. "Ne o, Araf'ı fethedemeyince sınırdaki ülkelere mi gözünü diktin?"

Kolundan çıkarak, "Rica ederim alay etmeyin," dedim tripli bir sesle. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak fazla uzaklaşmama izin vermedi. Kolumu tutarak beni yanına çektikten sonra kolunu omzuma attı. Kalbim hızlandı. Bu küçük gezimiz boyunca bana temas etmeden hiç duramamıştı.

Onun göğsüne sokularak kolunun altında yürürken bir sevgili gibiydik. "Tapınak Rahipleri'nin bizim sınırlarımıza girdiklerini hiç görmedim," diyerek anlatmaya devam etti. "Ne yazık ki onlar değil, bizimkiler onları ziyaret eder." Sanırım nedenini anlamıştım. Araf'takiler uzun süre yasaklı büyülere başvurunca benim ırkıma olduğu gibi canavara dönüşüyorlardı. Keng ülkesindeki Tapınak Rahipleri dedikleri klansa yasaklı büyülerle besleniyordu. Yasaklı büyüler buradakilere olduğu gibi onları kötü etkilemiyordu. Bu yüzden buradakiler kendi yerlerine büyüyü yaptırmak için onlara gidiyorlardı.

"Bu yasal mı?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Araf'ta bunu yapanlar için de bazı ağır cezalar var. Şu zamana kadar yasaklı büyüler için Keng'e gidenlerin hepsi çok kötü bedeller ödediği için bu ziyaretler son buldu."

"Bu konunun Dehliz ile ne ilgisi var, anlamadım."

"O bahsettiğin büyü sandığın gibi bir kara büyü değil," dediğinde ifadesi fazla ciddiydi. "Yasaklı büyülerden biri ve bunu Araf'tan birileri yapmış olamaz." Sanırım ne demek istediğini anlamıştım. Biri Araf'ın sınırları dışına çıkarak Keng ülkesini ziyaret etmişti. Bu ziyaretin amacı Dehliz'e o lanet büyüyü yaptırmaktı.

"Dehliz'e yapılan şey ne büyüsü?"

"İhtiras." Başını eğip bana baktığında bu sefer ne demek istediğini anlamamıştım. İhtiras üzerine nasıl bir büyü yapılabilir ki?

"Benim anlayacağım şekilde anlatır mısınız?" Aptal biri değildim lakin büyüler hakkında hiç bilgim yoktu. İhtiras deyince aklıma gelen ihtiras olmadığına emindim.

Ela irisleri yeşillerimi bulduğunda içim titredi. Doğrudan gözlerimin içine bakarak bir şeyler söylemeye başladı. **"Et oculi vestri videbunt et vos causa quod cladem doloris. Sit auris tua lingua vestra surdus, nisi quod intrat cor tuum, tunc innocentia amor tuus manus sordida facti sunt sanguis proditione."**

Bu sözler Latinceydi. Kafamın karıştığını görünce benim için çevirisini yaptı. **"Gözlerin görsün sana acı verecek yenilgiyi. Kulağın ona sağır, dilin lal olsun. Girerse kalbine aşkın masumiyeti, kirlensin ellerin ihanetin kanıyla."** Afallayarak ona baktığımda başını sallayarak beni onayladı. "Dehliz'e yapılan yasaklı büyünün küçük bir paragrafı bu. Devamı var ancak devamını okursam sakıncalı olabilir." Devamını söylerse bir nevi büyüyü yapmış olurdu veya yapma yoluna girerdi.

"Kıskanç birinin sözlerine benziyor?"

"Zaten öyle." Nefret ettiği bir konudan bahsediyormuş gibi kaşları belli belirsiz çatıldı. "Kadın veya erkek fark etmez, bu büyüyü yapacak kadar gözü dönen genelde umutsuz ve hasta âşıklardır." Kimi seviyorlarsa o kişi de sadece onu sevsin isteyen o şuursuz insanlardan bahsediyor olmalıydı.

Biri tarafından bana böyle bir büyü yapılması ihtimalinden bile ürkmüştüm. Savcı gerginliğimi anlayınca omzumu sıkarak beni biraz daha yakınına çekti. Saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurup anlatmaya devam etti. "Kıskanç âşıklar ihtiras büyüsü yaptıklarında büyüye maruz kalan kişiler onlardan başka kimseyi sevemez. Sevse bile kalbinin attığı veya atacağı kişiyle olmasına büyü izin vermez. Yasaklı büyü kişinin seveceği kişiyi ondan önce bilir, bu yüzden onun yanındayken çıldırır." Yavaş yavaş tüm taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Aklımdaki şeylerden emin olmak için başımı kaldırıp heyecanlı gözlerle ona baktım. "Doğru mu anladım? Diyelim ki bir adam bu büyüye maruz kaldı ve kaderinde bir kadına âşık olmak var. Henüz o bile bunu bilmeden kadının yakınlarında olursa büyü çıldırarak onun canını mı yakar?" Neler gelmiyordu ki aklıma.

"Evet," diyerek beni onayladı. "Konunun kısa özeti tam olarak bu. Büyüye maruz kalan kişi sevdiği veya seveceği kişiye ne sesini duyurabilir

ne de onun sesini duyabilir. Aralarında hiçbir zaman bir iletişim olmaz, zaten yakında olamazlar."

"Çünkü onlar yakın oldukça büyü zavallı adamın canını yakar, değil mi?"

"Evet."

"Mara," dedim şaşkınca.

Bakışları kısıldı. "Anlamadım?"

Omzunun altından çıkarak karşısında durdum. "Dehliz'in âşık olacağı kişi Mara. Dün gece ikisini gördüm. Mara ortaya çıkınca Dehliz'in kafasının üstündeki o şey âdeta çıldırdı. Daha hızlı dönüp zilleri daha fazla çalmaya başladı," dediğimde önce bir süre şaşkınca bana baktı. Mara'nın onların gelin adaylarından biri olduğunu öğrenmek onu kelimenin tam anlamıyla afallatmıştı.

Ela irisleri büyürken, "Mara mı?" diye sordu pütürlü bir sesle ve hemen sonra, "Siktir!" dedi dişlerini sıkarak. "O kız Dehliz'i görmeye bile katlanamıyor!"

"Çünkü kaderinden kaçmaya çalışıyor. Kuşlardan nefret etmesi, zenginlik hırsına rağmen hiçbir koşulda Dehliz'i adaylarının içinde görmemesi ve daha birçok şey," dedim tek bir nefeste. "Mara kaderinde Dehliz'in olduğunu ya hissediyor ya da biliyor." Ona Mara'nın kâhin olduğundan bahsetmedim. "Bir şekilde bunu hissediyor olmalı ki Dehliz'den köşe bucak kaçıyor." Belki de rüyasında Dehliz ile ilgili gördüğü tek şey birleşen dudakları değildi. Mara'nın rüya sandığı o düşler aslında gelecekten kesitlerdi.

Bu büyü Dehliz'e yapıldığında belki de Mara hiç doğmamıştı. Daha Mara ortada bile yokken büyü Mara'nın Dehliz için geleceğini biliyordu. O yüzden Dehliz, Mara'yı gördükçe büyü çıldırıyordu. Kahretsin, Mara bu yüzden kuşlardan korkuyordu! O hep bir kâhindi. Bunu henüz fark etmemişti ama belki de henüz çocukken de gelecekle ilgili kesitler görüyordu. Dehliz'i ve büyünün bağlantılı olduğu kuzgunu rüyasında görmüş olabilir miydi?

Geceleri onları düşünde görüp uyandığında gördüğü şeyleri hatırlamıyor bile olabilirdi. Uyandığında her şeyi unutma ihtimali vardı.

Rüyasının puslu kalıntıları küçük de olsa zihninde yer aldığı için kuşlardan korkuyordu. Bu da ihtimallerden biriydi ama hiç unutmama ihtimali de vardı. Bu gerçeği sadece Mara biliyordu. Kuzgun, büyü ve Dehliz arasında bir köprüydü. Mara belki de bu konuda da bir kehanet görmüştü. Sonuçları kötü biten bir kehanet olmalıydı çünkü iyi bir kehanet olsaydı kuşlardan bu denli korkmazdı.

Mara'nın Araf'a gelmeden önce Dehliz'i rüyasında gördüğüne neredeyse emindim. Aksi olsaydı Dehliz'e karşı bu kadar acımasız ve zalim olmazdı. Zengin erkeklere zaafı varken bir klan liderinin oğlunu görmezden geliyorsa bunun bir nedeni olmalıydı. Emin değildim ama Dehliz'e yapılan büyüyü bile biliyor olabilirdi. Dehliz bir tek onun yanında acı çektiği için belki de Dehliz ona âşık olmasın diye onun nefretini kazanmaya çalışıyordu. O sivri dilli şeytan aslında onu önemsiyor olabilir miydi?

Mara belki de daha ilk görüşte rüyalarını süsleyen adamı tanımış ancak çirkefliğiyle bunu herkesten gizlemişti. "O kuş dün gece Mara'ya saldırdı," dedim. "Mara ortaya çıktığı an önce büyü çıldırdı, sonra da kuzgun. Kuzgunun büyü ve Dehliz arasında bir köprü olduğunu düşünüyorum."

Belki de ilk kez bir konuda beti benzi attı. "İkra'nın kuzgunu mu?" dediğinde o kadar gerilmişti ki şakaklarındaki damarlar belirginleşti. Kaşlarını çatarak sıktığı dişlerinin arasından, "Tabii ya karısı!" dedi küfreder gibi. "Ona büyüyü yapan İkra olmalı! Dehliz o kaçık kadınla evlendikten sonra çok değişti. Eskiden ikizi Aybars gibi neşeli biriydi, ta ki İkra onun hayatına girene kadar. Şimdilerde neredeyse hiç gülmüyor." Haklı olabilirdi çünkü Dehliz fazlasıyla içine kapanık biriydi. Engelli biri olduğu için değil, asosyalleştiği için böyleydi. Şu ana kadar onu gülerken gördüğüm anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Bunu İkra denen kadının yaptığından nasıl emin olabilirsiniz?"

Sıkkın bir ifadeyle kısa bir an bana bakıp yanımdan geçerek yürümeye başladı. "İkra, Dehliz'e tapıyordu." Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırırken kaslı sırtıyla ve geniş omuzlarıyla bakışıyordum.

"Onu saplantı hâline getirmişti. Dehliz ile evlenmek için denemediği yol kalmamıştı. Klanın soylu ailelerinden birinin kızıydı. Dehliz hiçbir zaman onunla evlenmek istemedi ancak Leyla anne onu çok

zorladı." Ona yetiştiğimde yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Bana yapmak istedikleri gibi aileler baskısını arttırınca Dehliz kabul etmek zorunda kaldı." İçimde oluşan sıkıntının boyutu azımsanamazdı. Şu an için Savcı, Berrak ile olan evliliğe katiyen yanaşmıyordu. Ya Dehliz'e yaptıkları gibi baskıyı arttırıp ona da istemediği bir evliliği kabul ettirirlerse? Düşüncesi bile bir yumruğun şiddetiyle tüm kaburgalarımı kırıp kalbime ağır bir darbe vuruyordu.

Aklımda geçenlerden habersiz, "İkra'nın kendi canına kıyması fazla şüpheli bir ölümdü ama şimdi sebebini anlıyorum," dedi. "Aşkına karşılık almak için Dehliz'e ihtiras büyüsü yaptırmış olmalı. Bir şeyler ters gitmiş olmalı ki büyü sadece Dehliz'i değil, onu da etkiledi. İkra son zamanlarda aklını kaçırmaya başlamıştı. Ölümü de bir o kadar deliceydi. Zehirli bir hançeri kalbine saplayarak kendini öldürdü." Yemin ederim baygınlık geçirmek üzereydim. Bu lanet yerdeki karşılıksız aşklar bile normal değildi. Kadın hem kendinin hem de kocasının sebebi olmuştu.

Buradaki platonik ilişkiler bile korku filmlerini aratmıyordu. Aramıza dikkatini çekecek kadar bir mesafe koyup ondan uzaklaştım. "Sizi uyarıyorum, ileride sakın üzerimde böyle bir büyüyü denemeyin."

Korkaklığım karşısında kahkaha attı. "Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Gözleri hınzırca bakarken dudaklarındaki çarpık gülüşü koruyordu. "Bu büyüyü yapanlar genelde hislerine karşılık alamayan kişiler."

"Yani?"

"Sen zeki bir kadınsın, Elzem."

Neyi ima ettiğini çok iyi anladığım için şiddetle karşı çıktım. "Size karşı hislerim yok." Çırpınışlarım karşısında ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. "Siz bana eve dönmenin yolunu söyleyin diye size yaklaştım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak karşımda durduğunda fazla kışkırtıcı görünüyordu. "Amacını bildiğim için başlarda senden uzak durmaya çalıştım." Ruhundaki o arzuyu solumak nefes alışlarımı hızlandırdı. Ruhunun kokusu ağzımın içini kurutuyor, açlığımı ortaya çıkarıyordu. Gözlerimin içine anlamı derin olan bir ifadeyle baktığında derimin altı ısındı. "Şimdi geldiğimiz son

duruma bir bak. Küçük oyunun yüzünden ikimizin de canına okudun." Kendimi tutmayıp güldüm. Haklı olabilirdi çünkü ikimiz de durmayarak farklı klandaki birine gönlümüzü kaptırmıştık. Aramızdaki o küçük sürtüşmelerin bizi getirdiği son durum içler acısıydı.

Sitem eder gibiydi lakin bakışları kızgın değildi. Eminim başa sarsak sonuçlarını bildiği hâlde yine beni hayatında isterdi çünkü bu adam en güzel benim yanımda gülüyordu. Aramızdaki sessiz bakışmaya son vererek gözlerimi kaçırdım. Bu pek sık yaptığım bir şey değildi ancak onun bakışları karşısında erimemekte mümkün değildi. "Kuzgunu öldürsek büyü bozulur mu?" diyerek yürümeye başladım.

Sıkıntıyla nefesini verdi. "Bunu yaparsak Dehliz de ölür. Büyüyü sadece yapan kişi bozabilir." Bu da demek oluyor ki Dehliz hep böyle kalacaktı. İkra öldüğü için ihtiras büyüsünü Keng şehrinden kime yaptırdığını bulmak çok zordu. Oradaki herkese yaptırmış olabilirdi. Keng'e gidip tek tek tüm kapıları çalacak değildik. Denesek bile aradığımız kişiyi bulmama ihtimalimiz çok daha yüksekti.

"Diğerlerine söyleyecek misiniz?" Beni rahatsız eden asıl konuya gelerek çekingen gözlerle ona bakmaya başladım. "Aykırı olduğumu liderlere söyleyecek misiniz?" dediğim an o kadar hızlı bana döndü ki surat ifadesi şoke olmuş gibiydi.

"Neyden bahsediyorsun sen?" Çatık kaşlarla bakarken dişlerini gıcırdattı. "Söylemek isteseydim bunu çok önceden yapardım! Aykırı olduğunu çok önceden bildiğimi zaten biliyorsun!" Sertçe yutkundum. Biliyor muydum? Buz kestim. Zihnimden bununla ilgili hiçbir şey yoktu.

Bana bakınca ne görüyorsa bu onu endişelendirdi. Görmekten nefret ettiği bir ifadeyle karşılaşmış gibi yutkundu. "Bir an önce buna bir son vermelisin." Çenesinden bir kas seğirdi. "Her konuda kendine yalanlar söylemeyi bırak çünkü inanıyorsun!" Yüzünü sertçe ovuşturdu. "Aykırı olduğunu bilmediğime kendini inandırmışsın!" Onu zerre kadar anlamadığımın farkında mıydı? Herkes gibi bazen o da garip davranıyordu.

Bu tatsız konudan kurtulmak için önüme dönerek hızlı adımlarla ağaçlara doğru yürüdüm. "Kaleye dönmek istiyorum." Pelerinime daha sıkı sarıldım. "Çok soğuk, üşümeye başladım."

Peşimden gelirken uzun süre endişeli gözlerle arkamda bakmıştı.

✦

Kaleye döndüğümüzde çok yorgun olduğum için odama çekilip dinlenmek istedim. Ancak dayanamayıp yine anneannemin gönderdiği mektubu okumaya başlamıştım. Bu mektubun sırrını çözmedikçe rahat bir nefes alamayacağımı biliyordum. Mektubu da alarak bahçede tek başıma küçük bir yürüyüşe çıktım. Belki açık havada kafam daha iyi çalışır diye düşündüm ama değişen hiçbir şey olmadı. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum, anne!" Kaşlarımı çatarak defalarca okuduğum mektuba baktım. Küçük bir kısmını çözmüştüm ama çözülmeyi bekleyen diğer kısım beni deli ediyordu.

Takıntılı biri olduğum için bu mektubu çözmeden ne uykum geliyordu ne de içim rahat ediyordu. "Sadece karanlıkla ilgili kısmı çözdüğüme inanamıyorum!" Mektupta neden doğum günümden bahsetmişti? Doğum günümde ne gibi bir sır vardı?

Sinirden başımı çevirince tıpkı benim gibi bahçede gezintiye çıkan Ayvaz ve Meliz'i gördüm. Bu kadını görünce beynimde şimşekler çakarken gözden kaçırdığım detay yüzünden kendime kızdım. "Hey iblis!" diye ona seslendim. Doğumuma Meliz gibi bir şeytan tanık olmuşken cevabı uzaklarda aradığıma inanamıyordum. Bana istediğim cevapları vermek zorundaydı. Gerekirse zorla.

Ona seslenince Ayvaz'ı bırakıp bana doğru yürümeye başladı. Neyse ki Ayvaz da onunla gelmedi ama sohbetlerini böldüğüm için eleştiren gözlerle bana bakıyordu. Daha sonra sırtını dönerek kaleye doğru yürüdü. Süs havuzunun yanında durmaya devam ederek Meliz'in yaklaşmasını bekledim. Birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde hoşnutsuzluğu suratından okunuyordu. Beni her gördüğünde tüm keyfi kaçtığı için suratında hep bu ifade oluyordu. Sanki ben onu görmeye çok meraklıydım. Ona işim düşmeseydi yüzüne bile bakmazdım.

Bıkkın gözlerini bana dikip, "Ne istiyorsun?" dedi ve hemen sonra alayla gülerek ekledi. "Ya da sen birilerinden bir şeyler istemeyi biliyor musun?" Onun kaleye gelişiyle Itır odasında sinir krizi geçirirken bence şansını çok fazla zorlamamalıydı.

Meliz'i kaleye davet eden Savcı'ydı. Bu davetin nedeni bariz bir şekilde ortadaydı. Savcı'nın onu buraya geçmişim hakkında bilgi almak için çağırdığını bilmediğimi mi sanıyorlardı? Savcı için zaman kaybıydı çünkü Meliz benim hakkımda kimseye bir şey söylemeye cesaret edemezdi. Bu konuda damarıma basmayacağını bilen sayılı insanlardan biriydi.

Can sıkıcı bakışlarına soğuk gözlerle karşılık verirken mektubu ona uzattım. "Annemin mektubu, oku şunu." Dostunu iyi tanı derler ama düşmanını daha iyi. Mektubu okumasında bir sakınca görmüyordum çünkü ikimizin de kırmızı çizgileri vardı. Mektubun içeriğini birilerine anlatarak benim çizgimi zorlayamazdı.

Aksi takdirde onun da karanlıktan korkmasını sağlardım.

Mektubu ifadesiz bir yüzle okuduktan sonra sıkılmış gibi yanaklarının içini havayla doldururdu. "Sana yardım edeceğimi düşündüren sebep nedir?"

Dudaklarım tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Senden yardım istediğimi sana düşündüren nedir?" Dalga geçercesine gülüp başımı iki yana salladım. "Beni bilirsin, yardım isteyecek kadar âciz değilim." Gülmeyi bırakıp dik dik gözlerinin içine baktım. "Yardım değil, gerçekleri bilmek istiyorum." Hava çoktan kararmış olduğu için göründüğüm kadar rahat değildim. Neyse ki bahçedeki ışıklandırma korkumu yatıştırıyordu.

Mektubu geri bana uzatınca onu aldım. Tiksinti dolu bakışlarını üzerimden çekmedi ve bence bu fazla gereksiz bir hareketti. Böyle bakarak bana kötü hissettiremezdi. "En büyük arzum senin yenilgini görmek," dediğinde bir an karşımda konuşan kişinin Itır olduğunu düşündüm. İnatçı bir tutumla çenesini kaldırdı. "Yenilgini görmek için can atarken sence sana bilmek istediğin şeyleri anlatır mıyım?" Bu konuda Itır ile zevkleri aynıydı. Anasına bak, kızını al dedikleri bu olsa gerekti.

Son noktayı koyduktan sonra bana sırtını dönüp uzaklaşmaya başladı. Başımı eğip havuzun suyundaki yansımama baktım. Havuzun yanına diz çökerek elimdeki eldiveni çıkardım. Onu izliyordum, o da beni. Elimi sudaki yansımama uzattığımda bahçedeki kandillerden biri patladı. Meliz'in hızlanan kalp atışlarını ve duran adımlarını duydum. Dudaklarım kıvrıldı. "Savaş suçu nedir bilir misin, Meliz?" Buz gibi bir

sesle konuşurken diz çöktüğüm yerden başımı kaldırıp ona bakmadım. Onun yeşillerine bakıyordum ve o da benim.

Elimi biraz daha suya uzattığımda suda gördüğüm şey de bana elini uzattı. "İki ülke birbirine savaş açtığında genelde ilk birbirlerinin topraklarını fethetmeye başlarlar." Başımı ağır ağır salladığımda yansımam da aynı şeyi yaptı. "İlk fethetmeye başladıkları yerler genelde sivillerin daha az olduğu bölgeler olur."

Parmaklarım yansımamın üzerinde durdu lakin ona dokunmadım. "Uçaklar asla şehirleri bombalamaz, silahlar yerleşim yerlerinde patlamaz. Hep dışarıdan içe doğru adım adım hareket ederler. Bu kural tüm ülkelerin tek ilkesi." Gözlerimi yansımamdan çekerek başımı kaldırdım ve beni izleyen kadına döndüm. "Ama bunu çiğneyenler de var." Ayağa kalkıp yavaş adımlarla ona doğru yürürken göz temasını kesmiyordum. "Doğrudan halkı hedef alan kansızlar da var." Tam karşısında durdum. "İşte buna savaş suçu derler."

"Siz dünyalılar *savaşta her şey mübah* demez misiniz?"

"Bunu diyen herkes ilk suçunu işlemiştir."

Ona doğru biraz daha yaklaşarak yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. "Ben henüz ilk suçumu işlemedim." Dudaklarım kıvrılırken üzerimde bir katilin soğukluğu vardı. "Bir ülke savaş suçu işlerse diğer ülke de aynı şeyi yapmaya hak kazanır. Belki de saldırma sırası bendedir, ne dersin?" O henüz ben bebekken bana karşı bir savaş açmış ve buna tüm ailemi dâhil etmişti. Evet, bana karşı bir savaş suçu işlemişti. Neden aynısını yapıp ben de onu hedef almayacaktım?

Ne demek istediğimi anladığında gerginliğini benden gizlemeye çalışarak kaşlarını çattı. "Bedenimi öldürerek zaten ilk suçunu işledin!"

"Bunun eşit düzeyde bir hasar olduğunu mu düşünüyorsun?" İçim öfkeyle doldu. "Annemden çaldığın yirmi dört yılın bedeli senin vücudun olamaz! Bir adama yaşattığın yirmi dört yıllık bir yalnızlığın bedeli senin kaybettiğin vücudun olamaz." Kaşlarımı çatarak karşısında dimdik durdum. "Dört çocuğu annesiz bir hayata mahkûm etmenin bedeli senden aldığım bir beden olamaz. Bana çok daha fazlasını borçlusun!" Tüm ailemin içinden geçip her birimizi bir yere savurmuştu.

Öfkem karşısında umursamaz tavırlarından birini takınarak güldü. "Bir fâninin gücü benim gibi bir iblisle kıyaslanamaz."

"Haklısın, eşit güçlerde değiliz." Süs havuzuna yaklaşıp tekrar sudaki yansımama baktım. "Çünkü ben çok daha güçlüyüm."

"Sana güçlü olduğunu düşündüren ne?"

"Sensin." Böyle bir cevap beklemediği için şaşırdı. "Evet, sensin," diyerek başımı salladım. "Kaç kuşak öncesine ait olduğunu kestiremiyorum ama atalarını utandırdığının farkında mısın? Medusa tarihte idealist bir kadın. Hikâyesini biliyor olmalısın veya hiçbir erkeğe sadakat yemini etmediğini." Havuzun kenarına oturarak yansımamdan gözlerimi çektim. "Onun soyundan gelen biri nasıl böylesine âciz olabilir?"

Bir ejderhanın göğsünde kabaran ateş gibi öfkesi harlandı. Delici gözlerle bana bakarken her an gırtlağıma yapışacak gibiydi. "Sana âciz olduğumu düşündüren nedir?" Öyle olduğunu çok iyi biliyordu ve öyle olduğunu ben de biliyordum.

"Küçük bir oyun oynayalım mı?" Ona tatlı tatlı gülümsediğimde bu gülüşünün altında ne gibi bir bela olduğunu çok iyi biliyordu. "Sana seni anlatıp bazı varsayımlarda bulunacağım. Bunlardan biri bile yanlış çıkarsa bir isteğini yerine getireceğim." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ancak hepsi doğru çıkarsa karşılığında sen bana istediğim cevapları vereceksin. Buna ne dersin?" Bir seferliğine de olsa beni kullanma şansını geri çevireceğini sanmıyordum. Bu reddedemeyeceği bir teklifti. Herkes benim gibi birini kendi çıkarları için kullanmak isterdi.

Kendisine çok fazla güvendiğini bakışlarından görebiliyorum. Kazanacağına neredeyse emindi çünkü onu hiç tanımadığımı düşünüyordu. Aynı çatı altında yirmi dört yılı geçirmemize rağmen birbirimizi gördüğümüz günlerin sayısı o kadar azdı ki bu ona onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşündürüyordu. Bu yüzden kabul ederek, "Başla hadi," dedi.

"Sessiz kaldığın her cümleyi doğru kabul ederim, yanlış yerlerde zaten itiraz edersin," diyerek ona kuralları hatırlattım. Bir Oyunbaz'ın tüm zaferleri oyunlar üzerine kuruluydu. İstediğim cevaplar için bir şeytanla oyun oynamayı sorun etmezdim.

Derin bir nefes alarak şu zamana kadar gözlemlediğim şeyleri anlatmaya başladım. "Annen ve babandan hep nefret ettin çünkü onlar yüzünden kabul görmeyen bir melez olarak doğdun." Irklar kendi kanlarına farklı bir ırkın kanı karışsın istemezdi. Doğruluğu sorgulanmayacak küçük bilgilerle oyunu başlatmıştım. "Onlardan nefret ettiğin bir yalan olamaz. Buradaki tüm klanlar seni dışladıkça kendine bir suçlu yarattın ve bunlar da ailendi." Sessizliği doğru yolda olduğumu gösteriyordu. Tek bir yanlışımda itiraz edip oyunu sonlandıracağını biliyordum. Bu yüzden çok dikkatli olmalıydım.

Etrafımdaki her şeyi iyi analiz edip parçaları birleştirmek çok sık yaptığım bir şeydi. Bu oyunu kaybedeceğimi sanmıyordum. "Aslında senin amacın Araf'taki tehlikelerden kurtulmak değildi, sen benim dünyama Araf'taki insanlardan kurtulmak için geldin." O safkan bir ölümsüz olmadığı için buradakiler tarafından hep dışlanıyordu. Onu tanımadıkları için dışlanmayacak bir yere kaçmıştı. Orada kendi hükümdarlığını kurmak istemişti ama bu sefer de ben ona engel olmuştum.

Parmaklarımı havuzun serin suyunda gezdirirken ona olan bakışlarım hisliydi. "Tenebris ve Muhafız melezisin lakin Muhafızlar seni kendilerinden saymıyor," diyerek başımı iki yana salladım. "Bedenini kaybedip onun için işe yaramaz birine dönüştüğün için Abraham da seni Tenebrislerden kovdu." Mekanik bir surat ifadesiyle bana bakarken tepki göstermemek için hiç kıpırdamıyordu. Tüm bunlar umurunda değilmiş gibi bir görüntü sunmaya çalışıyordu. Oysaki karşısındaki kadının bir Oyunbaz olduğunu çok hızlı unutmuştu. Ruhundaki kırgınlığı soluyorum.

Zehirli dilimi konuşturarak ona duymaktan nefret ettiği şeyleri söylemeye devam ettim. "Bu aralar Koruyuculara yaranmaya çalışıyorsun." Kaşlarını çatarak itiraz etmeye hazırlanıyordu ki onu susturdum. "Kendin bile bunun farkında değilsin, değil mi? Belki de kabullenmek istemiyorsun." Ona acıyormuş gibi bakmaya başladığımda bu bakışlarımı katlanılmaz bulduğu için yumruklarını sıktı. "Meliz, senin tüm hayatın birilerine kendini kabullendirmekle geçmiş." Bunları söyleyerek ona karşı haddinden fazla acımasız olabilirdim ama birinin artık bunu yapması gerekiyordu.

"Sen ne yaparsan yap buradaki insanlar seni asla kabullenmeyecekler çünkü sadece melez değil, aynı zamanda bir iblissin." Burada durmuş bu şeytana karakter analizi yaptığıma inanamıyordum. "Beni de kabullenmeyecekler çünkü hem fâni hem de bir melezim. Ancak senin aksine kimseye yaranmaya çalışmıyorum çünkü omurgasız biri değilim!"

"Yeter artık, kapat şu çeneni!"

"Yetmez, henüz oyun bitmedi." Ondan istediğim bilgileri almak için çıktığım bu yolda aynı zamanda ona kendi hakkındaki gerçekleri söylediğim için şanslıydı. Bu oyunun sonunda kaybetse bile başka şeyler kazanmış olacaktı. Onun ödülü kendi hakkında kaçtığı her şeyle yüzleşmekti.

Sıkılmış gibi görünen yüzüne bakıp, "Seni kullanıyorlar," dedim acımasızca. "Savcı bile bunu yapıyor." Bence Meliz de bunun farkındaydı ama daha iyi hissetmek için gerçekleri kabul etmek istemiyordu. "Savcı'nın seni Elümhan'a çağırmasının sebebi bile benim. Seninle ilgili bir şeyi konuşmak için değil, benim hakkımda bilgi almak için seni çağırdı." Umarım bu anlattıklarımı doğru şekilde anlayabilirdi çünkü en nefret ettiğim şey aptal birine laf anlatmaktı.

Suyun içindeki parmaklarım uyuşmaya başladığı için elimi sudan çıkardım. "Buradakiler sadece kendi çıkarları olduğu sürece varlığını hatırlıyorlar." Omuzlarımı silkip ıslak elimi elbisemin eteğine sildim. "Evet, senden daha güçlüyüm çünkü ben bir ölümlü olmama rağmen ne kendi dünyamda ne de burada kimseye boyun eğiyorum. İnsanlara boyun eğmek yerine beni olduğum gibi kabul etmelerini sağlarım. Yok etmiyorlar mı?" Güldüm. "Çok da umurumda."

Havuzun kenarında otururken o kadar rahattım ki sanki bir iblise hayatının dersini vermekle meşgul değildim. Burada değerli olan ben ve benim hayatımdı. Yaşadığım hayatı birilerine yaranmak için harcayacak değildim. "Onlar tahtlarında oturabilir," diyerek gülümsedim. "Ben başlı başına bir krallığım."

Söylediklerimden zerre kadar etkilenmemiş gibi alaycı bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Amma ve lakin ruhunda sızan melankolik şeyleri soluyordum. "Bu o kadar kolay değil," diyerek beni yanıltmaya çalıştı. "Araf'ta arkanda duracak bir klanın olmalı."

Sözleri bende tiksinti yarattığı için yüzümü buruşturdum. "En güçlülerin yanında olmaya devam et o zaman. Bir aslan gibi kendi avının peşine koşmaktansa bir çakal gibi önüne attıkları kırıntılarla yetin."

Beni görmezden gelip gitmeye yeltenince bulunduğum yerden kollarımı göğsümde birleştirdim. Alaycı gözlerle arkasından bakıyordum. "Bir şey unutmadın mı, iblis?" Tüm tahminlerim doğru çıkmıştı çünkü hiçbirine itiraz etmemişti. Anlaşmamıza sadık kalıp bana duymak istediklerimi söylemeliydi. Bilmem gereken cevapları vermeden onu bırakır mıyım sanıyordu?

Adımları durdu ama bana doğru dönmedi. "Bu konuda konuşamam."

"Konuşman da gerekmiyor." Başımı omzuma doğru eğip sırtıyla bakışmayı sürdürdüm. "Sen bana küçük bir ipucu ver, gerisi bende." Canını sıkacağımı iyi bilmeme rağmen güldüm. "Bilirsin, kavrama yeteneğim çok iyidir."

Bana doğru dönüp alaycı bir şekilde dudaklarını büzdü. "Tek bir cümleyle tüm olayı çözeceğini mi sanıyorsun?"

"Neden bunu denemiyoruz?" Küçük bir detay yakalarsam ihtimaller üzerinde doğru sonuca ulaşacağımı biliyordum. Bu hep yaptığım bir şeydi.

Nefesini sıkkınca verip, "Doğumunda bir anlaşma yapıldı," dedi. Kaçmak yerine neyse ki oyunun kurallarına sadık kaldı.

"Annemle mi?"

"Hayır, onunla olan anlaşmadan bahsetmiyorum. Sana bir seferinde ruhunu Ölüler Diyarı'ndan getirmek için Araf'taki birinden yardım aldığımı söylemiştim. Bunu hatırlıyor musun?" Başımı salladığımda, "Onun yaptığı bir anlaşma," dedi. Ne çok anlaşma yapılmış lanet doğumumda. Bir türlü bu anlaşmaların sonu gelmiyordu.

"Bu anlaşma ne üzerineydi?"

"Bir Aykırı'nın hayatına karşılık başka bir Aykırı'nın hayatı!" Bunu söyleyip söylememekte tereddüt ederek dilini sertçe ısırdı. Kendini susturmaya çalıştığını görebiliyordum ama ısrarcı bakışlarıma daha fazla direnemedi. Omuzları çöktü. "Bana yardım eden kişi senin hayatına

karşılık değer verdiği birinin hayatını sundu. Bir Aykırı Ölüler Diyarı'na alındı ve karşılığında senin oradan çıkmana izin verdiler." Tüm bunlar doğduğum gece mi oldu? Anlayamıyordum, o kişi bunu neden yapsın ki? Sonuçta ben o sırada yeni doğmuştum, tanımadığı biri için neden başka birini feda etsin?

"Başka?"

Az önce onu köşeye sıkıştırdığım için şimdi sıra ona gelmiş gibi davranmaya başladı. Canımı yakmak için acımasızca gülerken bana doğru bir adım attı. "Çok yakında öleceksin." Kanımı donduran haberi bana verirken en az benim olduğum kadar soğuktu. "Bu anlaşma sen yirmi dört yaşına girince geçerliliğini yitirecek. Takas yeniden yapılacak ve sen Ölüler Diyarı'na giderken senin yüzünden orada olan geri dönecek." Midem kasıldı.

Yakında Ölüler Diyarı'na mı gideceğim?

Doğum günüme çok az kalmıştı. Ben burada doğum günümü sabırsızlıkla bekleyip kurtulmanın hayallerini kurarken aslında beklediğim şey kendi ölümüm müydü? Yılların savaşını dindirip herkes gibi olmayı düşlerken buna hiç vakit bulamadan ölecek miydim? Eve dönüş yolunu bulmadan, ailemi son kez görmeden öylece yok olup gidecek miydim? "Tanrılarınız çok acımasız," diye fısıldarken sesimde büyük bir keder saklıydı.

Üç gözyaşı şartıyla bana vadettikleri kurtuluşa yirmi dört yaşına girince kavuşacaktım. Ancak benden gizledikleri bir anlaşma daha vardı ve bu onların ne kadar acımasız olduğunu gösteriyordu. Yirmi dört yaşına girdiğimde kurtulduğuma sevinemeden bir takasın kurbanı olacaktım. Kurtuluş adı verdikleri bir ödülün peşinden beni yirmi dört yıl koşturmuşlar, o ödülün arkasına da ölümü gizlemişlerdi. "Bu çok zalimce," diye mırıldandığımda yaşadığım hayal kırıklığı yıkılan bir dünya kadar sarsıcıydı. Şu ana kadar bir dünya yıkılmadıysa da artık bu doğru değildi çünkü tüm dünyam yıkılmıştı.

Bu kadarı sana yetmez diyen beynim kendiliğinden mektuptaki tüm şifreleri çözmeye başlamıştı. Asıl yıkım şimdi başlıyordu çünkü yerine oturan parçalarla bu yaşadıklarımın bir hiç olduğunu anladım. Meliz'den uzaklaşmak için ayağa kalktım ancak en fazla birkaç adım atabildim. Benden saklanılan her şeyin saldırısına uğrarken tek bir adım

bile atamayacak kadar zavallı bir hâldeydim. Gözlerimin önünde satır satır mektupta yazanlar geçiyordu ve ben hiç istememe rağmen tüm o satırların ne anlama geldiğini anlamaya başlıyordum.

"Ve doğumunu hatırlıyorum, Elzem. O gece çok fazla kar yağıyordu. Sanki bulunduğun yerdeki en yüksek dağın karları sana yağıyordu. Her bir kar tanesi senin doğumunu kutlarcasına düşüyordu yeryüzüne. O gün bahçeye çıkıp tüm şeytanlara gözlerimi yumdum çünkü kar yağıyordu. Daha önce eşi görülmemiş şiddetli bir kar senin doğumunla yağıyordu. Beni anlıyor musun, Elzem, kar yağıyordu."

Anneannem mektubunda *kar yağıyordu* demişti. Aslında burada tüm dikkati yılın ilk karına yani doğum günüme çekmeye çalışmıştı. Doğum günümde olacaklar konusunda annem beni uyarmaya çalıştı.

"Yürüdüm kapalı gözlerle yüksekteki şeytanlara. Her biri senin adını haykırırken ben onlardan korkmadım ve hepsini yoldaş kıldım kendime."

Şeytan derken aslında bir iblisi, yani Meliz'i kastediyordu. Meliz'in işi olduğunu söylemek istiyordu. Hiçbir şeyden haberimin olmadığını düşündüğü için doğumumdaki gizeme değinmek istemişti. Meliz'in bu işteki rolüne dikkat çekmeye çalışmıştı. Oysaki ben ölü doğduğumu ve yaşamam için bana ikinci bir şansın verildiğini buraya gelmeden önce öğrenmiştim.

"Ve on dört yıl boyunca tüm doğum günlerini ilk kutlayan bendim, değil mi? Peki, en son kutlayan kimdi, Elzem? Git onu bul ve uyandır derin uykusundan. Doğum günün yaklaşıyor ve o hâlâ uyuyor. Onu uyandır ki gördüğü düşlerden çıkıp bu sefer doğum gününü erken kutlasın. Hem belli mi olur, bakarsın sana da anlatır gördüğü düşü."

Mara! Genelde kıskançlığı yüzünden doğum günümü en son kutlayan hep o olurdu. Aynı gün doğduğumuz için kendi partimi onunla paylaşmam hiç hoşuna gitmezdi. Oysaki ben her defasında pastayı sadece onun sevdiği şekilde yaptırırdım. O bana canımı sıkacak hediyeler alırken benim hediyelerim ertesi gün satılarak onun cüzdanına para olarak dönerdi. Ona aldığım hediyeler onun için manevi yönden değersiz olurdu. Mektubun bu kısmında annem Mara'nın kâhin olduğunu bana söylemeye çalışmıştı. Yaklaşan doğum günümde olacakları Mara'nın bana anlatmasını istemişti.

"Biricik kızımın Araf'ta olduğunu duydum. Senin için endişelenmeden edemiyorum çünkü orası sana göre bir yer değil. Eminim çok fazla düşmanın vardır çünkü orada herkes birbirinin düşmanı. Gerçek düşmanı görmek çok zor, değil mi? Zira en güçlüleri hep iyi gizlenenlerden çıkar. Araf korkunç bir yer olduğu için içinde gizlediği tehlikeyi görmek mümkün değil. Bunun için bir deprem olmalı, kıyamet kopmalı ve Araf altüst olup eteklerindeki gizemi yere dökmeli."

Beni en çok zorlayan bu kısımdı çünkü Araf'ı nasıl yıkabilirdim ki? Gerçek düşmanımın çok iyi gizlendiğini söylüyor ve cevabın Araf'ta olduğuna değiniyordu. Düşmanını görmek için *Araf'ı yık* diyordu. Tanrı aşkına, koskoca ülkeyi ha deyince yıkamam ki! Bir dakika, gerçek anlamda bir yıkımdan bahsetmiyor olabilir miydi? Aklıma gelenlerle hemen yerdeki yapraklardan en iri olanını aldım. Havuza yaklaşıp işaret parmağımı suya batırdım ve yaprağın üzerine kocaman harflerle ARAF yazdım.

Yaprağın üzerine suyla yazdığım harfler usulca akarken bir cevap arıyordum. Ters çevirerek okudum ancak ortaya bir şey çıkmayınca bu sefer tersten okudum. İşe yaramıyordu çünkü hangi açıdan okursam okuyayım açıklayıcı bir şeyler çıkmıyordu. "Bu saçmalık!" Sinirlenerek yaprağı ortadan ikiye yırttım. Yere atacağım an yutkunarak duraksadım. Cevabı bulmak için *Araf yıkılmalı* demişti ve ben az önce yaprağı yırtarak bunu yapmıştım. Bakıldığında bir yaprak üzerinde olsa da Araf ikiye bölünmüştü.

Tekrar birleştirince yine Araf ortaya çıkıyordu. Sondaki parçayı başa koyup okuyunca yine saçma bir şey ortaya çıkmıştı. Ben de son çare olarak işe yaramayacağını bile bile Araf kelimesinden bir şeyler türetmeye başladım. Zaten hepi topu birkaç kelime çıkıyordu. Araf, Afar, Fara, Rafa, Arfa ve Afra. Bekle! Sertçe yutkundum. Bu olabilir mi? Annemin bahsettiği asıl düşmanımın ismi ortaya çıkmıştı. Afra! Beni bekleyen düşman Savcı'nın ablası Afra olamazdı, değil mi? Onu tanımıyordum bile, neden bana düşmanlık duysun ki?

Bir Aykırı'ya karşı başka bir Aykırı!

"Bana verdiğin tokayı yanımda getirmeyi çok isterdim. En azından senden bana kalan küçük bir hatıram olurdu. Peki, benim sana verdiğim tokayı hâlâ saklıyor musun? Bir armağana karşı bir armağan demiştik. Belki

de benim hediyemi geri vermeli ve kendi hediyeni benden almalısın. Bunu özel bir günde yapmayı isterdim. Sırf seni kızdırmak için bunu isterdim çünkü sen değiş tokuştan nefret edersin."

Mektubun bu kısmını hatırlayınca bana gereken cevabı en ağır şekilde almıştım. Bu gerçek olamazdı. Annem yani anneanneme hiç toka vermemiştim ve o da bana genelde toka vermezdi. Bir armağana karşı bir armağan demişti. Aslında burada bir takastan bahsediyordu, benim doğum günümde yapılacak bir takas. *Bunu özel bir günde yapmayı isterdim* derken bunu anlatmaya çalışıyordu. Doğum gününde takas yeniden olacak ve sen ölürken senin yerine ölen kişi geri dönecek demek istemişti! Meliz'in az önce söyledikleri yalan değildi, takas gerçekten olacaktı.

"Dediğim gibi, seninle ilgili çoğu şeyi hatırlıyor ve özlüyorum. Ancak geriye dönüş mümkün değil. Bize kalanlarla yetinmeyi bilmeliyiz. Sen güçlü bir kadınsın, Elzem, işleri yoluna koyacağına eminim. Yapman gereken şeyleri yapmaktan çekinme. Yanında olup seni koruyamadığım için bağışla beni kızım.

Seni çok seven annen,

Suzan."

Mektubun son kısmı sadece vedaydı. Bu gece en ağır şekilde mektuptaki tüm gerçekleri çözdüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Derin derin nefesler alarak güçlükle başımı kaldırıp Meliz'e baktım. "Savcı'ydı değil mi? Sana yardım eden kişi en başından beri Savcı'ydı?"

Bunu anlamayacak kadar aptal değildim. İkisinin yakınlığı bile bunu kanıtlıyordu. Emin olmamı sağlayan asıl sebep Savcı'nın ruh formundayken beni görmesiydi! Kimse beni göremezken o görüyordu. Bunu hep sorgulamış ama doğru cevabı hiç bulamamıştım. Koruyucular sadece kendi çağırdığı ruhları görebilirdi ancak Savcı garip bir şekilde beni görüyordu. O anlar bunun sebebini anlamamıştım lakin şimdi her şeyi anlıyordum. Savcı beni görüyordu çünkü ben de onun çağırdığı ruhlardan biriydim!

Ben onun kölesiydim.

Kalbim kasıldığında ayakta durmakta güçlük çektim. Bu yüzden panayırdan çıktığımızda tek bir cümlesiyle bana itaat ettirip karşısında diz çöktürmüştü. Ölü doğduğum için ruhum Ölüler Diyarı'na gitmişti. Meliz, Savcı'dan yardım isteyince Savcı beni hayata döndürmek için ruhumu Ölüler Diyarı'ndan çağırmıştı. Bir Koruyucu'nun çağrısına cevap veren tüm ruhlar onun kölesi olurdu. Savcı'nın çağrısına cevap vermiştim. Yeniden hayata dönmemin asıl sebebi buydu. Çağrısını kabul ederek kölesi olmuştum.

Buz keserek boynumdaki pusulaya dokundum. Ölüler Diyarı'ndan dönen bir ruhu vücudum kabul etmemişti. Bu yüzden Savcı ruhumu bu pusulaya mühürleyip boynuma takmıştı. Pusula ruh ve beden arasında bir köprü görevi görecek ve sıradaki takasa kadar beni hayatta tutacaktı. "Bunu bana nasıl yapar?"

Afra'nın da bir Aykırı olması son parçaları tamamlıyordu. Annem özellikle ondan bahsettiyse benim yerime ölen kişi Afra oluyordu. Savcı beni Ölüler Diyarı'ndan çıkarmak için onlara ablasını sunmuştu ama neden? Bir türlü kafama yatmayan bazı şeyler vardı. Yeni doğan bir bebeği yaşatmak için neden ablasını gözden çıkarmıştı? Bir şeyler eksikti. Annem en büyük düşmanın Afra demek istemişti çünkü annem de tıpkı onun gibi Ölüler Diyarı'ndaydı. İkisi aynı yerde olduğu için annem onu tanıyor olmalıydı.

Aslında Afra'nın benden nefret etmesi için beni tanıması gerekmiyordu ki. Yirmi dört yıldır benim yerime Ölüler Diyarı'ndaydı, bu da benden nefret etmesi için yeterli bir sebepti. Gediz bu yüzden çağrıma cevap verip kölem olmuştu. Bana yakın olup beni korumaya çalışıyordu çünkü ablasının dönmesi için doğum günüme kadar yaşamalıydım. Takası yapan Savcı'ydı ve Gediz de bunu biliyordu. Ben o aşağılık adamın köle ruhlarından biriydim! Yıllardır çektiğim tüm acıların sorumlusu Savcı'ydı.

"Bunu asla bilmemeliydin," diyen Meliz'e nasıl baktığım hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Kırgın, hüsrana uğramış ve hayal kırıklığı içindeydim.

Gözyaşlarıma direnirken güçlükle bulduğum bir sesle, "Git buradan, Meliz," dedim.

Gözleri baştan ayağa beni izlerken ağlayıp veryansın etmemi bekliyordu. Bunu görmek için can atıyordu lakin ben hep olduğu gibi dimdik karşısında duruyordum. Ona istediğini vermediğim için yüzünü buruşturdu. "Sen gerçekten insan mısın? Arada ağlamayı dene, düşündüğün gibi duygular zayıflık değildir." Bunları söyledikten sonra gitti. Tamamen yalnız kalana kadar bekledim ancak daha sonra kendimi daha fazla tutamadım ve havuzun kenarına yığıldım. Savcı bana ihanet etmişti.

Onu sevmiştim.

Boğazımı tırmalayan çığlığa engel olmak için yumruğumu ısırdım. Dişlerimi elime geçirip içimi yakan bu acının dinmesini bekledim ama acının bir gramı bile eksilmiyordu. Savcı yapmıştı, yaşadığım her şeyin tek sorumlusu oydu. O kadar acıyordum ki bunu tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Kalbim acıyor, kalbim yıllar sonra onun ihanetiyle acıyordu. Evet, bana ihanet etti. Buraya geldiğimde gerçekleri benden gizleyerek beni kendisine âşık etti. Gerçekleri söyleseydi kalbim şimdiki gibi ona atmazdı.

Bana yaşattığı tüm bu acıların sebebinin o olduğunu öğrenince ihanetle kirlenmezdim. Savcı sadece geçici bir yaşam vererek beni lanetlemedi, aynı zamanda ihanetle kirletti. Bana ihanet etti, bana ve sevgime ihanet etti! "Hayatının hatasını yaptı."

"Mutlu musun şimdi!" Sudaki yansımama bakarken çıldırmış gibiydim. İçimdeki öfke harlanarak ortaya çıkarken gülmeye başladım. "Bana ihanet etti." Ağlamak gibi bir şansım olmadığı için dökemediğim gözyaşlarını gülüşümle kirlettim. Acıya gülmekten daha can yakıcı bir şey varsa o da acıyınca ağlayamamaktı.

Aklını kaçırmış biri gibi gülerken attığım kahkahalarda ne çok gözyaşı saklıydı. "Elzem Akay'a ihanet ettiğine inanabiliyor musun?" Benim aksime sudaki yansımam gülmüyordu hatta benim yerime o ağlıyordu. Ne denli yıkıldığımı gördüğü için onun yeşillerinde benim yıllardır dökemediğim yaşların parıltısı akıyordu. "Canım yanıyor." Ağlamamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırarak, "Canımı çok yakıyorlar," dedim. "Tüm dünyaya karşı tek başıma savaşıyor gibiyim."

Gözlerimin ardı öyle bir sızladı ki her an kirpiklerimin arasından yaşların akacağını hissedince hemen başımı kaldırdım. Başımı gökyüzüne

kaldırıp çoğunlukla yaptığım gibi derin derin nefesler almaya çalıştım. "Ağlama geçti." Bulutlu gökyüzüne bakarak gözyaşlarımı gözlerimde kurutmaya çalıştım. "Geçti, sorun yok." Hiç geçmiyordu, hem de hiç. Geçmesine izin vermiyorlardı.

Kara bulutları izlerken, "Bunu onun yanına bırakmam," diye mırıldandım. "Bunu kimsenin yanına bırakmam." Evet, doğum günüm geldiğinde bu lanet yerden gidecektim ancak benden sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı!

"Ortada bir hata varsa cezası da olmalı." Soğukkanlı bir katilin sesinden çıkar gibi dudaklarımdan dökülen bu kelimeler benim en büyük ilkemdi. Başımı eğip sudaki yansımama tekrar baktım. Gözlerimin yeşiline çöken karanlığın her parçasını büyük bir zevkle izledim. Savcı bir hata yapmıştı, hem de büyük bir hata. Yapılan bir hata ne kadar büyükse cezası da bir o kadar büyük olmalıydı.

"Elzem... S-sen ne yapıyorsun?"

"Şşş. Sessiz ol, anne. Seni uyarmıştım, kapını kilitlemeliydin."

"Sen çıldırmışsın!"

"Bir hata yaptın ve cezanı çekmen gerekiyor, anne. Tıpkı o kuş ve diğerleri gibi. Beni anlıyor musun?"

"Sen iyi değilsin! Aklını kaçırmışsın, tedavi olman gerekiyor!"

Zihnimdeki anılara yeniden kilit vurduğumda derin bir nefes aldım. Dudaklarım sadistçe kıvrılırken ellerimi suya uzatarak yansımamın gözlerine baktım. "O beni hiç anlamadı, diğerleri de öyle." İnsanlar hata yapmamalıydı, eğer yaparlarsa cezalarını çekmek zorundalardı. Savcı da cezasını çekecekti, hem de en ağır şekilde. Bu şehirde bir yıkım başlatarak gidecektim. Öyle bir yıkım olacaktı ki her biri buraya hiç gelmemiş olmamı dileyecekti.

Kandillerin ışığı titreşince iç çekerek ayağa kalktım. Bu akşam ceza vaktiydi çünkü gerçekleri öğrenmiştik. Cezam Savcı'nın bana yaptığı şeyin büyüklüğünde olacaktı. Direklerdeki kandillerin ışığı titreşince kaderine razı gelmiş bir köle gibi kaleye doğru yürüdüm. Kaleye girip kimseye görünmeden odama çıktım. Kapıdaki nöbetçilere, "Akşam

yemeğine katılmayacağım," dedim. "Erkenden uyuyup dinlenmek istiyorum. Hiçbir koşulda odama birilerini almayın."

Odaya girip kapıyı içeriden kilitledim. Odanın ışıkları bile titreşiyordu. Gelmek üzereydi. Aceleyle elbisemin fermuarını açmaya başladım. Elbiseme kan bulaşsın istemeyiz, değil mi? Sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar soyundum. Hızlı adımlarla banyoya girip bir kez daha kapıyı içeriden kilitledim. Odamı kirletemezdim. Banyodaki kanları silmek daha kolay olacağı için arkamda herhangi bir iz kalmazdı. Banyo odaya göre daha soğuk olduğu için çıplaklığımdan ötürü titremeye başlamıştım.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde banyonun içi zifirî karanlığa bürünmüştü. Kendi kanımı sunarak cezamı ertelemek yerine hak ettiğim cezayı onun vermesini istedim. "Hatalar cezasız kalmamalı." Berbat bir hâldeyken bedenimde açacağı yaralara direnmeyecektim. Tıpkı benden çalınan gözyaşlarım gibi birazdan yaşayacaklarım da Savcı'nın suçuydu. Onun yaptıklarını geç fark etmem de benim suçumdu ve şimdi cezamı çekmeliydim. Elimdeki mendili sararak dişlerimin arasına kıstırdığımda çıplak sırtıma ilk darbeyi almıştım.

Keşke acıttığı kadar öldürseydi de.

✦

Sabah gözlerimi banyoda yerde yatarken açmıştım. Kendi kanımın içinde uyuyarak geçirdiğim bir gecenin sabahı da güzel değildi. Banyodan çıktığımda attığım her adımla zeminde kanlı ayak izlerim çıkmıştı. Odamın kapısını açmadan dışarıdakilere banyo yapmak istediğimi ve bana sıcak su göndermelerini istemiştim. Odada bulduğum bir fularla yerdeki kanlı ayak izlerimi silmiş, daha sonra da kırmızı pelerinimi takmıştım. Vücudumdan daha beter bir şey varsa o da banyonun içler acısı hâliydi.

Hizmetçiler kovalarla ılık su getirdiklerinde pelerinin önünü sıkıca kapatarak vücudumu görmelerine engel olmuştum. Tüm kovaları şöminenin önüne koymalarını istemiştim. Banyoya girmelerine izin veremezdim. Onlar odadan çıkınca banyodaki ahşap küvetin içine suları taşıyıp ılık suyun içine girmiştim. Çırılçıplak bir şekilde suyun içine girince küvetteki su anında kırmızıya boyanmıştı. Ilık su vücudumdaki

pençe izlerini kor gibi yakıyordu. Pençe izleriyle banyo yapmak iyi bir fikir değildi ancak üzerimdeki kan kokusundan kurtulmanın tek yolu buydu.

Dişlerimi sıka sıka kendimi yıkamıştım. Daha sonra küvetteki tüm suyu banyonun zeminine döküp durulanmak için ayırdığım iki kovadaki suyu almıştım. Onları küvete döküp tekrar suyun içine girip bir kez daha yıkanmıştım. Sabun kullanmaya cesaretim yoktu çünkü bu daha çok acıtırdı. Acıyı yoğun bir şekilde hissettikçe dişlerimi sıkıp, "Geçecek," diyordum ama hiç geçmiyordu.

Küvetin içinden çıkıp kapının arkasında asılı olan havluyu vücuduma sardım. Şimdi banyoyu temizleme zamanıydı. Derin bir nefes alıp yere ve duvardaki kanlara baktım. Omuzlarım çöktü. "Bu yaralarla hiç kolay olmayacak."

Banyoyu temizlemek neredeyse bir saatimi almıştı. Bunun için birkaç kez dışarıdan su getirtmiştim. Hizmetçiler kafası karışmış bir hâlde bu kadar suyla ne yapacağımı sorgulayıp durmuşlardı. Vücudum tir tir titrediği için kovaları banyoya taşırken bile zorlanmıştım. Eğilip zemindeki kanları sildikçe vücudumdaki pençe izleri gerilip tekrar kanamaya başlamıştı. Sızan kanı kendime sardığım havlu emiyordu. Banyodaki işim bitince havluyu şömineye atarak yakmıştım. Bir saatin sonunda belki banyodaki tüm kanlardan kurtulmuştum ama ben de bitmiştim.

Boş kovaları kapının önüne bıraktım ama dışarıya değil. Hizmetçiler tekrar geldiğinde onları odamdan alabilirlerdi. Sabah olmasını umursamadan geceliğimi giyip yatağa girdim. Tüm bu ağrılarla ve sızılarla ayakta duracak gücüm yoktu. O kadar yorgun ve acıyordum ki sonsuza kadar uyumak istiyordum. Yorganın altına girip birbirine çarpan dişlerime engel olmaya çalıştım. Üşüdüğüm için değil, çok acı çektiğim için çenem titriyordu.

"Anne," diye mırıldandım yorganın altında titrerken. "Beni kollarına al, çok yalnızım."

Ölüyorum, anne. Ölüyorum.

Bölüm 16
Kalp Kırıklıkları

"Ben bugün ilk kez beni bırakıp gittiği için anneme kızmadım. Bir enkazı görmek zorunda kalmayacak diye bugün ona gönül koymadım. Çok sevmek de acıtıyormuş."

Ayışığı Kitaplığı

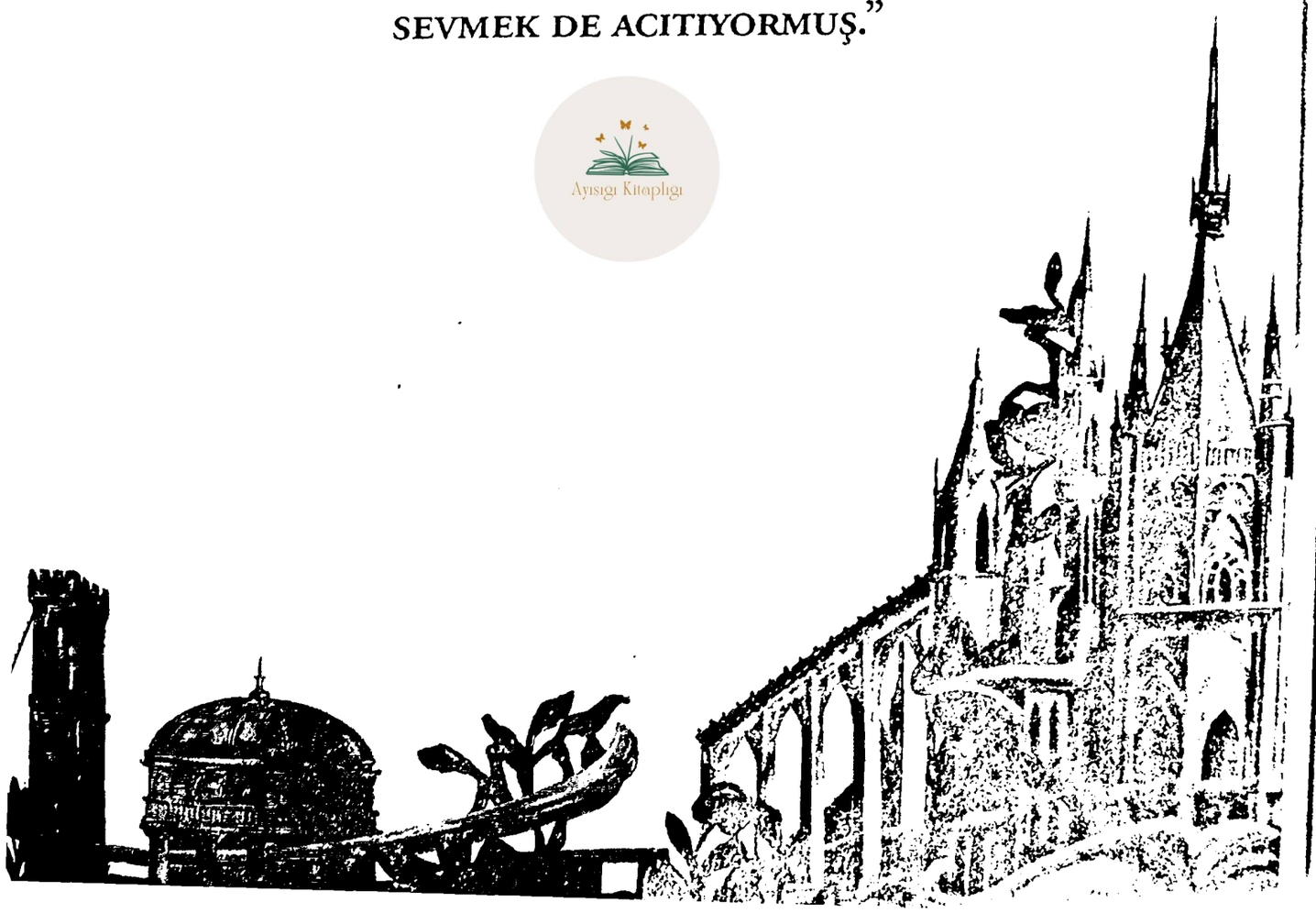

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Kendimi Sıraç'ın kaldığı sitenin koridorunda bulunca önce bir rüyada olduğumu düşündüm ama daha sonra *astral* seyahatle Sıraç'ın rüyasına sızdığımı anladım. Yatağımda yara bere içinde uyurken annemin rüyasına seyahat etmeyi arzulamıştım. Sıraç'ı ziyaret etmek düşündüğüm son şey bile değildi. Üzüldüğümü de söyleyemezdim çünkü bu hayvan herife gereken dersi vermek için bu iyi bir fırsattı. Koridorda düz bir şekilde yürüyüp onun kapısının önünde durdum. "Bakalım ne rüya görüyorsun, Sıraç Bey." Bu rüyayı onun için bir kâbusa çevirecektim!

Bu kapının arkasında olan şeyler onun bilinçaltında olanlardı. Rüyalarımız genelde bilinçaltımızda olan şeylerin yansımasıydı. Kapıdan geçerek içeri girdiğimde karşılaştığım manzarayla donup kaldım. Soğuk hava kanıma işlerken gördüğüm manzaraya şaşkınlıkla bakıyordum. Buz tutmuş bir gölün kenarındaydım. Buz gibi orman insanı ürpertirken Sıraç gölün tam ortasındaydı. Sağında Itır duruyordu, solunda da ben. İkisiyle de arasında bir hayli mesafe vardı. Rüyasında bizi mi görüyordu?

Itır siyah, bense kan kırmızı bir elbise giyiyordum. İkimiz de korku dolu gözlerle Sıraç'a baktıkça abimin bakışlarındaki korku büyüyordu. Yeşil gözleri ayaklarımızın altındaki ince buz tabakasına bakıyor, ne yapacağını bilmez bir hâlde kıvranıyordu. Onun ayaklarının olduğu yerdeki buz tabakası daha sağlam ve kalın görünüyordu fakat biz kızlar ipin ucunda duruyor gibiydik. En küçük bir hareketimizle o buzun kırılıp bizi gölün dibine çekmesi an meselesiydi.

Anlaşılan yokluğumuzda ona iyi işkence ediyorduk.

Aslında bu rüyanın anlamını bilmek için rüya tabircisi olmaya gerek yoktu. Bize olanlar yüzünden Sıraç vicdan azabı çekiyordu. Bizi kurtarma şansı vardı ancak babama verdiği yemini tutmak için bunu

yapmayıp yıllarca sessizliğini korudu. Kız kardeşlerini bir iblisle yaşamaya mahkûm etti. Konaktaki son gecemizde iki kardeş bir anda ortadan kaybolmuştuk çünkü Araf'a gelmiştik. Bizi bir türlü bulamamak abimi deli ediyor olmalıydı. Bize ne olduğunu ve nerede olduğumuzu bile bilmiyordu.

Kim bilir gördüğü bu rüyaya benzer şeyler kaç gece görüp durmuştu. Kız kardeşlerinin tam ortasında duruyor, ikisini kurtarmanın yollarını arıyordu. İşte bunun adı vicdan azabıydı. Müdahale etmek yerine bir ağacın arkasına saklanıp izlemeye başladım. Annemi bir kliniğe kapatan bu kalpsize rüya gördüğünü söyleyip onu rahatlatmayacaktım. Bir yemin uğruna bize yaşattıklarının cezasını çeksindi.

"Abi." Itır'ın titreyen sesiyle çaresiz bakışlarını küçük kardeşine çevirdi. Itır incecik bir buzun üzerinde dururken, "Yardım et, abi," diye fısıldadı. "Buz kırılıyor, abi. Yardım et, korkuyorum."

Sıraç bir an bile düşünmeden, "Geliyorum, abim," diyerek Itır'a doğru bir adım atmıştı ki, "Abi," diyen diğer kız kardeşinin titreyen sesini duydu. Evet, bu benim hayalimdi. Durdu ve Elzem'e doğru döndü. Can sıkıcı ama film izler gibi bu olanları izlerken kendimden bir başkasıymış gibi bahsedebilirdim. Kırmızı elbisesinin etekleri rüzgârdan dolayı uçuşurken buz gibi gözlerle Sıraç'a baktı. "Ben ne olacağım, abi?" dediğinde kahkaha atabilirdim. Yok artık.

Keyfimi yerime getiren şey Sıraç'ın rüyasında bile yardım için ona ağlayıp sızlanmayan bir Elzem görmemdi. Bizi tanıdığı şekilde rüyasında gördüğü için Itır gibi, "*Abi, yardım et*," demek yerine hesap sorarcasına gözlerine bakıp, "*Ben ne olacağım, abi?*" diyordum. İşte buna gülünürdü. Sıraç'ta nasıl bir etki bıraktıysam rüyasında bile beni zayıf biri gibi göremiyordu.

Gözleri benimle buluşan Sıraç, "Geliyorum, kardeşim," diyerek bana doğru bir adım attı.

"Abi, buz kırılıyor," dedi Itır ağlayarak. Sıraç'ın adımları durdu. Yönünü hızla Itır'a çevirdi fakat bu sefer de Elzem, "Sıraç, üzerinde durduğum buz çatlıyor," dedi. Aferin kızlarıma, onu çıldırtıyorlardı.

Kardeşleri arasında sıkışıp kalan Sıraç önce hangisini kurtaracağını bilemedi. İkisi de onun kanıydı. İki kızın ayaklarının olduğu yerdeki

buzlar çatırtılar çıkartarak çatlamaya başlayınca hangisini kurtaracağını ben de merak etmeye başladım. Bakışları ilk Elzem'i buldu, içi titredi. Yeşil gözleri dolup dolup taşarken, "Bana bir yol göster, abim," dedi çaresizce. Yüzünü ovuşturup kırmızılar içindeki kardeşine bakarken gözleriyle ona yalvarıyordu. "Sen olsan ne yapardın?"

Tıpkı benim de yapacağım gibi bilinçaltının ona yansıttığı Elzem de donuk gözlerle ona bakıyordu. Bizi kafasına nasıl kodladıysa o şekilde görüyordu. Sıraç için Itır kırılgan, bense soğuk bir nevaleydim. Bizi tanıdığı şekilde görüyordu. Elzem onun acısından zerre kadar etkilenmeden soğuk gözlerle ona bakmaya devam etti. Oraya gidip Sıraç'ın karşısında dursam tıpkı şu anda gördüğü şekilde ona bakar ve bakışlarımla onu ezerdim. Bizi o kadar iyi tanıyordu ki kafasının içindeki hayalimiz birebir bizimle aynıydı. "Senin suçun," dedi Elzem. "Bize olanlar senin suçun, Sıraç."

Aferin kızıma.

Sıraç Akay'ın ağlayabildiğine ilk kez onun rüyasında tanık oluyordum. Onu suçlayan kız kardeşine bakarken benimkilerin bir kopyası olan yeşillerinden bir damla yaş süzüldü. Oysaki beni ağlarken bile hayal edemiyordu çünkü ağladığımı daha önce hiç görmemişti. Gözlerinden süzülen bir damla yaş yakışıklı yüzüne akarken, "Elzem," diye mırıldandı ah edercesine. Sanki bir iç çekişle kalbi onlarca damla kan kaybetmiş gibi yeşilleri titreşti. "Özür dilerim." Pişmanlığını iliklerime kadar hissederken, "Özür dilerim, güzelim," diyerek benden af diledi. "Yapamadım, size gerçeği söyleyemedim."

"Değdi mi?" diyen kişi Itır'dı. İnce bir buzun üzerinde dururken ıslak gözleri suçlarcasına Sıraç'a bakıyordu. "Söylesene, sustukların değdi mi bizi kaybetmeye?"

Omuzları yenilgi içinde çökerek başını iki yana salladı. "Değmedi."

İki kızın üzerinde durduğu buzlar biraz daha çatlayınca Sıraç'ın endişesi iyice arttı. Itır panikleyerek, "Abi, n'olur yardım et," dedi ağlayarak. "Ölmek istemiyorum."

Itır'a doğru koştuğunda bu sefer Elzem hiç müdahale etmedi. Tıpkı benim de yapacağım gibi sessizliğini koruyarak önceliği Itır'a verdi. Sıraç, Itır'a yetişmek üzereydi ki Itır'ın ayaklarının bastığı buz paramparça

oldu. Sıraç dağılmış bir hâlde öne atılıp, "Itır!" diye haykırdığında Itır gölün içine düşmüştü.

Göl onu yuttuğu an suyun yüzeyi hızla buz tuttu. Suyun altında olan Itır çıkmasına engel olan buza vurmaya çalıştı ama onu kıramadı. Sıraç koşarak diz çöktü ve onu oradan çıkarmak için yumruklarını üst üste buza geçirmeye başladı. Bunu yaparken çıldırmış gibiydi. "Itır dayan, dayan abin çıkaracak seni oradan," dediğinde ağlıyordu. "Dayan, abim!" dedikçe buza geçirdiği yumrukları kan içinde kalmıştı.

Sıraç çok uğraştı ama Itır'ı oradan çıkaramadı. Buza geçirdiği her yumrukla buz bir cama dönüşüp onun elini daha çok kesti. Parmak boğumları kanadı, akan kanlar yumruk attığı buza bulaştı lakin onu kurtaramadı. Yorulmuştu, yumruk atmaktan gücü tükenmişti ve kan revan içinde kalmıştı. Ancak durmuyordu, duramıyordu çünkü durursa kardeşinin öleceğini biliyordu. Sarı saçları dağılmış, yakışıklı çehresi acıyla kasılmış ve yeşilleri ağlamaktan kan toplamıştı. Buna rağmen bir abi olarak durmuyor ve kardeşini gölden çıkarmak için kendini parçalıyordu.

Onu durduran Elzem'in, "Abi," diyen hisli sesiydi. Kaskatı kesildi. Evet, hâlâ tehlikede olan bir kız kardeşi daha vardı.

"Elzem," diye fısıldayıp ayağa kalktığı gibi bu sefer de ona doğru koşmaya başladı. Bu kâbusu defalarca görüyor olmalı ki diğer kardeşine doğru koşarken, "Elzem, n'olur gitme. Gitme, abim!" diyerek ona yalvarıyordu. Sanki birazdan onun da gideceğini biliyormuş gibiydi.

Elzem başını eğip ayaklarının altında hızla parçalanan buza baktı. Daha sonra başını kaldırıp tüm gücüyle ona doğru koşan Sıraç'a baktı. Islak bakan yeşilleri titreşti ve "Çok geç abi," dedi kısık bir sesle. "Artık bizi kurtarmak için çok geç." Son bir kez onun gözlerine baktığında bakışlarında veda vardı. "Fırsatın varken bunu yapmalıydın ama yapmadın, abi," dediğinde buz kırıldı ve o da gölün içine düştü.

Sıraç boğazını yırtarcasına, "Elzem!" diye haykırdı, onu da kurtaramamıştı. İkisini de kaybetmişti.

Bu gördüğü kâbus aslında bizi kaybetmenin azabıydı.

Tıpkı Itır'a yaptığı gibi beni içine çektikten sonra kapanan göle defalarca yumruklarını geçirdi. Göl kızları yuttuktan hemen sonra dışarı

çıkamasınlar diye buz tutuyordu. Sıraç'ın kanayan parmakları acıdı hatta belki kırıldı bile ama durmak şöyle dursun, kardeşleriyle birlikte ölmek istercesine daha şiddetli yumruk attı. Gölün buzunu kıramadıkça çaresizce yumruklarını konuşturup, "Elzem, n'olur abine geri dön!" diye yalvarıyordu. Gözyaşları hızla akıyor, "Geri dön, kardeşim," diyen sesi hiç kesilmiyordu.

Uzun süre saklandığım ağacın arkasından çıkmadım. Gördüğü kâbusun Sıraç'ı ne hâle getirdiğini içim acıyarak izledim ama azabını dindirmek için ortaya çıkmadım. Belki fazla acımasızdım ama tüm bunları hak ettiğine inanıyordum. Bana yaşatılanların yanında bu çektikleri hiçbir şeydi. Ben şu anda bir yatakta, vücudumda pençe izleriyle uyuyordum. Sabaha kadar kendi kanımın içinde uyumuştum. Ve tüm bunlarda Sıraç'ın da payı vardı. Sessiz kalarak Araf gibi bir cehenneme gitmemize göz yummuştu.

Tabii Araf'a gitmek bizim için en iyi ihtimaldi çünkü Meliz'in asıl planı kanlı ayda bizi öldürmekti. Eğer Asil o gece Doğa'dan etkilenip bizi kurtaracak büyüyü yapmasaydı belki de hepimiz şu anda ölü olacaktık. Sıraç o zaman bizi mezarlıkta ziyaret etmek zorunda kalacaktı. Sessiz kalmasının çok daha korkunç sonuçları olabilirdi. Tüm bunları bilirken onu nasıl affedebilirim? "Hepiniz suçlusunuz," diye mırıldandım. "Itır ile ikimiz dışında tüm Akay ailesinin bunda büyük payı var." Onlar yüzünden bir cehennemde mahsur kalmıştık.

Ortaya çıkmak için doğru zamanın geldiğini düşündüğüm için göle doğru yürüdüm. Çıplak ayakla buzun üzerinde durup, "Sıraç," dedim, sesimi duyunca hızla bana döndü. Kefenimi üzerimde taşır gibi bembeyaz bir elbisenin içinde gölün ortasında dikiliyordum.

Benimle ilgili olan bu kısmı daha önce kâbuslarında görmemiş olacak ki irkildi. Başını eğip üzerinde durduğu buza baktı, daha sonra da bana. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra, "Elzem?" dedi şaşkınca. "Sen ölmedin mi?" Bunu sorma şekli fazla masum ve komikti.

Küçük bir yürüyüşe çıkmış gibi buzun üzerinden yürürken, "Ölmemi mi isterdin?" diye sordum alayla.

"O nasıl söz, Elzem." Şaşkınlığı üzerinden atıp hemen ayağa kalktı. Yanıma geldiğinde beni gördüğüne o kadar çok sevinmişti ki sarılmak

için bir atakta bulundu. Ancak kolları içimden geçerek ona hayal kırıklığı olarak döndü.

Acı çeken suratına bakıp, "Bir kâbusun içindesin," dedim sakince. "Ben burada bile değilim."

Salkım saçak yeşillerinde bir şeyler koptu. "Gerçek olman için neler vermezdim."

"Bir kâbusun içinde olduğunu söyledim, abi." Gözlerinin içine bakarak, "Gerçek olmadığımı söylemedim," dedim sakince.

Kafa karışıklığıyla bana bakınca önce ona gereken açıklamayı yapıp hemen sonra hesap sormak vardı aklımda. Lakin buhara dönüşen şeffaf vücudumu görünce buna zamanımın olmadığını anladım. Artık dönmeliydim. Onun rüyasındaki son saniyelerimi yaşarken, "Annemi o klinikten çıkar hemen!" dedim aceleyle. "Uyandığında yapacağın son şey bile olsa onu oradan çıkartacaksın, Sıraç Akay! Yoksa yemin ederim senin için dönüp canına okurum!"

Hiçbir şey anlamamasına rağmen son duyduklarıyla bir küfür savurup, "Yemin etmek zorunda mıydın!" diyerek beni tersledi. "Artık döneceğin varsa da dönmezsin!" Sözler ve yeminler konusundaki tutumumu herkes gibi o da iyi biliyordu. Gözlerinin önünde gittikçe yok olduğum için paniğe kapılarak, "Elzem, n'olur bana nerede olduğunuzu söyle!" dedi ve bu ondan duyduğum son şeydi. Buradaki zamanım düşündüğümden daha çabuk bitmişti.

✳

Acı dolu kısık iniltiler çıkartarak gözlerimi açtım. İlk başlarda vücudumdaki bu acıların sebebini anlayamadım ama sonra her şey kendiliğinden yerine oturdu. Cezalandırılmıştım. Nefesimi bıkkınca verip yataktan çıkmak için kendimi zorladım. Güçlükle yataktan çıktığımda gardırobun boy aynasındaki görüntüm içler acısıydı. Saçlarım dağınıktı, solmuş yüzümde yastık izi vardı ve gözlerimin altında morluklar oluşmuştu. Bu görüntüden daha korkunç bir şey varsa o da yatakta döndükçe yaralarımdan sızan kanın beyaz geceliğime bulaşmasıydı.

"Kardeşin ne hâlde gör, Sıraç," diye mırıldanıp üzerimdeki geceliği çıkardım. Dün gece iç çamaşırlarım bile vücudumda sızan kana bulandığı için sabah şömineye atıp yakmıştım. Elbisenin altına giyeceğim

hiçbir şey yoktu. Elimde top hâline getirdiğim geceliği şömineye atınca artık geriye hiçbir şey kalmamıştı. An itibarıyle elbisenin altına giyeceğim bir geceliğim bile yoktu. Akademiye dönene kadar elimde kalanlarla yetinmek zorundaydım.

Yürüyüp buraya gelirken giydiğim mavi elbiseyi giydim. Savcı'nın bana verdiği lacivert elbiseyi de şömineye attım çünkü görmek bile istemiyordum. Korseyi sıkıca bağlayıp elbiseyi giydiğim için göğüslerim fazla göze batmıyordu. Korse göğüslerim için bir sütyen görevi görüyordu. Elbisenin uzun eteğini ayak bileklerime kadar çekerek çıplaklığımdan kurtuldum. Tüm bunları yapmak bile canımı çok yakıyordu. Yarına kalmaz şifacı vücudum aldığı tüm yaraları iyileştirip kapatırdı ama o zamana kadar canım bayağı bir yanacaktı.

Saçlarımı tarayıp dağınıklığından kurtulduğum esnada dışarıdan gelen sesleri duydum. "Hâlâ uyanmadı mı?" diyen bu sesle vücudum öfkeyle doldu. Savcı! "Neredeyse öğle oldu, bu saate kadar uyuyan biri değildi. İyi olduğuna emin misiniz?" Ne yüzle beni merak edip kapıma gelirdi ki!

Onu yok sayıp parfüm şişesine uzandım. Şişenin küçük balonunu sıkıp tenime güzel bir koku katarken istesem de Savcı'nın sesini duymaktan kurtulamıyordum. Kapıdaki askerler ona rahatsız edilmek istemediğimi, iyi olduğumu söylemelerine rağmen Savcı bir türlü ikna olmuyordu. "İyi olsaydı şimdiye çoktan çıkardı bu odadan!" Kapıyı açıp içeri girmeye kalkıştı ancak kilitli olduğunu görünce daha çok sinirlendi. "Bu kapı neden kilitli!" Kapıyı kırmak istercesine zorlamaya başlayıp, "Elzem!" deyince cevap vermedikçe rahat durmayacağını anladım.

"Kapıyı rahat bırakın, geliyorum," dedim sert bir sesle. Onun yüzünü bile görmek istemiyordum.

Sesimi duyunca biraz da olsun rahatlamış olacak ki kapıyı zorlamayı bıraktı. Kilidi açmadan önce kapının zincirli sürgüsünü taktım. İçeri girmesine izin verecek değildim. Ne söyleyecekse benimle kapı aralığında konuşabilirdi. Kilidi çevirip kapıyı araladığımda içeri girmek için kapıyı itti ancak sürgüyle karşılaşınca, "Bu da nedir?" dedi kaşlarını çatarak.

Kapı aralığından ona bakarken öfkemi bastırmaya çalışıyordum. Arkamdan çevirdiği tüm dolapları bildiğimi bir süre daha bilmemeliydi.

Ondan nasıl intikam alacağımı bulana kadar her şey yolundaymış gibi davranmalıydım. Ondan alacağım intikam da en az dün gece yaşadıklarım kadar sarsıcı olmalıydı. Kendimi sakinleştirmek için büyük bir çaba gösterirken, "Yanımda refakatçim olmadan sizi odama almam skandala neden olur," derken sesim haddinden fazla donuk çıkıyordu. "Bana zorluk çıkarmadan gitmenizi rica ediyorum."

Sesimdeki soğukluktan bile ortada ciddi bir sorun olduğunu anladı. "Sen iyi misin?" Gözleri solgun yüzümde gezinmeye başladığında endişesi artmaya başladı. Gözlerimin altındaki halkalar, yorgun bakan gözlerim ve o gözlerdeki mesafeli ifade. Geniş omuzları gerildi. "Neyin var, Elzem?" Birçok sorunum vardı, daha ne olsun.

"Yorgun ve uykusuzum. Eğer söyleyeceğiniz önemli bir şey yoksa biraz daha uyumak istiyorum."

"Yarın sabah akademiye doğru yola çıkacağız," derken bile gözlerini kısmış, neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. O lanet yakışıklı suratını parçalamak istiyordum.

"Tabii, siz istediniz ya döneriz." Sakin ol, Elzem. Şiddet senin intikam anlayışının içinde yer almıyor. Onun ruhuyla beslenmek bence şiddet içermezdi ya da kalbini deşip ayaklarımın altında ezmek. Kafasını koparıp bedenini parçalamak da öyle. Ah, tamam, sakinim!

Onu öldürmek istiyorum!

"Elzem?" Biraz daha yaklaşarak kapı aralığından yüzümdeki değişikliğe baktı. Muhtemelen ona öldürmek ister gibi bakıyordum. "Bu tavrının sebebi nedir?" Elbisenin gizlediği pençe izlerini görmediği için kendisini şanslı saymalıydı.

Alaycı gözlerle ona baktım. "İlgilendiriyor mu?" Hadi ama... Şu sakinlik işini halletmeliyim.

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "İlgilendiriyor ki soruyorum, değil mi?" Duy da inanma.

"Sizi ilgilendiren şeyler beni zerre kadar ilgilendirmiyor, Savcı Bey." Tanrı aşkına, kapris yapmayı bırak ve gülümse artık! Gerçekleri bildiğimi bir süre daha anlamamalıydı.

Sinirlerini bozmaya başladığım için kızgınlıkla bana bakmaya başladı. "Çocukluğu bırakıp bana neyin olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Kes şunu! Sana ne olduğunu anlamıyorum!"

"İnanırım, zekâ meselesi ne de olsa." Biri beni susturabilir miydi?

"Sen bana aptal mı diyorsun kahrolası kadın!" Utanmadan bir de bana sinirleniyor muydu?

"Defolup gidin diyorum! Kibarcası rahat bırakın beni, kabacası cehenneme kadar yolunuz var!" dedikten sonra kapıyı suratına kapattım. Hayatımda bir ilk yapıp açık bir dille yedi sülalesine küfredesim vardı.

Kapıyı suratına çarptığımı daha yeni anlamış olmalı ki, "Elzem!" diye gürleyip kapıya yumruğunu geçirdi. "Aç şu kapıyı, bana ne olduğunu anlatacaksın!"

Kapıyı içeriden kilitlerken, "Size açıklayacağım hiçbir şey olamaz!" diye bağırdım. "Sandığınız gibi bir şeyim yok benim!" Öfkem hâlâ çok taze olduğu için kendimi tutamayıp bağırdım. "Neden kötü olayım ki? O kadar iyiyim ki daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım! Evet, ben çok iyiyim!" Avazım çıktığı kadar ona bağırdıktan sonra kapıya sertçe vurdum. "Bu arada aramızdaki o saçma şey her neyse o da bitti!"

Aramızdaki kapıya rağmen öfkesinin şiddeti dört bir yanımı sarıp burun deliklerimden içime girmeye başladı. "Sen artık iyice kontrolden çıktın!" Kapıya öyle bir vurdu ki darbenin şiddetiyle kapı menteşelerinden sarsıldı. "Siktiğimin hiçbir şeyi bitemez! Bunun kararını tek başına veremezsin!"

"Bu konuda fikrini soracağım son kişi bile değilsiniz!" Kapıdan uzaklaşıp şömineye doğru yürüdüm. "Ağzı bozuk biriyle daha fazla muhatap olmayacağım!"

"Aç şu kapıyı! Beni içeri al, konuşalım! Küfrettiğim için özür dilerim, şimdi aç şu kapıyı!"

"Bana bir iyilik yapın ve gidip Berrak Hanım ile nişanlanın çünkü artık yüzünüzü bile görmek istemiyorum!" diye bağırdığımda yutkunuşunu ta buradan duyabilmiştim. Oyunbaz önsezilerim vücudundaki

en küçük değişimi soluyordu. Kalbi endişeyle kasılmaya başladı çünkü ne kadar ciddi olduğumu anlamıştı.

"Elzem, böyle yapma," derken iliklerine kadar beni kaybetme korkusunu yaşamaya başlamıştı. "Ne olduğunu konuşalım. Kapı arkasından bitti diyerek hiçbir şeyi bitiremezsin!"

"Gidin artık!" Şöminenin rafındaki kibriti alıp yaktım. Eğilip şöminedeki elbise ve geceliği yaktım. Bunlardan bir an önce kurtulmalıydım. "Kapımda bağırarak insanları buraya topluyorsunuz. Kapıdaki o askerler ya duyduklarını annelerinize yetiştirirse?"

"Sikimde bile değil!"

"Hâlâ çirkin sözler kullanıyorsunuz!"

"Bu kadar kızgınken elimde değil!" Kapıya bir kez daha vurdu. "Eğer hemen şimdi bu siktiğim şeyini açmazsan kıracağım!" Sinirliyken çok fazla argo kelimeler kullanıyordu.

"Kapımı kırarsanız odada tek bulacağınız şey yatakta uyuyan bir beden!" diyerek ona sesimi yükselttim. "Bunun olmasını istemiyorsanız gidin artık." Ne demek istediğimi çok iyi anladığı için savurduğu küfürleri duydum. Eğer kapıyı kırıp içeri girerse ben de bedenimden çıkıp dışarı kaçardım. Herkesin olduğu bir kalede ruh formunda dolaşıp başımı belaya sokmamı istemiyorsa gitmek zorundaydı.

Bu konuda şaka yapmadığımı bilecek kadar beni iyi tanıyordu. "Bu konu burada bitmedi!" diyen sert sesi istediğim şeyi bana vermenin öfkesini taşıyordu. "Uzun süre o odada saklanamazsın. Elbet dışarı çıkacaksın ve bu olduğunda bana neler olduğunu açıklayacaksın." dedikten sonra neyse ki gitti. Az kalsın kaledeki herkesi başımıza toplayacaktı.

Nihayet yalnız kalınca rahat bir nefes aldım. Şömineye birkaç odun atarken acıyla inledim. Hareket ettikçe canım çok yanıyordu. Elbisenin kalın dokusu tenime sürtündükçe daha fazla acıtıyordu. Kapalı perdeleri kontrol ettikten sonra dayanamayıp çırılçıplak soyundum. Yarayı kanatıp kaşındıracak elbiseyi giymeyi bir süre daha erteleyebilirdim.

Çırılçıplak bir şekilde boy aynasının karşısına geçince gördüklerim bana iç çektirdi. Bedenimdeki pençe izlerine bakmak ilk kez yaşadığım bir şey değildi. Boynumdan göğüslerime kadar keskin pençe izleri

vardı. Korkunç görünüyorlardı. Karnımdaki yaranın derinliği azımsanmayacak kadar kötüydü. Aynı izlerin sırtımda da olduğunu biliyordum, bacaklarımdaki etim bile bir bıçak gibi kesilmişti. Solgun tenim yara bere içinde kalmıştı hatta bazı yaralar hâlâ kanıyordu.

Derimdeki yarıkların içindeki etin kırmızılığı görünüyordu. Tüm bu yaraları dün gece Savcı yüzünden sahip olmuştum. Dolaptan çıkardığım bir çarşafı vücuduma sararken, "Dayan," diye fısıldadım. "Dayan, şimdi yorgun düşemezsin." Oysaki ruhum o kadar yorgundu ki sanki son nefeslerimi tüketiyordum. Bense hâlâ dayan diyerek kendimi kandırıyordum.

Çarşafı iyice kendime dolayarak yatağa girip tekrar yorganı üzerime çektim. Daha sonra bedenimden çıkarak kapıya doğru yürüdüm. "O yaralar kapanmadan bedenime dönmeyeceğim." Homurdanarak kapının kilidini açmaya başladım. İçinde acı çektiğim bir bedende olmaktansa ruh formunda olmayı yeğlerdim. En azından geri dönene kadar yaralarım az da olsun kapanırdı. Kapanmasa bile daha katlanır bir hâle gelirdi. Savcı'ya yakalanmadığım sürece bu hâlde odamdan çıkmanın bir sakıncası yoktu.

Onun yüzünden bedenim o hâle gelmişken dışarı çıktığım için beni suçlayamazdı. "Ona hesap vermek zorunda da değilim!"

Kapıyı açıp dışarı çıktığım gibi hemen kapıyı arkamdan örttüm. Kapının sesiyle muhafızlar kapıya döndü ancak kimseyi bulamayınca tuhaf gözlerle birbirlerine bakmaya başladılar. İçlerinden biri, "Dördünün içinde bizi neden bu kaçığın kapısına diktiler ki?" diye sorunca diğeri güldü. "Hepsinden daha sorunlu olduğu için olabilir."

"Kulak misafiri olduğumuz şeyleri Leyla Hanım'a rapor etmemiz gerekiyor mu?" Savcı ile olanlardan bahsediyor olmalıydı.

Arkadaşı başını iki yana salladı. "Bu odada olan her şeyi kendine sakla ve kimseye bundan bahsetme. Generalin kesin emri var. Kardeşi ve Oyunbaz kız arasında ne yaşanırsa yaşansın asla bilinmeyecek." İster istemez tebessüm ettim. Dehliz gereken tüm tedbirleri önceden almıştı. Belki de Savcı'nın rahat durmayıp odama geleceğini tahmin ettiği için adamlarını bu konuda önceden uyarmıştı.

Onları bırakıp kalenin surları arasında yürümeye başladım. Kale o kadar büyüktü ki bir cephesinden çıkıp diğer cephesine gitmek bir hayli zaman alırdı. Tabii kalenin içinde kaybolmadan bunu yapmakta büyük meziyet isterdi. Kaybolmamak için hiçbir yere sapmadan şu ana kadar kullandığım yollardan geçiyordum. Sola doğru dönünce Aybars ve Dehliz'i gördüm. Onlara doğru yürüdükçe Aybars'ın anlattıklarını daha iyi duyuyordum. "Nereden çıktı bu sal gezisi?" diyordu bıkkınlıkla. "Bizimkiler Savcı'yı evlendirecekler diye biz niye arada harcanıyoruz?"

Dehliz gülmemeye çalışarak gözleriyle onu işaret edince Aybars yüzünü buruşturdu. "Bana o kadar kötü bir örnek oldun ki evlenmekten korkuyorum. Benim sıramı Savcı ve adını lanetleyen o hergele alabilir."

Yanlarına geldiğimde neyse ki Dehliz'in kuzgunu burada değildi. O şey hangi bedene girsem beni tanıyordu. Bu sefer de ruhumu hissedip öter dururdu, hiç uğraşamazdım. İki kardeş yürümeye başlayınca onlara eşlik ettim. Beni göremedikleri için onların yanında yürümemin bir sakıncası yoktu. Düz gidip sola sapınca merdiveni çıkan Itır ve Gediz'i gördüm. İkizlerle aynı anda durmuştum çünkü gördüğüm şeyler bende küçük çaplı bir şok yaratmıştı. "Bunlara ne olmuş?" diyen Aybars'ın sesindeki şaşkınlık azımsanamazdı.

Itır'ın saçları dağılmış, dudağı patlamıştı. Gediz'in ise bir gözü morarmış, ceketinin yakası yırtılmıştı. İkisi birbirine öldürecekmiş gibi bakıp tartışarak merdiveni çıkıyordu. Aybars gözlerini kavga eden ikiliden ayırmadan, "Birbirlerini bu hâle onlar getirmiş olabilir mi?" diye sordu.

Dehliz buna hiç ihtimal vermiyormuş gibi başını iki yana sallayınca Aybars, "Ben bundan senin kadar emin değilim," dedi. "Ne zaman ikisini yan yana görsem kedi köpek gibi birbirlerine saldırıyorlar. Daha bu sabah Tenebris kız bizimkinin kafasında bir vazo kırdı." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Annem ve babamın yüzünü görmeliydin." Kahkaha attı. "Kahvaltıya katılmayarak ne kaçırdığını hiç bilmiyorsun." Sanırım bir şeyler kaçıran sadece Dehliz değildi çünkü ben de kahvaltıya katılmamıştım.

Sinirli tavırlarla merdiveni çıkan ikiliye baktığımda Itır kriz geçirir gibiydi. "O piçin bir Azınlık olması umurumda bile değil!" Sesinin ne

kadar yüksek çıktığının farkında bile değildi. "Kafasını koparmama izin verecektin!"

Gediz sabır dilenircesine başını yukarı kaldırıp kısa bir an tavana baktıktan sonra, "Piç diye bahsettiğin kişi annemin en sevdiği yeğeni!" dedi sertçe. "Senin yüzünden bir süre çenesini kullanamayacak."

"Bana kızıp durma, onun çenesini kıran sensin!"

"Sana vurmasına izin mi verseydim?"

"Zaten vurdu, şu dudağımın hâline bak."

"Çenesini niçin kırdım sanıyorsun?"

"Annenin en sevdiği yeğeni piçin teki," diye homurdandı Itır.

Gediz gülerek başını salladı. "Annemin en sevdiği yeğeni orospu çocuğunun teki."

Yüzümü buruşturduğumda Itır ona gülmekle karşılık verdi. Benim aksime küfürleri sorun etmiyordu çünkü o da çok küfrediyordu. Tabii, benim yanımda küfretmiyordu, o ayrı. Yukarı çıktıklarında karşılarında Dehliz ve Gediz'i görünce ikisi de durmak zorunda kaldı. Aybars'in bakışları ikisi arasında gidip gelirken, "Ne bu hâliniz?" diye sordu.

Itır tek ayağının üzerinde salınarak, "Yedi kişilerdi," dedi sakince. Sanki ciddi bir kavgada çıkan o değilmiş gibi rahattı. "Hepsi de Azınlık'tı." Parmağıyla Gediz ve kendisini işaret etti. "Kaportamız biraz yamulmuş olabilir ama sen bir de onları gör," deyince Aybars şoke olurken Dehliz gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. Itır'ın dudak hareketlerinden onun ne dediğini anlamıştı.

Itır bir misafir olduğu için ona kızmayı doğru bulmayan Aybars derin bir nefes alıp, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordu. Itır onlara istedikleri mahremiyeti sunmak için odasının yolunu tuttu. Itır yanlarından ayrılınca Aybars'ın kaşlarının kavisi çatıldı. "Onca yıldan sonra şuraya geldin ama sen bir gün bile sorun çıkarmadan duramıyor musun?" Gediz'e olan bakışı öfke doluydu. "Büyü artık, piç kurusu! Aileni utandırmaktan başka bir halt bildiğin yok!"

Ona bakarken Gediz sıkılmış gibi görünüyordu. "Ailenizle ilgilenmediğimi ne zaman anlayacaksın?"

Aybars dişlerini öyle bir sıkıyordu ki gıcırtısını duyabiliyordum. "Kendini sefil bir duruma düşürdüğünü ne zaman anlayacaksın? Klan liderinin oğlu olmana rağmen bu asiliğin yüzünden halkın tarafından dışlanıyorsun! Klandakiler bile sana saygı göstermiyor!"

"Klandan saygı bekler gibi mi görünüyorum?" Abisini daha fazla kızdırarak güldü. "Bu sikimde bile değil."

Argo kelimelere başvurmadan konuşmayı bilmeyen bir topluluğun içindeyim. Can sıkıcı olansa kardeşim de onlardan biriydi. Aybars sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla tam yeni bir şey söyleyecekti ki Dehliz kolunu tutarak onu durdurdu. Aybars'ı geri çekip düz bakışlarını Gediz'e dikti. Sadece bakışları bile gereken gerginliği yaşatıyor olmalı ki Gediz burnundan nefesini sertçe verdi. "Bana şöyle bakıp durma, o piçler kızın etrafını sarmıştı!" Çenesinde bir kas seğirdi. "Öylece durup onu hırpalamalarına izin veremezdim."

"Sen de onun için kavgaya daldın, öyle mi?" Aybars çıldırmak üzereydi. "Bu kız daha bu sabah kafanı kırmadı mı? Derdin ne lan senin!"

"Siktir git!" dedi Gediz. Bu konuşmayı yapmak bile onu çileden çıkartıyormuş gibi abisine ters ters bakıyordu. "Kafamı kırdı diye onu hırpalamalarına izin verecek değildim!"

"Sana buna göz yum demiyorum! Onun tarafını tutup bizimkilere dalacağına onları kızdan uzaklaştırabilirdin!"

"Ben de tam olarak bunu yaptım." Gözlerinin ardından karanlık bir parıltı geçti. "Kendi yöntemlerimle."

Aybars ona daha fazla tahammül edemediği için burnunun direği sıktı. "Kaybol gözümün önünde!" Parmaklarını sinirle saçlarına daldırdı. "Seni görmek bile canımı sıkıyor."

Gediz buna dünden razıymış gibi tam gidecekti ki Dehliz onun yolunu kesti. Gediz'in gözlerinin içine bakarak dudaklarını oynatıp bir şeyler söyledi. Dudak okumayı bilmediğim için ben bir şey anlamadım fakat onu çok iyi anlayan Gediz, "Annemin medarıiftiharı Kasım," dedi.

Dehliz'in yüzünde muzip bir ifade oluştuğunda tekrar dudaklarını kıpırdattı. Ne söylediyse Gediz gülerek başını salladı. "Çenesini

dağıttım. Birazdan annem her yerde beni aramaya başlar," deyince Dehliz yüksek sesle gülmeye başladı. Aybars gibi ona kızmak yerine kavgada galip gelen küçük kardeşini desteklediğini çok belli ediyordu.

Gediz onları bırakıp gidince Aybars onun arkasından bakıp Dehliz'e de kızmaya başladı. "Çok yüz veriyorsun ona. Artık kendini toparlayıp biraz sorumluluk almalı."

Dehliz onu bırakıp merdivene yönelince Aybars kısık bir sesle arkasından küfrederek ona yetişti. Bense ikisinin yanından hiç ayrılmıyordum. "İşine gelmeyince beni görmezden gelmene sinir oluyorum!" dedi ama Dehliz ona bakmak yerine düz bir şekilde karşısına baktığı için onu duymadı. "Tenebris kıza çok fazla müsamaha gösterdiğini hiç mi fark etmiyorsun? Önce Savcı, şimdi de bu piç. İki melez kardeşi klana gelin getirdiğimizi düşünsene?" Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Annem ve Zülüf annenin tepkisini hayal etmek zor değil."

Böyle bir şeyin ihtimali bile korkunçtu. Bu aileye ne gelin gelirdim ne de kardeşimin gelinleri olmasına izin verirdim. Adaylardan biri insanı bir takasa kurban edecek kadar zalimdi, diğeri ise kadın düşkünü bir sapık. İkisi de bizden uzak dursundu. Herkes kalenin içinde dönüp duruyor olmalıydı ki bu sefer de Mara ile karşılaştık. Biz merdiveni iniyorduk, o da çıkıyordu. Dehliz onu görünce adım atmayı bıraktı ve bu Aybars'ın dikkatini fazlasıyla çekti. Gözleri Mara'nın elindeki tepside oyalanıyordu.

Mara acıkmış olmalı ki elinde küçük bir tepsi tutuyordu. Sanırım odasında yiyecekti. Tepside bir bardak süt, bir parça ekmek, bal ve kaymak vardı. Bir de dereotunu andıran ama mor renkte olan garip bir bitki. Yukarı çıkarken başını kaldırınca onun da adımları durdu çünkü Dehliz'i görmüştü. O küçük merdiven kazasında dudakları birleştiğinden beri birbirlerinden köşe bucak kaçtıklarını tahmin etmek zor değildi.

Mara onu görünce ne yapacağını bilmez bir hâlde hemen başını eğip yürümeye başladı. Onu görmezden gelmeye çalışırken neredeyse tepsinin içine girecekti. Dehliz ve Aybars kenara çekilerek ona yol verdi. Mara bir saniye bile başını kaldırmadan yukarı çıkarken Dehliz'in bakışları onun üzerindeydi. Mara onun yanından geçeceği esnada elini

uzattı ve tepsideki mor bitkileri aldı. Bir dal dışında diğer hepsini tepsiden almıştı.

"Çıldıracağım, bana bulaşmadan duramıyor!" Kısık bir sesle söylenen Mara başını kaldırıp çatık kaşlarla ona döndü. "Senin derdin ne?" Her an tepsiyi onun kafasına geçirebilirdi. Mavi gözleri öfke ateşiyle cayır cayır yanıyordu. "Çok canın çektiyse git kendine mutfaktan al, benimkileri niye çalıyorsun!"

Mara'nın aksine Dehliz çok sakindi. Bir süre Mara'nın sinirli yüzüne baktı, daha sonra da elindeki otları cebine koydu. Bunu gören Mara gözlerini irice açıp, "Bir de cebine koyuyor," dedi şaşkınca. "Alt tarafı bir ot!"

"Otları ondan almaya kalkışma diye cebine koydu." Aybars daha fazla dayanamayıp müdahale etti. "Mutfaktakiler salkım otu hakkında gereken bilgiyi sana vermedi mi?" Dehliz'in tepside bıraktığı bir dal otu işaret etti. "Günde bir daldan fazla yersen tüm gün seni uyuz eder. Kaşıntıdan yerinde duramazsın," deyince Mara'nın suratı bembeyaz oldu. Demek ki Dehliz bu yüzden tepside sadece bir dal bırakmıştı. Daha fazlasını yemek onun için zararlı olabilirdi.

Anlayıp dinlemeden Dehliz'e kızdığı için yanakları ısınmaya başladı. Göz bebekleri titreşirken utanç içinde Dehliz'e bakıyordu ve bu oldukça şaşırtıcıydı çünkü Mara'yı kolay kolay utanırken göremezdiniz. "Şey..." diyerek bir şeyler geveledi. "Üzgünüm, bilmiyordum."

Dehliz onun dudaklarını okuduğu için tek kaşını yukarı kaldırınca Mara, "Tamam, özür dilerim," diyerek bakışlarını kaçırdı. "Onları cebine koydun, sen de unutup yeme bari." Aybars'a yaklaşıp, "Tutsana şunu," diyerek tepsiyi Aybars'ın eline tutuşturdu. Dehliz'den bir basamak altta dururken yürüyüp karşısına geçti. Özellikle bakışlarını kaçırıp ona bakmazken elini uzatıp Dehliz'in cebine daldırdı. Otları onun cebinden çıkartıp tepsiyi tutan Aybars'a yaklaştı ve tüm otları Aybars'ın cebine tıkıştırdı.

Aybars hayretler içinde kalarak ona bakarken Mara tepsiyi onun elinden aldı. Daha sonra da kimseye bakmadan iki kardeşin arasından geçip yukarı çıktı. Aybars cebindeki otları çıkartıp şaşkınca ikizine baktı. "Bunu sen de gördün mü? Senin yerine otları benim yememi sorun etmiyor," deyince Dehliz başını çevirip merdiveni hızlı adımlarla çıkan

kıza baktı. Mara yukarı çıkıp gözden kaybolana kadar uzun süre onun arkasından bakmıştı. Daha sonra önüne dönüp aşağıya inerken dudaklarında gizleyemediği bir gülümseme vardı.

"Siktir!" diyen Aybars onun peşinden koştu. "Buraya gel! Bana o gülümsemenin ne anlama geldiğini söyleyeceksin!"

Bu sabah kısa bir veda merasiminden sonra kaleden ayrılmıştık. Dünkü tartışmamızdan sonra dün neredeyse hiç Savcı'yı görmemiştim. Onu görmemek için elimden geleni yapmıştım. Yemeklerimi odamda yemiş, onun olacağı yerlerden uzak durmuş ve günümün çoğunu odamda geçirmiştim. Bunun onu delirttiğini biliyordum ama umurumda değildi. Sabah erken saatlerde nihayet yola koyulmuştuk. Akademide bana ulaşması daha zordu çünkü orada bir hizmetçi olduğum için ortalık yerde beni rahatsız edemezdi. Açıkçası Savcı'nın ailesini daha fazla görmek zorunda olmayacağım için mutluydum. Özellikle de annesi ve üvey annesini.

Yaralarım henüz tam olarak kapanmadığı için at sırtında yolculuk yapmak beni çok zorluyordu. Yola çıktığımızdan beri Savcı bakışlarını üzerimden çekmemişti. Dünden beri çok sinirliydi çünkü bir türlü benimle yalnız kalıp sorunun ne olduğunu öğrenememişti. Savcı atının hızını düşürüp benim yanımda sürmeye başlayınca ona bakmamaya devam ettim. Onun tepkisini üzerime çekeceğimi bile bile atımı hızlandırıp Itır'a yaklaştım. "Itır ben bugün biraz uykuluyum." Ağrılarım yüzünden tüm gece uyumamıştım. Biraz daha devam edersem yorgunluktan attan düşebilirdim.

Itır atını durdurunca ben de durdurdum çünkü ne istediğimi anlamıştı. Tebessüm ederek bana elini uzatınca attan indim. Ona yaklaşıp elini tuttuğumda hiç zorlanmadan beni kendi atına bindirdi. Itır'ın önüne oturup yan bir şekilde ata bindiğimde kollarımı beline sardım. Başımı göğsüne yasladığımda, "Hadi uyu biraz," diyen iç çekişini duydum. Saçlarıma kondurduğu öpücükle huzur içinde gözlerimi yumdum. Kendimi toparlayana kadar kardeşimin göğsünde yolculuk yapabilirdim.

Tahminim üç saate yakın Itır'ın göğsünde uyumuştum. Mola verdiklerinde uyanmak zorunda kaldım. Onlar kalede yanlarına aldıkları erzakları yerken ben atımın heybesine koyduğum elmaların birazını tükettim. Tekrar kaldığımız yerden yola devam edince bu sefer kendi atıma binmiştim. Birkaç saatlik daha yolumuz kalmıştı. Hava çok soğuk olduğu için üşüyordum, üstelik Doğa ve Mara da sürekli sızlanıyordu. Tıpkı benim gibi tir tir titreyen Doğa, "Ben artık sıcak kulübeme gidip uyumak istiyorum," dedi. Kar ve soğuk hava insanın uykusunu getiriyordu.

Asil onun yanında atını sürerken ilgili gözlerle, "Şu kalkanı kaldırırsan benim atımda gidebilirsin," dedi. "Bana yaslanıp uyursan daha az üşürsün." Asil onun için endişeleniyordu. Doğa titredikçe endişesi büyüyordu çünkü biz fâniler onların aksine bu sert havalara alışık değildik.

"Kalkanı nasıl kaldıracağımı bilmiyorum." Kızarmış burnuyla Doğa dudaklarını sarkıtınca Asil güldü.

"Bana güvenmeyi denesen o şey kendiliğinden ortadan kalkacak fakat benim dışımda kimseyi çarpmıyorsun, Günışığı." Haklı bir isyandı çünkü Doğa onun dışında kimseye kalkanını kullanmıyordu.

"Bu bir işaret olabilir dostum." Gediz sırıtarak Doğa'yı işaret etti. "Karanlık ve ışık yan yana gelince illa birinden biri diğerini tüketir."

"Seni tüketiyor muyum?" Gözlerini kocaman açarak ona bakan ışığına gülümsedi.

"Bir nevi evet ama hangi yönden olduğu tartışmaya açık."

Saf bir merakla, "Nasıl yani?" diye sordu Doğa.

"Şöyle..." Asil atını yavaşlatarak Doğa'ya elini uzatıp yanağına dokunmak istedi. Ancak parmaklarına değen cızırtılı elektrikle elini çekmek zorunda kaldı. "Sana dokunamıyorum." Doğa o kalkanı kaldırmadıkça da dokunması mümkün değildi.

Doğa'nın asılan suratını gördüm. "Her şey dokunmak mı?" Eğer öyleyse Oyunbazlar ne yapsın, değil mi?

"Değil." Işığına içtenlikle tebessüm ederken bu konuda yalan söyler gibi görünmüyordu. Âşık gözleri Doğa'nın üzerinde oyalanırken iç

çekti. "Bir çift gülümseme de yeter bana." İstediğini aldı da çünkü bu samimi itirafı Doğa'yı gülümsetti.

"Saçmalık," diyen kızıl şeytana, yani Mara'ya döndüm.

"Saçmalık olan ne?"

Bana Doğa ve Asil'i gösterdi. "Birbirlerini tüketecekler ve Doğa bunu bildiği hâlde gittikçe yelkenleri indiriyor." Haklı sayılırdı lakin yasaklı olan her zaman cezbediciydi.

Belki ağzından biraz laf alırım diye atımı Mara'ya yaklaştırdım. "Diyelim ki biri senin kaderine yazıldı ama ona zarar vereceksin. Bu konuda ne yapardın?" Dehliz konusunda ne düşündüğünü merak ediyordum.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Yeterince zengin değilse kimse benim kaderime yazılmasın." Şaka gibi bir şeydi bu kız!

"Sen ne yapardın?" Aynı soruyu Hafız da bana sorunca cevap vermeden önce bir süre bunu düşündüm.

"Sevmek kolay iş, Hafız." Savcı'nın bakışlarını üzerimde hissedince yol boyunca yaptığım gibi yine ona bakmamaya çalıştım. Çıldırıyor olmalıydı. "Önemli olan doğru şekilde sevmeyi bilmek."

Hafız benimle aynı fikirde olmadığı için başını iki yana salladı. "Doğru şekilde sevmek diye bir şey yok. Ya seversin ya da sevmezsin, bu kadar basit." Anlaşılan sevgi denilen duygu onun için fazlasıyla sıradandı.

"Daha önce birini sevdin mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet."

"Şu insan yıkımının sevgi anlayışı gibi olmayan şeyden bahsediyorum."

Gediz gülerek, "Hey," dedi. "Kadınlar yatakta daha güzel seviliyorsa bu bir suç olamaz." Savunması bile sapıklıktı.

"Araya girme, Gediz. Şu anda Hafız ile konuşuyorum."

"Onunla konuşurken beni araya katıyorsun."

"Kabul et, kötü bir örneksin."

"Bence daha çok ateşli bir örneğim."

İkimiz gülmeye başladığımızda kimseden ses çıkmadığını fark ettik. Aynı anda başımızı çevirince herkesin dehşete kapılmış bir şekilde bize baktığını gördüm. "Ne oldu?" dedim şaşkınca. "Neden öyle bakıyorsunuz?"

Uzun süre cevap gelmedi fakat daha sonra Asil yutkundu. "Bu serserinin adını çok rahat söyledin ama sana tepki bile vermedi." Şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Meliz ormanda size saldırdığı zaman Doğa ondan yardım istediğinde akademideydik. Doğa onun adını zikrederek yardım istediğinde yanındaydık. Şuurunu yitirip Doğa'yı öldürmeyi istediğini biliyor muydunuz?" Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Onu sakinleştirene kadar kaç yumruk yediğimi bilmiyorum." Bu da demek oluyor ki biri Gediz'in adını doğrudan söyleyince gerçekten de o kişiyi öldürmek istiyordu. Adını ölümle lanetleyen bir deliydi.

Herkesin neyden şüphe ettiğini anladığım için gerilmeye başlamıştım. Artık Savcı'nın yakıcı bakışlarından istesem de kaçamıyordum. Kan beynine sıçramış gibi kızgınlıkla bana bakıyordu. "Adını söylediğinde sana saldırmadıysa bunun tek bir anlamı var." Nabzı sinirle attı. "Onu çağıran sendin!"

Öfkesine yenilmeyip korkusuzca bakışlarına karşılık verdim. Herkes hayretler içinde kalarak bana bakarken benim soğuk bakışlarım Savcı'nın gözlerine kenetlenmişti. Dünün sinirini taşıyan bu adam öğrendiği yeni bilgiyle çatık kaşlarla bana bakıyordu. Başka bir zaman olsa bu sert bakışları beni korkutabilirdi ancak şimdi üzerimde pek etkisi yoktu. En az onun kadar sinirliydim, belki ondan da fazla. Kalbimi kıran, beni kendisine âşık edip yarı yolda bırakan bu adama kızgın ve kırgındım. Beni bir takasa kurban etmişti. Her şeyi bildiğimi öğrendiğinde tepkisi çok daha sarsıcı olacaktı.

Şu an için sorun ettiği tek şey kardeşinin kölem olmasıydı. Beni hafife almayacağını iyi biliyordu fakat bu kadarını o da beklemiyordu. Adım gibi emindim ki geride bıraktığı onca zamanda kimse onu benim kadar çok şaşırtmamıştı. Savcı için ben bir labirentten farksız değildim. Ne zaman beni çözdüğünü düşünüp düz bir şekilde yürüse önüne farklı sürprizler çıkartıyor, o labirentten çıkmasına izin vermiyordum. Evet, Savcı Gevheri, Elzem adında bir fânide kaybolmuştu ve artık istese de

çıkışı bulup kurtulamazdı. Hiçbir zaman onun için bir ödül mü yoksa ceza mı olduğumdan emin olamayacaktı.

Tıpkı şu anda bazı şeyleri öfkeyle sorguladığı gibi. "Daha ne kadar ileri gideceksin, aklım almıyor!" Ellerini hırsla saçlarından geçirirken düşündüğümden daha fazla kızmıştı. "Kardeşimi kölen mi yaptın, kahrolası kadın!"

Omuzlarımı dikleştirerek çenemi kaldırdım. "Rica ederim benimle bu ses tonuyla konuşmaz mısınız?" Gözlerinin içine nefretle baktım. "Ayrıca köleler konusunda kimse sizin elinize su dökemez," diyerek saçlarımı arkaya doğru savurdum. Daha yeni doğduğumda beni kölesi yapmışken bana kızmaya hakkı yoktu. Ne güzel işte, ben de kardeşini kölem yaparak farkında olmadan durumu eşitlemiştim.

Skor: 1-1

"Ciddi misin?" diyen Itır kendisini tutamayıp gülmeye başladı. "Bakıyorum da kendi saltanatını kurmaya başlamışsın." Bu komik değildi, zaten Itır da sırf bir erkeği kölem yaptığım için mutlu olmuştu ancak sandığı gibi bunu bilinçli yapmamıştım. Gediz'i çağırırken çağrımı kabul edeceğini bile bilmiyordum.

Mara'nın bakışları trajikomikti. "Bir insan her boyutta mı aynı olur?" Ürkmüş gibi bana bakarken yanımızdaki erkekleri uyardı. "Dikkat edin, beyler çünkü bu kadının tarzı kaleyi içten fethetmek. Tatlı bir zehir gibi kanınıza işleyip sizi ele geçirir, ruhunuz bile duymaz." Neden benden eşini yiyen karadul örümcekleri gibi bahsediyordu?

Daha fazla dayanamadığım için bu tatsız konuyu sonlandırmak istedim. "Kazara oldu onu çağırmam, planlı değildi." Kaşlarımı çatarak Gediz'e döndüm. "Sen de bir şey söyleyecek misin?" Onun yüzünden burada zan altında kalıyorum ancak o, eğlenmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Hayatımda gördüğüm en başarılı ayindi," diyerek iç çekti. "Ah, o eski günler." Bu serseri ne cüretle benimle alay ediyordu?

Savcı dişlerini sıkarak bana ters ters baktı. "Sana gerçekten inanamıyorum!"

Bakışlarına aynı terslikle karşılık verdim. "Dedi kölelerin efendisi!"

"O benim kardeşim, lanet olası!"

"Ben de birilerinin kardeşiyim!"

"Bunun seninle ne ilgisi var? Yaptığın affedilemez!"

"Bu cehennemdeki her şeyin mutlaka benimle bir ilgisi vardır. Affedilme konusuna gelince, yakın zamanda tekrar konuşalım bunu!"

"Dünden beri derdin ne senin!"

"Sizin dışınızda bir derdim yok."

"Elzem!"

"Sizin gibi bir barbarla daha fazla muhatap olup saygınlığıma gölge düşürmeyeceğim." Onu deli ederek önüme döndüm. "Rica ederim öfkenizi çıkartacak başka birini bulun."

Gediz yaraya tuz basar gibi Itır'a bizi göstererek güldü. "Kardeşin ve kardeşimin paylaşamadığı kişi ben oluyorum." Konunun onunla yakından uzaktan bir ilgisi yoktu. Benim derdim bana yapılan haksızlıklardı.

Gediz'in son söylediklerinden sonra tam da beklediğim gibi Itır'ın sinirlenmesi uzun sürmedi. "Elzem, ben burada dururken el âlemin kardeşinden sana ne!" Kaşlarını sertçe çattı. "Paylaşmaman gereken kişi benim!" Herkesin derdi farklıydı!

"Itır lütfen uyma ona, bilerek ortalığı karıştırıyor." Uyarı dolu bakışlarımı Gediz'e çıkardım. "Sen de tek kelime etmiyorsun." İnadıma sırıtarak başını salladı.

"Emredersiniz sahip," deyince Savcı'nın savurduğu yüz kızartıcı küfürler karşısında kulaklarımı kapatmak istedim

Oh olsun ona!

Kölesinin kölesi kardeşiydi!

Bir süre sonra herkes sakinleşince yeniden yola devam ettik. Tabii, herkes bu kölelik olayının şokunda olduğu için sessizlik içinde hareket ediyorduk. Özellikle Savcı'nın olduğu tarafa artık hiç bakmıyordum çünkü yakıcı öfkesi göz ardı edeceğim bir şey değildi. Bir yol ayrımına geldiğimizde yeni bir kararsızlık yaşamaya başladık. Savcı bildiğimiz yolu kullanmamız gerektiğini söyledi fakat Gediz kestirmeden

gitmemiz konusunda ısrar ediyordu. Bu ormanı avucunun içi gibi bildiğini ve bizi kestirmeden götüreceğini savunup durdu.

Gediz çok fazla ısrar edince mecburen onun söylediği yoldan gitmeye başladık. İstemeden de olsa herkes onu takip etmek zorunda kaldı. Kararsızca onun arkasında bakan Hafız ve Asil dikkatimi çekmişti. Anlamaz gözlerle ikisine bakmaya başladım. "Sorun ne?"

Gediz'in arkasından bakıp duran Asil'in suratında ciddi bir memnuniyetsizlik vardı. "En son yön bulma konusunda böyle kendinden emin konuştuğunda bir ordu dolusu askerden kaçıyorduk. Hakkını yiyemem, bizi kestirmeden götürdüğü doğru." Ne hatırladıysa kaşlarını belli belirsiz çattı. "Her ne kadar kısa yoldan bizi onların kampına götürse de," deyince kahkaha attım. Ciddi olamazdı.

Hafız gülerek başını salladı. "Kampta yarım gün işkence gördüğümüz için şanslıyız." Yüzünü buruşturdu. "Hiçbiri tünel faciası kadar korkunç olamaz."

"Haklısın," diyen Asil onu onayladı. "Avucunun içi gibi bildiği babasının kalesinde kaybolmamıza neden olmak sadece onun yapacağı bir şey. O lanet tünelde kaybolduğumuza inanamıyorum. Bir gün boyunca çıkışı bulamadık!"

"Çocukken yaptığı şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Hafız.

Asil gülerek ona döndü. "Hangisinden bahsediyorsun, o kadar çok şey yaptı ki." Duymak istediğimden emin değilim.

"Amcasının karısına âşık olduğunu sandığı olaydan bahsediyorum." Bunu hatırlamak bile Hafız'ı güldürmeye yetmişti. "Tüm klan liderleri oradayken o kadını istememiz için bizi nasıl ikna ettiğini hâlâ anlamıyorum. Herkesin içinde yengesini ona isterken aklımızdan ne geçiyordu?"

Asil başını arkaya atıp gür bir kahkaha patlattı. "Babamın olduğu bir masada bunu yapmasaydık olmazdı. Yıkım'ın amcasının karşısına geçip karısını yeğenine istemem iyi bir fikir değildi." Gediz'in yengesini ona mı istemişlerdi?

"Amcası ne yaptı?" diye sorduğumda Hafız gülerek omuz silkti.

"Üçümüzü bahçedeki ağaca ayaklarımızdan asmak dışında hiçbir şey." Bunun için onu suçlayamazdık. Herkesin içinde adamın karısına görücü gitmek çılgınlıktı.

Aslında bu konuda Gediz'i de suçlayamazdık çünkü tüm bunlar olduğunda henüz bir çocuktu. Çocuklar o yaşlarda onları çok seven insanlara bağlanıp bunu aşk sanıyordu. Bu sevginin en temiz ve saf hâliydi. Aslında bu aşk, tıpkı ilk aşkları olan annelerine duydukları sevgi gibiydi. O yaşlarda nasıl ki bir çocuk annesini babasından kıskanır, onu paylaşamaz; işte bu da öyle bir şeydi. İyice meraklanarak, "Daha sonra ne oldu?" diye sordum.

Üçümüz en arkada diğerlerini takip ederken Asil hüzünlü bir iç çekişle bana döndü. "Yengesi bir saldırıda öldürüldü." En önde giden Gediz'i işaret etti. "Onu korumaya çalışırken öldü." Midem kasıldı.

Yengesinin ölümü Gediz'de büyük bir travma bırakmıştı, değil mi? O olaydan çok kötü etkilemiş olmalı ki kadınları bir eğlence aracı olarak görüyordu. Birini gerçekten severse o da yengesi gibi onu bırakıp gider diye korkuyor olabilirdi. Belki de bu yüzden Afra'yı getirmek istiyordu, sevdiği birini daha kaybetmemek için. Bu insanlar travma nedir bilmedikleri için ölümlerine bile çocukları ortak ediyorlardı. Şu anda oldukları kişi aslında geçmişte tanık oldukları şeylerin eseriydi.

Yağmaya başlayan kar şiddetini arttırınca ürperdim. "Umarım o insan yıkımı bu sefer yolu karıştırmaz." Aksi takdirde bittiğimizin resmidir. Kar bu hızda yağmaya devam ederse atlar iyice yavaşlar, bu bizim için iyi sonuçlanmazdı.

Donarak ölmek istemiyordum ama sanki gittikçe rotamızdan çıkıyorduk.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Bölüm 17
Sanrı ve Duvar

"Ve masalın sonunda aynen şunlar yazacaktı: Bir vardı ama biri yoktu. Biri ölüme gitti, diğeri hiçliğe. Biri sustu sonsuzlukta, diğeri veryansın etti ona kalan yalnızlıkta. Şimdi kalan darmadağın, giden hisli, giden kırgın ve giden dönmeyecek kadar küskün."

Ayışığı Kitaplığı

Kâbus gibi bir gün geçiriyordum çünkü Asil ve Hafız haklı çıkmıştı, gerçekten de kaybolmuştuk! Asıl trajik olan şey sadece ormanda kaybolmamıştık, aynı zamanda birbirimizi de kaybetmiştik. Gediz'in peşine takılıp hareket ederken bir süre sonra sadece kar değil, sis de bastırmıştı. Sis o kadar yoğundu ki göz gözü görmez olmuştu. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir sis bulutunun içinde kalmamıştım. Atlar huysuzluk çıkartınca mecburen çantalarımızı alıp attan inmiştik. Önümüzdeki ağacı bile göremezken sisin içinde hareket etmek çok zordu.

Savcı defalarca ayrılmamamız gerektiğini söylemişti ancak her şey kontrolden çıkmıştı. Sisin içinde kızların yaşadığı korku ve panik her birinin bir yere dağılmasına neden olmuştu. Erkekler onların sesine koşarken ben olduğum yerde hiç kıpırdamadan kalmıştım. Uslu çocuklar gibi küskün bir tavır takınıp olduğum yerde öylece durmuştum. Bunu yapmamdaki amaç neydi, onu da bilmiyordum.

Savcı çok sonradan benim için gelip beni sisin içinde çıkarmıştı. Onunla birlikte diğerlerini bulmaya çalışırken çok üşüyordum. Kar şiddetini arttırmaya başlamıştı. Üzerimde sadece uzun bir elbise ve kırmızı bir pelerin vardı. Beni ısıtmak için yeterli değillerdi. Soğuğu unutmak için gevezelik yapıp olur olmadık her şeyden konuşuyordum ancak birileri sohbetimden pek memnun değildi. "Bir filmde izlemiştim, tıpkı bizim gibi kadın ve erkekten oluşan bir çift ormanın derinliklerinde hareket ediyordu," dedim. Buz gibi karın içinde bata çıka ilerlerken yürümek çok güçtü. Önde giden adam acaba mola vermeyi düşünüyor muydu?

"Hocam! Hadi ama Savcı Hoca, beni burada bırakamazsınız." Bağırarak peşinden koşmaya başladığımda canını sıkmaya kararlıydım. Bana yaptıkları aklıma geldikçe onu kızdıracak her yolu deniyordum.

"Filmin devamını anlatayım mı?"

"Hayır!" Kaşlarını çatarak bana doğru dönünce çok sinirli görünüyordu. "Yola çıktığımızdan beri bana birçok film dediğin o şeyden anlattın. Fakat gel gör ki hepsinin finalinde erkek karakter farklı şekillerde ölüyor!" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Filmleri bile bilmiyorsa ona arabalardan hatta uçaklardan bahsetsem tepkisi ne olurdu acaba? Veya bir ulakla mektup göndermek yerine akıllı telefonların daha iyi iş çıkardığını söylesem ne düşünürdü?

"Ah, hayır, sevgili öğretmenim, bu seferki farklı." Ona şirinlik yaptığımda kaşlarını usulca yukarı kaldırdı.

"Anlatmadan susmayacaksın, değil mi?" Gülerek başımı salladım. Bu sıkıcı yolculuğu daha eğlenceli bir hâle getirmek varken niye susacaktım? Susunca kafamdaki cinayet senaryoları ortaya çıktığı için bence beni susturmasındı. Tüm o senaryolar onun ölümüyle ilgiliydi ve her biri bana oldukça zevk veriyordu.

Tekrar yürümeye başladığımızda heyecan içinde ona filmi anlatmaya devam ettim. "Sonra kurtlar ikisinin etrafını sarmıştı."

"Erkek karakter öldü mü?"

"Hayır hocam, erkek karakter büyük bir kahramanlık örneği gösterdi. Kadını kurtararak kurtları atlattı." Hüzünle iç çektim. "Fakat arabaya binip yola çıktıklarında büyük bir kaza geçirdiler."

Şakaklarında birkaç kas seğirdi. "O kazada erkek karakter öldü, değil mi?"

"Hayır, ikisi de kurtulmayı başardı hatta başka bir araba durdurup ona bindiler." Suratım asıldı. "Ancak arabayı kullanan kişi hiç tekin değildi."

Sertçe nefesini verdi. "O öldürdü erkek karakteri, değil mi?"

"Tanrı aşkına, neden erkek karakteri öldürmek istiyorsunuz?"

Ciddi misin dercesine bana bakıyordu. "Şu ana kadar anlattığın her şeyde kadın bir şekilde kurtulurken erkek hep öldü." Öyle mi ya, hiç farkında değildim. Itır'ın bana zoraki bir şekilde izlettirdiği filmlerden de ancak bu kadar olurdu.

"Evet, onları arabasına alan kişi kötü biriydi ama onu atlatıp eve dönmeyi başardılar," dediğimde adım atmayı bırakıp şaşkınca bana döndü.

"Hayret bu sefer erkek karakter ölmedi." Hikâyenin başından beri erkek karakterin hangi kısımda öleceğini beklemek kolay olmasa gerekti.

"Ben ölmedi demedim ki?"

"Eve geldiklerini söyledin."

"Evet ama eve gelince adam eşiği çıkarken ayağı kayıyor ve düşüp başını çarptığı için oracıkta ölüyor." Bana öyle bir bakıyordu ki tam şu anda ağzımı dikip beni susturabilirdi.

"Yolculuk boyunca bana bir şey daha anlatırsan bu sefer ölen erkek karakter olmayacak!" Sanırım kardeşimin film zevki hoşuna gitmemişti.

Yaklaşık bir saat daha yürüdüğümüzde artık ne adım atacak hâlim kalmıştı ne de ayakta duracak gücüm. Çok soğuk olduğu için histeri bir krizin eşiğinde daha fazla titremeye başladım. Hissettiğim tek sıcaklık nefesimdeki buhardı. Üstelik karnım da çok açtı lakin çantamdaki erzakları çıkartıp yiyemeyecek kadar üşüyordum. Erzaklardan kastım geriye kalan iki elmaydı. Geçen her dakikada güçten düştüğüm için ne zaman tökezlesem Savcı beni tuttu. Yanımda yürüdüğü için düşmeme izin vermiyordu.

"Be-ben daha fazla devam edemeyeceğim." Çenem zangır zangır titrerken gözlerimin önü kararmaya başlamıştı. "Sizin dünyanıza ait olmadığım için zor hava şartlarına alışık değilim. Ne sizin gibi bir ölümsüzüm ne de yeteri kadar dayanıklı." Ben bu vahşi dünyaya göre çok zayıftım. Uzun süre bu kışa dayanamazdım.

Ela gözleri bana olan endişesini gizleyemezken karşımda durdu. "Çok az kaldı." Boynundaki atkısını çıkartıp boynuma sararak burnuma kadar doladı. "Geceyi geçirecek bir sığınak bulmalıyız. Karanlık çöktüğünde Araf'ta birçok tehlike ortaya çıkar." Bunu biliyordum. Günahlar şehrinde güvenli hiçbir yer yoktu.

Burnuma sardığı atkıda onun erkeksi kokusunu solurken, "Kaybolduk, değil mi?" diye mırıldandım. "Bununla ilgili de bir film

izlemiştim." Dudaklarımdaki atkısı yüzünden sesim boğuk çıkarken gülerek başını iki yanına doğru salladı.

"Başından beri kaybolan o aptallar, biz değiliz. Biz sadece onları bulmaya çalışıyoruz." Kardeşimin başına bir şey gelirse o insan yıkımının benden çekeceği vardı. Yola çıkmadan önce ne kadar iyi iz sürdüğünü anlatıp durmuştu. Neyse ki Hafız onlarla birlikte olduğu için içim az da olsa rahattı. İçlerinde aklı başında olan bir tek o vardı.

Karşısında titreyip durduğum için kıyamayan gözlerle bana bakarken, "Artık devam edelim mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Önce kalacağımız bir sığınak, sonra da ateş için kuru odun bulmalıyız." Hiç devam edesim yoktu. Ben şuraya kıvrılıp uyusam ve o her şeyi hallettikten sonra beni uyandırsa olmaz mıydı? Ayrıca kar dizlerime kadar gelirken o kuru odunları nasıl bulacağımızı düşünmek bile istemiyordum.

"B-ben çok üşüyorum, daha fazla yürüyemem." O da çok üşüyordu ama ben ona göre daha zayıftım.

"Dayanmalısın." Yüzümü soğuk avuçlarının içine alınca bunun için bana yalvarıyordu. "Farkındayım, bizim kadınlarımıza göre bu havalara alışık değilsin ancak tüm kadınlarımızdan daha inatçı ve daha güçlü olduğunun biliyorum." Anlamadığı şey hem lanetim hem de bedenimdeki yaraların devam etmemi engellediğiydi. Yolculuğun bir kısmını Itır'ın göğsünde uyuyarak geçirecek kadar kötüydüm. Kar olmasaydı bile ben yine bu hâle gelecektim. Yola çıkmak için çok yanlış bir zamanı seçmiştik.

"Ü-üzgünüm." Çenem titrerken gözlerimi daha fazla açık tutamıyordum. "Çok u-uykum var." Gözlerim kapandığında bedenim yer çekimine direnemedi. Düşmeme izin vermeden hızlı bir hareketle beni kucağına aldığını yaşadığım sarsıntıdan anladım.

"Buraya gel, Takva!" diyen gür sesini duyduğumda çoktan başımı onun göğsüne dayayıp uykuya dalmıştım. Takva dediği ruh onun sağ kolu gibi bir şey olmalıydı veya kölesi. Malum efendimiz kölelere doymuyordu! Birinin kölesi olacak bir kadın değildim.

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Duyduğum çıtırtı sesleriyle gözlerimi aralayınca nerede olduğumu anlayamadım. Çok yakınımda yanan ateşi görünce mırıldanarak oturdum. Odun kokuları beni rahatlattığı için yanan ateşe tebessüm ederek baktım. Artık üşümüyordum. Başımı çevirip etrafıma bakınca nerede olduğumu daha çok merak ettim. Yanan ateşle aydınlanan bir mağaradaydım. Akşam olmalıydı ki mağaranın içini aydınlatan tek şey ateşti. Nem ve rutubet kokan mağara biraz ürkütücü görünüyordu. Biraz ileride mağaranın çıkışı vardı. Durmaksızın kar yağdığına göre bir süre daha burada kalacaktık.

Bu ayazda tekrar dışarı çıkmaya cesaret edeceğimi hiç sanmıyordum. Yan taraftaki taşların üzerine kuruması için astıkları o şey benim elbisem ve pelerinim miydi? Midem kasıldı. Başımı eğince üzerimde Savcı'nın beyaz yün kazağı olduğunu gördüm. Balıkçı yakası olan kazağın içine çenem gömülürken bu şeyin neden üzerimde olduğunu merak ediyordum. Panik ve korkuyla hemen ayağa kalktım. "Bunu yapmış olamaz!" Onun kazağı elbise gibi dizlerimin üzerine geliyordu. Kahretsin, altımda çamaşır bile yokken beni nasıl soyardı!

Aslında benim sorunum beni görmüş olması veya çıplak bacaklarım değildi! Bacaklarımda dâhil olmak üzere vücudumdaki pençe izlerini görmüş olması beni endişelendirmişti. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Yapmadım da... Seni giydiren Takva'ydı," diyen sesini duydum. "Ben o esnada dışarı çıktım." Ürkerek arkamı dönünce onu gördüm. Kucağındaki odunlarla daha yeni mağaraya giriyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı çünkü üzerinde siyah bir atlet ve pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Bu hâlde nasıl dışarı çıkardı, kar hâlâ yağıyordu.

Odunları ateşin yakınına bırakıp doğrulunca dudaklarımı ısırdım. Kavruk teni dikkatleri üzerine çektiği için gözlerimi ondan alamıyordum. Geniş omuzları insanda ona dokunma isteği uyandırıyordu. Kollarının arasına girip geniş omuzlarına tırmanmak, tırnaklarımı onun bronz tenine geçirmek istediğimi inkâr edemezdim. Üçgen vücudunu saran atletten bile belli olan kasları aklıma edepsiz şeyler getirip duruyordu. Benim dünyamda böylesine sıkı bir vücuda sahip olmak için insanlar spor salonundan çıkmazdı. Ancak bu barbarlar eğlencesine bile

ok kuşanıp kılıç vuruştukları için vücutları kendiliğinden bu hâle geliyordu.

Ben bile formumu korumak için birçok diyetisyenle çalışmıştım. Tabii, burada diyetisyene hiç gerek yoktu çünkü çok yakında her yerimde elma ağacı fışkıracaktı. Kimsenin yaptığı şeyleri yemediğim için son zamanlarda sıklıkla yediğim tek şey elmaydı. Karın kaslarına edepsiz gözlerle bakıp durduğum için gözlerinin ardından muzip bir ifade belirdi. Kaşlarını yukarı kaldırınca utanıp hemen bakışlarımı ondan çektim. "Takva kim?" diye sorarken kızaran yanaklarımı ondan saklamaya çalışıyordum.

Ateş sönmesin diye getirdiği odunlardan birazını ateşe attı. Dışarıda odun bulmaya çalışırken çok üşüdüğü için ateşin yanına oturdu. Isınmaya çalışırken benden tarafa hiç bakmadığı dikkatimden kaçmadı. Baksa bile sadece yüzüme bakıyordu. "Takva benim arkadaşım." Kuru bir sesle cevap vererek üşüyen ellerini ateşe doğru uzattı. Bir konuda canı sıkkın gibiydi. "Bunu sana kim yapıyor?" Buz kestim. Vücudumdaki yaralardan bahsediyordu. Takva ona gördüğü yaralardan bahsetmiş olmalıydı. Sadece bacaklarıma bakınca bile pençe izlerini görebilirdi. Bu yaraların benzerini festival gecesi de gördüğünden kafasındaki şüpheler onu deli ediyordu.

Onu duymazdan gelerek, "Takva bir kadın mı?" diye sordum.

Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Bir erkeğin seni soymasına izin verir miyim sanıyorsun?"

Yanına oturmak için ona doğru yürüdüm fakat hâlâ ateşe bakarken elini kaldırıp beni durdurdu. "Gözlerimin sana değmeyeceği bir yere otur, hatun." Bu Orta Çağ insanlarını gerçekten anlamıyordum. Alt tarafı bacaklarım görünüyordu. Bu lanet yerde her defasında bana namussuz muamelesi yapılması canımı sıkmaya başladı. Mümkün olsa onu kendi dünyama ışınlar, özellikle denize götürürdüm. Oradaki insanları görünce bakalım ne yapardı!

"Odamda da bacaklarımı gördünüz!" dedim sertçe. "Hatta görmekle de kalmadınız. Bana dokundunuz ve beni öptünüz!"

«Pişman da değilim, kahrolası!" diyerek beni tersledi. "Seninle ciddi bir konuda konuşmam gerekiyorken dikkatimi dağıtmanı istemiyorum."

Israrla bana bakmaktan kaçındığı için kazağın açıkta bıraktığı çıplak bacaklarımı işaret ettim. "Sorun bacaklarım değil yani?"

Nefesini burnundan sertçe verdi. "Konumuz bu değil ama evet, burada kadınlar nikâhlı olmadığı erkeklerin yanında böyle durmaz."

"Kadınlarınız fazla aptal."

"Kadınlarımız kendilerini sadece eşlerinin yanında açacak kadar akıllı." Onlara göre bu doğru olabilirdi ama arada kültür farkı olduğu için bana göre de bu yanlıştı.

"Beni ahlaksızlıkla suçlamayı bırakın! Sizin talimatınızla beni soyan arkadaşınız."

Onu yanlış anladığımı göstermek istercesine yüzünü sertçe ovuşturdu. "Kafanda kurduğun şeylere inanmayı bırak. Şu zamana kadar bir kez bile ahlaksız bir kadın olduğunu düşünmedim." Şanslı ki ruhunu soluyunca en küçük bir şüpheye rastlamadım. Aksi takdirde işler onun için korkunç bir hâle gelirdi.

İnadına onun yanına oturunca homurdanmasını kulak ardı ettim. Onun canını sıkmak en keyif aldığım şeydi. Derin bir nefes alıp bacaklarımdaki pençe izlerine baktı. Büyük bir bölümü kapanmıştı, büyük ihtimalle yarın izi bile kalmazdı. Şifacı bedenim normal insanlarda olmayan bir yeteneğe sahipti. Aldığım derin yaraları bile daha kısa sürede kapatıp geriye hiç iz bırakmıyordu. Yara izlerine bakmak bile Savcı'yı çıldırtıyordu. "Bunu sana kim yapıyor!"

"Bilmiyorum." Bende en büyük yarayı o açmışken sebep olduğu şeyleri bana sormasını istemiyordum.

Dişlerini gıcırdatarak kızgınlıkla burnundan soludu. "Birileri sana zarar verirken bunu benden gizlemen çok aptalca!" Oysaki herkes bana zarar veriyordu hatta o bile. Başta o olmak üzere etrafımdaki herkes canımı yakıyordu ancak kimse kendi açtığı yaraları görmüyor, herkes bir diğerinin açtığı yarayı sorun ediyordu.

İç çektim. "İnsanlar fazla garip Savcı Hoca."

"Ne konuda?"

Boş gözlerle ateşi izlerken onun da beni izlediğini biliyordum. "Zayıf gördüklerine acırlar ama güçlü olanı da acınacak duruma düşürürler." Herkes için ben güçlüydüm, *nasılsa ona bir şey olmaz* diye düşünüp beni kırıp parçalıyorlardı. En basitinden alttan almasam öz kardeşim bile bunu yapacak potansiyeldeydi.

Beni izlemeyi bırakıp bir kez daha başını eğerek bacaklarıma baktı. Elini uzattı ve dizimin hemen üzerinde duran dört pençe izine dokununca dişlerini sıktı. "Bunlar bir insana ait izler değil." Bunu bana kimin yaptığını öğrenememek onu deli ediyordu. Buna sebep olanı bulup onu dünya üzerinde silmek istediğini biliyordum. "Bana bir isim ver ki onun eceli olayım!" Tenimdeki derin yara izlerine bakarken yüzü geriliyor, dişlerini kırmak ister gibi sıkıyordu. Bu yaraları aldığım esnada canımın ne denli yandığını kafasında canlandırdıkça iyice kontrolden çıkıyordu.

"Ben yaptım," dedim sakince.

Yalanım karşısında buz gibi gözlerle baktı. "Bu küçük kadınsı ellerle mi?"

"Bana inanmıyor musunuz?" Kazağın eteklerini biraz yukarı sıyırıp bacağımda sağlam bir yer bulmaya çalıştım. Ancak vicdansız şey bacağımda doğramadık yer bırakmamıştı. Üzerimde ne çeşit bir güç kullandığını hayretler içinde izliyordum. Yaşadıklarım çok zalim şeylerdi.

Üst taraflarda daha çok yara olduğu için kazağın eteklerini yeniden aşağıya çektim. Sağ dizimin altında küçük bir boşluk görünce sinirden güldüm. "Burayı boş bırakmışım." Böyle davranarak onun nazarında akıl hastası bir deliden farkım olmadığını biliyordum.

"İzninizle." Kemerindeki bıçağı alarak bacağımda bulduğum boşluğa yaklaştırdım. Buna izin vermeyerek canımı yakacak bir sertlikle bileğimi yakaladı. Bakışları hiddetle doldu. "Sen çıldırmışsın!" Bıçağı elimden alıp mağaranın duvarına fırlatınca üzülmüş gibi dudaklarımı sarkıttım. "Ama size bu yaraları nasıl açtığımı gösterecektim."

Blöf yapıyordum. Bana engel olacağını bildiğim için o bıçağı almıştım. Evet, bu yaraları benim açtığıma inanmıyordu ama şimdilik bu

konuda beni köşeye sıkıştıramazdı. Aksi takdirde ona benim yaptığımı kanıtlamak için kendime zarar vermeye kalkışacağımı biliyordu.

Bana tersçe bakarak önüne dönünce küfreder gibi bir şeyler söyleyip durdu. "Onca yıllık hayatımda gördüğüm en karmaşık yaratıksın!"

"Yaratık kısmını hiç üzerime alınmıyorum çünkü hiçbir yaratık benim kadar güzel ve zeki olamaz."

Kaşlarını alaycı bir tavırla yukarı kaldırdı, ruhundaki öfke yavaş yavaş yatışıyordu. "Ve oldukça mütevazı." Sesindeki o kinaye olmasaydı ona inanabilirdim.

"İnsanın kendinin farkında olmasını hep takdir etmişimdir," dedim sakince. "Bu konuda hiç mütevazı olamayacağım çünkü kendimin farkındayım." Öz güveni eksik biri değildim. Aynaya bakınca bir afet görürken çirkin olduğumu söyleyip kendime aşağılık duygusunu yükleyemezdim. Birilerinin bana güzel olduğumu söyleyip gururumu okşamasına ihtiyacım yoktu. Hak etmediğim övgüyü istemediğim gibi hak ettiklerimi de kendimden esirgeyecek değildim. Kendimi şımartmak için kimseye ihtiyacım yoktu.

Uzun bir sessizliğin ardından bacaklarımdaki yaraları işaret etti. "Bunlar yüzünden mi garip davranmaya başladın?" Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Dünden beri benden uzak durmanın nedeni bu şeyler mi?" Birileri canımı yaktığı için öfkemi ondan çıkarmaya kalkıştığımı düşünmeye başlamıştı.

"Zor bir gün yaşamıştım," diyerek inandığı şeylere onu daha çok inandırdım. "Üzgünüm, size karşı o kadar fevri olmamalıydım."

Beni bir takasa kurban ettiği için ona olan saldırgan tavrımı hak ettiğini ona söylemedim. Ben diğer insanlar gibi değildim. İntikam anlayışım kimseye benzemezdi. Birileri canımı yakınca onlardan ışık hızıyla uzaklaşıp günlerimi bir köşede kendime acıyarak geçirmezdim. Aksine hiçbir şey olmamış gibi onlara daha yakın olur, diplomatik bir ilişki kurarak yüzlerine gülümserdim. Ta ki nereden saldıracağımı bulana kadar. En büyük zaaflarını yakalayana kadar onlarla olan sahte dostluğumu sürdürüp büyük bir sabırla saldırıya geçeceğim günü beklerdim.

Savcı'ya olan kırgınlığımın boyutunu tahmin bile edemezdi. Onun yaptığı şeyi Meliz veya bir başkası bana yapsaydı yine çok kızardım ama

bu denli incinmezdim. İnsan en çok sevdiklerinin ihanetine kırılırdı. Savcı'yı sevmiştim ve ne yazık ki hâlâ seviyordum ancak bu onu affedeceğim anlamına gelmiyordu. Ben onun yanında Elzem olabilmiştim. Kimsenin yanında olamadığım ve varlığını bile unutmaya başladığım o kadın, bir tek Savcı'nın yanında ortaya çıkmaya başlamıştı. Aramızdaki engellere rağmen onunla mutlu oluyor, çocuklaşıyordum. En önemlisi ben ona güvenmeye başlamıştım.

Bana öyle bir güven duygusu aşılamıştı ki onun yanında kimsenin bana zarar veremeyeceğini düşünüyordum. Asıl zararı bana onun verdiğinden habersiz onu sığınağım olarak görmeye başlamıştım. Ona o kadar çok kapılmıştım ki beni öptüğü gece bana *güç mü yoksa ben mi* diye sorduğunda tüm ideallerimden vazgeçip onu seçmiştim. Bir klan liderinin kadını olmaktansa onu istediğimi söylemiştim. Ben onun için güç ve iktidar tutkumdan bile vazgeçmeye hazırdım ancak o, beni hiç olmayacak bir yerden vurmuştu.

Yıllarımı adadığım kurtuluş gününe benim ölümümü sığdırmıştı. Benden neyi aldığını tahmin bile edemezdi. Onun kadını olmayı isterken kölesi olduğumu öğrenmenin ne denli yıkıcı olduğunu bilemezdi. Onun da bana zarar veren diğer insanlardan bir farkı yoktu. İşte bu yüzden zamanı geldiğinde onda açacağım yara en az bende açtığı kadar büyük olmalıydı. Nasıl bir kadının damarına bastığı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Sessizlik içinde ikimiz de dalgın gözlerle ateşi izlerken hiç beklemediğim bir soruyla beni şaşırttı. "Ülkenin adı ne?" İlk kez benim dünyam hakkında bir şeyi merak etmişti.

"Türkiye." Duyduğum özlemle iç çektim. "Herkesin âşık olduğu ama kimsenin fethetmeye cesaret edemediği topraklardan geliyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını çevirip omzumun üzerinden bana baktı. Gözleri gözlerime değdiğinde bir kez daha bakışlarıyla bana onun tüm dünyasıymışım gibi hissettirdi. "Ülken olmak isterdim." Kalbim kasıldı. "Ayrıldığında delicesine özlediğin, kavuşmak için gün saydığın ülken olmak isterdim."

İçim acısa da gözlerimi ruhumun sürgününden kaçırmadım. "Siz eğer olsaydınız bana Türkiye, ben olurdum size Ankara," dedim buruk bir sesle. "Herkes ona âşık ama o bir tek başkente."

O, kendi başkentini satan bir ülkeydi.

Hayır, yine bozmadım.

"Zor," dedi.

"İmkânsız," dedim. Zor demişti çünkü bana yaptığı şeyi öğrenince ondan tamamen uzaklaşacağımı biliyordu. İmkânsız demiştim çünkü çoktan öğrenmiştim.

Benim hakkımda daha çok şey bilmek istercesine, "Kendi dünyanda da hep böyle biri miydin?" diye sordu.

"Nasıl?"

"Böyle işte, tam bir baş belası." Kaşlarımı çattığımda gülmemeye çalışarak beni göğsüne çekti. Gerildim. Artık ona yakın olmak bile canımı yakıyordu.

"Bunun için evlenmemiz gerekmiyor, değil mi?" diye homurdandığımda yüksek sesle gülerek beni daha sıkı göğsüne bastırdı. Hızlanan kalbimden nefret ettim. Kalbim iflah olmaz bir çekimle ona koşuyordu. Başını eğip saçlarımın kokusunu uzun uzun içine çekerken saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. Nefes alışlarım hızlanmıştı. Nabzım boğazımda atarken uzun süre dudaklarını saçlarımdan çekmedi.

"Sen karşıma çıktığın günden beri kaç kuralı yıktığımı bir bilsen..." Parmakları saçlarımın üzerinde gezinirken başımı göğsünden çekmedim.

Kural ne ki?.. Ben onu yıkacaktım, haberi yoktu. Onu kimsenin mutlu edemediği şekilde mutlu ederek acıların en büyüğünü yaşatacaktım. Tüm bunlar bittiğinde bana ne mi olurdu? Unuturdum, hem de öyle bir unuturdum ki kalbimde izi bile kalmazdı. Onun yüzünden kendime aşk acısı çektirmeyecektim. Bir şeyleri unutmakta ne kadar iyi olduğumu bir bilse aklı şaşardı.

✦

Savcı ile geçirdiğim o günden sonra benim için her şey yolunda gidiyordu. Akademiye dönünce etrafımdaki her şeye kendimden güzellikler katmaya başlamıştım. Doğum günüm yaklaştıkça küçük bir çocuk gibi heyecandan yerimde duramıyor ve ister istemez mutluluğumu

etrafımdaki insanlara da yansıtıyordum. Doğum günüme yaptıkları bir takasın, yıllarca beklediğim mutluluğu benden almalarına izin vermeyecektim. Ne planladıkları umurumda bile değildi. O takas asla gerçekleşmeyecekti. Afra buraya dönsün diye Ölüler Diyarı'na gitmeyecektim. Yirmi dört yılın işkencesini Afra için çekmemiştim.

Özgürlüğüme bu kadar az kalmışken onu benden almalarına izin vermeyecektim. Kimse karşıma geçip bunun için beni zorlayamazdı. Ölüler Diyarı beni almak istiyorsa bir takastan çok daha fazlasını yapmalıydı. Beni yıkmak bu kadar kolay değildi. Kimse için kendi hayatımdan vazgeçip saçma fedakârlıklarda bulunmayacaktım. Savcı nasıl ki ablasını düşünüyorsa benim de düşünmem gereken bir kardeşim vardı. Kimsenin ablası için kardeşimi burada tek başına bırakıp gitmeyecektim.

Yirmi dördüncü yaş günüme yaklaştıkça mutluluğum da artıyordu. Hizmetçilik bile bir yerden sonra benim için sorun olmaktan çıkmıştı. Yaptığım işe kendimi vererek yapıyordum. Elif Kâhya her fırsatta açığımı arıyor lakin ona bile ters cevap vermiyordum. İşlerim biter bitmez her fırsatta kendimi Savcı'nın yanında buluyor, onunla geçirdiğim her saniyede ayaklarını yerden kesiyordum. Her geçen günle bana olan aşkı büyüyor, ekmek ve su gibi onun için hayati bir ihtiyaca dönüşüyordum. Her şey planladığım gibi gidiyordu.

Yasak ilişkimizi gözden uzak, gizli bir şekilde yaşamak heyecan vericiydi. Savcı'yı affetmiş değildim. Ona olan kinim ve kırgınlığım hâlâ ilk günkü gibi tazeydi. Ona yakın olmam bile planlıydı. Bensiz nefes bile alamayacak bir hâle gelmesini istiyordum. Onu kendime bağımlı bir hâle getiriyordum. Gözlerinin değdiği her yerde beni arayacak kadar varlığıma alışmalıydı. Bunu hızlı değil, tatlı bir zehir gibi yavaş ve usul usul yapıyordum. Hiç acele etmeden kanına girip ona kendimden bir şeyler katıyordum.

Kısacası içimdeki nefreti kendimden bile gizleyip onu göklere çıkartıyordum. Zamanı geldiğinde onu çıkardığım o bulutlardan tepetaklak yere düşürmek sadece benim elimde olacaktı. Ona mutluluklar vadediyordum ve hiçbir kadının mutlu edemeyeceği kadar çok mutlu ediyordum. Ta ki zamanı gelene kadar. Henüz bilmiyordu ama ona vereceğim acı en az verdiğim mutluluk kadar büyük olacaktı. Zamanı geldiğinde

o da anlayacaktı aslında en başından beri ne yapmak istediğimi ama her şey için geç olacaktı.

Bu geçen günlerde sadece Savcı'ya değil, Itır'a da daha çok zaman ayırıyordum. Kardeşimi hak ettiği gibi mutlu ediyor, onunla ilgileniyordum. İşlerimden vakit buldukça ona yemekler yapıyor, odasını temizleyip söküklerini bile ben dikiyordum. Geceleri uyumadan önce yanına gidip saçlarını tarayarak onu ninnilerle uyutuyordum. Bu hayatta benim için Itır'dan daha değerli hiçbir şey yoktu. Bu yüzden onu ihmal ettiğim günlerin acısını çıkarmak ister gibi onunla vakit geçiriyordum.

Mara'ya bile tahammül sınırlarım genişlemişti. Evet, çok mutluydum ve etrafımdaki herkesi mutlu ediyordum. Ancak bunun sebebi ölmeden önce herkesin gönlünü almak istemem değildi. Kabul ediyordum, beslenmediğim için lanetim her geçen gün beni öldürüyordu ancak ölümü tam olarak kabul etmiş değildim. Sınıra çok yaklaştığımı hissedersem belki beslenebilirdim. Bunun için hâlâ biraz vaktimin olduğunu düşünüyordum. Özgürlüğüme sadece sayılı günler kalmışken lanetim yüzünden ölmektense ruhlarla beslenirdim.

Buradaki takvimi kestirmek çok güçtü ancak küçük bir hesap yapınca doğum günüme en fazla bir hafta kaldığını anladım. Nihayet karanlıktan kurtulup herkes gibi normal bir hayatım olacaktı. Bu beni küçük bir çocuk gibi sevindiriyordu. Üçüncü gözyaşı bende olduğu sürece Savcı'nın yaptığı anlaşma beni etkileyemezdi. Üçüncü gözyaşı bende olduğu sürece Ölüler Diyarı beni talep edemezdi çünkü benim de yaptığım bir anlaşma vardı. O anlaşmaya sadık kaldığım sürece beni alamazlardı. Beni alamadıklarında benim karşılığımda Afra'yı oradan çıkartmazlardı.

Savcı benim yaptığım anlaşmayı bilmediği için doğum günümde takasın gerçekleşeceğine inanıyordu ama aslında gerçek bunun çok daha ötesindeydi. Bir hafta sonra onun da öğreneceği çok şey vardı. Hepsini dumura uğratacaktım. Son göz yaşını yedi gün daha akıtmazsam hepsi beklemedikleri çok şey yaşayacaktı. Çok az kalmıştı. Bunun olmasını o kadar uzun zamandır bekliyordum ki.

Şimdi ise daha farklı bir sorunum vardı. "Doğa koşar mısın, çok geç kaldık!" Derse geç kalmıştık. Akademinin duvarları arasında koşarak sınıfa dalarken nefes nefeseydik. "Sana inanamıyorum, uykucu ışık!"

diye söylenip eğildim. Ellerimi dizlerime bastırıp nefes alışlarımı düzene sokmaya çalıştım. Sabah bir türlü uyanmadığı için onun yüzünden geç kalmıştık.

"Tüm gece beni çalıştırmasaydın uyuyakalmazdım, Elzem!" O da benim gibi eğildiği yerde kesik kesik nefesler alıyordu. Daha güçlü olsun diye geceleri ona ders çalıştırıp onun öğretmeni olmamın nesi yanlıştı? Ona kıyasla dersleri daha hızlı anladığım için onun da anladığından emin olmak istiyordum.

"Anladığım kadarıyla bir yere girmeden önce kapıyı çalmak alışkanlıklarınızın arasında yok, Elzem Hanım?" Savcı'nın alaycı sesini duyunca kısık iniltiler çıkarmaya başladım. Biri bana neden bu adamın dersine girmeyi kabul ettiğimi açıklayabilir mi? Tabii ya, arenada bunun için bana şantaj yapmıştı!

Ellerimi dizlerimden çekip doğruldum. "Savcı Bey?" Hafifçe tebessüm ettiğimde bakışlarımdaki alayı anlamaması imkânsızdı. "Bugün benim için ne tür işkenceleriniz var, merak ettim doğrusu." Her derste bilerek üzerime oynayıp beni rezil ediyordu. Son günlerdeki en büyük eğlence kaynağı benimle uğraşmaktı.

Düz bir şekilde bana bakarken, "Yerinize geçin," dedi kısaca. Öğrencilerinin yanında hep kontrollü olduğu için bu hâlini yadırgamıyordum. Sınıfta fazla mesafeliydi ancak yalnız kaldığımız her fırsatta ayaklarımı yerden kesiyordu.

Gece geç saatlerde kulübeme geldiği bile oluyordu. Bazen bana büyüleri öğretiyordu bazense benimle sohbet ediyordu. Kulübemde kendime yemek yaptığımda bile küçük mutfağımda bana eşlik ediyordu. Yemek yapmaktan pek anlamadığı için bana yardım etmek yerine şarabını yudumlayarak beni izliyordu. Herkesin yanında olduğu ve benim yanımda olduğu kişi birbirinden çok farklıydı. Onunla olan tüm temaslarımız küçük öpücüklerden ibaretti. Beni bir türlü beslenmeye ikna edemediği için daha ileri gidemiyorduk.

Ona zorluk çıkarmadan sınıfa dönünce herkesin burada olduğunu gördüm çünkü burası Savcı'nın sınıfı değildi. Diğer günlerden farklı olarak Savcı bugün bir ilk yaparak bizim de karma derslere katılmamıza izin vermişti. Onu buna ikna etmek hiç zor olmamıştı. Öğretmenlerin odalarının bulunduğu katı temizleyen hizmetçilerin arasına benim de

adımı yazdırmıştı. Bunu beni daha sık görmek için yaptığını biliyordum. Dün temizlik için odasına girdiğimde masasında bir şeylerle meşguldü. Arkasına geçip boynuna küçük öpücükler kondurarak bu ders için onu ikna etmem oldukça kolaydı.

Doğa ile her klandan öğrencinin olduğu sınıfa baktığımızda Asil hemen, "Günışığı," diyerek ona yanındaki boş yeri gösterdi. Artık ondan kaçmayan Doğa ona doğru yürüyünce Asil'in tebessümü görülmeye değerdi. "Daha sık karma derslere katılmalısınız."

"Elzem," diyen sesle başımı çevirdim. Orta sıralarda oturan Itır elini sallayarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Bugün bizimle aynı dersi alacağını duyunca sana yanımda yer ayırdım." Karma sınıf o kadar büyüktü ki tüm öğrenciler burada olduğu için kolay kolay boş yer bulamazdık. Itır'ın benim için boş bir yer ayırmasına sevinmiştim.

Yürüyüp Itır'ın yanına geçtim. Çantamdan Savcı'nın bana verdiği kitapları ve kalem setini çıkardığımda yakışıklı öğretmenimin sesini duydum. "Sıralarınızın altında birer kutu var, onu çıkarın." Bir süre duraksadı ve ekledi. "Not alacağın defter dışındaki diğer her şeyi çantana koy, Oyunbaz." Daha ilk dakikada başladı benimle uğraşmaya.

Herkes gibi ben de eğilip sıranın altındaki kutuyu çıkardım. Kutunun içindeki formülü kenara bırakıp diğer şeyleri masaya dizmeye başladım. Birkaç küçük kavanoz kurutulmuş bitki vardı. İçinde garip şişelerin olduğu iki şişeyi de çıkartıp masaya koydum. Son kavanozda misket gibi olan bu şeyler göz müydü? "Hocam!" dediğimde Doğa'nın çığlığı benimle aynı anda çıkmıştı. Sınıfta çıkan gülüşmelere bakılırsa herkes bizden bu tepkiyi bekliyordu. Doğa ile bu derslere daha yeni yeni katıldığımız için onlar gibi alışık değildik.

Eğlenen gözlerle beni izleyen Savcı'ya güç bela masaya koyduğum kavanozu gösterdim. "Benim kutumda insan uzvu çıktı." Itır dâhil sınıftan çıkan kıkırtılar beni deli ediyordu.

Savcı gülmemek için dudaklarının içini ısırarak başını salladı. "Yaklaştın lakin yanlış tahmin," dedi son derece sakin bir sesle. "Onlar bir insana ait değil. Dikkatli bakarsan bir insana ait olmayacak kadar küçük olduklarını görürsün. Her kavanozda on kirpi gözü var."

"Nasıl rahatladım anlatamam. Ne var canım insan yerine kirpi gözüymüş, ben de kalkmış burada korkuyorum."

Ruhundaki eğlence artarken kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Seni duyamadım, bir şey mi dedin?"

Ona öldürmek ister gibi bakarken, "Ne haddime," dedim. Dün onu kandırıp karma derse ikna etmemin intikamını aldığı o kadar belliydi ki! Sırf bana bir ders vermek için masamda bir hayvanın gözü vardı. Pardon, beş hayvanın gözü!

Burada hayvan haklarına kimse değer vermiyordu. Aptal bir ders için onca hayvanı katlediyorlar ve bunu olağan karşılıyorlardı. Hayvanları derslerde resmen kobay olarak kullanıyorlardı. Somurtarak yerime oturduğumda, "Suratını asmayı bırak," dedi düz bir sesle. "Şu zamana kadar sadece birinci sınıfların derslerini aldın. Artık büyülere geçmenin zamanı geldi," deyince kalbim hızlandı. Aslında benimle uğraşmak için bu dersi seçmemişti, değil mi? Kulübeme geldiği gecelerde de bana ders vermeye başlamıştı. Sadece bu da değil, odasına temizliğe gittiğimde de bana konu tekrarı yaptırıyordu. Son üç haftadır hızlandırılmış kurs gibi gereken temel dersleri bana öğretmişti. Artık büyülere geçmek için hazır olduğumu düşünüyordu.

Masasının önünde durup yönünü sınıfa çevirdi. "Bugün öğreneceğiniz büyünün adı *Errorem Murum* yani hata duvarı. Bir diğer adıyla sanrı ve duvar. Her sırada iki kişi var," diyerek gözlerini sınıfta gezdirdi. "Birinin kutusunda sanrıyı, diğerinin kutusunda da duvarı oluşturacak malzemeler var." Tek oturan öğrencileri görünce onları yerinden kaldırıp birbirleriyle eşleştirdi.

Kalçasını masaya dayayıp gereken komutları verirken çok karizmatik görünüyordu. "Duvar veya sanrıyı seçmek size bağlı." Bu konudaki seçimi bize bırakarak başını salladı. "Siyah kutudaki malzemeler sanrı için, gri kutudakilerde duvar için. İsterseniz eşyalarınızı yanınızda oturan arkadaşınızla değiştirebilirsiniz." Benim kutumum rengi griydi. Sanırım benim için en doğru seçim duvardı. Kendimi korumam için kalkan görevi gören duvarı seçmek daha mantıklıydı.

"Elzem." Masamdaki malzemeleri kendi önüne çeken Itır, kendi kutusundaki şeyleri benim önüme koydu. Bunu yaparken de yüzünde bariz bir küçümseme vardı. "Benim yapacağım sanrıdan kurtulamazsın;

sen sanrıyı yap, duvarı ben yaparım." Sesini neden bu kadar yükselttiğini anlayamadım. Onun hemen yanında oturuyordum. Normal bir ses tonu kullansaydı onu rahatlıkla duyardım.

Sınıftaki tüm gözler bir anda bana döndü. Yutkundum çünkü bu bakışlardan hoşlanmamıştım. Bana bakmalarının sebebi Itır'ın az önce sesini yükselterek söylediklerydi. Savcı'nın derslerinde kimse gürültü yapmaya cesaret edemediği için en küçük bir sesi bile tüm sınıf duyuyordu. Itır az önce kendisini överken niyeyse herkese ondan daha kötü olduğumu duyurmaya çalışmıştı. Bu onunla aldığım ilk dersti, bu yüzden benim için özeldi. Biz Doğa ile Koruyucuların sınıfında Savcı'dan ders alıyorduk. Her klanın kendine özel sınıfı ve öğretmenleri vardı. Burada Oyunbazlar ve Işıktan Gelenler olmadığı için Savcı bize kendi sınıfında ders veriyordu.

Savcı dışında diğer öğretmenler bizi kendi sınıflarında ve derslerinde istemiyordu. Daha önce Savcı'ya kızıp Bilgelerin sınıfında ders almaya kalkışmıştım ama orada öğretmen her derste Doğa ile ikimizi rencide edip durmuştu. Bu konuda bir tek Savcı ırkçılık yapıp bizi küçümsemiyordu. Tüm öğrenciler haftada bir kez karma ders alıyordu. Doğa ile kendimizi daha çok geliştirmek için dün Savcı'yı ikna etmiştim. Bu ders için çok heyecanlıydım ancak gel gör ki Itır daha ilk dakikada beni zorlamaya başlamıştı.

Büyü konusunda onun gibi akşama kadar ders almıyordum. Biz Doğa ile şu zamana kadar günde sadece iki ders alıyorduk. İlk ders büyü, ikinci ders savunma dersleriydi. Şu zamana kadar sadece temel başlangıçları öğrenmiştik. Savunma derslerini de onlar gibi profesyonel eğitmenlerden almıyorduk. Gediz ve Asil ellerinden geldiğince bize bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Tabii, buna da kâhya izin verirse. Bazen özellikle bize fazladan iş çıkartıp arka bahçedeki kışlalara gitmemize izin vermiyordu. Demek istediğim Itır'ın beni kendisiyle kıyaslaması doğru değildi. Onunla eşit şartlarda değildik.

"Teşekkür ederim, Itır." Ne yapmaya çalıştığını anladım lakin uzatmak yerine tebessüm ederek başımı salladım. "Haklısın, senin yapacağın sanrıya ben dayanamam." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Pekâlâ, istediğin gibi olsun. Duvarı sen yapabilirsin." Kutuları değiştirip onun eşyalarını çıkarmaya başladım.

"Siz Akaylar." Savcı'nın bakışları Itır ile üzerimizde gezinmeye başladı. Diğerleri kutuları değiştirdiğinde bunu sorun etmemişti ama aynı şeyi biz yapınca bakışları belli belirsiz çatılmıştı. "Itır, sanrıyı sen yap," dediğinde sesi yumuşak fakat bakışları uyarıcıydı. "Beni dinlersen sana saldırıda bulunacak sanrıyı ablan yapmasın. Eğer duvarın yeteri kadar güçlü olmazsa yaralanabilirsin."

Itır gülerek başını salladı. "Elzem'in yapacağı sanrıdan ne olacak ki," derken herkesin içinde beni küçümseyip yetersiz göstermeyi sorun etmiyordu. "Bu onun ilk büyü dersi, belki yapamayacak bile."

Savcı onun gibi düşünmüyor olmalı ki bakışlarındaki huzursuzluk dağılmadı. Başıyla Itır'a beni işaret edip, "İyi düşünmeni tavsiye ederim çünkü ablan derslerini benden alıyor," dediğinde kimse onun ne demek istediği anlamadı. Itır çoğunlukla kendi sınıfında ders görüyordu, yani Tenebris hocasından ders alıyordu. Koruyucuları saymazsak Savcı buradaki diğer tüm öğrencilere sadece haftada bir kez, iki ders veriyordu. Bunun olmasını sağlayan şeyse karma derslerdi.

Ancak haftanın dört günü toplamda sekiz saat ders veriyordu bana. Bu sadece onun sınıfında gördüğüm derslerin süresiydi. Bunun dışında son üç haftadır bulduğu her boşlukta bana ders veriyordu. Son günlerde kendi dünyama dönmekten hiç bahsetmeyip her fırsatta kendimi onun kollarına attığım için artık burada kalmak istediğimi düşünüyordu. Bu yüzden artık bana ders vermeyi sorun etmiyordu. Savcı'nın bilgi haznesine buradaki hiçbir öğretmen erişemezdi. Onun özel öğrencisi olmak birçok yönden ayrıcalıktı.

Itır'a demek istediği de tam olarak buydu. İlk denemem olmasına rağmen Itır'dan daha iyi bir iş ortaya çıkartacağıma inanıyordu. Bu olduğunda Itır'ın yine kıskançlık yapıp canımı sıkmasını istememişti. Ancak Itır buna yanaşmayınca mecburen kabul etmek zorunda kalmıştı. Itır benim yıkamayacağım bir duvar yapmak istiyordu. Aslında bakarsak Savcı ile aynı fikirde değildim. Tıpkı Itır gibi ben de onun duvarını yıkamayacağıma çok emindim. İlk büyü dersimde acemice yaptığım bir sanrıdan çok şey beklemiyordum.

Tabii, sanrıyı yapabilirsem. Yapabileceğimden bile şüpheliydim. Itır konusunda canı sıkılan Savcı, bunu gizlemek için derin bir nefes alıp sınıftakilere döndü. "Size verdiğim malzemeleri hangi sıraya göre

kullanacağınız kutunun içindeki pusulada yazıyor. Ben sizin için sadece ana malzemeleri koydum." Her sınıfta olan o korkunç rafı işaret etti. "Tahmin yürüterek eksik malzemeleri bulmanız da dersin bir parçası." Ellerini iki yanında yaslandığı masaya yasladı. "Şimdi başlayın."

Sertçe yutkundum çünkü kazayla Turgut'un bedenine girdiğimde Bülbül beni bu karma sınıfa getirmişti. Savcı o gün beni zorlayarak o raftaki akvaryumdan bir akrep almamı istemişti. İçinde her türden şeyi barındıran o lanet rafa yaklaşmak bile istemiyordum. Ayrıca tahmin yürüterek eksik malzemeleri nasıl bulacaktık? Herkesin büyüdeki eksik malzemeleri bulacağını sanmıyordum. Büyük ihtimalle bugün çok az kişi sanrı ve duvarı yapabilecekti. Belki de yapan bir kişi bile çıkmazdı.

En ön sıradaki kişiler ayağa kalktığında bu rutini biliyordum. Bir karışıklık olmasın diye malzemeleri gruplar hâlinde almamız gerekiyordu. Ancak bu sefer yirmi kişilik gruplar hâlinde bunu yapmaya başlamışlardı. Sanırım bunun nedeni zamandan kazanmaktı. Sıralardaki tüm öğrenciler aynı anda ayağa kalksa malzeme dolabının önünde bir izdiham yaşanırdı. Gözlerimi kısarak sırası geldikçe ayağa kalkan öğrencilere baktım. Çoğunluğun hangi malzemeleri aldığını bilirsem belki ben de onları alırdım.

Bir süre sonra sıra bize gelince derin bir nefes aldım. Benimle sayı yirmiye tamamlandığı için Itır bizden sonraki grupla birlikte malzemelerini alacaktı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum," diye homurdanıp ayağa kalktım.

Savcı'nın hepimiz için yazdığı listeyi alıp raflara doğru yürüdüm. Savcı'yı bu konuda gerçekten takdir ediyordum. Diğer öğretmenler dersler için gereken malzemeleri ve notları yardımcılara hazırlatıyordu ancak Savcı hepsini kendisi hazırlıyordu. Çok yoğun olmadıkça bu işi yardımcılara bırakmıyordu. Kendi derslerinde onlarca öğrencinin hazırlığını önceden yapıyordu. Sıramıza bıraktığı kutuları eksiksiz bir şekilde hazırlayan oydu.

Kazanların önünde durdum. Başımı kaldırıp farklı boyut ve şekillerde olan kazanları sırasıyla inceledim. Rafın en üstünde kazanı görünce gülümsedim. Bir tencereyi andırıyordu ama çok şirindi. Cadı kazanı gibi yuvarlak ve sevimliydi. Onu almak için parmak uçlarımdan yükseldim ancak yetişemedim. Onu almak için ellerimi yukarı kaldırıp

zıpladığımda arkamdan gülen bir ses duydum. Belimi kavrayan eller kalbimi hızlandırmıştı çünkü son günlerde bu ellere aşinaydım.

Benim için kazanı almak yerine hiç zorlanmadan beni havaya kaldırınca kıkırdadım. Bana dokunmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Arkadan belimi kavrayıp beni yukarı kaldırınca istediğim kazanı aldım. Fazla dikkat çekmeden beni yere indirince ona dönüp en tatlı sesimle, "Teşekkür ederim hocam," dedim.

Gözlerinde muzır parıltılar oluşurken sadece benim duyacağım bir fısıltıyla, "Benim için zevkti," diyerek bana göz kırptı. Daha sonra diğer kız öğrencisinin yanına gidip onun ulaşamadığı kavanozu aldı. Nabzım hızlandı. O kız da benim gibi zıplıyordu ama onu havaya kaldırmak yerine onun için kavanozu almıştı.

Masamda şu anda bulunan malzemelerin listesini kontrol etmeye başladım. Elimdeki kâğıtta yazan şeylerin hepsi masamda vardı. Benim aradığım şey bu kâğıtta yazılı olmayanlardı. Listemde deniz yosunu yağı, toprak tarağı ve bataklık çamuru yazıyordu. Tüm malzemelerim bunlarla sınırlıydı. Bunlar şu anda masamdaydı ama ben ne olduklarını bile bilmiyordum. "Yardım ister misin, Elzem?" Itır oturduğu yerde yine rahat durmadı. Sanırım onun sorununu anlamıştım. Bir konuda benden daha iyi olduğunu kanıtlamanın peşine düşmüştü. Bakışlarıyla beni ezerken, "Sen şimdi neyi alacağını bilemezsin," dedi.

"Buna sen mi karar veriyorsun?" Savcı tarafsız bir şekilde öğrencisine döndü. "Yeteneklerinizi kendi sıranız geldiğinde sergileyin." Itır'ın bozulan suratına baktığımda neden güldüğümü bile bilmiyordum ama Savcı dik dik bana bakıp, "Komik bir şey mi var, küçük hanım?" deyince gülüşüm hemen soldu. *Ben ne yaptım ya şimdi?*

"Yok hocam." Kendime çekidüzen verip hemen önüme döndüm. Herkesin içinde beni yine dersten kovarsa bu sefer sadece Koruyuculara değil, tüm akademiye rezil olurdum. Evet, bunu çok sık yapıyordu.

Kazanımı sepet gibi koluma takıp raflardaki şeylere bakmaya başladım. Açık konuşacağım, ne alacağımı bilmiyordum. Benimle ayağa kalkan grup çoktan eşyalarını alıp yerlerine oturmuştu ancak ben hâlâ buradaydım. Benden sonraki grup bile ayağa kalkıp eşyalarını almaya gelmişti ancak ben ısrarla yerime geçmiyordum. Malzemeler konusunda sinir bozucu bir kararsızlık yaşıyordum. Her an bunun için Savcı bana

kızabilirdi. Kopya almak için başımı çevirip Mara'ya baktım. Mara, Bilgelerden olduğu için ne almam gerektiğini ondan iyi kimse bilemezdi.

Ancak Mara'nın bana yardım etmek gibi bir niyeti yoktu. Bir zamanlar hizmetçim olduğu için süründüğümü görmekten zevk alıyordu. Hayır dercesine omuz silkince sıradaki hedefim Gediz olmuştu. Hafız ile yan yana ilk sıralarda oturuyordu. İkisi de başını arkaya çevirip beni izlediği için ne istediğimi çok iyi biliyorlardı. Gediz başını çevirip Savcı'yı kontrol etti. Savcı masasına oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Şu an için bize bakmıyordu. Gediz bana dönüp dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi ama onu duymadım. En ön sıralarda oturduğu için aramızda otuza yakın öğrenci vardı.

Eliyle bana bir dakika işareti yaptıktan sonra önüne döndü. Bir şeyler yaptıktan sonra tekrar Savcı'yı kontrol etti ve yeniden bana döndü. Elinde bir sürü boş kâğıt vardı. Sırasıyla her birini bana göstermesiyle kahkaha atabilirdim. Tüm boş sayfalarını benim için kullanmıştı. Her sayfada büyük harflerle bir şey yazıyordu. O yeni bir sayfa gösterdikçe ben yazdığı şeyleri okuyordum. Yılan otu, liyanın kanı, bekle... O ne oluyordu? Kaya suyu ve köstebek tırnağı mı? Tanrım, bunlar da neyin nesiydi?

Gediz son sayfada yazan köstebek tırnağını da bana okuttuktan sonra tüm kâğıtları hemen masanın altına sakladı. Bir kez daha Savcı'yı kontrol edip bana döndü. Dolabı işaret edip *hadi* dercesine bana bakınca, "O şeyler neye benziyor, bilmiyorum," diye fısıldadım. İsim olarak artık ne alacağımı biliyordum ama neye benzediklerini bilmiyordum!

Yılan otunu bulmak için hayvanların olduğu kafeslerin yanına gittim. Akvaryumdaki yılanları ona gösterince sinirleri bozulmuş gibi avuç içiyle sertçe alnına vurdu. "Aptal bu kız." Bu dediğini duymuştum!

Sanırım yılan otunun yılanlarla bir ilgisi yoktu.

"Elzem?" Başımı çevirince Savcı'nın sorgularcasına bana baktığını gördüm. "Sen hâlâ almadın mı?" Almam için önce neyin ne olduğunu bilmem lazımdı.

"Hocam, ben alacağım ama..." Hemen bitkilerin olduğu bölüme gidip ona döndüm. "Yılan otu çok yüksekte olduğu için onu alamıyorum."

Refleks gösterip alt raftaki sarı ve pütürlü kurutulmuş çiçeklere bakınca taktiğim işe yaramıştı. Farkında olmadan bana istediğim cevabı vermişti. "Pardon, yanlış söyledim." Yılan otundan bir avuç alıp kolumdaki kazanın içine koyduktan sonra tekrar ona döndüm. "Liyanın kanı demek istemiştim." Hızlıca başımı salladım. "Yüksekte olan oydu."

Koşarak uzun tüplerde olan kanların yanında durdum. Az önce onu tuzağa düşürdüğümü çok hızlı anladığı için bu sefer yemedi. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında sandalyesine yaslandı. "Devam et." Bunları söylerken bu sefer sadece bana bakıyordu. Adi herif, bakışlarını takip etmeyeyim diye bilerek kanların olduğu şişelere bakmıyordu.

Çırpınıp daha fazla rezil olmak yerine doğrudan gözlerine baktım. "Küçük bir yardım talep ediyorum."

Önce dudaklarının kenarı kıvrıldı, hemen sonra da büyük bir zevkle güldü. "Reddedildi." *Ben bu adamı boğarım!*

Taleplerimi reddetmek ona nasıl bir mutluluk yaşatıyor olabilirdi ki? Keşke diğer öğrencilerin ne aldığına daha dikkatli baksaydım. Bir dakika, bunu hâlâ yapabilirdim! Başımı çevirip şu ana kadar malzemelerini alan öğrencilere baktım. Masasında kanla ilgili bir şeyler olan öğrencileri gözüme kestirmiştim. Ön sıramdaki çocuğun eşyalarını görünce sırıttım. Evet, o da sanrı yapacaktı. Mavi kapaklı kocaman bir tüp vardı masasında. Tüpün içindeki yeşil sıvıyı görünce başımı çevirip raftaki kan tüplerine baktım. Kırmızı kanları eleyip yeşil kan tüplerden birini alıp kazanıma koydum.

Tekrar çocuğa dönünce garip bir şekilde bana bakıyordu çünkü kopya çektiğimi anlamıştı. Her an eşyalarının üzerine yatıp onları saklayacakmış gibi duruyordu. "Bunu yaparsan kazayla kendi kazanımı kafana düşürebilirim," dedim oldukça sakin bir sesle. "Hemen arka sıranda oturduğumu unutma," dediğimde üç silahşorların attığı kahkahayı duydum.

Hatta Gediz, "İşte bizim kızımız," demişti. Savcı'nın bile gülüşünü duymuştum. Her derste yaptığım haylazlıklar onu çok eğlendiriyordu.

Ön sıramda oturan çocuğun masasında şeffaf bir naylon kese vardı. Beyaz çekirdekleri anımsatan bu kabuklar köstebek tırnağı olmalıydı. Rafta biraz göz gezdirince onları da buldum. Kaya suyu da sekiz

şeklindeki şişelerdeydi. Şişelerden birini alıp kazanıma koydum. Başımı çevirip tekrar ön sıramdaki çocuğa baktığımda kıpkırmızı bir suratla, "Hepsi bu kadar," diye homurdandı. Sürekli onun sırasına bakıp durduğum için çocuğu deli etmiştim.

Başarılı bir şekilde bana gereken her şeyi almıştım. İşim bitince sanki herkesin gözleri önünde kopya çeken ben değilmişim gibi, "Hocam," diyerek Savcı'ya döndüm. "Bu zeki öğrenciniz kendi çabasıyla gereken tüm malzemeleri buldu," dediğimde gülerek başını salladı.

"Büyük bir hayranlıkla izledim."

Yerime geçtiğimde sınıfın yarısı çoktan malzemelerini almıştı. Sanırım en çok oyalanan bendim. Sınıfın kalanı da aynı hızla malzemeleri alınca başladık. Şimdi sessizlik içinde herkes kendi karışımını hazırlamaya başlamıştı. "Asil," diyen Doğa'nın titrek sesini duydum. "Bu gözleri kullanmasam olmaz mı?" Hemen yan sıramda oturdukları için korku dolu fısıltısını duymuştum.

Başımı yan sıraya doğru çevirdiğimde Asil ona bakarak gülüşüne engel olmaya çalışıyordu. "Bana bırak güzelim." İçinde kirpi gözü olan kavanozu açıp birazını Doğa'nın kazanına döktü. Ona bir şişeyi işaret edip, "Şimdi biraz şu salyalardan koy," dediğinde Doğa'nın dehşetle irileşen gözleri beni güldürdü. Asil'in yanına oturduğu için bence çok şanslıydı çünkü Asil sadece kendi işiyle meşgul değildi. Aynı zamanda ona da yardımcı oluyordu.

Savcı ise her derste olduğu gibi beni köşeye sıkıştırmanın peşindeydi. Bu hiç adil değildi, biraz kolaylık talep ediyordum! Aman Tanrım, içimden bunu söyleyince bile kafamın içinde reddedildi cevabı çınlayıp durdu. "Resmen bende travma yaratmış."

Itır'ın kazanında daha şimdiden dumanlar çıkmaya başlamıştı. Savcı'nın verdiği listedeki şeyleri sırasıyla kazana koyarken çok dikkatliydim. Koyduğum her malzemeyle Savcı'nın bana söylediği gibi büyünün zeminini oluşturacak kelimeleri mırıldanıyordum. Savcı büyünün çok ince teknikleri olduğunu söylemişti. Tekerleme gibi bana öğrettiği bazı cümleler vardı. Bu tekniği herkesin kullanmadığını çünkü bilmediklerini söylemişti. Büyü yaparken başarılı bir zemin oluşturmak için eski dilde olan o sözleri bana öğretmişti.

Liyanın yeşil kanını sonuna kadar kazanıma boşalttım. Tekrar bir şeyler mırıldanmaya başladım. Altta ateş bile yanmazken Itır dâhil birçok kişinin kazanı fokurdamaya başlamıştı ancak benimkinde en küçük bir kıpırtı bile yoktu. Bir yerlerde yanlış mı yapmıştım? Liste kâğıdına baktım, en altta yazan büyü sözlerini daha yeni fark etmiştim. Derin bir nefes alarak büyü sözlerini okumaya başladım. Garip bir dürtüyle hepsini bir anda okumak yerine arada duraksayarak okudum. Kalan malzemeleri kazana koyarken her malzemeyle bir satırı okuyordum.

Biz büyüyü yaparken Savcı da bizi bilgilendiriyordu. "Elinizde gereken formül ve malzemeler olsa bile doğru şekilde yapmadığınız sürece büyü tutmaz." Harika, ben kesin bu derste kaldım çünkü hiçbir şeyi sırasına göre yapmamıştım. Neyi nasıl yaptığımı bilmediğim için doğaçlama gidiyordum. Bu konuda içgüdülerimi dinlemek umarım yanlış bir karar değildi.

"Sanrı büyüsü çok güçlü bir büyüdür," diyen Savcı'nın sesini duydukça başarısız olacağıma daha çok ikna oluyordum. "Gerçek bir sanrı yaratmak düşündüğünüzden daha uğraştırıcı ve daha tehlikeli." İnanırdım çünkü sadece malzemelerini bulmak bile beni çok uğraştırmıştı.

"Hocam, yapacağımız sanrı neye benziyor?" Pencere tarafından oturan bir çocuğun sorduğu soru benim de merakımı cezbetti.

Savcı bulunduğu yerden her birimizi izlerken oldukça sakin bir sesle, "Sanrı birçok anlam taşır," dedi. "Yanılgı, korku, kâbus ve halüsinasyon da bunlardan biri. Sizin yapacağınız sanrı, yapan kişinin korktuğu şeyin şeklini alacak. Büyünün son aşamasına gelince yanınızdaki kişinin birkaç saç telini alın. Eşleştiğiniz kişinin sanrısını oluşturacağınız için onun saçına ihtiyacınız var. Aldığınız saçı kazanınıza atarsanız sanrının tek bir hedefi olur." Derin bir nefes alırken bakışları fazla ciddiydi. "Duvar yapanlar özellikle hataya yer bırakmasın çünkü zayıf bir duvar sizi koruyamaz." Itır için korkmama gerek yoktu çünkü ilk denemede güçlü bir sanrı yapacağımı bile sanmıyordum.

Endişemi gizlemeden, "Bu ders çok tehlikeli değil mi?" diye sordum.

Bakışlarındaki ciddiyetten hiçbir şey kaybetmeden, "Araf'tasın küçük hanım," dedi. "Tehlikenin göbeğinde yaşıyorken ne tür dersler almayı bekliyorsun? Bizler de isterdik size burada pembe balóncuklar çıkarmayı öğretmek ancak bu hayatınızın hangi aşamasında sizi

kurtarabilir? Başlıca işimiz sizleri her türlü büyüde eğitmek." Durduk yere beni azarlayarak saçlarımı işaret etti. "Birkaç saç teliyle bile neler yapılabildiğini görmelisin." Bana bir şeyler öğretirken bu kadar katı olmak zorunda mıydı?

Itır esneyerek büyük bir ciddiyetsizlikle, "Hocam, ben boş yere duvar yapmakla uğraşıyorum," dediğinde yine beni küçümsemeye başlamıştı. "Nasıl olsa Elzem bir sanrı yapacak bilgiye sahip değil." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Konu oda temizliği olsaydı belki ortaya iyi bir iş çıkarırdı." Kaskatı kesildim. Sınıfta birkaç kıkırtı çıkınca hayretler içinde Itır'a bakmaya başladım. Bana zorbalık yaptığının farkında değil miydi?

O böyle yaptıkça geçmişte yaşadıklarımı bana hatırlatıyordu. Ortaokuldaki bir kız çocuğu zihnimde canlanıyordu ve onu sürekli küçük düşürmeye çalışan sınıfın şımarık kızları. "Bu saldırgan tutumunun nedenini anlayamıyorum," dediğimde bile ona karşı fazla sakindim. Onu ihmal ettiğim için böyle davrandığını düşünmek istiyordum ama bu doğru olmazdı. Elümhan'dan döndüğümüzden beri kaledeki onca işimin arasında bile onun için küçük boşluklar yaratıyor ve her fırsatta onunla ilgilenmeye çalışıyordum.

Safça bana bakıp, "Ne saldırganlığı, Elzem?" dedi şaşırarak. "Söylediklerimde bu kadar abartacağın ne var?"

"Abartmak mı? Itır eğer abartsaydım emin ol sana karşı tutumum bu şekilde olmazdı. Ben sadece neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyorum."

Gözlerini bıkkınlıkla devirip, "Her zamanki gibi dramaya bağlayıp yine dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyorsun," deyince neye uğradığımı anlamadım.

"İlgi budalası değilim, Itır," dedim sakince. "Kimsenin dikkatine de ilgisine de ihtiyacım yok. Kapatalım artık şu konuyu."

Önüme dönüp kazanımla ilgileneceğim esnada kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Sence ben ilgi budalası mıyım?" Sözlerimi çarpıtarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum.

Daha fazla dayanamayan Hafız arkaya dönerek ters bakışlarını Itır'a dikti. "Senin sorunun ne?" Son derece ciddi bir şekilde kaşlarını çattı.

"O senin ablan, düşmanın değil. Madem böyle yapacaktın neden yanına oturmasını istedin? Onunla yarışmayı bırak artık. Bir ablanın birçok konuda kardeşinden iyi olması çok doğal çünkü sizden önce doğuyorlar, yani hayata sizden önce başlıyorlar. Kimse senden ondan daha iyi olmanı beklemiyor." Yanında oturan Gediz'i işaret etti. "Ona bir bak. Gevheri kardeşlerin içinde en işe yaramazı ve rezili. Ancak bugüne kadar kardeşlerinin başarısını hiç kıskanmadı."

"Hocam, siz de duydunuz, değil mi? Muhafız arkadaşımız bana işe yaramaz ve rezil dedi." Gediz küçük bir çocuk gibi Hafız'ı şikâyet ederken bile herkesin sinirleriyle oynuyordu. Nereden bulduysa artık bir çubuğa kirpi gözlerini geçirmiş, onlarla oynuyordu. Başını çevirip Hafız'a meraklı gözlerle baktı. "Ben bunlarla ne yapacaktım?" Şişe geçirdiği kirpi gözlerini ağzına yaklaştırınca Hafız hemen onun elindeki çubuğu aldı.

"Kazana atmak aklına gelmiyor mu?"

Kirpi gözlerini Gediz'in kazanına atınca Gediz yine rahat durmadı. Bu sefer de Hafız'ın fokurdayan kazanına kepçeyi daldırdı ve üfleyerek karışımı yemeye kalkıştı. Hafız iyice çıldırdı. "Hocam ben bu iğrenç arkadaşımızın yanından kalkabilir miyim?"

Gediz kepçedeki şeyi içtikten sonra çıkan kirpi gözünü çiğnemeye başladı. Tabii Hafız öğürerek kendi kazanına kusunca masumca el kaldırdı. "Hocam karışımın içinde kusmuk da var mıydı?" Midesinin içinden geçtiği çocuğu başıyla işaret etti. "Hafız arkadaşımız az önce fazladan karışıma malzeme ekledi." Gülerek onlara bakıyordum. Gediz yine dersi asacak bir şeyler bulmuştu.

Savcı canından bezmiş gibi onlara bakıyordu. "Dersimde bunu yapmak zorunda mısınız?" Kapıyı açarak dışarıyı gösterdi. "Çıkmak için beş saniyeniz var." İkisi aynı anda kalkıp kapıya doğru yürüdü. Hafız homurdanırken Gediz hâlâ gülüyordu.

Kustuğu için ağzını koluna silen Hafız, "O şeyi yediğine inanamıyorum!" diye söyleniyordu.

"Amaç yemek değil miydi zaten?"

"Tanrı aşkına, arada dersi dinlemeyi dene!"

İkisi dışarı çıktığında gülerek önüme döndüm. Kaya suyundan birazını kazana dökünce büyü sözlerinin bir satırını daha fısıldadım. Kazandan cılız dumanlar çıkınca bu sefer de yılan otunu avuçladım. Tam kazana atacaktım ki bunu yapmaktan vazgeçtim. Savcı bir seferinde *en iyi büyüler ince detaylarda saklı olanlardır* demişti. Çiçeklerini ayırıp saplarını kazanın içine attım. Sonuçta gereken malzeme yılan otuydu, yılan otu çiçeği değil. Umarım yanılmıyorumdur.

Köstebek tırnaklarını da kazanın içine atmıştım ki, "Elzem," diyen Savcı'nın sesiyle başımı kaldırdım ve beni izlediğini gördüm. Yüzünde anlayamadığım bir ifade, ruhunda ise büyük bir şaşkınlık vardı. "Elzem bırak onları ve dışarı çık." Bana kapıyı gösterince buz kestim. Durduk yere beni dersten mi kovuyordu? Sadece ben değil, herkes buna çok şaşırmıştı çünkü dersten atılmak için hiçbir şey yapmamıştım. Ne izni dışında konuşmuştum ne de onu kızdırıp dersi kaynatacak bir şey yapmıştım.

Gördüğüm bu muamele karşısında ister istemez incinmiştim. Dersten kovulmayı hak etseydim belki bu kadar kötü hissetmezdim. "Neden dersten atıldığımı bilmek istiyorum?"

Yüzüme bakınca bile beni üzdüğünü gördü. Bunu görmekten nefret etmiş gibi burnundan nefesini verdi. "Senin bu derse katılman hem senin hem de arkadaşların için sakıncalı."

"Sizi anlamıyorum, ayrıca bitirmeme sadece bir malzeme kalmıştı." O da Itır'ın birkaç tel saçıydı.

"Bitirmemen için çıkman gerekiyor, Elzem," dediğinde ona karşı anlayışlı olmamı ister gibi bakıyordu. "Sen o büyüyü yapmamalısın." Bir kez daha bana kapıyı işaret etti. "Nedenini sana sonra açıklarım, şimdi dışarı çık." Buz kestim. Savcı durduk yere böyle davranacak biri değildi. Bir şey fark etmiş olmalıydı ki beni sınıftan çıkarmaya çalışıyordu. Sorun neyse herkesin içinde bunu söylemek istemiyordu. Bunu anlamayacak kadar aptal değildim.

Ona zorluk çıkarmamak için başımı sallayıp, "Peki," diyerek ayağa kalkmaya yeltendim. Ancak Itır kolumu tutarak kalkama engel oldu.

Savcı'ya dönüp, "Sadece seyirci olarak kalsa olmaz mı?" diye sordu. "Yaptığım duvarı görmesini çok istiyorum." Saçını işaret etti. "Ona saçımdan vermezsem bizi izlemesinin bir sakıncası olmaz."

Savcı buna izin verme taraftarı değildi fakat Itır ısrarını sürdürünce kabul etmek zorunda kaldı. Ela irislerini bana dikip, "Sadece izleyeceksin," diyerek katı bir sesle beni uyardı. "Hiçbir koşulda büyüyü tamamlamaya çalışma." Hiçbir şey anlamasam da başımı sallamakla yetindim.

Önüme döndüğümde Itır eleştirel bakışlarını üzerimden çekmedi. "Her şeyi yanlış yapmış olmalısın ki ortaya gülünç bir şey çıkarmanı istemedi. Rezil olmaman için seni sınıftan çıkarmak istediği o kadar belli ki."

"Rica ederim üzerime gelme." Suspus olmuş bir hâlde suratımı astım. "Bunun zaten farkındayım."

Dalga geçercesine güldü. "Büyüyü doğru şekilde yapacağına gerçekten inandın mı?" Sinirlerimi bozarak kazanımı işaret etti. "Sırf ortaya çıkardığın komik şeyi görmek için bile tamamlamanı isterdim." Anlaşılan onun ilk büyüsü başarısız olmuştu ve komik bir şekilde sonlanmıştı. Yoksa bu kadar emin konuşmazdı.

"Itır karşında düşmanın varmış gibi benimle konuşmayı bırak." Alttan almaya çalışarak ona kazanını gösterdim. "Lütfen kendi işinle meşgul ol."

İlk fırsatta Savcı ile konuşup bir daha karma derslere katılmayacağımı ona söyleyecektim. Itır ile aynı sınıfta olmak aramızda sorun çıkarabilirdi. Daha ilk derste benimle uğraşıp gereksiz bir rekabete girmeye başlamıştı. Son üç haftadır aramızdaki sorunları hallettiğimizi düşünmüştüm ama yine olay çıkarmaya çalışıyordu. Her derste bana zorbalık yaparsa kendimi tutamayıp ona karşı kırıcı olmaktan korkuyordum. Bu yüzden benimle yarışacağı karma dersleri bırakmalıydım.

Savcı'nın sınıfında zaten bana sorun çıkaramazdı çünkü o sınıf sadece Koruyuculara özeldi. Savcı bize bir ayrıcalık tanıdığı için onun öğrencileriyle aynı dersi aldığımıza ilk kez seviniyordum. Ya tüm dersler hep böyle karma olsaydı? O zaman Itır her derste bana zorbalık yapmayı hiç bırakmazdı. Bu derslerin benim için önemini anladığını

sanmıyordum. Doğa ile ikimiz günde iki saat ders aldığımız için diğer hizmetçilerden iki saat sonra işi bırakıyorduk.

Onlar her dersten sonra bahçeye çıkıp eğlenirken veya odalarında dinlenirken biz ders arasında bile hizmetçilik yapıyorduk. İlk iki dersten sonra koştura koştura onların odalarını temizlemeye gidiyorduk. Tüm gün boş durmamamıza rağmen aldığımız bu dersleri burnumuzdan getiren Elif Kâhya ikimizi en son kulübelerimize gönderiyordu. Burada öğreneceğim birkaç bilginin peşinden koşarken üstüne bir de Itır'ın zorbalıklarıyla uğraşıyordum.

Normalde asla kendimden taviz vermem ve bana böyle davranan herkesi tek bir kelimeyle yerin dibine sokarım. Ancak Itır benim buradaki tek yakınımdı. Birbirimizi kaybetmemek için her konuda alttan almaya çalışıyordum. Keşke beni ne kadar zorladığının farkına varsaydı. Çocukluğundan beri beni yenmeyi takıntı hâline getirdiği için aramızdaki bu çekişme hiç bitmiyordu. Ben kendimden taviz verip ona karşı anlayışlı olmaya çalıştıkça damarıma basacak bir şeyler buluyordu.

Ona karşılık vermem de bir işe yaramıyordu çünkü bunu yaptığım günler olmuştu. Karşılık verdiğimde mutlaka kalbimi kıracak bir şeyler yapıyordu ve ertesi gün pişman olup yine bana geliyordu. Onun büküllen boynuna, ıslanan gözlerine dayanamadığım için ben de her defasında uzatmayıp onu affediyordum. Bu döngü sürekli birbirini tekrarlıyor lakin hiç bitmiyordu.

"Evet?" diyen Savcı yürüyüp masasının önüne geçti. "Kimler bitirdi?" Itır ilk el kaldıranlardan biriydi. Sınıfta el kaldıran kişilerin eşleri henüz bitirmediği için Savcı, "Anlaşılan biraz daha bekleyeceğiz," dedi. "Sonucu görmek için yanınızda oturan kişiyle kazanlarınızı yere dökeceksiniz. Bir kazandan duvar, diğer kazandan sanrı çıkmalı." Itır'ın kazanından gri dumanlar çıkarken gördüklerimle buz kestim. Kazanım fokurdayarak kaynıyordu ve içinde simsiyah dumanlar çıkıyordu. Midem kasıldı.

Son karışımı atmamıştım.

Başımı çevirip hızla Itır'a baktığımda sırıtarak beni izlediğini gördüm. Nabzım hızlandı. Onun hakkında derin düşüncelere dalmışken kazanıma son karışımı atmıştı, yani kendi saçını. Gözlerimin içine baka

baka sinsice sırıtıp kısık bir sesle, "Bakalım kazanından nasıl bir ucube çıkacak," dedi.

Kazan titremeye başınca yutkunarak başımı eğdim. Kazanıp fokurdayarak kaynarken aynı zamanda titremeye başlamıştı. "Elzem, sen ne halt ettin!" diyen Savcı'nın kızgın sesiyle irkilerek başımı kaldırdım. Bana olan sinirli bakışları nefesimi kesmişti.

"Ben..." diye fısıldadım ama ne diyeceğimi bilmez bir hâlde sustum. Itır'ın bunu yaptığını söyleyip onu ispiyonlayamadım.

Kazanım zangırdamaya başlayınca Savcı bir küfür savurup, "İkiniz de onları hemen buraya getirin!" dedi sert bir sesle. Çatık kaşlarla bana bakarken, "Bir konuda da beni dinlesen olmaz mıydı!" diye bana kızıyordu. Bir daha öldürseler Itır ile aynı sınıfta bulunmazdım!

Kazanın kenarlarına tuttum, kaynamasına rağmen hiç sıcak değildi. Sıkıca tuttuğum kazanımı alıp sıraların arasından geçmeye başladım. Tahtanın hemen önündeki açık alanda durduğumuzda Savcı bize masasını gösterdi. "İkisini de oraya koyun, gerisini ben hallederim." Rahatlayarak nefesimi verdim. Sanırım bunu yere dökmediğim sürece sorun yoktu.

Masasına doğru bir adım atmıştım ki Itır çelme takarak beni yere düşürdü. Sertçe düştüğümde kazanımdaki her şey dökülmüştü. "Itır yeter artık!" diye bağırdığımda Savcı hemen yanıma geldi. Kolumu tutup beni yerden kaldırırken yumruğunu sıkarak Itır'a bakıyordu. Bakışları fazlasıyla sinirli ve deliceydi. "Umarım yaptığın duvar seni koruyacak kadar güçlüdür!"

Kazanımdan gülünç bir şey çıkacağına çok emin olan Itır, "Fazla abartmıyor musunuz?" dediğinde ciddiyetten çok uzaktı.

Savcı o kadar sinirliydi ki onu hemen şuracıkta öldürebilirdi. "Kapat çeneni ve seni koruyacak şeyi yere dök! Ablanın yaptığı sanrı ortaya çıktığında bir tek senin peşine düşecek çünkü onda saç telin var!" Sınıfta sessizlik yaşanmaya başlamıştı çünkü Savcı derste kolay kolay sesini yükseltmezdi. Ortada ciddi bir sorun olduğunu herkes anlamıştı.

Itır onu dinleyip kazandaki yapışkan şeyi yere döktü. Tüm o karışım erimiş, pelte gibi koyu ve gri bir şeye dönüşmüştü. Yerde devrilmiş bir hâlde duran kazanımdaki siyah yapışkan şey de çok koyuydu. Soluğumu

tutarak neler olacağını beklemeye başladım. Benim kazanımdan akan şeyden zerre kadar bir hareketlilik yoktu fakat Itır'ın karışımı kıpırdamaya başlamıştı. Gözlerimi irice açınca Itır güldü. "Benimki oldukça başarılı." Doğru şekilde yaptığı için üzülecek değildim. Onun aksine ben onun başarısından rahatsız olmuyordum.

Itır'ın gri karışımı tıpkı ipek bir kumaş gibi kayarak yükselmeye başladı. Itır bunu görmekten oldukça mutluyken Savcı'nın gözleri benim işe yaramaz karışımımdaydı. En küçük bir kıpırtı olmadığını görünce rahatlayarak nefesini verdi. Başını çevirip bana baktığında tüm endişeleri dağılmış gibiydi. "Belki de ben seni çok abarttım."

"Kulağa küfür gibi geliyor," diye homurdandığımda güldü.

"Büyüyü yaparken kullandığın yöntemlerden sonra inan bana başarısız olman birçok açıdan iyi bir şey."

"Hâlâ kulağa küfür gibi geliyor."

Güldü. "Kes şunu."

Itır'ın garip karışımı beton bir heykel gibi yükselmeye devam etti. Her aşamasını afallayarak izliyordum. Itır'ın boyunun hizasına yetiştiğinde bu sefer de yanlara doğru genişlemeye başlamıştı. İki yana doğru açılıp sündükçe biraz daha inceliyordu. Itır'ın etrafından dönüp camdan bir akvaryum şeklini alana kadar bu böyle devam etti. Itır'ı cam dairenin içine aldığında kalbim delicesine hızlandı. İlk kez böyle bir şeye tanık olduğum için dilimi yutmak üzereydim. "Vay canına," dediğimde bile şaşkınlığım sesime yansıyordu. Böyle bir şeyi ne görmüştüm ne de göreceğimi düşünürdüm.

Aldığı derslerden dolayı Itır tüm bunlara alışıkmış gibi bu olanlara hiç şaşırmamıştı. Cam akvaryumun içinde başarısıyla övünerek bana bakıyordu. "Çok iyi," diyerek onu takdir ettim. Böyle şeyleri görmeye alışacağımı sanmıyordum. Kazandaki o küçücük şey gözlerimin önünde ne hâle geldi.

"Duvarın dayanıklılığını denemek isteyen var mı?" Savcı'nın sınıfa bakmasıyla Doğa el kaldırdı. "Ben yapabilir miyim?"

"Doğa seni gebertirim," diyerek çirkefleştim. "Otur oturduğun yerde. Yıldırımlarınla camı kırıp kardeşime zarar verebilirsin."

"Kapat çeneni, Elzem!" diyen Itır beni tersledi. "Yaptığım duvarı kırmak bu kadar kolay değil." Doğa'ya dönüp onu buraya çağırdı. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Doğa yerinden kalkarken, "Elzem'e davranış şeklin için bile seni kızartabilirim, ukala!" dediğinde ona hayran olmamak elde değildi. "Umarım o duvar seni benden koruyacak kadar dayanıklıdır."

Doğa yanımıza gelerek Itır'ın karşısında durdu. Son zamanlarda kendisini oldukça geliştirdiği için bu sefer hiç zorlanmadan ellerinden şimşekler çıkarmaya başladı. Endişeyle Savcı'ya döndüm. "Bu iyi bir fikir değil." Doğa eğer o duvarı kırarsa elektrik doğrudan Itır'a giderdi. Yaralanmasını istemiyordum.

Daha Savcı bir şey söylemeden Itır araya girdi. Bıkkınca bana bakıp, "Karışma, Elzem," dedikten sonra Doğa'ya içinde bulunduğu cam kafesi işaret etti. "Tüm gücünle saldır." Aklını kaçırmış olmalıydı. Doğa bir Aykırı'ydı, eğer tüm gücüyle saldırırsa o camı paramparça edebilirdi.

"Doğa çok rica ediyorum, tüm gücünle saldırma," dedim.

"Seni üzecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun." Bana tebessüm ederek fazla ileri gitmeyeceğinin teminatını veriyordu. "Dozunda bir saldırı olacak."

"Lütfen olması gereken bir güç kullan." Itır kaşlarını çatarken Doğa başını salladı. Cızırtılı elektrik çıkan elini yumruk yaptı ve yaklaşıp yumruğunu cama geçirdi. Neyse ki camda küçük bir çatlak bile açmamıştı. Yumruğu atış şekli bile öylesine gelişigüzeldi ki benim hatırım için gereken gücü kullanmadığını biliyordum. Gerçek potansiyelini kullansaydı o camın tuzla buz olacağına emindim. Aykırı bir ışığın yıldırımlarından hiçbir şey sağ çıkamazdı.

Itır'ın gözlerinin içine bakıp ders boyunca onun beni küçümsediği gibi Itır'ı küçümsedi. "Şanslısın ki iyi günümdeyim ve Elzem'e senden daha çok değer veriyorum." Dışarıda sınıfın tüm camlarını titreten korkunç bir yıldırım çaktı ve Doğa'nın dudakları yavaşça kıvrıldı. "Arada Elzem'in hatırı olmasaydı seni benden korumak için bir duvardan daha fazlası gerekirdi."

Bunları söyledikten sonra sırasına yürüdü. Asil ise sırıtarak onu izlerken, "Seni öpmek istiyorum," dedi etkilenmiş bir sesle. Önündeki

kazanının içine düşen bir yıldırımla kazandaki her şey Asil'in yüzüne sıçradı.

Ona doğru adım adım yaklaşan Doğa, "Tekrar söylemeyi dene," diyerek ona meydan okudu.

Asil üzerine sıçrayan yapışkan şey yüzünden öğürürken, "Canına kurban olduğum, sen dersi dinlemiyor musun?" dedi şaşkınca. "Formülün içinde yıldırım yok, niye fazladan karışım ekliyorsun?" Yüzündeki iğrenç şeyi eliyle silmeye çalışırken başını kaldırıp tavanı kontrol etti. "Tavanda niye hiç delik yok lan!" deyince sınıftakiler gülmeye başladı.

Asil umutsuz ve şapşal bir âşıktı.

Sınıfta birkaç kişi daha Itır'ın cam duvarını kırmaya çalıştı. Hepsi de yüreğimi ağzıma getirecek şekilde tüm gücüyle duvara saldırmıştı. Onlar Doğa gibi merhametli değildi. Her bir saldırıyla ecel terleri dökmeye başlamıştım. Neyse ki korktuğum hiçbir şey yaşanmamıştı. Itır'ın bu rahatlığının nedenini artık anlıyordum. Oldukça güçlü bir duvar yapmıştı. Biri bile onun duvarını kıramamıştı. Kırmak şöyle dursun, onu çatlatamadılar bile. Savcı onu takdir ederek, "Çok iyi, Itır," dediğinde Itır'ın gülüşü büyüdü. Gerçekten de çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Kendi karışımıma baktığımda tık yoktu. Nasıl döküldüyse öyle duruyordu. İlk denemede çok büyük beklentilerim olmadığı için gülerek başımı iki yana salladım. "En azından denedim." Bunun moralimi bozmasına izin verecek değildim.

Bir kahkaha sesi duyunca başımı kaldırıp Itır'a baktım. "Zavallı, Elzem," derken oldukça eğleniyor gibiydi. "Demek ki bayan mükemmeliyetçi her konuda iyi değilmiş." Tüm ders üzerime oynaması ciddi anlamda canımı sıkmaya başlamıştı. Ben onun adına sevinirken onun bu yaptığı artık ciddi anlamda sabrımı zorluyordu. O aptal karışımın işe yarayıp yaramaması umurumda bile değildi. Ağzının payını verip onu susturmak için içimde delice bir istek oluşmaya başlamıştı.

Cevap verme yoksa yine kontrolden çıkar.

"Üzülme." Savcı beni teselli etmek ister gibi bana içtenlikle tebessüm etti. "Sanrı oluşturmak duvar yapmaktan daha zor. Sıradaki derste bu büyünün püf noktalarını öğreneceksiniz." Sıradaki karma derse

katılmayı düşünmüyordum. Itır zorbalığını yeterince üzerimde konuşturmuştu, daha fazlasının lüzumu yoktu.

Yerime geçeceğim esnada ne yazık ki Itır yine damarıma basmaktan geri durmadı. "Bunu siz de gördünüz mü kızlar?" diyerek beni kışkırtmaya devam etti. Mara ve Doğa'ya bakıyordu ama özellikle sesini tüm sınıfa duyuruyordu. "Demek ki bayan çokbilmişin benden kötü olduğu bir konu varmış. Üzülme Elzem, ben sana nasıl yapıldığını öğretirim." Çocuk gibi davranıyordu! Tüm ders boyunca beni küçük düşürmesine yeterince katlanmıştım. Ben alttan aldıkça bu küstah tavrı hiç değişmiyordu.

Yavaşça ona döndüğümde sakin görünüyor olabilirdim ancak kesinlikle öyle değildim. "Son günlerde sana gösterdiğim toleransı yanlış değerlendirmiş olmalısın." İçinde bulunduğu cam akvaryumu gösterdim. "Benden daha iyi olduğunu sana düşündüren bu aptal şey mi?" Hızlı adımlarla ona yaklaşıp yumruk yaptığım elimi tüm gücümle cam kafese geçirdim. Cam kafes paramparça olarak yere saçıldı.

Bunu yapacağımı biliyordum çünkü çok daha fazlasını yapabilirdim. Sınırlarımı zorlamadıkça kimse neler yapacağımı bilemezdi. Ben görünenin çok ötesindeydim çünkü ben bazen Elzem olurken bazen de aynadaki yansıma olabilirdim. Sahip oldukları gücü kullanarak sınıftaki kimsenin kıramadığı güçlü bir kafesi tek yumrukta tuzla buz etmiştim. Sınıfta uğultuyla karışık şaşkın sesler yükselmeye başladı. Savcı bile şaşkınlık içinde kalmıştı. Şoke olmuş gözlerle kırılınca eskisi gibi sıvı hâlini alan karışıma bakıyordu.

Itır ise dilini yutmuş bir hâlde şoke olmuş gözlerle yerdeki şeye bakıyordu. "Buydu değil mi sana benden daha iyi olduğunu düşündüren?" Gözlerimle ayaklarının önündeki yapışkan karışımı gösterdim. "Eee artık yok? Şimdi ne olacak?" Üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Tüh ya, şimdi hâlâ her konuda benden kötüsün." Ona karşı böyle alaycı bir üslup kullanmak istemezdim ama hak etmişti. Artık benimle rekabet etmeyi bırakıp kardeş olduğumuzu hatırlamalıydı.

"Hadi tekrar yap." Yerdeki kazanı almak için eğildiğimde kendi karışımımda bir şey dikkatimi çekti. "Bu da ne?" Yürüyüp zift gibi görünen karışıma yaklaştım. Elimi bu şeye daldırıp kirletecek değildim ama

içinde olmaması gereken bir şey vardı. Beş santim büyüklüğündeki şeyi Savcı'ya işaret ettim. "O nedir?"

Savcı temizlik takıntımı iyi bildiği için benim yerime onu aldı. Siyah sıvı onun parmaklarına bulaşırken başını çevirip anlamayan gözlerle bana baktı. "Neden işe yaramadığı şimdi anlaşılıyor, tavşan kemiğini kullanmamalıydın. Listende bile yoktu. Karışım demlenmeden içine tavşan kemiğini atarsan tüm çaban çöpe gider." Bakışlarım hızla Itır'ı bulunca tıpkı benim gibi Savcı da artık gerçeği anlamıştı. O şeyi kazanıma gizlice Itır atmıştı.

Kazanıma tavşan kemiği atarak başından beri başarısız olacağımı biliyordu. Belki de ben her şeyi doğru yapmıştım fakat Itır beni sabote etmişti. Savcı bile beni durdurmaya çalışıp sınıftan çıkarmayı denediğine göre umduğundan daha iyi gidiyordum. Itır ısrar ederek kalmamı istemişti çünkü bana başarısız olduğumu göstermek istiyordu. Saç telini kazanıma atarken bile ortaya çok komik bir şey çıkacağını düşünmüştü ama onu şaşırtmış olmalıydım. Eminim kazandan çıkmaya başlayan siyah dumanları görmeyi beklemiyordu.

Benden önce bunu görünce karışım demlenip bir sanrıya dönüşmeden içine tavşan kemiğini atmıştı. Tüm bunlar olurken o esnada dalgın bir şekilde Itır'ın bana olan davranış şeklini düşünüyordum. Dikkatim dağıldığı için yaptıklarını fark etmemiştim. Tavşan kemiğine kadar her şey önceden düşünülmüştü, değil mi? Bugünkü dersin konusunu önceden biliyor olmalıydı ki sınıfa hazırlıklı gelmişti. Beni başarısızlığa uğratacak şeyleri yanında getirmişti. Bana yanında boş yer ayırması bile aslında beni rezil etmek içindi. Yanında oturduğum sürece beni sabote edebilirdi.

"Sana gerçekten inanamıyorum," dediğimde sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyordum. Bana çelme takıp kazanımı yere düşürmesi bile planlıydı. Eğer dökmeseydi Savcı'nın o endişeli tavrı yüzünden sınıftaki herkes çok güçlü bir sanrı yaptığımı düşünecekti. Onu yere dökerek sandıkları gibi bir tehlike olmadığını onlara göstermişti.

"O aptal karışımı doğru veya yanlış yapmak sence umurumda mı?" Başımı iki yana salladım. "Zerre kadar umurumda değil!" Tüm ders üzerime oynayıp beni küçük düşürmeye çalıştığı için oldukça sinirliydim. "Benimle derdin ne, bilmiyorum ama şunu sakın unutma." Buz

gibi gözlerle ona bakarken bile öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. "Ben izin verdiğim sürece benden iyi olabilirsin." Eğer her zaferinde böylesine küstah bir tavır sergileyecekse asla da izin vermezdim.

Başını çevirip sınıfa bakınca herkesin bir hilekâra olan bakışlarından rahatsız olarak bana döndü. Tüm o bakışları hak etmişti ancak suçu kendinden aramak yerine bunun için bile beni suçladı. Zaferini sabote eden asıl hilekâr benmişim gibi kin dolu gözlerle bana bakıp, "Yanılıyorsun, Elzem!" dedi tükürürcesine. "Benden daha zayıf olduğun bir şey var!"

Siyah gözleri gittikçe daha da koyulaşmaya başladı. Ruhunda bana yönelik yükselen saf nefreti solumak beni sersemletti. Kalbim acıdı. Kardeşim beni sevdiği kadar benden nefrette ediyordu. Evet, nefret ediyordu çünkü bana olan yenilgisiyle nefreti sevgisini bastırdı. "Kimin daha güçlü olduğunu öğreneceksin! Bana karşı kaybetmek neymiş sen de öğreneceksin!" Şaşkınlıkla ona bakarken, "Sana ilk yenilgini ben yaşatacağım!" dedikten sonra omzuma çarparak sınıftan çıktı.

İşte bu yüzden bir daha onunla aynı derse girmek istemiyordum. Tüm ders boyunca bana zorbalık yapmasına izin vermiştim ama dayanamayıp karşılık verdiğimde aramız yine açılmıştı. Sessiz kaldığımda da bir türlü durmuyor, ben ona karşılık verene kadar beni kışkırtıyordu. "Bezdirdin Itır, bezdirdin!" Kısık bir sesle söylenerek sırama doğru yürüdüm.

Çantamı alıp benim adıma üzülen Savcı'ya döndüm. "Olanlar için üzgünüm. Benim için bu kadarı yeterli, gidebilir miyim?"

Itır'ın her konuda beni ne kadar çok zorladığını gördüğü için derin bir nefes alarak başını salladı. Kapıya doğru yürürken Doğa endişeyle, "Seninle gelmemi ister misin?" deyince ona gülümsemek için kendimi zorladım.

"Bu bana daha kötü hissettirir. Kalıp diğerlerinin yaptıklarını gözlemle lütfen." Güç bela aldığımız derslerden geri kalmasını istemiyordum.

Sınıftan çıktığımda koridordaki kadını görünce yüzümü buruşturdum. "Bir sen eksiktin." Keşke Elif Hanım buradan uzaklaşana kadar biraz daha sınıfta bekleseydim.

İki nöbetçiyle konuşan suratsız kâhya beni görünce hemen bana doğru yürüdü. "Şu ders saçmalığı bittiyse derhâl işinin başına dön!" Niye her defasında benimle bağırarak konuşuyor, anlamıyordum. Kadın bildiğin bana takıntılıydı çünkü boş gördüğü yerde enseme çöküyordu.

"Tamam, Elif Hanım." Gitmek için bir adım atınca koluma yapıştı. "Nereye gittiğini sanıyorsun, daha yapacağın işi söylemedim." Ya sabır!

"Bakın hanımefendi, artık cidden sınırı geçiyorsunuz." Koluma işkence eden elini gösterdim. "Sözlü komutlara karşılık verebiliyorum. Beni durdurmak için bir daha hiçbir surette bana dokunmayın. Koluma batan tırnaklarınız olmadan da canım yeterince sıkkın." Kolumu çekmeye çalıştım ama ne mümkün, bırakmayı düşünmüyordu.

Fıldır fıldır dönen gözlerle bana bakarken, "Benimle böyle konuşan o dilini keserim senin!" dedi.

"Tabii öncesinde ben senin o meymenetsiz kafanı kesmezsem!" Savcı'nın kızgın sesini duyunca hemen elini kolumdan çekti. Çıkardığımız sesler yüzünden sınıftan çıkan Savcı'ya korku dolu gözlerle bakıp hemen eğildi.

"E-efendim, ben... Şey..." Savcı'nın karşısında tir tir titrerken konuşacak durumda değildi.

Savcı'nın yüzündeki her kas seğirirken hızlı adımlarla yürüyüp yanımıza geldi. Az önce bu kadının kolumu sıktığına tanık olduğu için sadece öfkesiyle bile onu paramparça edebilirdi. Onu hemen şuracıkta paramparça etmemek için kendini zor tutarken, "Topla eşyalarını, defol buradan!" dedi sert bir sesle. Elif Hanım başını kaldırıp ağlamaklı gözlerle ona baktı ama Savcı zerre kadar yumuşamadı. Sinirden sıktığı dişlerini gıcırdattı. "Elimden bir kaza çıkmadan siktir git, aksi takdirde bir elini kesmek zorunda kalacağım!" Ona az önce sıktığı kolumu işaret etti. "Hangi elinden kurtulacağımı anlamayacak kadar kuş beyinli olmadığını umuyorum!"

Elif Hanım onunla aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu çünkü gözünü üzerimizden hiç ayırmıyordu. Efsun'un gözü kulağı olduğu için her yerde beni takip ediyordu. Savcı ile bir ilişkimiz olduğunu biliyor ama bunu kanıtlayamıyordu. Bunu kanıtlaması için ikimiz yalnızken

bizi çok uygunsuz bir pozisyonda basmalıydı. Savcı'nın sınıftan çıkıp onu kovması bile aramızda bir şey olduğunu ona gösteriyordu. Sandığının aksine Efsun bu konuda bize ne yapabilirdi ki?.. Savcı'yı benden kıskanıp beni köle gibi çalıştırmak dışında hiçbir şey yapamazdı. Bunu zaten her gün yapıyordu.

Bir klan liderinin oğlu olan Savcı'yı kovamazdı, beni kovmasına da Savcı izin vermezdi. Savcı klan liderinin oğlu olmasaydı bile onu kovmazdı çünkü kadın Savcı'ya körkütük âşıktı. Onu görmeden geçireceği bir güne bile tahammül edemezdi. Kâhya ona her şeyi yetiştirip durduğu için Savcı ile aramızda bir şey olduğunu zaten biliyordu. Bilmezlikten gelip bizi ayırmanın yollarını arıyordu. Tabii, aynı zamanda da kapı arkalarında kıskançlık krizine girip bana daha çok eziyet etmesi için kâhyayı üzerime salıp duruyordu.

Efsun en küçük açığımı yakalasa beni bir kaşık suda boğardı. Sanki ona yardım edermişim gibi Elif Hanım bana bakmaya başladı. Savcı'yı bir tek benim yumuşatıp kararından vazgeçireceğimi iyi biliyordu. Tam olarak neyi bekliyordu? Filmlerdeki o aptal kadınlar gibi davranmamı mı? Bana yaptığı onca şeye rağmen onu koruyup kovulmasına engel olup iyi kalpli biriymiş gibi davranmayacağım. "Dilerseniz eşyalarınızı toplamanıza yardım edebilirim," dedim sakince. Bu şeytandan kurtulma şansı yakalamışken bunu geri tepecek kadar aptal değildim.

Bana olan bakışları nefretle dolarken Savcı'ya dönünce korkudan o nefret hızla kayboldu. İki büklüm bir şekilde ona selam verip gitti. Efsun'a koşup ona yalvarmaya gidiyordu. Saçma sapan bir sürü şey uydurup Savcı'nın onu kovma nedenini çarpıtacağına emindim. Gerçi ona kolumu sıktığı için tüm bunların olduğunu söylese eminim Efsun bunu sorun etmezdi. Bana kafa göz dalmasını bile sorun etmezdi. "Efsun Hanım onu kolay kolay göndermeyecektir," dedim umutsuz bir ifadeyle.

Giden kadının arkasından boş gözlerle bakarken, "Onun kalması için önce beni ikna etmek zorunda," dedi.

Başımı ona doğru çevirip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Umarım sizi bir konuda ikna etmeye çalışırken benim kullandığım yöntemlere başvurmuyordur?"

Neyi ima ettiğimi çok iyi bildiği için gözlerinde muzip parıltılar oluşurken dudakları kıvrıldı. "Kimsenin senin yöntemlerinle bana yaklaşmasına izin vermem." Gittikçe koyulaşan gözleri dudaklarımda oyalandı. "Seni bu hafta sonu kasabadaki tiyatroya götürmem için belki beni ikna edersin?"

Heyecanlandım. "Tiyatroya mı gideceğiz?"

Çarpık bir gülüşle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Henüz bunun için ikna edilmedim."

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım. "Önce Itır'ı bulmalıyım." Gülüşüm soldu. "Yine çok sinirli, kendisine zarar verecek bir şeyler yapmasından endişe ediyorum." Itır'ın beni ne denli yorduğunu bildiği için başını salladı. Önceliğimin her zaman Itır olduğunu biliyordu.

Sakin bir kafayla Savcı ile vakit geçirmek istediğim için onu sonraya ertelemiştim. Aramızdaki tüm tensel yakışmalar küçük öpücükler ve zararsız dokunuşlardan ibaretti ancak bu ikimize de yetiyordu. Yetmese bile sınırı geçemeyeceğimizi biliyorduk. Bu yüzden kontrollü olmaya çalışıyorduk. Benimle yalnız zaman geçirmek bile onu mutlu ettiği için daha fazlasını talep etmiyordu. Öyle biri de değildi çünkü evlenmeden bir kadınla yatmamak gibi bazı ilkeleri vardı. Bu yönünü sevmediğimi söyleyemezdim.

Burada dikilmek yerine ikimiz de işlerimizin başına dönecektik ki merdivenlerden koşarak çıkan askerleri gördüm. Bir anda akademide yüksek bir ses yankılandı. Çanlar çalmaya başlayınca sınıftaki tüm öğrenciler koşarak sınıfta çıkmaya başlamıştı. Tüm akademiyi alarma geçiren çok şiddetli bir sesti. Koridora çıkan öğrenciler neden çanların çaldığını sorgulamaya başlamıştı. Doğa yanıma gelip, "Elzem, bu da neyin nesi?" deyince anlamaz gözlerle, "Ben de bilmiyorum," dedim. Akademinin kulelerinde bulunan o devasa çanlar çalıyordu.

Çan sesini duyan herkes koridorlara çıkamaya başlamıştı. Zırhlı muhafızlar merdivenleri çıkarak etrafımı sarınca afalladım. "Neler oluyor?" Hepsi kılıcını çıkartıp bana doğrultunca neye uğradığımı anlamadım. Azılı bir suçluymuşum gibi etrafımı sarmışlardı. Sağımda, solumda, önümde ve arkamda, her yerde üzerime doğrultulan birçok kılıç vardı.

Efsun'un sağ kolu olan Omar, boynuma kılıcını yaslayınca yaşadığım şaşkınlıktan dolayı hiçbir şey yapamadım. Ellerimi arkadan zincirle bağlayan askerlere karşı çıkmak aklıma gelmiyordu. Aslında bunu yapmayı istiyordum ama buna kalkışırsam bana zarar verirler diye korkuyordum. Hepsi de gözü dönmüş bir şekilde üzerime saldırıp etrafımı kuşatmıştı. "Derhâl indirin o kılıçları!" Savcı'nın kükreyen sesi koridordaki tüm sesleri bastırmıştı. Hiç olmadığı kadar kızgın görünüyordu.

Gözleri sırtımda birleştirip zincirledikleri ellerimde oyalandıkça öfkesi çığ gibi büyüyordu. Boynuma yaslı kılıçları görmek onda katliam duygusu yaratıyordu. Şakaklarındaki damarlara kadar her uzvunun kızgınlıkla seğirmesini korku içinde izledim. Etrafımda o kadar çok ruhun enerjisini hissediyorum ki daha önce hiç aynı anda bu kadar çok ruhu yakınımda hissetmemiştim. Bunlar Savcı'nın ordusunun sadece küçük bir parçasıydı. Yapacaklarından ölesiye korkuyorum çünkü kan beynine sıçramış gibiydi.

Omar kılıcını boynumdan çekmeyince yemin ederim ilk kez Savcı'nın ruhundan süzülen kokuyu solumamak için burnumu kapatmak istedim. Ruhu kan ve vahşet kokuyordu. Dişlerini sıkarken genzinden çıkan kalın bir sesle, "Size indirin o kılıçları dedim!" diye bağırdığı an Omar başta olmak üzere etrafımdaki tüm askerler acı içinde haykırarak duvara savruldu. Tüm kılıçlar birbiri ardına etrafıma düşmüştü çünkü o kılıçları tutan askerler savrularak duvara çarpmıştı. Yere düşen askerler nefes almak için çırpınırken haykırarak kan kusmaya başladılar.

Omar ise gözlerimin önünde boynu kırılarak can verdi. Görünmeyen eller onun boynunu kırarak öldürmüştü. Omar kılıcını boynuma en yakın tutan kişiydi. Öğrenciler çığlık atarak geriye çekilirken Savcı öfkesi ve hiddetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yerde kan kusarak can vermeye başlayan askerlere kızgınlıkla bakıp, "Ona elini sürenin eceli olurum!" diyerek hepsine gazabıyla dehşeti yaşatmaya başladı. Parmağını bile kıpırdatmadan tek bir baş hareketiyle Omar'ı öldürmüş, diğerlerini de kan kusturarak acı çektirmeye başlamıştı.

Hızlı adımlarla yanıma gelip, "Bu siktiğimin yerinden gidiyoruz!" dediğinde fikrimi bile sormayacak kadar kendini kaybetmişti. Sanki neler olduğunun farkındaydı ve ben anlamadan beni buradan çıkarmak istiyordu. "Yapabiliyorlarsa gelip seni benden alsınlar bakalım!"

Akademide çalan bu çanların sebebini biliyor gibiydi. Ellerimi çözeceği esnada arkaya doğru bir adım atarak buna izin vermedim. Merdivenleri çıkan kişiyi görünce olanları anladığım için Savcı'yı durdurmuştum.

Itır.

Kardeşim bana ihanet etmişti.

Bitti.

Her şeyi bitirmişken ellerimi zincirli görmek en çok Itır'ın hakkıydı, değil mi? Bu tepkim karşısında Savcı kaşlarını çattı ancak bakışlarımı takip edince sebebini anladı. Efsun Hanım'ın yanında merdivenleri çıkan Itır'ı görünce o da gerçeği anladı. Itır bana ihanet etmişti. Bu ihanetin sonucunda darağacında asılacağımı bile bile bunu yapmıştı. Sınıftan çıkar çıkmaz Efsun'a gidip ona Aykırı olduğumu söylemişti. Araf'ta Aykırıları çarmığa gerip astıklarını hatta cayır cayır yaktıklarını bilmesine rağmen bunu yapmıştı.

Kendi ellerinle büyüttüğün canavarı gör, Elzem Akay.

Seni yıkan biri de varmış.

Onun tüm şımarıklarına katlanmak yerine hak ettiği şekilde bir tokatla onu cezalandırsaydım bugün bana bunları yapamazdı. Aslında mesele tokat değildi ki. Ben Itır'ı çok yanlış büyütmüşüm. Onun yerine hatalarını kapatmakla hata etmişim. Yaptığı şeylerin sorumluluğunu bana yüklemesine izin vermek yerine hatalarını telafi etmeyi ona öğretmeliydim. Ona karşı bu kadar affedici olmakla ne büyük bir hata yaptığımı artık görüyordum. Evet, onun gelişimi ve eğitiminde en büyük hatalı bendim ama ben de çocuktum.

Babam ve abilerim bizi terk etmiş, annem ruhunu bir şeytana satmış ve ben ondan sadece bir yaş büyük olmama rağmen kardeşimin sorumluluğunu üstlenmiştim. Bana ne yaparsa yapsın ona hiç kıyamamış, hep affetmiştim. Ona sadece bir abla değil, aynı zamanda anne olmaya çalışmıştım. Yokluğunu çektiği annesi olmaya çalışmıştım. Fakat görüyordum ki hata yapmışım çünkü ben farkında olmadan kendime bir düşman büyütmüştüm. Ben onun kendisini güvende hissedeceği sığınağı olmaya çalışırken o, sığındığım tüm limanları yıkmanın hayallerini kuruyormuş.

Ben mecbur olduğum için her konuda iyi olmalıydım ama o, hırsı yüzünden benden daha iyi olmak istemişti. Onun için ucunda ölüm yoktu ama benim için vardı. Benim daha iyi olmaktan başka bir şansım yoktu. Benim ona sunduğum o özgürlüğü benden henüz bebekken almışlardı. "Sen ne yaptın, Itır?" diye mırıldanırken sesim nasıl da yenilmiş çıkıyordu.

"Onu koruma Savcı çünkü o bir Aykırı." Efsun'un sesiyle Savcı'nın şakaklarındaki damarlar belirginleşip seğirdi. Benim yüzümden kendisini yakmasın diye tam konuşacaktı ki hemen müdahale ettim.

"Size yalvarıyorum durun." Çok nadiren birilerine yalvarırdım ve o bunu çok iyi biliyordu. "Bu benim sorunum. Lütfen, siz karışmıyorsunuz."

Savcı beni gördü. Gözlerime bakınca yenilgimi gördü. Kardeşimin beni nasıl yıktığını ve dağıttığını gördü. Gördü ve isteğim üzerine karışmaması gerektiğini anladı. Bundan nefret ederek durmak zorunda kaldı. Gördükleri daha hiçbir şeydi çünkü ağlamak üzereydim. Kalbim o kadar acıyordu ki gözyaşlarımı nasıl tutacağımı bilmiyordum. Bana ne yapacaklarsa hemen yapmalılardı. Ben ağlamadan yapmalılardı çünkü kendime ördüğüm duvarlarım yıkılmak üzereydi. Benimle ilgili her şey büyük bir hızla yıkılırken kendi enkazımın altında kalmadan beni öldürmelilerdi.

Itır'a diktim bakışlarımı. Bana bakmaya yüzü yokmuş gibi başını çevirdi. "Neden bana bakmıyorsun?" Sesim fısıltıyla çıkarken ona doğru sarsakça birkaç adım attım. "Bunu görmek en çok senin hakkın, değil miydi?" Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi sertçe yutkundu. Artık öfkeli değildi hatta çoktan pişman olmuştu bile. Her şeyi bitirdikten sonra pişmanlığı nafileydi. Ne sanıyordu, yine onu affedeceğimi mi? Bunun bir affı olamazdı. Varsa da ben bilmiyordum.

"Söyleyen ne güzel söylemiş, annesinin doyuramadığını kimse doyuramazmış." Buğulu gözlerin ardından ona izlerken içim öyle bir sızlıyordu ki sanki kalbimi delik deşik ediyorlardı. "Ben sana çocukluğumu, genç kızlığımı, sevgimi, ilgimi, merhametimi ve şefkatimi verdim ama yine doymadın." Çığlık çığlığa ağlamak isterken kendimi tutuyordum. "Ömrümü verdim, Itır ama yine yetmedi." Gözyaşlarıma direndikçe çenem titriyor, ayakta durmakta güçlük çekiyordum. "Şimdi sana son

bir şey veriyorum ve o da canım." Ağlamaklı bir sesle, "Umarım bu yeter," dedim. "Çünkü sana başka da verecek hiçbir şeyim kalmadı."

Koskoca bir dünyanın yapamadığını Itır yapmıştı.

Beni yıkmıştı.

Yenilgimi görmeyi hep istemişti. Şimdi bunu görmeli, gururlanmalı ve zaferiyle övünmeliydi. Israrla bana bakmıyordu çünkü bunu yapacak yüzü yoktu. Ellerimde demir prangalarla öylece kaldım. Ellerim bile önümde değildi. Ters kelepçe takar gibi arkadan zincirlemişlerdi. Bunu son kez yaptığımı bilerek direndim, bana yaşattığı tüm acılara ve ona baktım. "Franz Kafka en yakın arkadaşı Max Brood'la can sıkıcı bir olay yaşayınca ona şu sözleri söylüyor." Henüz akmayan yaşların baskısıyla kirpiklerim titreşti. "Beni üzecek gücü sana verdiğim için kendimden özür dilerim..."

Kimseye vermediğim bu gücü ona ben vermiştim.

Dayanamayıp eğdiği başını kaldırdı. Sadece titreyen dudaklarımı görmek bile onu kahretti. Gözlerime akın eden yaşları görmek ona hep istediği tatmin duygusunu yaşatmadı. Bir anlık öfkeyle yaptığı şeyin pişmanlığını çekiyordu. Ona öfkelenmemi istediğini görüyordum. Yine kendini haklı çıkaracak bir sebep vermemi istiyordu ancak yapmadım. Hep alıştığı o güçlü kadını görmek istiyordu çünkü korkuyordu. Beni sonsuza kadar kaybettiğinin bilincinde olduğu için bende eskiye dair bir şeyler görmek için kıvranıyordu. "Elzem, ben çok üzgünüm."

Üzgün olduğunu biliyordum. Onun aksine ben kardeşimi aldığı nefesten tanırdım. Ben de üzgündüm, hem de çok çünkü ben bugün kardeşimi kaybetmiştim. Yirmi dakika öncesine kadar bir kardeşim vardı ama artık yok. Bugün birbirimiz için ölmüştük. Çok yakında bunu o da anlayacaktı. Itır ile ikimiz için bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bundan sonra beni etrafında bulamadıkça bunu daha çok anlayacaktı. Ağlamaya başlayıp, "Böyle susma," diyerek bana yalvarmaya başladı. "Bağır çağır, yine azarla beni ama susma." Eskiden olsa belki ama öyle bir ruh hâlindeyim ki artık hiçbir şey yapmak içimden gelmiyordu.

Çok az kalmıştı oysaki. Yirmi dört yıllık bir işkencenin bitmesine sadece bir hafta kalmıştı. Denedim, başarıyordum da ama izin vermediler.

Ben kendi kanımın içinde boğulurken onlardan hiç yardım istememiştim ki. Bana yardım etmeyen herkes neden bana engel olmak için bu kadar çok uğraşmıştı?

"Sana olan sabrım dünya kadar büyük sanırdım, ta ki sen dünyamı yıkana kadar." Son bir kez ona bakıp başımı ağır ağır salladım. "Beni kendinden kurtardığın için teşekkür ederim çünkü hiçbir şey senin ablan olmak kadar zor değildi."

Ne bağlı olduğum zincirler umurumdaydı ne de infaz edilecek olmam. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Bitti, ben vazgeçiyordum. Bütün her şey onların olsun, artık uğruna savaşacağım hiçbir şey kalmamıştı. İhanetin ağırlığıyla dizlerimin bağı çözüldüğünde yere çok sert düştüm. Bu öyle bir düşüştü ki ayağa bile kalkamadım. Bir zamanlar bana, "*Düş, Elzem*," diyen Itır'ın gözleri önünde dizlerimin üzerine düşmüştüm. Bana çok ah etmiş olmalıydı ki bugün istediğini almıştı.

Ölüler Diyarı artık beni istemeye hak kazanmıştı çünkü kaybetmiştim. Beni Ölüler Diyarı'ndan kurtaracak tek şey üçüncü gözyaşını dökmememdi ancak artık bu da mümkün değildi. Titreşen kirpiklerimin arasında duran gözyaşım her an akabilirdi ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum... Bir hafta sonra takas olacaktı. Bir Aykırı bu dünyaya dönerken onun yerine başka bir Aykırı, yani ben Ölüler Diyarı'na gitmek zorunda kalacaktım. Ama öncesinde asıl canavarla tanışmak zorunda kalacaktım. Üçüncü gözyaşı bana Ölüler Diyarı'nın kapısını açtığı gibi içimdeki karanlığı da özgür bırakacaktı.

Artık bir canavarı karanlıkta tutamazdım çünkü bir gözyaşını döktüğümde tüm zincirleri kırılacaktı. Son gözyaşını dökmemek için direniyordum ama uğradığım ihanet canımı o kadar çok yakıyordu ki kendimi nasıl tutacağımı bilmiyordum. Bugün canavar da benim için gelecekti ama bu sefer karanlıkta değil. İstemediğim bir karşılaşmayı Itır yüzünden yaşayacaktım. Karanlık beni öldürmese bile bir Aykırı olduğum için bu insanlar öldürecekti. Bunlar yapamasa Ölüler Diyarı bunu yapacaktı. Artık benim için kurtuluş yoktu.

Oysaki sadece bir hafta kalmıştı.

Ben kaybettim ölüler şehri, sen kazandın.

En yakınımdakilerin ihanetini bana tattırarak kazandın ya, sana da helal olsun.

Ve üçüncü gözyaşı düşer ihanetin kucağına.

DEVAM EDECEK...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayisigi Kitapligi

@AYISIGIKITAP